Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

RAVNEN

Søndag d. 3. Januar 1892.

J. Jensen.

Arbejderpartiets Kandidat

ved Valget i Lyngby den 5. Januar 1892.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Vi paa Julen fik da Has
det var saa mænd heldigt,
for af al det Juleknas
aad de Smaafolk vældigt.
Tænk „Avisen"s Frederik
voldsom Mavepine fik,
:,: Skruebrækkerkager
Snaskebassen smager. :,:

Colding fik sin Julegrød
lidt paatværs den Stakkel,
li'e han kan ej for sin Død
Socialistspektakel.
Men endskønt at Manden dog
er det „stikkeligste Skrog",
:,: og ej rødt kan taale,
maa han la'e sig aale. :,:

Charles Herdahl er en Knægt,
som bør vises Ære,
Lighed, han docerer kækt,
er umulig Kære:
lige dum og lige tyk,
lige grov og lige styg
:,: bliver vi ej alle,
saa maa Lighed falde. :,:

Byens Overpræsident —
det var Mad for mange;
der paa Trapperne blev rendt
i de Aft'ner lange,
men Hr. Klejn sprang med et Suk
over alle andre Buch
:,: li'efra Højesteretten,
dermed endtes Trætten. :,:

„Ravnen" i det gamle Aar
havde mange Venner,
naar den i det nye gaar
den en Tak dem sender,
lover at med Næb og Klør
i det ny den li' som før
:,: Uret skal bekæmpe
uden Spor af Lempe. :,:

Glædeligt Nytaar.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o Syd.

Jeg, o, Nytaar! her Ønsker frembær',
og jeg haaber, at ej Du dem skuffer,
at ej fra Dig med Haan Du dem puffer,
men opfylder dem, saa er Du kær;
Dine Forgæng're loved', — men holdt!
nej, det gjorde min Sandten de ikke,
og det synes mig slet sig at skikke,
slig at spille med Ønskerne Boldt.

Saa hør efter da, først vil jeg ha'
Fogedforbud imod Provisorier,
imod Lars'ske galante Historier,
og mod mer af det, hvor det kom fra,
saa vil ogsaa jeg Pris sætte paa
kun en Smugle sund Sans i Avisen
eller ogsaa at snarligen S......
maa al Kødets — nej Flæskets Gang gaa.

Og jeg ønsker, bliv bare ej træt,
ogsaa andet Steds nogle Reformer
end i Officersuniformer;
for Eksempel: i Lov og i Ret;
Sammensmæltninger ønsker jeg, at
den maa smelte helt, blive til Vand blot,
naa! det bli'er den jo nok, naar at man blot
agiterer til Valget ta'er fat.

Alle Borgerne her i vor By
ønsker jeg, ja, nu tror Du jeg fjanter,
nogle dygtige Repræsentanter,
thi vi trænger s'gu til nogle ny;
saa kan hænde dog, vi kommer bort
fra de gamle og travrige Trængsler,
Hospitaler i Stedet for Fængsler,
og lidt Lys der, hvor nu der er sort.

Og jeg ønsker at vort Politi
maa faa Brug for lidt andet end Stave,
at det Tyve og Røv're maa ave;
men la' fred'lige Borg're gaa fri;
men Gendarmerne, lyseblaa,
ønsker derhen, hvor Peberet gror, jeg,
der man kunde maaske, ja det tror jeg,
mere Gavn af dem, end her vi faa.

Og jeg ønsker, at vores Parti
maa sig vokse stor som en Lavine,
trods hver Matzen, og Ploug og Lars Dinesen og hele det Kompagni,
at det røde Flag maa vaje stolt,
vaje over de Haab, den har vækked',
veje over de Evner, den ægged',
og de Løfter, som alt den har holdt.

Slave-Reglement.

§ 1.

Hvem der ej smører Maskinen godt,
saa at den gaar som paa Sokker flot,
og hvem der sparer sin Pudseklud —
han bli'er smidt ud!

§ 2.

Hvem der ej møder paa Klokkeslet,
og mælder til Arbejd' sig abræt,
han straks faar at høre det venlige Bud:
Du skal smides ud!

§ 3.

Hvem der af pure Krakilert
faar Arm eller Ben i Maskineri,
saa han bliver knust med Haar og Hud —
han bli'er smidt ud!

§ 4.

Hvem der midt under Arbejdstid
af bare Forslugenhed ta'er sig en Bid,
og oven i Købet „dypper" sin Tud —
han bli'er smidt ud!

§ 5.

Hvem der ved Arbejdet vover paa,
at snuse eller ta'e sig en Skraa,
eller lapser sig med at dampe en „Sut" —
han bli'er smidt ud.

§ 6.

Hvem der paa Blade er Abonnent,
som ej af Chefen er anerkendt,
men trodser frækt Kapitalens Bud —
han bli'er smidt ud!

§ 7.

Hvem der er en saa fræk Krabat,
at være — uf! — Socialdemokrat,
og holder i Ære den „røde Klud" —
han bli'er smidt ud!

§ 8.

Hvem der ved Valg i dette Land
ej vælger en fuldtro Højremand,
men protesterer mod Grundlovsbrud —
han bli'er smidt ud!

En Brøw te mi Hjemmen.

Bette Muer!

Aaller i Løvdawh haar A wan saa kjyw i et, som A ær de hier Jywl aa hwissommensti et ett blywer bæjer atter æ Nyoer, saa er A farre we'en aa trow, te A skaar en Sællekied. De er da no saa møj grysselig osse saajen et maar ærre mæ, aa A'il wær en Skaalm om A ett er bløwen saa mawer som en Ku, der haar kaahst æ Kall. Nærenstid Do haar hohr hwa A no will faatæhl Dæ, Muer, saa wil Do sæjh mæj mæ, te de er nouen ringh Minnesker der er te o æ Juer.

Do haar wal løhst i æ Fæjerlanshistorre, hwudden et manne Gongh haar gawen mæj di Kaahl, der haadh den bæhst Hued. Di haar wan di Anner faa klogh, saa skull di aa æ Wej aa saa haar et Pindeh wan lighmøj om et haar wan en Kungh heller en Komseglspresendint. For A ka da haus, te Kræsten den Annen maatt spassier te æ Rajphus i Synnerborre. Sieh! De war baare faade han war otwat aw æ Herremind aa æ Byfoweder. Et war jen Kaal sijen atter aa han var Skumager aa hied Greffelfælt. De war saa møj en snild Rejnmæjster te'en aa lawh Fenanslowh. Men han var'em faa dørdrøwen aa saa faaklawet æ Herremind ham. Diero hew en ham i æ Kastill aa tesihst kam han op te Norre aa bløw Skwolmæjster o en gammel Røwwerborre, di kaaldt Monkholm. Møj wahr war et mæ jen, der hied Struwensee; faa ham rætted di o en bette Kuen Hyw o en Agger nahren Kjøwenhawn. De war nok hejsen en knøw Knejt, ham, men di snakked om i æ Bøj, te han vild legh we æ Dronning, aa de bløw hans Skaadh.

Bette Muer! De er aw æ Historjer, te wi Paalletikkere ska løhs we hwem, hwidde aa hwudden de paasetyw Riformarbedh haar gawen faa sæ, aa de er en Spæjl, en ka kigh i aa saa sier en sæ sjell. No er et mæ, ka Do wal faasto, en unnerle Faanimmels hwarenste Gangh A minnes di trej — aa det er ett unnerle. For sier Do: Di war stuer Paalletikkere lissom mæ, iwal di ett war saa sneje i æ Stuerpaalletik som mæ, di haadh osse manne Dæwwelskram te Misuhnere lissom mæ, aa A ka no saa møj grangywele hett, te A er osse bløwen æ Herremind aa mi Hr. Kollega, ham æ Byfowed, faa klog aa saa haar di faaklawet mæ te Rasmos aa Lass. De er dierfor, te en haar kaahst mæ ud aw mi Bestelling som Uerfører faa di Paasetywh. No ka di bæjer brugh Klavs, sejer en, for der er ingen Faahr, te han ska blyw dem for udspekkelieret. Saa er han jo osse Hywskwolfaastanner aa de ska wal wær wier stuerums end mæ, der ett er umm Dæjn. Men A kan da berolle Dæ mæj, te di hugger ett æ Hued aw mæ, for di sejer, te den er ett noued ward for'em.

Dierfor, Muer, er A kjyw i et; dierfor goer A aa hinger mæ æ Thryhn; dierfor goer A aa skoltrer o æ Skanker; dierfor edder A skidt baaje te Dower, Unnen, Mællmad aa Natter aa dierfor er A temued, som kun A wæhr, der aaller mier blywer saajen naued som

Fatteudwalsformand.

— Kære Ven, tillad mig at sige Dig, at Du er en Slyngel.

— Tak. Men sig mig saa ogsaa: er jeg en Slyngel fordi jeg er Din Ven, eller Din Ven fordi jeg er en Slyngel?

Der gaar ikke Røg af en Brandkasse uden at der er noget svedent ved den.

Man skal holde op mens Føret er flet.

Umuligt.

Præsten: Ja, min kære Jens Peersen, nu har Deres Hustru da faaet Ro.
Enkemanden: Ro, nej, Hr. Pastor, sig inte det. Der hvor hun findes, der kan aldrig blive nogen Ro.

Tandlægen: En lille Smule Taalmodighed, Frøken! Jeg skal straks have Fornøjelsen.

Enighed gør stærk!

(som Manden sa'e, da han blev enig med sig selv om at banke sin Kone.)

———

At Julen stemmer Sindet blidt,
Forsonligheden fremmer,
det har vi alle hørt saa tidt,
at vi det næppe glemmer.
I Aar vi dog at vide fik
og det fra mange Sider,
at denne Regel holder Stik
just ej til alle Tider.

De trillende Cyclisters Hær
Er delt i tvende Lejre;
med Staal, om ikke just med Sværd,
man prøver paa at sejre.
Man byder fælt hinanden Trods,
men bliver lun belært —
den ene vil i Cirkus slaas,
den anden i Palæis'et.

Christiansen mod sin gamle Ven
en „Humbug" listigt futter,
mens Vennen, Ernst Bojesen,
med Ilterhed „blæksprutter".
I „Fjerkræavlen" er der Spænd —
hvem er det der, som støjer?
den ene si'er Bestyrelsen,
den anden: Edgar Høyer.

Teatret saa i nogen Tid,
imellem høje Magter,
en lille ret gemytlig Strid
om kvindelige Dragter.
I Striden blev man nu saa varm,
saa Guder sig forbarme!
Fru Sindings Arm og Emmas Barm,
de skal nok kunne varme!

Den Ferslevske Treenighed,
Uenig er desværre.
man har ej samme Menighed,
men man har samme Herre.
Han røgter sin Papirsfabrik —
hvis No'en kanske vil spø'rre,
hvad Hverv hans Redaktører fik? —:
de skal i Sværten gøre!

I denne glade Juletid,
hvorhen man Øjet vendte,
saa saa man bare Splid og Strid
blandt Venner og Bekendte.
Men husk, hvad der hos Holberg staar:
og følg saa, hvad der siges:
Skabhalse! i det nye Aar
gak hen og væn forliges!

———

Juleaften ved Trinetatis.

(Et Referat.)

———

Klokken 7 stod Juletræet pyntet i det rummelige Lokale, hvor til daglig Brug de store Ord og Frederiks fede Flæsk fylder op. Lysene var tændte; det var af de rigtige Praase, der ikke sætter deres Lys under en Skæppe i „Avisen"s Spalter — og Grenene bugnede under Vægten af Nødder (politiske haarde Nødder) og Æbler og et Par enkelte bløde Pærer og meget andet godt. Men det smukkeste var dog det forventningsfulde Blik i de umyndige smaas glade Ansigter, da de med Frederik Hansen i Spidsen og Martin Kok som Bagmand traadte ind, og beundrende hengav sig til Beskuelsen af det straalende Træ.

Saa holdt Frederik Hansen en Tale, i hvilken han stærkt betonede den Betydning, der ligger i Julen og dens Fest, nemlig Ligheden med den Frelser, der for 1900 Aar siden blev født og selve „Avisen". Ligesom ham kom „Avisen" til Verden i en Stald — en Augias Stald nemlig — og der kom, om ikke tre Konger, saa dog Godsejere langvejs fra for at offre til den. Og ligesom ham voksede den i Kundskab og Visdom, og mange strømmede til for at lytte til dens Ord, og Mirakler har den ogsaa gjort, nemlig dette, at faa Folk til at abonnere paa den. Og nu er den udbredt over det ganske Land; alle læser den — burde i al Fald gøre det — ja selv Spekhøkerne køber den i Pundevis for endogsaa at virke for dens Udbredelse tilligemed de Frikadeller og Grisetær, der daglig gaar i Folk. Og skal vi saa ikke, Børn, synge en Sang til Ære for Julen — Sludder „Avisen", den Frelser der er os født mod den fæle Socialisme, og for den Jomfru Maria, der bragte den til Verden, og hvis Navn vi alle kender (peger højtideligt paa Professor Matzen).

Under stor Jubel afsang derpaa de friske, klare Barnestemmer følgende Sang:

Fred'rik har bragt velsignet Bud,
nu glædes gamle og unge,
hver Dag gaar „Avisen" ud,
og Holderne ud maa punge;
Dans, lille Poul, paa Rosas Skød,
en dejlig Tid er oprunden;
nu sidder Du, fri for Sorg og Nød
og slikker Dig fromt om Munden.

Frederik selv var Barn som vi,
i Hennings Hjem stod hans Vugge;
men nu er han vokset til Geni,
og Højre ej mer bør sukke;
thi lad os drikke os en Rus,
til Ære for ham og hans Kinder,
selv om han gaar under med Mand og Muusman, har vi dog om dem Minder.

Efter dette tog Dansen om Juletræet sin Begyndelse, hvorefter Gaverne blev uddelte, og flere Taler og Sange afholdte og sungne. Først sent skiltes man med Ønsket om en ligesaa glædelig Julefest næste Aar, hvad der dog vist er et forfængeligt Haab.

———

Paa Holdepladsen.

1. Droskekusk: Du, Niels, jeg er saa løjerlig i Kroppen. Har Du nogen Anelse om, hvad Influenzaen begynder med.

2. do.: Saa vidt jeg véd begynder den med Hovedpine og Hoste.

1. do.: Gaa hjem og læg Dig, Gamle! Influenza begynder altid med I.

———

Lidt senere.

En Julehistorie.
(Sluttet).

„Fisken er færdig", raabte Karen ind, "skal jeg rette an?"

„Hvor dog Bernhard bliver længe borte"! udbrød Elisabet ængstlig. „Og netop paa Juleaften! Men Karperne kan ikke vente. Ret an, Karen!"

„Saa venter vi med Juletræet", trøstede Breuner hende.

Nu sad de ved Bordet, som et nygift Ægtepar. Han havde en glubende Appetit, den sentimentale Stemning fra før forsvandt for den ypperligt tillavede Fisk. Elisabet derimod var i for stærk Sindsbevægelse til ret at kunne spise. Hun var bekymret over Bernhards Udeblivelse; hun skammede sig for sin Gæst over dette Æventyr og saa var han i Aften saa underlig, saa livlig, saa fyrig, kom med saa mange underlige Hentydninger, som aldrig før. Han var uudtømmelig i at vise hende smaa Artigheder, kort sagt, han gjorde Kur. Aa, det var skønne Øjeblikke, det var som om Tiden havde Vinger.

Bernhard kom ikke. Der var sat et Stykke Fisk i Ovnen til ham.

Juletræerne rundt om i Huset var for længe siden slukkede, Hovedfesten var forbi. Overalt sad man sammen i muntert Lag. Kun Elisabets Træ ventede endnu med sine utændte Lys. Julegaverne laa endnu tildækkede.

Bernhard kom ikke, og det kaldte han „lidt senere!"

Elisabet havde henrevet af den muntre Stemning næsten glemt Broderen; der stod jo rigtignok et Stykke Fisk og ventede i Ovnen, men af Vinen var der ikke meget tilbage, og hun lagde først nu Mærke til, hvor sent det var. Hun foer forskrækket op. „Hvor bliver dog Bernhard af? Jeg vil straks give Karen Gadedørsnøglen og sende hende til Postgaarden med den."

„Postkontorerne er lukket for længe siden", smilede Breuner. „Deres Hr. Broder morer sig et eller andet Sted."

„Nej, det ligner ham slet ikke! Hvis der var tilstødt ham en Ulykke, aa, min Gud! Hvad skulde jeg gøre, hvis —" Han søgte at berolige hende. Uden at angive noget Motiv havde Bernhard skrevet, at han vilde komme lidt senere. Men det var maaske netop det ubekendte Motiv der bevirkede, at han blev saa længe borte. I øvrigt, hvis Elisabet ønskede det, saa vilde Breuner gaa for at opsøge Broderen.

Hun var rørt over hans Beredvillighed. Men han skulde ikke gaa ud i Natten uden at have set Julelysene brænde; Nu skulde de tændes i en Fart! Hun vilde vente endnu nogle Minuter paa Bernhard.

Hun tændte Lysene paa de lavere Grene, han de øvrige. Men han kom ikke fremad, han betragtede hende med henrykte Blikke.

„Netop saaledes var det for fem Aar siden", udbrød han, „da kom jeg just som De var i Færd med at tænde. Og da det ene lille Lys efter det andet belyste Deres Kære Ansigt, da troede jeg at se Dem for første Gang, saa elskelig som en rigtig Hjemmets Genius. De andre Gange blev jeg kaldet til det tændte Træ, men jeg saa ikke just det!

Og nu igen stod Træet i sin festlige Pragt og ganske alene stod de Begge foran det, bevægede, aandeløse.

„Der er Deres Talerken, Hr. Breuner", sagde den blussende Elisabet og pegede paa en lille med en Serviet tildækket Foræring.

„Tak, tak, Frøken Elisabet", udbrød han, „men først et Ord! Jeg havde lovet mig selv, at hvis De tændte Juletræet for min Skyld, saa vilde det være et godt Varsel for mig, et Skæbnens Tegn. Det giver mig Mod til at tale. Da jeg for fem Aar siden saa Dem ved Juletræet, forekom det mig at være den højeste Lykke at kalde Dem min. Jeg havde jo allerede lært at skatte alle Deres kvindelige Dyder. Men mit graa Haar ... jeg havde ikke Mod. Og i Aften, jeg ved ikke hvor det kan være, men i Aften har jeg Mod, det er jo som var det Himlens Villie ... Aa, hvis de kunde bestemme Dem, Elisabeth".

Det faldt hende ikke vanskeligt at tage en Beslutning. Træet lyste i stille Majestæt medens de To sagde hinanden alt hvad de bar saa dybt i deres Hjærter, hvad de aldrig havde havt Mod til at forraade.

Da Bernhard, der havde Nøgle til Korridoren, pludselig traadte ind, var nogle Lys allerede nedbrændt, nogle havde antændt Grenene og Papirstadsen, det lugtede afskyeligt.

„Naa, hvad bestiller I? udbrød han, „det er just ikke vellugtende Røgelse I opvarter med! Jeg kommer naturligvis for sent. Vær ikke vrede. Men ser I, min kvindelige Kollega ved Telefonen havde i sidste Øjeblik indbudt mig; jeg kunde ikke sige Nej og vovede heller ikke at tilstaa Elisabet Sandheden. Det var ganske vist min Mening at gøre Visiten af i en Fart, men det gik ikke, thi min lille Værtinde var saa henrivende, saa elskværdig. Du har da vel ikke været ængstlig. Elisabet? Jeg sagde jo, at jeg vilde komme lidt senere."

Breuner traadte frem med Elisabet ved Haanden. „Nej, Bernhard, vi har ikke været ængstlige. Tvært imod. I Aften for fem Aar siden opstod i mig det Ønske at fri til Elisabet. Jeg fandt ikke Mod dertil før i Aften. Nn endelig har jeg aabnet mit Hjærte for hende, om end desværre lidt senere.

Efter den søde Kløe kommer den sure Svie — i Politiretten.

Fremmed Mad smager billigst.

Man maa ikke tale om Strejke i Skruebrækkerens Hus.

Hver bliver salig ved sin Kæfer.

En Abe faar en anden til at loppe sig.

Tale er Sølv men en Tikrone er Guld.

Hjælp er god undtagen op i „Salatfadet".

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Mine Herrer! Jeg er i Grunden et skikkeligt Skrog; derfor bør De vælge mig til Deres Rigsdagsmand.

Nr. 2.

RAVNEN

Søndag d. 10. Januar 1892.

I Vente.

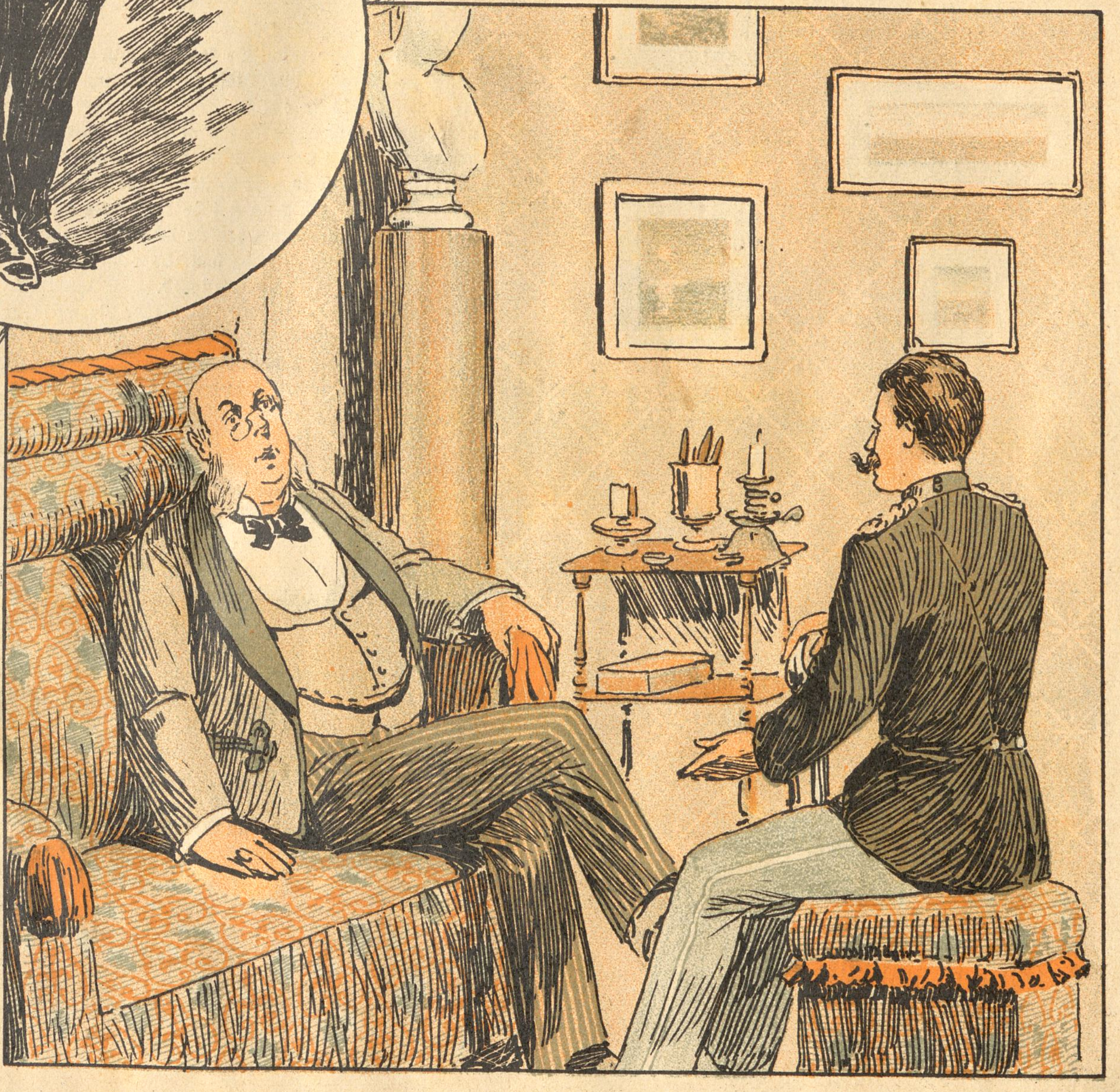

Grossereren: De ønsker altsaa at fri til min Datter, Hr. Løjtnant? Har De Formue?
Løjtn.: For Øjeblikket ikke, men jeg har en i Vente.
Gros.: Det lader sig høre. Fra hvem?
Løjtn.: Fra Dem.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Dumme Peter.

I Lyngby har der Valgslag væ't
og Colding holdt sig godt,
skønt han er en Per Tot
og talte ækelt raat,
det for en Militær ej let
maa være at staa ret,
naar Vælgerbataillonerne
for Distinktionerne
ikke har Sympati,
det kan Colding ikke li'e
for ved hans Regiment
er Parolen jo omtrent:
:,: ingen Sludder i Geleddet,
hold Jer Kæft og højre om! :,:

Det efter Valget blæste stygt,
i Coldings store Hat
tog Stormen voldsomt fat,
uh, det var en rædsom Nat,
selv Brusen, som sig tog en Øl
for Højres Judassølv,
han maatte ned ad „Backe" gaa
i Herdahls Lyngbyaa,
stakkels Fritænkermand,
saadan endte saamænd han,
skønt han burde haft endt
paa en Pæl, hvis Blus var tændt,
:,: stakkels Tænker, frie Tænker,
som gik nedenom og hjem. :,:

I Kolding, hvor Ruinen staar,
faldt Valgtribunen ned,
men Ingen Skade led,
Terp i Skranken sast sig bed,
mens Henriksen han faldt, o Skræk,
saa terped Terp blot væk,
men han alligevel faldt,
da Stemmerne blev talt,
saadan gaar det jo til
naar man sig ophøj(r)e vil,
og den „rene" Protest
hjælper en i Højden bedst.
:,: Ned med Højre, ned med Højre,
Folket op! er Skriftens Ord. :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, De kan tro, min Kære, det er nogle sande Helvedesmaskiner, disse hersens smaa Fotografiapparater som Folk løber omkring med og „ta'er" deres Medmennesker baade her og der uden at de aner det mindste førend der en skøn Dag sker en Eksplosion, nemlig naar det interessante Fotografi kommer vedkommende Familie eller Ægtehalvdel for Øje. Og nu skal De bare høre hvordan det forleden gik Jokumsen, som besøgte os i Helligdagene, fordi hele Familjen har Influenza og han ikke vidste, hvor han skulde gøre af sig selv af Kedsommelighed. De kan tænke Dem, at lige som Jokumsen en Dag i et øsende Regnvejr er kommet til Sæde i en Sporvogn, hopper en nydelig ung Bondepige ind i Vognen og Konduktøren siger: „Er det ikke muligt at gøre lidt Plads til denne Pige? Hun kommer lige fra Banen og er ukendt i Byen. Kunde hun nu køre med, saa vilde hun komme lige til sit Bestemmelsessted." Passagererne ser til hverandre, ingen har Lyst til at rykke sig og der er da ogsaa saa mange der kan være. Jokumsen sidder midtvejs godt garderet af to tykke Fruer, det gør ham ondt for Pigebarnet, men han kan ikke flytte sig en Tomme til nogen af Siderne. Fruerne og nogle gnavne gamle Frøkener lige over for lader som Ingenting. Gøre Plads for en simpel Bondepige — det manglede bare! „Det er lige meget det samme," siger saa Jokumsen, som i Grunden er saa stikkelig et Skrog, at han for den Sags Skyld lige saa godt som Oberstløjtnant Colding kunde ha'e været Højres Kandidat i Lyngby naar han ikke justement havde været Venstremand, „vil den unge Pige tage til Takke med at sidde paa mit Skød, saa værsarti'!" Bondepigen rødmede lidt, saa lo hun: „Lad gaa!" og saa sad hun paa Skødet af Jokumsen, der nok saa lumsk lagde sin Arm om hendes Liv — for at støtte hende lidt, som han sa'e. Jokumsen var helt fornøjet, Bondepigen var en rigtig sød Glut syntes han, det var længe siden Jokumsen havde havt det saa rart. Men Fruerne hvæsede og de gamle Frøkener gnistrede af Arrighed over saadan en fræk Tøs og det væmmelige Mandfolk Jokumsen. Henne i Hjørnet sad en ung Fyr og sendte Bondepigen de mest forelskede Øjekast, af og til fingererede han forsigtig ved noget indenfor Overfrakken. Fyren er jaloux, tænkte

Jokumsen, nu aabner han Frakken for at ikke Hjærtet skal eksplodere. Imidlertid var Vognen naaet til Kongens Nytorv. Bondepigen tilkastede Jokumsen et venligt: „Mange Tak!" og skyndte sig ud. Jokumsen vilde egenlig have kørt med til Toldbodvejen, men han fandt ikke længer Opholdet i Vognen behageligt og foretrak derfor at gaa Resten af Vejen. Se, for saa vidt var jo det lille Æventyr løbet meget heldigt af, men Nachspielet blev det artigste, lige som da Alberti ikke fik de 10,000 Kroner i Erstatning, som han kløede efter, for da Juleaften kom var der blandt Julekortene til Fru Jokumsen et fra en ubekendt Haand, og det var et Fotografi, som forestillede hverken mer eller mindre end — Jokumsen i Sporvognen med Bondepigen paa Skødet! De kan nok jo slutte Dem til hvad Juleaften det blev. Gaasen blev naturligvis kold og Rødkaalen og Æbleskiverne med, men stakkels Jokumsen havde det saamæn hedt nok endda. Alle hans Forklaringer og højtidelige Forsikringer kunde ikke omstøde det Faktum, at han havde kørt i Sporvogn med en smuk Bondepige paa Skødet, han havde blameret sin Hustru og fire uskyldige Døtre — væmmelige Don Juan som han var! Men fra nu af vilde hverken Fruen eller Døtrene gaa en Gade lang med ham. De vilde ikke udsætte sig for Folks Bemærkninger om at det var den Herre som — nok sagt Naturligvis har Gardinprækenen ikke slaaet tilbage for Aftenlæsningen, men Julemorgen viste hverken Fruen eller Frøkenerne sig. De havde Influenza, skulde Pigen hilse og sige. Saa var 'et, at Jokumsen i sin Ensomhed og Kvide kom op til os for at slaa den første Helligdag ihjel. Han var rasende paa den unge Fyr i Hjørnet hvem han havde mistænkt for at have „taget" ham og Bondepigen, og han ønskede alle mulige Ulykker over Fotografien, der jo egenlig ikke kan gøre for at den bliver misbrugt, men jeg siger bare, at havde Ingemann-Petersen havt saadan en lille Indretning ved Haanden dengang De ved nok i Knabrostræde, saa kunde der være sparet megen Ulejlighed med at sende generende Personer ud af Landet, og der gives jo adskillige nationale Oftedøler som det kunde være ganske morsomt at „ta'e" i deres nidkære Bestræbelser for at indprente smukke Pigebørn Kærlighed til Næsten. Men det var ellers kedeligt at den literære Varieté blev til det bare Varietévand, og der kan man se, at fordi man har en Lindkvist kommer man ikke paa den grønne Gren, og naar Publikum ved Synet af Pos Nielsen udbryder „Pas Nielsen!" saa betyder det omtrent saa meget, som Tak for Kaffe!

Tilfredsstillende.

Den unge Hustru: Gaa ikke hen til Barnet, det sover . .

Manden: Jamen, jeg vilde saa gærne se det.

Hustruen: Vent bare til det vaagner i Nat, saa kan Du faa Lov at spadsere med det paa Gulvet en hel Time.

Færdig.

Damen: Sig mig, Hr. Professor, hvilken Forskæl er der paa en Advokat og en Sagfører?

Prof.: Ganske den samme, som paa en Krokodil og en Alligator.

Studenterkongressen i Brysel.

De Tider Fattigmand var lidet klog
paa Politik og næppe kunde stave;
da Verdens Gang var ham en lukket Bog,
da selv hans usle Liv, som sulten Slave,
ham som en Naadegave forekom,
da ei han saa, at han var sat paa Rente
— da var der ingen til at fælde Dom
om Kapitalens Rædselsregimente.

Det var vel nok et Universitet,
hvor lærd man drøfted Tidernes Problemer,
hvor man sig ofte disputered svedt
og trak ved Haarene hinandens Themaer;
men det var „Caviar for Hoben"; kun
for Auditorium og for Catheder.
— Det sløve Folk hendøsede sin Stund
imellem Arbejd, Sengen og — Sankt Peder.

Og selv om Videnskabens gyldne Sæd,
blev saaet ud i Overklassens Sphære,
saa vogted Reaktionen stedse ræd,
at Folket ej forkyndtes samme Lære.
Man frygted, Folket skulde synke ned
i overdaadig Materialisme,
naar det af Videnskaben fik Besked
om Præsteløgn og Pengedespotisme.

Men trods en Reaktions profane Haand,
trods hele Hemmelighedskræmmeriet,
har Carl Marx's og Lasalles Aand
vort indre Øje for sit Slør befriet.
„Forener Eder!" dette Flammemord
har fænget Ild i Millioner Sjæle,
og tændt et Baal, som til det sidste Spor
én Gang fortærer alle Grænsepæle!

Har Tiden end os slaaet mange Saar,
saa kan vel Tiden atter Saaret hele;
hvad før har knejst, i Morgen brat forgaar,
trods dem, der gnider paa den gamle Fele.
Og dem, der før sig holdt tilbage, sky:
de Herrer udi Aandens høje Rige,
sig melde nu med aandigt Vaabengny,
der, hvor det hedder: Her maa ingen vige!

Fra Aandshovmodets høje Piedestal
Athenes Søn nu ned paa Jorden stiger,
tilsinds at offre Aandens Kapital
i Kamp mod Penge-Kapitalens Tiger;
tilsinds — med os — at nægte Skyld og Skat
til Mennesker, som Mennesker bekrige,
og sprede Lys, hvor før var Mulm og Nat,
til Arv for Fattigmandens Dreng og Pige.

Saa er det ret! Kom ræk os da din Haand
— den er vel ej, som vor, saa haard og barket —,
vi er jo Brødre; Legeme og Aand
i Flæng af Snobberne bli'er stødt og sparket,
et fælles Had vi Kapitalen svor,
vi, Videnskabs og Arbejds Proletarer.
Vi hilse Dig Velkommen! med et Kor
af Arbejdshærens skingrende Fanfarer!

Underhandling m

Organise

Efter Mal

ned Arbejdsgiverne.

erede Arbejdere.

eri af Emil Schwabe.

Holdkæftcolding.

Proverbe i 2 Akter.

---

1 Akt.

(Før Valget.)

Personerne:

Holdkæftcolding, Oberstlieutnant.
Hans Nielsen, Overretssagfører.
Brusen, Skomager og Overløber.

Holdkæftcolding: Naa! mine Herrer! a' Lyngby, Grævlingerne venter

Hans Nielsen (synger:)

:,: Grævlinger venter, venter :,:

Holdkæftcolding: Hold Kæft!

Hans Nielsen: De sa', Højstærede?

Holdkæftcolding: Aa! undskyld, jeg øver mig blot paa min Valgtale.

Brusen: Det er rigtigt, højædle Hr. Oberstlieutnant; saadan skal de have det, de Socialister, jeg kender dem.

Holdkæftcolding: Ah! ja, jeg husker — De — har jo ogsaa været Socialist.

Brusen: Ak! ja, Hr. Oberstlieutnant; man kan jo til Tider blive forlokket til noget slemt; men jeg fortryder det, det ved Gud jeg gør.

Hans Nielsen: Apropos! Brusen; hvormeget fik de i Grunden for at fortryde.

Brusen: Ork! Hr. Overretssagfører; kun lumpne 30 Kroner.

Hans Nielsen: Jeg giver dem 1 til, men saa maa de ogsaa skælde dygtigt ud paa Socialisterne (giver ham en Krone)

Holdkæftcolding: Og her er 2 for min Part; saa skal man da ikke sige andet, end at Højre i Lyngby er janfri (giver ham 2 Kroner)

De lér alle tre.

Holdkæftcolding: Og nu, I Herrer, af Sted; Lyngby venter os, men Toget venter ikke, og Klokken er mange. Af Sted til Sejren.

Hans Nielsen: Ja, Sejer for Gud og Højre.

Brusen (folder andægtig Hænderne.)

2 Akt.

(Efter Valget.)

De Forrige — Fraværende Stillere.

Holdkæftcolding (flov): Ja, mine Herrer, en Sejer har vi vundet, men det er en Phyrhussejr.

Hans Nielsen: Bryd Dem aldrig om det, Oberstlieutnant. Frederik skal nok slaa paa den store Tromme for det alligevel.

Brusen: Jeg gyser, naar jeg tænker paa hvor mange Socialister der i Grunden er i Lyngby.

Holdkæftcolding (heftigt): Men hvor Fanden var mine Stillere henne. Næppe en eneste var jo mødt.

Hans Nielsen: De har vel glemt hele Historien. For Resten maa jeg nu gøre Dem min Kompliment, min gode Oberstlieutnant, det var en Fandens flot Maade, hvorpaa de sagde Deres: Hold Kæft!

Hodlkæftcolding (smigret): Ja, ikke sandt, det er saadan disse 22 Aars Drenge skal have det. (Opbrusende). Men de Fandens Stillere, de ærgrer mig alligevel.

Hans Nielsen: Ta' den med Ro, Oberstlieutnant, dem faar de jo ikke mere at gøre med.

Holdkæftcolding: Hvabe' — hvabe ha'er. Skal jeg da ikke stilles op igen herude om 3 Maaneder.

Hans Nielsen: Hi hi — nej saa har De s'gu ikke læst „Nationaltidende", for ikke at tale om „Avisen". De er kun saadan et Slags Nødanker.

Holdkæftcolding: Hvem? Jeg, Bahnsons Ven og Grævlingernes Faktotum, jeg skulde være et Nødanker.

Hans Nielsen: Det nytter s'gu ikke at nægte det; men derfor kan de jo være lige god.

Holdkæftcolding: Ha! Bomber og Granater, det skal s'gu være sidste Gang, at jeg stiller mig op.

Hans Nielsen: Ja, det bliver det skam ogsaa.

Holdkæftcolding iler rosende frem og tilbage, Hans Nielsen smaagriner, Brusen folder Hænderne.

Nogle Grævlinge kommer for at kondolere. Tæppet falder — i Staver.

Arbejdsløs.

Af Emile Zola.

I.

Værkstedet er koldt, da Arbejderne om Morgenen træder ind i det. Næsten sort ser det ud, som om det sørgede over Husets Ruin. I det store Rums Baggrund staar Maskinen med sine tynde Arme, dens ubevægelige Hjul er stamme og udbreder en mørk Melankoli over Værkstedet, Maskinen, hvis Stønnen og Stampen ellers havde fyldt hele Huset med Liv lige som et kæmpemæssigt Hjærtes Banken.

Fabrikanten træder ud fra sit lille Kontor. Med bedrøvet Mine siger han til Arbejderne:

„I Dag er der intet Arbejde, mine Venner . . . . Der kommer ikke flere Bestillinger; fra alle Sider faar jeg Kontraordrer. Tilstdst maa jeg beholde mine Varer selv. Denne December, som jeg havde gjort Regning paa, denne Maaned, i hvilken der i tidligere Aar var saa meget at gøre, truer nu med at ruinere de solideste Huse . . . Jeg — maa lade Arbejdet stanse."

Og da han ser, hvorledes Arbejderne betragter hverandre med Blikke, i hvilke man læser Frygten for at vende hjem med uforrettet Sag, Frygten for den Sult, som de nærmeste Dage vil bringe, tilføjer han sagte:

Jeg er ikke egoistisk, nej, det sværger jeg Jer . . Min Stilling er lige saa skrækkelig, maaske endnu skrækkeligere end Jeres. I otte Dage har jeg tabt halvtredsinstyvetusind Francs. Jeg lader Arbejdet høre op i Dag, for at Afgrunden ikke skal blive endnu dybere. Den femtende forfalder mine Veksler og jeg har endnu ikke en Sou . . . I sér, jeg taler som en Ven til Jer, jeg skjuler ikke noget for Jer. Allerede i Morgen maaske vil Rettens Folk være her. — Det er ikke vor Skyld, vel? Vi har kæmpet til det sidste. Jeg vilde gærne have hjulpet Jer til at komme ud over denne daarlige Tid . . . Det er forbi . . . jeg er ruineret, jeg kan ikke mere dele Brød med Jer."

Saa rækker han dem Haanden. Arbejderne trykker den uden at sige noget. Flere Minuter staar de der med knyttede Hænder og betragter deres Værktøj, der nu ikke mere er til Nytte.

Endnu for faa Dage siden var det anderledes! Da hørte man, saa snart det blev Dag, Filenes stingrende Lyd og Hamrenes taktfaste Slag. Og alt dette syntes nu at hvile ubevægeligt, hyllet i Støv, som om Huset allerede var ramlet sammen. I den kommende Uge vilde henved tredive Familier intet have at spise . . .

Nogle Kvinder, der arbejder i Fabriken, har Taarer i Øjnene. Mændene vil give det Udseende af at være stærkere end de. De spiller de Tapre og siger, at i Paris døer man jo ikke straks af Sult. Men saa, da Fabrikanten har forladt dem og de har set ham gaa bort, hvem Ulykken paa otte Dage har knust, en Ulykke, der er maaske endnu større end han vilde tilstaa for dem, da forlader de ogsaa Værkstedet, i hvilket de er ved at kvæles. Deres Struber er som sammensnøret, de føler en Kuldegysning trænge ind i deres inderste Marv, som om de kom ud fra et Værelse hvor der laa Lig. Den Døde er Arbejde., det er den store stumme Maskine, hvis Skelet uhyggelig rager frem af Mørket.

II.

Arbejderen er ude paa Gaden, paa Brostenene. I otte Dage er han løbet Gade op, Gade ned, uden at kunne finde Arbejde. Fra Dør til Dør er han gaaet, tilbydende sine Hænder, sine Arme, sin hele Person til ethvert Arbejde, til det modbydeligste, til det strængeste, til det skadeligste Arbejde. Men alle Døre var lukkede for ham.

Saa har Arbejderen tilbudt sig at ville arbejde for halv Pris. Heller ikke nu aabner Dørene sig. Han vilde arbejde for lavere Løn end nogen anden. Det er Arbejdsløsheden, den skrækkelige Arbejdsløshed, hvis Dødsklokke genlyder i de Fattiges Tagkamre. Paniken har afbrudt al faglig Virksomhed og Kapitalen, den fejge Kapital har skjult sig.

Efter otte Dages Forløb er der endnu ikke indtraadt nogen Forandring til det Bedre. Arbejderen har endnu gjort et sidste Forsøg ... han vender hjem, langsomt, med tomme Hænder, nedbrudt af Elendighed. Regnen skyller ned. Denne Aften er det mørkt i Paris' Gader. Han gaar i den strømmende Regn, uden at mærke det. Hyppigt bliver han staaende, for ikke at komme for snart hjem. Han føler intet, undtagen den nagende Sult. Nu læner han sig over Seinebroens Rækværk. Bølgerne under ham slaar med sagte Støj mod Bredden; omkring Bropillerne samler de sig til hvidt Skum. Han bøjer sig længere ud over Brystværnet, han sér, hvorledes den vældige Vandmasse dernede dovent vælter sig og han hører, hvorledes den tilhvisker ham et frygteligt Ord. „Det vilde være feigt“, siger han saa til sig selv — og gaar.

Det regner ikke mere. Gasblussene lyser op hist og her i de prægtigt pyntede Butiksvinduer. Hvad om han slog en Rude ind — en Haandfuld af disse Kostbarheder vilde være nok til at skaffe ham Brødet i flere Aar.

I Restaurationerne bliver der tændt Lys og bag de hvide Gardiner ser han Folk sidde og spise. Han fremskynder sin Gang og gaar hurtig langs Foubourggaden, forbi de talrige Butiker med tillavede Fødevarer, Kødudsalg, Posteibagerier, forbi Lækkermundenes Paris, som her stiller sig til Skue for de Hungrende.

I Morges havde hans Hustru og hans lille Datter grædt, fultne som de var da han forlod dem; han havde lovet dem Brød i Aften! Og nu?

Han vover ikke at komme hjem før Nattens Frembrud for at sige dem, at han havde løjet, at han ikke havde Brød til dem. Medens han gaar videre, overvejer han hvad han skal sige til dem, naar han træder ind, for at de skal have Taalmodighed lidt endnu. Men de kan jo ikke holde ud at vente længer uden at faa noget at spise. Han kunde maaske, men Konen og den lille er for svage og elendige.

Da faldet det ham ind at forsøge paa at tigge. Men naar en Dame eller en Herre gaar forbi ham og han allerede bedende vil strække Haanden frem, saa trækker den sig pludselig krampeagtigt sammen og det er som om hans Tunge er lammet. Han stiller sig op midt paa Fortoget, medens de fine Folk vender sig bort fra ham, de anser ham for at være beruset naar de betragter hans ødelagte af Sult fortrukne Ansigt.

(Fortsættes).

I Skolen.

Læreren: Paa hvilken Tid smager Kirsebærrene bedst?

Eleven: Naar Gartneren ikke er i Haven.

Paa Strøget.

— Se, lille Mand, der er den Kaabe, som jeg er saa rasende forelsket i.

— Kom, kom! Du maa ikke forelske Dig. Husk, Du er en gift Kone!

Han: Elskede, vil Du dele Lod med mig?

Hun: Aa ja, hvis den er fornyet til alle seks Klasser.

Grævlingeri.

Frit efter Herdahl.

For Colding Vej jeg baned'
langt mer end nogen aned';
thi jeg forvovne Knægt
skal lære dem Respekt.

Vaagn op i Lyngby Drenge,
vi maa det ikke glemme,
at vælge ham er nemt,
at holde ham er slemt.

Vaagn op, I Mænd, som sover,
I Stillere, som vover,
at blive borte, naar
det løs paa Valget gaar.

Vaagn op og hyld Hr. Colding,
pris ogsaa mig, jeg Rolling,
ved næste Valg maaske
I skal ej mer os se.

Ved juridisk Eksamen.

Professoren: Hvad er det første, en Sagfører maa gøre overfor sine Klienter?

Kandidaten: Forlange Forskud!

I Salonen.

Kære Grevinde, jeg vil foreslaa Dem, at de og jeg stiller os i Spidsen for en Indsamling til et Folkekøkken.

Grevinden: Men, bedste Baronesse, det er jo ikke mer moderne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Svin — Tjenestefolk.

— Hør Peer! De her Centerfuemælk, de æ dou nouet faale Bras. En ka' jo itte merr' bekendt at bye æ Folk et?

— Ja, va æ Folk ango'er, ka a itt sie nouet; men æ Svin trivs jo slet itt aud et.

Nr. 3.

RAVNEN

Søndag d. 17. Januar 1892.

Fra Gl. Kongevej.

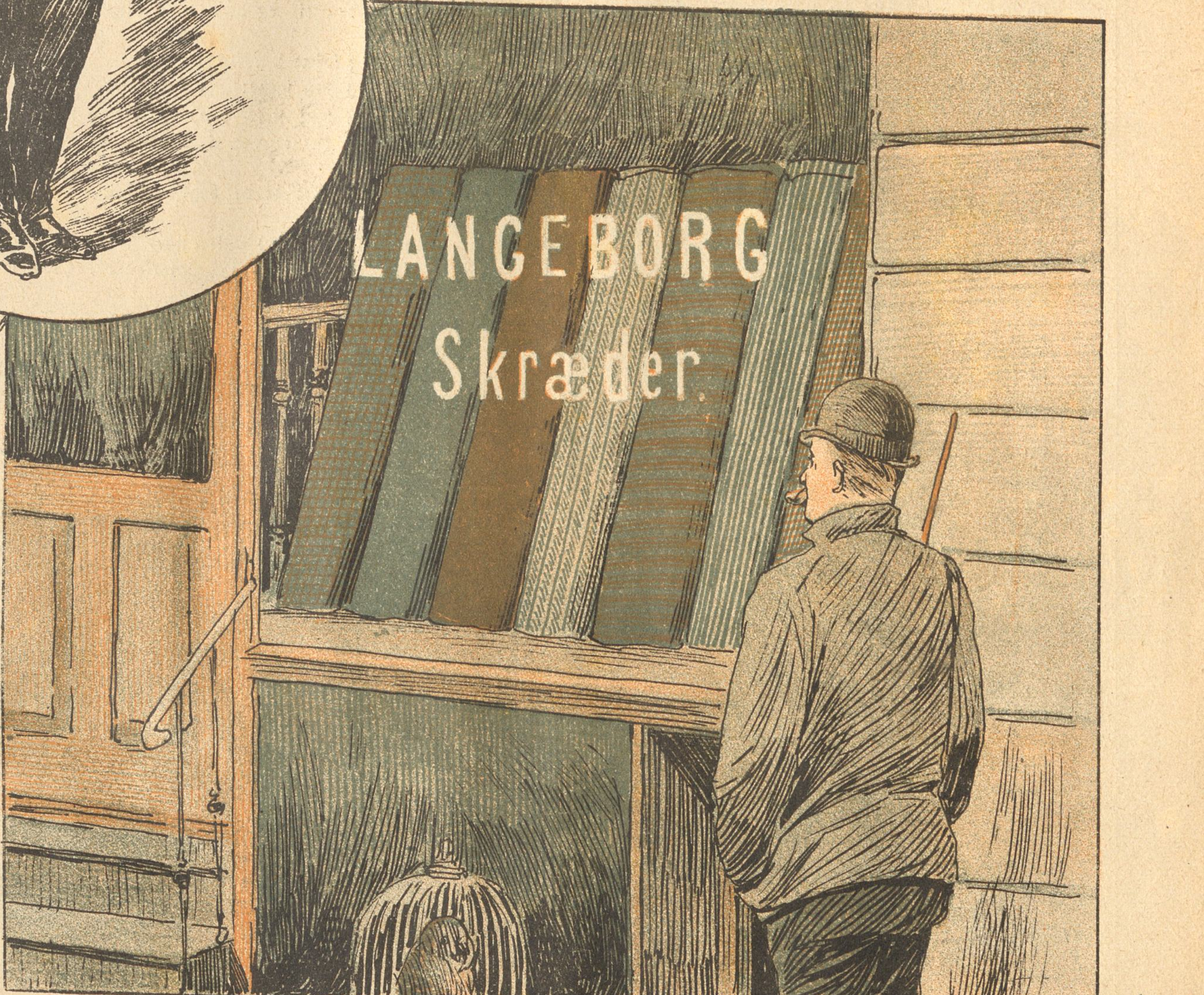

— Langeborg — hm! vidste jeg bare om det Navn betyder *lang Kredit*, saa skulde den Mand ha'e min Søgning.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og Bonden gik til Smeden.

Og Bajer gik til Bossen
og gav sig ham i Vold
med alle sine Forholdstal
og alt sit Forbehold;
naar nu til Valg man gaar
i denne glade Vaar
vil Vælgerne bestemt kassere mangt et Fedtefaar.

Præst Lyngby til „Bethesda"
sig vandrede en Tur,
han skralded i Basuner,
men der faldt sgu ingen Mur,
fordi de Bondemænd
er ikke med paa den
at Høsten skal for Søndagsfrihed staa og raadne hen.

Hr. Gjødesen og Ipsen
og Slagtermester Juel
vil have, at de Fattigbørn
opdrages skal ved Mul;
og ingen Mand maa gaa
paa Torv og passe paa
de stakkels Svende, som en ækel Fabrikant vil flaa.

En Kommandør er gaaet
rabundus i et Slag
med Pressen, skønt hans Drenge
delte ud med Snudedrag;
til Løn den Kommandør
fik, hvad han havde før:
en Plads bag vores gamle Landstings Pulterkammerdør.

Og Thy gik op i Retten
med alt sit Forbundsorøvl,
og Asmussen han snakkede
saa sort, det gamle Snøvl.
Men Retten sa'e: stik a',
det kan vi ikke ha'e!
og saa gik Thy og Asmussen benouet væk derfra.

Lakonisk.

En ung Ægtemand, der har været saa lykkelig at blive Fader til Tvillinger, telegraferer straks efter Begivenheden til de bekymrede Svigerforældre: „I Morges faaet Tvillinger. I Morgen mere."

Et lidet Kapitel af Københavns Begrædelsesbog.

1. Og det begav sig i de Dage, da Borgerrepræsentationen nægtede at bespise de fattige Skolebørn, at Høvidsmanden for Bysvendene sad i sit Lønkammer og lappede paa Politivedtægten.

2. Paa det, at den skulde blive næsten saa god som ny.

3 Og han ynkedes saare over Skolebørnene og sagde: Jeg vil give dennem deres varme Mad.

4. Som skal være Ris.

5. Men Høvidsmanden for Bysvendene, som er en Fremskridtsmand, fandt det at være en forargelig Skik, at Folket ginge langsomt frem og tilbage paa Gaderne, og at en og anden til og med stod stille uden at røre sig af Pletten.

6. Og spilte den kostbare Tid.

7. Og han sagde: Jeg skal give dennem Ben at gaa paa.

8. Og han skrev i Politivedtægten, at Bysvendene skulde tage Driverterne i Nakken og verfe dennem paa Stationen.

9. Paa det at de bagefter skulde komme i den offenlige Ret.

10. Og bøde 30 Sølvpenge.

11. Eller puttes i „Salatfadet", hvor man kommer godt op at køre.

12. Naar man skal „brumme" til Syndernes Forladelse.

13. Men det tyktes Høvidsmanden, at skulde Folket ginge hurtigt og tage Benene med sig, saa maatte Vognene i den ganske Stad køre langsomt, paa det at de ikke skulde køre alt Folket over.

14. Som havde Hastværk.

15. Naar det skulde „om Hjørnet".

16. Og Høvidsmanden skrev i Politivedtægten, at Vognene skal køre i korte og i lange Buer undtagen i Buegangene.

17. Hvor man ikke maa køre.

18. Undtagen med Barnevogne.

19. Og alle Kuskene skal om Aftenen have Blus paa Lampen.

20. Og der Høvidsmanden ydermere havde skrevet, at der ikke mere maa handles med Børn paa Gaderne, ginge han til Stadens Ældste og sagde:

21. Er I med paa den.

22. Men Stadens Ældste undredes saare. Og der de havde taget sig et billigt Grin, oplod nogle af dennem deres Munds Røst og sagde:

23. Maa vi saa være her!

24 Og Stadens Raad kaarede tre Mænd til at ginge hjem og sope paa Høvidsmandens Katekismus.

25. Paa det at de kunde lære den udenad.

26. Og sige, hvad den duede til.

27. Og se, da mange Uger vare gaaede, og da Stadens Ældste havde faaet en ny Overpræsident foræret, i Stedet for den gamle Overpræsident, som var kreperet, da

traadte de tre kaarede Mænd frem for Stadens Ældste og en af dem, som var af de Skriftkloge, talede og sagde:

28. Det er ikke Grød at grine a'!

29. Men I skulle tage Høvidsmandens Katekismus som et Evangelium.

30. Og sige: Tak for Seven!

31. Men der Stadens Ældste fornam, at de og alt Folket i den ganske Stad skulde hundses af Bysvendene.

32. Og at Drosknerne skulde køre om Hjørnet med Folk.

33. Langsomt.

34. Da ginge der en Praas op for nogle af Stadens Ældste.

35. Og se, de gave Høvidsmanden rent paa.

36. Men den Skriftkloge formanede dennem, og en fraværende Tømmermand, som var blandt de Ældste og frygtedes af dennem som en Kayser, sendte dem en Pergamentrulle med sære Skrifttegn.

37. Som den Skriftkloge tydede.

38. Og se: Høvidsmandens Katekismus og Tømmermandens Tillæg var i Grunden eins Bier.

39. Men Stadens Ældste blev saare glade og ginge paa Tømmermandens Flæsk som en Mis.

40. Og Kuskene skal føre langsomt.

41. Men uden Blus paa Lampen.

42. Og de fattige Børn skal ikke være Stedbørn.

43. Men de skal have deres Popoer paa Komedie, hver Gang en Bysvend finge Lyst til at more sig.

44 Og Høvidsmanden og Stadens Ældste saa alt hvad de havde gjort.

45. Og se: Det var saare godt.

46. Men der Folket hørte, hvad Høvidsmanden og de Ældste havde lavet: Knipler til de Voksne og Ris til Børnene, da harmedes det saare og beklagede sig til „Ravnen", som er en klog Fugl.

46. Og „Ravnen" sagde: Som man reder, saa ligger man.

Ikke overtroisk.

Fruen: Vi bliver tretten til Bords. Forskrækker det dem ikke?

Gæsten: Det afhænger af, hvor langt Maaltidet rækker.

Reklame.

. . . Denne højst interessante Bog er det paatrængende nødvendigt at anskaffe sig straks, da det med Sikkerhed kan forudses, at der ikke vil blive trykt noget nyt Oplag.

Det daglige Brød.

Bankierens lille Søn: Fa'er, hvor skal Du hen?

B.: Paa Børsen.

S.: Hvad bestiller Du der?

B.: Jeg tjener vort daglige Brød.

S.: Det behøver Du ikke, for Stine Kokkepige har nylig hentet det daglige Brød hos Bageren!

Vinterhalløj.

Se, dersom Du morer Dig dolig,
paa Gadens Asphalt eller Flis,
saa skal Du gaa ud ved Tivoli
og se til den kunstige Is!

Paa Skøjter man der sig moverer
saa roligt og sikkert, fordi
i Tøvejr man ej risikerer
at falde og „drone" deri.

Thi Banen er der nu saa sikker,
og ved De, hvori at jeg troer,
at det nu mærkværdigvis ligger? —
o, den er nu mestendels Jord!

Men Sporten, den drives saa dejligt
med slet ingen Fare, min Ven,
thi falder Du lidt ubelejligt,
Du rejser Dig bare igen.

Saa der er nu slet ingen Gysning
og Angst eller ringeste Skræk.
Damer i elektrisk Belysning
fortryller Dig, saa Du er væk.

Af sødeste, smaa Pigebørn
Du træffer en hel Bataillon;
det kommer sig af, Direktøren
er nemlig, forstaar sig, en John.

Ja, Vinteren bringer saa mange
Slags Glæder for Store og Smaa,
at Ingen skal lel blive bange
for just, at han skal gaa istaa.

Nej, Alle vi vil være glade,
for lige til først i April
til Baller og til Maskerader
vi gaa med det muntreste Smil.

Og hvis der nu ogsaa er somme,
der lider ej Skøjternes Skrald,
de dejligt paa Glatis kan komme
paa Karneval eller paa Bal.

Og derfor jeg siger nu bare:
Du sødeste Menneskebarn!
o, tag Dig dog altid ivare
for alle de Fristeres Garn!

Men hvad Du end gør eller ikke —
saa vogt dog især din Person
for altfor berusende Drikke
og saa for — den indre Mission!

Fra Skolen.

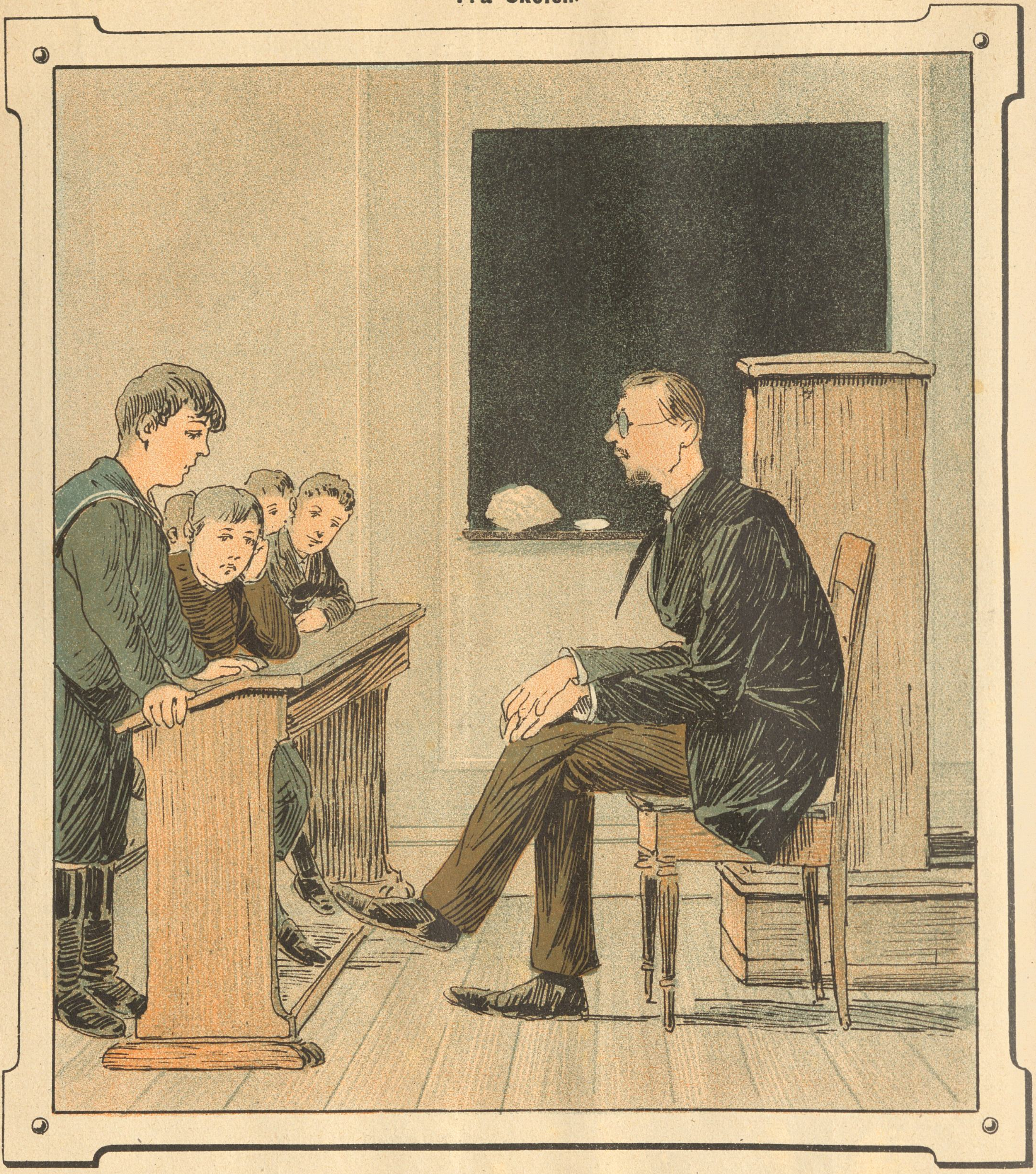

— Naa, kan Du saa oversætte mig denne Sætning: Der Redaktør von »der Zeitung« rief die fleisigen Kinder zusammen?

— Ja – a! — Redaktøren — af »Avisen« — rev — de flæskede Kinder sammen.

Af Erfaring.

— Naa, saa Du tænker paa at gifte Dig, min Dreng. Men har Du nu ogsaa betænkt at en Kone er dyr?

— Jeg tror nok, at ingen Kone er dyrere, Papa.

Arbejdsløs.

Af Emile Zola.

(Sluttet.)

III.

Imidlertid er Arbejderens Hustru gaaet ned ad Trappen medens den Lille sover; hun staar nu ventende udenfor Gadedøren; hendes magre Legeme dækkes kun af en tynd Kjole, hun ryster af Kulde i den iskolde Blæst.

Oppe i det usle Hjem er der tomt og koldt, hun har maattet bære alt til Laanekontoret. Otte Dages Arbejdsløshed var nok til at gøre Hjemmet øde. Den foregaaende Aften har hun solgt den sidste Pude til en Marskandiser, Sengen var allerede for længe siden gaaet samme Vej; nu er kun Tæppet tilbage. Det har hun hængt for Vinduet, for at holde Lufttrækket ude, thi den Lille hoster saa meget. Uden at tale til sin Mand derom, har ogsaa hun søgt om Arbejde. Men Arbejdsløsheden har ramt Kvinderne endnu haardere end Mændene. I samme Hus som hun boer mange lige saa Ulykkelige, som hun om Natten ofte har hørt sukke. En Naboerske mødte hun forleden henne ved Hjørnet ... en anden er død, en tredie forsvunden.

Hun har lykkeligvis en brav, god Mand, der ikke drikker. De vilde ogsaa kunne have kommet taalelig godt igennem, naar ikke den „døde Sæson" havde berøvet dem Arbejdet og dermed deres Smule Bohave. Ingen vil give dem Kredit mere, hun skylder Bageren, Urtekræmmeren, Høkeren, og vover ikke engang at gaa forbi deres Butiker.

Om Eftermiddagen havde hun besøgt sin Søster, for at bede hende om 20 Sous; men ogsaa dèr havde hun fundet saa stor Elendighed, at hun gav sig til at græde uden at kunne faa et Ord frem. Længe havde hun og Søsteren grædt sammen. Da hun forlod hende, havde hun lovet at bringe Søsteren et Stykke Brød, naar hendes Mand bragte noget hjem.

Manden kommer ikke. Regnen strømmer ned, saa at hun maa flygte ind i Gangen. Der falder store Draaber, og Plaskregnen gennembløder hendes tarvelige Klædning. Utaalmodigheden griber hende, saa at hun trods Uvejret løber ud, helt hen til Enden af Gaden for at se, om hun ikke kan skimte den ventende i det fjærne ud ad Chaus een til. Og da hun kommer tilbage, er hun aldeles gennemblødt. Hun tørrer det vaade Haar af med Hænderne. Hun venter igen taalmodig, medens nu og da hæftige Febergysninger ryster hendes Legeme.

Hun bliver hyppig puffet og stødt af de Forbigaaende, Hun gør sig ganske lille, for ikke at staa nogen i Vejen. Mænd ser hende dristigt ind i Ansigtet. Hun føler, hvorledes en hed Aande et Øjeblik strejfer hendes Hals. Det store, lurende Paris, den snavsede Gade med dens skærende Lys, dens Vogntummel — alt synes at ville gribe hende og at ville slynge hende ned i Pløret, i Moradset. Hun lider Sult, hun er dermed prisgiven Enhver.... Derovre er en Bagerbutik, og hun tænker paa den Lille, der sover deroppe.

Saa, da Manden endelig kommer, nedbrudt og knust af Elendighed, vaklende langs Husrækken, da styrter hun ham i Møde, og betragter ham fuld af Angst.

„Naa?" stønner hun næppe hørligt.

Han svarer intet, han bøjer modløst Hovedet. Saa gaar hun op, Ansigtet blegt og stivt, som paa et Lig.

IV.

Den Lille sover ikke mere. Hun er lige vaagnet og ser nu grundende paa den lille Stump Lys, der staar paa Bordet og truer med at slukkes. Hjærtet krymper sig sammen af Smærte og Skræk, naar man betragter denne syvaarige Piges Ansigt med de falmede, alvorlige Træk, der gør Barnet langt ældre end det er

Den Lille sidder paa Kanten af den Kasse, der tjener hende som Seng. De nøgne, af Kulde rystende Fødder hænger ned. Med de magre, sygelig blege Hænder trækker hun de Pjalter, som skal være Tæppe, op om Brystet. Hun føler deri en Ild, en svïende Smærte, som om hun skulde kvæles. Hun sidder og tænker....

Legetøj har hun aldrig ejet. Hun kan ikke gaa i Skole, fordi hun ingen Sko har. Hun mindes, at da hun var mindre, spadserede Moderen ofte en Tur med hende, naar det var Solskin. Men det er længe siden. De havde maattet fraflytte deres daværende Bolig, og i det store Hus, som de nu bebor, hersker der altid en isnende Kulde, synes hun. Her i dette Hus har hun heller aldrig været tilfreds; altid har hun lidt Sult.

Lider da alle Folk Sult? — Hun har forsøgt, at vænne sig til at sulte, men hun har ikke kunnet. Hun tror, at hun endnu er for lille, at hun maa blive større for at kunne det.

Moderen véd det sikkert ... hvad om hun vovede det, hvad om hun spurgte, hvem der har sat hende i Verden, for at hun skal sulte?

Og saa, hvor her er hæsligt! Hun betragter Vinduet, foran hvilket Sengetæppet hænger, de nøgne Vægge, de itubrudte Møbler, hele Trøstesløsheden i dette Tagkammer, i hvilket Arbejdsløsheden sammen med Fortvivlelsen havde holdt sit Indtog. Den Lille tror engang at have drømt om varme Værelser, der var prydede med smukke, blanke Møbler. Hun lukker Øjnene, for paany at fremtrylle for Tanken hin Drøms Billeder. Og gennem de halvtlukkede Øjenlaag ser hun, hvorledes Lysets Skin udvider sig til en stor guldstraalende Kreds, som hun føler Lyst til at træde ind i. Men ude raser Stormen. Der kommer farende et saa stærkt Vindstød gennem Værelset, at hun vrider sig under et hæstigt Hosteanfald. Hun har Øjnene fulde af Taarer.

Tidligere var hun bange, naar man lod hende alene; nu er hun ikke bange mere, det er blevet hende ligegyldigt altsammen. Hun har intet faat at spise siden den foregaaende Aften, hun tror derfor, at Moderen er gaaet ud for at hente Brød. Den Tanke gør hende glad paany. Hun vil bryde sit Brød i smaa Stykker og spise det længsomt, ganske langsomt.

Moderen er traadt ind i Kammeret, Faderen har lukket Døren. Den Lille ser øjensynlig forbavset, paa de tomme Hænder. Og da ingen af dem siger noget, udbryder hun lidt efter i en grædende Tone:

„Jeg er sulten, jeg er sulten!" Faderen sidder i en Krog, med Hovedet begravet i Hænderne; saaledes sidder han længe, lige som sønderknust. Skuldrene hæver sig krampeagtig under hæftig, undertrykt Hulken. Moderen har tvunget Taarerne tilbage og vil bringe den Lille til Hvile igen paa det usle Leje. Hun dækker hende til med alle de Pjalter hun kan finde, hun siger til hende, at hun skal være en fornuftig Pige og sove. Men Barnet, hvis Tænder klaprer i Feberkulde og som føler, hvorledes det brænder og smærter inde i Brystet, bliver dristigere. Hun klynger sig om Moderens Hals; saa spørger hun:

„Sig mig dog, Moder, hvorfor maa vi sulte?"

„Hvorfor maa vi sulte?"

Daarlig klaret.

Fruen (kommer ud i Køkkenet, til sin Mand): Himmel, hvad ser jeg! Du omfavner Tjenestepigen!

Manden (Bogtrykker): Om Forladelse — det var en Trykfejl!

Amerikansk.

Aktor: Jeg har et Vaaben med hvilket jeg slaar enhver Slyngel til Jorden.

Defensor: Jeg anmoder den høje Ret om at fratage min ærede Modpart det Vaaben, han taler om, ellers risikerer vi, at han begaar — Selvmord!

En Vejviser

er udkommen og den udviser iblandt andet, at af de almindelige borgerlige Navne er Hansen (Frederik) det der for Tiden breder sig mest, endogsaa til Tider over 12 a 14 Spalter. Nielsen (Christen, Jyllandsposten) har ca. 7 a 8 Spalter og Lassen (Aalborg Amtstidende) hævder smukt sin Overlegenhed med omkring 16 a 18 Spalter. Clausen (Rasmus) er i sørgelig Tilbagegang og Bojsen ligeledes, medens Andersen (Niels) næsten slet ikke er til at opdage. Derimod er Sørensen (Hr.) slet ikke saa daarlig repræsenteret, men det er ogsaa det Hele man kan sige om det.

Af mærkelige Navne har vor Vejviser ikke saa faa at opvise. Der er, som hørende til Planteriget baade en Busk (NB. ingen Rosen-, men en Tulipanbusk), en Bøgh, der dog næppe hører hjemme i den danske Bøgeskov og til Slut Rosen, der imidlertid er uddød. Af Mineralriget er der Staal — ikke Skaal! tværimod, — og af Dyreriget Ravn (Marinem.) Grævlinger er der en Del af; men det er dog ikke noget selvstændig Navn for sig.

Af Bynavne er der Colding og Randers (Christen) og at Provinsnavne Thye.

Vor Vejviser giver Oplysning om mangt og meget. Den oplyser saaledes, at den i sin Tid berømmelige Selvbeskatning er salig hensovet og at Livjægerkorpset, ligesom Torsken ved visse Tider, ingen Bukser har. Den giver Oplysning om Legater, som kommer Folk til Gode, der ikke trænger dertil og om Understøttelseskontorer, der jager dem bort, som kommer for at ansøge om Understøttelse. Vejviseren er i det Hele taget god at faa Forstand af i mange Retninger, ikke mindst for dem, der gerne vil vide, hvor Værnet egentlig er bleven af.

Men det er der vel egentlig ikke ret mange, der bryder sig om at vide.

Forslag til ny Paragrafer i Politivedtægten.

Da Eugen Petersens ny Paragrafer til Politivedtægten paa langt nær ikke forekommer os at strække til, har vi faaet en af vore intelligenteste og fordomsfrie Medarbejdere til at udarbejde følgende Forslag til en hel ny Politivedtægt, som vi herved tillader os at anbefale til rette Vedkommendes Opmærksomhed.

1. Politibetjentene har den øverste dømmende og udøvende Myndighed og bevæbnes i den Anledning med Sabel og Revolver.

2. En Politibetjents Ord staar altid til Troende selv om der er tyve Vidner mod ham. Overhovedet vil private Folk, i alt hvad der angaar Politiforseelser, slet ikke blive afhørt, og enhvar vil da kunne spare at forsøge paa at forsvare sig.

3. Det forbydes Borgerne under nogetsomhelst Paaskud, saasom for at kigge ind af et Vindu eller vente paa nogen, at staa stille paa Gaden og skal Bevægelsen helst foregaa i et jævnt Luntetrav.

4. Det forbydes Droscher og andre Køretøjer, at køre i anden Gangart end Skridt, Overtrædelse heraf straffes med Fængselsstraf og Konfiskation af Heste og Køretøj til Fordel for den Betjent, der anmælder det.

5. Børn fra 8 Maaneders Alderen og opefter, der skriger om Natten, eller paa anden Maade forstyrrer den offentlige Ro og Orden, straffes med Ris paa Raadhuset. Børn fra 3 Aar og opefter, der forser sig, straffes med Rottingslag, og Børn over 8 Aar, med Bøder og Fængselsstraf.

6. Hundeskatten sættes til 10 Kr. om Maaneden og der bliver strænge Straffe for den, hvis Hund gør og knurrer af Folk. Hunden selv bliver i et saadant Tilfælde uvægerligt at lade ihjelslaa.

„Ravnen."

Fornedret og — taalt.

To Monologer.

I.

(1890)

(Scenen forestiller Tivolis Koncertsal.)

En Røst i Ørkenen (taler, idet han gaar rasende ud af en Bagdør tilhøjre):

Fy for den Lede! Smidt ud som en Hund,
der ikke er værd et Hundetegn,
skal man, uden saa meget som aabne sin Mund,
lade sig rydde af Vej'n;
bare fordi disse herjens Aviser
en ganske almindelig Murer priser,
der aldrig har gjort saa megen Nytte,
som at vælte en ordenlig Skraldebøtte!
Aah! Naar jeg mindes den Fryd og Halløj.
Folkene klapped jo som de var gale
naar jeg holdt Tale
og rigtig gav Socialisterne Høvl,
selv om det var det argeste Brøvl.
Uh! Føj!

II.

Scenen forestiller Søofficersskolen.

En flere Gange Forhenværende (Taler efter at han er hjulpen ud:

Hm! Det er dog en skruptosset Verden,
— Ja, den Onde brodere mig! er den;
Kræfter, som jeg. ej Plads den levner,
selv om man har de stærkeste Evner.
Nu skal man baade være høflig og dannet,
men jeg vil være evig forbandet,
hvis ikke den nymodens Pærevælling
gør hver en Ulk til en gammel Kælling.
Nej, min Fa'er! faar man en paa Tuden
maa man slaa to igen paa Snuden;
Ransonen skal være: Ærter og Flæsk
og en Gang imellem et Livfuld Tæ'sk!
(Han grunder over noget.)
Kongevalgt? Hm! Det er Dig, Proffessor,
der har været Mester for den Menage.
Hvorfor ikke en Titel, som Krigsassessor,
til al den øvrige Blamage?
Den Pille er bedsk, den Hæder er blandet;
det lugter af Vrag, der har staaet i Sandet.
Uh! Føj!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

I Knibe.

Colding: Aa, Herregud! Hvorledes skal jeg finde ud af alle de Ændringsforslag? Bare dog Jensen var bleven valgt, han var saa godt inde i Politiken.

von Rosen: He, he! Ja, nu kan Du ha'e det saa godt. De sagde, jeg var dum; men Du er Gud straffe mig værre. Gudskelov!

Nr. 4.

RAVNEN

Søndag d. 24. Januar 1892.

Fra Hjørnet.

En Fremmed: Sig mig en Gang, hvor er Nr. 17?
Bybudet: Nummer 17? Han er rejst til Amerika med sin Pi'e.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og nu skal jeg indvie Jer i.

Og det er dernede paa Pladsen,
hvor Kristian den Femte staar,
:,: der mangler der noget i Kassen
og Jakob nok Skylden faar. :,:

Men Fallesen Regnskabet gemmer
med 100.000 paa,
:,: skønt Thinget med mange Stemmer
ham helst i Papirerne saa. :,:

Man vilde nok ogsaa pille
ved Frederiks Hospital,
:,: men det sku' de inte ville
for den Idé er sgu gal. :,:

Lad Folk Komedie lave
lad Sablen hugge i Fred,
:,: de Steder Du ikke skal have
din næsvise Næse med. :,:

Ejheller jeg haaber Du mener,
at Fogden, vort Højrepartis
:,: altid følgagtige Tjener
slaar fejl med sit Bircheris. :,:

Hr. Birch kan have sin Kummer,
naar stadig han skal rende rundt
:,: i Højres Rabaldernummer
og døje Kulde og ondt. :,:

Lad Fogden nedlægge Vaabnet
Hr Carstensen løfter sit,
:,: et Selvmord Døren ham aabned,
og Kongen valgte ham frit. :,:

Med Colding nu vi vil slutte
han ind da i Thinget kom,
:,: men Jomfrutalen vi sgu'tte
vil sige det mindste om. :,:

Den var vor Lyngbymand værdig
— for det var 'en, som trak Vand, —
men nu er Hr. Colding sgu færdig
med at være Rigsdagsmand. :,:

I „Goos"ens Land.

Af den dansk amerikanske Talmud.

Og det begav sig i de Dage, at der fremstod en Profet ved Navn Hejberg.

Var han en vældig Forkæmper for Herren og en tro Stridsmand i den Vingaard, der ligger hinsides Atlanterhavet.

Og han stod op og talte saalunde:

Mine Venner, den luthersk Kirke strækker sig over alle Lande, selv i Amerika er den til Huse. Men de troende kriges svarligen derovre.

Og skælder hverandre ud efter Noder og er nærved at æde hverandre.

Thi maa der en Øverste derover, at stifte Fred og holde de Gudelige i Ørene, paa det, at Forargelsen ej skal vækkes.

Og er jeg den Mand, der er udset dertil og agter jeg at rejse derover jo før jo hellere.

Men er det det ene fornødne, jeg mangler til Rejsen, 2000 Kroner nemlig i Rejsediæter.

Og venter jeg, at de Troende dennem mig bevilger.

Talte han saadan og tav derpaa i stille Hengivelse.

Men skete der et stort Mirakel, der en Profet ved Navn Goos stod op og talte stærke Ord.

Og bøjede sig næsten alle de vantro i tavs Ydmyghed og rakte Hænderne i Vejret og sagde:

Ære være Hejberg og hans Profet Goos. De to kan intet nægtes.

Og skal det ej komme an paa de 2000 Kroner i Montforter, naar dennem beder derom.

Og blev det da saaledes.

Proven.

Katoliken: Der har De igen et Bevis paa Pavens Visdom. Dette Dekret angaaende Dueller — — —

Protestanten: Er et ganske unyttigt Aktstykke.

Katoliken: Min Herre, De er en Idiot!

Protestanten: Min Herre, De er en Æsel!

Katoliken: Her er mit Kort, jeg sender Dem mine Sekundanter.

Modesygdommen.

Datteren: Jeg tror, jeg har Influenza. Hvad skal jeg gøre mod den Sygdom?

Moderen; Se efter i den sidste Modejurnal.

Venstrefolket.

En Saga.

Der sad et Folk ved Belt og ved Sund og ved Halvøens halvhundrede Fjorde. Det var et stort Folk, og endnu den Dag i Dag hedder det i Folkemunde: Venstrefolket. Det var et Folk af Danneæt, fostret af Dannevid og Dannemand, opammet ved Brøvlets blegfede Dannevirke-Møpatte og opvokset i Dannevangs ordfede Dis. Det var blevet stort ved Dannermaalets, ved Dannertungens flæskfede Skvalder og Skvat, Asaord og Bjarkemaal ved Saga og Sangværk, ved Orddaad og Harmknys, ved Spænd og Spark og ved Sjov i Gaden. Det var blevet stort ved Mandemod og Mandevid, ved Stridskab og Vidskab i Vadmelskofte med store Opslag og Hornknapper. Det var blevet stort ved halvstuderet Strandhugst, Asa-Thor-stærke Stød i Gjaller-Taagehornet, ved Bavneblus for fribaaren Bondes Fridom, ved Vennelag og Samlag, ved Gammenstale, snildt Ordlag og sejersæle, brynjeklædte, Staalhandske-kastende, riffelrumlende Berserkerhyl til Rigets Drot og Marsk, — ja — stort var det blevet ved Snarsyn og Skarpsyn, Fremsyn og Livssyn igennem Holger Danskes Briller, derfor vilde det gøre noget Stort, men — det vidste ikke hvad det skulde være.

Om denne Tid — det 19de Aarhundrede — gik der et Hoveddrag af Fridoms-Aande igennem al Evropa, og et Pust deraf trak ind over det kære, lille Dannevang; fra Germanien og Gallien kom det og bares frem af en Mand ved Navn Brandes. Denne Mand fik mange Anhængere, og de indgik Fostbroderskab med det dannebrogede Venstrefolk, for i Fallig at give Marsken, der var en haard Hund sit Ulivssaar. Nu var Venstrefolket tifold større og stærkere end tilforn og vidste det, at det kunde gøre noget Stort, og nu vilde det, men — det turde ikke.

Aar henrandt. Thingets Skrivekarle prente deres sære Tegn paa Sagas Tavle. I nidkær Røat, skrev de op ad Stolper og ned ad Vægge — men Marsken blev endda ej mørnet; han fremturede i at sidde lige stout ved Drottens højre Haand. Men den vælske Lære med dens tvivlsyge Aand, lagde sig som en klam Haand over det livslyse, danbaarne Venstrefolks Hjertelag; det ræddedes for at Fordomsbrynden skulde bryde igennem den fra de stolte Fædre nedarvede Snusmoral, og da to af deres Styrismænd i en fæl Drøm havde sèt et Spøgelse i rødt Klædebon bag en Evropæers Thingsæde, gik de flu's til Marsken i hans Lønkammer, hvor de lovede ham Syndebod og tilbød ham at lægge Folket i svære Byrder og byde dem give en Skat af to Penninge for hvert Krus Tyskøl. Marsken blev glad i Hu, men Venstrefolket sprang i Flint og gik bagefter i Stumper og Stykker.

Hvor Lillebælt skyller den dansk-jydske Strand i den liden Stad Frederits, to Bøsseskud fra det gamle Melfar, kan man endnu paavise Stedet, hvor det skete. Arbejdsfolk, som vende hjem fra Marken skotte til Stedet, som om de befrygte, at Venstrefolket igen skulde rejse sig. Det er der næppe Fare for; det orkede ikke mere, derfor er det nu en Saga.

Hun: En Fejl havde Du, da jeg lærte Dig at kende og den maa jeg endnu den Dag i Dag bøde for.

Han: En, naa, det lader sig høre. Hvilken Fejl altsaa?

Hun: At Du endnu var ugift, Du gamle Stoder!

Reserveret.

Den afviste Frier: Frøken, jeg sværger Dem, at paa den Dag, da jeg erfarer, at De forlover Dem med en anden begaar jeg et Selvmordsforsøg.

En Søhelt.

Jeg vil synge om en Mand,
vidtberømt ved Sund og Strand,
om de Søkadetters Ven,
om den tapre Carstensen.

Fra i Buggen han laa svøbt
var af Søheltsmalm han støbt;
ved Hoffesters Sjus og Spænd,
blev han Søhelt Carstensen.

Rask han voksed' op i Sal,
fra Kadet til — Kommandør*),
og blandt ædle Landsthingsmænd
troned' snart Hr. Carstensen.

Al hans Mandom og Bedrift
kan ej staa i dette Skrift;
med Kadetter han som Ven,
drak til Pægls, Hr. Carstensen.

Skolen trivedes ved ham
til en Instit'tion, God dam,
hvor der vanked' „flade", — men
det var no'et for Carstensen.

Smaa Kadetter blev paa Stand
kløet og tærskede til Mand,
og som Sport for Gentlemen
drak de Dus med Carstensen.

Men af hele den Idyl
vaktes de af Pressens Hyl;
denne Presse, som ej end
skaane Mænd som Carstensen,

Og da Hylet blev for stærk,
saa var endt hans Mandomsværk,
bort fra Skolen saa man en
Mand gaa; det var Carstensen.

Men som Lindring man fortalt
har, blev han saa Kongevalgt;
mødte frem blandt Landsthingsmænd,
saadan Mand var Carstensen.

Og helt lindret er hans Kval,
naar han nu bli'er Admiral;
det kan lyde godt saamæn:
Hr. Admiral Carstensen.

Gid, naar højt paa Bølgens Top
vort Kadetskib sejler op,
at som Chef det maa ha'e en
Mand ombord som Carstensen.

---

*) Læs: Admiral.

Fra et Sk

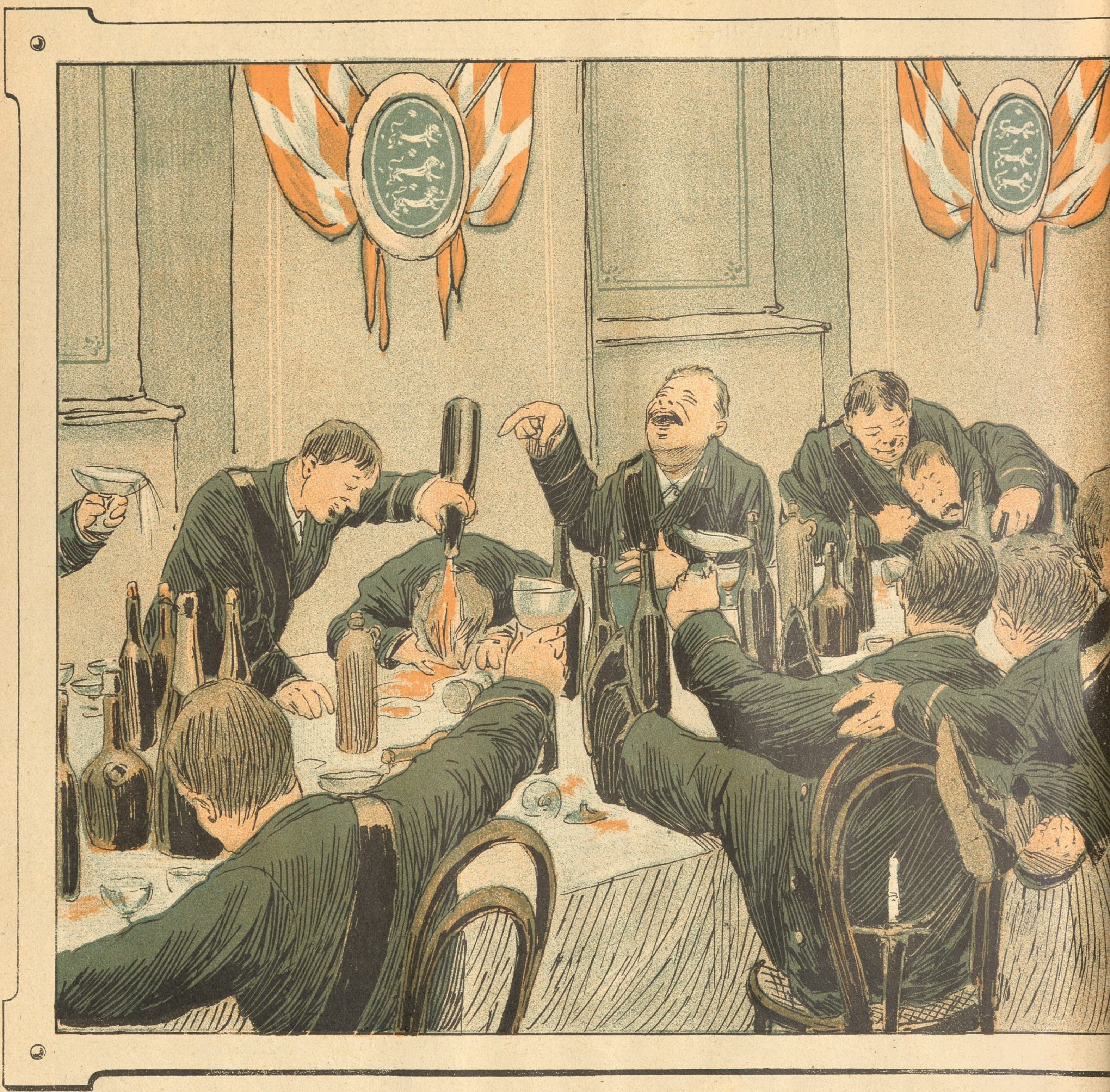

Mine Herrer! Mine kære Elever! Det er en Ilddaab, De har gennemgaaet i Dag (Hør! Hør den
dem forbi Øjnene, saaledes tør heller ingen Kadet bukke under for 6 Slags Vin og dygtig med Cognac
jeg noterer med Stolthed, at det kun er de Smaa, der ligger slagne paa Valen. Blechinberg har holdt
Et Leve for de danske Vikinger. (Hurra! Fatter leve! Vild Jubel.)

kolegilde.

Gamle). Ligesom Vikingerne paa Jomsborg, ikke turde blinke, naar det lynende Sværd foer
ag efter. Nogle er gaaet i Seng (Fy! Fy!). Ja, de har ikke det rette Vikingeblod i sig; men
fortrinlig Orden paa Skolen, og vor højtelskede Carl har gjort god Tjeneste ved Ambulancen.

Spaakonen.

Humoreske efter det Tyske.

Jeg havde engang en fortræffelig gammel Præsteonkel og en lige saa fortræffelig Tante som beboede en af de gamle rigtig hyggelige Præstegaarde, et Hjem ret til Glæde og Opmuntring for alle deres Venner og Bekendte, og hos disse gæstevenlige Gamle tilbragte jeg engang fire Uger sammen med to Kusiner. Det var en herlig Sommer. Landsbyen ligger i en af min Hjemstavns smukkeste Egne ved en stor blaa Sø, paa hvilken vi plejede at ro om i en meget primitiv Baad, jævnlig udsat for den Fare at gaa til Bunds; med et Ord, det hele var idyllisk, i det mindste den største Del af Tiden

Men desværre er ingen Tilstand aldeles fuldkommen, og saaledes gaves der da ogsaa hos Onkel Sofus og Tante Malle Tider, som var vanskelige at bære — nemlig de regnfulde Søndag-Eftermiddage.

Inde i Byen er en regnfuld Helligdag allerede slem nok, men paa Landet er den ligefrem skrækkelig. Man er der vant til om Søndagen at modtage al Slags uanmældt Besøg eller selv al valfarte til et af de omliggende Godser, hvor man altid er sikker paa at træffe muntert Selskab, man plejer hele Ugen at glæde sig til en saadan ugenert Selskabelighed og er saa lidt forberedt paa en ensom Søndag-Eftermiddag, som paa en Solformørkelse eller et Jordskælv

Vi tre Kusiner havde endnu aldrig oplevet en saadan Ulykke. Allerede om Lørdagen saa det mørkt ud, og henimod Aften begyndte det at stænke. Da vi vaagnede Søndag Morgen skylregnede det.

„Naa, det bliver nydeligt", sagde Kusine Lotte, strækkende sig behageligt i sin Seng. Jeg gruer for i Dag, Børn!"

Lotte var Grete og mig overlegen i mange Henseender. Hun var allerede nitten Aar gammel, vi var kun sytten Tilmed kom Lotte fra Kiel, hvor der — tænk bare! ikke blot er en Mængde flotte Studenter, men ogsaa Officerer af forskællige Vaabenarter, medens Grete og jeg endnu ikke havde havt Lejlighed til at se andre uniformerede Personer end Gendarmen, Postmesteren, Postbudet og saa nogle Soldater som havde faaet Orlov. Man vil derfor forstaa, at af os tre havde Lotte næsten altid Ret.

Hun fik ogsaa Ret dengang, indtil Middag gik det netop som hun havde forudsagt.

Vi sad i Dagligstuen, passiarende om muligt, uden at det egenlig interesserede nogen af os, vi saa, hvorledes Regnvandet drev ned ad Vinduerne, langsomt, langsomt, — kedelig — kedelig — men uafbrudt siden det første Øjeblik da vi vaagnede om Morgenen, og vi forstummede mere og mere.

Jeg hørte Lotte forlade Stuen. Maaske vilde hun følge mit Raad. For min Skyld gærne! Det var længe siden hun havde været interessant.

Men nej, efter knapt ti Minutters Forløb kom hun tilbage. Der spillede noget i hendes Øjne og hun skød først forsigtig Forhænget til Sideværelset lidt til Side for at se, om ingen uvedkommende hørte dem, førend hun tilhviskede mig: „Fanny, jeg har en Ide!"

„Hvilken?" spurgte jeg. farende op af min Sløvhed.

„En ypperlig Spøg for os, men Onkel og Tante maa ikke vide noget derom" Og nu begyndte hun at udvikle sin Plan, ved hvilken Stine Kokkepige havde været hendes Raadgiverske. Nede ved Søen, Landsbyens yderste Udkant, boede en Spaakone. Stine havde sagt, hun troede naturligvis ikke paa sligt, men mærkelig var det, at hvad Mo'er Steffen spaaede af Kortene, det gik altid i Opfyldelse. Hun, Stine, kunde fortalle Historier derom, men naturligvis vilde hun ikke, tilmed i en Præstegaard. Men havde det ikke været paa en Søndag, og havde Præsten ikke været Præst, og havde han ikke netop nylig skældt den Gamle ud for hendes Kortoplægning. og naar vi vilde love, ikke at sige til Tante, at Stine havde havt en Finger med i Spillet, saa vilde hun nok raade os til engang at besøge Mo'er Steffen. Vejen kunde vi ikke tage fejl af, ethvert Barn vidste hvor Spaakonen boede

Jeg nikkede forstaaende, og Lotte sneg sig ud af Stuen for at opsøge den savnede Grete. Efter en god Stunds Forløb bragte hun Grete, der kom med søvndrukne Øjne og en gloende rød højre Kind, fra hvilken Mønstret af en broderet Sofapude havde aftrykt sig med ligefrem ideal Tydelighed, hun saa stirrende om sig og var næppe endnu vaagen nok til at forstaa, hvad vi egenlig havde for. Men da der først var tændt en lille Gnist i Gretes noget langsomme Tænkeævne, foregik der en vidunderlig Forandring med hende. Paa en Gang blev hun lutter Livlighed og Foretagelseslyst og var tilsidst af os Tre den første, der med Regnkaabe og Paraply listede sig ned ad Trappen, beundret af Lotte og mig for hendes endnu aldrig udviste Iver.

Nu stod vi i øsende Regn udenfor den lille, lave Dør: Ingen af os vilde gaa først ind!

„Hvem er det?" raabte en Stemme inde fra Stuen, og Lotte, den driftige Lotte, der endelig igen havde genfundet hele sit Mod, bankede med sin behandskede Højre kækt paa Døren og aabnede den.

Fed og godmodig, som hendes Stemme, uden det allersvageste Anstrøg af hekseagtig Ondskab, var ogsaa Mo'er Steffens Ansigt og Skikkelse. Ved vor tøvende Indtræden i det lave og med den yderste Tarvelighed udstyrede men propre Værelse rejste Mo'er Steffen sig fra en slidt Læderlænestol og kom os i Møde.

Vi saa os næsten skuffede om, først i Værelset og dernæst paa hverandre. Det var altsaa Heksen! — Æventyret mistede allerede sin halve Duft syntes vi ved Synet af dette hvide, skurede, sandbestrøede Gulv, overfor denne godmodige Kone med sin hvide Natkappe og den opslaaede Salmebog. Denne ganske ærbar og honnet udseende Gamle kunde man jo knapt sige, hvorfor man var kommen, og derfor blev vi ogsaa alle tre meget røde, da Mo'er Steffen meget høflig og uden at rulle med Øjnene eller lave djævelske Grimasser spurgte os: „Hvormed kan jeg tjene Dem? Vil Frøkenerne tage Plads." Hun stillede to Træstole frem, de eneste der var i det lille Kammer, tørrede dem af med sit Forklæde, og bød den tredie af os sin Lænestol. (Fortsættes).

En praktisk Amme.

Den unge Moder: Karen, De maa altid stikke Termometret i Badekarret førend De bader lille Aage.

Karen: Hvad skal det gøre godt for, Frue?

Moderen: For at De kan se, om Vandet er for varmt eller for koldt.

Karen: Aa, det gør vi hjemme paa Landet meget simplere. Saadan Krusefikser som Termometer behøves slet ikke! Bliver Ungen rød, saa er Vandet for varmt, og bliver han blaa, saa er det for koldt.

Selvkritik.

Baronen (til Tjeneren): Hvad! Du har i en halv Time søgt efter mig i Haven og har dog ikke fundet mig?

Tjeneren: Javel, Hr. Baron!

Baronen: Véd Du hvad, Hans, Du er en Klodrian, der søger sin Lige!

Ved Eksamen.

Professoren: Hvad véd De om Plato?

Studenten: Gudbevares! Ikke andet end godt!

Paa Programmet til Koncerten i Fredags Aftes i Koncertpalæet var bl. a. opført: „Meine Liebe ist grün." — Naturligvis var det ikke nogen stummel Antydning af, at Hr. Liebe skulde være bleven grøn af Ærgrelse, fordi Octavius Hansen forlangte Kommandør Carstensens Valgbrev prøvet af Udvalget og protesterede mod Formandens egenmægtige Afgørelse.

Pareret.

— Min Herre, De betragter mig, som om de anser mig for en Idiot!

— Tværtimod! Jeg anser Dem for at være en udmærket Tankelæser.

Forstyrret Glæde.

— Hør, lille Mand, var det ikke snart paa Tiden, at faa ombyttet vort gamle Klaver?

— Jeg tror, Du raser! Nu har jeg i alle de Aar glædet mig for hver Stræng der gik itu og nu skulde vi begynde forfra! Nej Tak.

For Retten.

Assessoren: De har pryglet Deres Kone, Bøllerup Skammer De Dem ikke ved at mishandle en saa svag Stakkel.

Tiltalte: Svag Stakkel! Man kan høre, at De aldrig har seet hende, Hr. Assessor! For tre Uger siden lod jeg hende veje paa en Avtomatvægt og da vejede hun næsten 200 Pund!

Alt falsk!

Smørhandleren: Dælen gale i 'et. Der bestiller jeg en Fustage Kunstsmør og nu er ogsaa det forfalsket!

Stærk.

Lægen: Føler De Dem styrket efter at De har taget Medicinen.

Patienten: Ja, Hr. Doktor, jeg er saa stærk, at jeg kan tiltræde Rejsen til den anden Verden.

Vandskræk.

En gammel Soldebro'er lod i et fromt Øjeblik sin Datter oplæse af Bibelen for sig og hun begyndte med Syndfloden.

„Hold op!" skreg den Gamle, „fyrretyve Dage Vand, det kan jeg ikke taale. Læs hellere om Brylluppet i Kana."

Godt Naboskab.

Madam Petersen: Hvorledes er De tilfreds med Deres nye Nabokone? Er hun ikke lidt stolt?

Madam Madsen: Aa nej, slet ikke! Hun flyttede først ind i Gaar og har allerede laant alle mine Vaskeballier, en Trappestige, to Strygejærn, en Paraply og en Krone og halvtreds. Hun er ikke Spor af stolt.

Om vor tykke Ven ved Trinitatis lavede en Beundrer fornylig følgende Rim:

Først kommer hans Mave,
saa noget tilbage
tæt ved Kongens Have
han selv!

Videbegærlig.

Tanten (forfærdet til sin 15aarige Niece): Men, for Himlens Skyld, Barn, Du læser Romaner af Zola! Forstaar Du det da altsammen?

Niecen: Næ, men hvad jeg ikke forstaar, det forklarer Fætter Poul mig.

Mærkværdigt.

1. Rekrut: Jeg vilde gærne bede Oversergenten om et Nattegn. Mine to Kusiner er kommet ind fra Landet for at besøge mig:

Overserg.: Hva'be'ha' De har ikke lagt i Tjenesten i mere end seks Uger og har allerede to Kusiner. Det var som Satan!

Den eneste Fejl.

— Hvad synes De om Pølserne?

— Hm! De har kun en Fejl!

— Og den er?

— Hvad der skulde være i Pølserne, er der ikke, og hvad der er i dem, skulde ikke være der!

I en Landsbykirke slog Lynet ned midt under Gudstjenesten og ramte en af Tilhørerne. Medens Bønderne tager sig af den Bevidstløse siger Præsten med Salvelse: „Gud har besluttet at tage vor kære Broder til sig!"

I samme Øjeblik slaar den Besvimede Øjnene op og raaber: „Men han fik ham ikke!"

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Kvindelist.

— Poul, Poul! Jeg ved det jo, Du elsker mig ikke mere!
— Men, søde, lille Kone! Skal jeg da vedblive at forsikre Dig om min Kærlighed?
— Nej—nej, jeg tror Dig ikke; en Kone med en saa gammel Hat, kan Du umulig elske.

Nr. 5.

RAVNEN

Søndag d. 31. Januar 1892.

Fra Kisten.

Marie Gaëtana.

Fyrstinde af Pignatelli.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Fingerpolka.

Forstander Berg paa Nørrebro holdt a'
de dingelinge la
de tingelinge la
de Drengebørn, som mødte hjemme fra
og Fattighjælp a' Berg sku' ha'.
Men Berg, som var mod Fattigfolk saa striks,
er nu smidt ind i Rettens Portmoniks,
der gaar Tiden hen
det er ikke Spænd
for den store Børneven.

Prinsessen, som i Kisten træder op,
de dingelinge hop
de tingelinge hop,
er stor, men det vil sige kun af Krop,
nu synger hun jo for »King Mob».
Men Kistens Publikum er kisteglad;
gik alle Kongelige frem i Rad
paa Variété
sku' de bare se
lykkelig blev Folkene.

Grosserbladet snuser rundt omkring
aa dingelinge ling,
aa tingelinge ling,
men af Jean Dit opdager Ingenting.
endskønt hans Stil ej mangler Sving.
Dog, Ignotus'es Bror er intet Fæ,
han lyver bare lidt i Ny og Næ,
hver Grosserer glad
sluger straks sit Blad
med Johan Sluddrers Andemad.

Vort Folkething i Banepolitik,
aa dikke dikke dik
aa nikke nikke nik,
paa Ingerslev har søgt at sætte Skik,
N. Andersen især var chic.
Se nu da Fæstningen omtrent er endt
kan Andersen nok være det bekendt;
Bahnson fik begyndt
godt at bruge Mønt
Ingerslev vil faa det tyndt.

I Lyngby Højre nu er svært parat
og tingelinge lat
og dingelinge lat
til at kassere deres fry Soldat
og ta'e sig en civil Krabat
Selv Kammerjunker Skeel er bleven vred,
gi'r Værneprokuratoren Besked,
lille Charles staar
som et Klokkefaar
medens Højres Polka gaar.

Kaffesladder.

Fru Skade: De véd nok, min Kære, at „Politiken altid har givet sig selv det Skudsmaal, at være Organ for den „højeste Oplysning" og videre er det vel ikke muligt at drive det i Retning af gode Tanker om sig selv, ja, jeg er vis paa, at endog Kommandør Carstensen, der dog altid har været en meget selvglad Mand, endnu i dette Øjeblik ikke véd om han skal le eller græde over at sidde i Landsthinget til offenlig Beskuelse og hvor alle kan lægge Mærke til hvem af Landsthingsmændene der stikker ham paa Næven og hvem der helst la'er være, saa at det bliver lige som en stadig Spidsrodstraf for den stakkels Kommandør, hvis største Fejl egentlig var den, at han vilde ogsaa lære Kadetterne, at „sejle" paa Landjorden og derfor mente, at de maatte have Øvelse i at klare sig i en lille „Storm", men anbelangendes „Politiken" maa der vist være indtraadt en total Formørkelse i den omtalte „højeste Oplysning" saa at det kniber med at finde paa Rubriker, som ret kan vække Læsernes Opmærksomhed. Som nu forleden Dag stanser jeg ved Overskriften: „Skudt Petit." Jeg troede straks, at det var den Grosserhund, som havde bidt Prinsesse Maries Livhund — der nok ellers ikke kan beklage sig over sin Tilværelse som et Hundeliv — i Struben og nu maatte ligge paa sine Gærninger, som der staar i Gendarmloven, eller at det var en fransk Rigsdagsmand, der havde duelleret med en Minister, men da jeg saa spurgte Skade, hvem Petit var, saa fik jeg den Forklaring, at det var noget Sætterne har i deres Kasser, men som de ikke altid holder af at sætte, især naar der er Hastværk og som Læserne ikke holder af at læse, naar Øjnene er svage og det er graat i Vejret, men der er ogsaa noget, der kaldes Fed Korpus, som Udgiverne sparer paa, formodentlig for at spare paa Sværten og for at Sætterne ikke skal blive for fede, mente Skade, men forresten var „Skudt Petit" en temmelig meningsløs Overskrift og Bladet maatte hellere vælge saadan noget som „Andekraaser", „Benløse Fugle", „Labskovs", „Opvarmede Finker" eller „Bollefars", som altid vilde være en lille Afveksling fra det evige „Smæld og Smuld", hvor man ikke mærker noget til Smældet for bare Smuld, ligesom nede i Italien, hvor Jordskælvet har ramlet Husene sammen, saa at Folk maa trille

Tønder ud paa Torvet og sove i, hvad der levende minder mig om ægte Gammel Romere i Tøndevis, og nu averteres der maaske allerede i Roms Adresseavis, at en proper og hyggelig Petroleumstønde, udstyret med alle Nutidens Bekvemmeligheder, er til Leje for en rolig og pæn Familie uden Børn. Men mens jeg taler om tomme Tønder kommer jeg til at tænke paa Lars Dinesen, som Politiken vil have over til Amerika og være Natmissionær eller hvad det er og det kunde forresten ogsaa være noget for den lille Professor eller maaske snarerc for Nellemann, der bare gaar og ærgrer sig og rødmer over alle de skrækkelig usædelige Romaner, som „København" lader Folk læse, og jeg synes nu, at Lars Dinesen og Nellemann burde følges ad, for de to hører dog sammen, som Harlekin og Columbine, i den politiske Pantomine, hvor Pjerrot-Venstre altid faar en lang Næse, ligesom Antikvitetshandler Petersen, der ikke fik den udlovede Dusør for Strandvejstyvens Paagribelse, desformedelst at Politidirektøren havde givet den til sin Opdager, men hvis nu Antikvitetshandleren ikke vil ha'e den Næse indlemmet i sin Antikvitetssamling og Retten dømmer Politidirektøren til at ta'e sin Næse igen og betale Erstatning og Sagens Omkostninger, saa kan Politidirektøren rigtignok sige Tak for Kaffe!

Et Vink.

Han (laver sig til at gaa i Klubben): En berømt Læge mener, at Kvinden behøver mere Søvn end Manden.

Hun: Hvad vil Du sige med det?

Han: Aa, jeg mener bare, mit Lam, at Du skal ikke sidde oppe i Nat og vente paa mig.

Fra det franske Folkething.

(En Folkethingsmand med Fægtemaske for Ansigtet vil træde ind i Salen, men bliver holdt tilbage af Dørvogteren.)

Folkethingsmanden: Lad mig nu komme ind, hører De. Jeg er nødt til at bære Fægtemaske, for jeg vil interpellere Ministeren.

Smuk, smukkere.

— Sidste Foraar var jeg med min Kone i Florens — aa, hvor der var smukt!

— Jamen, saa skulde de se Florens, naar man ikke har sin Kone med — det er noget ganske andet!

Kritik.

Forlæggeren: De burde være Skomager.

Forfatteren: Hvorfor det?

Forl.: For De skriver en god Støvle.

Truffet.

— Jeg er bestilt herhen til at stemme Klaveret.

— Det stemmer ikke!

— Netop. Altsaa stemmer det!

Anden Behandling.

Ministrene stod Skoleret
for Thinget her i forrige Uge.
„Tag, Synder, frem dit Regnebrædt!"
man vil minsandten Svampen bruge.
Saa mødte de da En for En,
de op med deres Ønsker diskfed';
men mangt et Sted blev Tavlen ren
af Svampene, der flittigt vidsked'.

Den Indenrigsminister slap
nok, som den Heldigste blandt Fæller;
han bare fik et lille Rap
for nogle Mursten — Bagateller!
Med vor Justitsminister man
sig ogsaa ret spagfærdigt morer;
man mener, han nok hjælpe kan
sig uden nye Assessorer.

Kultusministeren erfoer,
at han er ej »persona grata«*),
det hørte man af fleres Ord,
det saa man af diverse Data.
Teatret fik en Douche fatal,
men endnu værre var de Skyller,
der ramte Frederiks Hospital
og Direktøren, Oberst Schøller.

Hans muntre Medicinsbehov
og Viceværtskab gennemkarter
man, mens man finder lovligt grov
hans Lyst til udenlandske Farter,
hvor han saa ganske ugenert
af arge Tyve bli'er bestjaalet
og faar af Staten honorert
de Tab, som derved bli'er forvoldet.

Ved Militærbudgettet holdt
sin maidenspech den unge Colding;
Jens Busk en Smule spilled Boldt
dog med ham som erfaren Olding.
Jens Busk, det ved vi, er en Gut,
og hvad man saa forresten siger:
han var en Gang Husarrekrut
og er desaarsag prøvet Kriger!

Til Slutning blev der ogsaa talt
om denne Søkadetskandale;
mens Hørup alt fandt splittergalt,
Tutein kom med forsonlig Tale.
Se, Chefens Valg til Landsthingsmand,
ja, det er det, det kommer an paa,
om sligt et Valg forsnares kan,
om alle villigt der strør Sand paa.

„Tag, Synder, frem dit Regnebrædt!"
det lød før sidste Uges Kampe.
Nu er der vidsket nok saa net
og det af mange gamle Svampe.
Man sletted' ud og satte ind
og venter nu paa ny Befaling
med baade Haab og Frygt i Sind
alt paa den tredie Overhaling.

---

*) Kæledægge, den Skælm.

Forskellig Opfattelse.

Bonden: Gudaw, a vild gjan skilles fræ mi Kuen.
Præsten: Det er ikke saa let, min gode Mand. De véd jo nok, hvad Gud har sammenføjet skal Menneskene ikke adskille.
Bonden: Ja a haar jo nok løst noj om et i æ Bivel; men a tent allywl, de war not Di haad lawed, Hr. Pastor.

Aandsnærværelse.

— Sig mig, Frue, hvem er den Herre med Bavianfjæset, der nu taler med Grevinde Kvalmenberg?

— Det er min Mand.

— Saa! Altsaa igen en Bekræftelse paa den gamle Sætning, at de grimmeste Mænd gifter sig med de skønneste Kvinder.

Spaakonen.

Humoreske efter det Tyske.

(Fortsat.)

„Jeg lægger nok Kort op," sagde hun tøvende, „men ikke for Enhver."

„Aa, De kan altsaa," bad vi nu enstemmig „vi be'er Dem, Madam Steffen, læg dog op for os en Gang! Vi vil gærne betale Dem derfor, hvad De forlanger."

„Hvad De vil give mig, kommer ganske an paa Dem selv," sagde Mo'er Steffen ikke uden Værdighed, „men det siger jeg Dem straks: Jeg kan kun lægge Kortene, naar De har den rigtige Tro derpaa og kan tie stille. Jeg driver ikke Løjer med det."

„Men, Madam Steffen, hvad tænker De paa! Er vi ikke gaaet herud i dette grulige Vejr for samme Skyld? Hent De bare deres Kort og begynd."

Mo'er Steffen rullede langsomt sit Strikketøj sammen, der laa paa Bordet, trak en lille Bordskuffe ud og lagde et Spil Kort foran sig. Jeg kan ikke lade være at sige, at selv disse Kort havde noget godmodigt og i al Fald aldeles bestemt noget fedtet ved sig og de saa ikke i mindste Maade ud som Tryllekort. Det eneste, man kunde se paa dem var at de maatte have været brugt meget ofte. Desuagtet, og skønt Mo'er Steffen selv saa saa prosaisk ud, gennemfaredes mit syttenaarige Hjærte dog af en svag Rædsel, da den Gamle blandede Spillet og lod Lotte trække et Kort, blandede igen og derpaa med en vis Højtidelighed lagde Kortene op foran sig i den ønskede Orden.

Saa sat Mo'er Steffen Brillerne tilrette paa Næsen og begyndte Jeg tror, det var det samme Litani, som man med ringe Afvekslinger altid faar at høre: det vigtige Brev, den lange Rejse, Hemmeligheden, den rige Arv — hele Remsen fik vi.

„Men staar der da intet i Deres Kort om en Officer?" spurgte Lotte endelig utaalmodig.

„Officer?" Mo'er Steffen løb søgende Rækkerne igennem. „Næ, min Frøken, Officer — det staar der ikke noget om."

„Aa, se dog rigtig efter! Der maa vist staa noget om en — staar der da ikke, hvad for en Mand jeg en Gang faar?"

„Min Frøken, mellem Dem og ham staar der saa mange Hindringer, at jeg næsten er bange for, at der ikke bliver noget af det. Penge — det kan jeg love Dem, — ogsaa en lang Rejse — men om de faar en Mand, det er endnu usikkert, det gør mig ondt, Frøken, men hvad der staar i Kortene, det maa jeg sige."

„Deres gamle, dumme Kort!" udbrød Lotte ildrød og ophidset.

„Men Lotte, hvad kan da Kortene gøre for det!· ytrede Grete og jeg dadlende som med én Mund.

„Jeg vil lægge op endnu en Gang," foreslog Mo'er Steffen.

„Lad bare være! Det er jo dog ikke sandt, hvad der staar i Kortene! Kan De kun spaa mig sligt dumt Vaas, saa vil jeg slet ikke høre mere!" udbrød Lotte haivt leende, halv vred.

„Som De vil, min Frøken," svarede den Gamle rolig og strøg Kortene sammen.

„Næ, min Frøken, næ! — Naar De dog ikke har den rigtige Tro, saa hjælper det Dem altsammen ikke. Min Kunst er rigtig, og Kortene er rigtige, men naar De ikke tror derpaa, saa gaar det dog ikke i Opfyldelse, og paa den Maade indlader jeg mig ikke paa at spaa."

Lotte satte et fornærmet Ansigt op og traadte til Side. Jeg tror, at af os Tre havde hun egenlig mest af den „rigtige Tro" paa Mo'er Steffens Tryllekunster, og nu maatte hun se sig saa miskendt.

Den næste, der skulde erfare sin Skæbne, var Grete. Mo'er Steffen betragtede Kortrækkerne med en højst betænkelig Mine to—tre Gange. „Ja — det gør mig ondt, min Frøken," sagde hun saa tøvende.

„Hvad — jeg skal da vel ikke ogsaa blive en gammel Jomfru, lige som Lotte?"

„Næ, min Frøken, det bli'er De ikke, — men De faar en Enkemand med syv Børn."

„En Enkemand med syv Børn!" skreg Grete op, man vidste ikke straks, om af Latter eller af Ærgrelse. „De er vist — nej, véd De hvad, Madam Steffen, det er virkelig nogle komiske Kort! Men det tager Deres Kort ganske bestemt fejl i. En Enkemand med syv Børn ta'er jeg ikke!"

Mo'er Steffen trak paa Skuldrene. „Hvad der staar i Kortene, lille Frøken, det kan jeg ikke gøre for, saa ondt det end gør mig. De kan jo selv se: Her ligger Enkemanden," hun viste med Fingeren paa det paagældende Kort, „og her ligger de syv Børn. — Penge har han, hvis det kan glæde Dem, og sit eget Hus —" Videre kom hun ikke. Grete var ikke længer i Stand til at beherske sig, men brød ud i høj Latter.

„Frøken?" Et spøgende og straffende Blik gled ud over Hornbrillernes Glas.

„Ak ja, jeg véd nok, at jeg ikke maa le!" undskyldte Grete sig, men desuagtet lo hun saa hjærteligt i et væk, at Taarerne tilsidst løb hende ned ad Kinderne. „Aa!" udbrød hun, da hun omsider igen kunde drage Vejret, „jeg, en Enkemand med syv Børn! Jeg, der elsker min Mageligheb over alt i Verden! — Deres Kort er tossede, siger jeg Dem!" Saa fattede hun sig med Anstrængelse og sagde: „Naa. Madam Steffen, fortæl bare videre, og lad mig vide, hvilken uhørt Lykke der fremdeles venter mig"

Mo'er Steffen sad stiv og strunk i sin Lænestol, med Hænderne sammenlagt paa Bordet. Hun havde skubbet alle Kortene sammen i en Bunke, kastede Hovedet med den hvide Natkappe tilbage og lavede Dobbelthage.

„Næ, lille Frøken — næ!" sagde hun med megen Værdighed, idet hun afslaaende hævede sin Haand, „naar De bare ler ad det hele, saa kan jeg ikke sige Dem mere. De har heller ikke den rigtige Tro. Jeg har allerede en Gang sagt, at det indlader jeg mig ikke paa."

„Men den Frøken dèr, hun har den rigtige Tro, for Dem, lille Frøken, vil jeg lægge Kortene op," sagde Mo'er Steffen særdeles venligt til mig, aabenbart overbevist om, at hun dermed viste mig en virkelig og stor Begunstigelse.

(Sluttes.)

Storborgeren:

(Læser om Finansloven, betænkelig): Nej, det er for galt! Hvad skal Enden blive med alle de Millioner til Militærvæsenet? Jeg indser virkelig ikke, hvorfor vi i Fredstid skal holde alle de Soldater og Officerer!

Datteren: Hvor Du snakker ufornuftigt, Fa'er! For mange Officerer! Med hvem skal vi da danse paa Ballerne?

Kl. 7 Morgen.

Nattesværmeren (til Logiværtinden): Har De et Værelse, hvor man kan overnatte?

Kronisk Onde.

Lægen (til er syg Bondekone): Hvorledes gaar det med Appetitten?

Bondekonen: Aa, Hr. Doktor, det er saadan op og ned. Snart har jeg Appetit og saa er den pludselig væk igen. I Morges spiste jeg en stor Æggekage med Flæsk og en god Portion stegte Kartofler, men nu er Appetitten igen fløjten!

Fanden hytter sine.

Arie udsat for en Oberststemme.

Mel.: Prinsen af Arkadien.

Før var jeg Oberst for Soldater,
og bøs og barsk og altid vred,
saa blev jeg Chef for Kandidater
og en af dem — ak! — Rovsing hed;
de var de stridigste Krabater,
som nogentid jeg truffet har;
jo, rentud, nogle Demokrater
de allerfleste af dem var;
jeg svang min Sabel, brød Traktater,
og glemte de var ej Soldater,
ak! ak! ak! ak!
ej Soldater.

Og saa begyndte Hurlumhejen,
først var det Rovsing der tog fat,
men ham fik jeg dog snart af Vejen
for jeg er Karl skam for min Hat;
men saa tog Lautrup Del i Legen,
og saa blev Sagen mere slem,
for nu faar jeg min Part af Stegen,
og det bli'er vist med Fynd og Klem;
ak! ja! af Kvalm jeg har haft megen,
og det saagar nu med min egen
In! In! In! In!
Inspektør.

Før jeg er væmmelig i Vinden,
det nægter jeg slet ikke her;
af Frygt jeg ryster slemt og Kinden
er hvid, som den Moustache jeg bær.
Det er, som altid forhen, Kvinden,
der har mig lavet den Malhør,
og bragt mig ud paa Vippepinden
med sit Forbrug af Mille de fleur;
ak! Gud, hvor var det rart forinden
at Lautrup viste sig som Fjenden
ak! ak! ak! ak!
her paa „Frederiks."

Det er den værste af de Skyller
jeg staaet har for i min Tid,
og hvad der mulig deraf føl'er,
uha! det gør mig Kinden hvid.
Skøndt dog — er ej jeg Oberst Schøller
og har til Ven jeg ikke Goos,
og er Assessor'ne vel Bøller,
bør ej for Mildhed de ha'e Ros,
naar det er Mænd, som Oberst Schøller,
og ingen Murer eller Møller,
som, som, som som,
som de dømme skal.

I Ægteskabskontoret.

Damen: Kan De skaffe mig en Mand?

Ægteskabsmægleren: Til Tjeneste! Maa jeg vise Dem nogle Portrætter?

Damen (afværgende): Nej — ingen Lagerartikler! Jeg vil betjenes efter Bestilling!

Ny Ministerposter.

„Ravnen" har tænkt sig, at der nok kunde være Brug for endnu flere Ministre end de 8, som Korsgaard vil have. Den tillader sig derfor at foreslaa at oprette 8 ekstra Ministertaburetter, saa der i alt bliver 16. Det kan slet ikke være for meget.

De 8 skulde være for følgende Grene af Statsmaskineriet.

1. Minister for Seperat- og Nødtørftskabinetterne i København og Omegn.
2. Minister for Ordningen af Varietéerne i København.
3. Minister for Gas- og Vandvæsenet i Danmark, samt Overtilsyn med alle Gas og Vand, samt Vejrhaner i Kongeriget.
4. Minister for Overtilsyn af alt Kød og Flæsk i Kongeriget. Til denne Post, der ogsaa omfatter de til det fede Flæsk nødvendige store Ord foreslaaes Redaktør Fred. Hansen.
5. Minister for alle under Cykler henhørende Samfærselsmidler. Til denne Post foreslaaes Birkedommer Oldenburg
6. Minister for Bruget af Klatpapir i alle offentlige Institutioner og Kontorer.
7. Minister for Dynamitens Anvendelse i den mindre Husholdning m. m.
8. Minister for alt Forbudsvæsen i Kongeriget Danmark, samt for Beskyttelse af Skruebrækkere samme Steds

„Ravnen" tillader sig at henstille ovenstaaende til velvillig Overvejelse.

Ved Middagsbordet.

Fruen (til Kokkepigen): Det er jo en delikat Ragout. Har De lavet den efter Kogebog?

Pigen: Næ — af mit eget Ho'ede!

Garnisonslæsning.

Sergeanten: Soldaten er altid sine umiddelbare Foresatte Agtelse skyldig. 43! Nu hørte De igen ikke efter. Hvad sa'e jeg?

43: Den ubemidlede Foresatte er altid Soldaterne noget skyldig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Betinget Anerkendelse.

— Nu skal jeg sige Dig noget, min kære Carsten Prygledreng, nu har jeg skaffet Dig Optagelse i Lavet; men møder Du mig paa Gaden, maa Du Gud f.... mig lade, som Du ikke kender mig.

Nr. 6.

RAVNEN

Søndag d. 7. Februar 1892.

— Hvad er det, Mutter, er Klokken alerede 12?
— Nej, det er Bornholmeren, der er forud med Slagene, li'esom Politidirektøren.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Sa ljunka vi.

I Odense paa Fyens Land
Hr. Hedemann var Rigsdagsmand,
den Militær sin Ligtorn har,
som nys en Guldsmed skar.
Det har gjort Konservatismen ondt,
thi den samled gærne i sit Bundt
hver en Oberst vi har til et ledigt Mandat
og gjorde ham til Thingsoldat.

Hr. Bahnson aldrig var i Strid,
men blev udnævnt til Invalid,
kun Estrup vil for sin Person
ej af med fuld Pension.
Bahnson sørger for vor Vanførhed
og bagefter kender vi Besked:
Du kan dreje paa Lire og have dit Læs
med Pension, naar Estrup vil Proces.

En Mand gik op til Præst La Cour,
som var mod Manden noget sur,
fordi hans Barn sku' døbes frit,
— Hver vil ha'e lidt for sit.
Og da Manden vilde bruge Præst
fik han ogsaa en Slags Daabsattest,
som skal vise den Fattige Tiggerens Vej,
mens Præsten sidder lunt for sig.

Det moderate Smælteri
vil nu ha'e A..ti..Alberti
som Kandidat i Køge ned,
deraf er Hørup ked,
thi naar Valget det er overstaaet
mindst en Snes Processer han har faaet,
Thi Enhver, som har sagt A..A..A. til Hr. A,
slipper ikke uden Straf derfra.

I Utterslev, hvor Fattigfolk,
i „Politiken" fik en Tolk,
Grundejerne har lavet Blæst
og nedlagt en Protest.
Der blev holdt et Møde med Appel,
den Protest man slog omtrent ihjel,
lod den ligge og bløde i Grundejeri,
selv Samaritanen gik forbi.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det var ganske morsomt forleden Aften i Borgerrepræsentationen, da gamle Professor Thomsen tog sig for, at være Skolemester i Retskrivning og gav Borgmester Hansen og hans Kontorchefer og forresten hele Magistraten Maadelig, men værre blev det, da Borgmester Hansen sa'e, at det kunde Professoren selv være for der var ogsaa fæle Bommerter i Polyteknisk Læreanstalts Aarsskrift, som Thomsen havde paa sin Samvittighed og nu ved man alligevel ikke, om man skal skrive København uden j eller yndigt med ø, men det ser mest ud til, at er der noget Folk aldrig bliver enige om, saa er det, at skrive ens, eller rettere sagt, de bliver enige om ikke at skrive ens, og det mente Borgmester Hansen da ogsaa at Folk maa have Lov til. Og saa længe der er Frihed paa det Omraade kan man da ikke sige, at Friheden er gaaet helt over Styr her til Lands, og saa maa det gaa med Valgretten og den Slags Ting som det bedst kan, for Borgerrepræsentanterne blev saa gemytlige over den Time i Retskrivning at de ikke kunde nægte Magistraten den Glæde, at skrue Betalingen paa Hospitalerne for fattige Syge op til over det dobbelte, og deraf følger at naar syge Arbejdere tilhørende fremmede Kommuner skal tilbagebetale hvad de har nydt, saa varer det fremtidig dobbelt saa længe som før inden de genvinder deres Valgret, og det kan de altsammen takke Københavns Borgerrepræsentanter for, der er svært flotte naar det gælder at lade Arbejderne betale Gildet, eller naar Politidirektøren faar Lyst til at tatovere sine Vedtægter paa de fattige Børns Bagdele, eller til at lade sine Betjente slaa den af ham komponerede Knippelmarsch paa Befolkningens Rygstykker, saa Borgerrepræsentanterne havde mindre Grund til at more sig over det Maadelig Magistraten fik for sin Retskrivning, end til at græde over det Slet begge Parter fortjener af den offenlige Mening for den opskruede Betaling de forlanger af fattige Arbejdere. Ja, det er nogle løjerlige Begreber der hersker blandt alle Autoritetsmennesker. Det er altid lige meget hvad det koster naar Arbejderne skal betale, men naar der saa er Tale om at give Folk et Vederlag for Udførelse af offenlige Hverv som da P. Knudsen forlangte, at Medlemmerne af Søretterne skal have 10 Kr. i

Dagpenge saa siger Nellemann, at det spiller ingen Rolle for de Mænd, om de faar de Penge eller ikke! Hvor véd Ministeren nu det? Selv om han kan faa lutter Kommandør Carstensener til at sidde i Søretterne holder hans Paastand næppe Stik og skønt det kan være, at Rigsdagsdiæterne ikke spiller nogen Rolle for Ministeren, har jeg dog ikke hørt noget om, at han har givet Afkald paa dem. Men hvad siger De til, at Alberti stiller sig mod Hørup? Og tænk, hvis Alberti dumper, og han saa anlægger Erstatningssøgsmaal mod de stakkels Vælgere! Tak for Kaffe!

Det ny Gadeprojekt.

Besunget af „Ravnen".

Mel.: I lille Kongensgade.

I Tornebuskegade,
der faar vi flot Facade
til Nørre Bulevard,
det er jo soleklart.

Og i gamle Aabenraa, der
skal bo Etat'eraader;
for den bli'er mer end bred
nok til en nok saa fed.
:,: Hurra, Hurra, :,:
Hurra for Komitén,
som paa hver Røn
ej levner en Sten.

Og saa har vi Brøndstræde,
hvor før til Lyst og Glæde
bag grønne Jalusier,
der boede raske Pi'er.

Og Vognmagergade,
den ikke ganske flade,
skal gøres til en Rue
med et storartet Vue.
:,: Hurra, Hurra :,: o. s. v.

Og gamle Kristen Bernikov, hvor hvert rigtig „Jern", i
Thalia gik saa fro
og tog sin Gier med Ro.

Og lille Integade
med Hørup'ses Facade,
skal væk, hvor før der fuld
op var af Smæld og Smuld.
:,: Hurra, Hurra :,: o. s. v.

Men et er Jammerskade,
naar vores Holmensgade,
skal bort, hvor skal, min Ven,
saa Russerne gaa hen.

Naar de med deres Kejser
til Sjølunds Bredder rejser,
og by'er Moralen Trods
— de synger knap som os:
:,: Hurra, Hurra :,:
Hurra for Komitén,
som af hver Røn
ej levner en Sten.

Flere Valgkredse.

Mel: Lott ist todt.

Alt mange Aar man smøled' hen,
saa det var rent gefærlig',
med Snak om flere Rigsdagsmænd,
men Sagen var besværlig.
Skøndt Alle syntes enig' om,
at Sagen burde fremmes,
saa saare det til Stykket kom,
den i et Udvalg gemmes.
Og det er noget, som vi ofte saa,
at det er rent forskrækkeligt, hvad Udvalg finder paa,

Omsider hændte det ifjor,
vi fra en vis Regering
dog hørte et fornuftigt Ord
om Kredsenes Formering.
Man gik i Udvalg, det forstaar
sig — Høgsbro blev dets Fører:,
og allerede nu iaar
man deres Visdom hører.
og straks paa Timen man bekende maa,
at det er dog forbausende, hvad Udvalg finder paa.

Se „Venstre" vil nu nok gaa med,
men hvori kan det ligge,
at „Højre", det er bleven ræd?
og nu, nu vil det ikke.
Er det den femte Kreds, der nu
mon rinder dem i Tanken,
og gør dem ganske gram i Hu
og volder Hjertebanken?
Ja, det er ej saa lige at forstaa,
hvad disse kære Højremænd igrunden tænker paa!

I et dog „Højre" enigt blev
med „Venstre" saa vi finde,
det er, at Kredsen „Skjoldelev",
den skulde helst forsvinde.
Men Harald Jensen gnider sig
i Hænderne fornøjet,
da smigrende det viser sig,
han er en Torn i Øjet.
Og det er noget, som man kan forstaa,
det er, hvad vel en dygtig Kammerat maa skønne paa.

Hvad Resultatet bliver nu? —
Vi mener saa gelinde,
Projektet gaar vist nok itu,
for Kliken — den vil inte!
For det er jo saa ganske klart,
at man er li'esom bange,
at Harald Jensens Venner snart
kund' blive lidt for mange,
men naar vi immervæk blot banker paa,
saa skal det nu brandstage mig til Slutningen nok gaa!

Selvhjælp.

Malermesteren: Hvorfor arbejder I ikke i Dag:
Fra 1ste Sjavsbord: »Vi spiller om lidt Blyhvidt, Mester!
Fra 2det do.: »Og her har vi Fernis.«
Fra 3die do.: »Ja, om lidt har vi Tørrelse her, saa maser vi paa.«

En Sagkyndig.

Hm-hammerich: Jeg ber Dem, mine Herrer! Ikke som . . . sammenligne den »norske« Statsbane fra Tronhjem til Stockholm med vore Baner; thi hvor . . . hvor Intet er, der har Kejseren tabt sit Skæg. Min Kollega Gads Tale, maa de læse i »Rigsdagstidende«, for — for der var jo Ingen, der hørte paa ham.

(Frit efter „Rigsdagstidende" den 28. Januar 1892.)

Spaakonen.

Humoreske efter det Tyske.
(Fortsat.)

De hidtil saa genstridige Kort var pludselig komne i godt Humør, nu da Turen kom til mig. Al den Velsignelse de havde at bortgive øste de ned over mig. Den obligate rige Arv tillige med den smukke Rejse, en stor Lykke af ubestemt Beskaffenhed, et Pengebrev, en betydningsfuld Fest, alt, alt ventede mig. De advarede mig i en god Mening for Ild og Vand, men de vidste intet om en lumsk Veninde, der under hyklerisk Venskabs Maske vilde lægge Snarer for min Lykke.

„Og saa endnu et, lille Frøken", sagde Mo'er Steffen, hvis Ansigt under disse glædelige Afsløringer antog et bestandig velvilligere Udtryk, idet hun med Finger og Øjne fulgte Kortene, „og saa endnu ét, lille Frøken", hun berørte min Arm med Spidsen af sin Pegefinger, „Mandfolkene er rent tosfede efter Dem. Se engang — — fra alle Sider kommer de. Navnlig er der en meget lys en med sort Haar, han ligger lige til Dem."

„Hvad siger De, Madam Steffen? — en meget lys med sort Haar?" Jeg skælvede indvendig af Latter, men hverken min Stemme eller Udtrykket i mit Ansigt forraadte noget

„Som jeg siger Dem, lille Frøken, en meget lys en med sort Haar, han er svært forliebt i Dem."

„Naa, men hør engang Madam Steffen, — hvad vil det da egenlig sige, en lys en med sort Haar?" udbrød Lotte leende

Mo'er Steffen ignorerede fuldstændig Spørgsmaalet. Lotte og Grete havde hun opgivet.

„Altsaa han ligger til mig, Madam Steffen, — Tror De, han vil gifte mig? Ja, hvad skal jeg? Skal jeg tage ham?" spurgte jeg meget alvorlig.

Mo'er Steffen lagde fortrolig sin Haand paa min Arm. „Det kommer an paa Dem selv, Frøken. I det Punkt kan jeg ikke raade Dem. Det maa De selv vide. Det lader til at være et godt Menneske. Han staar Dem nær!" Dermed samlede hun Kortene sammen; Mødet var endt Den Gamle vægrede sig ikke uden Anstand ved at tage Betaling af Lotte og Grete, der blev os ingen anden Udvej til overs end saa meget højere at honorere hende den Lykke, som hun saa ødselt havde spaaet mig

Regnen var imidlertid sagtnet lidt, Hjemvejen var ikke nær saa afskyelig som Begyndelsen af vor Ekspedition.

Jeg sagde:

„Hør Lotte, Du sværmer jo for Variationer! — jeg synes, at min lyse Frier med det sorte Haar vilde passe udmærket for Dig."

„Naturligvis, han vilde være ganske efter min Smag. Men hvad nytter det mig? Han „ligger" jo ikke til mig, men til Dig"

„Jeg afstaar ham til Dig. Lotte, jeg er nu engang saa god af mig. Hvem der har saa mange Tilbedere som jeg, kan det ikke komme an paa en mere eller mindre Tag ham — vær lykkelig med ham, jeg overlader Dig ham af et godt Hjærte. — Naa, sig nu selv, er det ikke pænt af mig, Lotte?"

„Pænt?" udbrød Lotte rørt, — det er ædelt Fanny! Du er en Barmhjærtighedens Engel!"

Hen imod Aften klarede Vejret op, det blev endog ganske smukt, og Søndagen sluttede meget fornøjeligt. Det var den sidste, som vi tre Kusiner tilbragte sammen i Præstegaarden. Snart efter førte Livet den ene af os hid, den anden did, men naar vi engang igen mødtes, saa mindedes vi lejlighedsvis ogsaa med Fornøjelse Mo'er Steffen og hendes Kort.

(Sluttes.)

Der er Forskæl.

Mel. af Abekatten.

Der er en dejlig Ting; jeg véd
den findes skal i Verden.
Den kaldes for Retfærdighed,
men sig mig blot, hvor er den?
Saa ofte har jeg søgt derom,
men til den Slutning kun jeg kom,
at der bestandig gøres Forskæl.

Retfærdighed vel findes kan,
af dem med mange Penge!
men ak, den jævne simple Mand
faar Lov at søge længe.
Tror Du en fattig Mand opnaar
den Ret, som Modelapsen faar?
desværre nej — der gøres Forskæl.

En fornem Slyngel stjæler frækt
i tusindvis — men straffes
det skal han ej. — Slig Tyveknægt
af Venner bort maa skaffes.
Men blot af Sult der tigges, saa
straks Fængslets Porte aabne staa. —
Bevares vel, der er jo Forskæl.

Hvis Du for Stormænd ret forstaar
saa slesk Dig frem at snige,
saa skal Du se, ret snart Du naar
højt op paa „Ærens" Stige.
Men hvis Din Mening kækt Du si'er,
paa Porten straks Du kastet bli'er. —
Se det er hvad man kalder Forskæl!

Paa Gaden raver Greven frem
og slaar til alle Sider,
straks hedder det — kør Greven hjem,
af Svimmelhed han lider!
Men hvis det var en Arbejdsmand,
straks paa Stationen slæbes han.
Man mærker straks at der er Forskæl.

I Fløjls og Silkeklæder tidt
de værste Slyngler vanker,
mens bag en pjaltet tynd Habit,
et ærligt Hjærte banker.
Af Silkedragten gøres Stads,
den anden kaldes haanligt — „Las". —
Hvor Klæderne kan gøre Forskæl!

I Døden, siger Præsten, er
vi allesammen Lige,
men Løgn det vist forresten er,
skal jeg min Mening sige.
Thi paa en Fattig og en Rig
og paa et „fint" og „simpelt" Lig,
der er s'gu Fanden ta'e mig Forskæl!

Passér Gaden!

Det har kriblet længe
i Arme og Ben
paa den store og strenge
Herre Eugén;
Politivedtægtens
Mulkter og Stok
var ham ikke paa langt nær
russiske nok.

Som Overvægter
for „Staden Københavns
forretningsførende
Udvalg til Gavns
for de Besiddende„
mangled han en Straf
for Strejkevagter,
en Staastille-Paragraf.

Bevares! det hændte
jo ofte før,
at Byens Betjente
stod Vagt ved en Dør,
hvor der boed' en Mester,
hvem Svendene blidt
havde Støvler og Læster
for Fødderne smidt.

Dér gik saa Betjenten
med Haanden om Stav
paa Post for et hochløblich't
Skomagerlav,
og naar der saa „stimled'"
en eneste blot,
paa Retten han „vrimled'"
i Byens Kachot

Men ogsaa de Herrer
i den fine Komité
ej heri det bitterste
Ondt kunde sé —,
saa var det jo kønnere
at Kniplernes Færd
fik et autoriseret
og lovligt Skær.

Da var det' Eugen,
paa Huset kom,
hvor de Rige faa Raad
og de Fattige Dom;
han levende maled'
med Pensel bred
de strejkende Svendes
gøren Fortræd.

Han straks forlangte,
med Brask og med Bram,
Lov til at køre
i Tøjle stram,
Lov til at vælte sig
ret i sit Es
og med Strejkevagt
gøre kort Proces.

Pengeposen
og Præster og Knut
er en Triplealliance,
som aldrig blev brudt;
generes den ene
af Fjerdemands Tryk
sæt er de alle Tre
Ryg imod Ryg.

Naar man skal vogte
sit Rygte og Ry,
som Repræsentant
for Alle i vor By,
saa kan man jo nok
— ein Mal ist kein Mal —
for en enkelt Gang
spille radikal.

Men naar ret det gælder
saa véd Hr. Bajads
i et Enten — Eller
at finde sin Plads,
saa stemmer han „rigtigt".
Men undres man maa,
at „rigtigt" ligger altid
paa Nakken af de Smaa.

og saadan gik det til,
at vor Strejkevagt
nu er givet til Pris
for Kniplernes Magt;
thi hvad der forstaas
ved „Sammenstimleri",
det bestemmer, fra Dato,
Københavns Politi.

* * *

Mon ej — ret besét —
denne fine Komite,
der kun vogter paa Stor-
borgervel og Vé,
burde svales en Gang
af en friere Luft,
der kunde den bringe
til sund Fornuft.

Naar det stunder til Valg
kryb saa ikke i Skjul
men stiml, om Eugen
bliver grøn eller gul.
Stem paa Dine egne
— af Erfaring belært.
— Hæng i Københavner;
Livet er kært!

Jesper v. Bahnsons (Inva)Lidelses-historie.

Jeg kæmpet har i al min Tid,
saagar som Krigsminister,
og nu, nu staar som Invalid
jeg i Arméns Lister,
jeg lugted' rigt'nok aldrig Krudt,
endskøndt jeg dog en Gang blev skudt,
— tænk! — i min Lirum, Larum Kone.

Jeg i min Ungdom havde Mod,
jeg kæmped' ved Slukefter,
det rigt'nok var med Hæl og Fod,
men dertil hør' og Kræfter;
nu er jeg gammel, svag og graa,
og har i lang Tid maattet gaa
rundt med min Lirum, Larum Kasse.

Fra Sogn til Sogn ad Sti og Vej
jeg maa gaa rundt og spille,
„lad Mønten gaa" og „Denne Vej! —"
og „nix bei Festung pille,
og naar det ej med mig forslaar,
saa har jeg Ynglinge, som gaar
rundt med min Lirum, Larum Kasse.

Ja, det at være Invalid;
det kan sig nok betale,
naar ej man just med trælsom Flid
skal gaa omkring og hale
rundt i et rigtigt Positiv,
men kun traktere det Motiv:
Luk op for Lirum, Larum Kassen.

Og nu, nu er jeg Invalid,
endskøndt jeg aldrig saaret
er bleven; selv i Krigens Tid;
det var mig ej beskaaret —
kun i Slukefter har jeg væ't
i Slag og faaet mig adræt
et Par paa Lirum, Larum Kassen.

Men Ekscellens og Invalid,
se, det er no'et der passer;
dertil behøves ingen Slid
og Slæb med Lirekasser;
naar jeg skal have Penge til
mit Brug, saa ta'er jeg, hvad jeg vil
i Statens Lirum, Larum Kasse.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af O. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Hvor er Kvinden?

Hvorfor mon de slaas, de gæve Helte?
Hvorfor mon *Jacob* og *Lars* spænder Belte?
Er det *Goos* ktr. *Schøller* Tvekampen gælder,
Eller har Hønsene gjort i de samme Nælder?

Nr. 7.

RAVNEN

Søndag d. 14. Februar 1892.

For meget forlangt.

Forlæggeren: Jeg synes, at Deres Humoreske mangler Lune. Jeg har i det mindste ikke kunnet more mig over den.

Forfatteren: Men Herregud, betænk dog det ringe Honorar. De vil da ikke forlange, at grine Dem fordærvet for lumpne 50 Kroner.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Nede i den lille lune Lyngbyrede
sidder Herdahl fry med sine Punkter fem,
men ved Møder er han aldrig selv tilstede,
bedst han har det i sit skjulte Grævlinghjem.
Meyer nylig med ham vilde Klinge maale,
men Hr. Herdahl lod sig meget heller aale,
han forpurred Mødet og sad saa i Kroen,
som en Helt, mens Diskussionen gik i Loen.

Hr. Johannes Jørgensen, det er en Digter,
som for Børsens Snobber dypper nu sin Pen,
ak, men Modet tidt den trætte Stakkel svigter
og til stille Kummer tidt han gi'er sig hen.
Han ej taale kan at se sig selv i Spejlet,
selv hans Mad ham synes ligefrem forsejlet,
dette „voldsomt fine Smørrebrød" det glider
ikke rigtig ned, naar man for Børsen slider.

„Morgenbladet" agiterer for Alberti,
ham der før blev stemplet rask som Højremand,
stakkels Secher og Borchsenius er færdig.
„Gnavet" staar jo saa omtrent ved Gravens Rand.
Og Alberti gaar det sagtens ikke bedre
— hvilken Sorg naar Børn vanslægter saa fra Fædre —
man i Køge for ham læser Sjælemesser,
men Alberti protesterer med Processer.

Nede i det tyske Fædreland, paa Sokker
maa Soldaterne nu tygge, den er drøj,
men en Doktor, der er lærd som bare Pokker,
finder at Moralen den er ikke sløj.
Korporalen er jo blot Guds Stedfortræder,
naar Soldater Snavs nu paa Kommando æder,
maa man bøje sig med Ho'det imod Jorden,
sligt er Doktorgudens højst velvise Orden.

Næste Gang vi skal i femte ud at stride,
braser sikkert nok Tribunen med os ned,
Frederik, vor kære Ven, det skal De vide,
han vil stille sig, og han er voldsom fed.
Fyren skal nok ellers ikke meget veje,
skønt han har en ganske nederdrægtig Kaje,
men om han med Stjærnekognak tidt den fugter,
hjulper det s'gu ej, for Fredriks Frakke lugter.

Spaakonen.

Humoreske efter det Tyske.

(Sluttet).

Iøvrigt maa det dog være løjerligt bevendt med den „rigtige Tro", thi de Forudsigelser, der blev den notorisk vantro Grete til Del, gik aldeles ikke i Opfyldelse. Grete havde som ung Pige giftet sig med en ligeledes meget ungdommelig Mand, og skønt hun ganske vist har maattet opgive sin Magelighed, da ikke blot syv, men endnu flere nydelige Børn opliver hendes Hjem, saa vil hun dog ikke undvære nogen af dem, thi de er hendes egne, og hun elsker dem. De lovede gyldne Skatte og Huset er udeblevne; Gretes eneste Rigdom er Mand og Børn.

Hvad de utallige Tilbedere angaar, paa hvilke Kortene saa frygtelig forberedte mig, saa har de opført sig megel vel opdragent, saa taktfuldt og beskedent, at jeg egenlig kun har mærket lidt til dem. Af og til var engang en saa ubeskeden, at gøre Kur til mig, men i det hele maa jeg sige, at de forstod at beherske sig. Naturligvis kan jeg kun rose en saadan Selvovervindelse, men da jeg nu dog engang var fattet paa et stort Stormløb, havde Herrerne godt kunnet give deres Følelser et friere Løb, uden just at behøve at frygte for at bringe mig helt fra Koncepterne. Embedsmandsdøtre uden Formue plejer jo i Almindelighed ikke at være saa fintfølende, at en Hyldest eller selv et Ægtermaalsforslag skulde straks gøre dem ganske ulykkelige.

Kun en eneste Gang har En villet gøre mig til sin Hustru; men det traf sig saa uheldigt, at netop denne eneste var ikke efter min Smag. Af en Mængde Grunde vilde jeg nu engang ikke have ham, han var mig for klodset, for kedelig, stammede lidt og havde rødt Haar. Navlig dette røde Haar — forresten af en sjælden brillant Farve — kunde jeg ikke forsone mig med, og saaledes er det kommet, at jeg lod denne eneste Lejlighed til at faa mit eget Hjem gaa ubenyttet hen.

Min fintfølende Samvittighed gjorde mig ganske vist i længere Tid Bebrejdelser fordi jeg saa dybt havde bedrøvet hin eneste Frier, thi i mange Aar gik han sin ensomme Vej, blev en melankolsk Ungkarl, hvem jeg vel aldrig gensaa, men om hvem jeg dog lejlighedsvis hørte et og andet. Nu er jeg fuldstændig befriet fra dette Samvittighedsnag, thi min forhenværende Tilbeder beredte mig for fire Uger siden en stor Overraskelse.

Hans knuste Hjærte var endelig helbredet, — han havde forlovet sig, og med hvem? med min kære Kusine Lotte.

I nogle Aar havde hun og jeg ikke set hinanden. I Forgaars fulgte jeg derfor en Indbydelse fra min Kusine, der gærne vilde have mig hos sig en lille Tid, inden hun giftede sig. Hun tænkte sig det saa smukt, naar jeg ved samme Lejlighed lærte hendes Forlovede at kende. Det unge Par modtog mig paa Banegaarden. Lotte saa som Brud saa ungdommelig og allerkæreste ud, som om det var for ti Aar siden, — men den virkelig statelige høje Herre med det prægtige, sorte Fuldskæg og det mørke Haar, og til hvis Arm hun saa tillidsfuldt støttede sig, ham genkendte jeg ikke straks. En Navnelighed maatte have skuffet mig, denne Herre var sikkert ikke min forsmaaede Tilbeder med det rødgyldne Haar.

(Sluttes.)

Paa Barbérstuen.

En Kunde: Tror De, at der bliver Krig?

Barberen: Ja, véd De hvad, Hr. Grosserer, det ser ikke rigtig godt ud. Ser De, langs hele Bosperus ligger alle Tyrkerne, alle Franskmændene er i Paris og i Berlin er alle Kasernerne fulde af Soldater. Det er aldeles paalideligt, forsikrer jeg Dem. Jeg véd det fra En, som skriver i Bladene.

I Telefonen.

Mel.: Hr. Peder kasted' Runer over Spange.

Jeg stod ved Telefonen for at høre,
men Brøvl og Sludder naaed' kun mit Øre,
— det vared' ikke længe før Sagen stod mig klar,
at Telefonen, rent ud sagt, lidt „løs paa Traaden" var.
Favre Ord
der lød i Telefonen,
favre Ord,
lidt arrige i Tonen,
favre Ord.

Først hørte jeg en rusten Stemme snerre,
den lød, som fra en gammel vranten Herre,
den var saa rafineret, saa simpel og saa raa,
at det var Ploug, der brokked' sig, det tør jeg bande paa.
Favre Ord,
som socialistisk Vilddyr!
Favre Ord — —
den Ploug er dog en snild Fyr,
favre Ord.

Nu slog det Klik — og straks saa skifted Tonen,
„et skik'ligt Skrog" var nu ved Telefonen,
en sølle Fyr, som spjætted' og gjorde svært Halløj,
tilsidst han sig forvrøvlede og sa'e: „Hold Kæft!" — —
Fy! Føj!
Favre Ord,
jeg kunde straks fornemme,
favre Ord,
at det var Coldings Stemme
favre Ord.

Derefter lød en Knagen og en Bragen,
som naar en Præst forkynder Dammedagen:
„Skal Barnet frit jeg døbe, saa er det sikkert bedst,
at en solid Mand underskriver denne her Attest!"
Favre Ord:
lad Smaabørn komme til mig,
favre Ord — —
La Cour, dog gratis vil ej,
favre Ord.

O, favre Ord! — Hvem er det dog som snakker,
om Søndagsfrihed og om Spyttebakker.
Aa — det er „Mal mig den", som af fede Frederik
et lille gratis Kursus faar i Højrepolitik.
Favre Ord!
O, hvilken Fryd og Gammen,
favre Ord
og fedt Flæsk passer sammen.
Favre Ord.

Nu lød en Røst, som jeg at høre plejer,
jeg hørte straks, at det var A. C. Meyer —
en Højremand han indbød til Møde; — men han sa't:
„Nej, mig ta' ikke tomme for min Mo'er sta' gi' mig Pa'"!
Favre Ord
de kom fra Charles Herdahl,
favre Ord,
mon ikke Knægten er gal?
Favre Ord.

Mester Jakel.

Mel.: Borgmester Tchjek.

Klog, snild, ja ret en Strik,
Tjim! bum! trallalala,
er Matzens Frederik,
Tjim! bum osv.
Han har Titel: Redaktør,
Thim! bum osv.
men nu efter mer han klør,
Tjim! bum osv.
tænk jer bare, Kinder kære,
Tjim! bum! osv.
Rigsdagsmand, det vil han være,
Tjedida bum osv.
— — —

Ude i Numer fem,
vil han sig vise frem,
der hvor Goos og Rysjel faldt,
vil nu Fred'rik vove alt,
vise, at trods Fedt og Mave,
har han Mod i Bryst, den Brave.
— — —

Se, det kan kaldes stolt;
Fred'rik har al Tid holdt
Højres Fane højt i Fejden,
selv om det nu var med Kejten,
og — saa har han jo en Gumpe,
som kan holde til at dumpe.
— — —

Det bliver rigt'nok Spænd,
naar vi vor lille Ven,
paa Tribunen ser og hører,
medens Lungerne han rører;
Jøsses; sikket Tabernakel,
for vor tykke Mester Jakel.
— — —

Naar Valget saa er endt,
og Holm med Sejr hjemvendt,
vil man Fred'rik se, med flere,
smukt „Avisen" ill'minere,
med sit Billede i Salen,
medens Kok besku'r Finalen.
— — —

Ogsaa en Forklaring.

— Fa'er, hvad er egenlig Filosofi?

— Filosofi er noget som gør fornuftige Mennesker gale og som gør de Gale fornuftige.

Paa Ballet.

— Død og Pine! Ballets Dronning er jo formelig oversaaet med Brillanter!

— Ja, min Kære, men det er ikke de Vises Stene — bare de Dummes!

Kaptejnen: Naar man nu ser sig angrebet baade forfra og bagfra, hvad vilde De saa gøre, Løjtnant?

Løjtnanten: Bruge min Konduite!

Kaptejnen: Konduite — jo Tak! Jeg glemmer s'gu aldrig, da jeg første Gang brugte min Konduite — For Satan! Sikken en Røffel jeg fik af Obersten!

Højvande.

Drengen: Sikke Højvande, Fa'er, det gaar jo op over Baadene.

Avtomater.

Komisk Retsscene.

Assessoren (til Anklagede): De er anklaget for at have knust Glasruden paa en af disse Avtomater, der mod en 10 Øre afgiver et Stykke Chocolade eller Konfekt. Hvad siger De dertil, Knallesen?

Knallesen: Jeg ska' si'e Assessoren, a' hvordan et Lokomotiv eller saadan en lignende Avtomat ser ud indvendig, det har jeg vidst længe førend Vidnet kunde skælne et Kakkelovnsrør fra en sur Sild. Men saadan en Herre er saa indbildsk som om han havde opfundet Fonografen, skønt han ikke har Spor af Anelse om den indre Mekanik. Men naar de indvendige Dele er Juks, saa er 'et a' Publikum bli'er ta'et ved Næsen og det er Borgerpligt a' afsløre saadan no'et Humbug!

Ass: Men selv om Avtomaten ikke funktionerede, havde De dog ingen Ret til at slaa Glasruden i Stykker. Forøvrigt bliver det paastaaet, at De har begaaet den Uorden uden Grund og af pure Ondskab

Knallesen: Hr. Assessor, jeg er en skikkelig Fyr, men er bleven tirret i en utrolig Grad. Tænk Dem, ingen Chocolade og Grovheder oven i Købet — véd De hvad, det kan bringe den stærkeste Karakter til Fortvivlelse! Maa jeg engang fortælle Dem hele Balladen?

Ass.: Nej, vi kender det alt sammen. De har kastet en 10 Øre i den udenfor Butiken værende Chocolade-Avtomat, uden at denne funktionerede. Derover blev De gnaven....

Knallesen: Det maa jeg vel som Skatteyder ogsaa ha'e Ret til. Ja, jeg ærgrede mig som en Dampsporvejs-Aktionær, da jeg smed Tiøren i Hullet, og der ikke kom noget ud. Hele Dagen havde jeg havt en væmmelig Smag i Munden, som om jeg havde kysset en Forsvarskvinde for 25 Øre, eller havde drukket Dus med nogle ProvisoriEvenner — naa, tænkte jeg, en lille Bid Chocolade saa er det forbi. Man bør ogsaa støtte den Slags Foretagender, som egentlig er mest praktiske for Børn, der ingen Sparebøsser har. Jeg haler altsaa i Indretningen — men der kommer Ingenting. Saa mærkede jeg jo straks, a' der var Kludder i den indvendige Mekanik og gaar ganske beskedent ind i Butiken for a' tale et Par fornuftige Ord med Manden. Men knapt faar han Øje paa mig, saa skriger han: „Vil De se, a' De kommer uden for!" — „Javel," siger jeg, „det er netop hvad jeg vilde be' Dem om. Deres lille Spilleværk derude spytter ingen Chocolade, skønt den har slugt min Tiøre. — „Hva' si'er De," skriger han op, „Apparatet gaar saa akkurat som et Normaluhr, men De har naturligvis ikke kastet nogen Tiøre i!" Hvor skal man finde Ord til at straffe en saadan Beskyldning mine Herrer?

Ass.: Det er netop det slemme, at De har brugt altfor mange Ord. For at berolige Dem, kastede Manden en Tiøre i Avtomaten som villig funktionerede. Det fremgaar deraf, at De ikke har spenderet nogen Tiøre.

Knallesen: Det var den stiveste! Kan De da ikke forstaa, Hr. Assessor, at det er jammerligt Taskenspilleri det hele? Hver Gang han smider en Tiøre i, saa flyder Chokoladen som Ordene fra en Amtmand, der forsvarer Provisorierne i Landsthinget, den Slags Tingester har nemlig dobbelt Bund skal jeg sige Dem — det vil sige Avtomaterne, for Provisoriernes indre Mekanik forstaar jeg mig ikke paa, jeg véd bare a' Pengene gaar ud a' Statskassen enten Rigsdagen siger „Ja" eller „Nej", saa noget galt maa der være ved den Mekanik ogsaa! — og i den ene Bund er der Chokolade og i den anden er der Konfekt. Smider nu En fin Tiøre i Chokoladehullet saa faar han Konfekt, men smider jeg min Tiøre i Chokoladehullet saa faar jeg ingen Chokalade men grov Konfekt a' ham denne Vigtigpeer! Det er denne Humbug ved Mekaniken, der gør mig rasende, Hr. Assessor!

Ass: Det er bare Udflugter. Da det kom til Stykket vilde De slet ikke have Chokolade, men forlangte to Cigarer.

Knallesen: Ja, for jeg havde tabt Appetitten til Chokoladen og mente, a' en Cigar kunde være god til a' berolige Nerverne. Men han vilde ikke ud med Sutterne og alligevel var jeg skikkelig nok til a' ville forklare ham den aldeles gratis Jeg gik altsaa ganske gelinde hen til Tingesten, da han gi'er mig et Dunk i Nakken saa jeg render den ene Forpote klods ind i Glasset, som splintrede. Jeg fik mig en ordenlig Flænge og kunde ikke bruge Haanden i tre Uger, men det er ligemeget det samme — Erstatning for Svie og Smærte forlanger jeg ikke!

Ass.: Der er Vidner paa, at De har med Forsæt villet beskadige Avtomaten og desuden har de overøst Klageren med grove Skældsord. Det bliver Skadeserstatning og en Brummetur paa fjorten Dage.

Knallesen: Det er storartet! Om det var selve Alberti, kunde han ikke nære mere overdrevne Forestillinger om sit eget Værd. Det kunde aldrig falde mig ind, at blive fornærmet for saa lidt! (føres ud).

Før Turneringen.

Kæmpevise.

Hr. Adler sporer sin Ganger med Hæl
og svinger sin Lanse i Hast,
nu vogte Du, Hørup, din dyre Sjæl,
giv ej Dig med mig i Kast.

Jeg vog dem i Dage, jeg vog dem i ni,
saa mangen en Helt saa god;
hvis en blot nøs og sa'e: A—A—ti!
saa lagde jeg ham for Fod.

Jeg svinge mit Værge med fri Proces,
ifor Privatlivets Ro;
saa mangen en Mand da bed i Græs,
mens Resten saa lumskelig lo.

Men nu Privatlivets dyre Fred
jeg haver paa Hylde lagt;
nu drager til Valg jeg til Køge ned
med Højres Helte i Pagt.

Og derfor jeg svinger min Landse nu
saa gram, alt lugter jeg Blod;
Dig, Hørup, vanker der Last og Skam,
den Kamppris er alt for god.

Og var jeg ikke den djærve Helt,
som alt saa mangen En vog;
jeg hægted' glædelig Sværd ved Bælt'
og mod Dig i Kampen drog.

Thi Du skal vide, Albertis Hu
staar nu mod Kamplegens Lyst;
før Tand jeg brak, bed ej Ske itu,
nu lider jeg mandelig Dyst.

Og var nu da, Hørup, din dyre Sjæl,
bøj Knæet dybt for min Magt,
jeg møder frem paa Tribunens Fjæld
med Højre Helte i Pagt.

Imod Guldbrylluppet.

Vort Fødeland var altid rigt
paa Jubilæumsfester
og Folk, der ansaa det for Pligt,
at møde der som Gæster.
Guldbryllup i vort Kongehus,
det staar jo nu for Døren,
hvor der vil blive Sus og Dus
og man vil slaa til Søren.

Man pønser paa, hvordan det skal
vel fejres, tidligt-silde;
den Ene vil ha'e festligt Bal,
den Anden Ædegilde.
Den ene et Legat har seet,
hvoraf man meget venter,
den Anden vil ha'e Guldkareth,
den Tredje Monumenter.

Saa løbes der fra Dør til Dør,
Mens Publikum man frister
til at levere en Dusør
til Subskriptionens Lister.
Og nok saa lysteligt det gaar
med strømmende Moneter —,
det nytter ej at spare, naar
man vil i Guldkareter.

Og heller ej naturligvis
det nytter en at spare,
naar man vil ha'e, at Hasselriis
skal Monumentet klare.
Og tykt — det maa der smøres paa
og blæses i Basunen —
man synger, saa det kan forslaa:
„Op, Folkens, med Kalkunen!"

Men naar I samler ind til Fest,
saa bør I ogsaa vide,
i mangt et Hjem er Armod Gæst,
især ved Vintertide.
Og I, der gaar og samler ind,
imens I er i Vanen,
I tænke med et kærligt Sind
lidt paa „Samaritanen"!

Politistationen i Valby har faaet en ny Lejlighed med „bekvemme og rummelige Lokaler," skriver „Aftenbladet". — Thi indbydes Lysthavende.

En Anelse.

Lille Emmy (i Teatret): Er den dejlige Have virkelig malet Lærred?

Moderen: Ja, alt paa Teatret er malet.

Lille Emmy: Danserinderne ogsaa?

Afkøling.

— Ak, min Frøken, jeg kunde rive mig Haarene af Hovedet, saa grusomt, som De behandler mig.

— Tag Parykken af, Hr. Baron — det er langt nemmere.

En Gøgeunge.

Paa det politiske Valgteater agtes opført i en nær Fremtid: En Gøgeunge, Valg Vælling i 2 Akter.

Stykket, hvis Personer er følgende:

Her. Dahl, Redaktør.
C. Olding, Oberstlieutnant.
G. Rævling, Bedsteborger og Vælger.
Grævlinger m. fl.

foregaar i Lyngby Dagen før et Valg. Oberstlieutnanten er af Protektorer bleven puttet ind i den lille Højrerede, hvis egentlige Beboere slet ikke synes saa godt om ham, som de burde. Særlig er første Hane i Kurven Her. Dahl ham langt fra gunstig stemt. De gør dog gode Miner til slet Spil, særlig da Oberstlieutnanten (Gøgeungen) lover dem Guld og grønne Skove, hvis han maa blive, og da der samtidig bliver afholdt et Valg til Rigsdagen, giver de ham gladelig deres Stemmer; selv Her. Dahl slaar paa Tromme for ham efter bedste Evne, hvad der rigtignok ikke vil sige meget. Første Akt slutter med et stort Gilde, hvor samtlige Vælgere med den gamle G. Rævling i Spidsen højtidelig optager Gøgeungen i deres Kreds.

2den Akt foregaar samme Steds midt imellem 2 Valg. Gøgeungen, der efter sit „svimlende" Held er vokset sig tryg og stor (udi egen Indbildning), er de oprindelige Beboere af Højrereden til Besvær. Sammensværgelser stiftes mod ham og Vreden og Utilfredsheden med ham vokser for hver Dag. Tilsidst tilspidser Konflikten sig, paa et hemmeligt Møde enes man om at gaa aktiv til Værks mod ham, og Stykket ender med, at Gøgeungen bliver sparket ud af den Plads, som den eller rettere dens Protektorer har usurperet den, hvorefter den ædle Rette træder frem og bliver befunden værdig til at indtage dens Plads.

Nachspielet, der er det artigste foregaar nogen Tid efter ved et Valg. Om dets spændende Handling vil vi dog intet røbe, for ikke at forstyrre Overraskelsen.

„Ravnen."

I Retten.

Assessoren: Hvorfor afleverede De ikke den fundne Portemonnæ til Politiet?

Tiltalte: Det var sent om Aftenen, da jeg fandt den.

Ass.: Og den næste Morgen?

Tiltalte: Var den tom.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Kvinden i Landstinget.

Matzen: Ser De, mine Herrer! Den Ændring Bajer fik vedtaget i det underste Ting, om Kvinden som Forlover, har realiter set ingen Betidning; thi her staar ikke alene, at Forloverne skal være Personer; men oksaa polidelige Personer, og derunder kan Kvinder doch ikke indbefattes. Med denne Bemærkning, vil jeg anbefale disse Konsulatgiftermaal til uforandret Vedtagelse her i Udvalget.

Nr. 8.

RAVNEN

Søndag d. 21. Februar 1892.

Et Forsøg.

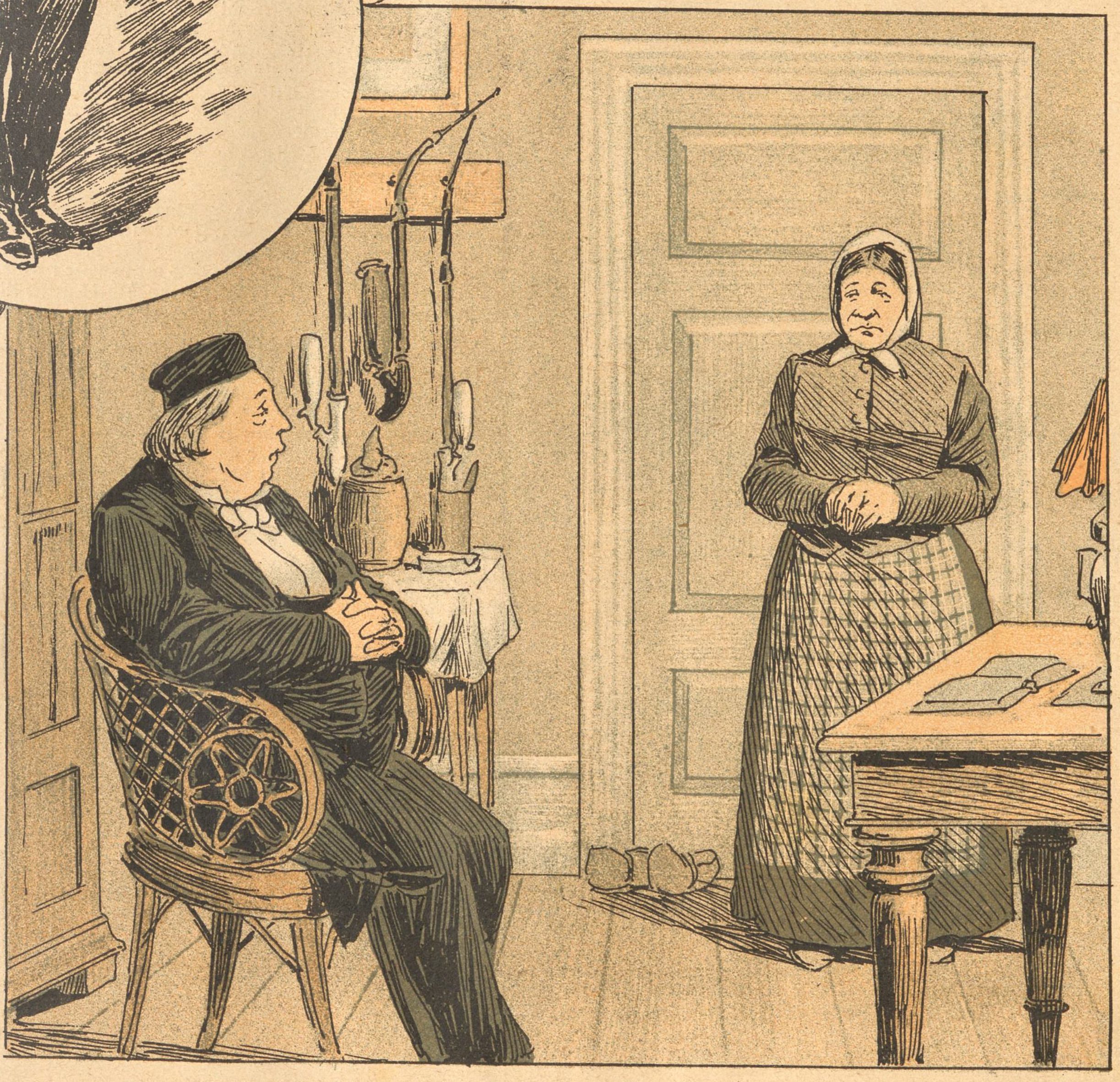

— Hvormejet ta'er Pasturen for a' døbe vor Lille?
— Aa, jeg plejer at faa et Par Kroner eller Tre, ligesom Folk har Evne til.
— Herregu', ka' ded dov bie saa møjet? Men naarenstid je' sæl lægger Vandet te, ka' der saa itte sla's lidt av?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Trom trom trom nu skal I høre.

Bidstrup nu skal være stor,
skal man tro Borgmesterord,
thi vor Tid er mere end almindelig blød,
i Kommune og i Stat
al Ting nu gaar desperat,
skønt med Visdomsord i Thing og Raad det flød.
Snak, snak, snak, ja hvor der snakkes
for at holde Pengeposen tæt.
Direktøren selv er gal
i vort Galehospital,
han forfølges stadig væk af „Folkets Ret".

En Kineser binder ind,
tænk en Dag det stakkels Skind
overraskes af en Foged i vor By;
skønt han er af Fredriks Slags
maa han aflevere straks
tyve danske Kroner og tør ikke kny.
Han saa til med skæve Øjne,
da paa Kronerne man lae Beslag,
det skal lære hver Krabat,
som har snydt en Kammerat,
til at vogte sig fvr Bergs og Hævnens Dag.

Nu der strides om M. M.,
hvem der skal hae Skyld for dem,
„Politiken" lader Carstensen derom,
han har døbt det Kompagni,
hvis bekendte Svineri
destoværre frem for Pressens Forum kom.
Ak men der er mange flere
af M. M.'er her i København,
og hvis ej Lakajen ved,
kan De spørge om Besked
hos hans gamle Herre med det fine Navn.

Før vi havde en Betjent,
som vor Kronprins selv har kendt,
han hed Frandsen og er nu en rask „Kaptejn"
i den glade „Frelsens Hær",
hvor med Syngepi'er den skær',
nu fortæller han, hvad der har væ't i Vej'n
med Retfærdighedens Øje
i den saa bekendte blanke Knap,
Steffensen han gøs derved,
Prinsen blev i Ho'det hed, —
ved Retfærdigheden var det at vi slap.

Den 29. Februar.

Aa, — det var skønne, vidunderlig skønne Tider!

De nød den forbudne Frugt, de frydedes og gennembævedes ved alle en hemmeligheds uld Kærligheds Glæder og Farer. Denne Venten i afsides liggende Gader, disse Møder paa skyggefulde Promenader, under mørke Jærnbaneoverførsler, i den botaniske Haves Gange denne fortrolige Vandren om i kun lidet besøgte Musæers Sale og mellem gamle Kirkegaardes forfaldne Gravhøje, hvor de følte sig saa himmelsk sikre for ukaldede Spejderes Øjne.

Men hendes sytten Aars Dristighed og hans fireogtyve Aars Lidenskabelighed blev til Forrædere.

Fordybet i en Samtale over deres fremtidige eget lille Hjem havde de vovet sig for nær til en beslægtet Familites Hus og der taget en for øm Afsked med hiuanden.

Da hørte de et Vindu blive lukket lige over dem, et Gardin blev hurtigt trukket for og en sagte Latter lød ned paa Gaden.

De unge Mennesker stirrede forfærdet paa hinanden og saa i Vejret — de var dødblege og deres Læber skælvede.

Først efter nogle Minutters knugende Tavshed fandt de et Par Ord, der nogenlunde passede til Situationen:

„Robert, vi er fortabte!"

„Mimi — det tror jeg ogsaa!"

„Min Fader vil dræbe Dig!"

„Mimi, jeg skal vide at forsvare Dig — jeg er en Mand!" Hans smukke Stemme bævede og slog om — som om han havde faat noget i Halsen.

Endnu engang trykkede de hinandens Hænder.

„Inden en Time ved min Fader alt, Robert. Jeg sender Dig en Situationsberetning under det sædvanlige Mærke: »Adonis, poste restante.« Og hvis det kommer til det yderste, Robert", hede Taarer rislede ned ad hendes friske Kinder — „saa véd Du, at jeg har Mod til at dø med Dig."

Men han sagde resolut:

„Mimi — nu er det jo dog altsammen lige meget! Lad os dristig vise Verden, at vi har Mod til at have vor Mening og at vi vil trodse vore Modstandere, Arm i Arm — Mund til Mund."

Saa gav de hinanden et langt Kys — et offenligt Kys, skønt de vidste, at et Par Forræderøjne skadefro spejdede ned gennem Gardinet, og under dette lange Kys forekom de sig som ualmindelig betydelige, omtrent som et Par Ohnet'ske Romanfigurer, som to Martyrer — allerede overskyggede af en truende Skæbnes mørke Skyer.

— — —

Konferenceraaden tog Sagen fra den gemytlige Side. den forræderske Tante — der bag Gardinet havde beluret de Elskende — havde egenlig ikke fortalt ham noget nyt.

Den joviale gamle Herre havde allerede ofte næret en lignende Mistanke — uden at det voldte ham synderlig Uro.

Han kendte Robert fra dennes Barndom af. „Herre Gud", ræsonnerede han, „jeg kan jo ikke ønske min Marie (med Kælenavnet Mimi) noget smukkere end en saadan ægte, rigtig, hemmelig Kærlighed — forudsat, at den Hjertensallerkæreste er en brav, retskaffen Fyr, der virkelig mener det ærligt, og ikke er en letsindig, forfløjen Person. Saadan en Smule Romantik, saadan en kær Erindring er jo den smukkeste Medgift, som man kan medgive de unge Mennesker i Ægteskabet."

Men saa drog der dog en Skygge over hans Ansigt: „Naar de bare ikke var saa unge, saa uforskammet unge! Jeg kan dog ikke lade min Marie blive „Arkitekteleven Frue." Ja, — naar de vilde vente, naar de bare vilde vente! Snak om en Ting! De maa vente!

Og den gamle Konferensraad lod venligst den unge Arkitektelev kalde til sig for at tale et Par Ord med ham.

(Sluttes).

Kaffesladder.

Fru Skade: Da jeg læste i Bladene, at Magistraten og Borgerrepræsentationen er blevet enige om, at Bidstrup skal være Københavns egen Galeanstalt, som ingen andre Gale end Københavnerne kan komme paa, saa tænkte jeg ved mig selv, at det dog egentlig er en rigtig rar Magistrat og rigtig rare Borgerrepræsentanter vi har, at de saa omhyggelig sørger for at ha'e et Sted at putte os hen, naar vi bliver rent desperate over alt det forkerte i denne forkerte Verden, og det er dog en Trøst at vide, at faar man en Dag en værre Pærekatarrh af at spekulere over hvad Fornøjelse Nellemann kan ha'e af, at gøre Reklame for „Københavns" Romaner, eller over, om det virkelig kan lade sig gøre, at Colding oftere stiller sig paa „Hold Kæft"-Programmet, eller om Frederik Hansen, naar nu Turen en Gang kommer til ham at dumpe i 5. Kreds, faar Kaffeskeer, li'esom Nyssel, eller maaske nye Spyttebakker, saa er man da sikker paa en Seng paa Bidstrup, og det bliver en fin Seng, for den koster en halvfjerde Tusend Kroner, sa'e Borup i Mandags, og naar man dog skal være gal saa maatte man jo være rent fra Forstanden om man ikke vilde ha'e det saa hyggeligt som muligt, og det siges jo, at der er rigtigt pænt dernede, med Haveanlæg og med Lystskov i Nærheden, hvor de Gale kan lege Røvere og Soldater og plukke Anemoner, som andre Mennesker gør, naar de er i Skoven, og det er saamæn meget bedre end at vente paa den Alderdomsforsørgelse, som man ikke faar alligevel — ja, som en gammel Bedstemo'er sa'e, da hendes Sønnesøn fik nogle Tanddraaber forærende: „Nu kan Du være glad, min Dreng, naar Du faar Tandpine!" saadan kan vi Københavnere ogsaa glæde os naar vi bliver gale, for man kan da begribe, at Bidstrup maa være et Sted, „hvor der er godt at være", siden det ogsaa bruges til de aarlige Magistratsmiddage, hvor det gaar flot til, og man kan jo ikke vide, om Kommunen just af den Grund ikke vil ha'e Staten til Kompagnon i Forretningen, og det er jo da ogsaa et glædeligt Tegn paa, at hvad man end ellers kan sige om „Sammensmæltningen", som vel egentlig er den politiske Mund- og Klogesyge paa dens værste Stadium og har fra Folkethinget bredt sig over hele Landet, men se der har vi det mærkelige, at den Sygdom træffer Indenrigsministeren ingen Foranstaltninger imod, hvad han dog burde, naar han skulde være en Fader for os Alle, som Ahlefeldt sa'e forleden, og saa er der jo ingen anden Udvej, end at Vælgerne ved de kommende Valg selv slaar de af Mund- og Klogesygen — ogsaa kaldet Sammensmeltningssnat — angrebne Valgkandidater ned, men forsømmer Vælgerne det og skal Rigsdagen fremdeles være politisk Fællesmejeri for Bojsens, Kl. Bærentsens & Ko.s Kunstsmør og Margarineost saa siger jeg: Tak for Kaffe!

Prostitutioner.

Dannemænd i Kjole som i Kofte
har som mange andre pæne Mænd
sig prostitueret jo ret ofte
og vil sikkert gøre det igen.
Men til Held og Ære for Nationen
er der dog ej mange, der som Tang,
naar han snakker om Prostitutionen,
sig prostituerer Gang paa Gang

Hver en Ungersvend, hvem Elskovs Længsel
lokked' ud paa Kærlighedens Sti,
Vil den brave Mand ha'e sat i Fængsel,
naar han gaar lidt tidt paa Frieri.
Kvinden, der har ladet sig bedaare,
og som faldt i Kærlighedens Rus,
skænker han ej nogen Medynks Taare,
hun skal lige ind i Spindehus!

Naar den frie Kærlighed Du nyder,
vil det sikkert gaa Dig grumme slemt;
Tang'n vil Dig gribe som Forbryder,
og paa Vand og Brød Du kommer nemt.
Er Du under atten Aar, Du slipper
dog maaske med Ris den første Gang;
men den næste Du i Fængsel tripper,
naar Du gribes af en grusom Tang.

Udi Borgerrepræsentationen
hørte man en Bidstrupspassiar;
saare mild og dæmpet var dog Tonen,
hver en Vismand der er altid rar.
Vil de deres Galehus beholde
eller gi'e det bort til Land og Stat?
Nej, vist ej! hvor skal de ellers solde,
Statens vise Mænd og Magistrat?

Disse flotte Bidstrups Middagsgilder,
som af en Borgmester nok blev skabt,
den man øjeblikkeligt forspilder,
hvis man paa sit Bidstrup giver tabt.
Der er saamænd mer end nok, der taler
for, at man til Glæde og til Gavn,
holder sine Galehospitaler —
der er altid dog en sikker Havn!

Denne Ordensgalskab, som florerer,
og som griber om sig mer og mer,
og saa meget andet, der grasserer,
taler snart om Galehuse fler.
Se nu der med Kejseren af Siam,
der har Elefanter tusindvis,
gaar de her forleden hen og gi'er ham
en forloren en til billig Pris!

Ekstremerne mødes.

— Ser De, lille Madam, Pladsen som Pakmester gik inte, for de sa'e, je' ku' inte pakke sammen og saa maatte je' pakke sammen

— Herregu'! — Hva' greb De saa til?

— Saa begyndte je' paa denne hersens Rulle, men den gaar s'gu heller inte.

— Herregu'! — Hvad vil De saa?

— Je' kommer natyrligvis til a' la' Rullen gaa!

Fra Frederiksberg.

Skolebestyreren: Hør, min kære Smith, det forekommer mig, at De har været — mildest talt — temmelig efterladen i Aar! Kun tre Diktatstile, som ikke en Gang er rettede.

Smith: Ja—a, men jeg skal sige Hr. Skolebestyreren, at jeg søger at blive Overlærer eller Inspektør her i Nabolaget! Og der har man jo forfremmet den dovneste og mest pligtforsømmende Lærer.

Skolebestyreren: Det er s'gu ogsaa en anden Sag, der retter Inspektøren selv Stilene for ham, men det gør jeg ikke for dem.

Paa Asfalten.

Mel.: Hver Morgen rejste jeg min Krop.
(En Spurv i Tranedans.)

Paa Østergades Asfalt jeg
forleden ene trasked,
i Tanker jeg fordybed' mig
trods Regnen følt mig vasked'.
Jeg tænkte i mit stille Sind
paa de bekendte gamle Ord:
Hvor ofte dog det ydre Skin
bedrager os paa denne Jord.
:,: Det stort og flot skal være,
men er s'gu Snavs, min Kære. :,:

En Dame hopped' mig forbi
saa straalende i Tøjet,
i foret Pels med Broderi,
jo, det var no'et for Øjet.
Men Skæbnen tidt kan være fæl —
hun løfted' op — jøs hvor jeg lo,
jeg saa en hullet Strømpehæl
og et Par grimme, skæve Sko. —
:,: Det stort og flot skal være,
men er s'gu Snavs, min Kære. :,:

Jeg standsed' ved en flot Butik,
som Velstand straks bebuder,
thi alting straaled' for mit Blik
bag store Spejlglasruder.
Men bli'er man først med Manden kendt
man snart paa Fyren mærke kan,
hans Status er lig Nul omtrent,
thi kun paa Veksler rider han. —
:,: Det stort og flot skal være.
men er s'gu Snavs, min Kære :,:

Nu ruller der en Vogn forbi,
med Pisken flot der smældes,
en Herre sidder indeni
om hvem der jo fortælles:
Til Svir og Sværm hans Penge gaar,
mens de der virker i hans Brød
en usel Sulteløn kun faar,
saa ligefrem de lider Nød. —
:,: Det stort og flot skal være,
men er s'gu Snavs, min Kære.

Jeg gør omkring og straks saa ser
jeg en af Pressens Bøller,
en langstrakt, kroget Kavaller:
Hr. Freilif - Olsen—Møller.
I Børs-Avisen han sig kror,
her kaldes han — Henri Petit —
men stop! Der er et gammet Ord
som si'er: Rør end'lig ej ved Sk...!
:,: — Det stort og flot skal være,
— men er s'gu Snavs, min Kære.

Skanker og Skoser.

En Hr. von Stumm har i den tydske Rigsdag holdt en Tale mod Socialdemokratiet. Det er allerede mærværdig nok, at en „Stumm" taler, bedre endnu vilde det være, om han var døv„stumm", saa kunde han i al Fald ikke høre hvad han selv sagde.

* * *

Kommer hid, I Drenge smaa,
Strængen vil jeg røre;
nu en Lærer skal i faa,
som jer ret kan høre,

synger frit efter Grundtvig Skolekommissionen i Aalborg — og den fortsætter:

Villemoes er Heltens Navn;
før han gjorde Straamands Gavn,
nu han Riset svinger.

Selvfølgeligt

skal Bidstrup være større,
ha' Plads til mange fler,
derfor bør Lange sørge,
thi stadigt man jo ser,
at Folk gaar fri til Fare
for andres Sikkerhed,
derpaa kan man jo bare
henvise, som De véd,
til Hansted, Frederik
og Markussen, den Strik,
til Dinesen og Ploug
og Carstensen, som dog
er neppe nok saa slem,
som de alt nævnte fem;
til O. Borschenius
og Manicus.
Til Secher, der saa glad,
i sit God Morgenblad,
gaar paa for Sammensmælt-
ningen, som tapper Helt,
til Hjorth Lorentzen, og
Professoren, det Drog,
til hver en Højremand
i Danmarks Land;
— Til dem med deres Adgangspas,
maa der min Sandten være Plads,
naar om et Aar, hvad eller to,
de der i Fred og Ro skal bo;
og man kan sige, hvad man vil
de aspirér' min Tro dertil,
— derfor, Lange sig ej Pas,
men sørg i Tide for Plads.

Læges nok.

— Hr. Doktor, jeg har en voldsom Snue, hvad skal jeg bruge?

— Allerførst et Lommetørklæde.

Ved en Bajer.

Det er mærkværdigt, saa alt i Livet forandre sig! Da jeg for ti Aar siden første Gang kom her, var Øllet tykt og Værten tynd. Nu er Værten tyk og Øllet tyndt.

Spaakonen.

Humoreske efter det Tyske.

(Sluttet).

„Aa, min søde Fanny, hvor jeg glæder mig ved at se Dig! udbrød Løtte glad, idet hun ilede mig i Møde og hjærteligt omfavnede mig.

„Se, her er min Eugen!“

„Det glæ — glæ — glæder ligelede mig ganske ualmindeligt“, sagde Lottes Eugen, rækkende Haanden ud imod mig og hilste. Han var aabenbart en Smule forlegen, men beherskede sig dog snart og stammede saa heller ikke mere. Men den ene Gang havde ogsaa været nok for mig. Det var ganske rigtig min forhenværende Tilbeder, da jeg endnu engang kastede et prøvende Blik paa det nu saa fordelagtig forandrede Skæa. Da steg pludselig en Latter op i mig, som jeg ikke for al Verdens Skatte havde kunnet undertrykke.

„Hvad er der i Vejen med Dig, Fanny“ spurgte Lotte næsten bekymret, da min pludselige Munterhed maatte forekomme hende overordenlig umotiveret.

„Intet, slet intet, Lotte, jeg skal sige Dig, Jærnbanerejsen har gjort mig en Smule nervøs, det er næsten allerede gaaet over.“

Brudgommen var bleven mørkerød. Det gjorde mig ondt for ham.

„Stakkels Menneske“, tænkte jeg barmhjærtig, „nej, jeg vil hverken plage eller forraade ham. Har han ikke andet at skjule, end at han farver sit Haar, — han er jo ellers en skikkelig Fyr — det døer Lotte vel ikke af, selv om hun senere engang opdager det.

Men — aa, hvor ondskabsfuldt dog det menneskelige Sind er, — ét kunde jeg alligevel ikke nægte mig.

Sent om Aftenen, efter at Lotte i Timevis havde siddet paa Kanten af min Seng og havde fortalt mig, at hendes Eugen i Grunden var hendes første Kærlighed og hvorledes de havde lært hinanden at kende — det var gaaet ret romantisk til — da Lotte altsaa endelig, endelig sagde mig God Nat, da holdt jeg hendes Haand fast, hævede alvorlig min Pegefinger og sagde højtidelig: „Lotte!“ —

Lotte saa spørgende paa mig „Naa, kære Du?“

„Lotte, kan Du huske den Lyse med det sorte Haar?“

„Ja, det kan jeg rigtignok“, sagde Lotte leende, „hvorledes kommer Du pludselig til at tænke paa ham?“

„Du har ham, Lotte!“

„Jeg! — jeg ved ikke hvad Du — den lyse med det sorte Haar?“

„Du har ham, Lotte“, gentog jeg indtrængende „og min Velsignelse oven i Købet. God Nat, Du Lykkelige!“

„Nej, nej, luk nu ikke Øjnene! Sig mig nu først, hvad den Snak betyder?“

„Resten taler vi ikke om. Haab og vent, Lotte, Fremtiden vil afsløre Dig det.“ Hvorpaa jeg lukkede Øjnene og svarede ikke mere paa noget. Efter at Lotte endnu en Stund forgæves havde ruskt mig i Skuldrene for at formaa mig til at give nærmere Forklaring, gik hun endelig hovedrystende og halvt leende ud af Værelset. Jeg saa det, thi jeg skimtede naturligvis gennem de kun halvt lukkede Øjenlaag.

„Hun har ham“, tænkte jeg, „og om hun vidste, at hun virkelig kun har ham, fordi jeg i min Hjærtensgodhed har afstaaet hende ham med samt hans smukke Gods og alt Tilbehør vilde det til Slut næppe være hende behageligt.

Og saa faldt jeg virkelig i Søvn.

Mund- og Klovsygen.

Efter Forlydende er en større Kvægbesætning ved Trinitatis angreben af Sygdommen. Den yttrer sig nærmest ved en særlig best... Mund.

En Stakkel.

Mel.: Modersmaal er en himmelsk Lyd.

Morgenblad er et dejligt Blad,
saavide der smæltes sammen,
Morgenblad er hver Moderad*)
til Fryd og til megen Gammen;
født i Lyst og blødt i Nød
dødt i Liv og dødt i Død,
sprødt i Eftermælet.

Morgenblad er et kløgtigt Blad,
men ej paa Socialismen,
den mikroskoperer glad
og Secher, ja han er Prismen,
født i Lyst og blødt i Nød,
o. s. v.

Morgenblad er et vittigt Blad,
det Digter har og et Motto;
Mottoet er: Hvem kan savne Mad!
og Digteren Galeotto,
født i Lyst o. s. v

Morgenblad er et dannet Blad;
Organ — tænk! for Rasmus Clausen,
han det giver politisk Mad
og Bojsen han laver Sausen,
født i Lyst o. s. v.

Morgenblad er et Venstreblad,
det tror den, som ej ved nøj're;
men det kender, spørg Folk blot ad,
ej Forskel paa Venstre og Højre,
født i Lyst o. s. v.

Morgenblad er vor Fiende mer
end samtlige Højres Blade;
men vi ta'er det blot for Plasér,
en Stakkel man ej tør hade,
født i List o. s. v.

Men selv Stakler ej over Tæer
faar Lov til at træde andre,
og det Stakler ej heller klæ'er,
nej! fredeligt skal de vandre,
født i Lyst o. s. v.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Albertiner.

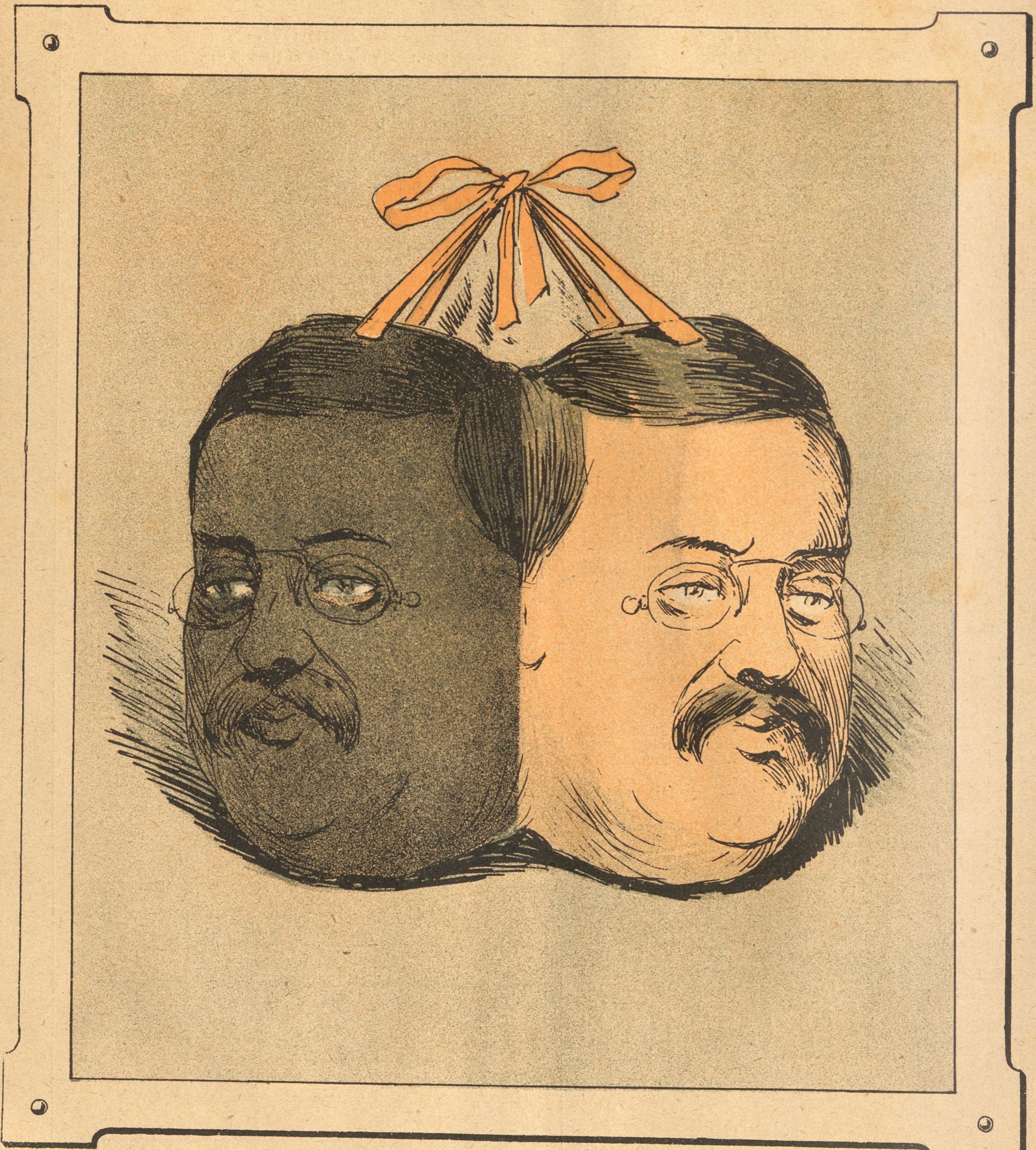

I ædle, gæve Højremænd,
med Eder vil jeg gaa i Spænd.
Men disse Venstremænd jeg hader,
og hvor jeg kan, jeg fluks dem skader.

I ædle, gæve Venstremænd,
med Eder vil jeg gaa i Spænd.
Men Socialisterne jeg hader,
og hvor jeg kan, jeg fluks dem skader.

RAVNEN

Nr. 9.

Søndag d. 28. Februar 1892.

— Man kan da blive gal over de Satans Fluer! Hør, Sine! Du kunde da ogsaa gøre noget for at faa dem væk.

— Jeg har allerede i Morges slaaet over Hundrede Stykker ihjel, saa de kan da ikke længer plage Dig.

— Ja, saadan er det altid med Dig! — De Fluer, som ikke længer kan plage mig, dem

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og det var i Aaret 1807.

Og det var i atten hundred en og halvfems,
at Bredahl begyndte at rejse
en Bygning derude, hvor fattige Hjems
Kaserner om Rigdommen knejse,
og Murerne naaede næsten til Tag,
men siden den Gang har det ikke haft Jag,
tre Tusinde fik de til Gode en Dag,
nu først kan de Sejrskransen hejse.

Den Sølov er kommen Hr. Tietgen bekvemt,
den sparer paa Selskabets Rejser,
selv Pingel mod fattige Sømænd har stemt,
tilligemed Frederik Bajer.
Fy Fred'rik, nu lugter din Frakke, min Tro,
kom Du blot til Horsens, saa bliver den go',
nu burde Du heller hos Svejtserne bo
og skrive om Fredssagens Sejer.

En Provst har for nylig staa't frem for sin Gud,
en Tale han holdt, den var værre,
han skældte de fattige Toldere ud
og takkede ydmygt Vorherre,
fordi her i Verden en Del har det flot,
mens Flertallet knapt har til tørt eller vaadt, —
en Møllesten klæder saa mageløst godt,
hvad mener Hr. Landsthingmand Bjerre?

Deroppe i Kultus'en hos Fatter Goos
saa grusomt de Stakler maa slide,
fra 1 og til 4 — de skal have Ros,
skønt knapt de kan Hvervet bestride.
Og flere de vil ha' til Arbejdet sat,
jo, jo, disse Fyre de skulde ta' fat
fra Morgen til Aften, ja helt ud til Nat,
i Stedet for ikke at gide.

Den Foged maa være bestandig i Stød,
han stadig skal Borgerne gæste,
forleden han nedla'e det Forbud, at Kød
maa ingen forholde sin Næste.
I Mandags saa maatte han atter afsted,
thi i vor Bodega han sku' drikke med, —
selv Børn maa han hente, ta' Plankeværker ned,
hans Stilling er ej af de bedste.

En Time i Tysk.

Professoren.
Frederik, hans Elev.

Professoren: Nah, Friedrich, nun er das jo abgemacht, at Du skal være Rysselʼs Efterfølger i femte, und selbst om Du ikke bli'er valgt, wat Du naturligvis ikke gør, muss Du doch som Valgkandidat kunne tælle til fem i det mindste. Se, Rysel konnte doch tælle til seks — Kaffesker, aber so vidt driver Du det vel ikke en mal, denn Du holler mest af at gøre Løjer, Friedrich, und skælle ut, det kan Du osse, aber banke en fornuftig Tanke ind i Din Syltekopf, det kan man ikke, denn so hatte Du lat dem rejse til Hekkenfeld mit deresʼ verdammte Idiotismus, at ville gøre Dig til Valgkandidat. Aber nun er Din Skæbne uundgaaelig und vi muss belave os po det værste, nemlig — at Du bli'er valgt. Se, Friedrich, wenn Du also kommer mit i en Udvalg und soll behandle en Regeringsforslag, som undertiden kan være en Oversættelse fra det tyske, so muss Du osse kunne so viel af Din tyske Grammatik, at Du kan bedømme om Oversættelsen ikke lider von altfor mange Germanismer, som vi ikke kan ha'e i vores Lovgivningsforretning, som skal være dansk for den danske Mand, det si'er jeg altid, for det klinger gut und Octavius soll ikke ha'e noget at grine a', naar Loven kommer op i Landsthinget. Also beginner vi.

Er ist ein Jäger.

Frederik: Hvem? Lars?

Prof.: Nun bare ingen Vitser, Friedrich! Videre: Das Glas ist leer.

Fr.: Skal jeg hente en Flaske Stjærne — —

Prof.: Hold Mund, Friedrich! Die Nase wurde lang und breit.

Fr.: Jamen Lars har vist heller aldrig oplevet væmmeligere Vandgang end den med Kontorchefen. Uh! Sikken et blaat Øje!

Prof.: Friedrich! Værsgo' und svar ordentlig. Die Sterne wurden sichtbar.

Fr.: Den var go', Professor! Ha, ha, ha! Om et Øjeblik skal Kognak — —

Prof.: Aber, Friedrich! Er Du da rent spedalsk? Ingen Udflugter! Waren meine Worte deutlich gewesen?

Fr: Hvor sidder den Vorte?

Prof.: Vrøvl, si'er jeg! Das Schwein ist ein Haustier.

Fr.: M. M.

Prof.: Venn Du bli'er ved po den Maner, so kommer Du aldrig i Folkethinget, Friedrich. Ich habe die Peitsche.

Fr.: Allerede?

Prof.: Ingen Personligheder! Wir haben Papier und Dinte, aber keine Federn?

Fr.: I al Fald ingen der duer noget! Kunde man endda faa fat i Møller Olsen.

Prof.: Er Du gal Friedrich? So ein Vind-Møller! Gott bevares, hvor Du er dum! Hør nu efter: Dieser Müller hat einen Esel gehabt.

Fr.: Desto bedre har han maaske lært at skryde. Det maa til i disse Tider.

Prof.: Hold op mit den Snak! Ich werde einen Hut haben.

Fr.: En Blyhat?

Prof. (arrig): Nu skal doch. — Herut mit Dig, Du Næsvis!

Fr.: Ich bin durstig. Er De med, Professor? (Begge ud.)

Noble Gentry!

En herlig Tone den, der hersker
her i vort »Gentry of the press!»*)
man lystigt paa hinanden tærsker
og synes ret saa i sit Es.
Med Kaarder slaas man ej, men Køller,
der passe for et Slagterbord,
og med de allerværste Skyller
af Sprogets allerværste Ord.

Ernst Brandes her i forrige Maaned
har kønt lagt for med simpelt Krudt;
Socialisterne han haaned',
hvad han vist siden har fortrudt.
Han glemte ret den gamle Passus,
som dog har hindret megen Mén:
„Boer selv, min Ven, Du i et Glashus,
Du frækt ej kaste skal med Sten!"

Thi fælt det sved til de smaa Sorte,
den Gang de saa fik Teksten læst;
for sent de angred', hvad de gjorde,
for sent et „Retirer!" blev blæst.
Men efter Striden det befandtes,
der klang et Hævnerindechor,
som højlydt sang: Hr. Ernst Brandes
er ej saa fiffig, som man tror!

En anden Strid har Peter Nansen,
hin Asfaltier, til Live vakt;
selv er han gaaet ud af Dansen
en Smule ynkelig forsagt.
Mens Carstensen og Hørup hæver
de stærke Stemmer — hvilken Lugt!
de bruger ej de bare Næver,
nej, Stinkepotter bliver brugt.

Og Ord som „Løgn!", „gemene Slyngler!"
og „Gris!" og „Æsel!" „Perfidi!"
er Sædekorn, der flittigt yngler
i dette „Gentrys" Phantasi.
Hvad om de gode Herrer minded'
et gammelt Ord, der lyder saa:
„Man vadsker ej sit skidne Linned,
naar andre staar og seer derpaa!"

Fra Tilhørerpladsen.

— Jeg synes at Minister Goos ser saa dybsindig ud.

— Han tænker paa sin Fortid.

*) Pressens Herskaber.

Frederik Folkekær.

Mel.: Lille Egern sad.

Lille Fredrik sad
hist ved Trinidad,
pudsede sin Praas
skrev saa meget Vaas;
skrev for dagligt Brød,
ondt om Fanen rød,
mens Professoren hans Næse snød.

Fred'rik voksed op,
fed han blev af Krop,
„Kuglen" fik Facon;
ej hans Stil bon ton,
blot han maled' væk,
streg saa mangt Gæk! gæk!
som Profess'rens grimme Ælling kæk.

Frederik blev stor,
større Aar for Aar,
for sit eget Syn
var han størst i Byen;
Matzen gav han Fur,
sa'e i denne Dur:
Nu er det kun Frederik der dur.

Og til Højres Fryd
slog han nu til Lyd
saa det skrattede,
ej han klattede
med det fede Flæsk
og det andet Fjæsk,
Socialismen, sa'e han, skal ha'e Tæ'sk.

Men som Tiden gik,
Truslen holdt ej Stik;
thi Rødfanen blot
vaied' frit og flot,
slog om Fredriks Has;
Vel, saa maa der fla'es,
sa'e han, nu skal femte Kredsen ta'es

Frem, hver Kandidat
— ingen var parat —
Bien, naar ingen vil,
træder jeg s'gu til;
jeg i dette Aar
kækt i „Holm"gang gaar
og et Slag for „Fede"landet slaar.

Højre kvad om Kap:
Herregud, hvor knap
Tid paa Rigsdagsmænd,
at vi maa med den,
— den Hr. Hansen nøjes,
naa! han maa vel døjes —
men! det er jo rigt'nok etwas dreiës.

Trøst jer dog, Godtfolk,
Frederik Ædedolk
kan sig byde til
ti Gang', om han vil;
han vist atter hjem
bli'r med Fynd og Klem,
det kan „Ravnen" her forsikre dem.

I Kirken.

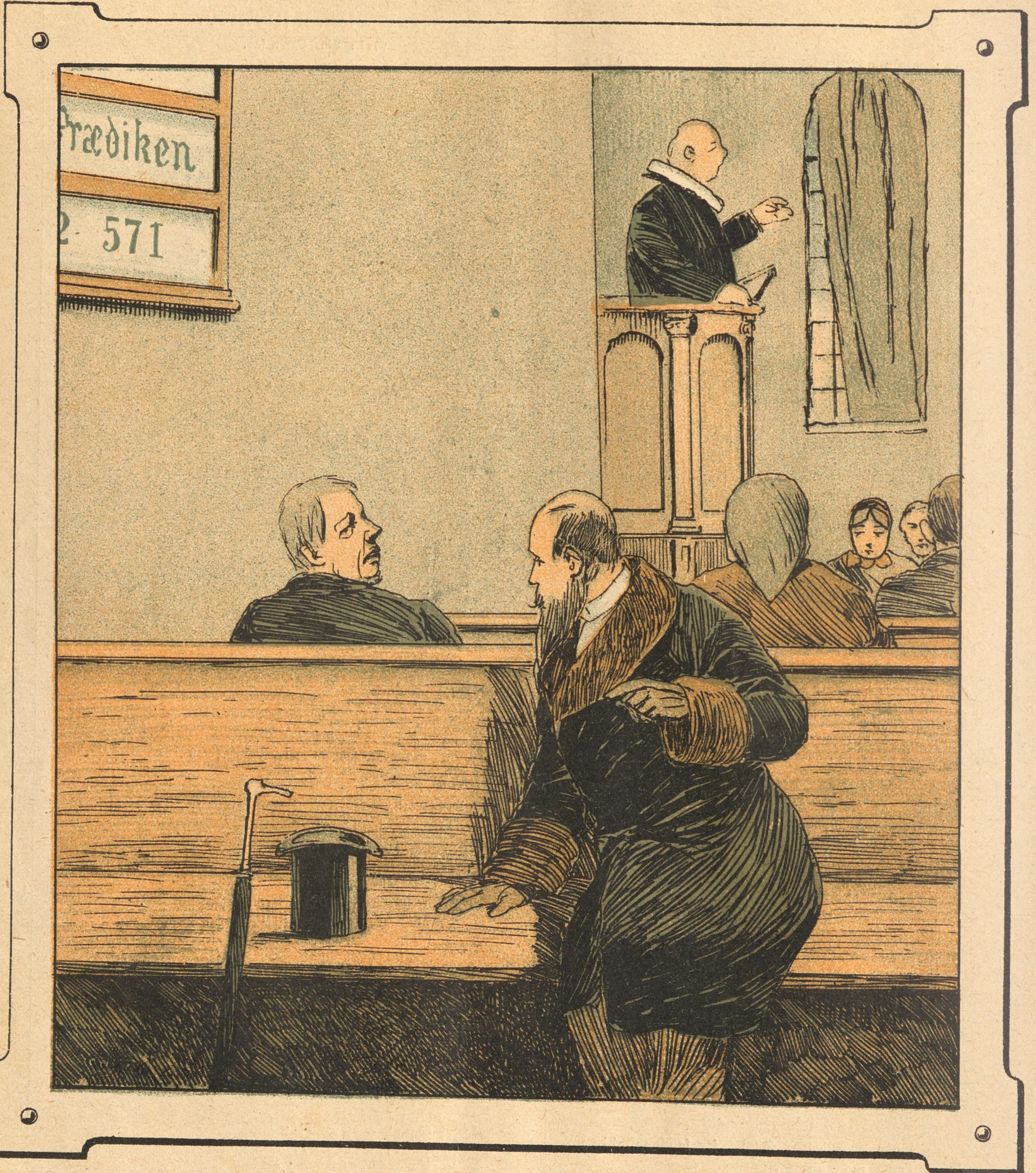

Den Rejsende: Sig mig, Gamle, hvorlænge har han præket?
Bonden: Aa, en tredive eller fyrre Aar, je' ka' ikke si'e 'et saa nøje.
Den Rejsende: Tak, min gode Mand, for den Besked... Ja saa vil jeg blive, for saa maa han vel snart være færdig.

— Hvorledes, Alma, Du har endnu Sorg og vil dog paa Maskerade?
— Hvad gør det? Jeg skal være »Nattens Dronning« og er altsaa hel sort.

Den 29. Februar.

(Sluttet.)

Han lo i sit stille Sind og gned fornøjet sine Hænder, naar han tænkte paa den lille, listige, elskværdige Overrumplingsplan, som han i al Hurtighed havde lagt....

— — —

„Altsaa — De elsker min Datter?"

„Ubeskrivelig, Hr. Konferensraad!"

„Vel. Sig mig nu engang oprigtig: Har De ikke troet, at jeg ved Opdagelsen af alle disse Hemmeligheder uden videre vilde ekspedere Dem ned ad Trapperne?"

„Jo—o, Hr. Konferensraad!"

„Og De er glad over, at jeg modtager Dem her saa hensynsfuldt, saa velvilligt?"

„Overordenlig lykkelig, Hr. Konferensraad! Min Mimi — —"

„Ih, se engang! Min Marie er altsaa allerede „Deres Mimi?"

„Tusind Gange om Forladelse, Hr. Konferensraad."

„Ingen Undskyldninger — den Sag lader sig dog ikke gøre god igen! Vær nu saa stille som en Mus og hør efter, hvad jeg vil sige Dem! Jeg har kendt Deres brave Fader, jeg véd, at han har opdraget Dem godt, og at De gør hans Navn Ære og Deres Moder Glæde. Men naar det gælder et saa vigtigt Skridt —" et lille Smil spillede om den gamle Herres Mund — maa man dog først indhente nøjere Oplysninger. t. Eks. hos Deres Foresatte, hos Deres Lærere i Arkitekiskolen. Maa jeg det?"

„Det maa De, Hr. Konferensraad!"

Den gamle Herre saa paa Kalenderen.

„Vi har i Dag den 20. Februar. Den 29. skal De faa mit endelige Svar! Er vi enige?"

„Ja!"

„Og De giver mig Deres Æresord paa, at De ikke tidligere vil forlange noget Tilsagn af mig?"

„Mit Æresord!"

R bert svømmede i et Ocean af Salighed.

Hvorledes kan et Menneske i hans Situation tænke nærmere over en Dato eller blot nære den svageste Mistro? Alle smaalige Betænkeligheder og Overvejelser maa jo gaa under i den store brusende Strøm af Lykke, hvis Bølger har baaret ham til Maalet, til Opfyldelsen af hans kæreste Ønsker.

Det var som om hundrede glade Stemmer sang ham ind i Øret: „Endnu kun ni Dage! Endnu kun ni Dage!"

„Paa Gensyn, Hr Konferensraad!" raabte han og stormede ud af Værelset.

Men den gamle Herre raabte leende efter ham: „Den niogtyvende Februar, min Bedste, den niogtyvende!"

— — —

En halv Time senere gjorde det elektriske Ringeapparat i Konferensraadens Lejlighed en saa vedholdende Støj, at det var tydeligt at et ophidset, forbitret Menneske stod udenfor Døren.

Forbi den aabnende Tjener stormer Robert lige ind i Husherrens Arbejdsværelse.

Hans Ansigt er farvet af en stærk Rødme, hans Øjne spruder Guister, med sin højre Haand omklamrer han sin skælvende lille Bruds Haandled.

Forbavset ser Konferensraaden op fra sit Arbejde:

„Hvad skal det betyde, unge Mand, er det allerede den niogtyvende?"

Robert kæmper anstrængt for at genvinde sin Fatning.

„De har drevet et skammeligt Spil med vor Kærlighed, Hr. Konferensraad. Med et af Glæde overfyldt Hjærte, straalende af Lykke, iler jeg til Mimi — vi havde naturligvis aftalt et Stævnemøde — for at meddele hende Resultatet af Deres og min Samtale. Da falder hun mig grædende om Halsen og river mig taabelige Nar med et Par ganske simple men dog saa grusomme Ord ned fra min Lykkes Himmel. Hr. Konferensraad, der gives slet ingen niogtyvende Februar."

Den vordende Svigerfader maatte anstrænge sig svært for at tøjle den udbrydende Latter.

„Gives der ingen? Aa jo! I Skudaaret!"

„I Skudaaret?"

Robert stammer forlegen:

„Det—det—det har jeg sandelig ikke tænkt paa."

Konferensraaden led formelig ved sit stakkels Offers Forlegenhed.

„Ser De, denne Ubetænksomhed er mig et nyt Bevis paa, at De endnu er meget for ung, meget for umoden til at gifte Dem. Bliv ældre, unge Ven, bliv ældre!"

Paa Maries lille Ansigt viste sig allerede igen et svagt Solskin. Kun Stemmen klang endnu en Smule klynkende:

„Men Fa'er, kæreste Fa'er, hvad skal dog alt det sige?"

Da rakte Konferensraaden velvilligt Hænderne ud imod dem: „Det skal sige, at jeg har forordnet Eder en heldbringende Ventetid, I Børn." Hvert fjerde Aar gives der en niogtyvende Februar. Naar vi igen skriver den niogtyvende Februar er I forhaabenlig — bleven giftefærdige. Arbejd flittig, unge Mand, og bliv roligere og klarere — saa at man ikke mere saa let kan overrumple Dem. At De ikke vil trænge ind paa mig og plage mig, det véd jeg — jeg har jo Deres Æresord."

— — —

Denne lille Historie er passeret for tre Aar siden.

Men de to unge Mennesker elsker endnu hinanden lige saa inderligt og sværmerisk, som dengang.

At de hører sammen er naturligvis for længe siden en offenlig Hemmelighed i hele Byen, men den officielle Forlovelse finder først Sted den — niogtyvende.

Fastelavnsløjer.

„Ravnen" agter førstkommende Mandag at foranstalte Fastelavnsløjer for sine mange Venner og Bekendte. Der begyndes Kl. 2 Eftermiddag med den i de senere Aar noget paa Hylden lagte Fornøjelse, at trække til „Goos"en.

Først vil de Moderate og samtlige Anti-Valgkredsdelere tage fat, hvorefter den øvrige Rest fortsætter. En ny Departementschefspost bliver „Goos"ens Præmie, hvis den holder Spasen ud. I modsat Fald tilfalder Præmien Deltagerne i Løjerne til Nedslagtning og Fortæring paa Stedet.

Saa tages der fat paa at ride og køre i Ring for forskellig Side (med Lars Dinesen), og naar dette er Slut med at stikke til Straamanden, eller rettere Straamændene (for Sammensmælteriet, D'hrr: Borchsenius og Secher). Derefter slaaes der Katten af Tønden (populært kaldet Skatten af Tønden) og bides saa til Rigsdagsvalgbollerne. Til den sidste Sport har der allerede mældt sig en Ekstradeltager, der vil forbavse Tilskuerne ved at hoppe efter en Bolle (femte Kredsens), der hænger altfor højt for ham. Løjerne slutter med en Fællesspisning, hvor der vil blive serveret (Fastelavns) Ris-engrød og (Dito) Bolle-mælk. Deltagerne maa mælde sig i Tide.

„Ravnen."

De Børn.

Lægen: Kære Frue, Deres Øjne er i den sidste Tid meget angrebne. De anstrænger dem vist ved fint Arbejde?

Lille Aage: Ja, Mama skærer altid saadan fine tynde Pølseskiver naar vi har Fremmede.

Fastelavns Vise.

Mel.: chu begynder Spillet da.
(„Intrigerne".)

Atter har vi Fastelavn,
og da hele København
morer sig paa Maskeballer,
Karnevaller;
kære „Ravn"!
skal saa ikke ogsaa vi
slaa os løs og hænge i.
For en Gangs Skyld ret os more,
blandt „de Store",
frank og fri?
Vi vil sno os mellem de Fine og Flotte,
med Kritikens Svøbe blotte
deres Maskepi.

Mandagmorgen, husk saa paa
tidlig op af Køjen staa,
Riset som blev lagt i Lage
end'lig tage
med J maa.
Skynd Jer, husk at det har Jag,
inden ret det bliver Dag
er der mange som skal vækkes,
ja, og smækkes
i sin Bag.
Hver en Dovenkrop bør med Riset vi banke.
Død og Pine, der skal vanke,
mange drøje Slag.

Vore vise Fædre ka'
sikkert vi paa Sengen ta',
som bekendt kan det Par Stykker
graa Parykker
sove bra'.
Eugen vækkes skal præcis
(ham der vil g'ie Smaabørn Ris),
skri'er de blot paa Gaden op og
spiller Top og
Paradis.
Derfor vi til Gengæld ham dygtigt skal rise,
Gud skal vide om paa disse
Ris han sætter Pris!

Pingel end'lig rises maa —
han i Thinget sa'e som saa:
„sliber Søfolk paa en Sønda',
Ekstra-Løn ska'
ej de faa",
Bajer fulgte trolig Trop, —
vi ej skaane skal hans Krop;
han skal rigtig gennemsmøres — —
Valgdag gøres
Regnskab op! — —

Skanker og Skoser.

Efter et Forlydende, hvis Rigtighed vi dog betvivler, er Frederik Hansen Cand. phil. — Cand. dil. vilde forekomme os mere passende; det maa jo dog være et Slags Dilerie, der faar ham til at gribe efter femte Kreds. — Cand. smil. kunde endelig ogsaa være passende, idet det vist er saa, at de fleste Vælgere i femte Kreds trækker paa Smilebaandet af hans Kandidatur.

* * *

At Frederik Hansen tager Undervisning i Ridning hos Baron Knuth, er vel nærmest for at vænne sig til at falde af — populært kaldet „dumpe" i Tide. At det skulde være, fordi han selv anser sig kvalificeret til at være under „Knuth"en anser vi for mindre rimeligt.

* * *

Grosserer Sachs oversætter for Tiden Carl Madsens Rembrands Afhandling. Om den kan man da sige, at den er under „Sachs"en.

Meget beroligende.

Turisten: Har Du nu pakket alt nødvendigt i min Vadsæk, ogsaa Forbindtasken?

Fruen: Ja — alt! Nu kan Du rolig brække baade Arme og Ben.

Embedsstil.

Fattigforstanderen i et østrigsk Landsogn berettede om en Person, der havde andraget om Understøttelse: N. N. er fattig, han har allerede i halvandet Aar ernæret sig af sin gamle Bedstemoder.

Rettelse.

J „Kaffesladder" i Nr. 8, er der udfaldet nogle Ord hvorved Meningen forstyrres. J 5. og 6. Linie fra neden skal der staa: og det er jo da ogsaa et glædeligt Tegn paa, at hvad man end ellers kan sige om Borgerrepræsentationen saa er den ikke med paa „Sammensmæltningen," o. s. v.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Cand. Frederik.

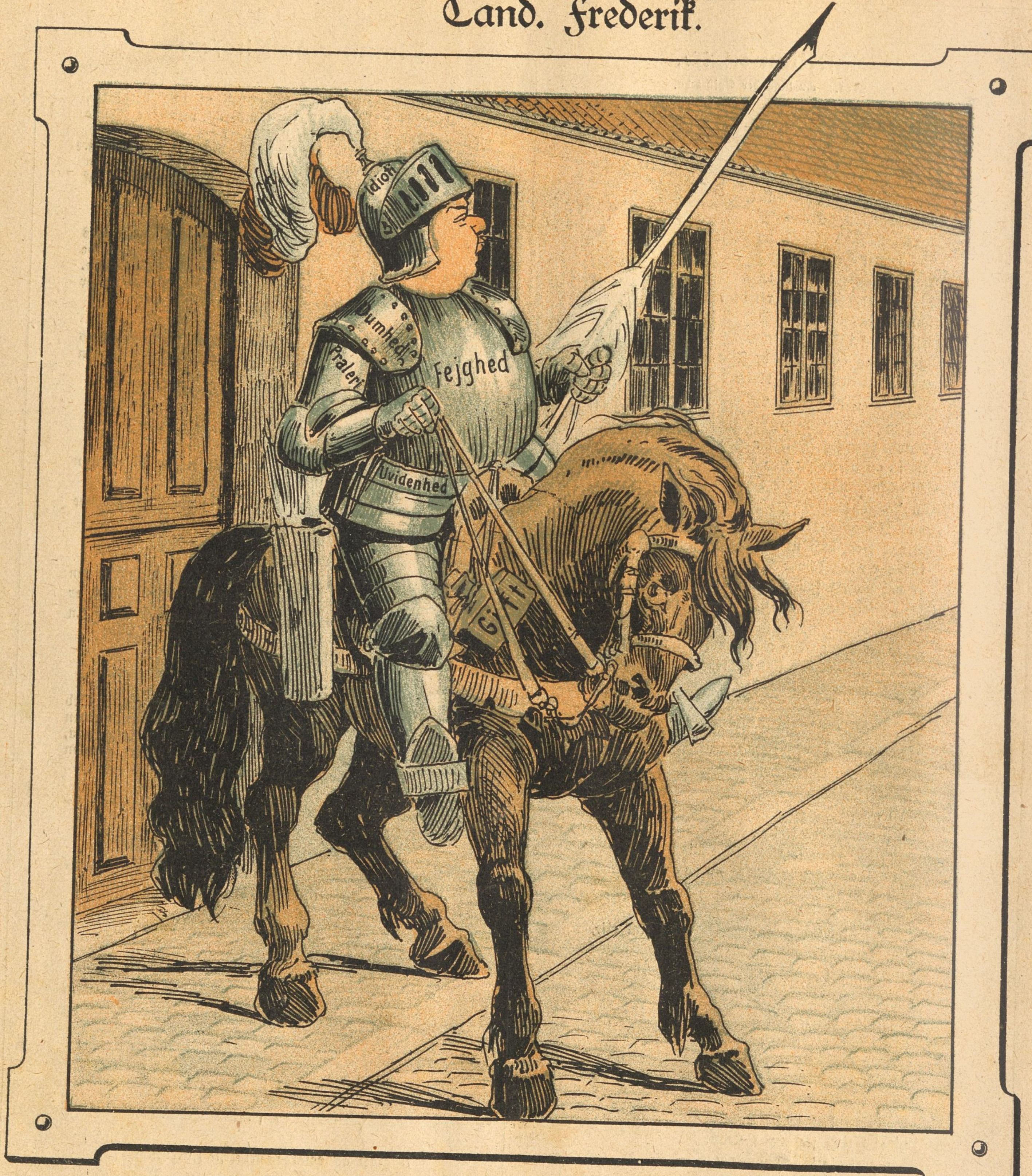

Naar han rider ud i 5te Kreds,
hannem følger vel 1000 Svende;
men ved Ekscercerhusets skumle Port,
saa rider den Herre alene.

RAVNEN

Nr. 10.

Søndag d. 6. Marts 1892.

— Der skriver min Søster til mig, at hun har faaet en Lille — men hun glemmer s'gu at fortælle om det er en Dreng eller en Pige. — Hvor Fa'en skal jeg nu vide, om jeg er bleven Onkel eller Tante.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Marlborough er død i Krigen.

Retten stukken har sin Snabel
ind i Hospitalets Babel,
nu kasseret er dets „Sabel,"
som forhen var saa blank,
gav hver „Barbersvend" Bank,
skønt med Kølnervand svendabel,
dog Schøllers Regnskab stank.

Vi har haft en Del M. M'er
Salicath dem aldrig glemmer,
nu de kvindelige Lemmer
for Næstved Ret fremstaar,
og Jensen Tugthus faar;
vil vil ikke ha' Harem'er
paa nogen Fattiggaard.

Gale Folk ja de vil gærne
Staten mod de Kloge værne,
Løvenskjold ham lod man fjærne
med Magt til Middelfart,
skønt han ej fandt det rart,
Svoger Munthe Morgenstjærne
ta'er Løvens Arvepart.

Frederik maa transpirere,
han kan ikke huske mere
at han ønsked at spolere
organiserte Fag.
det skal frem før Valgets Dag,
Folk hans Blad saa makulere
til Brug for deres Bag.

Apropos po pos om Bagen,
ellers strejker man om Dagen,
nu har Natmænd Têten tagen
de ej taale vil Insult,
naar de passer brunt og gult,
Byen over høres Klagen,
at Maalet snart er fuldt.

Kapitalisten.

Jeg kan ikke begribe hvor Socialdemokraterne kan paastaa, at „Arbejdet er Kilden til al Rigdom." Se, jeg har aldrig i mit Liv arbejdet, men jeg er dog rig.

Mellem Liv og Død.

Hospitalets Portner skred gennem den lange hvælvede Gang og raabte ind ad Døren til Venteværelset:

„De Afdødes Slægtninge!"

Paa dette Raab rejste nogle sortklædte Skikkelser sig fra Bænkene. Først en robust Mand i Matrosdragt; Navnet paa hans Skib var med rødt Uldgarn broderet paa Huen og paa det blaa Skjortebryst

Ved Haanden havde han to smaa Børn, en Dreng og en Pige. Som Tegn paa Sorg havde man bundet de Smaa sorte Tørklæder om Halsen.

Saa kom en Kone, hun havde en lille Pige ved Haanden. Moder og Barn bar hvide Huer eller Kapper efter de bretonske Landsbykvinders Skik. Paa Portnerens Opfordring begav disse Personer sig ind i en Allé i den Have, hvor Rekonvalesenterne spadserede om i lange Hospitalsklæder.

Ved Enden af Alléen laa Kapellet. Folkene traadte ind. Mellem to Vokslys stod her fire Ligkister, bedækket med det sorte Ligklæde.

En Mand i et forslidt sort Livré spurgte de Indtrædende:

„Til hvem hører De? Hvem er deres Døde?"

„Iver Kaleardax", svarede Konen.

„Det er der, ved det Lys . . . Og De?"

Sømanden drejede Huen mellem de skælvende Fingre og sagde med dæmpet, bevæget Stemme:

„Jeg er — — det er angaaende Meline Lecacheux."

„Det er den Kiste der, Nummer fire."

Saa kom Præsten. Manden og Konen stillede sig hen ved de dem betegnede Kister.

De graad ikke.

Da efter endt Bøn Ligkisterne blev løftet op paa Ligvognen sukkede den unge Kone og den kraftige Mand skælvede. Ligvognen satte sig i Bevægelse En gammel Kone med et Vokslys i Haanden gik bag Vognen, Præsten foran. Matrosen, Konen og Børnene fulgte efter. Langsomt bevægede det lille Tog sig til Kirkegaarden.

„De begraver Deres Mand?" sagde Sømanden.

„Ak ja", sukkede Konen.

„Hvad døde han af?"

„Af Feber, som han hentede sig i Cochinchina".

„Han var altsaa ogsaa Matros?"

„Ja. I fjorten Aar plejede han Søen, uden at der tilstødte ham noget. Aa, min Gud, jeg kan slet ikke finde mig i, at han nu er død. Han var saa stærk; med et Slag af sin knyttede Haand knuste han en Bordplade. Og saa god han var, især naar han havde Penge! Stakkels, stakkels Mand!"

Saa hviskede hun sagte, som til sig selv:

„Aldrig finder jeg hans Lige igen"

De tav Begge. Matrosen syntes at tage Del i hendes Smærte. Efter en Pavse begyndte han igen:

„Det er gaaet mig lige som Dem, min gode Kone. I otte Aar levede vi sammen, min Mutter og jeg. Hun var min Ungdomskærlighed . . . De véd, at den Slags føler man kun én Gang Da jeg kom hjem fra min sidste Rejse kom jeg netop tidsnok til at tage Afsked med hende. Et saadant Gensyn er meget sørgeligt. Hvad skal jeg nu stille op med mine to Børn? Om ti Dage maa jeg igen til Søes Mine Forældre boer langt borte og min Kone har ingen Slægtninge . . . "

Nu kørte Ligvognen hurtigere. Den friske Søvind legede med Konens hvide Hovedpynt. Matrosens Øjne var rettet paa det uendelige Hav. Det forekom ham, som stod han igen paa sit Skib; allerede saa han Kysten forsvinde af det Land, i hvilket han maatte efterlade en Grav og to Moderløse

Hans haarde Hænder trykkede Børnenes smaa Fingre saa haardt, at de begyndte at græde. „Aa, min Gud, hvad skal jeg gøre!" klagede han. Og lige til Kirkegaarden kæmpede han med de frembrydende Taarer.

Nu blev Kisterne løftede af Vognen. De sørgende hørte paa Præsten, der fremsagde den sædvanlige Bøn.

Matrosen og Konen stod med nedhængende Arme og aaben Mund og stirrede ned i Gravene, i hvilke Jordklumperne rullede ned, og de veg ikke fra Stedet førend de havde overbevist sig om, at der paa hver Gravhøj blev plantet et lille Trækors.

Da de igen havde naaet Kirkegaardens Port, sagde Matrosen: „Saa bart vil vi dog ikke stilles. Jeg haaber, at De ikke vil sige Nej til en lille Hjærtestyrkning."

Den unge Enke tøvede. Men hun var træt og udmattet og tog tilsidst imod Indbydelsen.

Da de sad med en Flaske Vin foran sig, spurgte Matrosen:

„Hvor gammel er De?"

„Treogtredive Aar".

„Har De kun det ene Barn?"

„Jeg har et til, det passer Nabokonen; „det er to Aar gammelt".

Matrosen fyldte igen hendes Glas og bemærkede saa lidt stammende:

„Vilde De synes om at faa endnu to Børn i Huset?"

Hun saa paa ham og gættede, hvad han mente.

„Hvorledes, De foreslaar mig . ."

„Ja, det er til Deres og mit Vel og det vil ogsaa blive godt for de stakkels Børn."

Den unge Enkes Øjne fæstede sig paa Sømandens brede Bryst, paa hvilket Navnet „Louisiana" prangede.

„Hvornaar gaar De igen til Søes?"

„Sidst i denne Maaned. Indtil da kan vi akkurat naa at skaffe os de nødvendige Papirer". Han vilde undgaa Udtrykket „Giftermaal".

Saa hævede han Hovedet og saa hende ærligt og oprigtigt ind i Øjnene.

Han sagde ikke nej, men der gik en Skælven gennem hendes Legeme.

Og da hun vedblev at være tavs, rakte han hende, bevæget lige som hun, Haanden over Bordet med de Ord:

„Slaa til! De To nede under Græsdækket vil sove roligere!"

Ødelagt Illusion.

Frøken Signe (begejstret): Aa, hvilken herlig grøn Plæne! Paa dette af den store Mester Natur vævede Tæppe kunde jeg hele mit Liv hvile, hensunken i søde Drømmerier! (til Bonden) Hvad bliver denne smukke Plads benyttet til?

„Bonden: Gæssene plejer at løbe om her.

En bekendt Digters Stykke blev opført for 100. Gang og som Følge deraf haabede Skuespillerne, navnlig Damerne, at Forfatteren vilde glæde dem med smaa Opmærksomheder som Brocher, Ørenringe, Armbaand etc., som det er Skik, men han forærede kun hver af dem sit Fotografi med sit Navn under.

Den første Soubrette betragter listigt smilende Billedet og siger saa til Digteren: „Aa, hvor det ligner Dem!"

Ved Døren.

— De vil laane Penge af mig! Men de kender mig jo kun af Anseelse?

— Det er mig mere end nok!

Foraarsnyt.

Mel.: Lad den skrantende Magister.

Nye Værker man forkynder
for en nyhedstørstig Slægt;
nye Blade snart begynder
deres Vandring nok saa kækt
André Lütken, der landflygtig
drog, til sin Familjes Sorg,
i Eksil, vil ferm og dygtig
komme fra St. Petersborg.

Han i „Politiken" længe
blev til Kaldet forberedt;
der, hvor Europærdrenge
man til Dato mest har set,
derfra han det nationale
Banner dristigt hejse vil,
og for „Danmark" vil han tale —
herligt vist at lytte til!

Gamle „Illustreret Tidende"
har havt et tvilsomt Held;
Galskjøtt efter sikkert Vidende
vil sige nu Farvel.
Kedsomh dens mørkgraa Dække
hviled' længe klamt og tyst
over Bladet — von der Recke
gør det næppe mere lyst.

Julius Schiøtts „Nordstjerne" funkled'
ud fra Badstustræde klart,
muligt bliver den fordunklet
af „Familievennen" snart.
Men den rette Sol først gløder
frem for Hytte, som for Hof,
naar at „Valgavisen" møder
op med Secher Gortschakoff.

Ikke blot paa disse Fælter
stilles mangt et dybtfølt Savn;
andre Nydelser fremvælter
for det glade København.
Hvad Cyclisterne os byder
her i Ugens Løb i Løb,
alle Hjerter højligt fryder —
— om just ej til billigt Køb.

Og paa Haabet bør vi bygge
om lidt Fri-Theater-Spænd,
og saa om en „Stjaalen Lykke"
ved de „Pressens Gentlemen".
„Store Ravnsborg" dog især vil
atter glæde Land og By —
alt i denne Sommer, der vil
Ferd'nand lægge ud paany!

Det nemmeste.

Oversergeanten: Naar De spadserer med en Pige under Armen og De seer en Officer komme Dem i Møde, hvad gør De saa, 39?

39: Stikker gesvindt ind i en Port eller en Gadedør!

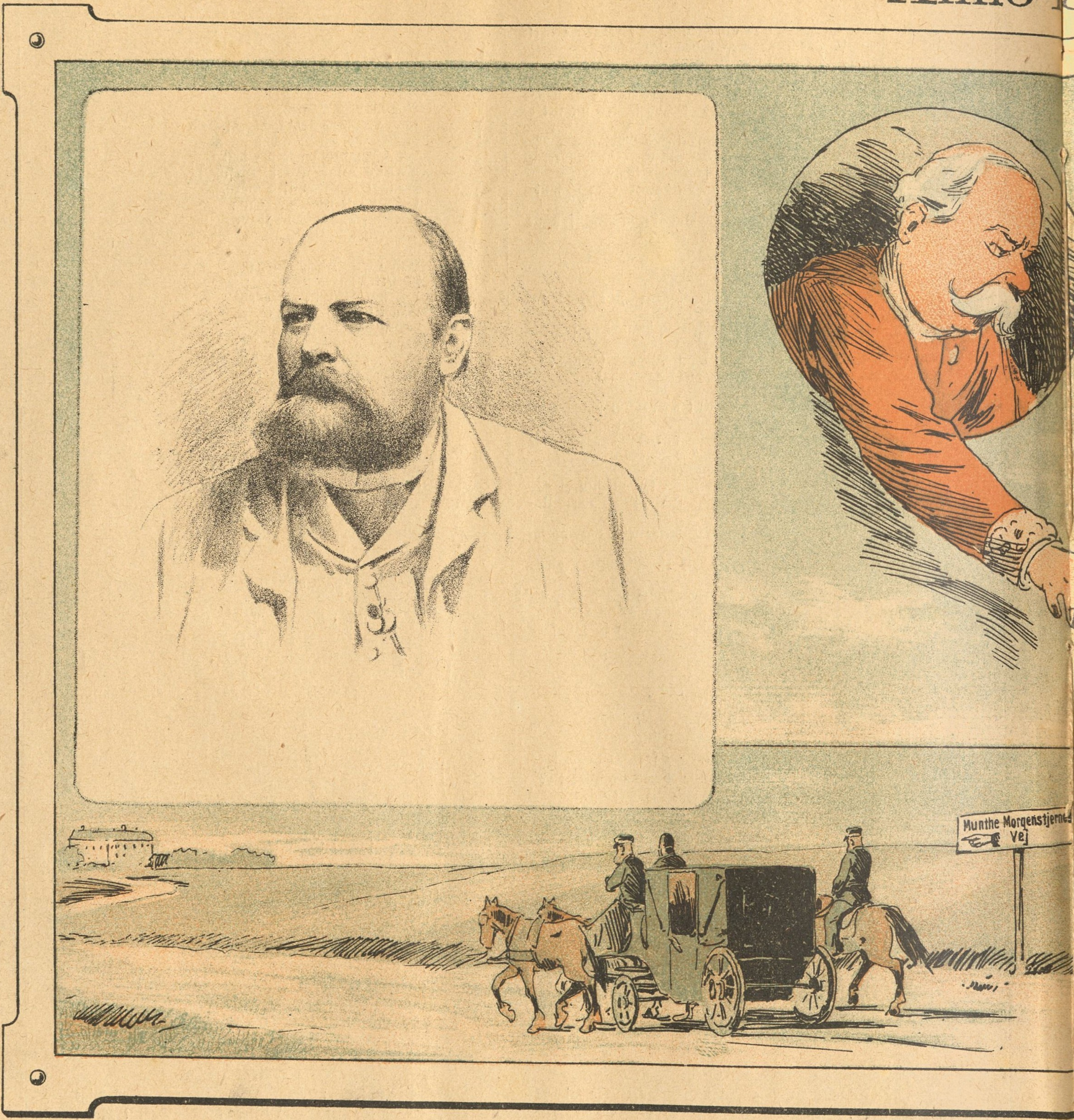

Løvenskjold

Et Mindeblad om Lov

892.

Løvenborg.

og Ret i Danmark.

Sparekassekin g.

Mel.: Ja, Alverden gaar omkring.

Ja, der hænder sære Ting
i en Sparekassekin g,
i en Sparrekassekin g
hænder der skam sære Ting.

Snart forsvinder en med Spring
fra sin Sparrekassekin g,
fra sin Sparekassekin g
snart forsvinder en med Spring.

Og snart er der ingen Ting
i en Sparekassekin g,
i en Sparrekassekin g
er der snart ingen Ting.

Mangen fører slemt i Ring
med en Sparrekassekin g,
med en Sparekassekin g
fører mangen slemt i Ring.

Ja, der slaas slemme Sving
i en Sparrekassekin g,
i en Sparrekassekin g
slaas der tit slemme Sving.

Thi af Sølv med Klang og Kling
i en Sparrekassekin g,
i en Sparekassekin g
er der stundom ingen Ting.

Og naar saa det hedder: Bring
os det Sparekassekin g,
os det Sparekassekin g=
Regnskab — staar man paa Spring.

Og saa gør man rask omkring
med sit Sparrekassekin g,
med sit Sparrekassekin g=
Regnskab, li'esom ingen Ting.

Naa! mig gør det ingen Ting,
i en Sparrekassekin g,
i en Sparrekassekin g
har jeg skam ingen Ting.

Paa Ballet.

— Frøkenen morer sig udmærket, kan jeg se. Det er saamæn Synd at sige, at De lægger — Fødderne i Skødet.

Vinket af.

I en lille tysk Residensstad er den regerende Fyrstes yngste Spire ude at promenere, baaret af sin Amme. Da de passerer forbi Skildvagten, giver den lille Prins sig til at pludre paa Smaabørns vanlige Vis og slaar ud med de smaa Hænder. En forbigaaende Officer bemærker til sin Forbavselse, at Skildvagten ikke efter sin Instruks raaber Vagten ud, og styrter derfor hen til Skildvagten med det vrede Udbrud: „Hvorfor raaber han ikke ud? Klodrian!"

Soldaten: Hans Højhed har naadigst vinket af, Hr. Løjtnant!

Min Kurs, det er den rette!

Mel.: Bal i Haven.

Den gamle Børstenbinder Fris omtrent,
har nydt formeget af de milde Gaver,
han derfor i bedøvet Tilstand raver
og løber lige bus paa en Betjent.
„Min gode Mand, jeg maa Dem med mig ta'e,
hvis ej De stiver Deres Kæfert a'."

„Hva'beha'er! Vil saadan en Søn af en Hanskrubtudse og en langhaaret Abekat fortælle mig, en Borger i Staden, hvordan jeg skal sætte mine Ben? Min Kurs, det er den rette!"

Men ligestraks forandres rigt'nok Scenen,
og Mester gaar bardus i Rendestenen.

En Støbemester, en, der ongefær,
kan presse hver en Fattiggaardsbestyrer
er den, der, selv om Formerstyrken fyrer,
er fuldt saa meget som dem Alle værd.
Men Prisen for den Morskab er dog høj,
og Halley bli'er nok ked af den Halløj.

For lad det Hele nu ogsaa være en Formsag. Men, vil man holde paa Formen, kan man s'gu ikke holde paa Formerne, og naar der kommer for megen Sand i Formene saa Aktionærernes Dividende ikke formeres, kunde man jo dog formene — selv om Halley bander paa at hans Kurs er den rette — at:

En skønne Dag forandres hele Scenen,
og Støbemest'ren gaar i Rendestenen!

Vor unge Ven dernede an der Spree,
som rejser paa at tale og at rejse,
vil gærne naa sin Bedstefa'er „der Greise,"
men om han gør det, vil vi faa at se.
Vel kan han tale stort med Svulst og Sving,
for ham er Socialister ingen Ting.

„Og er de ked af Kosten," siger han, „saa kan de jo rejse Allesammen." Men Herregud! Hvem skulde saa føde ham og hans Familie? „Min Næringsvej," siger han, „det er at mase Socialdemokraterne, og min Kurs, det er den rette!" Naa, man har jo før hørt saa galt, at man vælter, naar man med Djævelens Vold og Magt vil køre og ikke forstaar det.

, saa forandres rigt'nok Verdensscenen,
naar Kejseren vælter midt i Rendestenen.

Ondskabsfuld.

— Min Jagt koster mig over fem Hundrede Kroner om Aaret!

— Medregnet hvad De giver for Harerne?

En anden Grund.

Gæsten (viser Værten det serverede Glas Øl): Se, Hr. Vært, det Øl er ganske mudret.

Værten: Mudret? Ikke Spor! Glasset er bare lidt snavset.

I Gækketiden.

Mel.: Se først er der Herren Etatserod Munk.
(„Redaktionssekretæren.")

Forleden en Tur apad Strøget jeg gik
(jeg ta'er den Motion jeg kan faa),
da standser jeg ud for en Blomsterbutik
thi smaa „Vintergække" jeg saa.
Jeg tænkte: Lad gaa, Du skal købe et Par,
maaske kan lidt Morskab de vække,
:,: desuden, der findes saa mangen en Nar,
som jeg kan ha'e Lyst til at gække. :,:

Til Fred'rik jeg sender en „Gæk" nok saa net,
i 5te han stiller sig op,
men han bliver vejet og fundet for let,
til Trods for sin smækfede Krop.
„Avisen" og Fred'rik faar begge sit Knæk —
se det bliver Enden paa Visen,
:,: og Fred'rik, han gør sig jo selv til en Gæk —
men Flæsket — vil falde i Prisen. :,:

Alberti skal ogsaa nok blive til Gæk,
hvis ej han er bleven det før,
mod Hørup han stiller sig, men han faar Smæk,
slaar Køge end Huskors for Dør.
Han tidt med Processer sig gør kuriøs,
selv „Køge-Høns" gør jo i Nælder.
:,: Aa Herregud, lad ham kun Gæken slaa løs,
paa Valgdagen Hørup ham fælder. :,:

Jeg sender en „Gæk" til den unge Person,
der mente han Edison var,
en „Tag" — ogsaa vupti — en ny Telefon —
bevares vel! „Anlæg" han har —
Men ak, med hans Tag-Anlæg var det forbi,
før Planen var rigtig udklækket,
:,: han Gæk vilde drive med vort Politi,
men sluttelig blev han selv gækket :,:

Jeg Løvenskjolds Svoger i Kikkerten har,
den „Fiks-Stjerne" har jeg ej glemt,
mon den „Morgenstjerne selv rigtig er klar,
— en „Fiks" stjerne har han bestemt.
Det Fikstakseri nok Ende skal faa,
selv om kun hans „Stjerne skal dale
:,: med „Middelfart" — Fyren dog sikkert kan naa
at blive en Gæk blandt de Gale. :,:

Ved en Bajer.

Hvorfor hedder Anstalten dernede ved Roskilde egentlig Bidstrup.

Formodenlig fordi Magistraten og Borgerrepræsentationen faar sig en god Bid dernede.

Regimentsbefaling.

I Anledning af den indtraadte strænge Kulde skal efter Regimentslægens Indstilling de i Magasinerne liggende Mavebælter uddeles til Mandskabet og af dette bæres under Tornysterlaaget.

I Ravnekrogen.

En Fremmed: Hvad betyder det Mindesmærke paa Torvet?

Den Indfødte: Der kørte Kongen forbi, da han kom gennem vor Landsby.

Naturhistorie.

Læreren: Altsaa, der gives Løver i Afrika. Kan nogen nævne mig flere Steder?

Peter: I zoologisk Have!

Ikke det samme.

Skuespilleren (som Gæst): Naa, hvad vil De skrive om min Optræden i Aften?

Anmelderen: Jeg vil overensstemmende med Sandheden skrive, at Teatret var halv tomt.

Skuespilleren: Aa, gør ikke det! Skriv hellere: Teatret var halv fuldt!

For Retten.

Assessoren: Hvor har De stjaalet det Uhr fra Mikkelsen?

Tiltalte: Gæt en Gang, Hr. Assessor.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Overraskelse.

— Men Gud forbarme sig, Carl, skammer Du dig ikke for at komme hjem i saadan en Tilstand? Hvad tror Du din Fader vilde sige, hvis vi fortæller ham det?
— Du skal ikke fortælle ham noget.
— Hvorfor ikke?
— Næ, det skal begribeligvis være en Overraskelse.

Nr. 11.

RAVNEN

Søndag d. 13. Marts 1892.

Øltid.

Stamgæsten: Hvad er Klokken, Opvarter?
Opvarteren: Ikke mere end ti Glas, Hr. Petersen! De har endnu fem tilbage.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Paa Herdahls Gebet der boer en Bager,
som mod sin Lærling ej var blød,
nu opfriskes Mandens gamle Sager,
forleden er hans Offer død.
Samvittigheden banked paa
hos Bageren, som var saa raa,
til Lig han med vil gaa
for Fred at faa.

Gæstgiverne maa bestandig „svede"
i „Rettens" gæstfri Fængselshus,
det er dog en nederdrægtig Rede-
lighed, thi Staklerne faar Lus.
Men hvis en udenlandsk Krabat
til Gæsteroller var parat
hos Thomsen — løb grassat
vor Magistrat.

Ved Mødet i Køges Kildebrønde,
hvor Adler første Omgang ga',
der skænkedes af en anden Tønde
end den som Secher tapper a'.
I Blæst og Kulde er den bøs,
og Adlers Ryg og Ende frøs,
skønt Hørup tamped løs
som tapper Knøs.

Det Morgenblad fik sin Næse stukket
i Natmænds Sager i en Fart,
men Secher ej Porten op fik lukket;
hvorfor? jo det er ganske klart!
Kineseri og Skruebræk
en Gang for alle fik sit Knæk,
selv om det sker ved Blæk
det holdes væk.

Den Thomas i Vejle stadig glæder
med onde Planer Højres Mænd,
og hver en modbydelig Forræder
er nederdrægtig med paa den.
Selv Kredsene ej for ham slap,
vor Grundlov er ham kun en Lap,
han skulde ha' sit Rap
den Aalekvab.

Billeder fra Londons Lejekaserner.

Af Edward Aweling.

Pyramus og Thisbe.

De boede begge i samme Hus som vi. Og de elskede hinanden. Du smiler, kære Læser? Ved Du da ikke, at i store Byer opføres der ofte Sørgespil af alle Slags fra det ene Værelse til det andet, og at „Væggen" imellem dem spiller en Rolle med?

Pyramus var en ung Fyr, fuld af Livslyst og Forventninger. Han var netop tyve Aar gammel, sund og kraftig, havde en blomstrende Ansigtsfarve, lokket Haar og en slank, livfuld Skikkelse. Hele Dagen var han ansat som „et eller andet" i City, og hans Beskæftigelse udmattede ham i den Grad, at han om Aftenen, trods sin kraftige, sunde Natur for det meste kun følte liden Trang til de Opmuntringer og Adspredelser som unge Mennesker plejer at søge. Det ene af hans to Værelser Dagligstuen, førte ud til den langs Etagen løbende Altan eller Balkon, som er meget almindelig paa londonske Bygninger.

Thisbe var en ung Pige, lige fyldt de tyve Aar. Men dermed var ogsaa Ligheden mellem hende og Pyramus forbi, thi hun var spinkel og svagelig og meget bleg. Hun havde tyndt blondt Haar og hendes Lemmer saa saa skrøbelige ud at det syntes, som om de anraabte om Medlidenhed. Hele Dagen sad hun i sit ensomme stille Værelse og skrev, skrev og skrev bestandig Og om Aftenen, naar hun ikke følte sig altfor svag, kom hun ud paa Balkonen og laa mere end hun sad i en Lænestol af Sejldug, af den Slags som benyttes af Passagererne paa Oceandamperne.

Og her paa Balkonen mødte de først hinanden. Det var en Aften i Maj, at det faldt Pyramus ind, at Luften i hans Værelse var temmelig lummer og at Værelsets store Vindu, der næsten naaede til Gulvet, førte ud til en lille firkantet Gaard over hvilken man skimtede en Stump blaa Aftenhimmel.

Med et Stød aabnede han Vinduet, svang først sin Gyngestol og dernæst sig selv ud paa Balkonen — kastede sig tungt ned i Stolen og befandt sig pludselig ved Siden af Thisbe.

Kun et let Zinkgitter skilte dem fra hinanden.

„Aa, jeg be'er om Forladelse", stammede Pyramus. „Jeg har ikke set — jeg vidste ikke." Han vedblev at fremstamme nogle usammenhængende Ord.

„Hvorledes skulde De ogsaa vide, og hvorfor skulde De — —?" Hendes Stemme klang meget melodisk, men Tonefaldet var i Moll, og tydede paa Lidelser.

„Hvad skulde jeg?"

„Vide eller bede om Forladelse. Jeg plejer ofte at sidde her om Aftenen. Det er som om man har svunget sig højere op og ikke er bundet til noget hernede. Og jeg ser, at De har fundet det samme

Pigens rolige Selvbevidsthed satte Pyramus i Forbavselse. Hun kunde ikke være ældre en han, og alligevel var hun særdeles aaben og naturlig, medens han var selve Ubehjælpsomheden og Tilbageholdenheden.

Efter at hun rolig havde passiaret en lille Tid, medens han for det meste havde hørt til, var han bleven smittet af hendes Ro og Ligefremhed, og da hun omsider følte sig træt selv af at hvile derude, passiarede de saa frit og aabent med hinanden, som om de var gamle Bekendte.

Da de skiltes, spurgte han hende: „Hvad hedder De?"

„Marion Gray Og De?

Han nævnede sit Navn. Saa sagde de hinanden god Nat. Pyramus faldt hurtig i en dyb Søvn, medens han sagde ved sig selv: „Marion Gray, Marion."

Fra nu af var han hver Aften paa Balkonen. Sædvanlig var ogsaa Thisbe der. De blev intime Venner og talte om tusinde Ting — om hans Arbejder, hans Adspredelser, hans i den nordlige Del af Landet beliggende Hjem, om Teater,

Musik og Bøger. Om de sidste vidste hun meget og hun foranledigede Pyramus til at læse og til at tænke selvstændigt.

Saaledes gik et Aarstid og Sommeren kom. En Aften i Juli sad de længere end sædvanlig derude — til Stjærnerne tindrede og Maanen lyste klart. Endelig sagde hun: „Og nu, da De i Morgen rejser hjem, siger jeg Dem god Nat og lev vel!" Hun var staaet op og havde rakt ham Haanden.

„Ja, jeg rejser hjem i Morgen. Men jeg vilde gærne i Aften sige Dem, at jeg elsker Dem, Marion."

„Hvor De er god, min Ven."

„De er ikke vred?"

„O, nej. Kun usigelig taknemlig."

„Taknemlig? Mig?"

„Ja, dyrebare Ven".

„Og Du — Du —"

„Om jeg elsker Dig? Ja!

Han vilde drage hende til sig, men da hævede hun sin smalle hvide Haand op mod Maanelyset og rystede sagde med Hovedet. Og hendes Øjne straalede af Ømhed og Deltagelse.

„Maa jeg sige det hjemme?

„Nej, Elskede! Betænk — Du er stærk, ung, sund og livlig, opfyldt af Liv og — Livslyst Og jeg er gammel før min Tid og meget svagelig. Du maa ikke bortødsle dit unge Liv paa mit — Dit unge kraftige Liv, god Nat!"

Hun tog hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede hans Pande to Gange. Saa var hun forsvunden.

Da Pyramus hen paa Efteraaret vendte tilbage fra sin Feriereise, var Thisbe's Værelse tomt. Var hun død? Nej, hun var flyttet. Det er det hele. Kun at hun levede i mange Aar og er død som gammel Pige.

Et afskrækkende Eksempel.

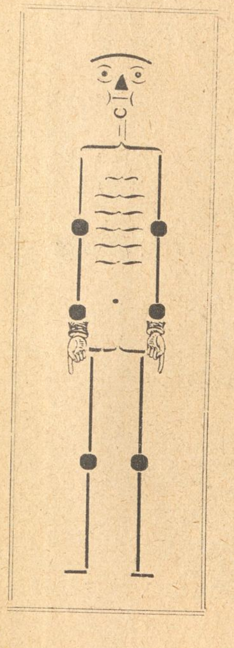

Hosstaaende Figur viser alt hvad der blev tilbage af en Arbejder, der aldrig havde tilhørt en Fagforening, ikke læste noget socialdemokratisk Blad, men understøttet Modstanderpressen ved at abonnere paa noget Makulatur, som han brugte til Madpapir o. s. v. Han blev skyet som Pesten af alle ærekære Arbejdere, da ingen vilde arbejde sammen med en Skruebrækker, som han var. Omsider endte han i den dybeste Elendighed. Andre til Advarsel.

Ved Eksamen.

Læreren: Hans, kan Du sige mig: Hvormange Personer er der i Guddommen?

Hans: Næ, det kan jeg ikke, men Hr. Pastoren véd det maaske.

Paa Toppunktet.

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Opsindelsens Tid vi lever i,
med Stormskridt stadig vi fremad higer.
Enhver bliver født med stort Geni,
jo, man maa sige at Kunsten stiger.
Ja, fremad gaar vi,
snart Maalet naar vi,
før ret vi faar set os om, saa staar vi,
:,: paa Toppunktet. :,:

Elektriske Blus vi faaet har,
den sølle Gas snart Pladsen maa vige.
Den forhen af Trannen gjorde Nar,
nu har den selv ej meget at sige.
Hvem kan vel nære
da Tvivl, min Kære?
Nej, vi maa sande, at vi maa være
:,: paa Toppunktet. :,:

Hr. Hamann i Lyngby sin Dreng gav Klø
saa Krøbling han blev for hele Livet.
Han nægtede Staklen, som skulde dø,
at gaa til ham og blive tilgivet.
Nu maa han bære,
sin Skam, min Kære,
En saadan Hjærteløshed maa være
:,: paa Toppunktet. :,:

Den Næstved-Fattighus-Inspektør,
„Madamernes Jensen" fik den Kotume,
at træde op som fræk Soutenør.
mod kvind'lige Lemmer i Evas Kostume.
Selv ej han viger
for gamle Piger,
hans svinske Adfærd er som man siger:
:,: Paa Toppunktet :,:

De raske Natmænd sejrede let,
de holdt paa det Ord: „Naar Enden bare
er god, — er det godt" og de fik Ret.
Ej Kompagniet sig kunde klare,
det lod sig bøje
og faldt til Føje,
thi Tønderne holdt sig kun med Møje
:,: paa Toppunktet. :,:

Samar

gratis Bespisningsa

oprettet Vinteren 18

ſtanen,

astalt for Fattige,

9—92 af Hr. *Schrøder*.

En ny Makketutvise.

(Tilegnet Makketutten ved Trinitatis.)

Forfattet af en vild Højremand.

Heroppe lider vi ingen Nød,
her i Makketutten,
thi Fredrik giver os Sten for Brød,
her i Makketutten,
og dog trasker saa glad
vi bagefter „Sutten";
gi'er ham Stemmer paa Rad
uden mindste Prutten.

Det Valgflæsk, som vi imod skal ta',
her i Makketutten,
er det, som „de andre" ikke vil ha',
her i Makketutten.
Og dog trasker o. s. v.

Og Suppen vi faar med Skeer ind,
her i Makketutten,
den er kogt paa Frederik'sk Pølsepind,
her i Makketutten.
Og dog trasker o. s. v.

Den Bøffteg, hvortil de siger: Tyg!
her i Makketutten,
bli'er skaaren ud af vor egen Ryg,
her i Makketutten.
Og dog trasker o. s. v.

Og Mælkemaden staar højt i Pris,
her i Makketutten,
den bli'er malket af Frederiks Avis,
her i Makketutten.
Og dog trasker o. s. v.

Deraf kan I se, at vi har det godt
her i Makketutten:
vi har en Tuttefa'er der er flot
her i Makketutteu.
Og saa trasker saa glad
vi bagefter „Sutten",
stemmer paa ham i Rad
uden mindste Prutten.

I Restavrationen.

Gæsten: Kellner, den Hare, De har serveret mig, har lidt af Maanesyge.

Kellneren: Hvad mener De med det?

Gæsten: Jo, denne „Hare" har mangen Nat løbet om paa Tagene.

Storartet.

Peter (hvis Billedbog og Abc staar i et lille Skab): Mo'er, Hans roder altid i mit Bibliotek.

En Brøw te mi Hjemmen.

Bette Muer!

A er ilywel grow kjyw i et inno; for A tøkkes ett, te en passer faahle møj om mæ mier i æ Risdaw, aa de er no da saa møjræel nærensti en haar won wohn aa rih o den hywh Helmos. A æ farre aa blywh tompe i mi Huedh, nærensti A tinker o æ Risdawswal; for om dem o Moss no aa haa sødh, te di wil sto fast i djer Wælling, saa er et ett aa sejh ligh o en Prik, te di wæller mæ mier. De æ no dierfor, Muer, te A 'il taahl te Dæ om mi Framti fraa no aa aa te æ Wal; for hwessommensinnensti te di baare ett blywer spidalsk aa lær mæ rygh de Gongh, saa ær A aaller mier ræj for 'em. Men de, A hejsen willsæjh Dæ noued om no, de war indda hwudden Do nok skal redderier Dæ farind wi begynner o æ Walkompanni, faastoer Do. Sier Do no, Muer. Do maar legh Dæ atter aa ta æ Spandierbowser o heratterdaws; for wil en winn noued, maar en wouwh noued,. No skal A nok sendh Dæ en Anker Brindwin aa nouen ihslandsk Foerloer aa noued kanste Magerien mæ æ Dampskiw, aa saa ska Do baarestens skjenk æ Bynner aa æ Husfolk en Dram aa en Mælmad nærensti di kommer aa spøhr Nyssen mæ o æ Risdaw. Hvissommensti nouen aaw æ Souenfoujer kommer o Vesit, saa ska Do ta 'em op i æ Dwerstouh aa saa ka Do gjahn skjell jen aaw di broget Kjywlinger we djer Lyw aa læ'em eoh den, for de er ilywel di mawrest. Do ka gjahn skek jen aaw æ Bøen te æ Kjøwmen i Nøjkjøweng aa kjyew tou Flasker Kjesberwien, saa de æ saa raahr søed aa de gjør wor Faaer saa gryssele møj aa, aa kommer der nouen aaw æ Naaddeherrer saa maar Do haa en Flask Bordouserwin i æ Spihskammer, for de æ no djer bæyst Faanywels. A wed wal, te Do 'il sæjh, te de æ jo Provesorister, men de wil ett jæjh i di hier Dawh. Sæ mæ no sie, Muer, te Do føller mi Resæwt, for Do ka trow, den æ lawle, aa A mien, te et skuldh go te mæ en Dæwwels Spitakkel om A ett igjen skuldh blyw saajen noued som

Fatteudwalsformand.

Skanker og Skoser.

Spørgsmaal.

Hvad Lighed er der mellem Schøller og Søller?

Svar.

Det var for begge to noget Lugtende, der var mest i Vejen.

Med paa den.

Godsejerfruen: Hvor mange Kyllinger har Hønen udruget?

Pigen: Sekften!

Fruen: Varm saa hurtigt noget Mælk.

Pigen: Til hvad, Frue?

Fruen: Til Kyllingerne, naturligvis. Hønen kan da umulig give alle Kyllingerne Die.

Hos Cirkusdirektøren.

— Jeg vil gærne være Kunstberider.

— Det er ikke saa nemt, min unge Ven. Hvad er De hjemmefra?

— Smidt ud.

Kaffesladder.

Fru Skade: Man skulde tro, at netop Jærnbanelove maatte gaa med Dampfart gennem Rigsdagen, men det slaar sjældent fejl, at hver lille Jærnbanelov bliver til en Karusselbane som Rigsdagsmændene ikke bliver kede af at køre rundt i, og naar saa oven i Købet Thomas Nielsen begynder at dreje sin gamle Lire om „Jærnbanetommerum“ ovre i Jylland, ja, saa „gaar'en godt igen“ et Par Samlinger om et og det samme og derfor var det jo ikke saa galt regnet ud af Indenrigsministeren at ville befri Rigsdagen for hele Jærnbanerummelen, og naar man saa vilde ha'e en Jærnbane kunde man bare gi'e en Ansøgning ind til Indenrigsministeren, saa fik man den ligesom naar man løser Kongebrev eller faar et Barn adopteret, og Folkethinget var jo meget villig til at hjælpe Ministeren til saadan en pæn lille Forretning med Jernbanevogne og alt til Faget henhørende, men lur Landsthinget, Finanslove, Fæstninger og slige Bagateller kan Regeringen i Estrups Navn tumle med som den vil, det bekymrer Landsthinget sig ikke det mindste om, men Jærnbaner! Nej, naar Talen er om Jærnbaner, saa vil Landsthinget dog nok tale med. Rigsdagen maa ikke for nogen Pris frafskrive sig sin Ret, sa'e Godsejerne. Det er svært hørt, men bare de Godtfolk vilde huske det ved andre Lejligheder, saa kom vi ogsaa nok ud over det med Jærnbanerne. Men ellers gaar det jo altid, saadan som Bagermester Stilling sa'e i Landsthinget forleden, at man gaber paa Stilling og lader Bageren staa — eller hvad jeg vilde sige, man sparer paa Skillingen og lader Daleren gaa, men saadan gaar det ikke immervæk oppe i Borgerrepræsentationen for dèr gi'er de ikke Æblet væk uden at de faar en Pære i Stedet, hvad Sølvgadesporvejsselskabet maa bekende som nu slet ikke kan se Enden paa sin Endestation desformedelst at gamle Thomsen vil køre helt ned til Havnegade for straks at kunne komme med Ringbanen som vist ikke for det første bliver ringforlovet med København fordi Muus gnavede saa voldsomt i Forslaget at man i en Fart maatte putte det ned i et Udvalg for at det ikke skulde blive aldeles „til Rotterne“ med det samme. Men De kan nok tænke Dem, at Muus slap ikke ind i det Udvalg, men derimod den lille Assessor Lassen som var saa gelassen til at spørge Borgmester Øllgaard hvorledes Sporvejen til Vestrekirkegaard befinder sig, hvad Borgmesteren desværre ikke vidste, desformedelst han ikke havde hørt noget til den siden den havnede i Indenrigsministeriet, men det er nu ogsaa underligt, at de altid skal drille den stakkels Øllgaard, for Herregud, naar Manden nu ikke véd noget, og naar han atter og atter forsikrer at den eller den Sag er „altfor vanskelig,“ saa kunde de dog lade ham ha'e Fred og holde inde med irriterende Spørgsmaal som slet ikke passer sig i en offenlig Forsamling, hvor baade Referenter og Tilhørere ta'er sig et billigt Grin bare en Taler gør sig den Fornøjelse at „klemme“ den „højtærede Borgmester.“ Nej. Øllgaard og alle plagede Borgmestre maatte ønske sig, at de sad lunt ude i Frederiksberg Kommunalbestyrelse, for dèr gaar det anderledes regederligt til. Asmussen, som er Formand, har jo som Højesteretsadvokat de dejligste Talegaver nogen Barber kan ønske sig mens han sæber Kinderne ind, og naar Asmussen først har lagt fòr med et ikke altid ganske lille indledende Foredrag gaar det som det var smurt med at ekspedere Sagerne. Saadan lavede man forleden i en Haandevending to nye Skorstensfejermestre, saa at Frederiksberg nu har fire Skorstensfejerdistrikter, hvad der slet ikke er for mange naar man betænker, hvilken uhyre Masse Københavnere der om Sommeren la'er „Skorstenen ryge“ naar de er „paa Berren.“ Hvad der her inde i Byen ogsaa gik ganske glat fra Haanden var Natmændenes Strejke, hvilket var meget heldigt paa Grund af den begyndende Overflødighed, der stod i en absolut skrigende Modsætning til de ellers knappe Tider. Men jeg vil vende Ordsproget om og sige: der er aldrig noget saa godt, det er jo galt for noget. Se, jeg havde nu saa smaat glædet mig til, at Strejken havde varet bare saa længe, at man kunde ha'e faaet se et Billede i „Ravnen“, forestillende Renovationsselskabets fine Bestyrelse i fuld Galla og med høje Silkehatte og hvide Handsker lirke med Dirkerne, og bakse med de overfyldte Tønder. Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos R. Cohen. — København.

Mon?

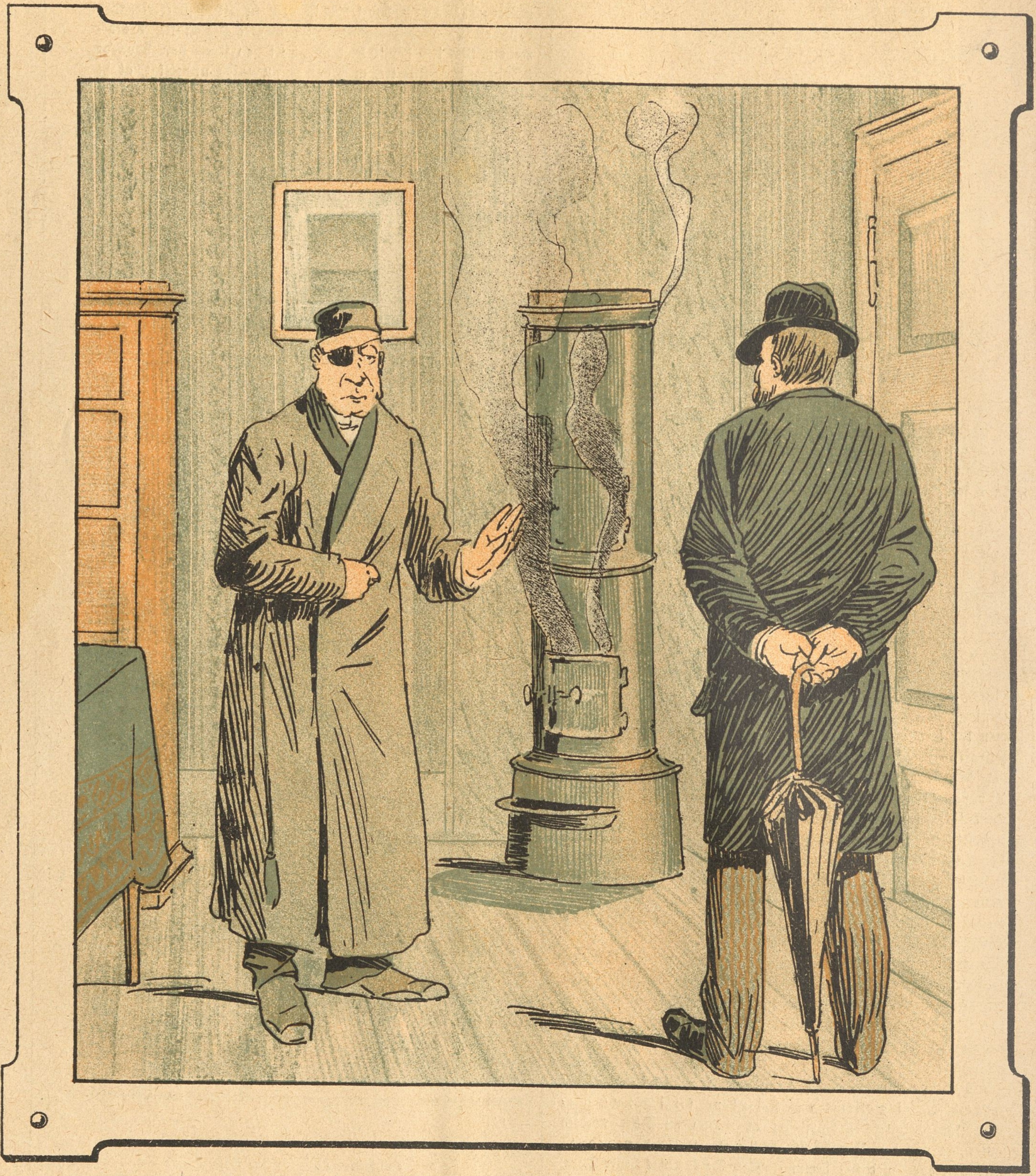

Den Lejlighedssøgende: Hvad Satan .... ryger den Kakkelovn altid saadan?
Værten: Næ, bevares! .... blot naar der er Ild i den.

Nr. 12.

RAVNEN

Søndag d. 20 Marts 1892.

Hos Isenkræmmeren.

Tjenestepigen: Jeg vilde gærne be' om en Musefælde.
Isenkræmmeren: S'gerne, lille Frøken. Har De Musens Maal?
Tjenestepigen: Gud, nej! Det har jeg glemt.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Manden og Konen satte sig ned.

Frederik Hansen satte sig ned,
tænkte paa Valgets Dage,
thi Køgetalen han, som De ved,
i sig igen skal tage.
Sluges den skal skønt ækelt den stinker,
Fredrik holdt mer af Valgflæsk og Skinker,
men hvor han gaar de Køgeord vinker
i Valgretssaltelage

Korsgaard vil nok ha'e Fæstningen væk,
thi Fredsflag end han toner,
men da det bare koster lidt Blæk
for at faa mange Kroner,
saa skal man ej i Tusinder regne,
Korsgaard sig nok for mere vil tegne,
han er jo paa sit „Aftenblad"s Vegne
øvet i Millioner.

En Generalforsamling der nys
holdtes af Aktionærer,
Tietgen gav svenske Broder et Kys,
den Gang man sig besværer
over den Formerstrejke, hvis Hansen
paa Tietgens Regning bær' Mesterkransen,
selv om hans Værksted gaar bag ad Dansen,
og det paa Renten tærer.

Natmissionærerne deres Tang,
fik trukket op af Skeden,
men Dydens Vej er tornet og lang,
presser af Kroppen Sveden.
Alt hvad de Folk nu fik reformeret,
(Pigerne vil de ha' interneret)
blev af det fæle Landsting spoleret
og er nu vandret heden.

Hvis De ej før har hørt det, saa læs:
Hørup har Sejren vunden,
Pranger Alberti er bleven hæs,
og gaar med Klap for Munden.
Nu staar hver Sammensmælter i Stampe,
kun om Finanslov føres der Kampe,
Hørup har Mas med de Hundetampe,
for det er de sgu i Grunden.

Billeder fra Londons Lejekaserner.

Af Edward Aweling.

Skuespillerinden.

Hun boede paa anden Sal. Stueetagen og første Sal var lejet ud til Sagførere, som havde deres Kontorer der.

Hendes Værelser var, lige som Beboersken selv, særdeles pyntelige — maaske en Smule for meget. Der var maaske nogle Draperier, nogle Billeder flere, end der netop burde; noget for meget af alle disse Nipssager og Smaating fra alle Dele af den beboede og ikke beboede Verden, ogsaa duftede der noget mere af Patchouli, end det just var behageligt.

Hun var engageret ved Turiner Teatret og spillede sædvanlig dydige, elskværdige, muntre Heltinder, i hvilke Roller hun i Regelen forelskede sig indtil Vanvid i en Adelsmand eller en Bonde.

Uheldigvis forekom det de andre Beboere i samme Etage, at hun lod sin Naturs Elskværdighed blive tilbage i sit Paaklædningsværelse i Theatret. Der herskede en forbavsende Overensstemmelse om, at Skuespillerinden var en ondskabsfuld, lunefuld Person. Elskværdig var hun kun, naar hun havde Besøg, og navnlig naar den hæderlige Mr. Leigh Leyton gjorde hende den Ære. Ham alene af alle hendes Beundrere var det tilladt at tilbede hende ogsaa i hendes Hjem. Thi hvor mange Fejl hun end monne have, selv de ondskabsfuldeste Tunger vovede ikke blot med en Stavelse at angribe hendes Rygte. Naturligvis havde hun sat sig for, at blive Mrs. Leigh Leyton.

Dog det var ikke blot menneskelige Væsener, der led under hendes smaa hvide Hænder og hendes sødt lydende Tale. Hun var i den utroligste Grad brutal og grusom mod umælende, værgeløse Skabninger.

En Dag forvildede en Kat sig ind i hendes Værelse. Hun jagede Dyret ud med Skældsord og Forbandelser og kastede en Mængde tunge Genstande efter det En anden Gang, da hun mødte Katten paa Trappen, sparkede hun den voldsomt i Siden. Saa skrev hun til Viceværten: Min Herre! Da jeg lejede Lejligheden til den af Dem forlangte uhyre Pris, vidste jeg ikke, at Huset var en zoologisk Have. Det er overfyldt med Katte. Jeg gør Regning paa, at De skaffer de skrækkelige Uhyrer bort, og det øjeblikkelig."

Hun laa i stadig Korrespondance med Husets Ejer. Hun var næsten den eneste Lejer, der vovede at binde an med ham, der havde forstaaet at bane sig Vej gennem hans Livgarde af Skrivere og Forvaltere og at læse ham Teksten i hans Hule.

En Dag sendte hun Bud til den paa den anden Side af Gangen boende Familie med Klage over at der fyredes i Kakkelovnen saa tidligt — Kl. 8 om Morgenen. Hun gik sent til Ro og stod sent op og man skulde derfor ikke forstyrre hende med at rage Aske ud eller gøre anden Støj.

Hendes Tjenestepige var under Trykket af de idelige Plagerier blevet aldeles sløv og næsten stum. Men den Person, der led mest under Skuespillerindens Tyranni, navnlig fordi hun ikke helt vilde lade sig underkue, var Paaklædningskonen, Mrs. Broadby.

Det var en lille, udslidt Skabning med Haar af samme Farve som hendes Herskerindes. Der var ingen Tvivl om, at hnn af og til drak sig en Rus, men heller ikke den formaaede at mildne det forfærdelige Liv, som hun maatte holde ud fra Kl. halvotte om Aftenen til Kl. henved Et om Natten.

Men der kom en Dag, hvor ogsaa hun skulde tage Hævn.

Og det skete pea følgende Maade: Den hæderlige Mr. Leigh Leyton var paa et Eftermiddagsbesøg hos sin Tilbedte. Underholdningen var i Dag endelig naaet til gensidige Udtalelser; han havde erklæret hende sin Kærlighed. Muntert vassiarende sad Parret ved det sirligt dækkede Bord. De drak The af nogle allerkæreste smaa Kopper.

„Altjaa, min Elskede, Du véd, at jeg staar ganske ene i Verden."

„Det er maaske det bedste for os."

„Jeg har ingen Slægtninge, ingen, der paa nogen Maade staar mig nær."

„Jeg siger endnu engang, desto bedre. Jeg vil aabent sige Dig, at jeg mest frygtede, at Du havde Slægtninge. Tilgiv mig! Men, som Du ved, er min Familie noget løjerlig, men nu, efter at Du har sagt mig, at Din Fader var Præst, og at han og Dine alle ere døde, er jeg fuldstændig beroliget. Jeg er bange for, at jeg har arvet en god Portion af min Families Forbandelse — Stolthed. Imidlertid, nu behøver jeg kun at være stolt af min smukke, elskværdige og gode lille Kone."

I dette Øjeblik lød en stærk Banken paa Korridordøren. Den forskrækkede Tjenestepige lukkede op, og Mrs. Broadby foer ind som en Stormvind.

„Uhyre!" skreg hun. „I Afles har Du igen plaget mig halvt ihjel og i Dag igen drevet mig til at drikke, Du Giftblære, Du Plageaand, Du Drage! Men nu er jeg ked af det fordømte Liv. Jeg klæder Dig aldrig mere paa. Jeg er bare kommet her endnu engang for at sige Din fine Elsker, at jeg er Din Søster og at jeg rejser hjem til Din og min Fader, Bill Turner, Viktualiehandler i Hull!"

Hun forsvandt lige saa hurtigt, som hun var kommen.

Den yngste Miss. Turner, som Skuespillerinde bekendt under Navnet Eleonore Givynne, har endnu ikke fundet sig en Mand.

Fatalt.

Papa (til lille Anton, i dennes ældre Kusines Nærværelse): „Naa, lille Anton, hvor gammel er saa Din Kusine?

Lille Anton: Aa, hun er 28 Aar.

Papa: Ja, min Dreng, men naar der er Tale om unge Damer, saa siger man altid nogle Aar mindre end man mener.

Lille Anton: Ja, Papa, men det har jeg jo ogsaa gjort.

Pralere.

Englænderen: Jeg kan fortælle Dem, at i British Museum har vi en Psalmebog, der har tilhørt Nebukadnezar.

Amerikaneren: Aa, er det noget at tale om! I Museet i Boston opbevares den Blyant, hvormed Noah skrev Fortegnelsen over de Dyr, der gik ind i Arken.

Hos Lægen.

„Er De Dr. Schmidt?" spurgte en høj og stærktbygget Bonde, der traadte ind til en af Byens fornemste Læger.

„Jo!" svarede Lægen.

„Nuvel, min gode Mand", sagde den Besøgende, „jeg er glad ved endelig at træffe Dem. Kan De erindre i Aaret 1868, da De var i Jylland, saa kurerede De en brækket Arm paa en ung Karl uden at tage nogen Betaling derfor?"

„Jo," sagde Doktoren i glad Forventning om en større Belønning.

„Ja, jeg er den Karl. Nu har jeg igen brækket Armen, og nu kommer jeg til Dem for at faa den lægt paa samme Vilkaar som sidst."

Paa Moses Tid maatte mange dø, fordi de tilbad den gyldne Kalv. Men i vore Dage lever mange udelukkende af at tilbede Guldkalven.

En Brøw te mi Hjemmen.

Bette Muer!

De blywer nussen i længer i galler! A haar ræen aa bæjset fraa Lass aa te Rasmos aa fraa Høsbrow aa te Kossgoer saajen te A er lissom A war slawen øwer mi Loer mæ en Hæjselkjæp, men di sæjer hwa jen, te A ka rendh aa hopp aa te de er en ringh Kaael, der ett ka bjærre sæjsel. Muer, Muer! Do kinne mæ som Do kinne wo Kre aa æ Bøen. Do haa sjet mæ Di æjen Ywen, hwudden A fraa en rengh Dæjn haar affensieret mæ op te de hywest en Dæjn ka blywh — A mien Fatteudwalsformand. Do haa sjet, te A haa won i growh fien Sælstaw mæ baaje Byfowjer aa anner Hærskawsminnesker aa Do haa løhst i æ Awiser, te di faa møj knøw kund brugh mæ te djer Bidehant aa djer grummest Hanlanger. Men no faanimmer A, te de æ nouen Skaaens Kanalleker hwa jen; hja, de æ da wes nok. Aa no wel æ Wenstermind o Moss gi mæ Skamflækker faade A haar ett mejuhnt en sælle fatte Kunghbaaen en sælle fatte Pa Skjalling teen aa løwh aa, men hwa — hwudden kund A wedh hwa A skuld stem o, nær et ett foer et aa wedh? — Muer, Muer! Tøkkes Do ett, te et war en growh Grimmels faa mæ aa Dæ aa æ Bøen, te dem o Moss skuld gi mæ Hathnaagergiskjenk? Tøkkes Do ett, te et er en blodde Synd imued mæ, te eu no wel skues mæ te A haar ett mi Pampirer ilawh aa te A haa moge Anthalm i æ Træsker. Dierfor maa Do ett spaaer o æ Drammer te æ Mind aa o en Skol Kaffe mæ Sikorre i te æ Kuener, aa skal et wær nødde. Muer, saa ka Do gjaen tust mæj jen aaw æ Kyer mæj æ Krawermand aa fo nouen Bimbeler Brindvin aa Kaffebønne aa Kandessokker aa Fejwandsblaaed i æ Stæj. Muer! Læ mæ no sie, te Do gjø di Mæjstenøk aa go æ Sowenfolk gjæw onder æ Ywen, faa saa skal A moskisens indda wihs Kossgoer aa Høsbrow, te A ka bjærre mæ sjel aa gjø Koel o di hæ radekaal Kaahl. A nær A haar gjent 'nm hen, Muer, saa skal A kjyew Dæ en Silgeatsjaskes Kjowel mæ Ganirenger, aa en fransk Kaahstkledh aa en nymuedens Hoerpynt mæ Swaafowel mæ Glarywn aa mæ Gardsner. Aa Do ska Bannethano, kom o Faanywels ræjs te Kjøwenhavn aa kom o mi Fribellet te Kommerre; do ska fo Low aa kjyer i hwekken Spuerwuen Do wel, aa Do ska kom aall di Stæjer hwor et ett koster noued.

Faawal, Muer!

Di Fatteudwalsformand.

Et pinligt Vink.

Amor saa at sige flagrede mellem det unge Par, der promenerede i Haven. Han manglede dog Ord til at udtrykke sine Følelser, men han strammede sig op, som en Mand der gaar forbi en Kirkegaard, og han fløjtede sagte . . .

„O, hvor jeg vilde ønske at De vilde lade være med at fløjte," sagde hun. „Det lyder saa falsk!"

Han saa et Øjeblik forvirret paa hende og tav,

De spadserede tavse videre, Side om Side. Saa begyndte den ulykkelige unge Mand at synge. Han sang ganske sagte i nogle Minuter.

„O, Villiam!" sagde den unge Pige med næsten øm Stemme . . .

Hans Ansigt opklaredes i lyse Forhaabninger — nu vilde hun sige det forløsende Ord . . .

„O, Villiam — fløjt saa hellere!" bad hun inderligt, og holdt sig for Ørerne.

Fra Vestre Kirkegaard den 13 Marts 1892.

Et Fattighusbarns Begravelse.

Ondskabsfuldt.

Forfatteren: I hvilken Akt af mit Lystspil i Gaar synes De der forekom flest Aandrigheder?
Kritikeren: I Mellemakten, fra Publikum.

Fra das grosse Vaterland.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Kejseren udi det tydske Land,
det er en meget morsom Mand,
han kan nu gjøre, hvad han vil,
og med Taler han er paa Spil;
han kan køre og han kan ride,
sige, at „Vi alene vide!"
Jo, jo, jo, De kan tro,
Wilhelm der Zweite, han er go'!

Tale kan han nu allerbedst,
enten tilsøs han gi'er den som Præst,
eller han snakker op tillands
ved en Fest eller til en Dans,
særligt den Brandenborgske Landdag
lytter med Andagt til hans Propaganda,
naar han gør sig saa bred
alt med sin Ufejlbarlighed.

For Kejseren i det tyske Land
er en overordenlig Mand;
ingen der er saa stor som han,
ingen har saadan en svær Forstand.
Han er en Mand, der ikke spaser;
selv har han flot fortalt, han maser
den, som med Haand eller Fod
sætter hans Villie sig imod.

Mærkeligt nok! den samme Person
smager ej ret den tyske Nation;
var de ham forhen alle huld,
ta'er han dog Munden nu lidt for fuld.
Selv for de Germanere bolde
„viel Geschrei und wenig Wolle!"
bliver tilsidst lidt „abgeschmacht" —
tag Dem, Højstærede, lidt iagt!

Nyligt han sagde nok saa flot
til hver utilfreds Undersaat,
han skulde bare stikke a',
det gjorde hverken til eller fra;
Støvet af Fødderne ryste a' sig
og en Udgangsbillet saa tae' sig —
sligt et Raad dog forvist
svier let til ham selv tilsidst.

Opdaget.

— Skal Du nu igen paa Jagt, lille Mand?
— Ja, min Ven!
— Aa, saa bring mig denne Gang en *spækket* Hare.

De Børn.

Moderen: Hvad er nu det? Hvorfor lægger I de smukkeste Stykker Kage underst?

Børnene: Jo, Mo'er, for de Fremmede skal jo ta'e først — saa faar vi de bedste Stykker!

En net Herre.

Frit efter „Morgenbladet".

Vi skal herved tillade os at bringe til Offenlighedens Kundskab nogle Straffe der er overgaaet „Politikens" nuværende Ansvarhavende, før han kom til at indtage sin nuværende Stilling. Man vil deraf kunne se, hvad det er for en Herre, som vover at stille sig i Køge mod den saa fordelagtig bekendte Hr. Alberti, Højres og Sammensmæltningens tro Mand.

I.

$^{2}/_{8}$ — 1885.

For at have rakt Tunge af sin Barnepige blev den da kun fireaarige Viggo Bentheim Hørup straffet med nogle Slag af flad Haaud i sin blottede Pode. Straffen blev paa staaende Fod tildelt ham af vedkommende Barnepige.

II.

$^{7}/_{4}$ — 48.

For at have glemt at læse tilstrækkeligt paa sin Lektie blev den da 7-aarige Viggo B. Hørup straffet med en Times Oversidden paa Skolen. Straffen blev samme Dags Eftermiddag affonet.

III.

$^{3}/_{12}$ — 49.

For at have været doven i Skolen blev den da 9-aarige Viggo B. Hørup tildelt en Straf af 3 Slag med et Spanskrør over Ryggen, samt en halv Times Forvisning til Skammekrogen.

IV.

$^{11}/_{4}$ — 52.

For at have forsøgt sig i at ryge Cigar, blev den da 11-aarige Viggo Bentheim Hørup straffet i sit Hjem med to Ørefigner. Straffen fuldbyrdedes af Delikventens egen Fader.

V.

$^{5}/_{4}$ — 53.

For i Slagsmaal voldelig at have pryglet en Kammerat. blev den da 12-aarige Viggo B. Hørup anset med 4 Dages Fortabelse af Retten til sit Frikvarter, og fik ydermere tg. for Opførsel i Karakterbogen.

Man vil heraf kunne se, at den nuværende Redaktør af Politiken og Follethingsmand for Køge Kredsen er en Person, hvis slette Tilbøjeligheder allerede har yttret sig i Barnealderen. For ham at tænke paa at blive valgt mod Alberti vilde efter det foranførte være haabløst, og vil det betegne en høj Grad af Skamløshed hos ham, om han ikke, straks efter disse vore Afsløringer af hans Barndomsmeriter, trækker sig tilbage til Fordel for Hr. Alberti, hvis Livsvandel vist har været adskillig renere.

For Udskrifternes Rigtighed garanterer

„Ravnen„

Skanker og Skoser.

Tingelingeling! Tang!
Tingelingelang;
nu er Sædeligheds Jeppe
atter godt i Gang.

Frit efter Cornevilles Klokker.

Telegram.

I Østafrika, Spanien, Rusland og Tyskland er alt roligt, og hvem der ikke er rolig bliver skudt ned.

Husker Du.

Mel.: Sig mig lille Karen.

Husker Du i Køge, Du stod paa en Talerstol,
delte efter Evne og Lyst din Vind og Sol;
brat slog Du op med Haand, da Du Ordet skulde ta'e.
— Sig mig, lille Fred'erik, hvad sagde Du da?

Skøn med Begejstringens Ild Du i Øjet stod,
talte før de lyttende Masser for din Fod;
mandelig lød Din Røst, hvad Professoren dig indga'.
— Sig mig, lille Frederik, hvad sagde Du da.

Rygtet si'er: — men Rygtet kan lyve, det ved vi nok —
at Du vilde smide Arbejd're ud en bloc;
det er jo fast utænk'ligt, og derfor jeg be'er Dig: Ta'
og sig mig, lille Fred'rik, hvad sagde Du da.

Husk paa hvad det gælder; som Arbejderkandidat
tør Du ikke være en saadan løs Krabat,
derfor, tag Bladet fra Munden, selv om Du skal faa Dada,
og sig mig, lille Fred'rik, hvad sagde Du da.

Fin Antydning.

Kommerceraadinden (ved Theens Servering): Naa, Frøken Clara, ønsker De russisk eller kinesisk The?

Frøkenen: Helst The dansant!

En Politibetjent Wisbech er arresteret for at have overfaldet en Oversergeant og skal anklages for Myndighedsmisbrug m. m. Det var ikke efter Wisbechs Almanak!

Assessor A lykønskede Assessor B, der var bleven forflyttet til Hovedstaden: De har altsaa i ti Aar levet i den Ravnekrog?

Ass. B.: Levet, det vilde være for meget sagt. Man kan allerhøjst sige, at jeg i de ti Aar ikke er død af Kedsomhed.

Paa Familieballet.

Grossererens Datter (danser med Bogholderen): Gud, hvor De er langsom i Vendingen, Hr. Blok, akkurat som om De var paa Kontoret.

Forfriskning.

Moderen (til sin Søn der er vendt hjem fra Manøvren): Naa, min Dreng, nu skal Du ogsaa have Erstatning for alle de Strabadser, Du har døjet. Hvilken Forfriskning vil Du først have?

Sønnen: Et Indsektpulver!

Interiør

fra et formodet hemmeligt Sammensmæltermøde i Køgekredsen.

Alberti (taler): Mene Hærrer. Je' æ — hæ! hæ! — hæs, men je' — hæ! hæ! — hober, at di ka hæ! hæ! — here mig allesammen alligevel; hæ! hæ! (Ja, ja) Vi æ jo desverre ikke saa — hæ! hæ! — mange, som vi borde være, — hæ! hæ! — men saa æ vi jo te' Gengeld allesammen — hæ! hæ! — trofæste Venner af — hæ! hæ! den moderæte Poletek. — Hæ! hæ! — (Det er hørt, Bravo, Taleren sluger en Æggeblomme) Ah! de' lindede! Ser di, mene Hærrer, Situæ — hæ! hæ! — tionen æ alvorlig her i Kredsen, di Rædikale — hæ! hæ! — her mange Tilhængere; men — hæ! hæ! — der æ ekke andet for, Kredsen maa — hæ! hæ! — vendes — (En Stemme: De mener, Omvendes — Nej, — jeg mener — hæ! hæ! — ve — vindes; di maa undskylde, men je' har jo sagt dem, at je' æ noget hæs. Kredsen maa ve — vindes — hæ! hæ! — og det æ os, som skæl ve — vende den for Højres hæ — hæ! — hellige Sag. Je' æ i dette Tilfælde den, der — hæ! hæ! — æ Samlingspunket. Og naar vi blot alle — hæ! hæ! — slutter Trop og følges æd — hæ! hæ! — saa kan Sæjren maaske blive — hæ! hæ! — vor. (Hør, Hør. Taleren sluger endnu en Æggeblomme.) Og maa je' saa — hæ! hæ! — be' dem af Forsamlingen, der — hæ! hæ! — agter at stemme paa mig — hæ! hæ! — det agter di naturligvis alle sammen her, om at række — hæ hæ begge Hænder — hæ! hæ! i Vejret.

Forsamlingen rækker Hænderne i Vejret; der tælles efter. 28 Hænder.

Dirigenten: 28 Hænder, det er fjorten Mennesker foruden os paa Tribunen. Maa jeg saa takke dem alle fordi de kom saa talrigt til Stede. Et Leve for vor Sejr og et for Hr. Alberti, vor Kreds Højrekandidat. Lad os ønske ham, at hans Hæshed snart vil gaa over, saa at hans Stemme atter kan lyde i sin fulde Klang ved Møderne mellem os og Modstanderen Hørup. Han leve.

Jublende Hurra for Hørup. Dirigenten ser betuttet ud. Forsamlingen skilles.

Morgenen derpaa.

Bumlesen: Det er løjerligt! Naar man har spist Sild, drikker man meget Øl, og naar man har drukket meget Øl, spiser man Sild.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Moderne Hundedressur.

Interiør fra Valgkampen. I.

RAVNEN

Nr. 13.

Søndag d. 27. Marts 1892.

Maaske.

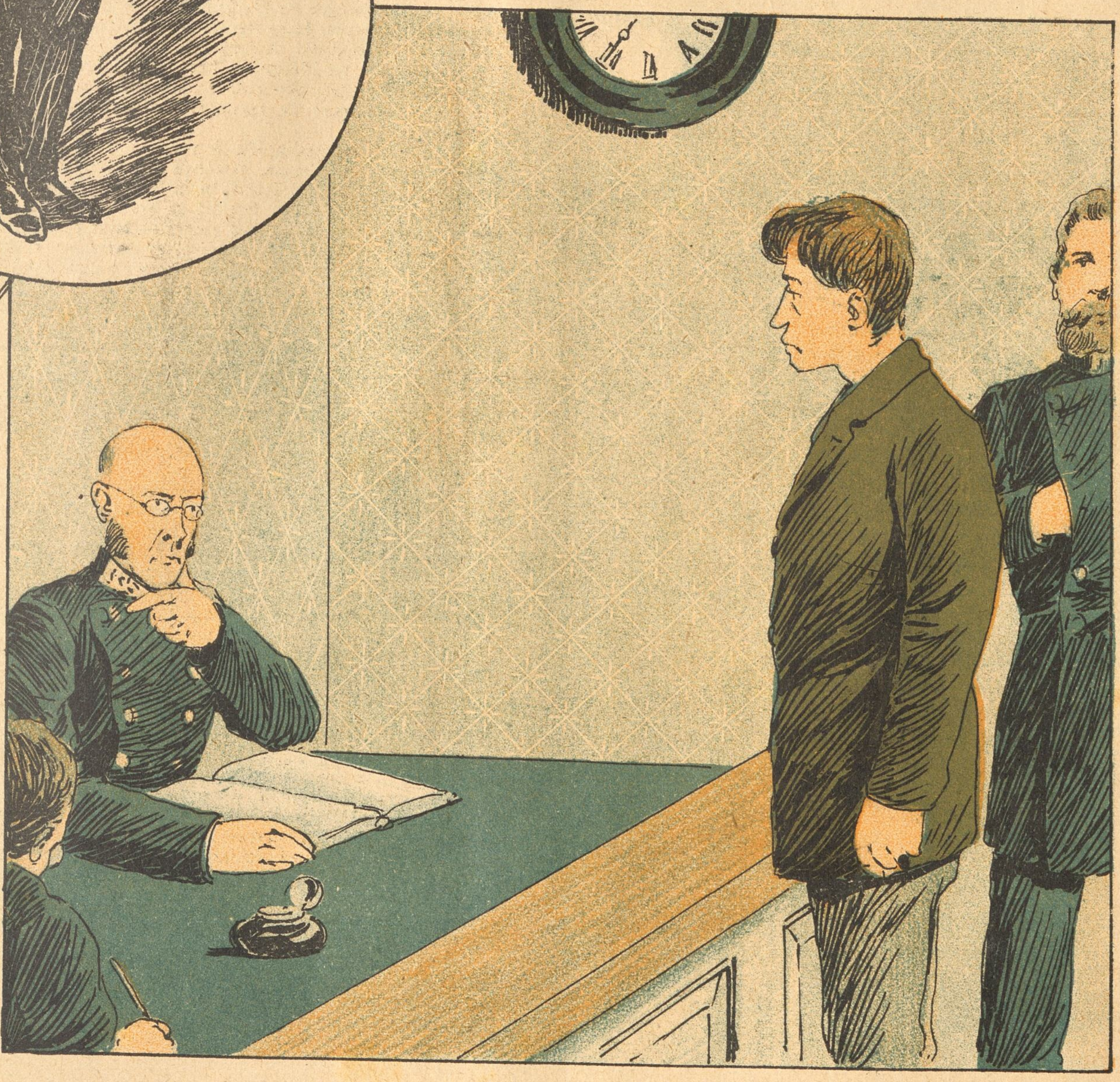

Assessoren: Sig mig, er De gift?
Anklagede: Næ!
Assessoren: Naaja, De er jo paa alle Maader ilde faren nok endda.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Celestin er Floridor (af „Frøken Nitouche":)

Fra Frankrig kom en Munk hertil
og prækede om Kleresiet,
Schat Petersen ku' ikke li' 'et
og Fenger sa'e: jeg tror han vil!
Men Lange han stak dem hver en Lussing,
tilbage har vi nu kun Ussing,
hvis han sig heller ej kan staa,
vi en fra Frankrig hente maa.

Det er en Præstetid vi har,
man paa vort Landsting det kan kende,
det diskuterer Lig at brænde
Methoden Bjerre ej fandt rar.
Hr Sthyr i Harme rynked' Panden
og Matzen ivred imod Branden,
da man ved Møers Opgravelse
bør vise Dydens Havelse.

I Randers havde man en køn,
en herlig Fest med Ædegilde,
loyal som Byen er, den vilde
bespise Christian Fred'riks Søn.
Borgmesteren han laa paa Maven
og der var Børnebal i Haven,
en Pisk hver Nikkedukke fik
og paa Kommunens Pung det gik.

I Fred hver Mester nu vil gaa
og trygt med sine Kære leve,
en Svend derfor private Breve
til Tyskland ikke sende maa,
for ellers først vor Foged kommer
og saa den Hof- og Stadsretsdommer,
men hvis en Svend han bli'er blokert
bli'er Fogedforbud ej probert.

Professoren har det kun smaat
og maa et Lønningstillæg have,
men da en rigtig Lønningsslave
forlangte sig et Tillæg blot,
var vores Flertal nærigt bleven,
det kom fra en Souper hos Greven
og har sig svært taknemlig vist
fordi det Grevens Mad har spist.

Bibelhistorie.

Læreren: Altsaa, det første Menneske hed Adam. Men hvad hed hans Kone.

Eleven: Fru Adam:

Billeder fra Londons Lejekaserner.

Af Edward Aweling.

Viceværten.

Vi har allerede havt alle Slags Viceværter, thi de skifter kun altfor hyppigt. Nogle er smaa, andre store, men de fleste ere af Middelhøjde. Der gives baade høflige og tølperagtige Viceværter. Men de fleste af dem har af Profession været Politibetjente, Brandmænd eller Soldater — hyppigst Soldater. De har Hovednøglen, vèd, naar Beboerne er ude og hvor de gemmer deres Whisky, hvoraf tør sluttes, at Viceværterne i Regelen er tørstige Sjæle, og at strænge Afholdsmænd sjælden findes blandt dem.

Husejeren er meget lunefuld, hvad Viceværten angaar. Han skifter Viceværter oftere end han skifter Linned. Allerbedst som Lejerne har begyndt at vænne sig til Viceværten og hans Kone, just som de har lært at gøre sig fortrolige med disses smaa Svagheder — afskediger Ejeren dem. Og saa kan Lejerne igen prøve det med en ny Vieevært.

I Regelen er Viceværten gift, idetmindste teoretisk. I al Fald maa han have en Medhjælperske. Hvem skulde ellers betjene Husbeboerne, sørge for deres Frokost og derved plukke dem efter alle Kunstens Regler?

Hvem skulde om Morgenen, naar Viceværten er for doven til at staa op, uddele Brevene, og hvem skulde lukke Lejerne ind om Natten naar de kommer sent hjem og har glemt Portnøglen?

Man maa imidlertid ikke forestille sig, at Viceværtens Kone er den eneste Kvinde, som han udbytter. Han er som Høvidsmanden i den hellige Skrift, der havde mange Folk under sig. Kun med den Forskæl at det er Kvinder. Husejeren giver ham saa og saa meget — eller rettere saa og saa lidt — om Ugen til Husets, Trappernes og Gaardens Renligholdelse. Dette byder Viceværten en ypperlig Foranledning til at presse Sved ud af sine Medmennesker.

Og han benytter altid Lejligheden. Deraf kommer det, at den Lejer, der i den tidlige Morgen vandrer gennem Huset, støder paa sælsomme kvindelige Skikkelser, der mer eller mindre udmattede farer om med Skrupper og Børster og Vandspande. Deres Haar er sædvanlig uredt. Klæderne uordenlige og smudsige. De bærer med sig den ildelugtende Luft fra usunde Kælderboliger. Deres Ansigter vidner om Lidelser og Savn, med et Præg af Sløvhed, af et glædeløst Liv.

Det er af disse Ulykkelige Viceværten udpresser det mest mulige for at holde sig skadesløs for Husejerens Kniberi. Han betaler dem den usleste Løn ved hvilken de i Forbindelse med deres øvrige Erhverv af en lignende eller værre Beskaffenhed tjener saa meget, at de langsomt kan sulte ihjel, medens han hver Uge stikker i sin egen Lomme hvad han paa denne Maade „sparer" paa Udgifterne til Husets Renligholdelse.

Men ogsaa Ejeren forstaar at udbytte andre, og ikke mindre koldblodigt. Han beregner hver Lejer 1 Krone ugenlig for Husrengøring. Er det altsaa en Kaserne med et halvt hundrede Lejere, som vor, saa har han paa denne Maade en Indtægt af 50 Kroner. Tro nu bare ikke, at han betaler Viceværten disse 50 Kr. til Husets Renligholdelse! Spørg Viceværten eller spørg hans ulykkelige Slaver.

Viceværten har endnu flere Indtægtskilder end de stakkels Rengøringskoner. Han kan, hvis han har en Svaghed for Literatur, stjæle Beboernes Bøger og sælge dem hos Boghøkeren. Bærer han en Kuffert eller en lignende Genstand op eller ned, kan vedkommende ikke byde ham mindre end 50 Øre, og er en Lejer i en øjeblikkelig Forlegenhed kan Viceværten nok laane ham et Par Kroner — rigtignok ikke under 1,000 Procent Renter.

Men trods alle disse indbringende Biforretninger er Viceværten som oftest i slet Humør. Han skændes i et væk med sin Kone, og det meget højt. Mangen Gang hævner hun sig, tillægger ham de vidunderligste Navne og truer ham

med den knyttede Næve, naar han viser Tænder og lader sine Forbandelser regne ned over hende. Af og til — navnlig Lørdag og Søndag Aften staar der et helt Slag. Dette sker hyppigst, naar de faar Besøg af en eller anden Slægtning.

Viceværten er et Vanemenneske, for Størstedelen med slette Vaner. Jeg har allerede omtalt hans literære og aandelige Hjælpekilder. Han læser alle Beboernes Brevkort og hvert Brev han finder paa deres Bord naar de ikke er hjemme og deres Tjenestepige er gaaet ud for at besøge sin Kæreste.

Men Viceværtens værste Tilbøjelighed er Drikkeriet fra Morgenstunden. Han staar tidlig op — med mindre han som antydet er mageligt anlagt og lader Konen besørge det hele. Husejeren forlanger at Viceværten skal være paa Posten Kl. 6 — for Rengøringens Skyld. Og i hele Kvarteret er der en halv Snes Kolleger, ikke at tale om dem der nylig er blevet afskedigede og saadanne der spekulerer paa at faa hans Plads. Saa er der Postbudene, Avissælgerne og de fra Nattjenesten afløste Politibetjente. Alle disse Mennesker træffer i den tidlige Morgen sammen i den nærmeste Beværtning, og disse Sammenkomster gentages af Viceværterne i Dagens Løb indtil sent paa Aftenen.

Men allerflittigst henaiver Viceværten sig til disse „kostelige Adspredelser" i den Uge, hvor han er „sagt op". Hver Time i disse syv Dage kan Viceværten tjene som et „advarende Eksempel".

En Vise,

som burde have været afsunget ved Prinsemiddagen i Randers.

Mel.: Kong Kristian stod osv.

Prins Kristian staar ved „femte" her
i Randers By,
hvis vi den Hæder glemte her,
og ej vor Lyre stemte her,
til Pris for denne Fremm'de her,
saa sa'e jeg: Fy!
Højt glæd Dig hver en Randers Mand,
lad om din Fryd i ganske Land
gaa Ry.

Prins Kristian lærer i vor By
sit Trav, Galop,
hans Hoved rager imod Sky,
hans Mandevid slaar Funk og Gny;
han er vor Kransekages ny
og bedre Top;
hvem tilfør' Byen Glans som ham,
hvem laver i en Dans som ham
sit Hop.

O! Randers! Glimt af Glans ved ham
du vundet har;
hver Glut, der før saa strunk og stram
gav Kurv; hun sukker nu for ham,
hver „Løve" er mod ham et Lam,
den Sag er klar;
ham falder alle vi for Fod,
han er nedladende og god
og rar.

Saa syng da ud Din Jubel By,
for Land og Stad!
Du, Randersmand, vær stolt og kry,
vidt gaar i Verden om Dit Ry;
Du har en Prins her i din By
— vær da kun glad,
og giv ham, hvad der hører til:
Virak og Ros og Sang og Spil
— og Mad.

Guldbryllupskollekterne.

Mel.: Fra Diavolo.

Man støt og uforsagt
paa Trappen baade for og bag
kæmper nu for en hellig Sag,
er overalt paa Vagt.
Der er et fælles Maal
for hver en Undersaat loyal,
baade i Kælder og paa Sal
høres det samme Skraal:
Mynt! Mynt!
Samlingen er begyndt!
Lad det nu ikke flyde saa tyndt!
Guldbryllup! Guldbryllup! Guldbryllup!

Adresser bæres rundt
udi den ganske danske Stat.
En tigger ind til et Legat —
det skal nu være saa sundt.
Paa Frederiksberg — gaa væk!
en Kirke, tænker de fiffigt paa,
kan de i den Anledning faa —
to Fluer med samme Smæk!
Mynt! Mynt!
Kirken, vi rejser her,
raaber da højt til En og Hver:
Guldbryllup! Guldbryllup! Guldbryllup!

Den brave Hasselriis,
der har et lille net Talent,
vilde nu nok vaa et Monument
sætte en hel Del Pris.
En lille Tønde Guld,
sat om i Marmor og i Sten —
den er nu hvad man kalder: ren!
og den gi'er Skæppen fuld.
Mynt! Mynt!
saa vi kan være bekendt,
saadant et kolossalt Monument!
Guldbryllup! Guldbryllup! Guldbryllup!

Og Snurrepiberi
og det af alle mulig' Slags
viser der sig paa Scenen straks
nu naar Begejstringen sti'er.
I hver en Ravnekrog
af den loyale Undersaat
samles der ind i Stort og Smaat —
Byfoged, Præst fører Bog.
Mynt! Mynt!
op med Jeres Kalkun!
lyder for Tromme og for Basun —
Guldbryllup! Guldbryllup! Guldbryllup!

Hver Underofficer
og tarvelig Bestillingsmand
maa, saa nødigt han vil, daran —
Chefen saa bønligt be'er.
Det høje Brudepar.
skal have tydelig Besked
om en umaadelig Kærlighed,
som baade er og var.
Mynt! Mynt!
lad den ej flyde for tyndt!
nu skal vi fejre med Pragt og Pynt
Guldbryllup! Guldbryllup! Guldbryllup!

Den 18. Marts.

(Fastelavnsløjer i Folketinget.)

Kors gaar det dog an med den Revolution!
Blot ej de smaa „lette Dragoner"
ad Hækkenfeldt ryger med deres „Ballon",
og deres Halvtreds Millioner.

Berettiget Antipati.

Barberen: Nej, véd De hvad, Hr. Fuldmægtig, Deres nye Departementschef er virkelig ikke en Mand efter mit Hoved.
Herren: Hvorledes det? Han skal jo være en overordenlig dygtig Mand.
Barberen: Ja, men hvad gavner det mig? Han er jo baade skaldet og bærer Fuldskæg

Mossjø Bajads.

I Varietéen, hvor Høgsbro Truppen før'
og som artistisk Direktør
maa nye Numre paa Programmet bringe;
hvor det Estrupske Orkester
imod Publikums Protester
immeran la'er Pengepolka lystig klinge.

Hvor Concert=Lovgiveren, Morsøs store Ravn
har erobret sig et Navn,
hvor Tutein som Huskekunstner os betutter;
der, hvor Pingel gaar paa Styltèr
og hvor Rasmus Clausen sylter
Øl og Sukker saa det bliver til Rekrutter.

Hvor Bojsen af Tal bygger Pyramider op
til en svimlende Top,
Lars er ufrivillig komisk Deklamator;
hvor Mo'er Tang gi'er Munkeroller
og Klaus Berntsen underholder
Publikum som Dyrestemmeimitator.

Hvor Bahnson producerer sig som den stærke Mand,
hvor man gratis skue kan
at en Bajer sig i tvende Knuder deler;
hvor vi saa forleden Uge
Jagd med nobel Anstand sluge
sine egne raa australiske Kameler.

— Ja, der gik det ej mere med Løjerne ret,
nu var Folk af Gøglet træt.
— Hvad hjalp det saa, Musikken var gelassen?
Slut var snart Engagementet,
derfor gjaldt det at faa fanget
En, der kunde ret agere Storbajadsen.

Det maatte være En, der paa Ho'edet kunde staa,
række Tunge og saa,
som en rigtig Lømmel Fjæset vrænge,
en Karl med dumme Fagter
men frækk're end en Slagter,
Kort — En, der kunde gøre Alt for — Penge.

Nu er Bajadsen funden og han har traadt op,
men hans kluntede Hop
har heller ej hos Publikum gjort Lykke.
Og Korsgaards Interessenter
bliver snydt for deres Renter
den Akvisition bli'er ingen Kassestykke.

Ny Børnerim
for gode konservative Børn
anbefalet
af forskellige (Borgerrepræsen)Tanter.

Johannes Helms,
den store Skælms=
mester og Forfatter:
Dikkedikkedik — ham har vi atter.

Vær ej sær
P. B. Kjær,
vær ej dum
S. M. Pium,
vær som Brix
stram og striks.
Kuk! kuk! kuk! kuk! kuk! kuk!

Ak! Sielle er væk,
vor Sielle er væk
saa Sielle glad ej
vi mer ta'er paa Vej,
naar trindt der om Bord,
lød Siellefulde Ord,
vor Sielle er væk.
O! Skræk.

Ride, ride Ranke,
nu skal Rogert vanke
ind i Borgernes Repræ=
sentation tillige me'
— det er klart som Dagen —
Hr. C. W. Wolfhagen.

Ride, ride, Ranke,
nu den frie Tanke
komme vil til Ære her
— maa vi bare være her —
Mænd som Plum og Kjær, de
er skam dertil værdi'.

Det er saa dejlig en Repræsentation,
der er slet ingen Røvere o. s. v.

I Gækketiden.

Det er nu de første Vintergækkes Tid, den Tid, hvori vi aldrig forglemmer vore Venner. Det kan maaske interessere Læserne at høre lidt om, hvem vi har betænkt med Gække=breve. Her er et lille Uddrag af dem.

Til Adler Alberti.

Kære Adler,
ingen dadler
mer end vi, Din Røst er væk,
hvormed skal da
paa hin Val'da',
der nu kommer — fri og kæk —
Du til Gavns bevise,
at Du er Vint'rens Gæk.

Til Secher.

Gæk, gæk, siger „Goos"en,
der viser Dig Vej;
Gæk, gæk, siger „Ravnen",
men det er til Dig.

Til Frederik Hansen:

Saa hvid (af Skræk) som Blomsten her,
Du skal til Valget vade,
saa grøn i Politik Du er,
som dens smaa fagre Blade;
saa flatten (ej saa slank Du er)
som Blomstens unge Stængel,
men dog i et Du Fortrin har,
den er — som Du — ej Bengel.

Til Ferdinand Bauditz.

Stat stille, Ferdinand og skue
paa denne Blomme,
den bli'er med Glæde hilst af hver
— det gør ej somme —
Den har, som Du et Blad,
men dens gaar ud, ja,
og Dit forhaabentlig gaar ind,
det give Gud, ja.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, saa meget kan jeg da forstaa, min Kære, at det bliver ikke nogen billig Svir at lade sit Lig brænde, og følgelig bliver det heller ikke en Fornøjelse som Smaafolk kan tillade sig, for det bliver meget dyrere end at sende en Gaas eller en Flæskesteg til Bageren, hvor man dog altid faar noget af Fedtet til Smørrebrød og saadan noget, men ikke en Smule faar man uden den bare Aske og den skal man ikke blive fed a', og naar man saa tænker sig alle de Dikkedarer med Testamente og Lægeattest for at man virkelig ikke var gal da man bestemte at man vilde brændes, og saa al den Staahej og Ballade naar Arvingerne skal skændes ikke blot om de fattige Skillinger og Stumperne man efterlader sig, men ogsaa om de gider være over at opfylde ens Villie — saa kan man næsten gaa fra Forstanden af Ærgrelse og er altsaa ikke engang berettiget til at sige, at man vil brændes. Det undrer mig forresten, at Præsterne kan have saa meget mod Ligbrændingen, at de slet ikke vil bede saa meget som et Fader vor ved et stakkels Lig som skal brændes og de gode Præstemænd har derved givet sig selv et daarligt Vidnesbyrd om deres saa meget roste Kristenkærlighed, synes jeg, men desuden har de berøvet sig selv en god Lejlighed til at indprænte os syndige Mennesker den ellers saa yndede Historie om Skærsilden, hvortil jo netop Ligbrændingen vilde ha'e bleven en ypperlig Illustration. Naa, for min Skyld ingen Alarm! Ligbrændingen gør saamæn lige saa gode Forretninger om ogsaa Præsterne melder sig fortrydelige og saa er det jo ganske morsomt, at Præsterne engang selv beviser hvor unødvendige og overflødige de er. De vilde grave en Grav til Ligbrændingen, men lavede i Stedet en stor Pind til deres egen Ligkiste. Men kan De forstaa, at Matzen i Landstinget var saa bange for at blive brændt, som en Kat for Vandet? Han var endogsaa mere højtravende end baade Biskoppen og Provsten og burde egenlig efter sin Død sættes i Spiritus for at den undrende Efterverden kan se hvorledes en dansk Lovgiver og Ligbrændingsmodstander fra det 19 Aarhundrede tager sig ud. Derimod er der der ingen Grund til at gemme paa Steffensen for den Tale hvormed han ved Landstingets saakaldte første Behandling af Finansloven indledede det næste Provisorium. Det var saadan et rigtig gammeldags Spækhøkerstandpunkt med temmelig færskt Valgflæsk til Dagens billigste Priser, men kønt tog det sig jo ud med den milde Bebrejdelse til Folketinget fordi det havde strøget Summerne til Post- og Telegrafbudene, som jeg dog vil haabe gør den Virkning, at disse Bestillingsmænd bliper afgjorte Oppositionsmænd — hvis de ikke er det i Forvejen. Og jeg begriber ikke, hvad Steffensen kan have imod, at vi kommer med til Verdensudstillingen i Chicago. Ja, dersom han selv skulde sendes derover som Udstillingsgenstand for at Amerikanerne kunde stifte Bekendtskab med en dansk Generalauditør og Rigsdagsmand, der har sit Kendskab til Georg Brandes fra et Konversationslekstkon og bedømmer sin berømte Landsmand derefter, saa kunde jeg forstaa at Manden fortrydelig og undseelig sagde Pas! men det er der jo ikke Tale om. Nej, maa jeg saa be' om at faa Estrup selv derover, for han har afgjort Talent som Koncertmaler, og selv Amerikanerne vil stejle naar de hører ham paa fem Minuter male Statskassen et Overskud paa 19 Millioner i de 17 Aar han har været Finansminister! Tænk Dem, Kære! Nitten Millioner er vi rigere end da Estrup fik Nøglen til Kassen! Er det ikke storartet! Og saa gaar Folk endda og skumler over de daarlige Tider, over Provisorier og Befæstning og jeg véd ikke hvad! Du milde Himmel, hvor vi i Grunden er nogle utaknemlige Skabninger, at vi ikke bedre skønner paa, hvad Estrup er for en Perle! Naar jeg tænker paa de nitten Millioner, som en Frugt af Provisoriernes saa meget og saa stært fordømte Periode, saa forstaar jeg rigtignok ikke at Thomas Nielsen med et sandt Bededagsansigt kunde tale om det ellevte Provisorium, som vi nu gaar ind til, og at han kunde bede saadan noget som „fri os fra det Onde"! og i det hele tale om den finansielle Stilling som om han stod og tænkte paa H. C. Andersens Æventyr om „Kejserens nye Klæder", men det er da godt at Estrup selv er med paa Konfessjansen, som Skade si'er, og nu haaber jeg ogsaa at Landstinget i Betragtning af de nitten Millioner sætter et Par Millioner ind paa Sygekasseloven foruden den paatænkte halve Million som er altfor lidt, især naar vi er saa flot kørende som Estrup har sagt. Ja, det er underligt at tænke sig, at man kan være saa velhavende uden at mærke det ringeste til det, men — æv! hvor det Valgflæsk river ækelt i Halsen! Aa, lad mig smage en Bid af den Sukkerkringle — Tak! Men siden jeg taler om Kringler — det var rigtignok en værre Kringle Bager Stilling drejede ved Prinsemiddagen i Randers! Han sa'e, at Prinsen stod indskreven i alle Borgeres Hjærter — altsaa vel ogsaa i alle de „Hjærter" der laves i Stillings Bageri og maaske ogsaa i alt hans „Brøvl". Det skulde ikke undre mig, om Prinsen efter den Skylle har sagt Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Frederik Hansen skal sluge sin Køge Tale

Motto: Alle Arbejdere skal kastes
ud af alle Værksteder.

Nr. 14.

RAVNEN

Søndag d. 3. April 1892.

Massemorderen Deeming.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af „Mikadoen": Dem holder Ingen paa.

Der trængte til at renses ud i denne gamle Stad
:,: med Sodalud og Vand, :,:
men Højrekleresiet nok en Gang kan være glad,
:,: det fik s'gu Paludan, :,:
Wolffhagen, Plum og Helms og Kjær og Rogert Møller, lutter
bekendte Folk, som til den „sidste ærede" sig slutter;
saa snart som Raadets Kayser har bestemt, hvad der skal til,
de alle 36 li'som forhen nikke vil,
men vent nu blot til næste Marts, naar 6 igen skal gaa,
:,: dem holder Ingen paa. :,:

Kredslæge Carøe har lidt dristigt stukket Næsen i
:,: vor Natrenovation, :,:
den Hælden om af Tønder, som er noget Griseri,
:,: har ej Approbation. :,:
I halvaarsvis ej Tønden flyttet bli'er, hvem kan forstaa 'en;
men undersøg den brugte Mad: De finder Skorper paa 'en,
og vil De paa en lille Tur med vores vise Raad
til „Prøven" og „Fortuna", skal De leje Dem en Baad.
Et Kompagni, som sejler i det bare Møg, maa gaa,
:,: det holder Ingen paa. :,:

To Mandfolk i Berlin sig med hinanden giftet har,
:,: man knapt Avisen tror. :,:
De nok forstaar: den Ene kunde sagtens være Fa'r,
:,: men hvem sku' være Mo'r? :,:
Naa Gud ske Lov, at vor Moral ej saadan er paa Knæer,
for Dyd og og gode Sæder Indenrigs vi mander Næer,
mens alle brave Dannemænd i Sang til Martins Tekst,
her i vort lille Fædreland vil prise Dydens Vækst,
men paa Reversen man ej for opmærksomt kigge maa,
:,: den holder Flere paa. :,:

April vi nu har faaet og med den et nyt Kvartal,
:,: og De kan nok forstaa :,:,
at er man Abonnent paa Højres Presse er man gal,
:,: den holder ingen paa. :,:
Det gælder om at støtte Folkets Sag med Raad og Penge,
i Højres Bøsse har De saamænd spyttet altfor længe,
bliv Ejer med af vores Demokrat og vores „Ravn",
saa gør De Højre Knuder og gør Socialismen Gavn,
Hr. Bauditz, Carstensen og Secher, Frederik, den smaa,
:,: dem holder Ingen paa :,:.

Billeder fra Londons Lejekaserner.

Af Edward Aveling.

Kærlighed i Cafe „Medina".

I vort Huses dybe Kælderlokaler bliver der drevet alle Slags forunderlige Næringsveje. Her begyndte de kvindelige Barberere at tage Kunderne ved Næsen, og i et andet Lokale er der en Kafe med Damebetjening. Intet Under, at de unge Mænd fra Forretningerne i Nabolaget er Stamgæster der. I Middagstiden indfinder de sig i Skarevis i „Kafe Medina", for, som de efimistisk udtrykker sig, at indtage deres „Lunch" (Frokost). I Virkeligheden er det deres Middagsmad, naar man under dette Begreb forstaar Dagens Hovedmaaltid.

Ogsaa Alfonso Tripp tilbragte regelmæssig sin Frokosttid — en halv Time — i „Medina". Kom saa Lørdagen, hvor han fra Kl. 2 var fri hele Dagen, saa opholdt ham sig næsten hele Eftermiddagen i Etablissementets af Tobak- og Kaffedunster opfyldte Lokaler. Efter endt Maaltid kunde han saa sidde i Timevis over sin Kaffe, indtil en tom Portemonnæ og nogle blidt manende Blikke fra Værten drev ham ud i det Vildnis, hvor „hun" ikke var.

For naturligvis var hun den Magnet, der fængslede ham. Alfonso var dødelig forelsket i den unge Dame, der hviskede de himmelske Ord „En Bøf" eller „en Lammesteg med brunede Kartofler" ind i det misundelsesværdige Talerør. Han havde altid været en følsom Natur. Men denne Gang var det en alvorlig Lidenskab.

Der laa noget opløftende i denne Kærlighed. En almindelig ung Mand vilde have forelsket sig i en af de velfrisrede Opvartningspiger, der saa skælmske og behændige bevægede sig mellem Bordene. De er jo altid i Nærheden af Gæsterne. Men Alfonso var ikke nogen almindelig ung Mand. Han stræbte efter noget højere. Han elskede saa at sige det fjærnt liggende. Hans Lidenskab fortryllede ham saa meget mere, som Genstanden for den var de kvindelige Funktionærers Øverste. Han var saa lykkelig personlig at turde betale hende Beløbet for sit Maaltid, og naar han i dette Øjemed traadte hen til Bufetten, bag hvilken hun tronede, saa vidste han altid at indrette det saaledes, at han ved Betalingen idetmindste let berørte hendes Haand.

Som det sig hør og bør en rigtig Forelsket fortæredes Alfonso af en rasende Skinsyge paa Restaurationens Ejer. Denne store, massivt byggede Karl — Alfonso var kun lidt over fem Fod høj og vejede ikke stort mere end hundrede Pund — misbrugte sin Stilling paa en ligefrem skammelig Maade. Staaende tæt ved Siden af hende modtog han Retterne fra Køkkenet, og naar han saa rakte dem til Opvartningspigerne bøjede han sig altid hen over Alfonsos Tilbedte for — det vidste han bestemt — at hviske hende sine væmmelige dumme Galanterier i Øret.

Alfonsos Lidenskab voksede bogstavelig med det, hvormed han nærede den. Han blev bestandig mere udsvævende — i sine Maaltider. Han bragte det til at bestille Suppe og Steg to, ja tre Gange om Ugen. Undertiden driftede han sig endog til en saadan Ødselhed som Vildt. Alt, for at vise hende hvor mægtig hans Lidenskab var, til hvilken fortvivlet Grad af Ødselhed hun drev ham.

(Sluttes).

Stræng Øvrighed.

Politimesteren (til Politibetjenten): Nu er der i 14 Dage ikke betalt en eneste Mulkt for Badning paa forbudte Steder. Hvad er det for Svineri?!

Under Højtryk.

Der var dundrende Hastværk i Luften
i Lands- og i Folkething;
Galskaben over Fornuften
satte i vildeste Spring.
Hele Maskineriet
prusted og stønned i Feber Il;
for hele Lovgiveriet
skulde sluttes førend April.

Bunker af Forslag man henter
fra Udvalgsgravene frem,
Stumper og Fragmenter
fra Vinduesfordybningers Gem.
Alting skulde sammenflikkes
paa Huggermanér med Sav og Bil,
for Fabrikens Svende skulde skikkes
hjem til den første April.

Der var ingen Stunder at spilde
med Ræsonnementer og Snak.
Hvad gør det om en Lov bliver lille,
stor, knudret eller flak;
om den fattes Samling og Sandsen,
om den trænger til Rasp eller Fil,
om den mangler Ho'edet og Svandsen
— naar den blot bli'r i Stand til April.

Man lapper, klister og limer;
saa mange Love vi faar,
nu i et Par Aftentimer,
som forhen i flere Aar.
Der sledes ved Dagslys og Lampe
uden ringeste Ro og Hvil,
der var ligefrem Lovlaverkrampe
paa den anden Side April.

Lageret realiseredes
og Kunderne toges med Storm,
og i Vind'vet reklameredes
med „den positive Reform".
Naar nu bare de Kunder slemme
ej siger med Haan og spydigt Smil:
„Svende, bliv I kun hjemme
paa denne Side April."

Vanens Magt.

Lægen: Altsaa: I en hel Dag maa de intet nyde. Forstaar De?

Patjenten: Jo, Hr. Doktor!

Lægen (idet han gaar): Lad mig nu se, at De holder Ord! Velbekomme!

Livspraksis

Bringer Nogen Dig Din ham laante Bog eller Din Paraply tilbage, saa kan Du — betro ham alt.

En Pige paa seksten Aar kan kun tænke sig sin Tilkommende under Navnet „Arthur", en femogtyveaarig sværmer for „Adolf", er hun bleven tredive synes hun ganske godt om „Christian" og i en modnere Alder maa den der vil gifte hende, gerne hedde Jakob, Peter, Mikkel, Mads, Jesper, Ole eller Gregorius.

Katalog
over
„Ravnens" fri Udstilling.

Da der er enkelte ekstra gode Numre imellem Billederne, har vi holdt det for fornuftigst at lade dem komme i Numerorden.

1. Svin ved Trinitatis, realistisk „Thiess"billede, af Professor Matzen.

2. En frugtsommelig Redaktør. Motivet taget efter et højst abnormt Tilfælde, hvor en lille Redaktør gaar med en stor Kreds Rigsdagsmand i Maven. Malet af „Ravnen"

3. Spyttebakker paa et Gulv. Realistisk Virkelighedsbillede, malet af Maler Chr. Jensen med Hjælp af sin Dreng Peter.

4. Hundekampe. Interiør fra Rigsdagen, malet af V. Hørup.

5. Køge Høns paa Højres Mødding. Stort naturalistisk Dyrebillede. Tilhører i (Tankerne) Hr. Adler Alberti.

6. En hæs Taler. Sujet fra Valgkampagnen i Køge. Tilhører samme.

7. To Ajaksér. Motiv fra „Morgenbladet". Malet af „Ravnen".

8. Læg op, Ferdinand! Scene fra et Redaktionskortor. Tilhører Etatsraad Ferslew.

9. Trillingerne. Højst realistisk Fødselsscene. Tilhører samme.

10. Grævlinger i Virksomhed. Sujet fra Lyngby under Valgkampagnen·

11. En Begravelse. Motiv fra Vestre Kirkegaard. Malet af „Ravnen". Tilhører Bager Haman.

12. Under Glødelamperne. Magistratlig Interiør. Købt af Skatteyderne.

13. Sovetryner. Iteriør fra Borgerrepræsentationen. Tilhører samme.

14. Lig, der brændes. Realistisk Uhyggelighedsbillede. Malet af Professor Matzen.

15. Paa Gumpen! Motiv fra den forestaaende Valghandling i femte Kreds. Malet af „Ravnen".

16. En barberet Pudel. Tilhører Finanslovbetænkningen.

18. Lus mellem to Negle. Motiv fra Trinitatis med Henblik paa en bekendt Køge Tale, der baade skal vedstaaes og benægtes.

Billetter faaes i Rømersgade 22.
Til talrigt Besøg indbyder

„Ravnen"

Mislykket Hævn.

En Slagter har til Nabo en Bager, der er bekendt i hele Byen for sine smaa Brød. En Dag møder Slagteren Bageren og denne spørger: „Hvor har De været, Nabo?"

— Jeg har købt mig en halv Snes Rundstykker inde hos Dem.

— Saa, hvor har De da Dem?

— Under Kasketten — der er Plads nok!

Bageren stak Pillen i Lommen, men lovede sig selv at tage Hævn.

Et Par Dage efter mødes de igen og Slagteren spørger: Hvor har De været?

— Jeg har købt mig et Kalveho'ede henne i Deres Butik!

— Hvor har De det?

— Under Kasketten! lo Bageren fornøjet og gik videre.

Den første

Overfyrværker *Matzen*: Naa, rap Jer nu med Fyren der. I Dag faar vi travlt med at brænde alle

lgbrænding.

d Fruentimmer, som er gravet op for at efterse, hvordan det staar til med deres Uskyldighed.

Nogle Vers

som vi stiller til Raadighed for Hr. V. Neumann i Mikadoen.

Der findes her i vores København saa mangen en,
:,: af store som af smaa, :,:
som øjeblik'lig til at gaa paa, der sku' gives Ben,
og :,: som ingen holder paa :,:
se! der er for Eksempel gamle Ploug med sin Journal,
hvis Byen slap for ham, saa slap den selv for megen Kval,
og Dinesen, den kullede, som svinger Højres Knut.
og Moderationen, og hver Sammensmæltningens Kanut,
som alle i hans Ledebaand saa trolig monne gaa,
:,: dem holder ingen paa. :,:

Hvad siger De om Frederik, „Avisen"s Redaktør,
:,: han er nu af de smaa, :,:
men dog for Resten stor nok til at blive sat paa Dør —
for :,: ham holder ingen paa, :,:
det sku' da være Fyre som Professoren og Goos;
for hvem han brænder sin Virak, der ellers kun er Os,
og Herdahl, som aftrykker hans Artikler imod os,
og Martin Kok, som for hans Bag — nej Fordel ivrig slaas;
men dem som ham jo heldigvis det gaaer skam ligesaa,
:,: dem holder ingen paa. :,:

Hver folkekaaren Mand, som Sammensmæltningen tog med,
:,: selv fra de Kredse smaa, :,:
han skulde, det er soleklart, jo allerhelst af Sted,
for :,: ham holder ingen paa, :,:
enhver Repræsentant, som ta'er hver Mandag sig en Lur,
som, naar det gælder Smaafolk sidder stille som en Mur,
hver Komitémand, som af Mangel paa et Ridderkors,
nu løber rundt grasat som et forpisket gammelt Hors,
han skulde uden videre ha'e et Spark — nok sagt, — og gaa,
:,: ham holder ingen paa. :,:

Fhv. Politiassistent Holck, der paa Grund af Svagelighed tog sin Afsked fra sit Embede paa Frederiksberg, er bleven udnævnt til Byfoged i Nysted. — Da man nu ikke kan antage, at det at være Byfoged i en Provinsby er en Slags Alderdomsforsørgelse for ubrugelige Politiassistenter, maa man holde sig til det gamle Ord: Den, Gud giver et Embede, giver han ogsaa Forstand. — Og man maa lægge til: de fornødne Kræfter. Vi gratulerer Nysted.

Passende Lekture.

Principalen (til sin Lærling): Hvad har Du bestilt i min Fraværelse?

Lærl.: Jeg har læst.

Princip.: Hvad har Du læst?

Lærl.: Don Carlos.

Princip.: Det er ingen Lekture for Handelsfolk! Læs hellere „Købmanden fra Venedig".

Ved Appellen.

Oversergenten: Sig mig engang 45, hvor kan det være, at jeg i Gaar Søndag saa Dem civil, staaende bag et Træ i Frederiksberghave?

45: Fordi — fordi Træet ikke var tykt nok, Hr. Oversergent.

Ved Foraarstid.

Rigsdagssæson nu er forbi
udi de danske Stater.
De vise Thingmænds Kompagni
er atter frank og foraarsfri
med mange Resultater,
om ikke just af prima Sort —
man drager nu dog trøstigt bort.

Og Vintertidens travle Færd,
den lægges nu ad akta;
men rundt omkring i fjærnt og nær
der tales baade her og der
om de forgangne Fakta;
hos nogle faa de Bram og Ros,
hos Andre faa de Skam og Skos!

Med Rigsdagsmændene det gaar
omtrent paa samme Maade,
imedens nogle Takken faar,
det er nok mindre blide Kaar,
som visse andre naaede;
især det moderate Fløj
faar vist et slemme Valghalløj.

Men andre Spørgsmaal dukker frem
og fanger Interessen,
Charlottenborg er et af dem;
man atter dette Kunstens Hjem
nu læser om i Pressen.
I nogle Dage undervejs
var Folk alt til Forgylder Kleis.

Forlængst er hans Lokale fyldt,
mens Hr. og Fru Slott-Møller
er mindre eller mer forgyldt,
bli'er fælt Hr. Willumsen beskyldt
af ondskabsfulde Bøller
for, at han er komplet kowfus
og moden til et Galehus.

Ja, hvor man kaster Øjet hen,
man seer paa alle Kanter,
at der er baade Rend og Spænd,
blandt Højre- og blandt Venstremænd
og deres smaa Drabanter,
saavel ved Maleriers Salg
som naar det lakker imod Valg.

I Menageriet.

Ejeren (da Publikum bliver utaalmodig over at vente paa den annoncerede Brilleslange): Undskyld et Øjeblik, mine Herskaber! Slangen er just i Færd med at pudse sine Briller."

Ja, saadan er han!

Embedsmanden (til Damen som søger Skilsmisse, og som har fortalt om alle sine ægteskabelige Lidelser): Naa, jaja, min gode Kone, men de maa dog huske paa, at Deres Mand ogsaa en Tid virkelig har elsket Dem".

Damen (med et bittert Smil): „Det er meget muligt — den Mand er jo i Stand til alt."

Et Par Ord til Overvejelse.

Det Folk, som sætter sig trygt til Ro,
mens Ørnene hugger sin skarpe Klo,
i hvad den ej sit tør kalde;
mens Ulven øver sin raa Bedrift,
mens Slangen udspyer sin lede Gift,
— det Folk fortjener at falde.

Det, Folk, som flyer for en Smule Blæst,
som ej kan sadle sin egen Hest;
men svejer i Stormen som Sivet,
som bøjer sin Nakke for hvad som helst,
som ej tør skue sin Frihed frelst,
— det Folk fortjener ej Livet.

Du Folk, som stedtes i slig en Nød,
som hørte Rovskrig fra Ørnen lød,
— vil Du for hin Dom vel falde?
— Nej, før maa Du bryde hvert Træghedsbaand,
og før maa Du knytte din grove Haand
mod Frihedens Fjender alle.

Mærkeligt.

Hotelværten: Har Herren paa Nr. 7 faaet sin Regning?

Overkellneren: Ja.

Hotelv.: Det var mærkeligt — og han fløjter endnu!

Fra Gaden.

— Er det virkelig sandt, Mine, at Du har slaaet op med Din Kæreste, fordi han har laant lumpne tre Kroner af Dig?

— Ja, men ser Du, Marie, det var slet ikke for de Par Kroners Skyld, men kun fordi han ikke betalte mig dem igen.

Til Stads.

Turisten (i en Landsbykro): Hvad, skal jeg tørre mig om Munden med denne smudsige Serviet?

Værtinden: Det behøver De jo ikke — den er bare til Stads.

Efter allerhøjeste Mønster.

Gæsten (i en tysk Ølhalle): Ved De hvad, Hr. Wært, det Øl kunde sgu' trænge til at være betydelig bedre.

Værten: Nu skal jeg sige Dem noget, min gode Mand: Naar det gode tyske Øl ikke behager Dem, saa rejs De Fanden i Vold til Amerika! Krakilere har vi ingen Brug for her i Tyskland!

I Skolen.

Læreren: Hvornaar blev Rom bygget?

Eleven: Om Natten.

Læreren: Hvad er det for Snak?

Eleven: Jo, De siger altid, at Rom blev ikke bygget paa en Dag.

Frederiks Vuggesang.

Mel.: Moder siger: fy Du skal og skamme.

Sov mit Barn nu maa Du Øjet lukke,
synge vil jeg til Du slumrer ind;
lad kun Politikens Storme sukke,
jeg vil skærme Dig mod Vejr og Vind.

Sov mit Barn mens Bølgerne de larmer,
naar Du sover pænt saa skal Du faa
Dig en Æske smukke Tingendarmer,
af de ægte, ægte lyseblaa.

Sov mit Barn og voks Dig stor og yndig,
Moder græder for Dig hvis Du dør.
naar Du vokser til og bliver myndig,
skal Du være Højreredaktør.

Sov mit Barn mens Klokkerne de klemte,
saa Du bliver stor og er parat,
til at klare Skærene i femte,
naar Du stiller Dig som Kandidat.

Sov mit Barn og luk Dit trætte Øje;
„Forter" svæver rask forbi dit Blik.
Du skal faa en Sabel og en Trøje,
og en dejlig røgfri Krudtfabrik.

Sov mit Barn, o, Du maa ikke tørste,
her er Flasken, tag Dig nu en Taar,
for mig er Du jo „Frederik den første",
første fødte lille Puttelaar.

Sov mit Barn, lad Søvnen paa Dig virke,
fremad gaar det for dit Syn i Trav.
Hold Dig altid tæt ved Rundekirke
ved Trinitatis finder Du din Grav.

Fra Provinsen.

En Rejsende beklagede sig om Morgenen til Gæstgiveren over at han havde sovet daarligt om Natten, fordi der var spildt Brødkrummer paa Lagenet.

Gæstgiveren: De havde maaske foretrukket Væggelus?

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København

I Skolen

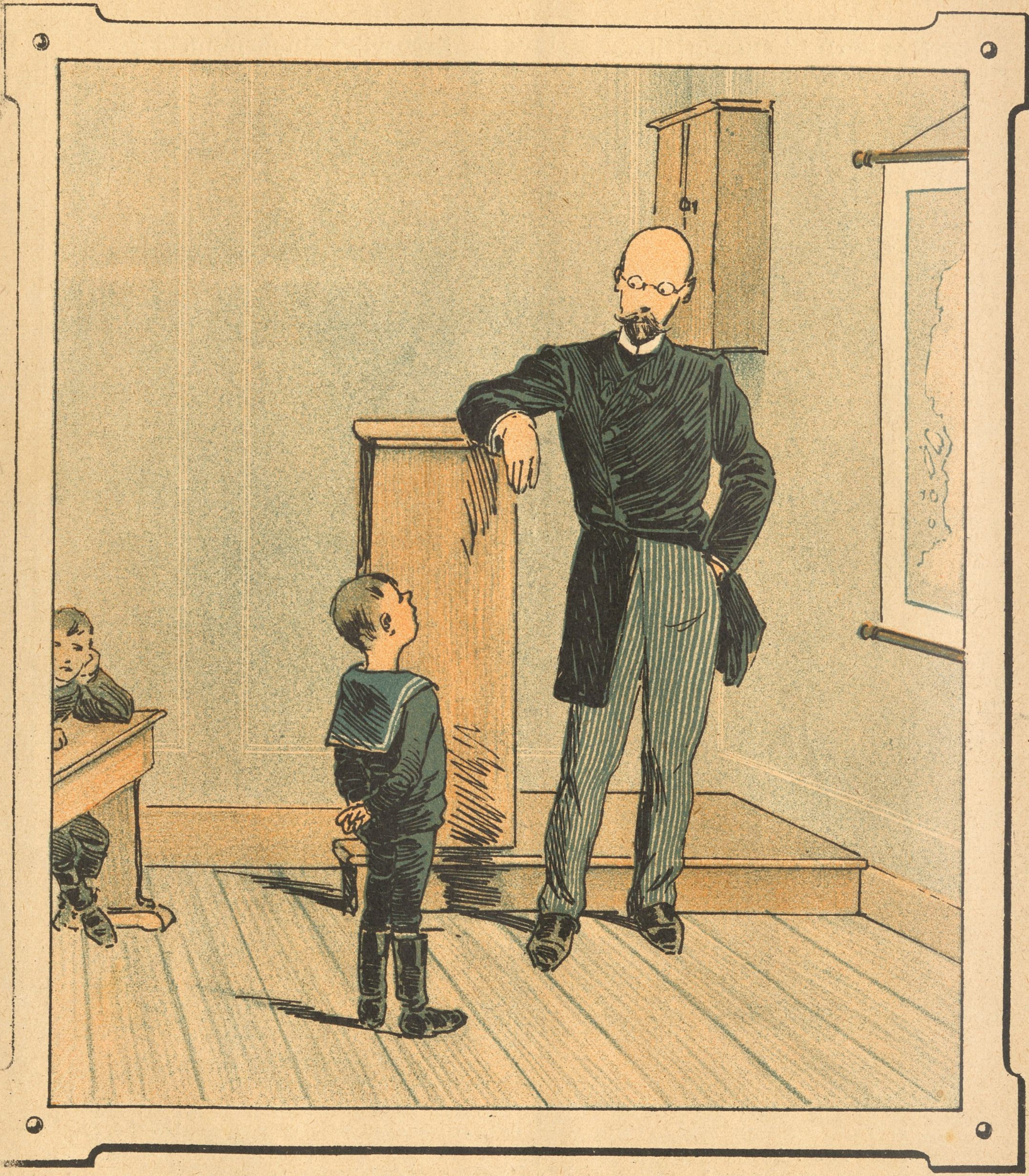

Læreren: Hvad véd Du om Suezkanalen?
Willy (Søn af en Børsmand): Aktierne staar for det meste under pari.

Nr. 15.

Ravnen

Søndag d. 10. April 1892.

En Nødløgn.

Fruen: Men, kære Emil ... Du kommer tomhændet? .. Har Du fuldstændig glemt, at det er min Fødselsdag i Dag?

Manden: Aldeles ikke, min lille Ven ... jeg vilde blot ikke minde Dig om, at Du nu snart begynder at ældes ...

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Joakim udi Babylon.

„Socialen“ Jubilæum fik,
tyve Aarsdagen den naa'de,
:,: overmaade :,:
heldigt Festen gik.
Fredrik ærgrede sig grøn og gul
blot ved Tanken om de mange Mul
:,: han har faaet :,:
paa sit tykke Sul.

Fredriks Uge har det væ't min Tro,
han har hos Blanch debuteret,
:,: blev feteret. :,:
Matzen han var go'.
Senere kom Fred'rik kæk og sund
frem paa Brædderne paa Vodroflund.
:,: fik af Riset :,:
for sin stygge Mund.

Ellers er der nyt om Tietgen blot,
Regnskab han skulde levere;
::: jubilere :,:
det er meget godt,
men naar Aktionærer er paa Spil
om de mange Penge der gik til,
: siger Tietgen :,:
han ej Regnskab vil.

Goos, som op ad Embedsstigen fo'er,
han har jo sit paa det rene,
:,: notabene :,:
Goos'en senior.
Kækt sig værget har den gamle Ørn,
nys han for en Søn har ta'et en Tørn,
:,: Assistenter :,:
bli'er en hel Tylvt Børn.

Snart skal „Ravnen“ ogsaa ud paa Valg,
nyt den for Folket vil snakke,
:,: Højre hakke :,:
slaa mod Stemmesalg.
Arbejdsmand brug nu din Stemme ret,
saa skal Livet blive mere let,
:,: væk med Højre, :,:
et Hurra for det!

Billeder fra Londons Lejekaserner.

Af Edward Aweling.

Kærlighed i Cafe „Medina“.

(Sluttet).

Selvfølgelig bragte han hende Blomster, naar han havde Raad dertil. Og for hendes Skyld gennemgik han om Aftenen den Skærsild at lære at røge, kun for en smuk Lørdag Eftermiddag, uden Frygt at kunne bestille sig en Cigar. Da han omsider havde dristet sig til Vovestykket, røg han sin Cigar med Begynderens fremhyklede Rasthed, men forlod Lokalet noget tidligere end sædvanlig. Imidlertid smigrede han sig med at hun ikke havde lagt Mærke til de fysiske Kvaler han led og at hun udelukkende vilde skrive hans Ansigts Blegheb paa hans Kærligheds Regning.

Han plagedes af Længsel efter engang at se hende paa Gaden, at møde hende naar hun var fri for de prosaiske Forretninger ved Buffetten — og navnlig længtes han efter at være sammen med hende engang uden at være generet af den massive Restavratørs Nærværelse. Saa en Aften samlede han pludselig alt sit Mod og ventede udenfor, til „Cafe Medina“ blev lukket. Da hun lidt efter traadte ud — han kendte straks den sirlige Skikkelse, skønt han for første Gang saa hende i Spadseredragt — bankede hans Hjærte af Glæde. Men da den massive Restavratør kom lige i Hælene paa hende, og da Alfonso nu saa ham gaa ved Siden af den Tilbedte, var Skuffelsen saa meget desto større. Men han vilde dog endnu ikke opgive sin Sag, og den lille Tragedie gentog sig flere Aftner i Træk.

Endelig traf han hende en Aften alene.

„Tør jeg sige Dem et Ord?“ spurgte Alfonso, og hans Stemme skælvede.

„Det maa De gærne, Hr. Tripp.“

„Tillader De, at jeg ledsager Dem et Stykke?“

„Naar det kan fornøje dem.“

Førend han endnu vidste, hvad han egenlig gjorde, erklærede Alfonso hende, at han var rasende forelsket i hende og at han ikke havde noget andet Ønske i Verden end at gøre hende til sin Hustru.

Til hans ikke ringe Forbløffelse fik hun et voldsomt Anfald af Latterkrampe og svarede saa endnu bestandig leende: „Aa, De taabelige Menneske, jeg er jo allerede gift — har været det i over syv Aar!“

„Med hvem?“ stønnede Alfonso.

„Med Hr. Cataloui.“ Det var Navnet paa den kæmpestore Vært i „Cafe Medina“.

„Men De bærer jo ingen Vielsesring“, sukkede den ulykkelige Elsker.

„Naturligvis ikke i Forretningen. Hvad tænker De paa? Vi vilde jo ikke have halvt saa mange Gæster af unge naragtige Fyre som De og Deres Kolleger, hvis jeg bar Ring. God Nat, Hr. Tripp. Der kommer min Mand.“ — —

Alfonso spiser ikke mere i „Medina“. Maden smager ham hundrede Gange bedre, paastaar han, i et lille Spisehus som han har opdaget i en Sidegade.

Forstaaeligt.

Godsejeren: Som sagt, Hr. Løjtnant! Slaa De min Datter ud af Tankerne. Jeg er af Princip en Modstander af Militæret.

Løjtnanten (sværmerisk, fortvivlet): Men jeg kan ikke leve uden Deres Emilie!

Godsejeren: Med den Smule Løjtnantsgage — nej, det kan jeg godt forstaa.

Turnering.

De Ridderе ruster til Leding sig
i hele det ganske Land,
i Koffmannshafn er der hele ni,
der føres af Florian.

Følges hannem af Vagner stolt,
dertil af den smaa Wassard,
vil jeg for Sandingen sige;
ej Riget de gør til Nar.

Moder derefter Scharling frem,
og Hansen, hin digre Svend
Kinden er bleg, thi mod den
„Holm"gang det lider hen.

Ser vi derefter Gad saa glad,
som Kredsen han havde faa't.
Og Stegemann'en, hvis Navn just
ikke lyder paa raat.

Mens Raden sluttes af Ravn, og
Maleren, han hvis Navn
ikke i Blad bør nævnes,
men kendes paa Kristianshafn.

Svært de ruster sig alle
til Kampen, de nødes i;
men før man Kegler saa falde;
hvorfor saa ej disse ni.

Valg-Gloser.

„Folket vil det ikke", siger de Folk, som gærne vil give sig Skin af at være fremskridtsvenlige, men er for fejge til at kæmpe for Fremskridtet.

„Folket vil det ikke", siger de Folk, som samtidig vil være afholdt af Folket og af de Herskende.

„Folket vil det ikke", siger alle de, som selv ikke vil andet, end uforstyrret fordøje deres Bytte.

Alle disse Farisæere skulde være ærlige og sige rent ud: Vi vil det ikke.

* * *

Selv den mægtigste Strøm bestaar kun af lutter smaa Vanddraaber. Idet de forener sig til det samme Løb opnaar de en uimodstaaelig Kraft. — Lad os være enige og maalbevidste — og Ingen er stærkere end vi.

Kaffesladder.

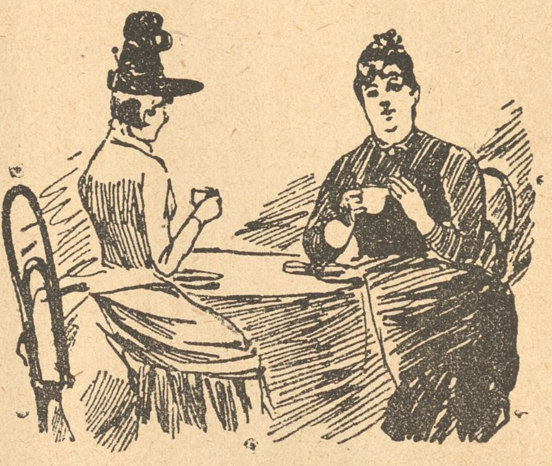

Fru Skade: Aa, min Kære, hvem der nu bare var Mand og kunde tage Del i Valgkampen! Naa, hvor disse væmmelige Sammensmæltere skulde faa læst og paaskrevet — ja, jeg skulde saadan ta'e dem i Skole, at de helt skulde tabe Lysten til at slikke Talerkner ved Guldbryllupstaflet, men hvad kan vi stakkels Kvinder stille op? I Politiken er vi jo kun umyndige Personer og selv om vi kan stenografere bliver det os ikke forundt at stedes for Hr. Liebes strænge Aasyn, men maa pænt blive paa Tilhørerpladsen og der maa de kvindelige Stenografer blive siddende indtil de en Gang bliver fire eller et „Parti", for Hr. Liebe taaler ikke, at to Han-Stenografer og to Hun-Ditto samtidigt — uf! — slippes ind i Landsthinget. Det kunde slet ikke gaa an! Den fromme Biskop Sthyr vilde rødme helt op gennem Taganlæget, og tænk, hvis en af Greverne blev lystig og sa'e „dikke dik" til en af Hun-Stenograferne! Men saa kan De jo nok tænke Dem, at det varer længe før vi Kvinder faa Stemmeret — man kan da trøstig sige, at det ikke bliver i denne Konges Tid, og tilbage har vi altsaa kun den Ret, at bruge vor Stemme — og det vil vi gøre. Vi vil ikke alene føre vore egne Klager frem, men vi vil — og det er nu det vigtigste — vælte alt Moderationens skidne Linned frem paa Gulvet, vise hvad for sveden Vælling og brændte Frikadeller Sammensmælterne har lavet medens de tjente Vælgerne, hvorledes de snød dem med deres lunkne Thevand og holdt Stævnemøder paa Trapper og Gange med adelige Don Juan'er af hvem de lod sig traktere og kysse i Krogene, og saa vil vi sige, at de Vælgere, der nu til Majvalgene fæster de moderate Fløjter igen — de fortjener ikke bedre end at blive udlagt som Fædre til de Misfostre som bliver Frugten af Maskepiet mellem Moderationspi'erne og Provisoristerne. Jo, de kan tro, min Kære, man skal nok faa Kvinderne at høre ved Valgene. Frederik Hansen skal faa Ret i at „Kvinderne har travlt" — dog ikke mere, end at han ogsaa nok skal faa sin egen lille Numse paa Komedie! Det maa alligevel ha'e været løjerligt for Frederik at blive anbefalet af — Ryssel! Kollektørens Stemme maa have lydt for Frederiks Øren som en Røst fra Graven da han talte om sin „Afløser" — et Varsel, som til Overflødighed forudsiger Frederiks Skæbne.

Troligt nok.

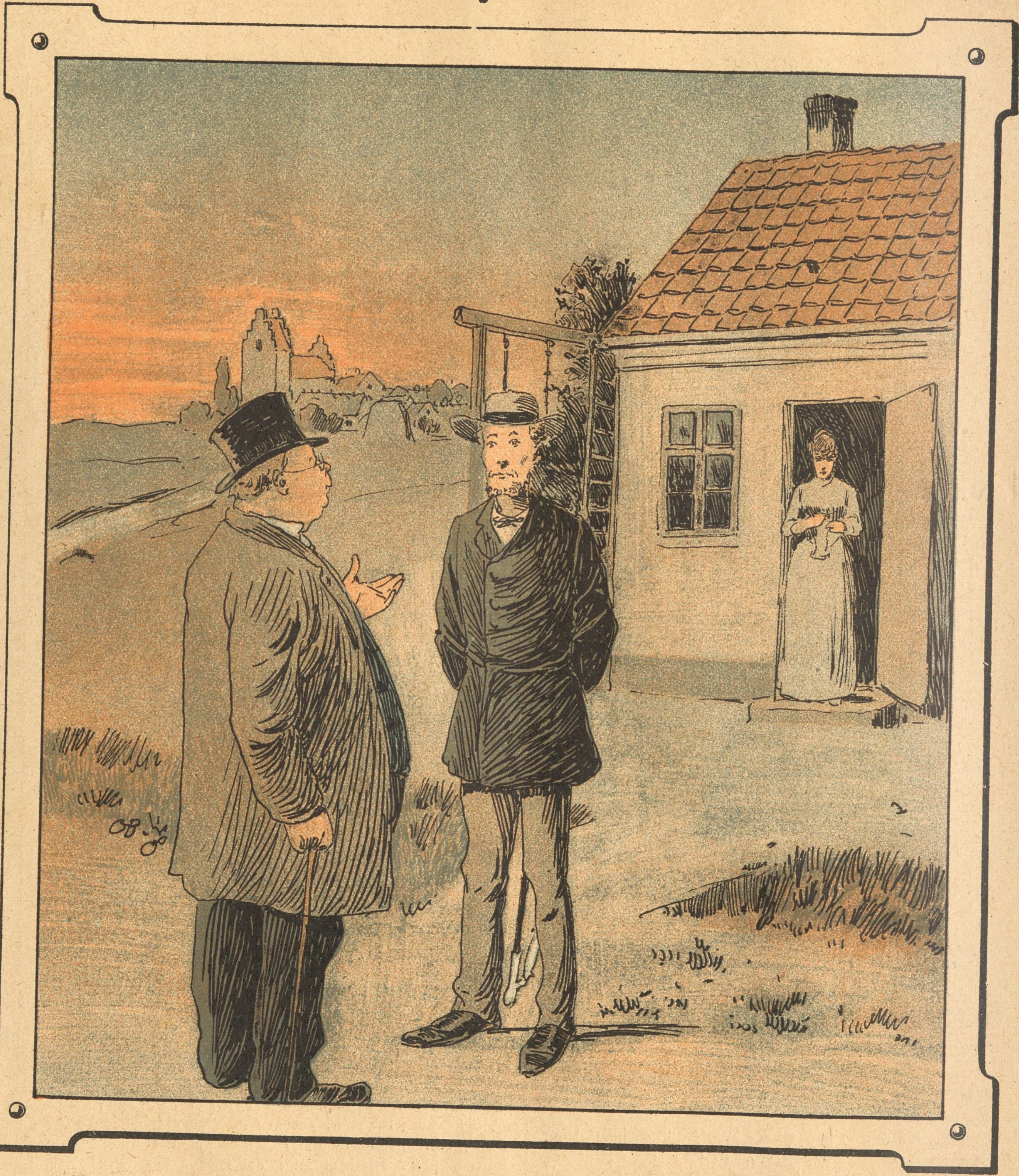

Præsten: Naa, min gode Petersen, lever De nu rigtig lykkelig med Deres unge, smukke Hustru?

Skolelæreren: Aa, Hr. Pastor, det er som man tager det — jeg kan ikke se mig mæt paa hende.

Saadan er de.

— Naa, fandt Du saa det Mønster Du vilde ha'?
— Ja, tænk Dig, det fandtes i syv forskellige Butiker — Gud, sikken et Rend jeg har havt.
— Maa jeg se det?
— Aa, lille Du — jeg købte det virkelig ikke.

Frederik er Ryssels Afløser — det er Frederiks Tur at gøre Dødsspringet. Præmie: 12 Kaffeskeer. Slaar han ikke Faconen af sig i Faldet, maa han paa 'en igen til næste Valg og har „Avisen" til den Tid fordrevet sine sidste Abonnenter bliver der nok en Kollektion til Frederik ogsaa, hvis han ikke bliver Fyrbøder i Goos' Ministerium, om da ellers alle Ministerens Sønner til den Tid er velforsørgede, hvad nok Malmigden-Jensen ikke er, siden han igen stables op i niende, men det kan jo ogsaa være, at Moderationen og Højres Spyttebakker er blevet saa medtagne af de sidste Samlingers Savl og Godsejermiddags-Bræk at de trænger til en Overhaling af Malmigden-Jensens aldrig svigtende, berømte parlamentariske Pensel. Noget galt maa der være med Spyttebakkerne, for Højre har, i Følelsen af at Malmigden-Jensen kommer til at dele Skæbne med Fr. Hansen, sikret sig nok en Malermester, der hedder Stegemann, og har faat det Hverv at dumpe i syvende Kreds. Men naar det nu endelig skal være Malermestre, — formodenlig fordi disse er vant til at falde ned fra skrøbelige Stilladser! — hvorfor har man saa ikke sagt alle gode Gange er tre og stillet den fra Borgerrepræsentationen berømte Malermester Engmann op i femte Kreds? Saa kunde man dog have skaanet stakkels Frederik for at faa sin smukke Facade spoleret, naar han dratter, og da det jo ikke bliver andet Resultat i femte, hvem de saa stiller op, saa synes jeg, at det kunde man lige saa godt overlade til Engmann, som jo forresten maa være lige saa godt med paa Spyttebakkerne som Malmigden-Jensen, og der kunde da ikke tænkes noget mere malerisk end Morgenen efter Valgdagen at se de tre Malermestre kammeratlig gnide hverandres efter Faldet ømme Bagdele med Opodeldoc og sige Tak for Kaffe-Skeerne!

Moderen: Vil Du ikke ledsage Din Fa'er? Han gaar til Valg.

Datteren (undselig): Nej, Mo'er — jeg har allerede valgt.

Løjtnant Blærenberg (gennembladende et statistisk Værk): 1860 var et velsignet Aar — rigtig, jeg er jo ogsaa født i det Aar!

Slem Vane.

— Det er rart, nu kan da ens Lig blive brændt, hvis man ønsker det.

— Maa jeg bare være fri for Ligbrænding! Jeg vil begraves, som jeg er vant til.

Han: Du ser Dig altid om efter andre Mandfolk, bare jeg vidste, med hvilken Lænke jeg kunde fængsle Dig!

Hun: Med en Guld-Halskæde, min Skat!

Nyt Kostume.

— Hvad var Du paa Maskeraden, Camilla?

— Jeg var — lad mig se — aa, nu husker jeg det! — jeg var fransk Ekvipage!

Nogle Deviser,

som vi herved tilbyder Højre til at gøre Brug af i den forestaaende Valgkampagne.

I.

Smaamand!
Du har en Ven,
men Du ved det ikke.
— Stem derfor paa Frederik Hansen.

II.

Fred'rik er Arbejderven,
slog os derfor helst ihjel
for saa var al vor Nød forbi —
— Ja, han vil Smaamands sande Vel.

III.

Kaster Eders Stemmer i Malermester Jensens Gab;
han repræsenterer det rette „Broder"skab.

IV.

Hvem der ej stemmer paa Florian
burde sværtes sort som en Morian.

V.

Stem paa our darling —
Scharling.

VI.

Hvis Socialismen vinder
faar Fred'rik blege Kinder;
thi glem ej Mænd og Kvinder,
de Køge og Kær-Minder.

VII.

Vor Kaptajn er mange Penge værd
o. s. v.
Stem derfor paa Wagner!

VIII.

Navn er ingen „Navnemoder",
han er Fa'er til sine Poder,
hvortil Panserne og hører,
og de store Monitører.
Stem derfor paa ham!

IX.

Enhver som er pr. Stemme,
maa for Guds Skyld ej glemme,
hvad Højre venter a' ham,
lad ellers Fanden ta' ham

X.

Lad bare Højre
ej blive sløjere;
det kan det nemlig ikke taale. — —
Det troer Navnen heller ikke.

Haandtryk i Hovedstaden.

En Pariser spadserede paa Gaden i Selskab med en Provinsianer. Undervejs møder Pariseren mange Mennesker, med hvem han veksler hjærtelige Haandtryk. Medens de gaar videre, giver han hver Gang korte Kommentarer som: „Han der er en Gavtyv — jeg kender ham meget godt .... Denne er en Slyngel — kender ham temmelig nøje .... Det var en berygtet Spekulant — jeg har kendt ham i flere Aar .... Den lange blonde Fyr har været Kasserer, er dømt for Bedrageri." „I Deres Sted", bemærkede Provinsialisten, „vilde jeg kun trykke de Folks Hænder som jeg ikke kender".

Ægteskabstilbud.

Af Mangel paa Bekendtskab søger jeg af denne Vej en Dame, som er i Besiddelse af Kundskab, Klogskab og Videnskab, og som vil gøre mig Følgeskab gennem Livet. Vedkommende maa være mild og venlig, samt forsage Vildskab, Arrigskab, Galskab, Hovenskab, og alt andet Djævelskab, som er et Redskab til Daareskab. Jeg vil ikke kunde føre Herskab med Tjenerskab da jeg ikke er i Besiddelse af det fornødne Pengeskab og ville derfor helst se, at Vedkommende er Ejerinde af et Grevskab, med Naboskab og Udsigt til et smukt Landskab, eller i Mangel deraf et godt Madskab, Klædeskab, Linnedskab, Bogskab og et Flueskab. Naar Vedkommende sværger mig Huldskab og Troskab lover jeg til Gengæld evigt Venskab, aldrig Fjendskab og Ondskab, samt Regnskab for mine Handlinger. Jeg er uden Søster, Broder og Svogerskab. Jeg har den Egenskab ikke alene at være skabt til at sidde i et Glasskab, og haaber jeg efter dette Budskab at Ingen indlægger Billet for Morskab. Billet mrkt. U — Troskab.

Landlig Enfold.

Oberstens Oppasser (afleverer Drikkepengene, som han om Aftenen har faat af Oberstens Fremmede): Værsarti', Hr. Oberst!

Ob.: Hvad er det, Jens?

Opp.: Ded æ Indtræden (Entreen) fra Danseballet i Avtes.

Beregning.

Damen: Sig mig, Hr Mikkelsen, hvor kunde De dog falde paa den Ide, at give Deres gamle Onkel en Kam i Fødselsdagspresent? Han er jo saa skaldet som en Billardbal!

Herren: Jo, netop derfor. Jeg vilde indbilde ham, at jeg ikke mærker, at han er skaldet — saa haaber jeg at han betænker mig i sit Testamente!

Trumf.

Lægen: Jo flere Advokater, desto længere Proces!

Advokaten: Jo flere Læger, desto kortere Proces!

Tiderne skifte.

Tidligere søgte man de Vises Sten, nu søger man de Dummes Guld.

Belæring.

— Naar man ansøger om en Understøttelse skal man saa endnu gøre Knæfald? Og bøjer man da et eller begge Knæ?

— Det retter sig ganske efter Understøttelsens Størrelse. Under visse Omstændigheder kan det betale sig, at — ligge paa Maven.

Frygt for Døden bliver kaldet Kærlighed til Livet.

Ære bliver ivrigst søgt af dem, der har mistet den.

Avertissementer.

Klakører.

Til mine Vælgermøder søges nogle øvede Klakører. Det bemærkes, at de ikke behøver at være selvtænkende Individer; de vil blive underviste i, hvad de har at gøre.

Medlemmer fra „Arbejdernes Værn vil blive foretrukket.

Frederik Hansen.

Taler.

Nogle brugte, men gode Taler (fra et Højrestandpunkt) ønskes tilkøbs. — Anti-socialdemokratiske har Fortrinet.

Højres Arbejder og Vælgerforening
i 9. Kreds.

Sammesteds købes en blød Madrats til at dumpe paa.

I zoologisk Have.

En Herre (til Kakaduen): Hvad hedder Du?

Kakadue: Joko!

H: Hvor er Du født?

K.: Paa Sumatra!

H.: Hvor længe har Du været her?

K.: Længe — meget længe!

H.: Synes Du om at være her?

K.: Tak, det gaar an; bare temmelig megen Regn — rigtig Influenza-Vejr!

H.: Men Du er dog i godt Humør?

K.: Bevares! Men jeg skal jo heller ikke leve af Estrups Alderdomsforsørgelse, jeg bliver ikke censureret af Erik Bøgh og riskerer ikke at faa Erstatningssager paa Halsen

H.: Naa, naar jeg kommer igen, skal Du faa en Kage.

K.: Javist, gamle Fyr! Du ser sgu' ud til at traktere med Kager! Hils Din Jordemo'er!

Medens denne Underholdning fandt Sted, havde en Mængde nysgærrige flokket sig om Kakaduen og den Ubekendte og hørte med stigende Forbavselse paa den veltalende Kakadue Først noget efter at Herren havde fjærnet sig, gik det op for dem, at han var — Bugtaler.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et Resultat.

Colding: I det jeg anbefaler disse Latrinbaner, hvortil Staten ikke behøver at skyde noget til, skal jeg bemærke, at da de befarer Sjællands smukkeste Steder, vil de vistnok blive benyttet stærkt af Lystrejsende.

(Se Rigsdagstidende.)

Nr. 16.

RAVNEN

Søndag d. 17. April 1892.

Anarkisten og Dynamitmanden

Ravachol.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Tag Brødre Glas i Haand.

I Folkets København
er Nøden uvelkommen Gæst,
thi stilles skal hvert Savn
hos Goos'ens skidt aflagte Præst.
Vi tred've nye Kirker faar, stem i, stem i,
og Mønten os af Lommen gaar, fordi, fordi,
hver Præst skal have Timeløn
for Messe og for Bøn.

For Fredrik er det Spænd
at komme saadan ud blandt Folk,
nu er han „Smaamands Ven",
ja fy ham an, den Ædedolk.
Nu er han ubeskrivelig, hæng i, hæng i,
men stadig utilgivelig, fordi, fordi,
det skinner frem af al hans Fjæsk:
hans Politik er Flæsk.

I niende man nys
for „Mal mig den" et Møde gav,
og Helge sa'e: „tys!
vær bare stille som en Grav.
Nu skal vi vælte Hørdum ned, hæng i, hæng i,
men Tavshed, som I Alle véd, fordi, fordi . . ."
— men lange Helge sig har brændt,
vi havde Referent.

Paa Holmen er der en
som hedder Kähler, han er fæl,
han gaar og svænder Ben
for hver en ærlig Formersjæl.
Udnævnelse vi har ham sendt, stem i, stem i,
som Overskruebræksagent, fordi, fordi
hans Virksomhed for Hans e(n)mand
det nok fortjene kan.

En Fornødenhed.

Lærerinden forklarer Eleverne i en højere Pigeskole, at Tobak omsider er bleven en Fornødenhed. Da en af de unge Damer i Stedet for at høre efter sér ud af Vinduet, spørger Lærerinden hende: „Elise, hvad har jeg nylig betegnet som en Fornødenhed?"

Elise: En Løjtnant!

Mo'er Sauvage.

Af Guy de Maupassant.

I.

I femten Aar havde jeg ikke været i Virelogne.

Jeg vendte tilbage dertil i Oktober for at gaa paa Jagt hos min Ven Serval, der omsider havde ladet sit af Prøjserne ødelagde Slot bygge op igen.

Jeg elsker denne Egn overordenlig højt. Det er den mest henrivende Krog paa Jorden, den har for Øjnene en ejendommelig Ynde. Man elsker den med en fysisk Kærlighed. Vi, hvem Landet fortryller, bevarer ømme Erindringer om visse Kilder, Buskadser, Græsgange, Høje, som vi ofte har set og som har glædet os som lykkelige Begivenheder. Nogle Gange vender Tanken tilbage til en lille Plet i Skoven, eller til en Vej langs en Flodbred, eller til en Frugthave, der er som pudret med Blomster. Alt det ser man kun engang, paa en smuk Dag — og det bliver ved at bo i vore Hjærter som Billederne af Kvinder, hvem man paa en Foraarsmorgen møder paa Gaden, i lette og lyse Toiletter, og som i Sindet efterlader et aldrig tilfredsstillet og uforglemmeligt Ønske — Indtrykket af den Lykke man nylig mødte.

Jeg elsker hele Landet omkring Virelogne, det er bevokset med Underskov og gennemskaaret af smaa Vandløb, lige som smaa Aarer, der tilfører Jordens Legeme Blod. I disse Vandløb fanger man Krebs, Foreller og Aal.

Guddommelige Lykke! Man kan endog fine Steder bade og finder ofte Vandsnepper i det høje Græs, der vokser lige ned til Bredden af den lille Bæk.

Jeg gik sorgløs og fornøjet fremad og iagttog mine Hundes Bevægelser. Serval skridtede over en Kløvermark, et halvandethundrede Alen tilhøjre for mig. Jeg bøjede om Krattet der danner Grænsen for Saudreskoven og fik Øje paa en forfalden Hytte.

Pludselig erindrede jeg at have set en saadan før, sidste Gang i 1869; proper, omgivet af Vinranker, med Høns udenfor Døren. Der er ikke noget sørgeligere Syn end et forladt, gammelt og forfaldent Hus, af hvilket kun de nøgne Bjælker rager op i Luften!

Jeg erindrede mig ogsaa, at en Dag da jeg var meget træt og udmattet havde en skikkelig Kone givet mig et Glas Vin at drikke, og at Serval dengang havde fortalt mig Husbeboernes Historie. Faderen, en gammel Vildttyv, var bleven skudt af Gendarmerne. Sønnen, hvem jeg engang havde set, var en lang opløben Dreng, der ligeledes gjaldt for en dygtig Krybskytte. Man kaldte dem Sauvages. Var det et rigtig Familenavn eller et Ogenavn. *)?

Jeg kaldte paa Serval. Han kom nærmere med sine lange Stylteskridt.

Jeg spurgte ham:

„Hvad er der bleven af Folkene som boede i Huset der?" Og han fortalte mig deres Historie.

(Fortsættes)

Toppunktet af Ærlighed.

Kreditor: Naa, gode Ven, nu var det snart paa Tiden at De betaler hvad de skylder mig. Man skulde tro, at De rent har glemt Deres Gæld.

Debitor: Hvad anser De mig for? Tror De, jeg vil snyde Dem? Jeg forsikrer Dem, at om jeg saa skal gøre Indbrud eller slaa et Menneske ihjel, saa skal jeg ærlig betale Dem hver Øre!

*) Sauvage betyder i det franske Sprog „vild", „uselskabelig". O. A.

Jeg — Frederik.

Frit efter Helge Rode.

Jeg — forunderlige Fyr,
Jeg — jeg tykke Fyr,
Jeg — „Avisen"s Midtpunkt,
i mig samles alle Skraalerne,
i mig faar de Glans.

Jeg — mig — Jeg!
Jeg — jeg flammende Lyn
paa Højres Himmel,
Jeg — Galenmathiases Midtpunkt,
Jeg lysende Prik
i „Avisen"s haabløse Mørke.

Jeg — mig — Jeg!
Jeg — jeg har dyb Klang.
Jeg — jeg har Toner og Talegaven,
Jeg — jeg har Rigsdagsmanden i Maven.

Jeg — en Flamme, som Holm ej kuer,
Jeg — saa ramlende rent af Lave,
Jeg — saa flommende fed en Mave
og Næsen, der lysende luer.

Jeg — mig — Jeg!
Aa, hvor saa det dog fatter,
den Jubel, der raaber
i mig selv.

Jeg — mig — Jeg!
Jeg — jeg ukendte Højrekribler,
Jeg — jeg Dyb, hvorfra Stanken stiger,
lad mig tænde en Lygte og prøve at stige
ned i mit eget Jeg.

Der er dumt og tomt
kun slibrige Tanker
der raver omkring som drukne,
og snapper efter Luften.
Og Lyset blafrer
nær ved at slukne.

Aa Rædsel, der splitter min Tanke,
for de vilde Vinde,
men Rædslen kan ogsaa risle
med skønne Anelser
om en femte Kreds.
— Jo, God Morgen.

Jeg — mig — Jeg!
det vil vare længe før jeg naar saavidt.
Det er en tung Gang,
men straalende er den Sejr, der kan vindes.
Diæter og Protektioner
og Kollektioner;
alt, alt i det Ord, der findes.

Jeg — tykke Jeg,
Jeg — i min Hjerne et osende Baal,
Jeg — Du Glans i mit Øje,
Jeg — paa min Tunge et skrigende Skraal,
Jeg vil vove min Trøje
for at naa mit høje Maal.

Aa, nu ser jeg. Nu ser jeg
det staar skrevet med Ildskrift,
langt, langt ude i det sorte Rum,
skrevet af Tusinder Fingre,
der standser min Gang.
Forsvind!
Jeg!

Mester „Pjat".

Midt paa Jorden, lige ned for Polen,
lige ud for Øst og Vest og Polen,
der boede en Mand, som er bekendt,
fordi han fra sit Slot har mange sendt,
som til hans Haandværk dygtige er blevet,
og har han Gerning vidt paa Jorden drevet.
Hans Navn er af Historien udeladt,
men husker jeg det ret, saa hed han — „Pjat".
Han var for Resten Mester i sit Fag
og driver det endnu den Dag i Dag,
og bliver ved — ja helt til Verdens Ende,
saa det kan jo kanskesens gærne hænde,
at Du, min Læser, lærer ham at kende.
Det var for et Par Hundrede Aar tilbage —
Historien er nu rigtignok en Sage,
men derfor kan den være lige vigtig
for Landets Folk, og jeg vil da oprigtig
fortælle, hvad jeg véd om Mesteren,
som er fortalt fra Slægt til Slægt igen,
og som tilsidst blev brølet i mit Øre,
saa jeg blev tvungen til hvert Ord at høre. —
Altsaa for et Par Hundrede Aar omtrent,
da var Hr. Mester „Pjat" slet ikke kendt,
som man kan sige, at han er for Tiden,
man kan forstaa, han Tiden har bevendt
og har i alle Verdens Hjørner rendt
for sit Produkt at brede ud saa viden.
— Se den Gang var han en oprigtig Ven
af fine Folk, af Kvinder som af Mænd,
og var for Resten ellers Pebersvend,
men da han just i Giftetanker stod,
saa gik en Frøken ud paa Frierfod,
hun friede til Fyren, og han lod
sit Hjærte straks gaa glat i hendes Lomme,
man ønskede den Frøken — Velbekomme —
og dermed saa var den Historie omme.
Da der var gaaet et Aar i Ægtestanden,
og de var godt fornøjet med hinanden,
saa fødte Fruen ham en Datterlil,
som havde Evner helt ad Bloksbjerg til,
hun smidig var, og dertil var hun snild
som bare Pokker og en Smule til,
hun kunde sig forvandle til en Slange
og løbe Landet rundt mangfoldig Gange,
saa stikkelige Folk med Grund blev bange.
Man sagde, at hun spyede med Gift,
og hvem kan staa med Mod for slig en Drift?
Da hun blev døbt, saa fik hun Navnet: — Sladder —
hun lignede for Resten helt sin Fader.
Den Frue fødte Børn i tusindfold,
snart en Slange, snart en nedrig Trold,
og skal vi ej gaa i Familiens Vold, —
ja saa maa baade Per og Povl og Maren
erklære Krig med hele, hele Skaren.
Se, det var, hvad jeg havde at fortælle,
Kritikken selv I over det kan fælde.
— Men vær forsigtig, — thi en Brændenælde,
saa let kan røre ved Kritikkens Pil,
om den ej passer paa og skyder til,
hvor den kan magte Tingen med sin Evne,
og hvor den kan faa Fæste i en Revne.

Aa, disse Jærnbaner!

Gnavesen: Jeg sad i en af de sidste Vogne og blev rystet frem og tilbage saa jeg hverken kunde huske eller sandse! Hvorfor Pokker tager man ikke de sidste Vogne bort?

Frugtesløse A

Interiør fra Folket

nstrengelser.

hingsvalget April 1892.

Goos og Gæslinger.

(Frit efter et gammelt Børnerim.)

Goos han haver sig Poder tolv,
tolv Poder have Goos sig,
alle de ere af første Art,
paa deres Kundskab er intet spart,
thi skal han ha'e Ros,
den gamle Goos.
Gæk, gæk!

Goos han haver tolv Poder sig,
og det ej (Anti)Poder,
„Goos"en sørger for Gæslinger smaa,
lære dem krybe, og saa at gaa,
og reder dem lun
en Rede af Dun.
Gæk, gæk!

Dansken holder af „Goos"esteg,
af Goos skam holder Dansken.
Tager med Glæde imod enhver
Gæsling, og giver den fint Kvarter,
hvor den uden Nød
kan have sit Brød.
Gæk, gæk!

En, to, tre, fire fem — otte, — tolv — -
saa er Dusinet sluttet,
alle en Rede skal ha'e — og faar,
om ikke før saa til næste Aar,
og saa lever hver Mand
vi i „Goos"ens Land.
Gæk, gæk!

Diplomatisk.

Lille Hans (rejser sig om Natten op i Sengen og raaber): Mo'er, jeg er saa tørstig!

Moderen: Aa Barn, vær nu stille og sov. Du er slet ikke tørstig!

Lille Hans (efter en Pavse): Mo'er, jeg maa ha'e et Glas Vand, jeg er saa tørstig!

Moderen: Sover Du ikke straks, saa kommer jeg med Riset!

Lille Hans: Aa, Mo'er, naar Du staar op for at hente Riset, tag saa et Glas Vand med!

Ved en Bajer.

— Jeg havde engang en Hund der var afrettet til at hente Brød hos Bageren hver Morgen.

— Ikke andet! Nej, saa skulde Du se min Trofast. Forleden, da Mutter begyndte at blive daarlig, løb det kloge Dyr straks hen og hentede Jordemoderen!

Ved Eksamen.

Professoren: Kan De nævne mig en Plante med meget Æggehvidestof?

Kandidaten: Spinat med Æg!

Politik.

„Politiken fordærver Karakteren!" siger de Godtfolk som mener, at man skal „lade dem regere, der har Forstand paa 'et". Men denne kloge Tale halter stærkt, thi hvem der ikke føler Interesse for sit Lands og Folks Skæbne, og ikke føler Blodet rulle stærkere af Harme eller af Glæde alt efter som det gaar dette Land og Folk ilde eller vel, han har ingen Karakter — at fordærve.

Stor Forskel.

— Hvad Forskel er der paa en Mester og en Svend?

— Jo, naar Mesteren har været fuld, siger han, at han har været syg; men har Svenden været syg hedder det sig, at han har været fuld.

Anbefaling.

Kære Kollega! De vilde have Oplysning om den hos mig engagerede Skuespiller Blak. Jeg kan meddele Dem, at han spiller Karl Moor, Mortimer, Lear, Hamlet og — Billard; det sidste spiller han bedst. Deres hengivne Galde, Teaterdirektør.

Tvetydig.

Sagføreren: Altsaa, De ønsker Skilsmisse. Men hvorfor, kære Frue?

Fruen: Jo, min Mand skældte mig ud og sagde, at jeg kunde gaa Fanden i Vold. Saa forlod jeg straks Hjemmet og gik til Dem.

Grunden.

Moderen: Jeg ved virkelig ikke, kære Mand, hvor det kan være! Nu har vores Mille i Vinter været paa fem Maskerader og endnu er hun ikke forlovet.

Faderen: Hvor det kan være?! Fordi hun altid har været umaskeret.

Efter Forestillingen.

Hun: Naa, hvorledes syntes Du om Primadonnaen

Han: Hun var henrivende; en sand Engel!

Hun: (skinsyg): Saa Du da ikke hvor malet hun var?

Han: Ja, har Du da nogensinde set en Engel, der ikke var malet?

Sentimentalitetens Toppunkt.

Damen (til en ung Gejstlig): Naa, De vil altsaa være Missionær? Aa, De vil kunne stifte megen Velsignelse blandt de vilde Menneskeædere!

Missionæren: Det haaber jeg, naar de bare ikke æder mig i Forvejen.

Damen (sværmerisk): Aa, ogsaa det maatte være Dem en velgørende og opløftende Følelse, endnu i Døden at kunne stille et Menneskes Sult.

Foraaret kommer.

Snuen farver Næsen rød,
og Gigten plager Mænd og Koner,
Tandsmærter bringer den bitre Nød. —
Det betyder, min Ven,
at snart igen
skal vi ud at plukke Anemoner.

Valg-Knallerter.

Gaardejer Henriksen søger Valg i Kolding, men skønt Maler J. Jensen ikke er hans Modkandidat stiller han sig dog i — Coldingkredsen.

* * *

Lad Oberstløjtnant Colding have nok saa mange Mangler — ét maa man indrømme ham: Han er en forsigtig General, thi han tænker altid paa — Retiraden.

* * *

Regeringens gamle Koner kender ingen større Morskab end at hugge politisk Pindebrænde til Sammensmæltergryden. Saa bilder de sig ind, at de kvæler Ilden fra Tidens mægtige, sydende og brusende Socialdemokrater.

* * *

En tilrejsende Tysker talte med en ikke tysk talende Indfødt om Valgene og de forskællige Partier. Vanskeligst var det at gøre Tyskeren begribeligt hvad de Moderate er for Folk. Endelig kom han til følgende ganske fornuftige Sætning: — Ach so! Moder — moder — ate — also etwas modrich — faules — verderbt — nicht wahr?

— Pilraadne! Ja, det er lige hvad de er! bekræftede den Indfødte.

* * *

Til Opmuntring for Partifæller og Venner i Æbeltoftkredsen bringes til paalidelig Underretning, at den der i Kredsen opstillede socialdemokratiske Sabro ikke kan angribes endsige hentæres af „Pæleorm".

* * *

At „bære Hatten paa tre Haar" har til alle Tider været betragtet som det slotteste. Københavns femte Kreds vil dog den 20. April præstere et non plus ultra i denne Retning idet samtlige Vælgere fra Morgenstunden bærer Hatten paa to H'er (Hansen og Holm). Men inden Københavnerne om Aftenen efter Valgdagen lægger sig til velfortjent Hvile paa deres med Glans vundne Laurbær vil Oppositionens Vælgere i femte Kreds, deres Fortid tro, sejrsstolte vise sig med Hatten paa det eneste ene af de to H'r (Holm.)

Og højmodigt overlader de det andet af de to H'r (Hansen) til Reaktionen, paa det, at den med dette fagre ene Haar kan dække sin politiske Skaldethed.

Hos Prokuratoren.

— Et Spørgsmaal koster jo ikke noget, vel?
— Nej! Men Svaret!

Smaa Billetter.

(Aldeles frit efter „København".)

Lars D. At ikke Folk i Hillerød, væmmes ved dit Øllebrød!

Jakob den storartede. Kom igen min Fugl!
Susanne.

Mal mig den. Stakkels Mand!
Nu skal Du atter til det slemme, —
Du burde være klog og — blive hjemme!
9, K.

Fr. H. Naar Kredsen deles hist ved Søerne,
Du nok bli'er valgt af Fælledkøerne —
saa spaaede man Dig nys, Du tykke.
Paa Forhaand ønsker vi:
Til Lykke!

Fra Manøvren.

Kaptajnen: Patroljefører, har De set noget til 19. Regiments Folk!

Patroljef.: Ja vel, Hr. Kaptejn! Jeg traf en Patrolje af 19. Regiment.

Kapt.: For Satan! Hvorfor skød De da ikke? Det er jo vore Fjender!

Patroljef. (grinende): Næ, paa det Lav, Hr. Kaptejn Det var allesammen gode Bekendte af mig, og vi fik os da ogsaa en lille en af Feltflasken inden vi skiltes.

Trippelsen udvandrer med Kone og Barn til Amerika. Da Familien en Morgen vaagner i Kahytten midt ude paa det atlantiske Ocean, siger Fru Trippelsen: „I Dag regner det!"

Hr. Trippelsen ser ud over Havet og svarer: „Ikke Spor!„

„Hvor af slutter Du det, Fa'er?"

„For der er ikke en eneste opslaaet Paraply at se.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Tidsbillede.

— Naa, Kammerat? Er Huset snart færdig?
— Nej, Huset ikke, men Bygherren. —

Nr. 17.

RAVNEN

Søndag d. 24. April 1892.

Tunge Melodier.

Petersen: Hold dog op med den Lirekasse! Hører De ikke, at der ogsaa er en Lirekasse inde i den anden Gaard?

Positivspilleren: Jamen, der er ganske andre Stykker i.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Aa Petersen, aa Petersen.

Før Valget blev der agitert
og Højre alt muligt har probert,
de øved Tryk mod Folk i Trang
paa Støvlerne var selv Lars Oftegang,
han gik til Viceværter om
for at virke ud at der bare kom
til at staa Højrevælgere
paa Listen som Stemmesælgere.
:,: Aah Fedtelars :,:
den Idé var skidt regnet ud,
:,: Aah Fedtelars :,:
den Idé var skidt.

Før Valget i vor femte Kreds,
stod Frederik trivelig og tilfreds
og slog sig paa fin fede Vom
og bandede paa han i Thinget kom;
imens paa radikalt Program
han bavlede væk saa det var en Skam,
man raabte fy! føj Frædderik;
til sluttelig Fred'rik benouet gik.
:,: Aah Frederik :,:
slog Du din Popo, da Du faldt?
:,: Aah Frederik :,:
slog Du din Popo?

Før Valget Højremaleren
gik rundt og spillede Taleren,
men da han paa Tribunen stod
hans Taleevne ham helt forlod.
Ak! Rigsdagsspyttebakkerne
han naaede ikke trods Makkerne;
thi Hørdum gav ham slemme Klin
og vasked' hans Ansigt i Terpentin.
:,: Aa „mal mig den“ :,:
hold Dig nu til Potten min Ven!
:,: Aa „mal mig den“ :,:
hold Dig nu til den.

Før Valget „Morgenbladets“ Ros
fortalte endnu om Ministertrods,
hvert Provisorium sku'e væk
og Secher spillede Livssags Skræk,
men Sveistrup, som blev udspurgt sa'e
at det, som vi ha'ede, det sku' vi ha',
det Svar kan Højre rigtig li'
for det er det bare Forræderi
:,: Aah „Morgenblad“ :,:
nu er Masken revet af Dig!
:,: aah „Morgenblad“ :,:
nu er Masken væk!

Mo'er Sauvage.

Af Guy de Maupassant.

II.

Da Krigen (1870) blev erklæret stillede den yngre Sauvage sig. Han var dengang 33 Aar gammel. Moderen blev alene tilbage i Huset. Man beklagede ikke den Gamle meget, thi hun havde Penge vidste man. Hun blev derfor ganske alene i dette ensomme Hus, saa fjærnt fra Landsbyen, ved Skovens Grænse. Hun nærede iøvrigt ingen Frygt, hun var af samme Kaliber som Manden og Sønnen. En mandhaftig, høj og mager gammel Kvinde, der sjælden lo og hvem det ikke var raadeligt at komme for nær. Kvinderne ude paa Landet ler desuden ikke meget. Det kan Mændene gøre! Kvinderne er indesluttede og ordknappe fordi de fører et glædesløst Liv uden en Lysstraale I Kroen lærer Bonden en Smule støjende Lystighed, men hans Livsledsager vedbliver at være alvorlig med et bestandigt strængt Ansigtsudtryk. Hendes Ansigtsmuskler har aldrig lært Latterens Bevægelser. Mo'er Sauvage fortsatte sin sædvanlige Virksomhed i Hytten, der snart blev bedækket med Sne. Engang om Ugen gik hun til Landsbyen for at købe Brød og noget Kød; saa vendte hun tilbage til sin Hytte. Da man talte om Ulve, bevæbnede hun sig med sin Søns Bøsse, der var rusten og slidt paa Kolben. Hun var underlig at se til, den lange Mo'er Sauvage! En Smule foroverbøjet, med langsomme Skridt, gik hun gennem Sneen. Geværløbet ragede op over hendes sorte Hue, der indesluttede hendes Hoved og skjulte hendes Haar, som endnu intet Menneske havde set.

En Dag kom Prøjsserne til Egnen. Man indkvarterede dem hos Bønderne og hvem der ellers havde Plads, alt efter enhvers Formue og Indtægter. Mo'er Sauvage, der som bekendt var rig, fik fire.

Fire unge Mænd, høje, med blondt Haar, blondt Skæg, blaa Øjne. De saa ganske godt ud, trods de Strabadser som de havde gaaet igennem. Det var godmodige Mennesker, skønt de var i Fjendens Land. Og hos denne gamle Kone var de særdeles flinke og sparede hende, saa meget de kunde, Arbejde og Udgifter. Om Morgenen saa man dem alle, selv paa snefulde Dage gøre Toilette ved Brønden.

De var i Skjorteærmer og badede deres hvide, rødlige Hud, som Nordboerne har, med Vand, medens Mo'er Sauvage havde travlt med at tilberede Frokosten. Saa saa man dem gøre Køkkenet rent, skure Gulvene, hugge Brænde, skrælle Kartofler, vaske Linned, kort sagt, forrette al Husgærning. Som fire gode Sønner, der hjalp deres Moder.

Men den Gamle tænkte uophørlig paa sin egen Dreng, paa sin lange spinkle Søn, med den underlig formede Næse, de brune Øjne, det store Overskæg, hvis sorte Haar aldeles skjulte hans Læber. Hun spurgte hver Dag hver enkelt af de hos hos hende indkvarterede Soldater:

„Ved I, hvor det 23. franske Linieregiment er marscheret hen? Min Dreng staar ved det Regiment.“

De svarede: „Nej, det ved vi slet ikke noget om.“

Og da de forstod hendes Kummer og hendes Sorger, de, der jo ogsaa havde Mødre derhjemme, viste de hende tusind smaa Opmærksomheder. De holdt overhovedet meget af hende, hendes fire Fjender. Thi Landboerne nærer paa ingen Maade det patriotiske Had, der kun er ejendommeligt for de højere Klasser. De Fattige, de, der betaler mest, fordi de er fattige og fordi enhver ny Byrde knuger dem, de, hvem man lader nedslagte i Massevis, de, der er det virkelige Kanonfoder, fordi der er nok af dem, de endelig, som lider frygteligst under Krigens Ulykker, fordi de er de svageste og mindst kan staa imod — de forstaar slet ikke denne krigerske Iver, denne overdrevne Æresfølelse, disse foregivne politiske Kombinationer, der paa seks Maaneder ruinerer

to Nationer, den sejrende, saavel som den besejrede.*)

Man sagde i Egnen naar man talte om Mo'er Sauvages Tyskere:

„De fire dér har fundet et godt Hjem"

Saa, en Morgen, da den gamle Kone var alene hjemme, saa hun langt borte paa Marken en Mand, der kom ned mod hendes Hus. Snart kendte hun ham, det var Landpostbudet.

Han overrakte hende et Brev. Hun tog sine Briller frem og læste:

„Til
Enken Sauvage!

Dette Brev indeholder en for Dem sørgelig Efterretning. Deres Søn Victor er i Gaar bleven dræbt af en Kugle, der formelig har revet ham i to Stykker. Jeg befandt mig lige i Nærheden. Vi var nemlig Sidekammerater i det samme Kompagni og han har tidligere bedt mig om, straks at lade Dem det vide, naar der passerede ham en Ulykke. Af hans Lomme har jeg taget hans Uhr for at bringe Dem det, naar Krigen er forbi.

Hjærtelig Hilsen
Cesaire Rivot,
af 23. Regiment

Brevet var skrevet for tre Uger siden. — Hun græd ikke. Hun sad ubevægelig som en Statue, saa rystet og lamslaaet at hun ikke engang led Smerte. Hun tænkte: „Saa nu er ogsaa Victor død."

Saa kom efterhaanden Taarerne frem og den mægtige Smerte kom over hende. Tankerne stormede ind paa hende, skrækkelige, pinende. Hun skulde ikke mere omfavne ham, hendes Dreng, aldrig mere!

Gendarmerne havde dræbt hendes Mand, Prøjserne havde dræbt Sønnen. Han var bleven revet i Stykker af en Kugle og det forekom hende at hun saa det skrækkelige Syn. Hovedet hængende nedad, Øjnene aabne, Spidserne af Overskæget mellem Tænderne, som han plejede, naar han var rasende — saaledes laa han der, syntes hun.

Hvad har man nu bagefter gjort ved hans Lig?

Naar man dog idetmindste havde givet hende sit Barn igen . . . . .

Men nu hørte hun Stemmer. Det var hendes Prøjsere, der kom tilbage fra Landsbyen. Hun skjulte hurtig Brevet i sin Lomme og modtog dem rolig med sit sædvanlige Ansigt, da hun havde havt Tid til at tørre sine Øjne. Alle fire lo. De var helt glade, thi de medbragte en smuk Kanin som de uden Tvivl havde „reddet" et eller andet Sted, og betydede den Gamle at de vilde have noget godt at spise. Mo'er Sauvage gav sig straks i Færd med at lave Frokosten i Stand, men da hun skulde slagte Kaninen, manglede hun Mod dertil. Og det var dog ikke den første! En af Soldaterne slog den ihjel med et Næveslag bag Ørerne. Saa flaaede hun Skindet af Kaninen.

Men Synet af Blodet, der plettede hendes Hænder, det varme Blod, som hun følte blive koldt og stivne, bragte hende til at skælve fra Hoved til Fod. Bestandig saa hun sin store Dreng revet i to Stykker og ganske blodig rød, akkurat lige som dette endnu i Trækninger liggende Dyr.

Hun satte sig til Bords med sine Prøjsere, men hun kunde ikke faa Maden ned. Soldaterne spiste Kaninen uden at beskæftige sig med hende. Hun betragtede dem fra Siden, rugende, rugende over en Tanke og med ubevægeligt Ansigt, at de intet skulde mærke. (Fortsættes)

---

*) Man lægge Mærke til, at en af de mest fremragende moderne franske Forfattere har skrevet denne Sætning.
D. A.

Efter Slaget (Duo).

Mel. af: En Søndag paa Amager.

Matzen:
Min kære lille Fred'rik, hvorfor er Kinden Din saa rød,
saa jammerfuld Du vanker, Du ligner fast en „blød".

Frederik:
Ak, jeg har lært en sælsom Ting,
derfor gaar jeg saa tavs omkring,
:,: jeg lærte at Arbejderne
ej finder sig i alt. :,:

II.

Matzen:
Min kære lille Fred'rik, ja Slaget blev ej vundet, men
jeg tænker der med Tiden kan voves et igen.

Frederik:
Ak! nej, jeg haaber ogsaa før,
men Vælgerne har vist Kulør,
de spiller i den „røde",
og jeg bli'er hver Gang Bet.

III.

Matzen:
Men kære lille Fred'rik! O tab dog ikke Modet helt,
men haab paa bedre Lykke, naar femte Kreds bli'er delt.

Frederik:
Nej, før staar Jorden stille, ja!
før man i femte vil mig ha'e.
Det mærked' jeg saa tydeligt
paa baade Høj og Lav.

IV.

Matzen (stræng):
Min kære lille Fred'rik, tør Øjet Dreng og klab ej mer',
vor hele Id er spildt, hvis en eneste det ser.

Frederik (smiler gennem Taarer):
Hu! hu! ja jeg skal være glad,
hu! naar jeg vidste blot for hvad.
:,: Hu! hu! hør hvor jeg griner,
er Du nu tilfreds. :,:

Matzen nikker med Hovedet, gaar med betænkelig Mine. Frederik følger ham snøftende.

Da der gik „Moderation" i dem.

Da visse Folk de skændtes, var Atmosfæren stram,
men da de kyssedes det stank, som fra en Mudderpram.

Lykke i Kærlighed.

— I Gaar tabte De igen en Masse Penge i Spil, Hr. Baron, men trøst Dem: Ulykke i Spil, Lykke i Kærlighed.

— Ja, det har jeg altid havt.

— Og desuagtet er De endnu ikke gift?

— Ih, det er jo netop min Lykke.

En Erindring.

— Hvorfor er Du saa bedrøvet, Elli?

— Forrige Aar ved denne Tid var jeg allerede forlovet.

En Misforstaaelse.

Damen: Men nu f. Eks. Vildsvin, Hr. Doktor, er de farlige?
Herren: Nej, ikke det mindste — blot de bliver vel tillavede og nydes med Maade.

Ikke umuligt.

Hun: Men kære lille Peter dog, nu lugter Du igen saa forfærdelig af Øl.
Han: Ja, det manglede s'gu blot, at jeg ikke maatte drikke mig et Glas Øl, naar jeg en sjælden Gang er tørstig. Du vil da vel ikke forlange at jeg skal drikke Eau de Cologne.

Godt Humør.

Det er et sælsomt Tidens Tegn,
som vel er værd at mærke;
mens under hver en Himmelegn
der brydes Kræfter stærke,
og Stridens Bølger heftigt gaar
imellem Smaa og Store,
og kun de Store tænker paa,
hvordan de skal dem more.

Udi Berlin der hersker Nød,
endda Ministerkrise;
mens Fattigfolk forlanger Brød —
den kummerfulde Vise! —
Der Rejsekejser bygger sig
et Jagtflot udi Potsdam,
der skal den staa paa Dyresteg,
for det skal være flot, skam.

De Stenkulsmænd paa Englands Grund
har nedlagt deres Hammer;
et Tab af Millioner Pund
vel Land og Folket rammer.
Men Dronningen, hun rejser rundt
paa Ingenting belavet,
hun aner ikke Spor af Ondt
paa Tur ved Middelhavet.

I Rusland er der Hungersnød —
hvordan at den man møder?
Jo, den Metode er nu sød,
man sparker sine Jøder.
De Rige gør saa, hvad de vil,
og synger et »Te deum« —
Czar og Czarewna rejser til
Guldbryllupsjubilæum.

I Sverig, Norge er der Splid
om denne Statsforfatning,
men Kongen har dog herlig Tid
at søge sig Erstatning.
For al det Kjævl paa sin Facon —
Eksempel nach dem Kejser! —
Han prøver en Salon Vaggon,
til han skal ud paa Rejser.

I Serbien var Milan dog
dem lidt for stiv til Slutning,
og da han blev dem lidt for grov
de uden mindste Prutning,
betalte ham og gav ham Spark —
ak! Stevnet er den flotte,
vidtløftige Hr. Eksmonark
nys af en fransk Cocotte.

Trøst i Sorgen.

En gammel Enkemand (til en yngre Lidelsesfælle): Ser Du, kære Ven, man maa ikke overdrive Sorgen. Husk paa: Du har kun faaet Lov at beholde Din Kone i seks Maaneder, men i den Tid har hun gjort Dig lykkelig. Men i de fyrretyve Aar min Kone prydede vort Samliv drev hun mig hver Dag til Raseri.

Skanker og Skoser.

Renovationskompagnierne har bedt Husejerne om „Nøglen". Mærkelige Samtidige, de Kompagnier; det er jo dog ikke saa længe siden, de var paa Potten.

* * *

For Resten er det nu slet ikke underligt, om den overstandne Strid blusser op igen. Der er jo „Tønder" nok til at nære Ilden med.

* * *

Apropos Tønder! Man siger, at tomme Tønder buldre mest. Det forekommer „Ravnen", at der ogsaa var Bulder nok, da det drejede sig om de fulde.

* * *

„Nyboder holder jeg af"; synger Marineminister Ravn „Ravnen" kender en Vise om Nyboder, der er lidt anderledes:

Holmens faste Stok
lystelig hinanden prajer,
de har sikkert nok
lugtet Højres Rævestreger.
Og den Vælger, som
nødes til paa „Ravn" at stemme,
vendte gerne om
eller blev vel helst derhjemme,
men Nyboder Kommandoen skal nok ham klemme
til at møde frem:
Det hedder: Manne stem
paa Ravn, paa Ravn, paa Ravn.

* * *

For Resten foreslaar „Ravnen" at Nyboder for Fremtiden omdøbes til Ravns Borg; lille Ravns Borg. Store Ravnsborg har jo i Forvejen sin Admiral.

Tvetydig

— Naa, hvad synes De om min lille Nyfødte?

— Aa, et henrivende Barn! En nydelig lille Ting og saa skaldet endnu, ingen Haar, ingen Tænder — aa, hun er sin Moder op ad Dage.

Hun: Du tror slet ikke, kære Alfred, hvilken Overvindelse det koster mig at besøge et Bal.

Han: Mig koster det desværre mere.

Krænket Ærgærrighed.

Moderen: Hvorfor græder Du, min egen Peter?

Peter: Jo, for vi skulde lege Røvere og Soldater og saa sa'e Emil, at jeg duer slet ikke til at være — Røver.

Af Livet.

Mælkehandleren: Jeg skal møde paa Politikammeret Kl. 10, og jeg har ikke Spor af Anelse om hvad Politiet vil mig.

Naboen: Hm! De skal vel af med lidt af den Fløde De har skummet ved at forbedre Kommunens Vand med sød Mælk

---

Reglement for smaa Embedsmænd.

Hold til enhver Tid et Smil parat naar Du mærker, at den Foresatte vil sige en Vittighed.

Naar den Foresatte er distræt og adspredt saa skal Du tro at han ruger over store Planer.

Hæng ikke Din Overfrakke i en altfor fortrolig Nærhed af hans.

Kører han fast i en Bordtale saa vælt Dit Glas, for at Din Dumhed kan bortlede Opmærksomheden fra hans.

Du maa ikke kunne skrive bedre end med de Penne, som han har kasseret.

Holder han af Gennemtræk, saa væn dig til at elske Rheumatisme.

Er han musikalsk, saa køb for fem Øre Bomuld til Dine Øren og øv Dig i forstaaende Bifaldsnik.

Hans Hunds Unoder maa Du stedse kun finde morsomme og originale.

Sidder Du ved Bordet ved Siden af ham saa husk, at Dine Livretter er Fiskehoveder og Postcileovninger.

Skylder han Dig Penge, saa vent til Du faar dem.

I Præstegaarden.

Pigen: Hr. Pastor, nu mangler der igen to Knapper i Deres Bukser. Det er vel bedst, at jeg gaar hen til Købmanden og køber et Dusin?

Præsten: Nej, lad bare være med det, Stine! Vent til Søndag er forbi, saa finder jeg Knapper nok i Kirkebøssen.

Fra Gaden.

Nabokonen: Hvornaar blev din Fa'er syg, lille Marie?

Marie: Da Doktoren kom.

Fra Kasernen.

Sergeanten: Hvad er deres civile Stilling, 73.

73: Mineralog.

Serg.: Vis vas! De imponerer ikke mig med Deres Latin! Sig De bare rent ud, at De laver Sodavand!

Hvorledes man bliver rig.

— Hvorledes er De kommen til Deres Rigdom?

— Ved at sælge et Middel mod Tandsmærter, med den Bekendtgørelse, at alle de, hvem Midlet ikke hjælper, faar 100 Kroner i Erstatning.

— Og hjalp Midlet alle?

— Næ, slet ingen. Jeg skrev alle dem op der meldte mig, at Midlet ikke havde hjulpet, og fordelte de 100 Kr. De fik 5 Øre hver.

I Retten.

Assessoren (til en Mand der er anklaget for Bigami) Sig mig nu først, Buk, er De gift?

Modsætninger.

En Gaves Værd ligger undertiden i dens Mangel paa Værd.

*

Verdens Agtelse kan man tilsnige sig, men Selvagtelse maa redelig fortjenes.

*

Mange Mennesker vilde være mindre elskværdige, naar de ikke besad visse Fejl.

*

En Kvinde formaar at gøre alt af en Mand, — selv en — Kvinde.

*

Siden Mændene har ophørt at spørge efter Idealer, har de fleste Kvinder opgivet at være Idealer.

*

Skønhed uden Ynde blænder kun, men Ynde uden Skønhed binder.

*

Hvis man tilbød en klog Kvinde en Krone, saa vilde hun sige: Ellers Tak, vi Kvinder regerer helst inkognito.

*

De der formelig driver af Lærdom, er ofte de tøreste Patroner.

De Børn.

Drengen: Fader, her staar i Bogen, at Kamelen har 4 Ben. Er det rigtig?

Faderen: Ja, det er det rigtignok.

Drengen: Men hvorfor siger Du da „Kamel“ til Tjeneren. Han har jo kun to Ben.

Af Madkærestens Brev.

— Kære Jens! Nu ikke videre for denne Gang. Kærlig Hilsen med et Kys og tre store Frikkadeller og et Hønselaar fra

Din Marie.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Over Löber.

— Nej, sikke fint Selskab, jeg er kommen i.

Nr. 18.

RAVNEN

Søndag d. 1. Maj 1892.

En lille Tvivler.

Læreren: Hvem var altsaa Moses' Moder?
Eleven: Faraos Datter.
Læreren: Vaas! Faraos Datter fandt jo kun det udsatte Barn i Sivene ved Nilbredden.
Eleven: Aa, gaa væk! Det s a' e hun bare.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: af Mikadoen.

Ja Højre har det s'gu let
med Snak,
en svær Mængde Penge
til Bomme, som stænge
for Stortyves Ejendomsret
jo Tak,
mens Andre kan knapt blive mæt.
Respekten for Ejendomsret, min Bror,
er dog ej hos Højre særdeles stor
mod Gadeplakater
de spilled Pirater,
rev ned Demokraternes Hurop
lod Hr. Krigsminister
von Bahnson med Klister
paa Henningsens Tavle slaa op.

I „Prøven" gaar det jo let
med Snak,
de brøsige Herrer
ad Fattigfolk snærer,
men selv er de voldsom forædt,
det — ak,
jeg siger den Prøve er net.
Og Manicus, Berlingskes Redaktør,
ophidser i Vognmændenes Favør,
han ryster af Ælde,
men ud kan den skælde
hans officielle, man ser jo
han virker for Resten
for Guldbryllupsfesten:
at Folkets Fornøj'lse bli'r go'.

I Fald en Smule for tæt
Du drak
og faar Dilerier,
saa bare jeg si'er:
en Guldkur, saa svinder de let,
aa Snak?!
jo Matzen derude har væ't,
først drak han fem Potter, men I kan tro
at Dagen derpaa gik den ned til to,
tilsidst bli'er han vammel
ved Vin og al „gammel"
Skrammel, som der er „Facon" i,
og skønt at den Kal' va'
mod stigende Skala
vil han nu kun ha' „Skatttefri".

I Frankrig gaar det s'gu skidt
ak ja!
en Flok Anarkister
paa Værtshus sig lister
og anbringer flot Dynamit
uha!
eller ogsaa lidt Ravacholit.
Selv Kolera har de nu i Paris,
bered Jer saa bare til Paradis.
Stol paa at den kommer
herop denne Sommer
naar Blommer og Frugt smager Folk bedst,
i Dannemarks Dale
og det kommunale
bli'er Smitten en kærkommen Gæst.

Kaffesladder.

Fru Skade: Se saa, min Kære, nu kan Malmigden Jensen synge om „alle de ellevehundrede" og „hør, o hør, hvor det dundrede!" — ikke saa meget da han dumpede — for nu har han Øvelse — som da Oppositjonen raabte Hurra for Hørdum og Holm saa det rystede i Bahnsons gamle Kaserner, medens stakkels Frederik ganske slukøret stak Pegefingeren i Munden og sjokkede hjem til Trinitatis for at lade Professoren rimpe lidt paa hans Bukser, der i Faldet havde faat en væmmelig Revne bag i og det er vist baade første og sidste Gang at Frederik faar Lov til at lege Valgkandidat i femte Kreds, for der skal være Maade med Gemytligheden men at proklamere sig selv som Folkethingsmand allerede om Formiddagen det er at gøre Grin med hele Menigheden, og nu kan det saamæn gærne være at det river ud baade med Kaffeskeer og Lotterikollektion og at der allerhøjst bliver Tale om et Par af Professorens aflagte Bukser i Stedet for de revnede, for at Frederik dog kan komme med ud at se paa Guldbryllupsstadsen, og den kom da heller ikke til at staa paa Steg(eman) for Højre i syvende Kreds, saa det ser galt ud med at faa Sammensmæltningens og Moderatjonens Spyttebakker fikset lidt op til Festen, men det kan jo være at Maler Nielsen fra Slagelse kan pynte lidt paa dem, eller at Guldsmed Christiansen fra Odense flotter sig med lidt ægte Forgyldning i den Anledning. Derimod kan jeg ikke begribe, hvorfor Moderatjonen absolut vil ha'e en Snedker (Jensen, Bælum) ind i Thinget. Det forekommer mig som et uhyggeligt Varsel om, at baade Højre og Moderationen snart gaar i Spaanerne, men godt er 'et da forresten, at deres egen Snedker saa selv kan lave Kisten. At Højre fra Levring har forskrevet sig et helt Slot(h), formodenlig ogsaa som en Dekoration til Guldbrylluppet, bringer mig til at mindes det gamle Ord: Det smager dog altid af Fugl, sa'e Kællingen, hun kogte Suppe o. s. v., og det hjælper ikke at den pæne Neergaard følger med i Købet, for det hele vidner om at det „gaar neer", som det hedder paa Kælderkøbenhavnsk, a' Bakke med det nye Folkethingsflertal allerede i dets Søren Kærligheds Hvedebrødsdage, og det varer vist ikke længe førend det kommer til Skilsmisseproces, for hvad skulde de Moderate ellers med Alberti?

De har anskaffet sig en Provst (Nielsen, Bogense), men han kommer vist snarere til at forrette Jordpaakastelse end til at agere ved en Barnedaab, en Eventualitet som de Nygifte aabenbart slet ikke har tænkt paa for ellers havde de nok ogsaa sørget for at faa en Jordemoder ind i Thinget, men maaske kan den stikkelige Oberst Colding gi'e dem en Haandsrækning hvis det skulde knibe, for jeg kan ikke tro andet end at en Mand der kan opfinde Latrinbaner med Lysttog han maa ogsaa kunne manøvrere med Lavementsprøjten og alt til Faget henhørende, og jeg kan saa udmærket godt tænke mig Obersten sidde med en lille vrælende Moderatjonsunge i Skødet, tumle den efter alle Kunstens Regler og sige med et rigtigt Jordemodersmil: „Det er storartet, saa det Barn ligner sin Fa'er!" Tak for Kaffe!

Slaget!

Frit efter Ploug.

Paaskeklokken kimed mildt fra den danske Kyst,
varsled' over Lande, alt om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staa fast alle Vælgermænd,
Estrup raader, naar vi finge Valg igen.

Listet var i Højres Favn Sammensmælter Hær,
neppe Lars fik Tid til at si'e Velkommen vær!
Slutter Kreds o. s. v.

Over Fred'riks bumpne Krop, Brøl om Sejer lød,
Højre dyrt mon købe hver Kreds, som man det bød.
Slutter Kreds o. s. v.

Stemmer lød og Stemmer klang til de Faldnes Hyl,
Maler Jensen streg, thi han fik gevaltig' Prygl.
Slutter Kreds o. s. v.

Haardt det kneb paa Frederiksberg i den Morgen kold,
Bahnson maatte bygge af egen Vaas sin Vold.
Slutter Kreds o. s. v.

Blegnet er saa mangen Kind, falden er ej faa,
men for Højres Ære er der fler at slaa.
Slutter Kreds nu med Lars Sammensmæltermænd,
Estrup raader, naar vi finge Valg igen.

Et godt Menneske.

— Jeg laaner kun Penge af Folk, for at gøre dem en Glæde!

— Men hvorledes vil Du gøre dem en Glæde med det?

— Naturligvis naar de faar deres Penge igen.

Tilbehør.

Han: Hvadbehager? Naar Du faar en Foraarshat til 20 Kroner, saa vil Du have halvandet hundrede Kroner til Tilbehør! Hvad forstaar Du da egenlig ved Tilbehør til en Foraarshat?

Hun: Foraarstoilettet!

Mo'er Sauvage.

Af Guy de Maupassant.

(Sluttet.)

Pludselig spurgte hun: „Hvad hedder I? Jeg ved ikke engang Eders Navne og nu har vi dog været sammen i en hel Maaned." Ikke uden Besvær begreb Prøjsserne hvad hun mente og sagde hende deres Navne. Men det var hende ikke nok. Mo'er Sauvage lod dem skrive Navnene op paa et Stykke Papir, samt deres Familiers Adresser. Saa satte hun sine Briller paa sin store Næse og betragtede den ubekendte Skrift. Endelig foldede hun Papiret sammen og puttede det i sin Lomme, ned til Brevet, der havde meldt hende Sønnens Død.

Da Maaltidet var forbi, sagde hun til Soldaterne:

„I Dag vil jeg gøre Arbejdet for Jer!"

Og hun gav sig i Færd med at bære Hø op paa Loftet, hvor deres Sovested var.

Prøjsserne forbavsedes over denne Gestæftighed. Men Mo'er Sauvage forklarede dem, at saa vilde de have det mere lunt. Og de hjalp hende. De stablede Bundterne helt op til Straataget og lavede et stort Kammer med fire Vægge af varmt og duftende Hø. Der kunde de sove rigtig godt.

Ved Middagsbordet ytrede en af dem sin Bekymring over at Mo'er Sauvage intet spiste. Hun undskyldte sig med et Ildebefindende. Saa fyrede hun dygtig i Ovnen for at varme sig, og de fire Prøjssere steg op ad Stigen til deres Sovekammer. Saa snart Lemmen var lukket, tog den Gamle Stigen bort. Saa aabnede hun lydløst Husdøren og hentede store Knipper Halm, med hvilke hun fyldte Køkkenet. Hun gik barfodet i Sneen, saa sagte, at man intet hørte. Af og til lyttede hun og hørte de fire sovende Soldaters lydelige Snorken.

Da hun mente, at alt var tilstrækkeligt forberedt, kastede hun et af Halmknipperne paa Ildstedet, og da det var antændt spredte hun det paa de andre Halmknipper. Saa gik hun ud af Huset og saa til.

Et vældigt Flammeskær oplyste i Løbet af faa Sekunder hele det indre af Hytten. Saa blev det et skrækkelig glødende Hav, en mægtig brændende Ovn, hvis Flammeskær trængte gennem det smalle Vindu og kastede en lysende Straale ud paa Sneen.

Da lød et frygteligt Skrig fra Husets Loftsrum; det var et skrækkeligt Jammerraab fra menneskelige Væsener, hjærteskærende Skrig af Angst og Forfærdelse. Nu styrtede Lemmen ned derinde. En Ildsøjle stød op fra Gulvet, gennembrød Straataget og strakte sig op mod Himlen som en uhyre Fakkel. Hele Hytten var et Flammehav. Man hørte endnu kun Brandens Knitren, Murenes Bragen og Bjælkernes Knagen. Pludselig styrtede Taget sammen og Husets brændende Tømmerværk fløj, midt i en Røgsky, i Luften som en blændende Regn af Gnister.

Den snebedækkede Mark, belyst af Ilden, glimrede som et lyst Tæppe med røde Pletter.

En Klokke begyndte at lyde i det Fjærne.

Mo'er Sauvage blev staaende foran sit ødelagde Hus, bevæbnet med sin Søns Gevær og anspændte hele sin Opmærksomhed for at passe paa at ikke en af Prøjsserne, skulde slippe bort.

Da hun saa at alt var forbi, kastede hun Geværet ind i Flammerne. Et Skud knaldede.

Folk kom til, Bønder og Prøjssere. Man fandt den gamle Kone siddende paa en Træstub, rolig og tilfreds.

En tysk Officer, der talte fransk som en Indfødt, spurgte hende:

„Hvor er Deres indkvarterede Soldater?"

Hun strakte sin magre Arm ud mod det hendøende Baal og sagde med høj Stemme:

„Derinde."

Man flokkedes omkring hende.

Officeren spurgte hende:

Før Valget den 20 April 1892

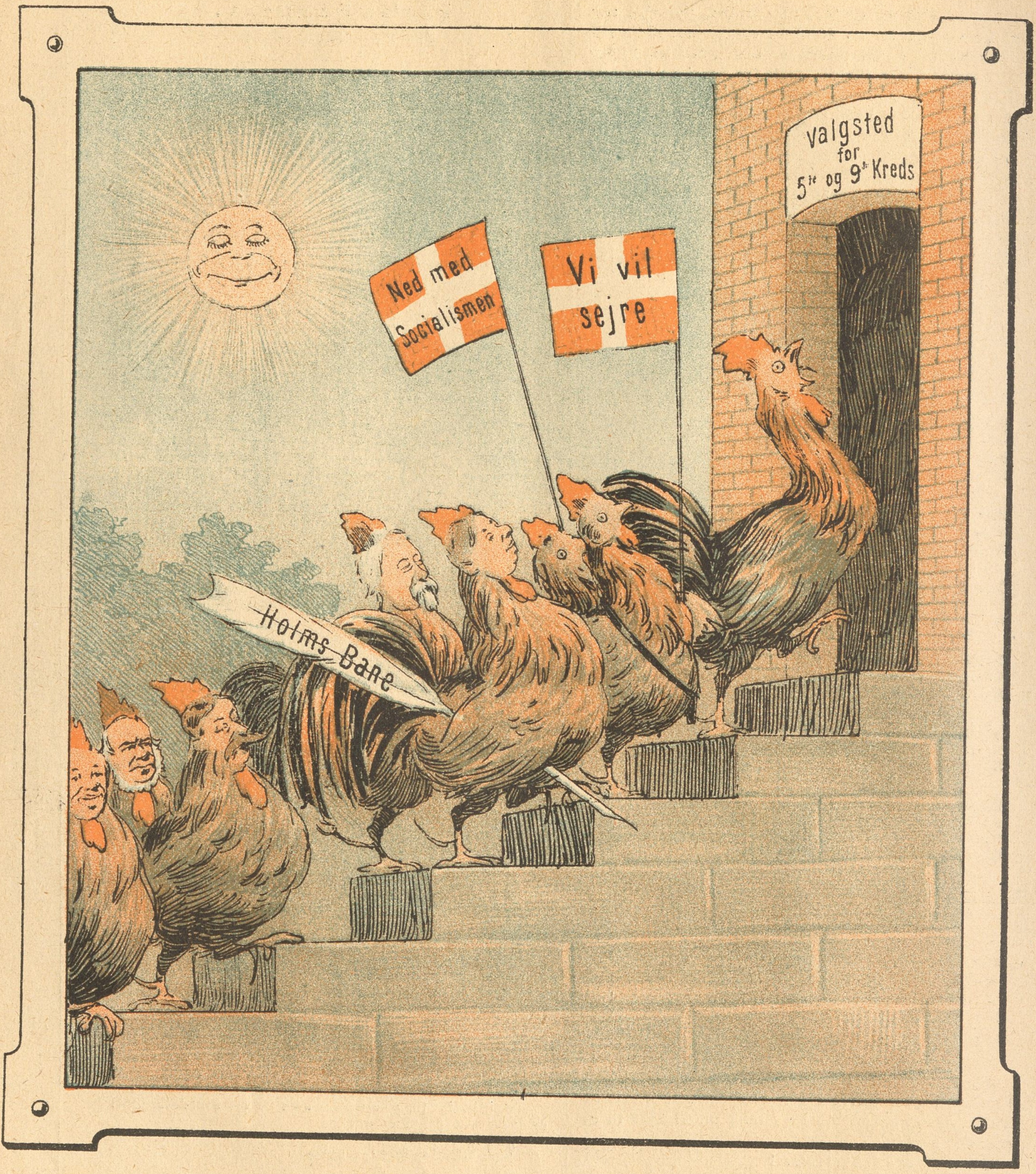

Fra de fløj op,

og efter Valget den 20 April 1892.

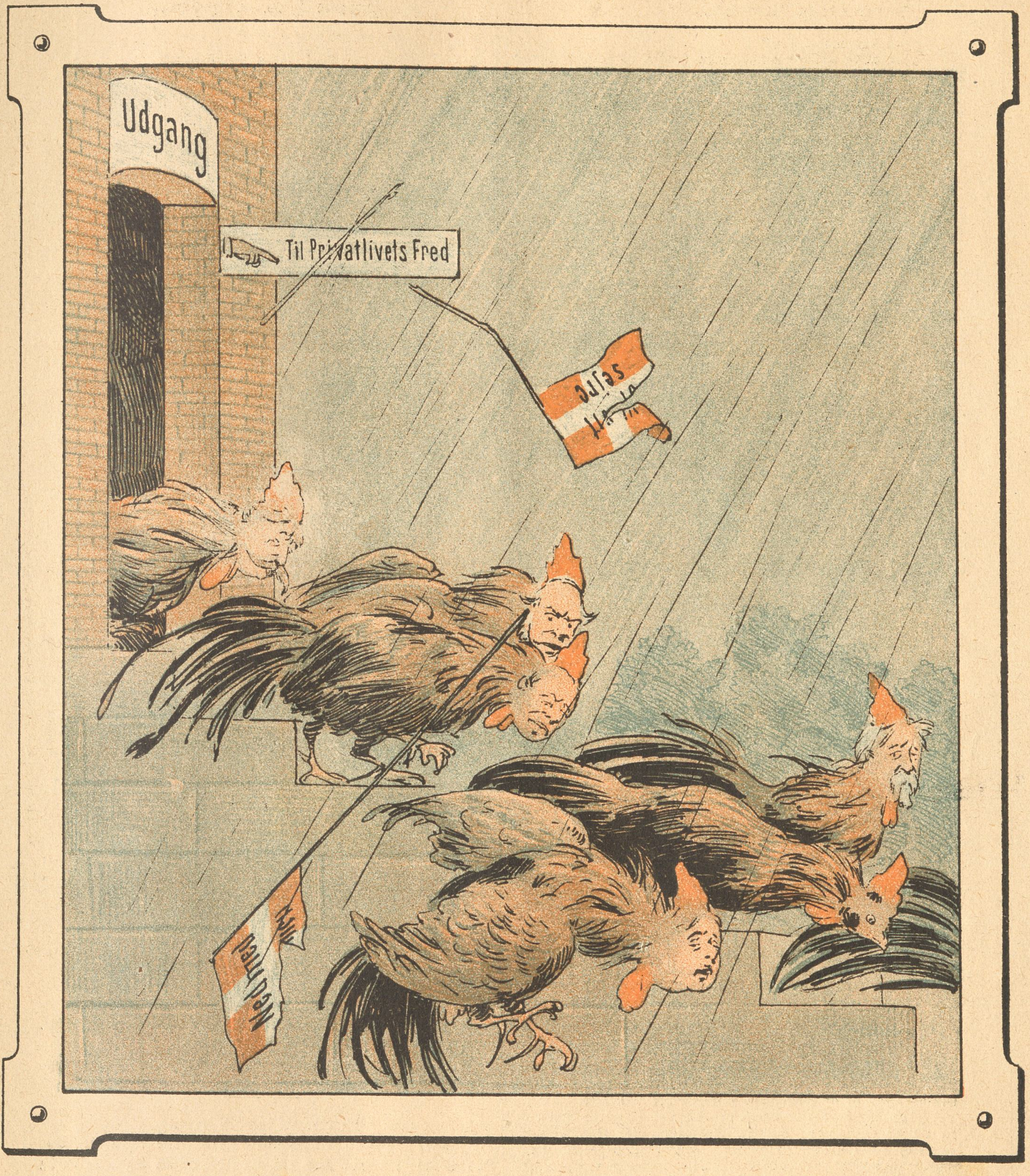

til de fløj ned.

„Hvorledes er da Ilden opstaaet?"
Hun svarede:
„Jeg har paasat den."
Man vilde ikke tro hende, man tænkte, at Ulykken havde gjort hende sindsforvirret. Saa, da alle omringede hende, og hørte til, fortalte hun fra først til sidst hvad der var gaaet for sig. Fra Brevets Ankomst og til de ulykkelige Soldaters sidste Skrig i Dødsangsten. Hun fortiede ikke en eneste Enkelthed, hverken om hvad hun havde lidt, eller hvad hun havde gjort. Da hun var færdig tog hun frem at sin Lomme to Papirer, og for ved det hendøende Ildskær at kunne skælne dem fra hinanden, satte hun sine Briller paa. Saa sagde hun, pegende paa det ene Papir: „I dette Brev staar Meddelelsen om Viktors Død." Da hun pegede paa det andet Papir tilføjede hun, idet hun med en Hovedbevægelse viste paa de rygende Ruiner:
„Paa dette Papir staar deres Navne, for at man kan skrive til deres Hjem."
Hun rakte rolig Papirerne til Officeren, der holdt hende fast ved Skulderen.
Hun vedblev:
„Skriv hvorledes det er kommet og sig deres Forældre, at jeg har gjort det, jeg Viktors Moder, Sauvages Enke. Glem det ikke."
Tolv Mand ordnede sig hurtigt paa to Geledder ligeoverfor hende, i tredive Skridts Afstand. Hun rørte sig ikke. Hun vidste hvad der vilde ske, hun ventede ganske rolig.
Der lød en Kommando. I samme Nu affyredes en Salve.
Et Skud gik af senere end de andre. Den Gamle styrtede ikke om. Hun sank sammen som om man havde hugget Benene af hende. De prøjsiske Officerer traadte til. Hun var næsten revet i to Stykker. I den sammenknugede Haand holdt hun sit i Blod badede Brev . . .
Min Ven, Serval føjede til:
„Som Gengældelse har de Tyske ødelagt mit Slot."
Men jeg tænkte paa Mødrene til de fire Sønner, de unge Mænd der var levende brændt derinde, og jeg tænkte paa den anden Moders Heroisme, hun der i Kraft af Standretten faldt for de prøjsiske Soldaters Kugler.
Og jeg tog en lille Sten op, der endnu var sværtet af Ilden . . .

Guldkuren.

Det vilde være meningsløst at tro, at „Ravnen" efter den Spøke, som den fra Amerika indførte Guldkur har vakt, skulde undlade at oprette et Sanatorium for de af dens Venner, som den mener kan trænge til at komme under Behandling. „Ravnen" har allerede for flere Dage siden engageret nogle af de mest fremragende Læger til at foretage Operationerne og kan allerede med en vis Tilfredshed mælde om et Par enkelte Helbredelser.

En Redaktør, lille og tyk, med stærk udviklet Hang til Spiritualisme og Spiritus, blev indlagt paa Sanatoriet. Hans Tilstand ytrede sig i deliristiske Lyster; blandt andre til at blive Folkethingsmand i femte Kreds og han syntes at være ret inkurabel. Efter et Par Indsæbninger — Pardon! Sprøjtninger, blev han straks rolig og ved en den 20 April foretagen grundig Slutoperation, blev hans Hjerne igen nøgtern som andre Menneskers og han kunde gaa sin Vej alene. Den Mulighed er dog ikke udelukket, at han om kortere eller længere Tid kan falde tilbage til sin Last.

Numer to var en ligeledes lille og tyk, Professor, der var i den Grad fyldt med (E)Sprit, at han var aldeles uudholdelig for sine Nærmestes Lattermuskler. Den oven omtalte Operation den 20 April hjalp ogsaa ham, og han er siden den Tid kommet sig betydelig og maa tildels siges at være helbredet for sit af Sygdommen fremkaldte (Van)vid.

I en særlig dertil indrettet Seperat Afdeling optages fra nu af og til den 26 Maj Individer, der lider af den temmelig stærkt udbredte Sygdom: Guldbryllupsfeber. Vor Guld(bryllups)kur vil antagelig vise sig probat overfor saadanne.

„Ravnen"

Skøn Valborgsdag.

Den 1ste Maj, Skøn Valborgsdag,
det var i fordums Tider,
en Glædesdag med Sang og Flag,
hvor Sommer man indrider.
Forlængst forbi de Tider er,
hvad Skæbnen nu har villet,
hvorhen man kaster Øjet, der
er Alvor nu i Spillet.

Rundt i Europa, Angst og Skræk
i Hjærterne sig lister,
man frygter stadigt nye Træk
af fæle Anarkister.
Thi denne gruelige Fart,
der er i Dynamiten,
har alle brave Godtfolk snart
berøvet Appetiten

I Belgien og Frankrig glatvæk Folk man arresterer,
Italien ta'er ogsaa fat
og Folket kujonerer.
Ja, overalt, der svirrer om
de gyseligste Rygter —
der skal nok være noget, som
den 1ste Maj man frygter.

I Belgien man kalder ind
en hel Del Regimenter,
de skal ethvert uroligt Sind
berolige, man venter.
I Rusland har man sin Manér —
Enhver Methoden kender —
man der stilfærdigt fler og fler
alt til Siberien sender.

Herhjemme vi den 1ste Maj
til Fælleden vil vandre;
der vil vi uden stor Staahej
da tale med hverandre.
Men vi gør ingen Bram og Blæst,
vi straaler ej og larmer —
vort Politi velkommen Gæst
er med de smaa Gensdarmer.

Vor Tevedor i Spidsen for
fin Garde manøvrerer
og giver Forestilling for
Enhver, der assisterer.
I rask Galop med Hop og Hej!
Paa Fælleden de traver —
Jo, De kan tro, den 1ste Maj
en Cirkus han os laver!

Et farligt Ord.

— Sig mig en Gang, Petersen, aabner Din Kone, Dine Breve?

— Aldrig, undtagen naar der staar „Privat" paa dem!

En ikke tilsigtet Virkning.

Anklagede (efter Defensors glimrende Forsvar): Død og Pine! Nu faar man dog igen en Smule Agtelse for sig selv!

Brev fra „Avisen".

Trinitatis etter Valkampanjen.

Majet erede Hr. Redatør!

Er 'et nu'nte de jo sier! De sjenlie Sjeni ska nok vide aa mase sej igennem, aa konstruvere sin ejen Inteundværlihej, aa Di maa desanbelangendes onskylde maj at jaj igen kravler frem a den Forglemmelsens Unnerverden, hvori Sjæfen paa Grond a Blajets Deggedangsje hadde stødt maj ner. Jaj ve ente trædde Dem aa Derses majet erede Lesere ve aa dividere Dem mæ en Sjylesvernsk Rejseroman om mine Oplevelser, sijen jaj sidst gore Dem den Ære aa levere Dem en aa mine aarginale Pennetajninger, men jaj ve barestens sie, at Kambysses fon Hihaha gerne ka gaa hjem aa ligge sej mæ sin Skølle aa sin Paradis, for naar Di hører at jaj har vaaren ingasjerej a Fernant Baudis te aa samle Abbenenter te hanses Davblaj aa hanses aa Haases Ueblaj te 10 Prosent Reveny, saa ka Di vel ongefær begrive, at Dogter Tanner har vaaren en ren Sybarit ve Sijen a maj. — Naa, nok a de! — Som jaj faalejen kommer dinglennes ner a Strøjet mæ Faatajnelsen over di tejneje Abbenenter i en tom Mabbe, æ der en, der dasker maj ganske flamatisk po Skulloren aa sier: „Naa, hvodden gaar 'en Charles?" Di kan jo nok fatte at jaj samleje maj sammen, aa det lidt pludseli, aa venner maj jo om aa sier: „Hva æ der mæ daj, Frædderek? Men om jaj haje fisket en ny Abbenent lie paa Stejet, ku jaj inte hae been mere altererej; for de var Herrenstrarsme min gamle Sjæf, Hr. Frædderek. Aa saa sku Du bare hae set hvor fidel han va. — „Har Du travlt?" sae han. — „Aa, inte mere end som jaj ka „overkomme," sier jaj saa. — „Ve Du da tjene maj hul aa tro lissens i gamle Dae? For i disse bevajede Dae har jaj Bru for alle di værkelie Kræfter, jaj ka rive aa skrave tesammen", sier han. Aa saa begyndte han jo aa ujvegle for maj hvodden han dangdereje den paa Kriesstien, aa at jaj maadde kalle ham for Colding om han inte knalleje Holm i 5te. „Du ka jo nok begrive, Charles", sier han, „at jaj ska baaje skrive Artegler te Blajet om Daen aa snagge om Aftningen paa di testrømningsregulereje Væljermøjer; aa Du ve jo nok, at de ku hænde, at der va en Sosjelist imellem di Engvitereje, aa saa gælds de jo aa ha Skidtsskuffen fyldt, forstaar Du. Men der æ nu noed i Alting, Charles — om de saa æ i Skommer Brusens Kantøffel, sa ka der sgu osse være lyse Ojeblegge, naar han inte har Kit paa — aa jaj ku formærke paa maj sæl, at der mankereje maj noed; for ser Du, Charles: Ybung makt Woemaseme den Majster, aa de æ nelop Ovelsen, jaj mankerer for aa vovne Beonneringen for mine storslaede Snaggegaver. For hva Faen ka de hjælpe, a Veltalenhejens vidonnerlie Muse har engloseret saj i ens Kadaver, naar den allieveller ligger aa sliver saj en Skraver? Den ska foeres, forstaar Du, — ska vi gaa ner aa knive en stor Malort — en Anden en maa ligge sit Jærtebloj i di Ord der rasler fra Læberne; de æ Subjæktejs Livssynder ska gi Talen Fasong, saadden a Tehørerne ska se Talefegnrerne lissen i Faastyrrelsesglas, aa di bare livagtie Frædderekker ska danse for deres Oren. Hvad de her som allevajne i de offenlie Liv sætter Kolør paa Minasjen, de æ Formen, Charles, Formen, ja! Nu ska jaj sie daj en Ting, Charles: Nu komsemerer vi vorses Malort, aa saa gaar vi hjem aa saa øver jaj maj paa daj" Da vi nu kom hjem paa Kontoret javede han alle Mæarbajerne over i Bullionghuse aa saa stellige han saj i Posetur, lissem da han va oppe paa Valtributten; saa famleje han etter sit Overskæg aa saa sier han te maj: „Agtung Charles! Nu æ jaj et Subjækt aa Du æ Aabjækt; de ve sie, at Du æ Folkej, som æ te Møje aa jaj æ den, jaj æ, nemli den bajlende Risdaskandidat i Arbajernes ajen Kres. Du maa gerne slujre nere fra Golleja, aa raave: Fy Frædderek! aa: Op mæ Køjetalen! aa: De æ Løjn i Din Hals, Din Wedekolf! aa saadden lidt Grin, forstaar Du, men Du maa sgu inte sie noed, elsen der æ Menlng i; for saa ka jaj jo inte klare maj. — Æ Du mæ? — Saa, nu starter vi. Nu renger jaj mæ Klokken. — Dingelingeling! Mine Herrer Væljere! Mæborjere! om jaj saa maa sie for en Gangs Skyld! Jaj ve la Dem vije at de æ maj, der æ Diretør for desse Møje aa jaj ve be voreses ny Risdasmand om aa ta Orej. — Saa nu kommer jaj sæl. — Sikken et Kvaj, Du æ, Charles, ka Du inte raave Hurra! aa daske lidt mæ Poterne aa svinge mæ Bøtten! — Saadanne! — Majet erede Vælierfolk! Inte maa Di bille Dem eng, at de æ for Derses Behavelihej a jaj steller maj i denne hersens Kres, men der ska jo noeue te de Værste; aa da jaj har den gevaldiste Forsje; aa skælle uj aa smajre en Løgn uj ujen aa blenke aa der elsen inte æ noed, der bijer paa maj, saa ka Di vel inte ha saa gefærli imoj a Højres Arbajer (Synvaatredeve Kriesassessorer fra Labbetoriet!) aa Væljerforening har — (Hva har I?) Hva vi har? — Vi har inte noed mæ Rakket aa bestille, naar inte di ve stemme paa vos! Ka I forstav de? — Aa Forsvarssagen æ vorses Livssag; for gaar den første te Rotterne, saa gaar — („Avisen" ind!) Saa? — Men naar jaj bier Risdasmand — aa de gø jaj — ska Mijjelstannen hae Paalæg; (Ja, Skattepaalæg!) for de har Voxdumejer sæl sagt, aa han ka da inte være bekendt aa slae Plajer. (Hør!) Aa jaj ve forhandle (Ja mæ Las Dinesen aa Goos!) aa Arbajet aa Fortjenesten ska kons være min, men Eren, de ska være mine majet erede Væljeres; men Sosjelisterne ve jaj brændemærke — Ve Du nu gøre Spitakkel, Charles! — (Heraus mæ ham! Ner a Tributten mæ Flæskefrædderek, saa bier de nok bedre!) — Nu ringer jeg mæ Klokken. — Dingelingeling — Ja, mine Herrer Vælgere! Naar Di æ saadan en Bande Janhogel, at Di inte i Rolihej ka høre Derses tekommendes Risdavsmand udvegle sit Program paa en sajli Maaje, ve la Dem vije at Møjet æ hævet fra desse Ojeblik a.

Ser Du, Charles, saadden ska Majvosen sgu skæres. De æ jo inte Meningen, at di andre osse ska snagge mæ; for saa blier der Vrøvl, aa de æ jo'nte dem, der ska vælges, men maj.

Hva sier Di om saadden en Faastansekfesis? Aa saadden har jaj maaddet staa Model for ham hver evie Da.

Majet erede Hr. Redatør! Hvis Di aa Derses majet erede Lesere har vaaren forbløffeje over Sjæfens takteske Uhyrlihejer, parlemetariske Ustyrlihejer, ongdommelie Friskfyrlihejer aa rodagtie Unatyrlihejer, som han har lagt for Daen unner Valkampanjen, saa ka Di vel nok, etter denne aarginale Pennetajning, begrive, at de haje sin Grund i hanses Tangeperamangsje; aa jaj forbeholder maj derfor osse som min diplomatiske Anskuelse, at hanses Fornejrelse aa Fald var en mattematisk Natyrlihej.

Charles.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Tror Du paa Drømme?

Den Lille: Ja, ligemeget — jeg tror nu paa **Drømme.**

Den Store: Det gør jeg s'gu ikke. I Nat drømte jeg, at man vilde begrave mig i Dag Kl. 8 paa Vestre Kirkegaard. Du kan nok forstaa, at jeg gik derud i Morges Kl. 8...

Den Lille (ivrig)*:* Naa, hvad skete der saa?

Den Store: Ingenting! Du kan da nok se, at jeg ikke ligner et Lig, Dit Vrøvl...

RAVNEN

Nr. 19.

Søndag d. 8. Maj 1892.

Fra Ministerialbygningen.

Cand. Fut: Du, Sprut, hvornaar havde Du sidst fri?
Cand. Sprut: Jeg har s'gu ikke haft fri, siden jeg i Efteraaret var syg i 14 Dage.
Fut: Saa er det min Tur at blive syg denne Gang.
Sprut: Snik, Snak! Nu er her altfor travlt i denne Tid til at blive syg.
Fut: Det blæser jeg paa, saa ta'er jeg simpelt hen Permission denne Gang, og bliver først syg i Begyndelsen af Juli til midt i Avgust.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Forleden Nat vor sultne Kat.

Den første Maj
det viste sig,
at vi var paa den rette Vej,
en tredsindstyve Tusinde
paa Fælleden kom brusende.
I Byen trasked' Parmo om
og der var tomt, hvorhen han kom,
nu mærked' først den gamle Nar,
at Byens Nøgler borte var.

Den femte Maj
den husker jeg,
der stod jeg s'gu paa Blegdamsvej,
at sige Maj i syvti to,
De kan begribe den var go',
man paa Husarer kasted Grus
smed i Betjentes Øjne Snus,
men Staten holdt, og vi holdt med
saa alle Bomme sprang derved.

Af Guld en Krans
nu her til Lands
vil Holm og Sauter skænke hans
og hendes Majestæt i Vaar,
og Børnene for Mønt man slaar.
Var det nu ikke nettere
om Pungene blev lettere
for stakkels Børn, der sulte maa
og tidt i usle Pjalter gaa.

De hovne Mænd,
de Vognemænd,
syn's en Lock-out er rædsom Spænd,
at Tusinder maa lide Nød,
om det de ej en Døjt sig brød;
til Skaglerne de bare slaar,
de vil ha'e Hævn for sidste Aar,
de sku' ha'e Bagsmæk siger jeg,
hvis de vil ikke give sig.

„Børstidende"
er lidende
„Køb'nhavn" med Døden stridende,
og „Danmark" svært paa Pumper gaar,
men til vor Sag de alle slaar,
de smører op, de smører ned,
men altid ingenting De véd,
men véd Du noget, vær ej sen,
de glædes ved et brækket Ben.

Violer.

Af Heinrich Landsberger.

Fortræffelig! Ganske fortræffelig! ... og endnu engang lod den brave Edvard sine beundrende Blikke mønstre Billedet derinde i Spejlet. Han skulde mene, at han var en ganske net Fyr! Tilmed denne Figur. Den var hans Stolthed. Til de legemlige Fortrin kom saa hans øvrige gode Egenskaber. For det første hans afgjort elskværdige Karakter, thi hvorfor skal Mennesket undervurdere sig selv? Saa var der hans Visitkort med Titelen: Assessor i Kriminalretten, det kunde vel nok lade sig høre! Og for det tredie en net lille Bunke gode Værdipapirer deponeret hos Bankiren. Havde han altsaa ikke al Grund til at være tilfreds med sig selv? Og ikke blot han, men — og det var jo netop det vigtigste — ogsaa hans højtærede nærmeste Foresatte med et Ord: Justitiarius.

„Hr Justitiarius", vilde han sige — „vær saa venlig at se paa mig, som jeg her staar, mine Forhold er Dem bekendt. Kort og godt, jeg beder om den Ære at turde kalde mig Deres Svigersøn."

Og hvorfor skulde Justitiarius da ikke give sit Samtykke? Og Elli? Edvard smilede fornøjet. Han havde rigtignok ikke talt en Stavelse med hende derom. Den gode Tone kræver jo, at om slige Sager skal der først tales med Forældrene. Men han nærede iøvrigt ingen Frygt for hendes Vedkommende. Hun havde jo ved alle Lejligheder givet ham Beviser for sin Sympati. Sidste Vinter paa Ballerne, i Teatret, de henrivende Timer paa den nu desværre forsvundne Skøjteløberbane, og nu forrige Søndag, akkurat for otte Dage siden, denne afgørende Diner, hvor han i hele tre Timer sad ved hendes Side og trak allerkæreste Knaldbonbons med hende. Og det kom jo netop ved Knaldkonfekten „Øjet siger hvad Munden ikke tør". Saaledes lød den uforglemmelige Devise Og da havde han set paa hende og hun paa ham ... Og Følgen ... var jo netop det Skridt, han nu stod i Begreb med at gøre ... Der var et Par Mennesker, der kaldte hende indskrænket, ja, hvis han ikke tog fejl, bebrejdede de hende ogsaa Beregning og Mangel paa Følelse. Aa! Som om ikke Folk altid havde noget at udsætte. Men det bekymrede han sig ikke det mindste om. Folk glemte, at Ellis Fader var Justitiarius — og unge Mænd der vil gøre Karriere har altid Brug for en Justitiarius til Svigerfader, tilmed naar han er den nærmeste Foresatte. Nej, Edvard vidste nok, hvad han vilde. Klokken er Tolv! Det er altsaa paa Tiden! Kun endnu et Blik, et sidste Blik i Spejlet ... Sommeroverfrakken paa, til Trods for den varme Majsol derude, og nu, Edvard, fremad til Maalet!

Hvor den er prægtig, saadan en smuk, sollys Majdag. Egenlig det første ægte Foraarsvejr. Aa, saadan en Søndag i Maj er storartet! Han manglede bare en lille Blomst, en lille Buket Violer i Knaphullet. Men hvor er alle Violsælgerskerne henne? Edvard maatte næsten smile ad sig selv. Violer, Roser i Brystet. Det var meget lang Tid siden at han havde saadan et Indfald. Luften i Retslokalet og Støvet fra de gamle Aktstykker var ikke sund for de smaa fine Blomster, og mellem Aktbunkerne havde han nu tilbragt mange Aar. Der tænkte man ogsaa paa ganske andre Ting! Gøre Karriere, avancere! det var det store Løsen. Ustanselig, med Blikket fremad vilde han marschere lige ud mod sit Maal. Det var derfor han befandt sig paa denne Vej, og nu maatte han igen smile over sig selv, nu blev han med et staaende paa denne Vej og saa sig om efter en Viol.

En Viol! .... (Fortsættes.)

Hjærtesuk.

Reporteren (sidder i Restavrationen lige overfor sin Bladudgiver): Ja, saadan gaar 'et! Jeg laver Ænderne, Publikum læser dem — og min Udgiver spiser dem!

Til Guldbrylluppet.

Vor Hofravn beretter.

Festen aabnes efter Forlydende med en stor Guldkur — NB: ikke at forveksle med den amerikanske. Efter Kuren, der skal iscenesættes paa en ganske ny Kurmetode, bliver der Adgang for Deputationer og andre Zoner, og Eftermiddagen sluttes med en stor Galadiner paa Guldservise. Der bliver i den Anledning indkøbt enorme Kvanta af Gulderødder.

Om Aftenen er der stor Illumination med Guldregn — Ordens Dittoen kommer først senere. De høje Herskaber vil pr. Guldkaret køre en lille Tur rundt og se paa Guld'et i Byens Gader og der vil blive Festforestilling paa Teatret, blandt andet med det »för tillfället« genoptagne „Aladdin", hvor særligt Guldhulen med en meget smuk Dame som Guldnare antages at ville gøre sig voldsomt.

Anden Dagen fortsættes Festlighederne. Efter at en Kantate, bygget over Motivet: O! kæreste Hr. Guldsmed! — af en bekendt Hofpoet — er afsungen, vil der blive stor Dejeuner (Guldlach) Derefter vil Københavns Magistrat indgaa med en allerunderdanigst Begæring om Tilladelse til at omdøbe Guldbergsgade til Guldbryllupsgade, og en Deputation af Gulsotlidende Patienter vil andrage om for Fremtiden at turde benævne deres Sygdom: Guldbryllupssot. Derefter bliver der Kirkegang og indtages ved Ettiden en let Lunch, bestaaende af stegte Guldfisk. Eftermiddagen anvendes til at hvile ud i til Aftenens Anstrængelser, der bestaar i Modtagelsen af et Fakkeltog. NB: ikke Sandhedsfakler og Overværelsen af en Forestilling ved hvilken Guldhornene vil blive fremsagt og ledsaget af Illustrationer.

Angaaende Programmet for de følgende Dage nærmere en anden Gang.

Afbodet.

Kommissæren: Undskyld, Hr. Grosserer, men jeg befinder mig for Øjeblikket i en lille Forlegenhed og ....

Grossereren: Lykkelige unge Mand — jeg har allerede længe befundet mig i en stor Forlegenhed!

I Selskabet.

Datteren: Hør Papa, synes Du jeg skal foredrage min Arie nu?

Faderen: Ja, med største Fornøjelse, mit kære Barn, men hvem skal saa underholde Gæsterne imens?

Paa Ballet

Han (sværmerisk): Aa, kære Frøken, nu er snart denne Aftens skønne Drøm forbi og vi maa skilles!

Hun (prosaisk): Sikke noget Vaas, De siger, Peddersen! Vi har jo ikke drømt, men danset!

Botanik.

(Professoren og hans lille Søn spadserer forbi en Kaalmark): Sønnen: Fa'er, Du har aldrig vist mig, hvorledes Brunkaal ser ud.

Prof.: (forbløffet): Brunkaal! Jo vist kender jeg Brunkaal. Den har vi jo spist saa tidt. Hm! Hvorledes den ser ud — mærkværdigt! Skulde der virkelig eksistere en eneste Plante som jeg ikke kender? Brunkaal — al min Visdom for en Stok Brunkaal.

Tilovers.

Kristianhavns Afskedshymne.

Derude paa Øen, som Kalvebodstrand
bestyller med sortegraa Vande,
sidder en slagen, ensom Mand,
med Is paa den hede Pande,
det er ham, den dumpede Jensen.

Øjnene lyse med underlig Ild,
Næsen og Kinderne gløde,
Fippen strutter uredt og vild,
som en Trætop i Storm og i Bløde.
Den stakkels, forpjuskede Jensen.

Sidder han der paa en brøstfalden Stol
mellem Malerpotter og Skamler,
paa Væggen hænger en forrukken Fiol,
hvorefter han skælvende famler.
Ynker den armeste Jensen.

„Kom Du min Harpe, min Trøst og min Fryd,
vi to er alene hjemme",
griber han da i Strængen til Lyd
og med tremolerende Stemme,
synger den sørgende Jensen:

Dengang jeg var lille, uskyldig og grøn,
og Klint monne spille med Naboens Søn,
for Kundskab var blottet om Konge og Gud,
da Næsen var snottet og Skjorten hang ud,
jo, da var jeg i Politik uerfar'n.
O, salig, o, salig at være et Barn.

Som Mand jeg da rejste til Sandhedens O,
forfængelig knejste som Okse jeg Frø,
jeg sang og holdt Taler for Konge og Land,
og saa blev jeg Maler og Folkethingsmand;
jeg tro'de mig i Politikken erfar'n.
O, salig, o, salig, jeg var som et Barn

Saa hænger han atter Fiolen bort,
dog lyder det end i hans Øren,
som om det klang lig en brusten Akkord,
ind gennem Vindu' og Døren:
Farvel, Du dumpede Jensen.

Hans eneste Behov.

Tiggeren: Ja, Frue, De kender mig maaske ikke igen, men da jeg var en lille Dreng, boede jeg her i Nærheden, og en Dag havde jeg tabt en af mine Frakkeknapper. Jeg havde ingen Moder, som De maaske husker, og jeg skal aldrig glemme, at De tog mig ind til Dem og syede en ny Knap i min Frakke. Ah, Frue (han borttørrer en Taare) i alle disse Aar har jeg bevaret denne Knap som en hellig Relikvie — se, her er den.

Damen: Det er godt, min Ven — men hvad kan jeg nu gøre for dem?

Tiggeren: Det eneste jeg nu behøver er en ny Frakke.

Hundemad.

Drengen: Je' sku' spør'e, om der er Hundemad i Dag?
Slagteren: Ja, min Dreng. Hvem skal ha' det?
Drengen: Det er til min Mo'er. Hun sa'e je' sku' be' Dem om en stor Portion.
Slagteren: Er Hunden da saa stor?
Drengen: Vi har slet ingen Hund — Mo'er ska' ha' det til Middag — og Mo'er sa'e, at saa kan Søster og jeg da bli'e mæt den Dag.

Umuligt.

Han: Ja, kære Emilie, jeg maa sige Dig, at denne Prinsessebudding smager virkelig — ja, hvad skal man sige — den smager virkelig mildest talt noget **konstig**.

Hun: Aa, det er bare Indbildning, kære Valdemar! I Kogebogen staar udtrykkelig, at den smager **delikat**.

Opsætsighed mod Politiet.

Mel.: „Peter Smith i Barndomsalder".

Hvor Soldaterne forlyster
sig med ilter Krigerfærd,
hist paa Nørre- og paa Øster-
fælled, tidt med stort Besvær,
udi Solskin som i Regn
under Løjtnant og Kaptajn.

Hvor de skældte og de smældte,
mangen mindre god Figur,
hvor de allerstørste Helte
fik den første Politur,
Politet ogsaa tidt
øver sig i deres Ridt.

Baade Høje og de Lave,
fin og simpel Ekstradion,
baade med og uden Mave
faar de der en god Motion —
Rundt og rundt og atter rundt,
det skal være meget sundt.

Kongensgades Smith blandt andet
er især en jevnlig Gæst,
og han tumler, som en dannet
Rytter, der sin gode Hest;
som ifjor han nu iaar
lystigt sine Volter slaar.

Her forleden rent tilfældigt
der en lille Moppe kom,
og den bjæffede saa vældigt,
at før Smith fik vendt sig om,
mangled' der kun ganske lidt
i, at Smidt var bleven — smidt.

Dog han holdt sig paa sin Ganger,
men han blev jo ederspændt;
øjeblikkeligt forlanger
han, en Politibetjent
Deliqventen kort og godt
sættes skal i en Kaschot.

Men den lille vevre Moppe
tog sig morderligt iagt;
den var ikke til at snuppe
trods en rask Parforcejagt,
og til Slutning er det let
at forstaa, at Smith blev træt.

Harmesnysende han spored'
Gangeren fra Stedet bort;
han red lige fra Kontoret,
hvor han sikkert skrev Rapport
om Opsætsighed og Haan
og saa videre — Tak for Laan!

Gjælder nu for Assistenten,
der skal hævde Lov og Ret,
at faa fat i Deliqventen,
hvad der just ej er saa let.
Lykkes det, har Smith nok tænkt,
mindst bør Moppen vorde hængt!

Kapitalismens Ofre.

I

Paa en opblødt Vej, i Regn og i Slud,
for Vove og Vind, for koldt Vand og Lud,
uden Ly eller Læ, uden Hus eller Hjem
en rejsende Svend ved en Stok hinker frem
med Bagagen i en slunken Berliner
medens Stormen i Træerne hviner.
Han har bare Ben i de hullede Sko,
Strømperne „gik" i den sidste Kro;
— for Værten gav ingen Kredit; —
og da han i Landsbyen bad om lidt Brød,
man ham Lænkehunden til Velkomst bød
og til menneskekærligt Farvel det lød:
Vagabond, vil han rappe sig lidt!
Nu higer han frem til den næste By
med et Haab, der blev skuffet saa tidt;
et Haab, der blev kvalt af Mismodets Sky
saa ofte en Solstraale skinned' paany
„Men hvad har jeg gjort, at en Skæbne saa haard
mig nu har forfulgt i det halve Aar
hvor jeg løber og spørger, søgende gaar?
Kan jeg gøre for, at det ny System
med Kul og med Damp, med Hjul og med Rem
jager mig og de Andre paa Gaden?
Skal derfor jeg hidses som Skovens Dyr,
som en Karl man sky'r
og frygte „Retfærdigheds" strenge Arm:
Politi og Gensdarm
og nægtes Arbejd og Maden?
— Mon aldrig jeg nogensinde
skal mere et Arbejde finde?
Hvad nytter mig da mine Næver paa Skaft,
min Arbejdsiver, min Kraft?
Samfundet har mig jo ikke behov;
Moloch søger et lettere Rov
— Kvinder og Børn kan jeg tænke.
Præsterne siger, at Bibelens Aand
forbyder at dø ved egen Haand,
— men hvorfor vil Guddommen skænke
et Liv, en byrdefuld Gave
til en hjemløs, en herreløs Slave,
der ej til at leve har Lov?"

Ogsaa en Stilling.

— Naa, hvad vil nu Deres Søn Emil gøre? Det har jo hele Tiden gaaet ham saa uheldigt.

Moderen, hvis Søn har gjort et godt Parti: — Aa, han er saamæn meget heldig for Øjeblikket. Om nogle Dage tiltræder han sin nye Stilling, som Ægtemand.

Skarpseende Veninder.

— Kære Emilie, skal Du nu igen have en ny Kjole af Din Mand?

— Ja, hvor kan Du vide det?

— Aa, det er da tydeligt at se, at Du har grædt.

Til Farvelæren.

Agnes (til sin Veninde): Aa, du store Gud, hvor jeg kedede mig hos Etatsraadens. Ved Siden af mig sad en blaa Løjtnant, der endnu var saa grøn, at han bestandig blev rød

Billigheden.

Me: I de gode gamle Tider.

At man Mønsteds Margarine
skal forlange, læser man i hver Avis,
Hver Fabrik jo priser sine
Varer, Gud bevares, ja naturligvis,
men se, naar Steensens nu er den bedste,
hvorfor skal vi saa forlange Mønsteds hva?
Saa sku' man da ha' Forstand, som Heste,
Jeg herefter immervæk vil Steensens ha'.

Gud! hvor alt dog bliver billig
Her i Kjøbenhavn, hør! kan I det forstaa?
Bare det vil gaa lidt villig,
kan man næsten gratis blive fint klædt paa,
køber man blot et Par Permissioner,
faar man gratis Frakke, Vest saa flotte uh!
Ja har man bare en halv Snes Kroner
Bli'r man klædt, som Gentleman i samme Nu.

Sikken Svir det dog maa være
for de drukne Men'sker paa vor Ladegaard,
nu bli'r de holdt højt i Ære,
af Amerikanerne da gratis faar
Brændevin, Bøffteg, Æg med mere,
Li'saa meget „Brandy" de vil hælle ned,
Ja og faa „Guld", hør jeg tror min Kære,
at de ønske det maa altid vare ved.

Har De hørt det allersidste
Fred'rik, ham De ved fra Trinitatis a,
vil saa nødig 5te miste,
Nu er det bestemt at han skal Kredsen ha',
thi faar han „Stemmer" som han fik forhen,
Synes jeg at „Fredrik" være kan tilfreds,
det er udregnet hvornaar han faar den,
nemlig Aaret 1969.

Gunstig Dom.

— Naa, Kære, hvorledes synes De saa om min Bordtale?

— Meget godt! Har ogsaa nylig holdt den!

Et Talent.

— Vi har paa vor Scene kun én Skuespiller, der taler godt, men kun om sig selv.

Ved Kaserneinspektionen.

Generalen (træder ind paa Brandstuen): Naa, Børn! Hvorledes er i fornøjet men Brødet?

En Menig: Det smager temmelig godt, Hr, General, men naar man tygger det, bli'er det til en stor Klump som bliver siddende i Kværken.

Moderne.

Assessoren: Anklagede, hvad er Deres Fag?
Anklagede: Jeg laver Helvedesmaskiner.

Velkommen.

Ny Tekst til en gammel Melodi.

Ser I, hvem der kommer der,
vores tro — la' vær' —
Sammensmælterhær.
Frisk Mod de til Kampens Dyst
og Forhandlingslyst
her i Bryst.
I ser
ej mer
saa mangen kendt, kær Kavaler
men hvem
af dem,
der er, er god for fem.
Nu skal Hr. Bahnson faa hvad Fort
han ønsker — ej han mer den Tort
skal døje, at de „nægtes" bort.
Hurra, Hurra, Hurra.

Estrup, han faar Lov at ta'
alt, hvad han vil ha',
og lidt mer endda,
Ravn faar sig en Flaade smuk
uden mindste Muk
eller Suk.
Kort sagt,
fuldbragt
bli'er Fredens skønne, ædle Pagt,
og skøn,
og grøn,
der spirer Haab i Løn,
for Bojsen som Minister, — og
Mandat til mangt et sølle Drog,
og en Pension til gamle Ploug.
Hvad kan man ønske mer.

En Blomsterven.

Han: De sværmer altsaa meget for Blomster, Frøken?
Hun: Ja, overordentligt.
Han: Men hvilken Art Blomster holder De nu mest af?
Hun: Myrtekrandsen.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Tsing Thsang Bestrup: Vil I staa Kameler! hvad tror I ellers I er valgt for?

Nr. 20.

RAVNEN

Søndag d. 15. Maj 1892.

Løjtenanten: Kan Du ikke rejse Dig op, Din Drønnert, medens Du hilser?
Soldaten: Vel, Hr. Løjtenant! Men naar man er godt kørende. saa hilser man siddende.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: To og to i Rad.

To og to i Rad,
se hvor pænt de fulgtes ad
til den Middagsmad for Hansen,
som gik bag af Dansen;
Olsen førte op
Fyren med den fede Krop,
medens Danneskjold talte for Estrup,
saa spiste Frederik for fire Mand
sekunderet af Hr. Paludan,
da Sulten saa var sat ved denne Fest,
var Parmos Ord til Rest;
Farvel, farvel, farvel Du gamle Skændegæst!

Grundlovsdagen maa
vi paa Gaden ikke gaa
i vort Tog fra Boulevarden,
den er ganske klar den:
anden Pintsedag
taaler ej Musik og Flag,
men til Guldbryllup bli'er det en anden Sag,
er Gud end hellig kan de stole paa
Kongens Hellighed vil foran gaa.
den Søndag tænder vi elektrisk Blus,
og gør i Gaden Sjus,
jo jo jo jo Eugen er en Filurius.

Slap for Himmerig
danske Folk, som var i Krig
og stod bravt mod Tyskens Hærs Ild,
kommer de i Skærsild,
hvis hos Estrup de
efter lidt Pension vil se,
thi hans Kasse er skrabet som Hvermand ve',
og Overretten under ej en Hvid
saadan gammel, dansk Krigsinvalid,
men Høj'steret har dog det sidste Ord,
det lyder som jeg tror:
Hr. Estrup, op med Brikkerne paa dette Bord!

Paa Guldbryllupsdag
hersker jo den fine Smag,
alle de som er loyale
skaber sig som Gale,
er man rig og dum
faar man Østers og lidt Skum
fra Cliquot eller ogsaa maaske fra Mumm.
Fem Tusind Fladstrands man ved Hoffet ta'er
bare for at hædre Landets Fa'er
og Landets Mo'er, som styred Staten flot
saa Alle har det godt,
mens Østersen og Vinen glider ned saa smaat.

Violer.

Af Heinrich Landsberger.

(Fortsat).

En Viol!

Hvorfor gjorde nu dette ene lille Ord, den beskedne usynlige Blomst paa engang Edvard saa eftertænksom? . . . Og jo mere han tænkte og grundede, desto tydeligere hævede den sit lille blaa Hoved op af Fortidens mørke Skød. Og pludselig nikkede det tilligemed en hel Del andre Søstre til ham, alle omvillede med glimrende Staniol, fra Vinduet i en Blomsterhandel, og midt imellem duftende Roser og Reseda. Han gik netop der forbi. Det var ogsaa saadan en lysende klar Majdag som i Dag, der hos ham vakte Lysten efter noget blomstrende . . . Dengang, da han var endnu ung og holdt meget af Blomster . . . . og han traadte ind i Butiken og dér laa de smaa blaa duftende Blomster paa Disken . . . men Herren kunde ogsaa, som den gamle rynkede Blomsterhandlerske sagde, faa ægte Parma-Violer, naar han ønskede det. Og med det samme raabte hun: „Lise, kom med Parma-Violerne, Lise!" — „Straks, Bedstemo'er!" Og mellem de store grønne Planter bag Disken viste sig en yndig Skikkelse, halvt Barn, halvt Kvinde, saa nydelig og elskelig og ungdomsfrisk som Rosenknopperne, nej, som de beskedne, og dog saa sødt duftende smaa Blomster, hun præsenterede ham. Han blev ganske forvirret over det yndige Syn og stirrede paa hende med store Øjne. Saa rødmede hun og sænkede Øjnene, lige saa blaa som Violerne i hendes Haand. Da raabte den gamle Kone noget og nu først vaagnede han op og tog en af Buketterne . . . af hendes Haand. „Min Datterdatter", sagde den gamle med et velbehageligt stolt Smil . . . Hele Dagen bar han den lille Buket i Knaphullet og tænkte paa det yndige Væsen, der havde rakt ham den, og da den om Aftenen mat og træt lod det lille Hoved falde ned paa de grønne Blade der omgav det, saa anbragte han den straks i et Glas Vand, og den var det første han den næste Morgen tænkte paa og saa efter og han mindedes atter og atter Øjnene, der lige saa blaa og elskelige havde tilsmilet ham. Og saa, da Middagstimen kom, stod han pludselig igen udenfor Blomsterhandelen. Først spejdede han omhyggeligt gennem Glasruderne, ja, der var hun igen i al sin Ynde, med det elskelige Ansigt og den lidt kække lille Stumpnæse og det mørkebrune bølgende Haar bøjet over en Krans, som hun hastede med at gøre færdig . . . Hurtig forsvandt han bag en stor Viftepalme, thi hun havde nær opdaget ham … saa traadte han igen med højst ærbar Mine ind i Butiken og den gamle rynkede Kone smilede godmodigt … hun genkendte vel den stumme Beundrer fra i Gaar… „En Violbuket". „Parma-Violer?" „Ja Tak, Parma-Violer." Af lutter Iver blev han blodrød i Ansigtet, og igen raabte den gamle: „Lise, Parma-Violerne!" … og Lise kom. Forskrækket foer hun tilbage, da hun saa ham; men saa, som om om hun ærgrede sig over at lade den fremmede unge Herre mærke noget, smilede hun helt venligt og ligefremt. „Min Herre, vil De være saa venlig at vælge" … Og den kække lille Stumpnæse saa end mere fortryllende ud. Nu dristede han sig til at gøre en Bemærkning, om Violerne da virkelig kom fra Italien. Hvorledes Herren kunde tvivle, lød det næsten vredt fra Lise. Aa, fordi det dog var saa langt borte. Det var just ikke meget aandrigt, men nu begyndte Lise at fortælle, at Violerne blev pakket i Vat, at Transporten ikke skadede dem; ogsaa Bedstemoderen gav sit Besyv med … Saa kom han med en eller anden Spøg, og Lise slog en Latter op saa sølvklar og frisk og hun saa med Smilehullerne og de hvide Tænder endnu mere henrivende ud … det var, som der lød Latter fra alle Blomsterbægere og ind til dem lyste den solklare Majdag og alt var Foraarsglæde og Blomsterduft, og hun … hun dejlig blandt alt det dejlige.

(Sluttes.)

Sommerglæder!

Se, dersom Du morer Dig dolig,
og det kan jo ske for Enhver,
saa aabned' i Torsdag Tivoli:
se nu, at Du morer Dig der!

Da Rasmussen jo nu har lukket
sin Variété, som bekendt,
saa har Du begribeligt sukket:
alt Variétéliv er endt!

Men Tivolis hellige Haller,
de aabner den gæstfrie Favn,
og „Kistens" sublime Rabalder
vil muligvis stille dit Savn.

Og om end Orchestrene miste,
derinde en Mand eller to,
til Klager Du ej Dig fordriste,
men ta'e Du det bare med Ro!

Paa Trane og Watt kan Du lide,
saa vær Du kun trygt deres Gæst;
de siger: Alene vi vide,
hvad der nu kan tjene Dig bedst.

Saa hvis Du alligevel kjeder
Dig der i Tivoli hos Watt,
der andre saa er, der bereder
Dig Nydelsens liflige Skat.

„Alhambra" — der har Du „Aborren",
Tilvejrs den saa nydeligt gik,
det ved vi, Du staar ikke for 'en,
og det kan Du ha'e for en Slik.

I Cirkus Berideren Schumann
i Aar vil ta'e fat paa en Frisk,
Hvis saa man vil klage, saa sku' man
min Salighed osse ha'e Pisk.

Og tænk saa paa Guldbryllupsfesten,
ja, det kan Du tro' bliver Sjov,
naar Tevedor kommer paa Hesten,
i Fald at Eugen gi'er ham Lov.

Guldæblerne de ville springe
og rundtom Guirlander og Flag,
og Gardens Musik, den vil klinge,
Kanonerne dundre med Brag.

Og Galadiner'er paa Slottet
og Baller — ja, det kan Du li'e!
for dermed man vil blive gottet —
men det gaar din Næse forbi.

Men vi vil dog ej blive gale
paa Hofmarchallatet — næ, næh!
for vi er saa voldsomt loyale,
saa vi skal nok raabe Hurræh!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, nu kom vi saa vidt, som Estrup rimeligvis tænkte da han mønstrede det nye Folkethingsflertal ude i Kasernen, og det er ikke umuligt at han ogsaa har tænkt, at de Folk kan bruges til hvad det skal være; naar bare man gi'er Tid, saa falder de Pærer nok ned af sig selv, og tager Provisorierne og alt det øvrige med for Selskabs Skyld. For det er netop dette med at gi'e Tid, som Estrup uden at rose ham har et udmærket Haandelag til. Han er ubetinget det stædigste Mandfolk jeg i mine Dage har kendt, og jeg siger bare, at var han bleven min Mand — ja, saa havde jeg begæret Separation for længe siden, hvis jeg da ikke var død af Ærgrelse inden det kom saa vidt. Nej, maa jeg saa be'e om Skade. Lad ham nu i mange Retninger være det Asstum han er, og hans Fruentimmernykker gør mig jo Sorger nok sommetider, men det maa jeg sige, at Provisorier kender vi ikke noget til i vor Husholdning. Ih, det manglede bare, at Pengene skulde bruges til Ting, som jeg modsatte mig! Og saa skulde jeg bagefter bøje mig og skyldigst indrømme: „Hvad Fatter gør, er altid det rigtige!" Nej, saa kender De ikke Mille Skade, født Rask. Men det er jo netop det, Folkethingets Flertal skal dresseres til, at anerkende Estrup som Herre i Huset. Og saa med Tiden, maaske allerede til Efteraaret, faar vi den kendte Historie med Estrups Hest om igen. De husker jo nok: Paa en Ridetur kom Estrup til en stor Mudderpøl midt over Vejen, Hesten vægrede sig ved at gaa igennem Pløret. Estrup blev gnaven og drev paa med Sporer og Pisk. Forgæves. Atter og atter gjorde Estrup Forsøg paa at faa Hesten over Moradset. Hesten fortsatte sin Protestpolitik, men stædig, som Estrup er, gav han ikke efter. Efter tre Timers Modstand, opgav Hesten Ævret og traskede slukøret gennem Søplet. Estrup strøg sin Knebelsbart og var tilfreds. Da han forrige Fredag sad i sin Stol i Landstinget hensunken i selvtilfredse Betragtninger kunde man tro, at han tænkte paa Affæren med Hesten og saa smaat glædede sig til at Timen nærmede sig, da Folkethingets nye Flertal efter fornøden Dressur vilde bære Estrup gennem alt Provisoriemudderet og ud igen paa de lovlige Tilstandes slagne Landevej. Og nu skulde det ikke undre mig, om Overløberne,

Troligt nok.

Tiggeren: Aa, go'e Herre, giv en fattig Mand en Øre til Nattelogis.
Herren: En Øre — hvorfor b e d e r De om en Øre?
Tiggeren: Jo, for De ser ikke ud, som De kunde falde paa at give mig en, uden at jeg be'r om den.

Dilemma.

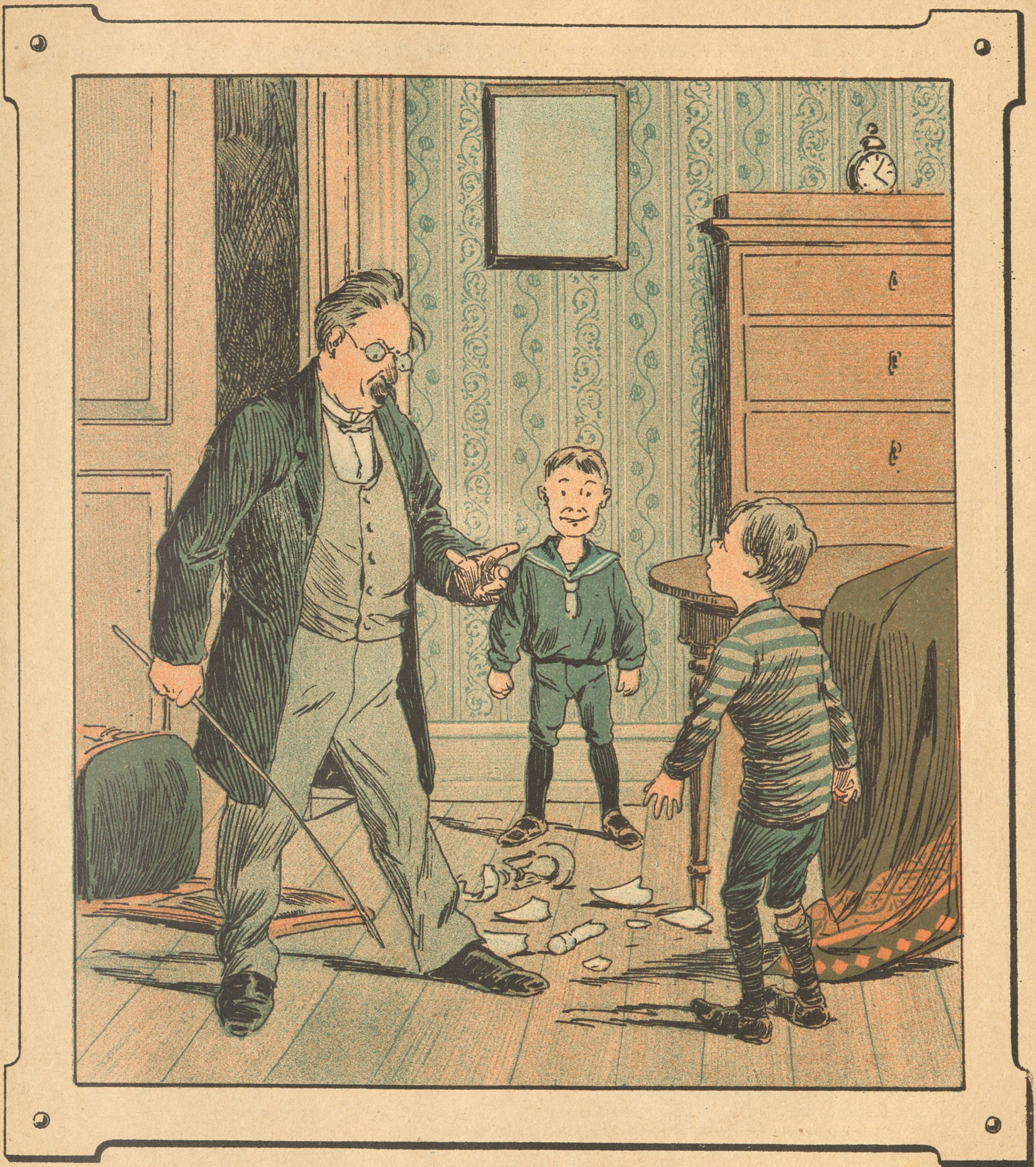

Faderen: Naa, Vilhelm, Din Slubbert, har Du nu igen været oppe og slaas med Max! Først var det ham som begyndte, og da jeg saa forbød ham det, saa kommer Du, Din lille Lømmel, og begynder at drille ham og ryger i Toppen paa ham....

Vilhelm: Ja, men Fa'er — hvem skal da begynde?

som gør dette muligt, besmykker deres Færd og skriver paa deres fedtede Banner: „Den klogeste giver efter", for at bilde sig selv og Vælgerne ind, at de har baaret sig ad som nogle Pokkers Ka'le, medens Sandheden er, at de lider af politisk Dimmelim mod hvilken der desværre endnu ikke er opfunden nogen „Guldkur", som vist ogsaa den lille Professor kunde have godt af at prøve, men egenlig er det underligt at tænke sig, at det skal hjælpe mod Drikkesyge at blive indsprøjtet Guld i Armen. Jeg tror nu, at der vilde være langt færre Drankere, naar alle Mennesker fra Begyndelsen og ellers til Stadighed havde lidt mere Sølv i Lommen, men nu skal det jo altsammen være i Harmoni med Guldbrylluppet og derfor har vi vel faat baade „Guldkur" paa Johannesstiftelsen og eu Guldsmed i Folkethinget, og derfor skal vi ha'e Guldbryllupstale ved Guldbryllupsæreporten, som vist ikke faar Overskriften, „at tale er Sølv, men at tie er Guld", og Guldbryllupsfanetog og Guldbryllupillumination og Guldbryllupsmiddag til 40 Kroner Parret — intet Under, at den sidste Forgyldning gaar af Grundlovsfesten og at det forbydes Socialdemokraterne at holde deres sædvanlige Fest for det „Papir og Sværte" som Th. Nielsen nu kalder Grundloven. Skade si'er rigtignok, at Højre vil ikke have at Socialdemokraterne skal presse Guldbryllupsfanetoget med deres røde Fanetog til Festen paa Fælleden og derfor maa Socialdemokraterne slet ikke ha'e Fanetog i Aar, men Skade si'er saa meget. De kan tænke Dem, han si'er ogsaa, at dennehersens Endetarms-Koncertmester som optræder i Paris spiller altid i Fis-Dur. Tak for Kaffe!

I Skoven.

Den unge Skovrider (griber Husmandens smukke Karen i at samle Brænde): Véd Du ikke, Pige, at det er forbudt? Jeg bliver nødt til at notere Dig.

Karen: Aa, Hr. Skovrider — —

Skovrideren: Det hjælper ikke. Du undgaar ikke Din Straf! Du maa gi'e mig et Kys i Bøde.

Karen (rødmer, men lader sig kysse — til Straf. Saa efter det lange Kys siger hun sagte, halvt skælmsk, halvt undseelig): Hr. Skovrider — for otte Dage siden — samlede jeg ogsaa Brænde....

Aa, de Sergeanter!

Malle: Gud, hvor Du er slet, Hansen! Du tror nok ikke, at jeg saa, hvorledes Du smiskede for Mille.

Sergeanten: Det maa Du virkelig finde Dig i, min Pige. Ser Du, hos os er det en Regimentsbefaling, at enhver Befalingsmand skal anskaffe sig en Reservekæreste.

Ved Fremtids-Telefonen.

— Hr. Doktor, kan De ikke ad denne ikke mere usædvanlige Vej forordne mig noget? Jeg er ikke rigtig vel — Hovedpine — ondt i Halsen — —

Lægen: Ja, javel! Kan høre det paa Deres Stemme. De er jo ganske hæs! Lad mig se Tungen.

Er Enden god, saa er Alting godt.

Mel.: Nu er han borte, han har os forladt.

Hr. Redaktør! De ved hvorfor jeg kom,
jeg følte Trang til igen at dyppe Pennen,
skøndt knap jeg véd, hvad jeg skal skrive om,
dog, det gi'er sig vel sagtens nok i Enden.
Med den Fortrøstning, si'er jeg blot:
Er Enden god, saa er Alting godt.

Vejret, min Ven, er gerne det Problem,
som skaffer Indledning til at passiare,
derfor jeg vil gaa ud fra det System —
sig hvorlang Tid skal Nattefrosten vare?
Naa, lad os se — jeg siger blot:
Bli'er Enden god, saa er Alting godt.

Mit Indtog har i Tivoli jeg holdt,
og jeg maa tilstaa, det fandt jeg mig s'gu godt i,
dog henad Aften var det rædsomt koldt,
Næsetippen jeg varmed' ved en Toddy.
Naa, kære Ven, jeg siger blot:
Bli'er Enden god, saa er Alting godt.

Vort Grundlovslog i Aar man har forbudt,
kun Højremænd maa i Processioner vandre,
sligt ser man naar en Frakkeknap bli'er skudt.
Tidens Aand dette Forhold skal forandre,
derfor, min Ven, jeg siger blot:
Bli'er Enden god, saa er Alting godt.

Guldbryllupsfest har snart vort Kongepar,
dertil Kommunen en Masse Guld vil give,
Spørgsmaalet bli'er om dertil Raad den har,
sig mig ellers hvad Enden dog skal blive. —
Jeg foreløbig siger blot:
Bli'er Enden god, saa er Alting godt.

Guldet man nu anvender selv mod Drik,
seks Drukkenbolte sig straks til Kuren skyndte,
man si'er det hjalp; for Sprut de Afsky fik,
gid de maa blive ved som de begyndte.
Thi kære Ven, jeg siger blot:
Er Enden god, saa er Alting godt.

Kunsten gaar frem! Der tales om en Mand,
med sine Kunster Pariserne han gæster,
tænk blot engang, med Endetarmen han
prægtigt laver et Harmoni-Orchester! —
Naa, Herregud! — Jeg siger blot:
Er Enden god, saa er Alting godt.

Misforstaaelse.

Tanten: Lev vel, søde Clara, Din Skytsengel være med Dig.

Clara: Gud, Tante, i Dag kan han ikke — han er jo paa Vagt.

Ondskabsfuldt.

— Er det ikke noget af Chopin, det Frøkenen spiller?

— Jo, naar en anden end hun spiller det.

Den mærkelige Regn.

Angaaende den graalige Regn, der den 3die Maj faldt her over Byen, har „Ravnen“ modtaget følgende Jagttagelser, som den er anmodet om, gennem den ikke længer usædvanlige Vej — „Ravnens“ Spalter nemlig — at bringe til meterologisk Instituts Kundskab.

I

Ved Trinitatis d: 4 Maj d. A.

Vi mærkede i Gaar paa en Gang en højst mærkelig Regn, der faldt. Vi, det vil sige, vor Redaktør Hr Frederik Hansen, mente først, at det var en Slags Manna, som Himlen udgød over os til Tak for vor Virksomhed mod det onde qua Socialismens Bekæmpelse. Vi lagde ganske vist Mærke til, at den formodede Manna var noget snavset af sig, men det anfægtede os ikke synderligt — vide, at det ikke er de allermest propre Ting vi er vant til at omgaaes her. Vi — det vil sige vor Redaktørs Mening viste sig dog snart at være noget forhastet – hvad den ikke plejer at være, eftersom han i Reglen ingen har — og vi besluttede os derfor til at forelægge Sagen for rette Forum — in casu Professor Matzen, der mente, at merbemeldte Regn slet ikke var andet og mere end et velment — om end maaske mislykket Forsøg fra Himlens Side paa at strø Sand paa Fadæsen fra femte Kreds (vor — det vil sige: vor Redaktørs Kandidatur). Jeg skylder Sandheden at tilføje, at vi — det vil sige vor Redaktør — slet ikke lod til at føle sig smigret af den Hypotheose. Men han er nu en Gang vant til, ikke at gøre Brøvl med Professoren, og det skete ej heller denne Gang.

Dette til behagelig Underretning for meterologisk Institut og eventuelt til videre Benyttelse.

Rottemannn.
Trinitater.

II.

Hotel „Royal“. Forhen Læderstræde, den 4 Maj 1892.

Skøndt ikke uvant med „Aske“se og dens Følger, faldt Askeregnen i Gaar os dog en Smule for Brystet hernede. Jeg Undertegnede havde lige strevet en Artikel om den nye Vin: Carnari Sek — og som den vittige Mand, jeg er, faldt det mig da paa Læben, at sige noget morsomt om „Sek“ og Aske — Askeregnen — hvad Redaktøren tog mig højst fortrydeligt op, idet han mente, at hans egne Medarbejdere just ikke selv behøvede at hentyde til vor Fornedrelsesstand for Tiden. Hvad der jo for Resten ogsaa kan være noget i.

Men det var Regnen vi kom fra. Den var graa som vore Udsigter for Fremtiden her og faldt hin og tæt over os, som Spottegloserne fra den øvrige Presse; — Etatsraadens egen ikke at forglemme. Hvis den (Regnen) havde faldt en Dag senere, vilde jeg have lavet en Brander paa den (Dagen nemlig) — Saa havde det været en komplet Aske-Onsdag.

Men uheldigvis var det en Tirsdag og da Asken var graa, vil det vel være lidt flovt at kalde Dagen for hvide Tirsdag.

Le rouge.

Fornærmet.

— Uh, hvor jeg er gal paa Petersen! Altid kommer han med sit irriterende: Jeg forsikrer Dem!

— Er der da noget ondt i det?

Om der er? Han er jo Agent i en Kreaturforsikring.

Distrait.

(Hos Instrumentmageren). Redaktøren: Jeg ønsker en Saks,

Instrumentmageren: En Papirsaks?

Red.: Nej, en til at redigere med.

Ny Slagvise.

Meget frit efter W: Rantzau og Carlsen.

Frederik er Redaktør,
Fred'rik har Geni;
Fred:rik er i Hodet mør,
Fred'rik er ej fri;
Fred'rik skriver løst og fast,
Fred'rik vrøvler fælt;
Fred'rik er „Avisens“ Gast,
Fred'rik er en Helt.
Frederik, Frederik, kender De ej Frederik
Fred'rik, Fred'rik, Fred'rik Hansemand
Fred'rik, Fred'rik, kender De den lille Strik
Fred'rik, Fred'rik, Fred'rik Hansemand.

Fred'rik har en Mave stor,
Fred'rik er saa smuk,
Fred'rik taler pæne Ord,
Fred'rik hader Druk.
Fred'rik dumpe kan med Glans;
Fred'rik er ej fin
Fred'rik vandt ej Sejrens Krans
Fred'rik blev til Grin
Fred'rik, Fred'rik kender De ej Fredrik
o. s. v.

Fred'rik er en slagen Mand;
Fred'rik er kaput,
Fred'rik trak dog ej til Land,
Fred'rik er en Gut
Fred'rik skal Festmaaltid ha',
Fred'rik han kan sagt';
Fred'rik bli'r der nok en Da'
Fakkeltoge bragt.
Fred'rik, Fredrik, kender De ej Fred'rik
Fred'rik, Fred'rik, Fred'rik er en Gut,
Fred'rik, Fred'eik, Fredrik er en lille Strik
Fred'rik, Fred'rik! saa er Visen Slut.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post-Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Ny Ansigter.

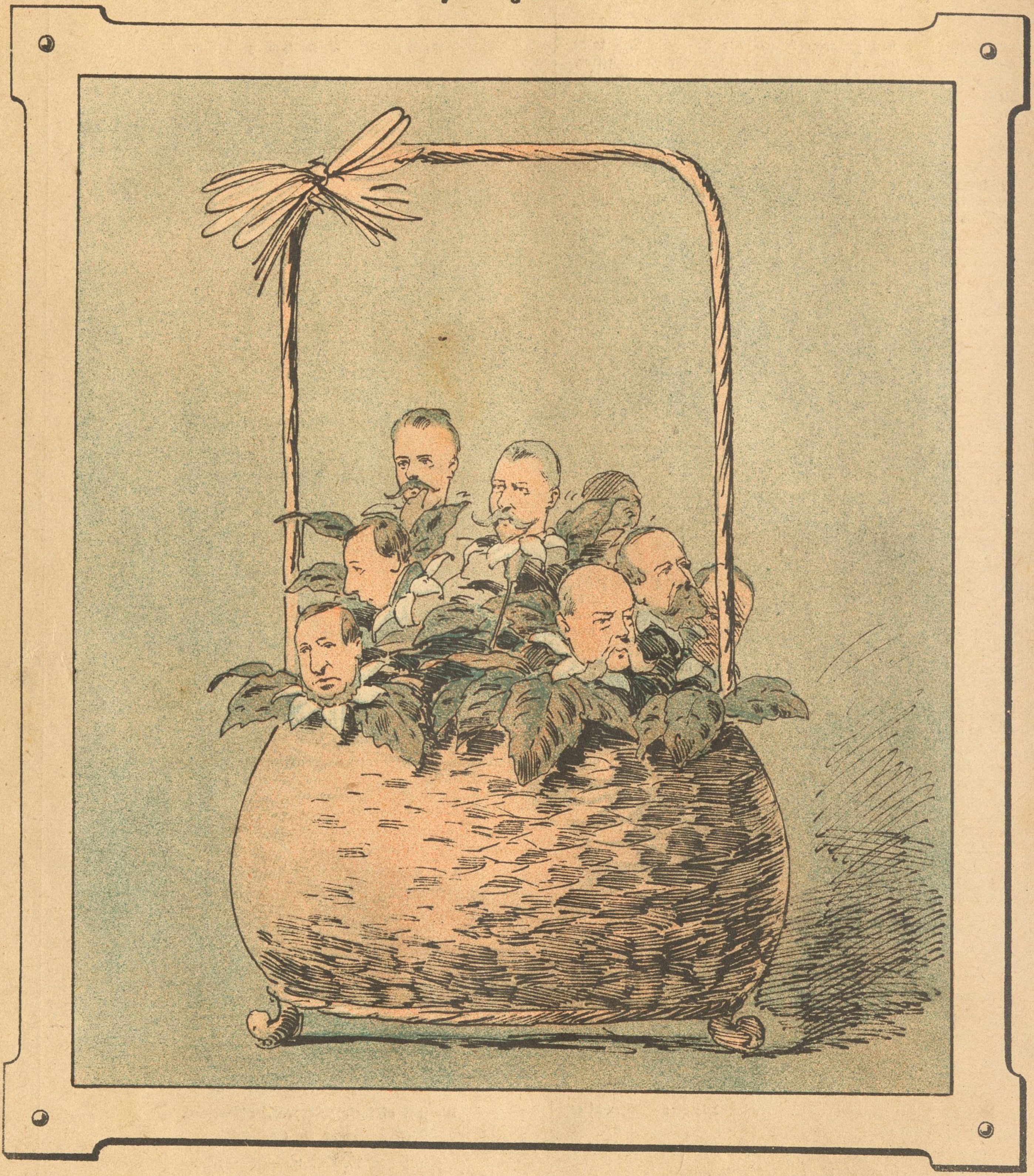

En Blomsterbuket fra det danske Folketing, Maj 1892.

Nr. 21.

RAVNEN

Søndag d. 22. Maj 1892.

Paa Kongens Nytorv.

— Naa, man kan da se, at København fremdeles er Bisp Absalons gamle Stad.
— Hvordan det?
— Jo, til at bære de elektriske Lamper, har man plantet Krumstave!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ved Du en forhærtet Sjæl.

Secher synes mest forskræmt
blandt de danske Journalister,
han er næsten eudeklemt
af de Anarkister,
gærne han vilde ha'e drejet den saad'en,
at han fik vores Parti i Kasjotten,
Revolutionsfaarets Kompagnon,
:,: elsker moderat „Facon". :,:

Bedre bliver Fred'riks Fod,
men hans Pen bli'er stadig værre,
Assurancen den er god
for hver Arbejdsherre,
bare den halve Procent vil han fordre,
for at faa effektueret en Ordre,
hvorved hver Strejke i Fødslen vil dø —
:,: Gud hvor Fred'rik sku' ha'e Klø. :,:

Vores kommunale Raad,
diskutered Vandklosetter,
Gødesen brast ud i Graad,
thi de Folk, som letter
Gødningen fra vores Bys Retirader,
og spreder Duft gennem Stræder og Gader,
har os i Lommen, om aldrig saa stort,
:,: vi i Verden her har gjort. :,:

Ovre i det fynske Land,
har der væ't et Kirkemøde,
Biskop Stein, den gæve Mand,
tordned mod de Røde,
skønt de bevislig vil virke for Næsten,
medens den ærede Biskop og Præsten
gi'er os en Præken mod Legemets Trang,
:,: og en Brorsonsk Salmesang. :,:

Livet er en Jammerdal,
naar man elsker smukke Kvinder,
der var nu Hr. Thorendahl,
han har slemme Minder,
saadan at ta'e sine Tjenestepiger
baade med Vold og med Trusler og Smiger,
det kan i Længden s'gu ikke gaa an,
:,: selv om man er Pengemand. :,:

Kaffesladder.

Fru Skade: Det var ikke justement appetittelige Sager Borgerrepræsentanterne befattede sig med i Mandags, da Professor Engelsted saa at sige væltede hele Raadmandsmarkens duftende Indhold ud paa Bordet, saa det flød over alle Bredder med det bare nok sagt, men man maa sige, at Borgerrepræsentanterne viste sig, at have Renovation nok i Livet til at indse, at Kommunen maa tage Skeen i en anden Haand, naar den ikke vil risikere, at det en skøn Dag ender med Forskrækkelse, og naar Bønderne nu engang ikke er slikne efter, at købe Københavnernes Overflødighed i dyre Domme, saa maa vi jo se at blive Velsignelsen kvit paa en mere praktisk Maade, og der bliver alligevel ingen anden Udvej, end at tage Sagen paa Sukkerdoktorernes Manér, nemlig at spæde Nariteterne op med Vand ved at indføre Vandklosetter, og lade hele Redeligheden gaa til Søs, men Borgmester Øllgaard kan ikke slippe sin Kærlighed til den af Renovationskompagniet destillerede Gødningsekstrakt, som han i Aanden ser risle hen over hver Bondes Mark i Landet, bringende en Guldhøst i Kompagniets Lommer, naar først Bønderne bliver klog paa at det ikke er Agurkesalat eller Tandvand eller saadan en anden Humbugsartikel, man vil stikke dem ud, men Frugten af Københavnernes ihærdige Anstrængelser i meget alvorlige Øjeblikke, under kyndig Behandling forvandlet til et „fortræffeligt Produkt", som Borgmesteren attesterede. Men Borgerrepræsentanterne vilde ikke vente til Bønderne faar Smag paa Mosten. De vilde ha'e Sikkerhed for, at Hovedstaden ikke inden ret længe drukner i sine egne Ubehageligheder, eller at Raadmandsmarken breder sig over hele Sjælland, fordi Kompagniet ikke véd hvad det skal gribe og gøre i. Det vidste Øllgaard heller ikke, han var øjensynlig meget trængt — fra alle Sider, kunde somme Tider slet ikke faa Luft, han var i det hele kommet slemt „paa Potten", som man siger. Og der var flere end Borgmesteren, der fik ondt i Maven. Oberst Sommerfeldt mindedes med Skræk Renovationskuskenes Strejke, og gruede for hvad Enden vil blive, naar Kompagniet engang igen ikke kan faa Nøglerne til at passe, og Kommandør Gjødesen, der ellers paa Valgdagene er saa myndig en Chef paa Valgtribunens Kommandobro, han vred sig som en lille Unge,

der har Mavekneb og skreg som i Vildelse: „Vi er fuldstændig i Arbejdernes Magt!“ Der var i Grunden noget uhyre komisk i disse strænge Herrer Borgerrepræsentanters Fortvivlelse, ophidset som deres Fantasi var blevet over alt det forfærdelige Raadmandsmarken gemmer, eller rettere som den ikke mere er i Stand til at holde paa. Men kan en fornuftig og nødvendig Forespørgsel som Professor Engelsteds gøre den vidunderlige Virkning, at rent ud sagt, Tanken om nogle overfyldte Latrintønder bringer ængstlige Størborgere til at skrige op om, at de er i Arbejdernes Magt, hvad Ansigt vil de Herrer da sætte op den Dag, da Arbejderne forlanger, at nu skal hele den kapitalistiske, stinkende Møggrube forsvinde? Tak for Kaffe!

Pressesylte.

Hr. Ferslew kasted Runer over Spange,
hvorefter Hjorth og Baudits fik at gange,
de tænkte hans'es Tanker,
de fejed' for hans Dør,
de bragte ud hver Morgen
til danske Mænd og Mø'er,
fagre Ord! stod der dèr at skue,
magre Ord! ku' de ogsaa bru'e,
magre Ord.

Hr. Ferslew sad som Centrum i det hele,
han sørged' for sin Kage ret at mele,
som Rod for Trillingstammen,
(Etats)rod, man ham saa,
han var med Hæder Ammen,
der passede de Smaa,
fagre Ord! havde han til alle,
magre Ord! ku' man godt det kalde,
magre Ord.

Men Tiden led, Forretningen floreed',
og et kun i Hr. Ferslews Glans mankered';
det var at faa den samlede Presse under et,
saa „Mor'enblad“ og „Avisen“
kun blive lige fedt,
fagre Aar saa han da i Møde,
magre Aar; sku' ej mer forøde
fagre Aar.

Han virkede med Liste uden Nykker,
og blev, tænk blot! Regeringens Bogtrykker,
og nu hans Maal skam næsten
er naaet, kan jeg tro,
som Chef for Højre staar han
om et Aar, eller to,
saa kan Estrup godt pakke sammen,
saa Etatsraaden skyder Hammen
ein! zwei! drei!

Ja, hvem kan nægte, der er noget i 'et,
hvem styrer som Hr. Ferslew Klerestiet;
ham Redaktører følge,
ham Lykkens Fe er huld,
han korr'sponder' og trykker,
og det gi'er Sølv og Guld,
fagre Aar, bli'er det da for Højre,
thi Partiet kan ej blive sløjre,
end det er.

Nok sagt!

Hvad Pokker skal jeg hitte paa
i disse sløje Tider,
min Pegasus vil ikke gaa,
jeg tror sku ej den gider —
naar den skal frem, gør den omkring —
naa, ærlig talt, sig mig den Ting,
hvorom der ikke snart er nok sagt.

Nu har Hr. Ploug da takket a',
som Højres gamle Plov-Og,
men hvor faar han nu Føden fra,
han duer jo knapt som Skov-Og.
Maaske paa Bakken Plads han faar,
der kan han æde alt det Blaar,
som han har proppet Folk i — Nok sagt!

I Cirkus Schumann ser man jo
særdeles gode Kunster,
gaa selv derind og Du kan tro
din Gang slet ej omsonst er.
Du faar at se Akrobatik,
og ganske dejlig Gymnastik,
Mimik, Plastik, Komik og — Nok sagt!

Naa, endelig slap Løvenskjold
da ud af Fangeburet,
hvor han i Morgenstjernes Vold
en Tid har kukkeluret. —
Det er for galt at gøre gal
en Mand, hvis Hjerne er normal,
Ja, mildest talt, det er dog — Nok sagt!

En Skildvagt in dass Vaterland
skød ganske ohne weiter
to Mænd, ud af den fjerde Stand —
til Løn blev han Gefreiter,
og Ros han fik for den Bedrift
af Kejser Wilhelm; det er stift, —
det mildest talt maa kaldes — Nok sagt!

Der holdes skal Guldbryllupsfest
i Dage og i Nætter,
Du milde Skaber, sikken Blæst
og sikke fine Retter!
Der Østers bli'er i Tusindtal
og fyrretyve Kroners Bal,
jeg mener det er rent ud — Nok sagt!

Vor Grundlovsfest vi søgte paa
at faa i Kongens Have,
thi Højre kan den glatvæk faa
hvergang de Fest vil lave — — —
Men — »Nej, vi ser os ej i Stand —
Anledning ej vi finde kan!“
Sligt Svar jeg kalder mer end — Nok sagt!

Snart stiger Højres Rænkespil;
nu er der nok en køn Mand
som Munden paa os lukke vil,
og sende os til Grønland.
Naa, lad ham det, jeg frygter ej,
naar den Tid kommer haaber jeg
saamæn, at jeg har faaet — nok sagt!

Befalingsmandskab.

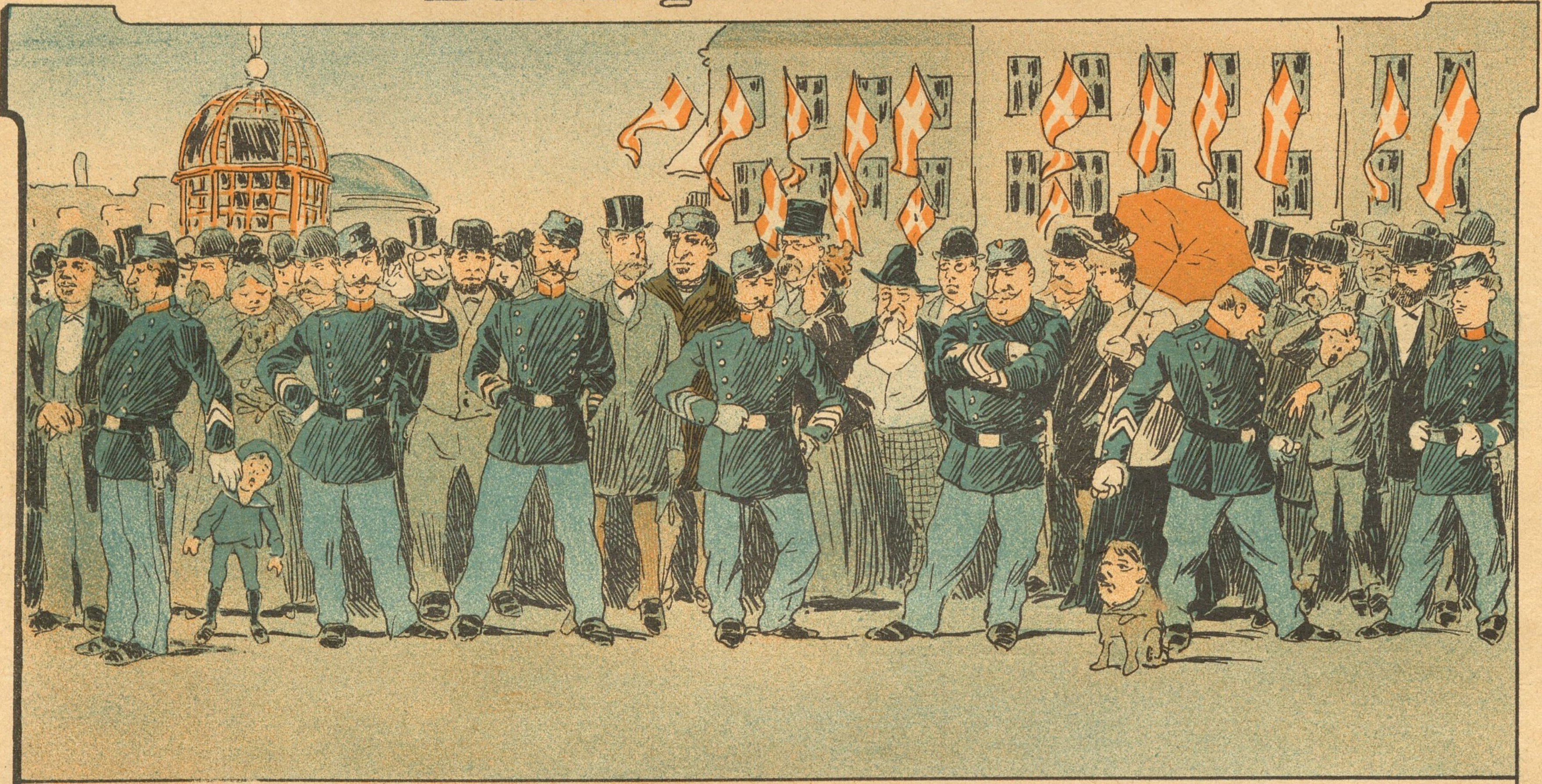

Saa — saa — saa — naa — rolig!

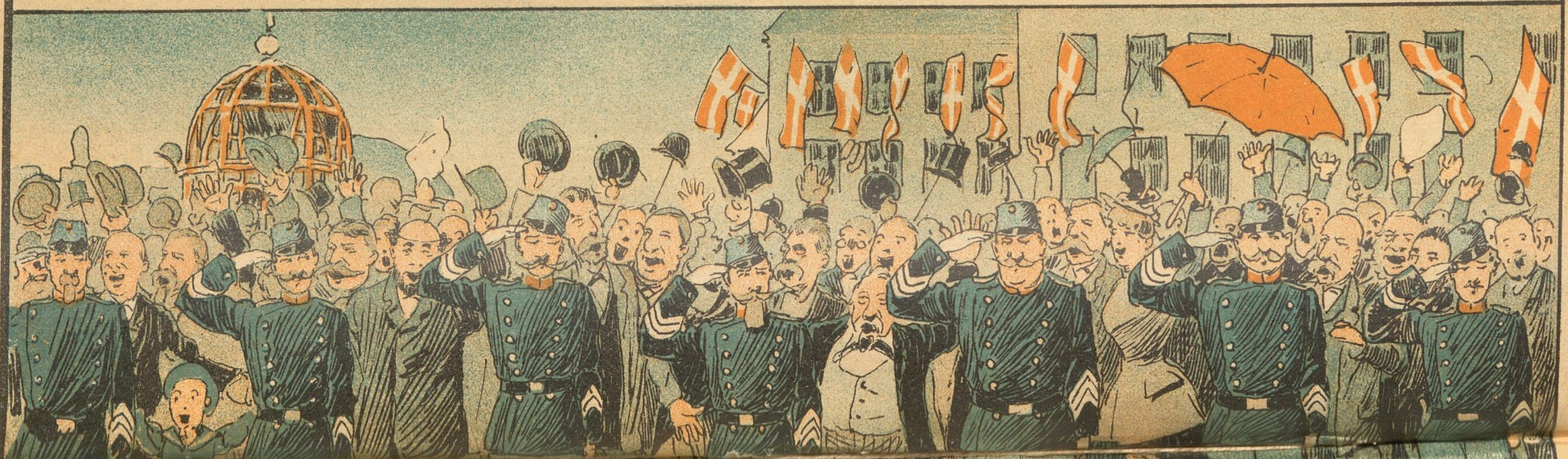

Hurra—ah! Der er de.

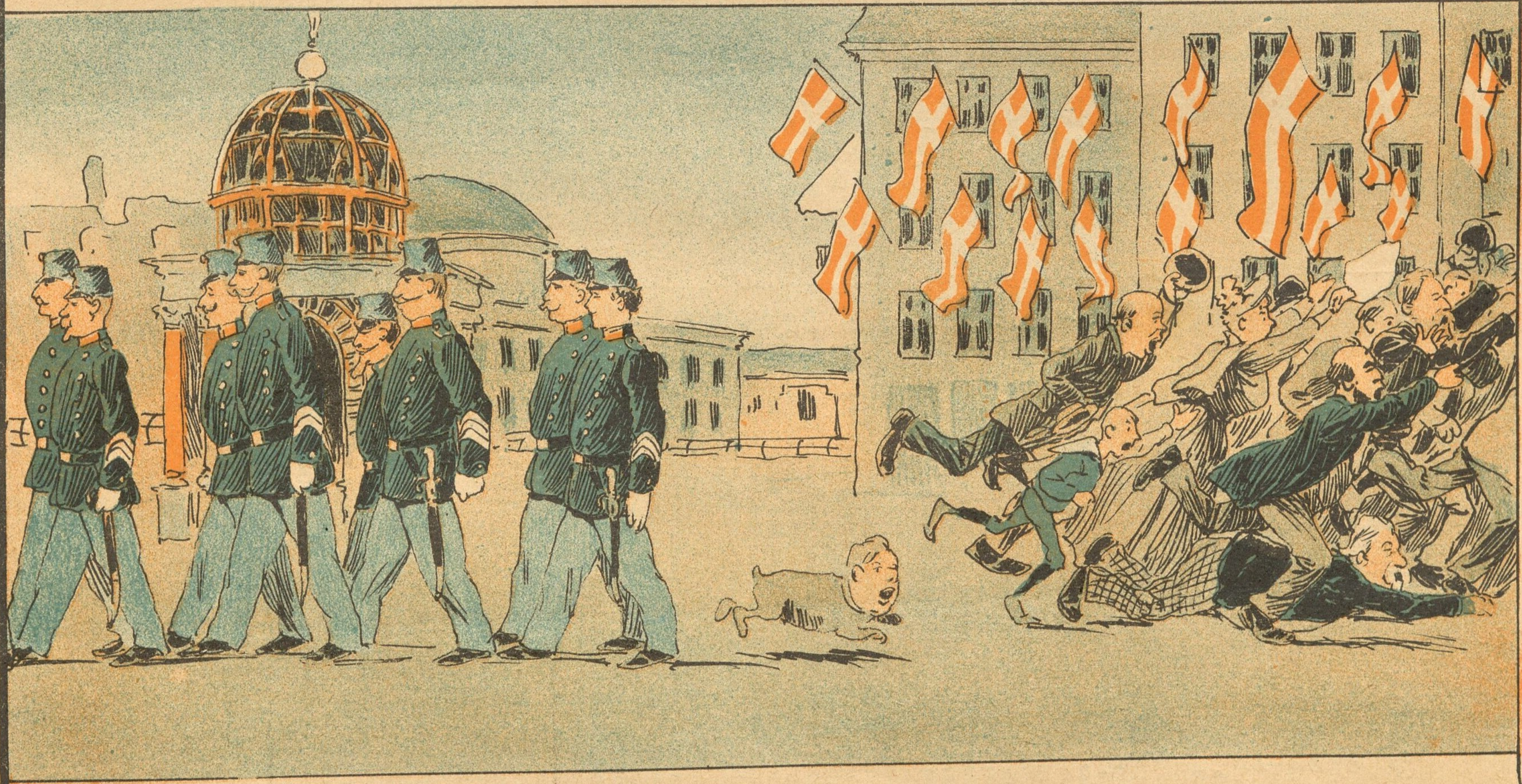

Højre om — marsch! — Lad dem nu skabe dem.

Violer.

Af Heinrich Landsberger.

(Forts.)

Nu kom han hver Dag for at hente sine Violer. Bedstemo'er smilede kun velvilligt til den uskyldige Kurmager og Lise modtog munter og skalkagtig hans uskyldige Hyldest, medens hendes lille Barnehjærte svulmede af Forfængeligheđ over den ihærdige, statelige Tilbeder ...

„Ih, se, Goddag Hr. Edvard!" lo hun mangen Gang muntert spottende og satte en yderst forbavset Mine op — „har man virkelig igen den Ære? Vi troede virkelig, at De slet ikke vilde have flere Violer." Den lille Skælm! Og til Afsked trykkede han hendes Haand, den samme bløde, lille Haand, der bandt Violerne til ham og, saa lille den var, med tusind Traade drog ham til sig og ikke mere vilde slippe ham.

En Morgen kom han igen. Lise var ganske alene i Butiken, thi Bedstemo'er var bleven syg og laa til Sengs inde i den lille Stue bagved. „Min kære Lise", sagde han da paa engang ømt og bøjede sig ned til hende og slyngede Armen om den fine, barnlige Skikkelse. Som hun skælvede ... og saa kyssede han hende, kyssede hende den Dag og hver Dag ... „Lise!" kaldte det mangen Gang fra den bageste Stue, men bestandig svagere og svagere, og da han igen kom en Morgen, da var heller ikke Lise i Butiken, men fra Bagværelset lød en sagte Græden og Hulken og derinde knælede Lise ved en Seng, med Hovedet trykket ned i Puderne og paa hendes brune Haar hvilede en hvid, stivnet, ærværdig Haand.

Nu var hun paa en Gang ganske alene i den store vide Verden. Thi Fader og Moder var døde for lang Tid siden og saa havde Bedstemo'er taget hende til sig. Nu laa ogsaa hun i sin Grav.

Det eneste, Bedstemoderen havde efterladt sig, var Blomsterhandelen. Enten Lise vilde eller ikke maatte hun fortsætte Forretningen saa godt hun kunde. Hun saa hel voksen og alvorlig ud i sin sorte Dragt — og pludselig var der af Barnet blevet en velopdragen, fornuftig og stille Pige . . .

Nu maatte han ikke komme hver Dag — Folk talte allerede derom ... men det vilde han ikke vide noget af, han kom som han plejede, og lykkelig lige som han, fandt hun sig deri og bekymrede sig ikke mere om Folks Snak. Om Aftenen sent naar hun lukkede Butikken, ventede han ovre paa Hjørnet hvor de altid mødtes og saa gik de sammen Arm i Arm og var lykkelige, aa, saa lykkelige.

Da kom den Morgen, hvor han, netop i festlig Dragt lige som i Dag, begav sig til Eksamen, saa kom efter mange tunge Timer Aftenen, og saa stormede han igen ud, fuld af forfængelig Stolthed og Lykke, og derovre stod Lise, med Hjærtet opfyldt af Frygt og Haab . . . Store Gud, hvad det var for en Glæde . . .

Og saa Dagen, da han fik Ansættelse langt borte i den fremmede By, og da han maatte forlade hende . . . Bleg som Døden, med de store Øjne stirrende stivt paa ham, hørte hun til.

„Du vil . . . Du vil forlade mig?"

Ak, det var jo saa tungt for ham ogsaa, saa usigelig tungt.

„Edvard!"

„Det maa være saaledes, min Elskede. Jeg kommer jo igen."

„Lover Du mig det dyrt og helligt? I Nød og Fortvivlelse bønfaldt hun ham . . .

Og han lovede hende det, gav hende sit Ord paa det.

Saa kom han til den fremmede By, med de fremmede Mennesker og de fremmede Gader, Verdensbyens Tummel og Liv, hvor enhver kun lever for sig selv ... se til, at Du kommer fremad, ... der var en Jagen og Hasten, her efter Penge, dèr efter Ære .... Og paa engang var han ogsaa selv midt i Tummelen og Vrimlen, og han saa for sig det lokkende Fantom: Ære, Anseelse, Stilling.

(Sluttes.)

Karakteristiker.

„Ravnen" havde i Lighed med „Verdens Gang" indbudt til en Konkurence, der skulde have til Genstand med nogle Linier — enten i Poesi eller Prosa — at karakterisere en eller anden offenlig Person fra Kunstens, Literaturens eller Politikens Verden. Vi offentliggør herved nogle af de bedste af de indsendte Besvarelser; saa kan vore Læsere selv bedømme, hvilken af dem, der bør findes værdig til Præmie.

C. Ploug:

Hans Ungdom faldt i bevægede Aar;
i sin Alderdom han i Barndom gaar.
I sin Ungdom lavede Ploug Fest;
nu er han en gammel Plougheſt! —
Hvornaar var vel egentlig Ploug bedst?

Lars Dinesen:

At Lars sig føler som den, der har Maane,
derfor skal slet ingen Mænd — ham haane!
men naar han sig tror som Sol blandt Profeter,
ja, saa er det først, at Fyren bét er.

Frederik Hansen:

Han puster sig op,
og tror sig en Stud,
og gør saa et Hop,
og revner ved Gud.

* * *

Viel Geschrei und wenig Wolle,
lidt af nyttigt, ofte solde.

Martin Kok:

Selv naar paa sin Lyre han stemmer Kvinten,
saa er hans Geni dog nærmest von hinten.

Manicus:

— Han er modsat Vinen, der bliver bedre med Aarene.

Matzen:

Ved ham kan blandt andet man lære,
— hvis ellers man vil det forstaa —
at bedst, naar man er en Blære,
man svømmer ovenpaa.

Vi overlader til vore Læsere selv at bedømme, hvilken af de ovenstaaende Karakteristiker, der har fortjent Præmien. Eventuelle Bedømmelser kan indsendes til Kontoret, Rømersgade 22, Stuen.

Sikkert Kendetegn.

Læreren: Hvorpaa kender Du et Æbletræ fra et Pæretræ?

Eleven: Paa Frugterne, Hr. Lærer.

Amerikanerne er lige godt ikke at regne for „Limonadeherrer". De har sendt en Gesandt Porter til Rom. Porter i Rom — Skaal!

Kapitalismens Offre II.

II.

Middelstandsmanden.

J Storbyens Forstad, hvor Husenes Rad
dæmmer for Sollysets Straalebad,
hvor der ej findes Træ eller duftende Blad,
hvor ingen Smaafugl vever og glad
synger sit jublende Kvad,
der sidder i Bagstuens Hummer
en Kvinde i dybeste Kummer,
en Barneflok med hulet Kind
staar og stirrer den Moder i Øjnene ind;
den største Pige klynger sig tæt
ind til hende: „Mo'er, Du har grædt,
hvorfor er Du bedrøvet?"
„Ak Barn, Du endnu slet ikke véd,
at Verden er fuld af Bedrag,
Livet kan synes saa lyst som en Dag,
hvor Solen aldrig gaar ned,
men længe før Dagen er omme,
kan Uvejrskyerne komme."

Din Fader var før af de „agtede" Mænd
i en god og en anset Bedrift,
om hans Sager af Messing og Blik var der Rift,
han holdt mange Folk og en Mestersvend,
havde eget Hus, hvor med gylden Skrift
over Porten hans Navn lod vide,
at han var af de Solide.

Det hele gik i en sikker Gænge
indtil vor Nabo, en Børsbaron,
en Aagerkarl, en raa Person,
men Ejer af mange, mange Penge,
byggede op en vældig Fabrik,
hvor der lavedes Sager af Messing og Blik.
Han brugte de nyeste, dyre Maskiner,
der larmed og gnistred, hamred og dundred,
og hver for sig kunde virke for Hundred,
Priserne derved ned han piner,
saa Fader, for at konkurrere,
ogsaa Fabrik maatte etablere
Han laarte og laante i Ejendommen
og kastede Alt i Fabrikkens Gab;
men da han begyndte at fabrikere,
trykked den Anden Prisen end mere,
hvad gjorde det ham at virke med Tab?
det gjaldt jo blot at gribe i Lommen,
indtil Din Fader saa langt var kommen,
at han blev tvungen til at fallere.

Det hjalp kun lidet, at Fader stred,
gjorde nye Laan og paa Veksler red.

Saa satte vor Nabo Lønnen ned,
og Fader var nødt til at følge Trop,
— men saa holdt alle Folkene op,
de satte en Villie mod Pengenes Trods,
og der blev Strejke hos ham og hos os.
Vor Nabos Ord til Fader: Det gælder
her at staa sammen, som Vaabenfæller,
thi vi har jo fælles Øjemed,
og de ublu Krav maa for Alt slaas ned,"
gav Fader desværre for godt Gehør,
thi i dette Stykke var han som før.
Strejken blev lang og Gælden løb paa
— for vor Nabo kunde det jagtens gaa,
han fik jo sit Lager realiseret —
og da det endelig blev averteret
at Strejken med Svendenes Tab var endt,
var vor Nabo sluppet en Konkurrent,
thi saa var Din Fader ruineret.

Ikke sandt, min Pige! Historien er saa,
at Du, skønt Barn, kan let forstaa,
at netop saadan maatte det gaa.
Og dog har Din Fader kaldt den sin Fjende,
der havde spaaet en saadan Ende.
Nu gaar han og søger et Arbejde, den Stakkel,
og finder han et, er det fast et Mirakel.

Jordskælvet.

Telegrafen melder, at der har fundet Jordrystelser Sted i Norge. „Ravnen" kan supplere dette med, at Jordrystelsen endog har forplantet sig hertil, og det saa stærkt, at den endog fik to Ministre til at ryste i Bukserne for de Følger som Arbejderpartiets Brug af Kongens Have til Festplads kunde medføre.

Jordrystelsen har endvidere været saa stærk, at den i forrige Uge fik en hel Del Sammensmæltere til at rokke og nikke med Hovedet, som Nikkedukker. Oppe paa Berlingske ramlede det ligefrem for dem; men det gør det for Resten altid, saa det behøver ikke at være noget Bevis paa Rystelsens særlig stærke Natur.

Stærkest var Rystelsen oppe ved Trinitatis. Der ramlede alt sammen for dem, baade journalistisk Nobelhed og Sagkundskab og Dygtighed og midt i det hele Kaos laa Frederik Hansen dumpet. Der tales om, at han maaske aldrig forvinder det.

Og saa har det saamænd heller ikke saa meget at sige.

Kildent Spørgsmaal.

Ægteskabsmægleren (viser en Besøgende en Bunke Fotografier): Det rigeste Parti, med hvilket jeg for Øjeblikket kan tjene Dem, er denne Dame — hundredetusind Kroner og en dadelløs Fortid.

Besøgeren: Hm — hvor lang er denne dadelløse Fortid?

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig **Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post Kontorer og hos Boghandlerne.**

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Ved Vagten.

— Du, Pedder, vil Du se, nu trækker s'gu Garden op.
— Er det med fuld Musik?
— Er Du gal, Pedder! Næ, det er Dælen rasme' med en Proptrækker.

Nr. 22.

Ravnen

Søndag d. 29. Maj 1892.

Sikken en Stilling.

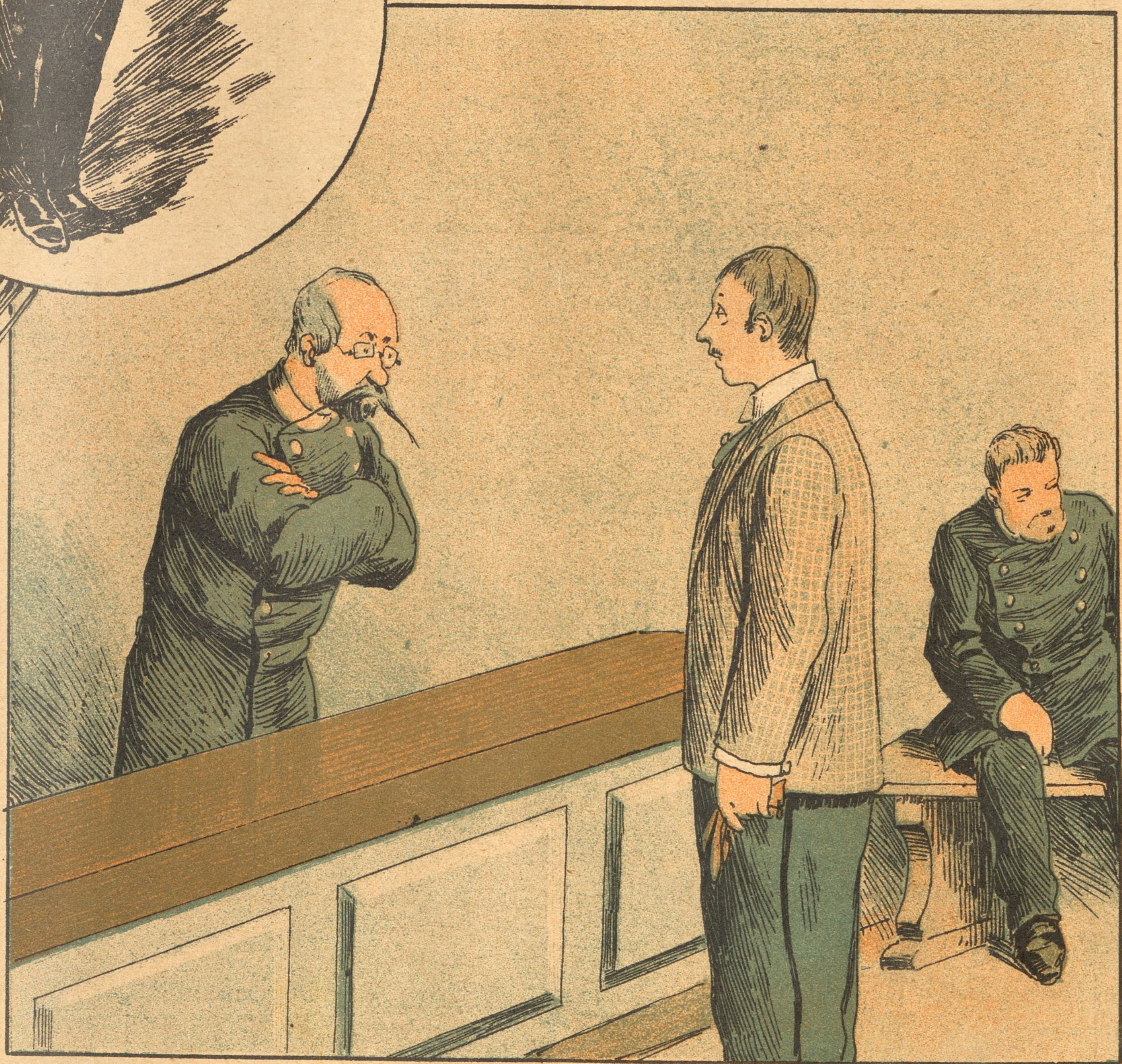

Assessoren: Hvad er De?
Vidnet: Ingenting, Hr. Assessor.
Assessoren: Men, noget maa De da være?
Vidnet: Naa, ja, jeg er Junior.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jo, jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Nu ligger paa Maven den ganske Stadt,
og kysser Støvet af Fyrsternes Støvler,
forleden ved Tretiden Revl og Krat
paa Toldboden mødte, men Bladene vrøvler,
thi Czaren den store,
ja tænk dem han gjor'e
s'gu Landgang før Middag rent con amore,
:,: ak, hvilken Sorg. :,:

Hr. Carstensens Blad er en Smule vred
paa Folk fra Byen som Bøgetræer plukked,
og just om en Herre han sikkert véd,
han rapsede saadan saa Træet det sukked',
vi kender en Herre,
men han er skam værre,
thi burde man Adgang til Skoven spærre
:,: Hr. Jespersen. :,:

I Hamborg en Droskekusk sang Tenor
en Gang, for Bukken man gav ham Tribunen,
sku' vi stikke op, naar hos os der boer
en Køkkenmester, nej op med Kalkunen!
nu, da vi ham hørte,
vort Hjerte han rørte
i „Carmen", og slet intet „Smør" han førte
:,: den Overkok. :,:

Vor Ven Filip Heymann vil gi'e Ducør
paa Guldbryllupsdagen til Folk paa Fabriken,
han burde nu heller ha' gi'et den før
og ikke handlet med den fra Butiken.
Men Heymann til Ære
Ducøren skal være,
hvis ikke for Æble han vil ha'e Pære,
:,: som ofte før. :,:

Hr. Fred'rik, den Praas, vil Illumination
i Vindver baade i Gader og Gyder,
men det, som er Sjov for den fine Portion,
slet ikke den trællende Arbejder fryder,
han aldrig kan glemme,
man krænked hans „Stemme",
trods Valgretten, derfor, hvis han bli'r hjemme
:,: er Vindvet mørkt. :,:

Violer.

Af Heinrich Landsberger.

(Sluttet).

De første Uger skrev han til hende, saa . . . Herregud, i denne vilde Jagt har man saa knap Tid, selv om man nok saa gerne vilde . . . nu skrev ogsaa hun sjældnere . . . og saa alle de skønne Kvinder han saa . . . aa, men derfor havde han ikke glemt hende . . . til Julen skrev han igen til hende og da, da kom Brevet tilbage . . . „Adressatinden var bortrejst fra Byen", hed det, „hvorhen ubekendt" . . . Naar Edvard skulde være ganske oprigtig mod sig selv, havde da hans Sorg dengang virkelig været ægte, eller havde han ikke, saadan ganske hemmelig, aandet lettere ved denne Efterretning? Var det ikke, som om hans Livs Fartøj med et var bleven lettet for en tyngende Ballast og at han nu først kunde storme fremad i susende Karriere? . . .

* * *

Og i flyvende Fart gaar det henad den spejlglatte Asfalt, hen imod Huset, der gemmer hans Fremtids Lykke, han ser allerede det gyldne Gittter blinke, og de blomstrende Akasier foran Huset, der skal være hans første Station, hvor han vil hvile ud indtil han baaret frem af mægtig Beskyttelse iler videre og videre, hvem kan allerede nu vide, til hvilket glimrende Maal . .

Og Majsolen straaler, og Buskene dufter, og hist ovre fra, just fra det stolte Hus dèr. sender Blomsterne herlig, vidunderlig Duft . . . Violer! Og de stikker de smaa Hoveder sammen: „Mindes Du os endnu? Og var Du ikke lykkelig, aa, saa lykkelig? Og nu har Du dog kastet os i Støvet og Du farer os ligegyldig forbi . . . og ikke blot os, men ogsaa en anden knuser Du paa Din Vej. Og Du elskede hende dog og gav hende Dit Ord. Dit Æresord, og . . . ja, tro det kun, det vidunderlige, nu staar hun igen for Dig i sødt Skælmeri, i hulkende Fortvivlelse, og nu maaske forladt, elendig, ulykkelig ved Dig, ved Din Skyld, fordi Du har brudt Dit Ord . . . Du elsker hende endnu . . . Men efter Ære drog Du ud og har sat Din egen paa Spil . . . Du jager efter Lykke . . . Du bilder Dig ind at kunne blive lykkelig med den anden i det fine Hus, paa Lykkens højeste Tinde . . . Er Du den friske, frie, ærlige unge Mand fra tidligere Dage? Hvad er der blevet af Dig? . . . Naa, frisk Mod! Se Dig om . . . Hvad tøver Du efter? . . . Der er jo Huset med det gyldne Gitter . . .

Men udenfor Huset, lige ved Siden af Lygtepælen, staar en Pige, en fin bleg Skikkelse, med en Kurv paa Armen, og i Kurven hviler duftende smaa Blomster paa det bløde Mos. Gaden er fornem og tom, og kun sjælden gaar En forbi. Men det synes at passe hende bedst, det er som om hun stammer sig . . . saa bange og sagte lyder hendes:

„Violer, friske Violer, min Herre!"

Han farer forskrækket sammen . . . rigtig, det var jo saadan en Buket.

Nu træder han nærmere, nu ser han hende ind i Ansigtet . . . Et Skrig undslipper dem begge . . .

Blaa er Violerne, blaa Øjnene som straaler ham i Møde, men mere straalende synes ham i Dag det gyldne Gitter . . . „Fremad! Fremad! Hun venter Dig!"

Han skyndte sig ind i Huset. —

Men til Lygtepælen klamrer sig en skælvende, dødbleg Skikkelse . . . og Kurv og Violer bedækker Stenbroen . . .

Folkeformerelse.

Forrige Søndag befordredes med Jernbanen til Klampenborg 7,600 Personer. Men hjemad maatte befordres 8000 Personer. Saadan formerer Københavnerne sig naar de kommer i Skoven.

Guldkuren ved Hoffet.

Mel.: „Lassen sad og spiste Boghvedegrød".

Rundt i Byen er en Fryd saa stor,
hele det pænt loyale Borgerkor,
skal til Guldbryllup og Fest,
baade Adelsmand og Præst,
og en enkelt Bondemand skal da nok ogsaa med som Gæst.
Og rundt i alle Blade,
der strives om Stadsen,
og alle er glade,
der skal med til Kalasen.
Man trygler om Billetterne,
for muligen ved Fêterne,
at faa et lille Nik af Majestæterne.

Allevegne er der Faner og Flag,
hele Ugen er en Højtidsdag,
i det rynteligste Lin,
elektrisk og Stearin,
straaler hele Hovedstaden saa umaadeligt fin.
Paa Højbroplads en Ære-
port Folk overrasker,
paa Nytorv kan nok være,
at Springvandet pladsker;
ved Børsen under Træerne,
paa Rampen Koryfæeren,
af vort Grossererlav er svært paa Tæerne.

Byen, den svømmer nu i Vin og Mad,
selv paa Ladegaarden er man fri og fro og glad;
man paa Kongehusets Vel,
paa dets Lykke og dets Held,
baade synger højt og skaaler med Smæld og med Spræld.
Kun Guldkurens Ka'le,
der skulle til Skikken,
er lynende gale
ved al denne Drikken.
Til Guldkur ser de mange stedt,
men der er ikke Spor af Diæt,
naar de er til Souperen hos Hans Majestæt.

Saa faar vi Folketog og festligt Bal,
syrretyve Kroner der man give skal,
hvert et Par, for Billet,
den er ellers ganske net;
men saa kan man ogsaa stole paa, det hele bli'er komplet.
I kostbare Rober,
med Guld og Diamanter,
og Hermelinskaaber,
fin, fin, paa alle Kanter,
man viser der i Masser sig,
man véd nok, hvad der passer sig,
og Modehandlerinderne, de gasser sig.

Hvad Hjærtet er fuldt af o. s. v.

Svigersønnen: Ih, god Dag, kære Svigermo'er! Jeg har længe havt den Fornøjelse, ikke at se Dig.

Gamle Bekendte.

Moderen (i zoologisk Have): Se, lille Agnes, den store Fugl dér er Storken. Den har bragt Dig.

Agnes (da Storken tilfældig knebrer): Aa, Mo'er, han kender mig endnu.

Hvad der siges om Kvinderne.

Grækenland: Kærligheden er blind, men Ægteskabet er klarsynet.

Man regner, at efter 3 Dage er en Gæst og en Hustru de mest besværlige Sager i Verden!

Indien: Ønsker Du at kende Guldets Finhed, da brug Proberstenen; en Okses Styrke, da belast den; en Mands Karakter, da hør paa ham; en Kvindes Tanker — det er umuligt!

En Kokette ligner en Skygge; følg hende, og hun undflyer Dig; undfly hende, og hun følger Dig!

Arabien: Raadspør Dig altid med Din Hustru — og gør bagefter hvad Du selv synes!

At have flere Hustruer er bedre end kun at have én; medens de skændes indbyrdes, saa faar Du Lov til at være i Fred!

Kina: Jo mere en Hustru elsker sin Mand, desto snarere retter hun hans Fejl; jo mere en Mand elsker sin Hustru, desto mere forøger han hendes Bekymringer.

En Kvindes Tunge er hendes Sværd — og hun lader det ikke ruste.

Frankrig: At slaa sin Hustru er som at slaa paa en Melsæk — det gode flyver ud og det daarlige bliver tilbage.

Tyskland: Gift Dig med en Kvinde, og ikke med hendes Ansigt!

En Kvinde og en Kakkelovn bør staa inde i Huset.

Danmark: Kvinden ligner Havet — underdanig mod den, der trodser hende, haanende mod den, som er bange for hende.

Spis Din Fisk, mens den er frisk, og bortgift Din Datter mens hun er ung.

Skotland: God Mand, slet Hustru; god Hustru, slet Mand!

To Døtre og en Bagdør er tre Tyve!

Italien: Kvinden er helt og holdent enten Honning eller Galde; ofte forvandles Honningen til Galde, men Galden forvandles aldrig til Honning.

Selv den dejligste Rose har Torne.

Spanien: Manden er Ilden, Kvinden er Brændslet og Djævlen er Vinden som blæser!

Ved god Behandling faar man lettere en Kvinde og et Mulæsel til at lystre end ved Strenghed!

I Pensionatet.

Frøken Hejre: Hvorfor sidder De altid saa længe ved Klaveret, da De dog ikke kan spille?

Fuldmægtig Stær (gl. Pebersvend): De andre kan heller ikke spille, saa længe jeg sidder her.

Moderne Annoncer.

Hos en Auktionsholder kan en Opraaber faa en god Plads. Han maa være Bugtaler, for samtidig at kunne byde med.

Min kære, uforglemmelige Mand Søren Pedersen, tog i Nat Gud til sig efter 14 Aars Ægteskab og 2 Aars tunge Lidelser i hans 46. Aar. Hans Tab vil føles haardt af hans efterladte Hustru og 11 uopdragne Børn.

Maren Pedersen
f. Hansen.

Begravelsen foregaar, om Gud vil fra Hjemmet, Torsdagen den 10. ds. Kl. 12 Middag.

Et Mind

De Forulykkede ved Kedelekspl

osionen den 18. Maj 1892 begraves.

Kapitalismens Ofre.

III.

Derinde i den gamle Del af vor By
knejser en Dampskorsten stolt imod Sky;
den staar som en Kæmpe, saa høj som et Bjerg,
og tykker selv, hver Nabohus er lille som en Dverg.

„Hvad er vel i Andre? I Stakler saa smaa,
jeg ynker Jer næsten, at dér I maa staa;
I tjener jo ikke, som jeg, en Matador,
der er Kongernes Konge paa vor hele Jord.

Hvad hedder Jer' Herre, Hansen eller Knap?
maaske er han Høker eller ogsaa Skræderlap?
Men min ejer Mønt, er en Karl der har Sving,
Jer Herre er hans Tjener, for min hedder — Ring!

Vi er ene om Budet; min Herre er en Fyr,
der laver Varen billig, men sælger den dyr.
„Profit“ er Parolen — men Humanitet
er en Artikel, som aldrig paa Børsen blev sèt!“

I Smedenes Værksted, hvor Hammeren fløj
mod det gløDende Jern med Gnister og Støj,
hvor Filen glider under Fløjten og Sang,
over Hjulenes Takker og Axelens Stang.

Hvor „Selskabets“ Svende med Hoved og Haand
træde i „Ringens Ledebaand“, —
— der lyder med Et et dundrende Brag,
som var det Dødens og Dommens Dag!

Fra den modsatte Mur i den snevre Gaard,
en sydende Straale imod dem slaar;
den kom som slynget ud af en Jætte raa,
søgende sit Offer paa Maa og Faa.

Som Torden og Lyn, som den slupne Natur,
farer den lukt gennem Værkstedets Mur,
og sender af Damp et skoldende Bad
ind over Mennesker, Ambolt og Lad.

Då lyder der fra fire Struber et Skrig,
som et Raab i Nøden, Fortvivlelsen lig,
Kammeraterne ile med Stænger og Tov
for at røve fra selve Døden et Rov.

Ja, vel fik de dem reddet af Helvedet frem,
men ikke for at føre dem til Hus eller Hjem,
de fandt kun kogte Masser af Menneskekød
— det var Arbejdets Offer for det daglige Brød!

* * *

Paa Kontoret i Forhuset sad en Direktør,
som ved Skraldet fløj hovedkulds ud af sin Dør,
men han sagde, da han hørte hvad der var passert:
„Naa, Gud ske Tak, at Kedlen dog var assurert!“

Akustisk Bedrag.

Digteren (til Forlæggeren, der besøger ham): Aa, god Morgen, værsgo' kom indenfor.

Forl.: Jamen, skaf først Deres Hund bort.

Digt.: Jeg har jo slet ingen Hund.

Forl.: Hvad er da det, der knurrer saa voldsomt?

Digt.: Aa, undskyld, det er bare — min Mave.

Tak for „Seven“!

Forleden jeg gik mig en Sviptur hen,
at se paa Stadsen til Guldbryllupsfesten.
Jeg tænkte: Den danske, Hr. Sørensen,
er dog en besynderlig Herre forresten,
vel er han treven,
men for beleven,
til glatvæk at sige: Hav Tak for „Seven“.
:,: den skummer godt! :,:

Hvor det dog maa koste en svær Masse Mønt
og hvorfra skal alle de Skillinger komme?
Hr. Sørensen rolig maa klare den Pynt
indtil han har udtømt hver eneste Lomme,
vel bli'er han treven,
men dog beleven,
han kløр sig bag Øret — jo Tak for „Seven“ —
:,: den skummer godt! :,:

Du sødeste Grød, silken Herlighed,
med Guirlander, med Flag og med Skjolde,
Hr. Sørensen trækker sin Nathue ned,
han mukker ikke, han Bøtten maa holde,
men bliv ej treven,
hold Dig beleven,
vend Ryggen til og sig Tak for „Seven“,
:,: „den skummer godt“! :,:

Ved Højbro der rejstes en Æresport,
som koster adskillige Tusinde Kroner,
der kunde for dem meget Godt været gjort,
men Sørensen er ej af den Slags Personer,
skøndt han er treven,
han dog beleven
er med paa Grisen — jo Tak for „Seven“ —
:,: den skummer godt! :,:

Vor „vise“ Forsamling, den kan min Tro,
sin søvnige Dvaskhed til Tider bekrige,
paa Nytorv den møder med Springvande to.
Ved saadan en Lejlighed kan man ej sige,
at den er treven,
nej, svært beleven
mens Sørensen sover — jo, Tak for „Seven“ —
:,: den skummer godt :,:

Men Kræmmerne griner af den Profit,
de kan gaa til Fesen med spækkede Lommer,
de ved godt det gælder, at se deres Snit,
naar alle de Tosser til Markedet kommer.
Naa vær ej treven,
vis Dig beleven,
Hæng i Hr. Sørensen — Tak for „Seven“ —
:,: den skummer godt! :,:

At tjene Moneter, det er min Tro,
et Maal hvorefter vi Alle maa stræbe,
Reklame blev lavet med Guldbryllupssko,
ja, tænk blot engang, selv med Guldbryllupssæbe,
blot ikke treven,
hold Dig beleven,
Pung ud Hr. Sørensen — Tak for „Seven“ —
:,: den skummer godt! :,:

En gammel Dames Hjertesuk i Guldbryllups Ugen.

Mel: af „Abekatten", (hvad der ikke skal være nogen ondskabsfuld Hentydning.)

Den første var en Konge, Konge,
Konge, — Kong Georg,
jeg fik ham ej at se,
det var en Hjertesorg.
Men næste Dag derpaa,
to Prinser smaa jeg saa,
og tænk, en rigtig Hertug,
der gammel var og graa.

Men tredie Dag var Kviden, Kviden,
Kviden allerstørst,
til Toldboden jeg kom,
men Kejseren kom først.
Og med en Næse lang,
jeg maatte gaa min Gang,
og trøste mig med denne lille,
simple Klagesang.

Saa stejler næste Formid, Formiddag jeg til Freds'ber'
Prince and Princess of Wales,
jeg skulde modta'e der,
to Timer vented jeg
paa den opblødte Vej,
og intet Nik og Blik, men kun
en Snue fik jeg mig.

Men Kors, hvor jeg Revanchen fik
i Dagene derpaa,
snart røde, grønne Kuske jeg
med samt Lakajer saa,
syv Prinser paa en Dag,
saa er det ingen Sag,
især naar man i Tilgift faar
maaske en Kejserbag.

Skoleseddel.

„Ærrede Her Lere. I det at min Kone har gort Bясel med en lille Pie, beder jeg dem at onskylle, at Fertnant som jo ikke kan gøre for det, maa blive hjemme og passe paa de andre uopdragne Børn, mens jeg gaar i Byen, men i Maaren kommer Bæstemor, og saa kommer Fernant i Skole igen, medbringendes en Pølse til dem, haabendes at di ikke vil faa Smaa."

Husbarometer.

Læreren (forklarer Eleverne Barometrets Betydning): Sig mig saa Povl, hvad retter Din Fader sig efter, naar han vil blive ude i længere Tid?

Povl: Efter Mo'er.

Med paa Noderne.

Restavratøren (der vil engagere en ny Kellner): Hvor mange Ottendedele faar De ud af en hel Gaas?

Kellneren: Tolv.

Rest.: Meget godt. De er antaget.

Skanker og Skoser.

Kongen og Dronningen har faaet et Par Servietringe foræret af 1000 gamle Mænd i Landets Stiftelser. Mon det nu ogsaa behager Dem?

*

En paa Vesterbro handlende Pranger er saa loyal, at han i den senere Tid har forhandlet og raabt med: Store levende Guldbryllups-Torsk!

Der er for Resten heller ingen Mangel paa dem i denne Tid.

*

Hr. Grosserer Moresco har pyntet sin Facade meget elegant. Naa, hvad skal man sige, det er naturligvis for en Ordens Skyld.

*

Kejseren af Rusland skal forleden Dag have sagt, at han var saa gammel Københavner, at han selv kunde finde op til Amalienborg. Han er maaske bedre Københavner end Russer, naar det gælder om at være kendt et Sted.

*

Et Blad skrev forleden Dag, at Prinsen af Anholt var kommen hertil. „Ravnen" kan ikke andet end tro, at Anholt hører til Danmark, og at det omtalte Blads Anholdelse er forhastet.

Der er endnu Haab.

Assessoren: Er De Enke?

Et kvindeligt Vidne (undselig): Ja — foreløbig.

Altid galant.

Frøkenen: Naa, kære Ritmester, hvor gammel anser De mig egenlig for at være?

Ritmst.: Paa Ære, kære Frøken, De ser nok ud til at være tredive — men da det er Dem, saa siger vi tyve!

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig
Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Post Kontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

I Gotersgade.

— Hva' vil det egentlig sige: »half and half 12 Øre«?
— Det er da tydelig nok! Dér faar man begribeligvis en halv And for 12 Øre.

Nr. 23.

Ravnen

Søndag d. 5. Juni 1892.

Afkøling.

Han: Jeg elsker Dem indtil Vanvid.
Hun: Tal med min Fader, han er Direktør for Galeanstalten.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Has vi fik paa Bryllupsdagen,
og der var en voldsom Flagen,
li'e fra Toldbod og til Skagen —
Klein fik Nøglen sat paa Bagen,
Klavs fra Assens Korset fik
for Moral og Politik,
Henning, som i Kæfert gik,,
steg en Grad, og Riis tog Stik.

Op til Slottet Togets Hale
svingede, og hvo kan male,
Glæden vel hos de Loyale
ved at høre Kongens Tale,
den var ganske kort især,
og slog ned blandt en og hver,
den skal refereres her:
Gudskelov for Tørrevejr!

Fra Amagerland der kommer
Budskab om, at Birkedommer
Øllgaard — en paa syvti Tommer —
vil paa Krigssti gaa i Sommer;
fra sin Pult han dømmer kæk,
gi'er den Fattige sit Smæk,
spiller Socialismens Skræk,
men hans Mod er bare Blæk.

Chefen Booth for Frelserhæren,
kommen er med Frelserlæren,
Gud ha'e Magten, Gud ha'e Æren,
Booth ha'e Penge — og saa skær 'en,
rel'giøse Delirier
os til Helvedstraffe vier,
Guitarspil og Syngepi'er
den i Pengepolka gi'er.

„Dagmar" er en raadden Kasse,
som ej Bardenfleth lod passe,
den Bacciller fik i Masse
af den Meningitis Klasse.
Var der nogen Mening i
saadant Orlogssvineri,
som kun stoppet blev fordi
Pressen selv var Politi.

Kaffesladder.

Fru Skade: Lad det være godt, min Kære, jeg siger nu alligevel at den „Guldkur" var probat og jeg er vis paa, at havde den varet otte Dage endnu saa var det endt med at selv de mest konge- og kejserligbegejstrede havde raabt „Leve Republiken!" saa kede var de blevne af hele Stadsen. Det var jo allerede ikke langt fra, at Folk fik Kvalme af at se paa de pyntede Huse, som rigtignok tilsidst heller ikke var videre appetittelige at skue, og det skulde ikke undre mig, om en eller anden fremmed Korrespondent skriver hjem til sit Blad, at større Udstilling af skidne Flagstænger har han ikke sét, men der kan man se, at de amerikanske Guldkur-Doktorer har Ret i at Overfyldelse nok tilsidst skal frembringe Lede, og nu gaar hele det loyale København omkring med nogle saa vældige Guldbryllups-„Tømmermænd", som ikke lader sig fordrive hverken med Spegesild eller Sodavand. Bare Folk sér en uskyldig lille Guldfisk svømme om i et Glas, saa faar de lige som Søsyge, og blot Damerne hører Ordet „Folketog", saa besvimer de, og naar de vaagner tror de at ligge under Guldkur ude paa Amalienborg, og at Gardeofficererne fylder dem med Portvin fra Kongens Vinkælder. Men godt er det da, at det hele er vel overstaaet, for det har været drøje og anstrængende Dage baade for Hofkavalerer og Droskeheste, og havde Politiinspektør Th. Petersen ikke havt saa travlt med at gøre Plads for de kongelige Heste netop paa Guldbryllupsdagen vilde han sikkert have undret sig ved at se de stakkels Krikker, der den Dag og Aften maatte trække magelige Københavnere og fremmede rundt i Byen Ganske vist var der mange Heste i god Stand, men der var ogsaa en Del ulykkelige Dyr, saa afmagrede og udasede, at de dannede en skærende Kontrast til det pyntede Publikum og de flagsmykkede og dekorerede Gader. Det faldt mig ind, at et hyppigere Politieftersyn af de til offenlig Kørsel anvendte Heste kunde være ret hensigtsmæssigt, men det bliver der vel næppe Tid til saa længe alt Politiet skal passe paa Czaren, som selv, efter hvad „Politiken" fortæller, har sit evige Mas med at passe paa, at hans Hunde ikke æder Kongens Katte til Frokost, som de vilde forleden, men da det jo aldrig kan gaa an, at Czaren hver Morgen skal springe ud af Vinduet i Skjorteærmer og Tøfler for at redde de kongelige Missekattes Liv saa synes jeg, at her var en Virksomhed for Politiassistent Smit, der har døjet saa megen Modgang i disse Guldbryllupsdage at jeg ligefrem

har ondt af den stakkels Mand, for det maa dog være haardt at se sine nidkære Bestræbelser saa grundig miskendte og naar der ikke ved et kongeligt Guldbryllup bliver Anledning til at udmærke sig, saa maa det jo være en komplet haabløs Tilstand at være Politiassistent, og naar saadan en irriterende Masse Mennesker ikke engang maa jages bort, ja saa kan jeg godt forstaa, at en i sine Forventninger skuffet Politimand spørger sig selv, hvad man da overhovedet har Menneskemasser for, men nu har jeg som sagt tænkt mig, at Smit kunde faa et ærefuldt Hværv med at være de kongelige Kattes Garde saa længe Czarens Hunde er her og morer sig med at lege „hvem kan finde Katten“, og jeg gad nok se den kejserlige Russerhund, som ikke slukøret stikker Halen mellem Benene og glemmer baade Czaren og Kattene naar den faar Øje paa Assistent Smit i Ridestøvler og med Ridepisk! Til Hest kunde han naturligvis — af forskellige Grunde — ikke være inde i Slotshaven, men det vilde dog uden Tvivl lette ham hans vanskelige Hverv naar han kunde forfølge den flygtende Kattefjende pr. Bicykle. Nu maa de endelig ikke tro, min Kære, at jeg er ærgærrig og spekulerer paa at faa min Idé honoreret med en Udnævnelse, men vil man endelig paaskønne og følge hvad en simpel, men hæderlig Kone i sin Enfoldighed synes at der bør gøres, 1) for at spare Kejseren for en Forkølelse og det som værre er, 2) for at forhindre at Kongens søde Katte bliver ædt, og endelig, 3) for at skaffe en nidkær Politimand Lejlighed til at udmærke sig, — saa kan man til Tak gøre mig en Glæde med at henstille til Magistraten, at de to vældige forgyldte Papirskurve, som under Guldbryllupsstadsen var fyldt med Grøntsager o. s. v. og var anbragt i Nicherne paa Raad- og Domhuset fremtidig anvendes til at optage Skatteydernes Selvangivelser, for den Smule Linnedkurv som man hidtil har opsamlet dem i hører til Nød hjemme i en Rullekælder, men ikke i Magistratens Forværelse. Tak for Kaffe.

Mer Skylle.

„Ravnen“ bringer i Fortsættelse af Berlingske Tidende herved en Liste over de, som vi i Anledning af Guldbrylluppet har benaadet med et lille Kors eller en Dekoration.

Professor Matzen er bleven Ridder af den store Bjørn med Tilladelse til at bære samme, dog kun paa Hjemvejen.

Frederik Hansen er udnævnt til Æresmedlem af „Arbejdernes Værn“. Et Diplom, smukt udført, vil blive ham overrakt.

Minister Goos er som stræbsom Familieforsørger bleven betænkt med et Frieksemplar af „Ravnen“ hver Uge, og har faaet Titlen: Virkelig Kammerjæger.

Politiassistent Smit er bleven udnævnt til Overberider i Etaten, og faar højtideligt overrakt en vatteret Pude, der skal anbringes bag paa og tjene til at tage Stødet af, naar han falder af Hesten.

Etatsraad Ferslew udnævnes højtidelig til Pave i den danske Presse. Han repræsenterer saa smukt Treenigheden.

Ydermere har en Mængde modtaget „Ravnen“s Fortjenstmedaille og andre mindre Ordner. Men dem bliver det for vidtløftigt at opramse.

Frit efter Paul Heyse.

Grønne Frederik, hvortil al den Kvalm?
Hvert et Straa ender som Halm.

En Dommer Debut.

To Mennesker. To Hjærter staar i Lyst og Fryd ved hinanden. Fire febergløbende Øjne bore sig dybt, dybt i hverandre. To Par Arme slynger sig om de sitrende Legemer. Blikkene tilsløres, Bevidstheden svinder.

Og naar de vaagner af deres Rus, saa har de begaaet „en Forbrydelse“, som Moral, gode Sæder, Religion og anstændige Folk kalder det. Men den ene lér ad det hele og iler nye Fornøjelser i Møde, dadelløs, hæderlig, agtværdig. Ogsaa den Anden vilde gærne flygte, men „Forbrydelsens“ Følger ledsager hende, hende alene, og naar hun, vanvittig af Skam, i Kval og Dødsangst vil skjule disse Følger, naar hun vil skaffe dem af Vejen, saa har hun begaaet en ny Forbrydelse, værre end den første, en Forbrydelse, „der strider mod Naturen“.

De var to unge Mennesker. Unge, friske, smukke og — nysgærrige. Rundt om dem kun gamle, rynkede, dadelløse Folk og en herlig, smilende Natur, der glødede og voksede og blomstrede og aandede i dybe varme Drag paa hede Julidage og i korte lune Nætter.

Og de To aandede med, de aandede lindt og varmt med de brune Haar og de unge Kinder tæt til hinanden, deres Hjærter bankede og deres Pulse slog i en og samme Takt. Hvor forunderligt! Han var jo dog en ung Assessor af god Familie og hun var kun en Sypige, der opholdt sig hos sin Tante paa Landet, hvor Lindetræerne blomstrer og Morgenduggen hurtig igen bringer det nedtraadte Græs mellem „Herskabshuset“ og „Tyendeboligen“ til at rejse sig!

Men Sommeren svandt; Naturen havde arbejdet sig træt, og blinkende Leer mejede ivrigt Overfloden bort fra dens Barm. Tanten var tilfreds, Linnedskabet var igen fyldt af duftende Linned og Assessoren maatte bort, Retssessionen var begyndt, og desuden skulde han spille Krocket med sine Foresattes Damer og tænke paa sin Fremtid.

Den lille Sypige blev bestandig blegere. Og om Vinteren skrev hun mange lange Breve til den elskværdige Hr. Assessor. Vel viste disse Breve skæve Linier og mange Fejl, men han, der jo var en lærd Mand, havde nok kunnet forstaa Meningen, naar han blot ikke havde havt saa travlt med at gøre i Stand de Akter, som skulde forestille Retfærdigheden ved Domstolen i Byen F.

* * *

Retssalen fyldtes efterhaanden med nysgærrige. En ny, ung Assessor skulde for første Gang sidde i Dommersædet; man vilde dog se, om han var „dygtig“. Desuden skulde der foretages en Sag mod en ung Barnemorderske; der vilde sikkert ske mangen interessant, pikant Afsløring. Det vil sige, en rigtig Barnemorderske var hun egenlig ikke, men hun havde været alene i Fødselstimen, og hun havde forklaret, at Barnet var død som Følge af Forsømmelse og Ligegyldighed.

Hvilket forhærdet Sind, at trække sig tilbage netop i det Øjeblik, hvor man trænger til sine Nærmestes Bistand og Pleje!

Og hun havde dog maattet vide, hvor gode og milde Menneskene er mod en Moder, hvis Barn maa savne Faderen.

Den Edsvorne Y. rakte Formanden sin Snustobaksdaase.

„Et saa forstokket Fruentimmer, med koldt Blod at myrde sit Barn!“ mente Formanden.

„Ja, saadan er de. En forstandig, klog Kvinde, der har Religion i Livet, maatte dog i det mindste føle en Gnist af Skam“, svarede den Edsvorne.

De ærede Herrer skulde hjemme have spurgt deres egne Hustruer paa Ære og Samvittighed, hvor „forstandig og klog“ selv er ægteviet Kvinde er i hin usigelig kvalfulde Time, hvor der lides en Pine og en Angst sammenlignet med hvilken den Smærte, en Mand nogensinde lider, kun er en Leg.

Pludselig blev der dyb Stilhed i Salen; Dommerne kommer ind, de Edsvorne tager Plads.

Rettens Formand, den unge Assessor, anstrængte sig øjensynlig for at se saa værdig ud som mulig, men man mærkede hos ham en vis Nervøsitet, da han nedlod sig i den ærværdige, læderbetrukne Lænestol og begyndte at blade i Akterne. Det var jo ogsaa første Gang, at han sad i Dommersædet!

Det er troligt nok.

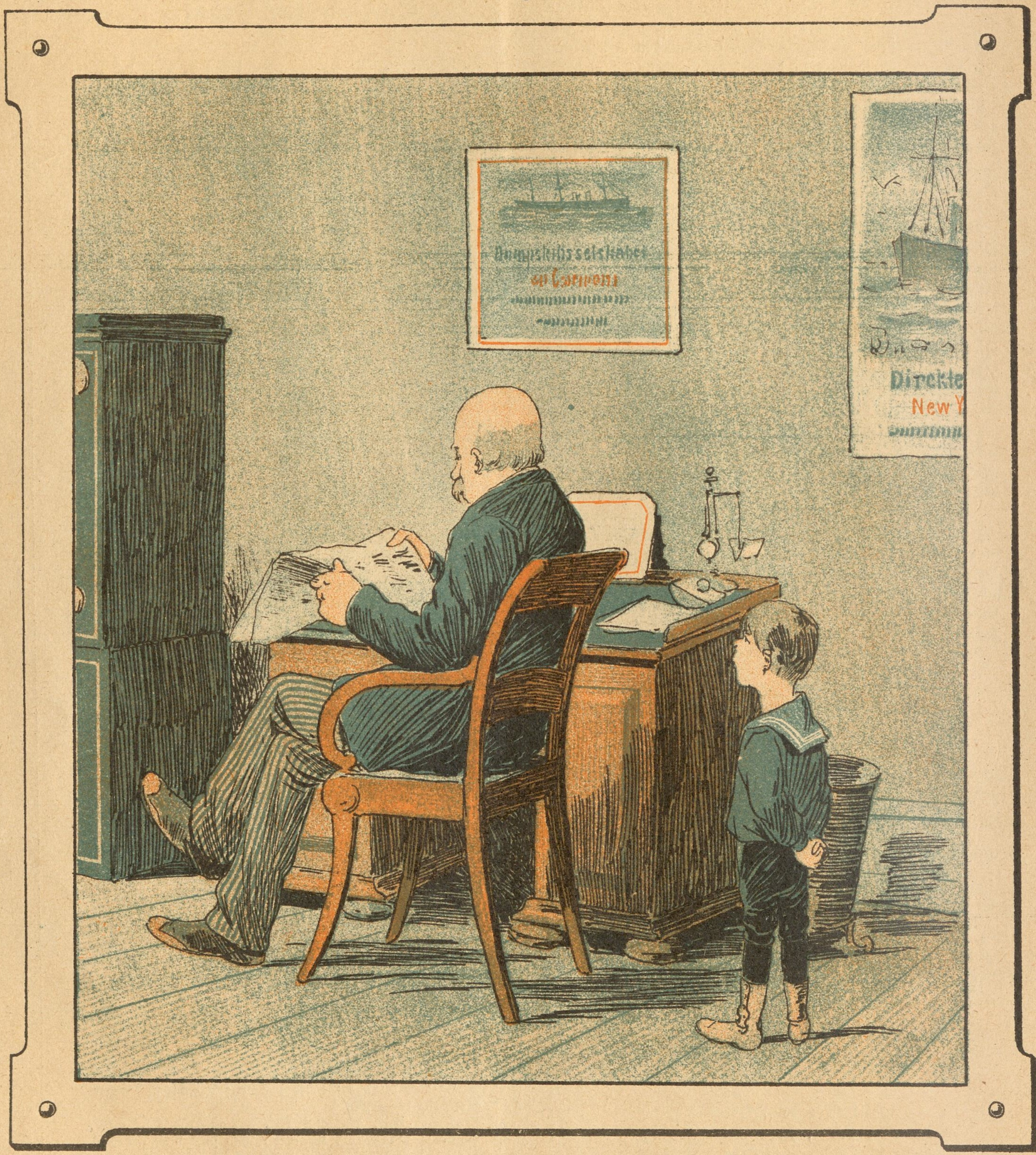

Barnet: Er det sandt, Onkel, at Du kæmmer Dig med en Barberkniv?

Den ny Pige.

Fruen: En Ting maa jeg gøre Dem opmærksom paa: Vær endelig forsigtig med min Mands Raritetsamling, han sværmer nemlig for Oldsager.
Pigen: Aa — ja, det tænkte jeg straks, da jeg saa Fruen.

Han raabte:

„Sagen mod Ugift Hilda Caroline Carlsen begynder. Betjent, før den Anklagede ind!"

Der stod hun, bleg og slank, med de magre hvide Hænder foldede, med bøjet Hoved, Haaret i vild Uorden, med Angstens Sved paa Panden og i Tindingerne; graableg som en hvidtet Fængselsmur. Saa hævede hun langsomt Hovedet og fæstede et Par store, indfaldne, sorte Øjne paa Dommerne med hint Udtryk af hjælpeløs Ængstlighed, som man iagttager hos det dødelig ramte Vildt, naar det mærker at Jægerens Skridt nærmer sig det Sted, hvor det forbløder sig.

Den unge Dommer, der imidlertid havde bladet i Protokollen, saa op . . . hver Blodsdraabe svandt fra hans Ansigt, hans Øjne fik et uhyggeligt Udtryk og som i Dødsangst krummede hans Fingre sig om Dommerstolens ormstukne Træarme.

Publikum ventede i aandeløs Spænding. Endelig rakte han Protokolføreren Akterne og sagde med skælvende Stemme, mindre højtideligt end for et Øjeblik siden:

„Oplæs Anklagen!"

Og Protokolføreren læste, og den unge Dommer rettede igen sit Blik paa sin første Anklagede.

Hvilket Gensyn! To Hjærter bankede i Dødsangst. Fire feberglødende Øjne borede sig dybt, dybt i hverandre. To var strænge og tilintetgørende. Det var „Forbryderskens". To vidnede om Skam og Skræk og bønfaldt om Naade. Det var Dommerens. Han havde ødelagt hendes Liv og ikke en Gang vidst hendes Navn! Han havde forraadt den „smukke Line"; vil nu „den anklagede Hilda Caroline Carlsen" forraade ham? Hvorledes vil hendes Dommer dømme hende? Deres Pulse slog, det hamrede i deres Tindinger, og rundt om dem, om de to Forbrydere foran og bag Skranken trængde sig bestandig tættere den nysgærrige, tankeløse Mængde, der var henrykt over Dommerens gode, medfølende Hjærte og rasende over den Anklagedes usædvanlig forhærdede Sind.

Oplæsningen af Anklagen var endt. Den unge Dommer kunde fælde sin første Dom.

Skanker og Skoser,

Det konstateredes ved Folketoget (!) i Søndags, at ca. 50,000 Mennesker gaar „i Taaget", naar nogle enkelte fløjter.

Ved en Bajer.

En gammel Ungkarl: Sig mig, tror Du paa den Paastand, at gifte Mænd lever længere end ugifte?

En Ægtemand: Det kan nok være — i al Fald forekommer det En, at Levetiden er uden Ende.

I den højere Pigeskole.

Lærerinden: Hvad ved De om Hjærtets Funktioner?

Eleven: (tier forlegen).

Lærerinden: Naa, hvad er da Hjærtets vigtigste Opgave?

Eleven: At elske!

I Kokkenet.

Fruen: Anna, Anna, Deres Udseende forekommer mig bestandig mistænkeligere. Jeg er meget bange for, at De er paa Veje til at blive Moder.

Pigen: Fruen behøver ikke at være bange — det smitter ikke.

Efter „Rusen".

Vor Hovedstad er dog en By,
uden Lige,
man svarer Skat, men har et Kny,
ej at sige,
til Kassens Bund i Hast at naa,
hvem er bedre,
end vore velbekendte gamle, graa,
vise Fædre.

Det skal jo være fint og stort,
her i Staden,
man laver sig en Æresport,
midt paa Gadn,
titusend Kroner flot for den,
kan der gives,
og nogle Dage efter ned igen,
skal den rives.

Naar Majestæterne sit Guld-
bryllup holder,
bevares sikken Smæld og Smuld,
Folk udfolder,
man kan med vis Grinagtighed,
se a' fin Bys,
saa ellers mørke Strøg, belyses med
Stearin-Lys.

Amalienborg er just det Sted,
Folk kan lukke
sig til, at se de Vogne med
røde Kuske. —
En gammel Kone, spurgte mig:
Har De set 'en?
Hvad har jeg set — Forstaar De ej —
Guld-Kareten.

Vild paa Kareten gik en Flok,
med i „Toget",
men hele Flokken syn's jeg nok,
var lidt broget,
de sang og raabte, som om de
var af Lave,
men de fik ogsaa Lov at samles i,
„Kongens" Have.

Med „Blus paa Lampen" og med „Gnist",
gik de Mandfolk,
til Sikkerhed kom derfor sidst,
en Flok Brandfolk,
i Spidsen red Herolder paa
sort „Araber"
mærkværdigt var det at man ikke saa
Ahlers Aber.

Omsider blev da denne Rus,
overstaaet,
en Del er dog endnu konfus,
ovenpaa 'et,
thi dem der sig et Orden fik,
svært sig glæder,
og dem der bort med lange Næser gik,
ynksomt græder.

Paa Farten!

Mel. af „En Spurv i Tranedans."

Nu er Guldbryllupsstadsen endt
og man kan gaa i Staden,
foruden at enhver Betjent
skal vise Vej i Gaden;
ej heller Assitenten Smith
er ude paa Parforceridt,
ved Kongeborgen som loyal,
og vældig Allerhelvedska'l

Forresten maatte han nok i Søndags eller i Fredags, naar det var, efter højere Ordre indstille sine altfor vilde Caprioler paa Rossinanten, eftersom

den Mulkt ved Nordre Birket
ej rigtigt havde virket.

Nu kan man atter aande frit,
alt efter den Historie;
man næsten husvild var paa sit
dog eget Territorie.
Her myldrede fra nær og fjærn
af Vaabenbrødre, Landeværn,
konservative Klubber, som
endogsaa hid fra Island kom.

Ja, Islænderne myldrede frem med en stor islandsk Rype i Banneret —

Foruden just at lyve,
der var vel næsten tyve.

Og Ama'ermo'er med frejdigt Mod,
hun mødte frem paa Pladsen.
Et „Ama'ermo'er gi'e mig Gulerod
nu tonede fra Massen.
Vi roligt gaar i Tivoli,
thi nu er al den Stads forbi,
hvad eller til Beridere,
hos Schuman og saa videre.

Saadan som det nu kan træffe sig —

Som med en munter Traven
helt ud til Dyrehaven.

Paa Bakken er der lystigt Liv
og Spænd og Spark hos „Vega",
ja, der er muntert Tidsfordriv
i mangen en Bodega.
Og Kærlighed og Kildevand
hos Kirsten Pil erholdes kan,
hvis, vel at mærke, Kæresten
Du da har med Dig der min Ven —

For har Du bare Pigebarnet med Dig, saa er

der ingen smalle Steder
i Skovens mange Glæder.

Op Københavner! godt Humør!
tag Benene paa Nakken!
Paa Søndag lukker Du Din Dør
og joller ud paa Bakken.
Du hilser paa den vante Flok,
der vistnok møder sikkert nok,
paa Julle Westermann og paa
de herlige Gensdarmer blaa.

Men husk bare paa Politimesterens Anordninger!

Paa Oldenborg Du stikle
dog inte med Bicykle!

Fædrelandssang.

Lempet efter Omstændighederne.

Der er et yndigt Land,
med lige Ret for alle,
:,: for Kvinde som for Mand, :,:
det har Avtoriteter nok
for Dit, for Dat, for al Ting,
en rigtig nyss'lig Flok.

Der gik i fordums Tid
en Flok i Kongens Have,
:,: og gjorde deres Flid, :,:
at træde alle Blomster ned,
og brække Grene med mere;
af Fædrelandskærlighed.

Men det var Højremænd,
og de fik gerne Haven
:,: til deres Spark og Spænd, :,:
men naar Socialister vil,
en enkelt Gang ind i den,
saa lukkes Porten til.

Det Land, ja det er smukt,
den lige Ret for alle,
:,: har sat saa skøn en Frugt; :,:
og ædle, vise, kloge Ord,
har Magten her i Minde;
ja, her er bedst paa Jord.

I Køkkenet.

Fruen: Anna, De passer slet ikke paa mere. Ænderne er saa sejge, at de ikke er til at spise. Jeg er vis paa, at de ikke er kommet tidlig nok i Ovnen.

Kokkepigen: Det har Fruen Ret i! De skulde allerede ha' været i Ovnen for et Aar siden.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Forglemt.

Halløj! Stop lidt! **Jeg er Frederik Hansen.**

Nr. 24.

RAVNEN

Søndag d. 12. Juni 1892.

De Nygifte.

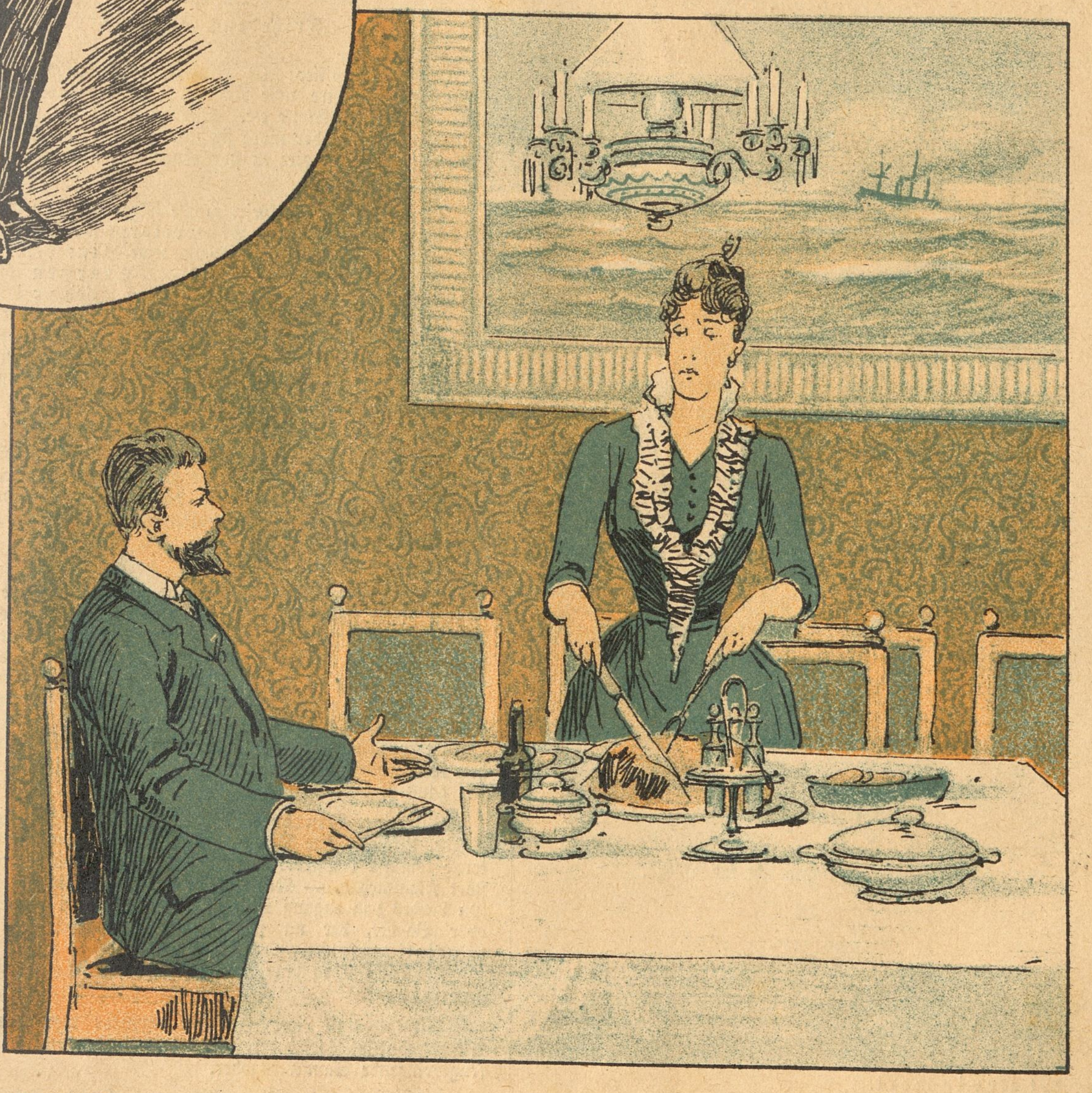

Han: Men, kære, lille Rikke, det er nu tredie Dag i Rad, at Du sætter en forbrændt Steg paa Bordet!...

Hun: Saa—aa! Er det virkelig saa længe siden Du nægtede mig Penge til en ny Sommerhat?

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Paa St. Thomas havde Bryggere gjort Gilde
og der vanked saamænd Smørrebrød med Laks,
men den Mad bekom de Bryggerknægte ilde
og den sande Grund skal jeg fortælle straks;
det var ikke Yankeefedt og Margarine,
som ved Bryllupsfesten volded Mavepine,
det var det, at femogtyve blanke Penge
andre fik, som raabte „Kongen leve længe!"

Vores Højsteret har dømt Revolutionen,
otte Maaneder for nogle stakkels Ord,
men naar Estrup bryder Lovene er Tonen
svært fidel i vores Overklassekor.
Og naar en Bedragerske for Tusind snyder
eller en M. M. ej sjette Budet lyder,
kan de vente allernaadigst Lov at drage
ud af Fængslet og Billet til Tyskland tage.

Secher skal nu sendes ned til Frankrigs Enge
derom Ritzau ikke bragte Telegram,
thi at Morgengnavet tager Rejsepenge
af en Højremand, syn's Folk dog er en Skam,
og hvorfor skal Verden vide om Legatet?
men der var dog ligegodt en Fyr, som sa'e det,
naa men skidt la'e Secher blot Billetten tage,
vi har nok af Renegater her tilbage.

Det var Pintse og til Fred'riksberre Bakke,
vandred mange Tusind København're fro,
Solen dansed uden Hovedtøj og Frakke,
mens den brandgult ned til Publikummet lo.
Senere paa Dagen var det Folk, som svedte,
Henning i en Donner efter Fred'rik ledte,
men den gæve Fred'rik var til andre Sogne
jollet af med en af „Prøvens" bedste Vogne.

Rejseindtryk.

— Naa, hvad synes De om Italien, specielt Neapel?
— Aa, ret godt, men det ligger lidt for afsides.

Aldrig mere.

En Præst spurgte engang en Embedsbroder, om han nogensinde efter Prædiken havde staaet ved Døren og hørt fine Tilhøreres Dom, da de forlod Kirken.

„Jeg gjorde det én Gang", sagde den Adspurgte, „men jeg gør det aldrig mere.

Foraaret kommer.

For-, Frem- og Nutids-Ballet i 1 Akt, antaget til Opførelse paa det store internationale Verdensteater.

Personerne:

Vinteren	Reaktionen.
Vinterstormen	Despotismen.
Vinterens Drabanter	Arbejdsløshed, Sult, Nød, Elendighed, Armod.
Foraaret	Socialismen.
Vaarens Genier	Frihed, Lighed, Broderskab.

Tableau.
Frihedens Gudinde.

Scenen forestiller: Et Vinterlandskab, tilhøjre pragtfulde Bygninger, tilvenstre usle Rønner. I Baggrunden et Utal af Kirker, Palladser, Slotte etc. Paa en tillagt Sø ses pelsklædte Damer og Herrer, der more sig med at glide paa Skøjter, køre i Slæde o. s. v. Tilhøjre en stor Snemand, tilvenstre arbejdende Mænd og Kvinder.

Det trækker op til Uvejr, mørke Skyer forkynde at det snart vil bryde løs. Den barske Vinterstorm nærmer sig. Ud af Snemandens iskolde Indre stiger selve Vinteren, paa hvis Befaling Sneen begynder at falde. Stormen farer vildt omkring. Folk spredes, den fine Portion forsvinder i Pragtbygningerne for at ordne Toiletterne, og træffe Forberedelser til de kommende Baller, Karnevaller, Koncerter, Selskaber o. s. v. Arbejderne søge Ly i deres fattige Hjem, hvor de kun finde et sparsomt Værn, naar Arbejdet standser, og Vinteren forfølge dem med sine ubarmhjærtige Drabanter.

Alt stivnes af Kulden. Fiskere komme fortvivlede ind; Isen har knust deres Baade, Bonden sætter sin Plov tilside, Haandværkere vende hjem efter forgæves at have søgt Arbejde, Trøstesløse satte de sig i Sneen. De sidste Rester af deres fattige Ejendele er vandret til Pantelaaneren, kun Værktøjet har de tilbage.

Vinteren triumferer.

Et lille fattigt Barn nærmer sig til dem, bærende en Kurv fuld af Blade, som Barnet kærligt uddeler, forklarende at disse Blade vil sprede Oplysning og Kundskab blandt Arbejderne og føre dem frem til bedre og retfærdigere Kaar. De sørgende Grupper rejse sig og gaa trøstede bort, haabende paa bedre Dage.

Vinterstormen der fortørnet har set til, styrter løs paa det fattige Barn, truende det med Fængsel, Sult og Prygl, men Barnet er ubøjelig. Vinterstormens Magt mattes, og han synker omsider besejret ned for Barnet, som sætter sin Fod paa hans Nakke.

Nu bliver Vinteren for Alvor vred, rejser sig i al sin Vælde, tilkalder sine Drabanter. Luften formørkes, Elementerne kommer i Oprør. Himmel og Jord smælte sammen i et stort Flammehav. — Den store Verdens Revolution er kommen. Da brydes paa engang Mørket. En Solstraale sænker sig ned over Barnet, der nu staar som det unge lysende Foraar (Socialismen).

Vinteren og hans Drabanter tage Flugten, Foraaret har sejret!

Alt kaldes til Live. Arbejdet begynder med fornyet Kraft. Alt uproduktivt forsvinder, og i dets Sted opstaar nyttige og frugtbringende Samfundsgoder.

Lyden af glade Menneskestemmer høres. Festlige Toner lyde i det Fjærne, de bebude at det store fælles Maal er naaet.

Folk fra alle Verdens Lande mødes, og række hverandre Haanden paa et fremtidigt lykkeligt og fredeligt Samarbejde.

Tableau.

Foraaret omgivet af sine Genier modtager Frihedens Gudinde, der lyser Velsignelse over den røde Fane, og overrækker den til det arbejdende Folk, som et fælles Banner for alle Lande.

Hr. Smit.

Mel. af Mikadoen (Jum, Jum).

Jøs! nu er den gal for Hr. Smit,
Smit, Smit;
hver Dag han i Vandet,
i By'n som paa Landet,
jo gaar, og det er skam skidt,
skidt, skidt,
det siger jeg temmelig frit.
Thi vel er han Assistent,
stent, stent,
men derfor dog ej man
kan cykle hver Vej man
har Lyst, det er noksom bekendt,
kendt, kendt,
det ved selv hver menig Betjent.
Men Smit bry'er sig ikke om det,
min Tro,
han tror, han staar over al Ret,
jo, jo!
Det saa nys man i Oldenburgs Kreds,
hvor en Snes
eller to „Krus" han blødte,
samt hist i Citadellet,
hvor Heldet
nok fulgte den raske Hr. Smit,
:,: den raske Hr. Smit, :,:
den grulig raske Hr. Smit.

Ja, vi har Glæde af Smit,
Smit, Smit,
snart rider han Folk ned,
snart smider han Folk ned
i Hullet — det hænder skam tit,
tit, tit;
for han er nu svært ekspedit;
snart gi'er han Syndere Klin,
Klin, Klin,
snart er Assistenten
skam selv Delikventen,
der gør med Forordninger Grin,
Grin, Grin,
den Maade er slet ikke fin.
Men Smit er en Helvedes Gut,
jeg tror;
blot ej hans Meriter snart Slut
nu faar;
det Synd vilde skam være
paa Ære
for Kredsens gemytlige Leben,
om Smit skulde bli'e furet,
saa dur 'et
skam ej mer i syvende Kreds.
:,: Den raske Hr. Smit :,:
den grulig raske Hr. Smit.

Om Solen danser.

Det har været „Ravnen" magtpaaliggende at faa det gamle Spørgsmaal klaret, hvorvidt Solen Pinsedags Morgen danser eller ej. Og vi har nedenstaaende ladet et Par af vore gode Venner, tilstille os deres Jagttagelser i den Retning.

Hr. Redaktør!

De har spurgt mig, om jeg tror, at Solen danser Pinsedags Morgen. Jeg skal besvare Deres Spørgsmaal: Solen danser.

Jeg har rigtignok ikke set det med egne Øjne, men jeg støtter min fuldkommen, paalidelige Antagelse derpaa, at Solen, der jo i Guldbryllupsdagene viste sig i høj Grad loyal og højresindet, idet den skinnede uafbrudt, selvfølgeligt ligesom andre Højremænd, danser godt og gærne, selv om den endnu aldrig er optraadt paa Forsvarsballer. Men det kommer maaske senere.

Deres ærbødige
Carl Parmo Ploug,
Dansemester.

Hr. Redaktør!

De spørger, om Solen dansede Pinsedachs Morjen. Ja, min Saligkeit dansede den.

Jaj hate været ude om Natten met no'ne gote Venner, og vi hate schgu ikke sparte paa Drickevarerne. Om Morningen toch vi paa Friedericksberg, og Gott strafe maj om icke Solen hoppede og danste for mine Øjne, som om den kunde være betalt derfor. Jaj fick ligefrem ondt af at se paa den, og jaj maatte go bagved no'et Buskats og bræcke maj. Saa De kan være ganske vis po, at Solen danste

Det værker endnu i min Ho'ede, naar jaj dænker derpo.

Deres
Henning Matzen.

Vi har modtaget flere Besvarelser af Spørgsmaalet, men vi finder ikke Anledning til at offenliggøre dem. To hver paa sin Vis saa ædruelige Mænds — som ovenstaaendes Vidnesbyrd, maa vel være tilstrækkelig til at slaa fast, at Solen virkelig danser Pinsemorgen. Og det var kun det, vi vilde vide.

Red.

Et velment Raad til Selvmords-Kandidater.

Enhver, som omgaas med Selvmordstanker og ikke har Mod til at besørge Historien selv, anbefaler vi følgende sikre Middel, til paa den simpleste og pæneste Maade, at slippe ud af denne kedsommelige Verden:

Man gør en Lysttur til Berlin og henvender et Par venlige Ord til den første Skildvagt, man træffer paa. Han vil straks skride til at arrestere en i Skilderhuset. Man stikker af i en Fart, han skyder — Puf! Og man er i samme Nu befordret over i Evigheden. Er man heldig, kan man faa en Ledsager med paa Vejen. Foruden at have naaet sine Ønskers Maal, gaar man ud af Verden med den behagelige Følelse, at have medvirket til et Medmenneskes Lykke, thi Dagen efter bliver Skildvagten udnævnt til Gefreiter, faar Lov til at drikke et privat Glas med Kejseren og bliver maaske oven i Købet dekoreret med Medaljen for ædel Daad.

Skulde der imod Forventning ikke være nogen Skildvagt i Nærheden og man har meget travlt med at blive ekspederet, kan man bare skæve til en Løjtnant, saa besørger han det fornødne. I Løbet af fem Minutter er man lavet til Hakkebøf.

Aa, de Døtre!

Elly: Fa'er, er der noget i denne Bog, som jeg ikke tør læse?

Faderen: Nej — Du kan læse hver eneste Linie.

Elly: Saa vil jeg slet ikke læse den!

Man spricht deutsch.

— Haben Sie Hamburger-Rauhfleisch.
— Nein — — men vi haben »Hamburger-Nachrichten.

Endnu værre.

Herren: Frue, jeg har med den dybeste Deltagelse set af Dødsannoncerne, at Deres Mand er død i Afrika. Han fortæredes sikkert af Hjemvé?
Damen: Gud, nej — af de Vilde.

Grundlovsfesten 1892.

Mel.: Tappenstreg.

Med fuld Musik og Trommeslag,
vi fejrede vor Grundlovsdag,
og da det just var Pinsefest,
saa gik det netop allerbedst,
vi kunde frit til Søren slaa,
man allevegne Glade saa,
ja, der var rigtigt Kærnesjov,
derude i den grønne Skov.

I Spidsen der for Toget gik,
i Processionen, som vi fik,
vort hele Ministerium,
som intet Provisorium,
for Fremtid vilde byde os,
nej, aldrig byde Folket Trods,
og derfor mødte det som Gæst,
til Folkets glade Grundlovsfest.

Til Eremitagen gik vi ud,
med fuld Musik og Æresskud,
og der var Taler, der var Sang,
og munter Dans og Bægerklang,
ja, om det saa var Pastor Krag,
paa denne glade Pinsedag,
han havde for en Gang Skyld smidt
sin sorte Pastoralhabit.

Thi Skoven var saa lysegrøn,
og vented' Alle frisk og skøn,
og Fugle højt i Luften sang,
til Ære for vor Frihedstrang.
I Skoven ude i det fri,
der var ej Spor af Politi,
nej, ikke Spor af Smit tilhest —
det var en dejlig Grundlovsfest.

Ak, Du lieber Augustin!
det var en dejlig Drøm,
ak, Du lieber Augustin!
sikken en Drøm.
Vel var det Pinsedag,
vel var det Grundlovsdag,
men Musikken, den var tavs,
det var s'gu Snavs.

Lukket var enhver Butik,
ingen Musik vi fik,
hørte intet muntert Ord,
kun Munkekor.
Kirke og Værtshushold —
aa, ja, gaa Fa'en i Vold —
de alene aabent har —
den var jo vor.

Fra den aarle Morgenstund,
man med en Kæfert kun,
fejrede sin Grundlovsdag,
efter Behag.
Derfor dog ikke et Kvæk,
Grundloven er jo væk.
Ak, Du lieber Augustin,
alles ist weg.

Brev fra „Avisen".

Trinitatis unner Forfalsperiojen

Majet erede Hr. Redatør!

Inte maa de være maj tillat aa levere Dem nokken en a mine aarginale Pennetajninger a Sitteasjonen. Lamme klemme „Avisens" Historjes Muse paa Pattenusserne te Fordel for Deres majet erede Lesere.

De æ, om jaj saa maa sie, et Dimmelimma Blajet lever under, aa Di ka gjerne banne Munte-Maarenstjerne formynne Dem paa, at Sjæfen inte alti æ lieglaj i begge Enner De æ nu heller inte saa lie en Saj, aa holle Balangsjen, saavel hva de deplomatiskpaalitiske, som hva de mere pekunajre anbelanger. Førsten ska han jo fortælle te alle dem, der ve tro det, at han er Arbajerens sanne Ven, aa naar der æ en Stemme fra Galleriet, der raaver, at der æ majet Løjn te, saa beligger han sit Venskav mæ Beviser, som han kaller slaendes, formojenli forde di slaer han sæl paa Munnen. Mæ de pekunajre æ de heller inte større beskaffen, for Di ka jo da vel nok forstaa, at han i sin Ujvekling æ bleen for grov for di Fine, aa dem, han kaller for di Grove, di sier at han æ dem ilieveller for simpel, aa derfor æ der ingen, der køver Blajet, uden at di ka faa de i Punnevis. Men la vos sie de i en go Tij, den Gisjæft smijer sgunte majet a saj, aa en skønne Da faar jaj natyrli Katterappe, aa saa løver han vel over te Maarenblajets lovbeskytteje Prostitusjon aa sier te Sægger aa Borgsenius: Saa las mig sajn in Ojren Bundt der Dritte! eller osse laer han saj engrullere i Ferslews Brigaje.

Men de ku nu altsammen være hvadde va, hvis inte Guldbrøllopsrommelen haje beredt han en Pind te hanses Likiste, aa jaj æ færi aa tro, at han i de gedolgte omgaas mæ ræjsomme Planer, om aa springe Amaljenbor aa hele Ordenskapitlej i Værej mæ en Rosinbombe, eller en Helvesmaskine mæ Pærmedekkel aa Uhrværk i, forde han inte ble dekorerej etter Fortjeneste. Jaj ska saadden sideværti gøre Dem min Koplimang for de dajlie Billeje, som Di haje lavej a han i Derses Nummer for i Lørdas, aa Di ka be Dem en billi Balber i Vold paa, at hans Malort inte smagte ham den Da. Hans ejenlie Sønnerknuselse stammer dov fra den gevommerlie Fjasko „Værnej" laveje i Folketovej. Der haje jo vaaren en storslaej Lejlihej, te aa vise hvor kraftie di va bleen unner derses sanne Venners Varetægt, men da Formannen aa di Ekstraordinære holdt sai liesaa goe som General Thomsen, aa Formannen søntes at di eneste ordinære Mælemmer, Arbajdsmand Klemmesen aa Brusen, ilieveller va for ordinære te aa skilte mæ, saa maatte Sjæfen stikke Flavej ind, aa di spændte Teskuere gik forloren a den Nyjelse, aa se den talrie Forening i siu hele drabelie Størke. De æ de, der ærger Sjæfen, at hanses Livssag æ bleen te de bare Ingenting, som Folk griner a De æ gaaej mæ „Værnej", som de gek mæ Kajserens ny Klæer, for der kom osse to durkdrevne Klodrijanner te Kajsere a Kinisien, aa di fek en hel Masse Guldpenge te aa lave et nyt Sæt Tøj a te Kajseren, men di putteje sgu Rajerne i derses ajen Pottemoniks, aa saa væveje di man immer væk paa det bare Ingenting; men te Folk sae di, at de va noene Fjols, der inte ku se, at de va værkelie Klæer di laveje. Aa Kajseren, den Stortosk, troeje sæl at de va noet gevaldi fint Tøj, han der sku ha aa monnevere saj mæ, derfor gik han paa Paraje langs a Gajen. Men saa va der er Unge, der skraj, at Kajseren gek i den bare Sjorte, aa saa sae alle Teskuerne de osse. Sjæfen har baaren saj liedan aj mæ di 210,000 Kroner. Han væveje, aa te Aksjonærerne sae han, at han va Mand for aa lave dem en Kappe, der ku sjule Kapetalisternes Nøjenhed for Arbajernes Ojne. Men nu ka han se at den æ opdagej, aa de æ derfor han sønker sammen, han har nemli paa Fornemmelsen at Livssagen æ lie ve aa blie kriminel.

Charles.

Maaneskin.

Af Guy de Maupassant.

Abbé Marignan var en stridbar Kirkens Mand, en mager, fanatisk Præst, overspændt, men ærlig. Hvad han troede, troede han fast, uden nogensinde at vakle. Han bildte sig for Alvor ind at kende sin Gud, at kunne trænge ind i dennes Villie og Hensigter. Naar han med lange Skridt spadserede om i den lille Præsteboligs Have, steg ikke sjælden det Spørgsmaal op i hans Sjæl: „Hvorfor har Gud gjort det?" Og han forskede med haardnakket Udholdenhed, satte sig i Tanken i Skaberens Sted og fandt næsten altid en passende Løsning. Aldrig vilde han med from Ydmyghed have sagt: „Herre, Dine Beslutninger ere uransagelige!" Han sagde derimod: „Jeg er Guds Tjener, jeg maa kende Aarsagerne til hans Handlinger, og naar jeg ikke kender dem, maa jeg lære dem at kende."

Alt i Naturen forekom ham at være skabt med absolut og beundringsværdig Logik. Hos ham holdtes stedse Spørgsmaalet „Hvorfor?" i Ligevægt af Svaret „Derfor!" Morgenrøden er der for at skaffe en glad Opvaagnen, Dagen maa bringe Sæden til Modenhed, Regnen maa tilføre den Fugtighed, Aftenen tjener til at forberede Nattens Ro, den mørke Nat indbyder os til at sove.

De fire Aarstider tilfredsstillede fuldkommen alle Landmandens Fornødenheder, og aldrig kunde den Tanke opstaa hos Præsten at Naturen ikke har sine bestemte Hensigter og at ikke alt levende maa underkaste sig Tidens, Klimaets og Stoffets haarde Tvang.

Men Marignan hadede Kvinden; han hadede hende ubevidst og ringeagtede hende af Instinkt. Han gentog ofte Frelserens Ord: „Kvinde, hvad har jeg fælles med Dig?" — og han føjede til: „Man kunde næsten sige, at Gud selv er utilfreds med dette sit Værk." Kvinden var for ham Fristerinden, der havde revet den første Mand med sig og siden da fortsatte sit Forbandelsens Værk, hun var Skabelsens svage, farlige, hemmelighedsfuldt forvirrende Væsen. Og endnu mere end hendes fordærvelige Legeme hadede han hendes elskende Sjæl. Skønt han følte sig uovervindelig, var han dog rasende over denne Kærlighedstrang, der stedse rører sig hos Kvinderne.

Efter Præstens Mening havde Gud kun skabt Kvinden for at lede Manden i Fristelse og sætte ham paa Prøve. Man turde kun nærme sig Kvinden naar man var beredt til at kæmpe mod Fristelsen og naar man lagde for Dagen den Forsigtighed mod hvilken man beskytter sig mod Snarer. Og med sine stedse efter Manden udstrakte Arme og sine stedse til Kys parate Læber ligner Kvinden jo i Virkeligheden en Fælde.

En Undtagelse dannede for ham kun Nonnerne, hvem deres Løfte gjorde uskadelige; men han behandlede dem alligevel strængt, fordi han paa Bunden af deres fængslede, ydmygede Hjærte levende følte hin evige Ømhed, der trængte ind paa ham, skønt han var Præst. Al deres brændende Tro, deres glødende Kærlighed til Frelseren fyldte ham med Harme fordi han i al denne Fromhed saa Kvindens Ømhed, den kødelige Kærlighed; han følte denne fordømte Ømhed selv i deres Lærelyst, i deres Stemmers Mildhed, naar de talte til ham, i deres sænkede Blik, i deres Resignationens Taarer naar han talte strængt til dem.

Og han rystede sin Præstekjole saa ofte han forlod Klosteret, og ilede derfra med lange Skridt, som om han flygtede for en Fare.

Mariguan havde en Niece, der med sin Moder boede tæt ved Præsteboligen Han var aldeles opsat paa at gøre denne Niece til Nonne.

Pigen var smuk, af en drilagtig, overmodig Natur. Naar Præsten prædikede Moral for hende, lo hun, og naar han vred skændte paa hende, kyssede hun ham hæftig, idet hun trykkede ham til sit Hjærte, medens han uviikaarlig søgte at unddrage sig denne Omfavnelse, der alligevel glædede ham, fordi hun i ham vakte denne faderlige Følelse, der slumrer i enhver Mands Sjæl.

Ofte, naar han ved hendes Side vandrede gennem Markerne, talte han til hende om Gud, om hans Gud. Hun hørte kun adspredt paa ham og betragtede Himlen, Kornet, Græsset, Blomsterne med den Glæde ved Livet, der spejlede sig i hendes Øjne. Undertiden løb hun foran for at fange en Sommerfugl i Flugten; jublende kom hun tilbage med det lille Dyr og udbrød: Se, lille Onkel, hvor nydelig! Jeg kunde gærne kysse den! Denne Trang til at kysse Oldenborrer eller Sommerfugle foruroligede, irriterede og harmede Præsten, der her atter fandt denne uudryddelige Ømhed, der spirer i enhver Kvindes Hjærte.

Og en Dag skete det, at Kirketjenerens Kone, der besørgede Præstens Husholdning, med al Forsigtighed fortalte Marignan, at hans Niece — havde en Kæreste.

Denne Nyhed satte Præsten i en uhyre Ophidselse. Han var just i Færd med at barbere sig og blev en rum Tid siddende med indsæbet Ansigt uden at røre sig. Da han endelig igen var i Stand til at tænke og tale, udbrød han: „Det er ikke sandt! De lyver, Margot!"

Men Konen lagde Haanden paa Hjærtet. „Gud straffe mig, om jeg lyver, Hr. Pastor. Hun mødes med sin Kæreste hver Aften, saa snart hendes Moder er gaaet i Seng. De mødes ved Floden; Pastoren kan selv se dem spadsere dér lige til Klokken Tolv om Natten.

(Sluttes).

Nationalteater — Abracadabra.

(1891—92)

Der var engang — et Kompagniskab, bestaaende af Ambrosius og Aladdin, som blev kede af at øve Amors Genistreger, fordi den Slags Soldaterløjer i Regelen ender med Barselstuen, undertiden før Figaros Bryllup. Saa fangede de en Gøgeunge i Ravnekrogen og tog med Vildanden til Landet ved Bosporus, hvor de paa Grænsen traf sammen med Kinafarerne, der var paa Hjemvejen til de Danske i Paris, hvor Jacob v. Thybo gav Partiet, som Drot og Marsk og friede til Fulvia, hvem han forærede Gulddaasen, som han paastod, at have fundet i Elverhøj. Men De Usynlige opdagede Intrigerne, fortalte Genboerne om denne nye Scapins Skalkestykker, og den væmmelige Tartufe maatte, som den forvandlede Brudgom, finde sig i at Brudefærden i Hardanger blev til en Karnevalsspøg i Venedig. Imidlertid havde Faust opfunden en Kurmetode, som han mente vilde gøre Lykke ved Kermessen i Brygge, hvor han traf Recensenten og Dyret samt Heksen, der var i Familie med Mefistofeles. Erasmus Montanus havde her aabnet en pæn lille Ser Jer i Spejl- Forretning og Hagbart og Signe serverede Hjærtets Ret for Romeo og Julie, der paa Sicilien var blevet forskrækkede for den hvide Dame, som nok ikke var nogen anden end den Vægelsindede, der havde giftet sig med den flyvende Hollænder. Men naar Foraaret kommer bliver der stor Stads for den kære Familie, med illuminerede Tannhaüser — en storartet La Ventana, der ikke glemmes hverken af Sylfiden Marianna eller Liden Kirsten eller Toreadoren Juul eller Trubaduren Løber paa denne Side Syvsoverdag.

Peter Plus.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Lynchjustits.

Ingen Slinger i Højrevalsen.

Nr. 25.

RAVNEN

Søndag d. 19. Juni 1892.

Dødsforagt.

Hun: Tag Dig i Agt, Emil, at Du ikke synker Blommerne hele, for saa dør Du.
Han: Aa, det gør ikke noget, for det gør ikke ondt at dø.
Hun: Hvor kan Du vide det?
Han: Jo, jeg har selv læst det i H. C. Andersens Æventyr — og han maa da vel bedst vide det, for han er jo selv død.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar mit Øje er lukt.

Istedgade er lang,
— det er inte min Sang —
jeg et Vers blot om Tietgen vil kvæde,
ingen Sporvej vi maa
for den Børskonge faa,
han er altid i Vej'n med en Slæde.

Vi har faaet Reedtz Thott,
han begyndte s'gu godt,
Blangslevmændene ramtes af Dommen,
Reedtz om Grænsen ej spør',
var han kommen lidt før,
havde vi nok haft Slesvig i Lommen.

I den Odense Stad
sidder Lorentzen glad
med en Pen og en Ræv bag sit Øre,
fra sit Muldvarpeskud
la'er han Regler gaa ud
om, hvad Amtmand og Byfog'd maa gøre.

Skruebrækkeragent
Frederik som bekendt,
har forfattet en Skruebrækslære
for de vildfarne Faar,
som ad Højresti gaar,
hvor en ærekær Mand ej vil være.

Hanekylling O. M,
har mod Bjørnson væ't slem
fra en Mødding set, det ganske kvikt er,
Bjørnson skulde ble't væk,
Oscar gi'er ham sit Smæk,
for se Oscar han er „ogsaa Digter".

Skal De paa Vodroflund?
atten Hundrede Pund
en Athlet ta'er i Lodder og Vægte,
vi gaar Kapgang derud
for det glæder ved Gud
at de Sportsmænd paa Stærkodder slægte.

Paa „Berren".

— Gud, hvor Du er dum Mine! Naar Herrerne spør' hvor gammel Du er, saa si'er Du det altid. Det skulde Du ikke.

— Jamen, det er fordi jeg i Skolen aldrig kunde lære at trække fra.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja vist er det forfærdeligt med alle de Selvmord, som grasserer i den senere Tid, og det er li'som Folk ikke kan blive kede af at ta'e Livet af sig, men det værste er dog, naar der ikke er Spor af Selvmorderen tilbage, som forleden med Tyskeren, der gik ind i dette hersens Camera obscura, eller hvad det hedder paa Kongens Nytorv, hvor Folk kan blive lettet for en 10 Øre, og hvad der saadan ellers besværer dem i en Trængselens Stund, og tænk, saa hører Konen, som forevisér Kabinetterne, et Skud, hun farer ud og faar fat i en Politibetjent, og da de saa kommer og vil samle Selvmorderen sammen, saa er der ikke mere Tysker end bag paa min Haand — han var væk, pst! væk som Taskenspillerne siger, naar de laver Trolleri, og der stod Betjenten og Konen og saa paa Hullet, som Tyskerens Kugle havde lavet i Væggen, men saadan kendte Skade engang en Mand, som kom af Dage paa lignende Maade paa et lignende Sted. Af ham var der kun Straahatten tilbage, som laa paa Sædet, ellers var ogsaa han aldeles væk, men se han havde taget for 4 Mark engelsk Salt, hvad der forresten maaske kræver større Mod, end at skyde sig en Kugle for Panden, men gruligt maa det være at føle sig saa ked af Livet, at man bare spekulerer paa at melde sig ud af Selskabet jo før jo heller, og skønt der jo er Dødsmaader nok, kan jeg godt forstaa, at Folk sommetider i Fortvivlelse springer ned fra Rundetaarn, eller gaar sig en Tur ud af Vinduet fra fjerde Sal, fordi de ikke kan blive enig med sig selv om, hvilken Vej, der er den nærmeste til Vestre Kirkegaard. Og det er jo en Smule hurtig Ekspedition det kommer an paa, naar man vil ud af denne Galeanstalt, som kaldes Verden, hvor det gaar til akkurat, som paa Bidstrup og Oringe, at samtlige Gale gaar omkring og bilder sig ind, at være de klogeste, men tror om de øvrige, at de er gale, og at det skal gaa lidt villig med at slippe bort fra hele Elendigheden ligger jo simpelt hen deri, at Folk aldrig har Tid til at vente. Naar de først har sat sig en Ting i Hovedet, saa skal det ske med det samme. Man kunde næsten tro, at de var bange for at fortryde det bagefter, saadan jager de paa, og det er dog en aldeles unødvendig Frygt. Havde Folk bare Taalmodighed, saa slap de meget nemmere af med Livet, end ved at tage ind paa et Hotel og drikke Gift eller holde Skydeøvelser med sit eget Ansigt som Skive og bagefter

komme paa Hospitalet og i Bladene og saa dog sommetider være nødt til at slæbe omkring med et ødelagt Kadaver af et Legeme. Men kan der t. Eks. tænkes noget mere dræbende, kedsommeligt end at være Abonnent? Det er en lidt langsom Død vil De sige, ja, men den er sikker, og mange Sæsoner holder man det ikke ud. Man kan jo bare se paa de ikke unge kvindelige Publikummer der besørger Væggedekorationen i Koncertsalen, at de bare sidder og venter paa, at Opvarteren skal bringe dem Dødsattesten, medens Lumby gi'er dem en lille Forsmag paa Koralen, og ude omkring ved Bazaren og nede ved Arenateatret tripper Folk frem og tilbage med Bedemandsansigter, som om de øver sig i at følge Lig, og engang imellem strammer de sig op til at holde Prøve paa „Graverøllet", hvorefter de fleste gaar hjem med en tydelig Fornemmelse af, at det „Liv" holder de ikke ud længe, men de som føler at de ikke har mange Timer tilbage havner i „Kisten" for at prøve hvorledes det er at være død, høre Englesang og blive baaret til Himlen, hvorpaa de vaagner — i Droskeu med en inderlig Overbevisning om, at af alle Dødsmaader er det at være Abonnent i Tivoli den mest sikreste og mindst opsigtsvækkende og forholdsvis den behageligste. Tak for Kaffe!

Erstatning.

Dommeren: Det er dog mærkværdigt, at i Bønder skal slaas hver Søndag.

Bonden: Jamen, Hr. Kanceliraad, vi har jo ikke no'et Teater!

Han: Hvad jeg mest beundrer hos Frøken Therese, er hendes friske Teint.

Hun: Jamen, hun fornyer den ogsaa tre Gange om Dagen.

I Provinsen

En Rejsende (til Hotelværten): Det er s'gu en sløj Beværtning, Hr. Jokumsen! Jeg bestilte mig et Fodbad og fik ikke saa meget som et Haandklæde dertil!

Værten: Haandklæde? Nu har jeg aldrig hørt Mage De behøver da ikke Haandklæde til Fødderne!

Aforismer.

Vær den første der siger noget, som forstaar sig af sig selv, og Du er udødelig.

*

De forstaar meget lidt, som kun forstaar, hvad der lader sig forklare.

*

En Dom lader sig gendrive, en Fordom aldrig.

*

At vente lærer vi sædvanligt da, naar vi intet mer har at vente.

*

Medlidenhed er Kærlighedens Neglige.

Kapitalismens Ofre.

IV.

Han: Godaften Mutter!
Hun: Godaften lille Fa'er!
Naa, hvordan gaar det; mon Du saa har
i Dag havt mer end sædvanligt Held?

Han: Nej, Mutter, det er ikke saa vel.
Fra Herodes til Pilatus har jeg storket,
jeg har løbet og søgt, saavidt jeg har orket,
jeg har vadet i Sne til over mine Knæ'r,
og dog er jeg lige nær.
Jeg har banket paa Døre, hvor mindst jeg havde anet,
at jeg nogen Tid skulde Arbejde tigge,
jeg har tryglet hos Folk, som rolig har ranet
mine bedste Aar — men de kendte mig ikke,
jeg har været hos ham, som jeg hjalp i Vej,
— se, da var det Hele jo evig dejligt —
men i Dag kom jeg grumme ubelejligt;
for han trak paa Skrutten, og sa'e med en vammel,
modbydelig Sledsken: Nej, Kæreste, nej,
nu er Du mig virkelig altfor gammel.

Hun: Jo, jo, lille Fa'er, det er det, jeg har sagt,
og det viser sig nu, at det kommer til Magt,
at med os gaar det ned ad Bakke,
Du véd jo saa godt, at vi én Gang lander,
henne hos Distriktets Fattigforstander,
og at vi maa tage til Takke
med — — —

Han: Med hvad? Ja, jeg véd hvad Du tænker,
vi skal søge til Sognet, der naadig os skænker,
for et Liv i Slid en højst beskeden
Plads som Lem paa „Almindeligheden".
— At vi, vi to, som har savnet og døjet,
og mente, at det havde ingen Nød,
naar bare vi havde det tørre Brød,
at vi, der hverken har stjaalet eller løjet,
og kan se Alverden lige i Øjet,
skal brændemærkes med samme Stempel,
som en Tyv eller Morder for Eksempel.
At vi, som har trodset saa mangen Tørn,
født og klædt vore otte Børn,
trods Fattigmandskaarene,
for Resten af Livet, i Naadsensaarene,
nu skal skilles som en Kat fra sin Killing,
for et lumpent Par Skilling,
som vi har fortjent — Gud ved, hvor mange,
Snese af Gange.

Hun: Men Fatter, Du véd jo, Vorherre er god,
han vender nok Alt til det bedste.
En mangler, en Anden har Overflod,
— saa var det saalænge som Verden bestod —
og vi skal jo elske vor Næste.

Han: Naa saa der slap det ud med Dit Kæresteri,
og Dit Spillen koket med Vorherre, Du,
aa, jo saamæn, men det Maskepi,
det gælder nok kun for de færre, Du.
Nej, ser Du Mutter, jeg var for ærlig,
og gav hvad Enhver er Samfundet skyldig,
sit Arbejde nemlig. Men den, der begærlig,
i Valget af Midlerne ligegyldig,
efter Høst paa de Andres Marker har tragtet,
— ja Gudbevar's! — han er æret og agtet,
for ham er der Plads i Vorherres Kridthus,
og i Samfunds-Spisekamret frit Hus.
Men overfor os bli'er Vorherre lunken,

Arbejdet frembringer Alt,

lede.

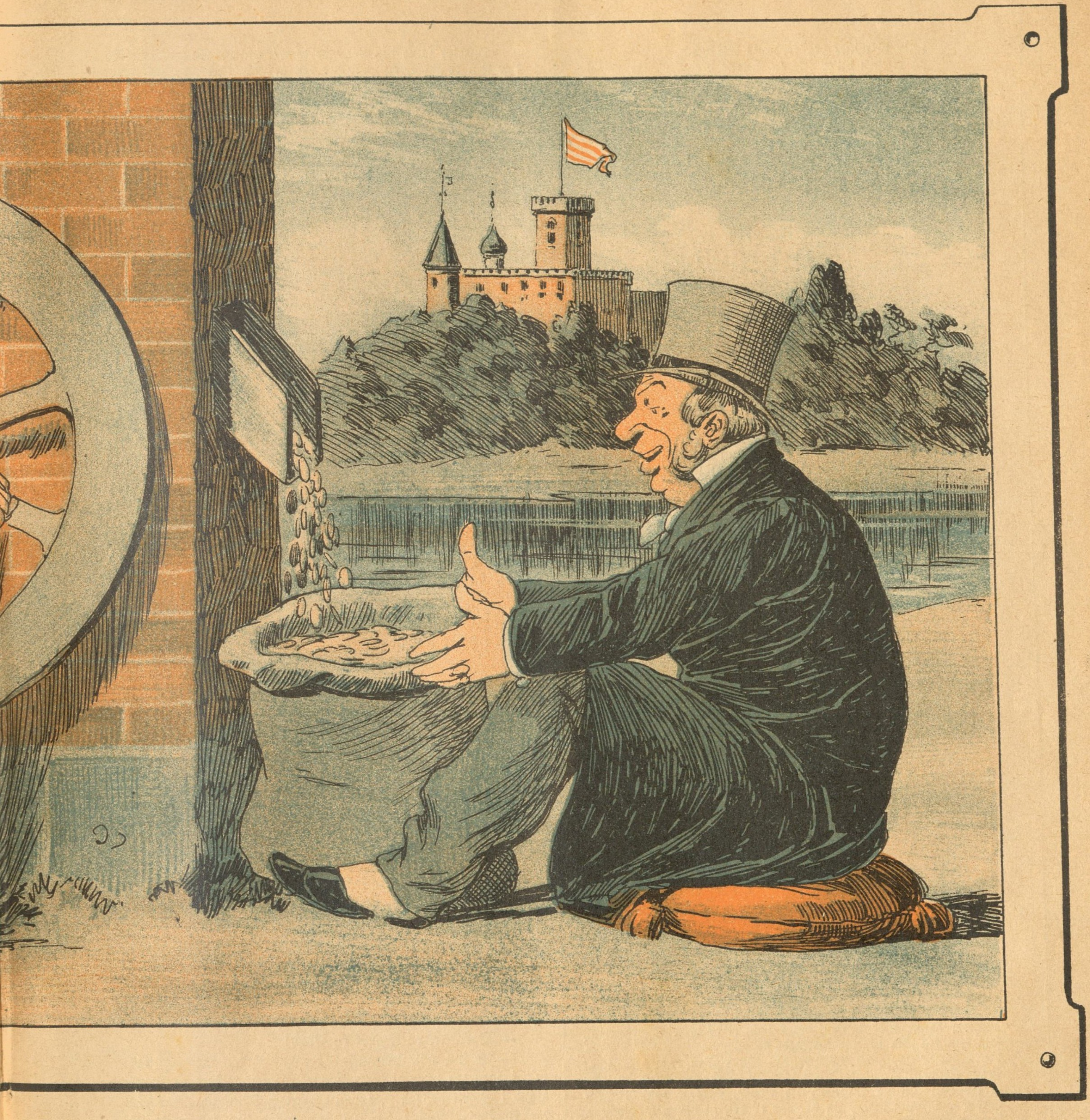

og Kapitalen sluger Alt.

naar vi mister vor fordums Førlighed,
og Næsten bli'er ikke en Smule vred,
fordi vi To gaar i Kludebunken.
Du kan tro mig, Mo'er, det er mig ej let,
at tage som Naade, hvad der er min Ret,
dog knuger mig Græmmelsen mere end Sorgen,
— men hvad kan det nytte?
Vi skylder jo Værten, og saa maa vi flytte,
— saa gaar jeg til Fattigforstand'ren i Morgen.

Maaneskin.

Af Guy de Maupassant.

Præsten holdt op med at skrabe sig paa Hagen og begyndte at gaa frem og tilbage med lange Skridt, som han altid gjorde naar han tænkte paa noget alvorligt. Da han omsider vilde fuldende Barberingen, skar han sig tre Flænger fra Næsen lige til Øret. Hele Dagen var han tavs af Vrede og Ærgrelse. Til Præstens Had mod den ubetvingelige Kærlighed knyttede sig Formynderens og Sjælesørgerens Harme over, at Barnet havde ført ham bag Lyset, han følte den samme Vrede som naar egoistiske Forældre føler naar deres Datter meddeler dem, at hun har udkaaret sig en Mand, uden at spørge dem om Tilladelse.

Efter Middagsbordet forsøgte han at læse lidt, men det gik ikke og hans Sind blev mere og mere oprørt. Om Aftenen da Uhret slog ti, tog han sin Stok, en frygtelig jærnbeslaaet Knippel, som han altid førte med sig naar han om Natten skulde gøre Sygebesøg. Han betragtede Stokken og holdende den i sin kraftige Næve lod han den beskrive voldsomme Kredse i Luften. Saa løftede han den og tænderskærende lod han den fare ned paa en Lænestol, hvis Arme i samme Nu faldt paa Jorden i Stumper og Stykker.

Han aabnede sin Dør for at gaa ud, men blev staaende paa Dørtrinet, blændet af et Maanelys, saa smukt som det kun sjælden er at se. Den maaneklare Nats storartede, stille Skønhed greb hans hele Væsen, der saa let lod sig begejstre.

I hans lille Have, der laa aldeles badet i mildt Maanelys, kastede de i lige Linie plantede Frugttræer de tynde Skygger af deres slanke Stammer paa Havegangens Grus. Havens Blomster opfyldte Aftenluften med en sød Duft.

Præsten trak Vejret dybt og nød denne kostelige Luft som Svirebrødre drikker Vin; og med langsomme Skridt, henrykt, henreven af Begejstring, fuldstændig glemmende sin Niece, vandrede han videre.

Næppe kommen ud i fri Mark blev han staaende for at betragte hele Egnen, der var overgydt med dette kærtegnende Lys, i Skærsommernattens fine Trylleri. Langt borte i en Busk slog en Nattergal og lod høre denne vibrende, perlende Musik, der i Maaneskinnets fortryllende Lys stemmer Menneskene drømmeriske og driver dem i hinandens Arme.

Præsten fortsatte sin Vej; han følte sig blød om Hjærtet og vidste ikke hvorfor. Allerhelst havde han sat sig ned for at beundre Gud i hans Værk.

Dér længere borte, følgende den lille Fods-Løb, slyngede sig en lang Række Poppeltræer i Slangebugtninger. En fin, hvid Taage, der gennemtrængtes og forsølvedes af Maanens Straaler, laa over Engene og indhyllede Flodens Løb som i et gennemsigtigt Slør. Greben af af en stadig voksende uimodstaaelig Bevægelse blev Præsten atter staaende; en Tvivl, en ubestemt Uro opfyldte ham. Der dukkede op i ham et af disse Spørgsmaal, som han fra Tid til Tid forelagde sig selv.

Hvorfor har Gud skabt dette? Da Natten er bestemt til at tjene Søvnen, Bevidstløsheden, Hvilen, Forglemmelsen, hvorfor gjorde han den da smukkere end Dagen, mildere end Morgenrøden og Afskumringen, og hvorfor er det, at denne langsomme, forføreriske Stjærne, der er mere poetisk end Solen og ved sin Blidhed synes at være bestemt til at belyse Ting, der er for fine og for hemmelighedsfulde for det store Lys, gør det natlige Mørke saa klart og gennemsigtigt?

Hvorfor sover den dygtigste af alle vingede Sangere nu ikke lige som de andre, og haad har den at synge i det sanseforvirrende Mørke?

Hvad betyder dette Halvslør over Verdensaltet? Hvad betyder denne Hjærtets Bæven, denne Sjælens Bevægelse, denne Legemets Slappelse?

Hvad er Meningen med denne Udfoldelse af forførerisk Ynde, som de Mennesker ikke sér, der ligger hjemme i deres Senge og sover? For hvem er dette opløftende Skuespil bestemt, denne Overfylde af Poesi, som Himler udgyder over Jorden? —

Og Præsten fandt intet Svar, han forstod ikke Sagen. —

Men se! Der nede ved Randen af Engen, under de i lysende Taage badede Træers Hvælving kommer til Syne to Skygger, der vandrer Side om Side.

Den unge Mand var højere og havde lagt Armen om sin Veninndes Nakke; fra Tid til anden kyssede han hende paa Panden. Med ét oplivede de dette ubevægelige Landskab, der indhyllede dem som en guddommelig Ramme, der alene var skabt til dem. Begge tilsammen dannede et eneste Væsen, et Væsen, hvem denne stille, milde Nat var bestemt; og de kom hen imod Præsten, som et levende Svar, Gud gav ham paa hans Spørgsmaal.

Forvirret og med bankende Hjærte blev Præsten staaende; han troede at se noget bibelsk, noget som Kærligheden mellem Ruth og Boas, en Aabenbarelse af Guds Villie midt i hine storartede Omgivelser, om hvilke de bibelske Sagn fortæller. Højsangens Vers surrede mellem hverandre rundt i hans Hoved, dette kærlighedsglødende Digts Elskovsraab, hele dybe Poesi.

Og Præsten sagde ved sig selv:

„Gud har maaske skabt disse Nætter for at brede Idealernes Slør over Menneskenes Kærlighed."

Og han veg tilbage for dette Menneskepar, der Arm i Arm bestandig skred videre. Det var hans Niece; men han spurgte sig selv, om han ikke var i Begreb med at være ulydig mod Guds Villie. Og han spurgte sig selv, om ikke Gud tillader Kærligheden, da han øjensynlig omgiver den med en saa vidunderlig Glans?

Og han flygtede, saa hurtigt Fødderne kunde bære ham, næsten skamfuld; som om han var trængt ind i et Tempel, som han ikke havde Ret til at betræde.

I Kokkenet.

Madkæresten: Anden Pinsedag lod Du mig igen sidde hjemme. Det er ikke pænt af Dig, Jens!

Soldaten: Kære Marie, jeg havde Tjeneste, og Fædrelandet gaar frem for alt, véd Du nok.

Madk.: Saa? Da gad jeg nok vide, om Fædrelandet laver Dig saadan en Bøf som jeg?

Hos Tandlægen.

Patienten: To Kroner for at ta' den Tand! De Penge er hurtig tjent.

Tandlægen: Naar De ønsker det, kan jeg gærne være et Par Timer om det.

Advarsel.

— Opvarter, en Kognak og Vand!

— Er Du gal, Menneske! Kognak — det kan jeg finde mig i, men lad være at bælle Vand. Bare man faae en Smule Vand i Støvlerne, saa faar man en vældig Snue, tænk saa hvad for skrækkelige Følger det kan ha'e, naar Du fylder Vand i Maven!

Oberst Hoskjærs Vise.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Krigerhelte,
som ansaa en Proces for Pligt,
naar det om Mønten gældte;
saa var der baade Poul og Per,
og mangen anden Officer;
vort Fødeland var altid rigt
paa raske Krigerhelte.

Men fremfor alle Hoskær kan
man svineheldig kalde;
hvo holdt saa tappert Stand som han,
hvor Argumenter knalde.
Fly! Hoskær, sa'e man, træk i Land
ved Overret, Du gik i Vand!
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Krigerhelte.

Nej, sagde han, nu give tabt
og flygte som en Hare,
at Ministeriet knapt og napt
fem Tusind kunde spare,
det gør jeg ej, saa heller slaas,
og byde selve Bahnson Trods.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Krigerhelte.

Vi byde selve Bahnson Trods
hans Juramænd gentoge;
thi vil vi kækt indlade os
i Højesterets Kringelkroge.
Og ind for Skranken kækt de tren
og Orde klang og Ordet hven.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Krigerhelte.

Og ej de døde Heltedød;
nej, bravt de Sejren vunde;
det Grundskud, som de Bahnson skød
gaar nu sin Sejersrunde.
Hil være Hoskjær for hans Daad,
et Ord derom gør Øjet vaadt.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Krigerhelte.

Skanker og Skoser.

Krage søger Mave, sagde Raagejægerne, da de serverede Højremændene Raagesteg, som kold Kylling.

*

Værre gik det med de forenede Bryggeriers Folk paa St. Thomas. De fik ikke en Gang Raagesteg for den Hyldest de havde præsteret — 6 Stykker Smørrebrød var alt.

Hvad Under da, at de forsøgte at gøre Restauratøren til Fedtelam.

*

Hr. A. Levysohn er bleven ked af Kongo og dets Farer herhjemme. De er dog ikke de værste Kongofarer; det kan de af ham hvervede Kongofarere bevidne.

I den bekendte Cirkus Snobsky gives i denne Tid i Randers og Aarhus:

Zulukrigen
eller
Prinsen imellem Jyder,

stor, mimisk Ballet og Pantomine med Taadans og Halsrækning og Hurraraabning og hvad ellers dertil hører. Handlingen er i Korthed følgende:

1 Akt.

Prinsen kommer til Randersala for at deltage i denne Bys Forsvar. Han modtages med Jubel. En Taadans (for at se ham) danses af de Indfødte. Stor mimisk Scene. Prinsen viser sin Ridefærdighed for sine nye Venner. Stort Festmaaltid og Fakkeldans og lignende slutter Akten.

2 Akt.

Indbyggerne i Aarhusiuta er imidleriid bleven misundelige over den Ære, der ved Prinsens Ankomst er vist Randersala, og der bliver besluttet et Krigstog mod sidstnærnte By, for at tage ham til Fange. Cetevayoschmidten stiller sig i Spidsen og Toget sætter sig i Bevægelse under høje Vræl og Hyl og svingen med Lanserne i Luften, Kære.

3 Akt.

Det er Morgen. Randersala angribes, men forsvarer sig kækt. Lange Næser og brodne Hoveder i begge Lejre. Randersala vil ikke af med sin Prins. Endnu et Angreb af Aarhusiutanerne og Rardersala maa give tabt. Prinsen er erobret.

4 Akt.

Sejrsindtoget i Aarhusiuta. Prinsen føres som Fange til Byen, men behandles ellers som det sig en Prins hør og bør. Atter Taadans af de Indfødte og vild Glædeskankan af de øverste Høvdinger. Prinsen gør gode Ord til slet Spil og smiler huldsalig til alle Sider. Akten, og med den hele Stykket slutter med en Hypotheose i bengalsk Belysning og Bal paa Raadhuset.

Ærbødigst
Snobsky.

Ondskabsfuldt.

— De har hørt min Datter synge; tror De ikke ogsaa at hun har en Fremtid?

— Sikkert; hun kan blive meget — gammel!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Betingelse.

— Ja, jeg vil meget gærne engagere Frøkenen, som Gæst, ved mit Teater; men — hvori ønsker De at optræde?
— I Trikot.

Nr. 26.

RAVNEN

Søndag d. 26. Juni 1892.

I Retten.

Assessoren: Hvad De nu har forklaret, maa De bekræfte med Deres Ed.
Vidnet: Ih, Du Fredsens! Er det nødvendigt? Er det ikke nok, naar jeg *nyser* paa 'et?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og nu vil jeg indbie Jer i.

Og nu skal I høre en Vise
om sidste Uges Kommers,
og allerførst vil jeg prise
Hr. Orbeck i rimede Vers.

Hans Rygte det var spoleret,
af Rex, skønt Navn han ej skrev,
men Rygtet er nys repareret,
til trende Tusind det blev.

Da Secher læste at Sagen
saa heldigt et Udfald fik,
saa ønskede han sig s'gu Magen,
thi „Gnavet" tog slet ingen Stik.

Det fik kun Beter paa Beter,
og skal nok til at gaa ind,
af Mangelen paa Moneter —
kun Frederik ſi'er det er Vind.

Men hvad om Fred'rik og Secher,
slog Bladene sammen til et
Organ for hver Skruebrækker,
hvis Neiiendam synes om det?

Derpaa en Skaal vi vil drikke
af Jakobsens danske Bryg,
som Heymann ikke kan stikke,
om ogsaa han gør sig tyk.

Thi Jakobsen han har forstaaet,
at gøre vort Fædreland stort,
de tyske Ølmænd er gaaet
igennem hans Æreport.

Men nys, de Bjørnson til Ære,
for Freden oplod sin Røst,
begyndte Hadet at gære
i Dagblads-Bauditz'ens Bryst.

Tilgiv! skønt ondt det kan gøre,
om ogsaa man staar paa et Bjerg;
naar Folk i Nødden er skøre,
saa giv dem Pension som Hr. Bergh.

Hans Elskov var af den grove,
som Fattigfolk ikke kan li'e,
men værst den er dog i Skove-
ne ved vores Akademi.

Her vil min Vise jeg slutte,
den ellers bliver for lang,
Moralen den vil jeg s'gu 'tte
levere før næste Gang.

Madonna della Esperanza.

I Sevillas Forstad Triana, levede en femtenaarig Dreng ved Navn Juanito eller Morenito. Han havde hverken Fader eller Moder, var som Ukrudt vokset op paa Stenbroen i Triana, snart sov han under aaben Himmel, snart i en eller anden Stald, hans Føde bestod i en Haandfuld Kastanier eller et Par stegte Fisk, som han havde faaet overladt for en Bagatel. Han paatog sig alle Slags smaa Bestillinger for at skaffe Opholdet, men hans mest indbringende Forretning, var at sælge Programmer udenfor Teatret. Trods sin pjaltede Klædning, var han en smuk Dreng med prægtige straalende Øjne, en smilende Mund, kruset Haar og solbrændt Hudfarve, der havde forskaffet ham Øgenavnet Morenito. Han havde iøvrigt Zigøinerblod i Aarerne, og som alle Zigøinere, besad han et ypperligt Humør, elskede det omflakkende Liv, og navnlig Tyrefægtningerne.

Men Langfredag vaagnede han undtagelsesvis engang ganske bedrøvet. Under hele Passionstiden, altsaa i fjorten Dage, havde Teatrene været lukkede, og da han som Følge deraf ikke havde kunnet tjene noget ved at sælge Programmer, havde han ikke Spor af Mønt i Lommen. Hans Fattigdom var ham nu saa meget føleligere, som der Paaskesøndag skulde afholdes en prægtig Tyrefægtning med Mazzantini og Frascuelo som Tyrefægtere, og da han ingen Penge havde, maatte han altsaa undvære sit Yndlingsskuespil. Ikke desto mindre besluttede han paa Lykke og Fromme, at søge en lille Fortjeneste paa Sevillas Gader, og efter at han havde opsendt en Bøn til Madonna della Esperanza)Haabets Jomfru), hvem han var meget hengiven, rystede han Halmstraaene af sit Haar og forlod Stalden, i hvilken han havde tilbragt Natten.

Det var en herlig Morgen. Giraldas slanke Taarn hævede sig mod den dybblaa Himmel. Gaderne var allerede opfyldt af Landboere, der var kommen til Sevilla for at se Byens Broderskabers Procession.

Da Morenito gik forbi Torospladsen, saa han en lang Række Mennesker der allerede belejrede Billetkontoret foran Cirkus for at sikre sig Pladser til Tyrefætningen, og dette Syn forøgede endmere Ærgrelsen over hans fejlslaaede Haab. I fire Timer travede han utrættelig op og ned ad Scerpesgaden, og indsugede begærlig Lugten fra de stegte Fisk eller fra Kagerne, der svømmede i kogende Olie; men samtidig fulgte han Tyrefægterne i Hælene, saa hvorledes de langsomt spadserede frem og tilbage udenfor Kaféerne, og i deres korte Veste og snevre Benklæder lod sig beundre af de Forbigaaende. Han spekulerede og spekulerede for at finde et Middel til paa en ærlig Maade at tjene et Par Skilling; han havde forgæves forsøgt at faa fat i nogle Programmer med Navnene paa de forskællige Broderskaber som skulde deltage i Processionen; der var ikke flere at opdrive, allevegne blev han vist tilbage. Endelig, da han ikke kunde holde ud og løbe om mere, med en tom Mave, med Ryggen stegt af Solen, begav han sig til Konstitutionspladsen, hvor Processionen skulde gøre Holdt, og da han fandt en skyggefuld Plads under en af Audienciaens Portaler, besluttede han at hvile ud dér, og at afvente Broderskabernes Forbimarsch.

„Den der sover, sparer Maden", og da Morenito ingen Frokost havde, undte han sig en god Søvn. Snart sov han haardt, og som han laa der udstrakt paa de hvide Stene, med den ene Arm under sit sorte Krølhoved, med de lukkede Øjne med de lange Vipper, med de i et drømmende Smil halvt aabnede røde Læber, der lod se hans smaa hvide Tænder, var han overordenlig smuk.

Medens han sov, gik et Turistpar forbi; to unge Folk, sandsynlig Mand og Kone, men i hvert Fald et elskende Par, det saa man paa den Maade, paa hvilken de gik Arm i Arm.

„Se dog, hvor smuk han er, den Dreng dér", sagde den unge Mand til sin Ledsagerske, og begge blev staaende for at betragte den Sovende. Hvilket henrivende Billede han frembød! „Alt hos ham, navnlig den aabnede Haands ejendommelige Holdning synes at vente paa, at der bliver skænket ham en eller anden Gave medens han sover".

„Véd Du", sagde den unge Dame, „hvorledes vi ret kan

berede ham en Overraskelse? Vi lægger ganske sagte et Pengestykke i hans Haand. Naar han saa vaagner kan han ikke fatte, hvor det er kommet fra!"

Elskende er gavmilde. Den unge Mand tog en Fem Pesetastykke*) op af sin Pung, og lagde det forsigtig i Drengens Haand, der mekanisk lukkede sig ved det kolde Metals Berøring — saa fjærnede Parret sig, lykkeligt og leende over det gode Indfald.

Morenito sov videre. Han drømte, at Madonna della Esperanza steg ned fra Himlen ad en Stige, der straalede i alle Regnbuens Farver. Med hvide Roser i Hænderne, kom hun hen imod ham. Og med en Stemme saa sød som Honning, sagde hun til ham: „Juanito, Du har aldrig glemt at bede til mig Morgen og Aften....til Ære for min Søns Opstandelse vil jeg belønne Dig....Du skal paa Søndag se Tyrefægtningen!" — Og samtidig kastede den hellige Jomfru Bladene af sine hvide Roser i Morenitos Haand, og hvert Rosenblad forvandlede sig til en Sølvmønt, og i Drømmen glædede Morenito sig saa meget derover, at han vaagnede. Han strakte sig, og derved gled ud af hans Hænder — aa, hvilket Mirakel! — et blankt Pengestykke, og faldt klingende paa Stenfliserne.... Han troede hverken sine Øjne eller sine Øren. Endelig tog han Pengestykket op. Det var et smukt blankt Fem Pesetastykke. Den hellige Jomfru havde altsaa ikke narret ham, og han kunde nu faa Tyrefætningen at se. — Med et Spring var han paa Benene, og skyndte sig bort i Retning af Torospladsen.

Just som han bøjede om Hjørnet af Calle San Poplo, havde han paa et hængende Haar rendt en Pige omkuld, som han kendte fra sin tidligste Barndom. Hun hed la Chata og hørte lige som han hjemme i Forstaden Triana. Hun var meget bleg, og hendes store sorte Øjne var fulde af Taarer.

„Hvad er der i Vejen, Chata?" spurgte han hende.

„Min Mo'er er syg", svarede hun, „i to Nætter har jeg ikke lukket et Øje.... I Morges kom Lægen, og han har ordineret Medicin. Jeg kommer fra Apoteket, men Apotekeren vil ikke give mig Medicinen paa Kredit. Hvad skal jeg gøre? — Døer min Mo'er, saa kan man ogsaa bære mig til Graven.... Jeg vil ikke overleve hende."

Morenito stod et Øjeblik i dyb Eftertanke, og saa ind i Chatas taarevædede sorte Øjne. Saa tog han med en hæftig Bevægelse det vidunderlige Pengestykke op af Lommen, og stak det i sin lille Venindes Haand.

„Tag det, Nina mia", sagde han, „tag det. Jeg har faaet disse Penge af Madonna della Esperanza, og hun vil sikkert ikke blive vred, naar jeg giver Dig dem, for at Din Mo'er kan blive rask...."

Chata var saa bevæget, at hun ikke kunde fremstamme et Ord til Tak. Uden at se sig tilbage løb hun, saa hurtigt hun kunde, til Apoteket. Det stod altsaa skrevet, at Morenito ikke skulde 'e Aarets første Tyrefægtning. Han tilbragte ikke desto mindre en meget fornøjelig Paaske-Søndag. Chatas Moder befandt sig bedre, og Chata kom nu ind i Posadaens Gaard for at takke Juanito.

Hun havde forsøgt at pynte sig en Smule. For den lille Rest af Morenitos Penge, havde hun købt to røde Roser og fæstet dem i sit sorte Haar Saa gik de da begge en Tur langs Guadalquivir under Alamedoens blomstrende Orangetræer.

Den herlige Foraarspragt havde tændt en flammende Ild i Chatas Blik, og maaske var det ogsaa en ømmere Følelse, der talte ud af hendes dejlige Øjne.

Inde i en skyggefuld Myrthelund slyngede den unge Pige pludselig sine Arme om Morenitos Hals og sagde, uden den ringeste falske Skamfølelse, sagte til ham: „Te quicro companero! Jeg elsker Dig, min Ven, min Kammerat!" Og medens alle Kirketaarnenes Klokker ringede Paaskefesten ind, vekslede disse to Menneskebørn det første lange Kærlighedskys.

---

*) 1 Peseta = 72 Øre.

Sankt Hans Nat paa „Bakken".

Mel.: Gudbevares hvor alting er stort i Paris.

Tror Du ej Folk kan gøre Tummult hertillands,
tag saa blot ud paa Dyrehavsbakken „Sankt Hans",
sikken Mudder
og Pludder,
Husen,
Tuden,
som var de alle fra Samling og Sans:
Herrerne, Damerne — Store og Smaa,
alle omkring med et Tudehorn gaa.
Og i Balloner
med Toner
saa hæse
de blæse
Gud fri mig at høre derpaa!

Gerne flygted' jeg bort mange hundrede Mil,
helt fortumlet jeg landede ved „Kirsten Pil".
Her var Toddyr,
men Smaadyr,
Raadyr
og Daadyr
flygted' som jeg for at finde lidt Hvil.
Det var for mig saa aldeles, som at
alle de Gale var sammen i Nat.
Folk sig forlyster,
de ryster
og sjasker
med Flasker
som var hele Sværmen besat.

Ned til Banestationen jeg styred' min Vej,
for at komme afsted fra den ække Staahej,
men hvor skuffet
og puffet,
knækket
og brækket,
presset og mørbanket følte jeg mig,
det var som man vilde splitte mig ad,
da med et Puf i Kupeen jeg sad.
Her i Waggonen,
Faconen
blev kvaset
og maset
Da Turen var endt, var jeg — — glad.

I Kongens Have.

— Har De Børn?

— En Søn.

— Ryger han?

— Aldrig! Han rører ikke engang ved en Cigaret.

— Meget rosværdigt. Tobak er en slem Gift. Men han morer sig vel lidt?

— Han har endnu aldrig besøgt Værtshuse, Varietéer eller Dansesaloner.

— Gratulerer til en saa prægtig Søn. Saa kommer han vel meget tidlig hjem om Aftenen?

— Han gaar aldrig ud om Aftenen.

— Men han er jo et Pragteksemplar, Deres Søn! Hvor gammel er han da?

— Atten Maaneder.

For en Ordens Skyld.

Damen: Ja, den Herre, der logerer her, er Kunstner, han skal nu flytte, desværre, og Værelset udlejes kun til en Kunstner.

Den Logisøgende: Og hvorfor kun til Kunstnere?

Damen: Jo, for de bryder sig aldrig om at faa Værelset ordnet.

Den største . . . . .

Hvorledes *Nissen* opfatter det nationale Forsvar.

Ørbeck — ør Beck.

Mel.: Die Holzauction.

:,: Hr. Ørbeck er :,: en heldig Snegl,
han klared' Pynt
og skaffed Mønt,
men saadan gaar det ikke hver en gammel Negl,
der gaar som Helt
i Kamp for „Geld".
En ør Beck til var nys paa Spil fra Lyngby a',
den pæne Egn,
han var Kaptain,
og sa'e til Rex saa bøs og bister: Jeg vil ha'
i Brummen Dig,
tro Du blot mig,
og saa i Tilgift fir', fem Tusind Daler,
:,: smaa Daler :,:
jeg haaber Retten siger: Du betaler,
betaler fluks til mig.

Men Rex han smilte lunt bag sine Briller blaa,
vær Beck! ej ør
og skør og mør;
at Du er Asgers Fa'er kan Du vel ej fragaa,
vær rolig — plag
Dig ej med Sag;
men Bech han svang sit Sværd og sprang i Kampen brat:
Min Ære, ha',
ta'er Meen dera',
jeg vise skal, at jeg er Karlen for min Hat,
i Hullet jeg
vil have Dig,
og saa i Tilgift fir', fem Tusind Daler,
:,: smaa Daler :,:
med mindre Du godvillig dem betaler,
betaler fluks til mig.

Men Rex kun lo og Retten to' paa Sagen fat,
det gik med Glans,
i hver Instans,
i Spænding Beck gik rundt om baade Dag og Nat,
ti Tusind „Krus"
gør godt i Hus!
Men ak! til Slut da Rettens Resultat det kom,
hans Haab til Vand
blev straks paa Stand,
Thi Dommen lød og Dommen bød en Bøde, som
hans Næse, tvi!
gik rent forbi.
Det gaar ej for hver ør Beck med de Daler,
:,: de Daler :,:
hvor meget man saa skænder, bander, galer,
at Æren har lidt Skaar.

Tankelæsning.

„Ravnen" havde forleden Dag indbudt nogle af sine gode Venner til en lille Seance. Hr. Cumberland havde lovet at give nogle Prøver paa sin Kunst, og det var med stor Spænding, at Paabegyndelsen deraf blev imødeset af de Tilstedeværende.

Præcis Kl. 7 tog Seancen sin Begyndelse. En af vore Venner, Frederik Hansen, var det første Medie, som blev prøvet. Hr. Cumberland kunde med temmelig stor Lethed sige, at han tænkte paa, hvorledes han lettest skulde faa nogle Arbejdere ind i „Værnet", og derigennem nogle flere Abonnenter til sit Blad. Med en klædelig Rødme maatte Hr. Hansen tilstaa, at det just var det, han havde tænkt paa.

Saa kom Turen til Professor Matzen. Hr. Cumberland skulde med tilbundne Øjne tegne paa en Tavle den Genstand, som Professoren tænkte paa. Tegningen dannede sig som en Flaske; men stor blev alles Forbavselse, da der nedenunder kom til at staa Cognak. Professoren indrømmede, at han netop havde tænkt paa, at en Cognak vilde være brillant nu.

Efter flere mindre Eksperimenter, deriblandt med Hr. Borschenius, der tænkte paa „Københavns" Artikler om „Morgenbladet", kom Turen til Aftenens clou: Fundet af en Kniv, der blev gemt i en Omkreds af en Meter. Hr. Ploug, der har saa stor Øvelse i at borteskamortere Ting — for Eksempel sin egen Fortid — blev valgt til Medium derved.

Efter at Kniven var bleven gemt, greb Cumberland Hr. Plougs Haand, og begyndte at søge. Der gik et Minut, der gik to; det nervøse Træk i Tankelæserens Ansigt, gjorde Plads for et forbavset og fortrædeligt, men han gjorde ikke et Skridt efter Kniven. Tilsidst slap han Plougs Haand, tog Tørklædet fra Øjnene og sagde:

De Herrer maa undskylde, at jeg med den Herre til Medium (peger paa Ploug) ikke kan udføre Kunststykket. Han mangler formodentlig paa Grund af Alderen — sin Evne til at tænke skarp og klart, til overhovedet at have en eneste fornuftig Tanke i Hovedet. Det er beklageligt for ham, men det er ligesaa beklageligt for mig. Er der en af de Herrer, der anser sig selv for en klar og skarp Tænker, saa vil jeg tillade mig at probere det med ham.

Efter dette fremtraadte efter Tur Secher, Ferd. Baudits og Manicus, men blev alle afviste af Hr. Cumberland. Der var ikke en eneste af dem, han kunde bruge.

Saa tilbød „Ravnen" sin Tjeneste. Tilbudet blev modtaget, og Hr. Cumberland fandt med stor Lethed Kniven,

Det var den Kniv, der bliver brugt til at skære Ligtornene paa Fødderne af Poul Markussens og Martin Koks Vers, og den fandtes mellem to Brosten oppe ved Trinitatis.

Stormende Bifald lønnede den dygtige Tankelæsers Præstationer.

I Rideskolen.

Ritmesteren (til en Løjtnant, der allerede tre Gange er falden af Hesten): Plager Fanden Dem, Løjtnant! De er jo lige som Kuglen paa Nikolai — næppe er De kommen op, saa er De nede igen!

Ondskabsfuldt.

— Er det ikke Din Tante, der sidder ved Pianoet?

— Jo, hun har ærgret sig hele Dagen. Nu raser hun ud.

Av!

— Naa, Hr. Vært, hvordan gaar 'et?

— Tak, saa slidelig! Men Øjnene er det snavs med. Fra Dem har jeg t. Eks i to Maaneder ikke set en Øre!

„Lige for Lige"
— naar Venskab skal holdes.

Har man nogensinde sét et Ædegilde — hvad? —
hvor Samfundets Støtter sad bænkede paa Rad
og kvægede Ganen og Tungen,
og hvor ikke — hvad end der af Løst og Fast
blev vrøvlet af de Brave — den første Toast
blev drukket for Staten eller Kongen.

For „Staten", den kapitalistiske just,
tør ikke fortæres af Møl eller Rust,
den har jo med Himlen at bestille,
se, derfor er den hellig og skal holdes fri
for utilfredse Menneskers Krakileri,
ved Helligdommen ingen maa pille.

Og naar Staten beskytter Moralen m. m.
og dem, der hiver Procenterne hjem,
og som føder hver Præst og Soldaten —,
ja, saa er det klart, at de samme gæve Folk
baade Hellig og Søgn er den ivrige Tolk
for det Vise og Store i Staten.

Men naar det nu hænder — som hist i Portugal —
at en hellig Stat forandrer Signal
og bedrer sit Finansielle
ved at bruge et Fif, der til dagligdag'
betragtes, som en ærlig Forretningssag,
ved at spille Fallit med det hele

og skammeligen snyde enhver Kreditor,
der stoled' paa Kapitalistſtatens Ord
mere end paa deres eget —
saa gaar de Gæves Lovsang over i Moll,
den hellige Glands gaar Fanden i Vold
og hele Respekten er veget.

Men hvorfor vil I dog skabe Jer saa
naar i Gaar I for Staten paa Maven laa
og af Savl Jeres Mundvig har dryppet.
Har I priset en Stat, der Jert Styverfængeri
beskytter ved Lov, maa I finde Jer i,
i Jert eget Fedt at blive dyppet.

Hun: Det er pænt, at komme hjem Kl. 4 om Morgenen — jeg har ikke sovet et Minut hele Natten!

Han: Jeg heller ikke!

Naturhistorie.

Peter (i zoologisk Have): Fa'er, hvorfor har Elefanten saadan en lang Næse?

Faderen: Fordi den, da den var lille, gravede sig i Næseboerne — ligesom Du.

Naar Munden løber.

Tanten: Altsaa nu har Du en Lærer i Klaverspil. Hvor vidt er I da?

Frida: Ti stille! Mo'er maa ikke vide det!

Skanker og Skoser.

„Morgenbladet" tænker paa at gaa ud om Mandagen. Efter et Forlydende vil det intelligente Blad snarere gaa ind saavel om Mandagen som de øvrige Dage.

*

I Følge et mindre sikkert Forlydende agter de to Herrer, Povl Markussen og Orbeck at gaa i Kompagni med hinanden. Forretningens Branche bliver nærmest: Erstatningssager, og Grundkapitalen er ca. 8000 Kroner. En tredie Deltager i Firmaet, Hr. Kaptajn Bech, er nægtet Optagelse.

Flot.

Gæsten (i en Lysthave): Her har De jo indrettet det rigtig smukt, Petersen. Nydelige Anlæg, prægtige Træer — —

Værten: Ikke sandt! Og naar nu Forretningen gaar lidt bedre, engagerer vi ogsaa en Abekat.

Den fyrgerlige Brandtelegraf „Danmark" har anskaffet sig en Rubrik: „Fra min Mappe". — Udgydelser, som lige saa godt kunde hedde: Fra min Moppe.

Hvad er grusomt?

Naar en Telefonistinde ser sig tvungen til at forbinde sin Elskede med en anden Dame.

Puh!

En Afrikarejsende: Ved Ækvator er det saa varmt, at de Indfødte sætter deres Høns i Iskasser for at de ikke skal lægge haardkogte Æg!

Hævnen er en Ret, som ikke taber i Velsmag fordi den bliver kold.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Godgørenhed.

Lad aldrig din venstre Haand vide, hvad din højre foretager sig.

Nr. 27.

RAVNEN

Søndag d. 3. Juli 1892.

Ved Gammelstrand.

Skovshovedkonen: Ta' dem saa for halvfjers Øre, go'e Herre! *Ska' je' skære Ho'edet a' dem?*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Tietgen har hos Fogden væ't,
Formerstrejken, Kære,
har dog gjort vor Krøsus træt,
det er stygt, paa Ære,
at en saadan mægtig Mand
ikke mer kan holde Stand,
mod et Fag af Svende,
men til Birch maa rende.

Goos er vel en Kirkens Mand,
og paa Fred han holder,
Farisæer er dog han,
Bjørnson er en Tolder,
ud med Pakket paa en Mark,
Fred og Dyd skal ha'e et Spark,
Sorøs Dyd! tie stille,
nix ved Blichert pille.

For de stakkels Væbningsmænd
bør vi sænke Lansen,
Væbningsliv er ikke Spænd,
spørg blot Kaptejn Hansen.
Borg're to, som kom for sent,
har en Brummetur fortjent,
man for 10 Minutter
dem i Fængsel putter.

Cirkus Schumann byder Vand
over alle Bredder:
„30 Døtre, ingen Mand",
Pantomimen hedder.
Sludder, Pjank, Fyrværkeri,
Vand med mange Ænder, i
Fryd vi kun kan øse
af de søde Tøse.

Markussen har haft et Held,
glad er han og Rosa,
„København" trods Oscars Spræl,
og trods sin Certosa-
herre Hr. Scavenius
Tusind fem betaler plus
Renter til de Tvende:
Riis til Rodes Ende.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg har altid forgæves spekuleret paa hvorfor den pæne, lille By skulde hedde Sorø, men nu kan jeg begribe at det er fordi de har saa mange smaa Grise, dernede hvad der jo altsaa maa høre til de „gamle Skader" — ja, det vil sige, jeg har ikke min Skade mistænkt for at ha'e været med paa den Davdi, men han har jo heller ikke gaaet paa Sorø Akademi, men i en almindelig Betalingsskole, hvor det aldrig kom til saadanne Yderligheder, om ogsaa Drengene sommetider kunde kissemisse lidt til Pigerne i Frikvarteret, og forresten har Skade saamænd Synder nok paa sin Samvittighed og man skal heller ikke gøre et Skarn Uret, men nu er det jo det værste, at de smaa Sorø-Grise allesammen har faat Pressens sorte Stempel og jeg kan godt forstaa, at Minister Goos ikke vilde ha'e, at Bjørnstjerne Bjørnson maatte holde Fredsmøde i Skoven, for Ministeren skammede sig naturligvis ved at lade pæne Folk komme ind i den samme Skov, hvor de smaa Grise havde — nok sagt, og begribeligvis havde det ødelagt det glade Indtryk af Fredsmødet naar Deltagerne ikke kunde la' være at tænke paa alt det der var gaaet for sig under de gamle Træer, og som gammelt Medlem af Fredsforeningen har Ministeren ikke kunnet nænne at ødelægge Mødet, hvorfor han vilde vide sin Samvittighed fri, derfor er det ganske morsomt at se „København", som en lille arrig Moppe, fare i Benene paa Bjørnson, i den Tro, at Goos med sit Forbud har villet lægge Bjørnson Hindringer i Vejen. „Kjøbenhavn", der synes at aspirere stærkt til at blive Godsejerorgan og hvis unge Redaktør er krigsgal nok til at kunne blive Æresoberst for de smaa „Kastelsjægere", hvis dette brave Korps ikke for længe siden var marscheret til „Storarmeen" ligesom deres store Brødre „Livjægerne", har forresten under Bjørnsons Agitationsmøder her i Landet for Fredssagen givet Partiet som den mere livsglade end egenlig velopdragne Ungdom der giver sine Følelser Luft ved en skingrende „Piften" i Fingrene saa det kunde høres næsten over hele Badstuestræde, men heldigvis heller ikke længere. Ja, min Kære, det er ligefrem utroligt, hvad den lille Buksetrold, „København", har givet ondt af sig saa længe Bjørnson har været. Bare et Eksempel. Det er ikke et Aar siden, at Bladet bragte et „Festnummer", med en hel Forside fuld af Portræter af „Medarbejdere"; blandt disse Medarbejdere var Forfatteren Erik Skram. I „Københavns" sidste Mandagsnummer læstes et Referat af Fredsmødet i Sorø. Efter at have nævnt de paa

Tribunen til Stede værende Repræsentanter for Pressen, anføres Navnene paa andre „kendte Personer“, som ogsaa var paa Tribunen og blandt dem Erik Skram. Men i Søndagsnummeret findes der et Angreb paa Bjørnson, hvori det udtales, som glædeligt, hvis „Autoriteterne tabte Taalmodigheden og sørgede for, at denne Udlænding (Bjørnson) snarest mulig blev sendt hjem igen til Norge.“ Skvattet ender saaledes: „Den Mand, der er Skyld i Statsraad Richters Død, har kun Dumrianer Sympati og Agtelse for.“ Havde nu Erik Skram delt denne „Københavns“ Opfattelse, havde han næppe indfundet sig paa Bjørnsons Tribune i Sorø. Altsaa er Erik Skram vel mødt fordi han nærer Agtelse og Sympati for Bjørnson og hører følgelig til de Tusinder, der i „Københavns“ Øjne af denne Grund er „Dumrianer“. „Medarbejder af „København“ og Dumrian“ — jeg gad nok vide, hvilken af de to Titler Erik Skram finder mest morsom. Tak for Kaffe.

„Ravnens“ Vandpantomime.

Et Resume over Forestillingens Gang.

Personerne:

Faderen .... Forhandlingspolitiker.
30 Døtre .... Moderate.
Frieren .... Hr. Estrup.
Venner af Huset, Bade og Baladefyre.

1. Afdeling.

Faderen gaar og er ked af det. Han ønsker at faa sine 30 Døtre pænt anbragt, men paa Grund af visse Omstændigheder, er det ikke sket endnu. Han udtrykker i en Gestus sin Bedrøvelse derover, og lover sig selv at gøre alt muligt for, at det kan blive anderledes.

Frieren melder sig endelig. Han lover at tage de 30 Døtre paa sin Samvittighed; han er nemlig Mormon og har Lov til Flerkoneri. De udkaarne vakler af den Grund lidt, men falder dog til Slut i hans Arme; og i den overstrømmende Glæde over Sammensmæltningen, bliver det besluttet, at fejre Festen ved e delvis Vandgang paa Badestedet: Valgkampagnen.

2. Afdeling.

Valg og Vandgangslivet er i fuld Gang. Masser af Vælgere kommer og gaar, og enkelte Kandidater fordriver Tiden med at fiske efter Stemmer.

Selskabet fra før ankommer. Forrest gaar Faderen; han antages at slaa Takten til Melodien:

Det er saa yndigt at følges ad,
for to, som gærne vil virke sammen.

De andre følger bag efter i skøn Samdrægtighed.

Frieren er ikke fri for at vil slaa lidt til Skaglerne, naar han kan komme til det. Uset af de andre har han fine egne Særinteresser at lefle med, men det opdages, og han maa gøre Bod med et Dannebrogskors, der højtidelig bringes paa en Pude. Og saa tager den almindelige Vandgang sin Begyndelse.

Der gaaes i Vandet paa alle mulige Kanter, baade uden og med Klæderne paa, særlig dog paa den sidstnævnte Maade. Forvirringen og Forfjamskelsen er paa sit Højdepunkt, og Pantominen slutter hermed, idet den lover noget mere en anden Gang, hvilket fremstilles ved en Apoteose: Rasmus Clausen og Estrup, der rækker hinanden Haanden over Grundlovens Lig.

Kapitalismens Ofre.

V.

Der er noget paa Færde! En tætpakket Mængde,
fylder Gaden i hele dens Længde,
det er broget Selskab, Gamle og Unge,
Kvinder og Mænd af alle Stænder,
Folk i Bluse og med barkede Hænder,
og med Træsko, store og tunge,
Bønder i Kofte, graanede Enker.
Skrædder, Handelsfolk, Næringsdrivende,
Pensionister, efter Vejret hivende,
gamle Jomfruer med Moppen i Lænker,
Tjenestekarl og Tjenestepige,
og halvvoksne Børn — med ét at sige,
det er et Møde af Repræsentanter,
for de tusinde Hjem og fra alle Kanter.
Men med Variationen i Klæder og Stik,
er der dog ét, der er fælles for Massen,
det spændte, halvt vrede, halvt sorgfulde Blik,
der er rettet mod ét Hus, mod Sparekassen.
Det var faret rundt som et skræmmende Lyn
over Landet og Byen:
Sparekassen har spillet Fallit!
Det hed sig, at Banken var taget ved Næsen,
i en Krise i det nyere Byggevæsen.
Hvad „Spekulation“ og „Kriser“ var,
derover var de Fleste næppe klar;
én Tanke kun: Enhver redder Sit!
havde grebet de mange Smaa,
der Øre for Øre havde samlet paa,
en Hjælp til at klare de værste Skær,
naar Nøden kom nær,
og derfor stod de nu her.
„Er det muligt“, siger en gammel Mand,
„at Folk deres Spareskilling kan miste,
saa har vi jo ingen Ret i vort Land.“
„Jeg næsten i Graad kunde briste“,
var en Tjenestepiges stammende Klage,
„jeg mente, at alt var klappet og klar,
og endt mine Tyendedage;
Præsten fra Prædikestolen har
lyst til mit Bryllup for anden Gang,
men taber jeg Udstyrspenge og Rente,
saa maa vi atter i Aaringer vente,
og Ventetiden er lang, saa lang.“
Og saadan genlyder den hele Gade,
og hver Enkelts Jerimiade.
Der raabes forbitret: „Hvordan gaar det til,
er der spillet et falskt, forargeligt Spil,
med Affavnsørerne
af den flotte Kasserer eller af Direktørerne?
Vi vil ikke, fordi I er gaaet for vidt
i Jer Jagt efter Aktionær-Profit,
Jeres Spillen Hasard, om dobbelt eller kvit,
være Kreditorernes Pryglebrenge!
Sig, hvad har I gjort med vore Penge?“
Man spørger og stirrer op mod Facaden,
som vented man at den Svaret gav,
men Muren er tavs som de Dødes Grav —
jo, dog — der er Svaret: for Enden af Gaden,
en Række Betjente fremad marschere,
de puffe og slaa med Næver og Stav,
mens med myndige Stemmer de kommandere;
Vær saa god at passere!

* * *

I Monitøren stod med Petit,
Dagen derpaa at læse paa Prent;
Sparekassen et Uheld har lidt,
men for at redde Ære og Kredit,
lekvideres med femten Procent.

Fra Ulvedalene.

2det sjællandske Arbejdermøde.

En fin Tigger.

Præsten: Skammer De Dem da ikke for at tigge? Har De ikke lært at arbejde?
Tiggeren: Næ, Hr. Pastor! I mine unge Dage studerede jeg Theologi, nu studerer jeg Tiggeri. Jeg vil nemlig udgive en Bog om de Fattige i Aanden.

Nummer 1054.

En svensk Fortælling.

Begge var unge og bar Skønhedens Adelsmærke, men i Adelskalenderen stod kun han. Begge var rige paa varmt Ungdomsblod og jublende Livslyst, men Guld ejede kun han.

De mødtes derude paa Landet, netop paa den Tid, da Birketræets Safter flød rigelig, Fuglene parrede sig, og Ungdommens Hjærter bankede stærkere af Længsler og Haab, uden at vide efter hvad.

Den første Maj sad hun paa en omstyrtet Naaletræstamme i Skoven og læste i en Bog, medens hun havde kastet Foraarshatten i Græsset og havde trukket de smaa Fødder op under Kjolen. Og han var gaaet ud med Bøssen over Skulderen for at forstyrre Naturens Fred ved et Par Fuglemord. For otte Dage siden var de paa Ballet blevet forestillede for hinanden; „Frøken X., vore Børns Guvernante, — Grev Y., Ejer af Nabogodset."

Og Bogen blev liggende opslaaet og ulæst lige til Middagstid, og de smaa Fugle, der for længe siden skulde være faldne for Grevens Kugler, sang glade deres Foraarshymne i Træerne.

Han var for klog, og hun for naiv til at aftale et Stævnemøde til den følgende Dag. Men i Kraft af den ufkrevne Naturlov, hvilken det tyveaarige Blod blindt underkaster sig, kom de den næste Dag og mange følgende Dage til det raadnende Naaletræ i Skoven. Det var en herlig, mild Sommertid, fuld af Frihed for Eleverne paa Herregaarden, og for de vingede Sangere i Skoven...

Jeg véd ikke, om Svalerne i deres Sprog siger noget, naar de i pilsnar Flugt højt oppe i Skyerne for første Gang bliver enige om ved Mørkets Frembrud, at søge Beskyttelse under det samme Tag. De to unge Menneskebørn paa den omstyrtede Naaletræstamme sagde intet, da de for første Gang knugede hinanden i Favn. Den duftende Skov, den varme Sol, Fuglenes Sang, det grønne Bøgeløvs Skygge, alt det talte for dem, og derfor vekslede de Kys som Duerne i Stedet for Løfter, som Kulturmenneskene.

Og saa blev det Efteraar....

* * *

Nummer 1054 var en munter Dreng med blondt Haar, røde Kinder og en højt lydende Latter, som han ikke sparede paa. Han bar sit Nummer som Soldat i denne Armé af Børn uden Forældre, denne Armé, der har hele Verden til Valplads, Hittebørnshospitalet til Intendantur.

„Ældre, barnløse Folk", var komne til Hittebørnshospitalet for at søge det, de ikke havde: et lille, forældreløst Væsen, som de vilde elske og opdrage. Stedse var de blevne staaende ved Nummer 1054 og havde hvisket til hinanden: „Et smukt Barn", men saa var de gaaet videre. Der var noget vildt, trodsigt i dette „Nummers" Blik, der forskrækkede de „ældre og Barnløse". De valgte hellere en lille, nydelig, bleg Pige med en lille Stumpnæse og tydelige Spor af Rachitis til at være deres Alderdoms Trøst.

Men 1054 blev sat i Pleje hos en Skomager i Landsbyen X. for den sædvanlige Betaling. Her gik det ham saa som saa. Han fik Lov til at spise hvad Skomagerens egne ni Børn levnede, og det var ham tilladt at lege med de Læderstumper, der laa omkring paa Gulvet. Af og til fik han fine Kløs, turde spise sig mæt, naar der ikke var Smalhans i Huset, blev holdt nogenlunde ren, og i Brevene til Hospitalets Bestyrelse blev han stadig beskreven som „sund og stærk, og nydende den omhyggeligste og kærligste Pleje".

Om Søndagene, naar Nabokonerne var til Kaffeselskab hos Skomagerens Kone, bragte de mangen Gang Sukker eller lidt Konfekt med til Mesterens ni Børn. Nummer 1054 saa da til med aaben Mund og bedende Blikke, men ikke med et Ord bad han om noget.

Nummer 1054 var fem Aar gammel, og hos Skomageren blev der truffet Forberedelser til Julefesten. Midt i Stuen stod paa nogle Træstykker en stor Kedel med kogende Olurter. Mesteren var henne hos Præsten for at tage Maal til et Par Støvler, Moderen og de ældre Børn var ude hos Koen, og de yngre legede i Køkkenet.

Da Plejeforældrene kom tilbage, laa Nummer 1054 paa Gulvet, halvt forbrændt af den kogende Masse, som han havde væltet over sig. Efter at de faa Klædningsstykker i al Hast var revne af Kroppen, viste hele det lille Legeme sig som et eneste stort Brandsaar.

(Sluttes.)

Soldatens glade Liv.

Mel.: Jeg har væ't Tollerift.

Jeg har væ't Væbningsmand
af den menige Stand,
men nu er jeg det inte mere,
jeg paa Fælleden min Tro
maatte bisse som en Ko,
og med Geværet smukt eksercere.

Jeg er bleven skældt ud,
jeg er bleven hældt ud
af Geleddet for ret at bli'e stroppet,
jeg har faa't Løbetur,
det var blot en Ovetur,
blot fordi at ej højt nok jeg hopped'.

Jeg har faa't mer end det,
jeg i Brummen har væ't,
og der sad jeg og fik mig „smaa Sorte",
uden Lov, uden Dom,
blot fordi, at jeg kom
lidt for sent; — var jeg blot bleven borte.

Jeg har væ't Væbningsmand,
jeg er Borger af Stand,
men i Trøjen jeg er kun en Stakkel,
mine Skatter maa jeg gi'e,
og Kasjotten maa jeg i,
slipper fri jeg, er det et Mirakkel.

Det er Krigerstandens Aand,
det er Krigerstandens Haand,
der saaledes mig holder i Nakken;
jeg gaar rundt og gør min Flid,
spilder baade Mønt og Tid,
og saa er nogle, „smaa Sorte" Takken.

Ni og nirs,
forh. Væbningsmand,
p. T. Brummen.

„Kasino's" Bestyrelse er bleven beriget med en ny, levende „Kraft", Grosserer Axel Sander, der maaske kan blive det af Skæbnen haardt forfulgte Teaters frelsende — lad os med en lille Omskrivning kalde ham Alexander

En Nydelse.

Principalen (til Lærlingen. der har faat ondt af at ryge en Cigar): Men hvorfor vil Du ryge saa stærke Cigarer, naar Du ikke kan taale dem?!

Lærlingen: Aa, man vil jo dog ogsaa gærne nyde Livet!

Paa Skydebanen!

Hvidt beslipsede Mænd farer stakaandet om
under Raaben Hurra, under Stimmel og Støjen,
hvad var der vel ivej'n? — det var „Brødrene“, som
var ifærd med at skyde saa flinkt Papegøjen.
Ja, derude paa Hjørnet af Absalonsgade,
forrige Lørdag man var saa umaadeligt glade.
Det var just Sante Hans, at man fejred' med Glands,
og med Iver man skjød til den dejlige Plade.

Det var sikkert en Fest, som man fejrede før,
men forresten De gerne maa kalde mig Maren,
om man nogentid før saa et saadant Humør;
nej, for Brødrene var jo i Selskab med Czaren.
For en Gangs Skyld forlod han jo Stadsen paa Slottet —
Gudbevares! hvor de; nu dog gasſed' og gotted'!
Sikken stor Sante Hans! sikken mærkelig Glands
for de bukkende Brødre med Ho'ederne blottet!

Lystigt Bøsserne klang under Hurra og Sang,
saa det klirrede rundt om i Hu'enes Ruder,
og Champagnen, den sprang hele Dagen saa lang,
der var Leben og lystigt Holløj — o, i Guder!
Men der er nu en Ting, som man vel maa erindre,
Fuglekongen ifjor, det var slet ingen mindre,
nej, end selve Prins Hans, der blev fejret med Glands,
og hans Skaal, den man drak af et følende Indre.

Medens Dagen nu skred under al denne Fest,
mens de Glassene svinge og Tonerne klinge,
saa Gevinsterne faldt, som de kunde det bedst —
se, Gehejmeetatsraaden fik nu en Vinge.
Naa! han havde jo ærligt fortjert den — bevares!
og med Glæde det ogsaa af Alle erfares.
Tietgen tog den med Glands, den med Rette var hans,
og paa Gratulationer der slet ikke spares.

Nu er Festen forbi, ja, og Czaren er væk,
men hver Broder nu dobbelt for Fremtiden knejser,
han vil føle sig dobbelt saa kry og saa kjæk,
han har skudt Papegøjen med Russernes Kejser.
Han har skudt, saa det dundred' i Absalonsgade,
saa Patienter i Gaden var slet ikke glade,
men det var jo Prins Hans, der til den Sante Hans
havde Russernes Selvherſker med til Parade!

Altfor høflig.

Dagen for Jerusalems Forstyrrelse gælder hos Jøderne som Helligdag. Dette blev meddelt en Karl der nylig var traadt i Tjeneste hos en jødisk Købmand. Tillige fik han den Besked, at Forretningen i den Anledning var lukket den følgende Dag. Tidlig paa Morgenen mødte Karlen i sit Stadstøj og ønskede Herskabet en glædelig Jerusalems Forstyrrelse.

Fra Ekserserpladsen.

Sergeanten: Naar jeg har kommanderet „Ret“! maa ingen af Jer saa meget som blinke med Øjnene om saa Planeten Mars faldt ned paa Næsen af Jer!

Afrikansk Kærlighed.

Dronningen af Dungas Kærlighed
er farlig og martialsk,
hun elsker kun en eneste Dag,
og i Sandhed kannibalsk.

Hvem hun synes om, han faar i en Fart
ende paa Glæden og Sorgen —
thi hvem hun i Dag i Hjærtet bær',
ham har hun i Maven i Morgen.

Skanker og Skoser.

Efter et mindre sikkert Forlydende har den ny Udenrigsminister faaet sit Navn forandret til: Reedtz=Per=Thott.

*

Om „Dagbladet“ kan man da sige, at det næsten er værre end i 48. Værre kan det umuligt blive.

*

Hymne af en bespist Redaktør:
Fanø, o Fanø! o, hvor Du er skøn,
hvid er din Strand, din Chartrøse er grøn,
Vinen er — um! — Mumm og Maden komplet,
hvor kan man finde en skønnere Plet.

Beviskraft.

Baronen: Dyrebare Emmy, jeg er overbevist om, at Du altid vil blive mig tro!

Danserinden (ømt): Er Du da saa rig, Oskar?

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Hr. Bajers Modsætning.

Den norske Agitator Bjørnstjerne Bjørnson.

Nr. 28.

RAVNEN

Søndag d. 10. Juli 1892.

I Skolen.

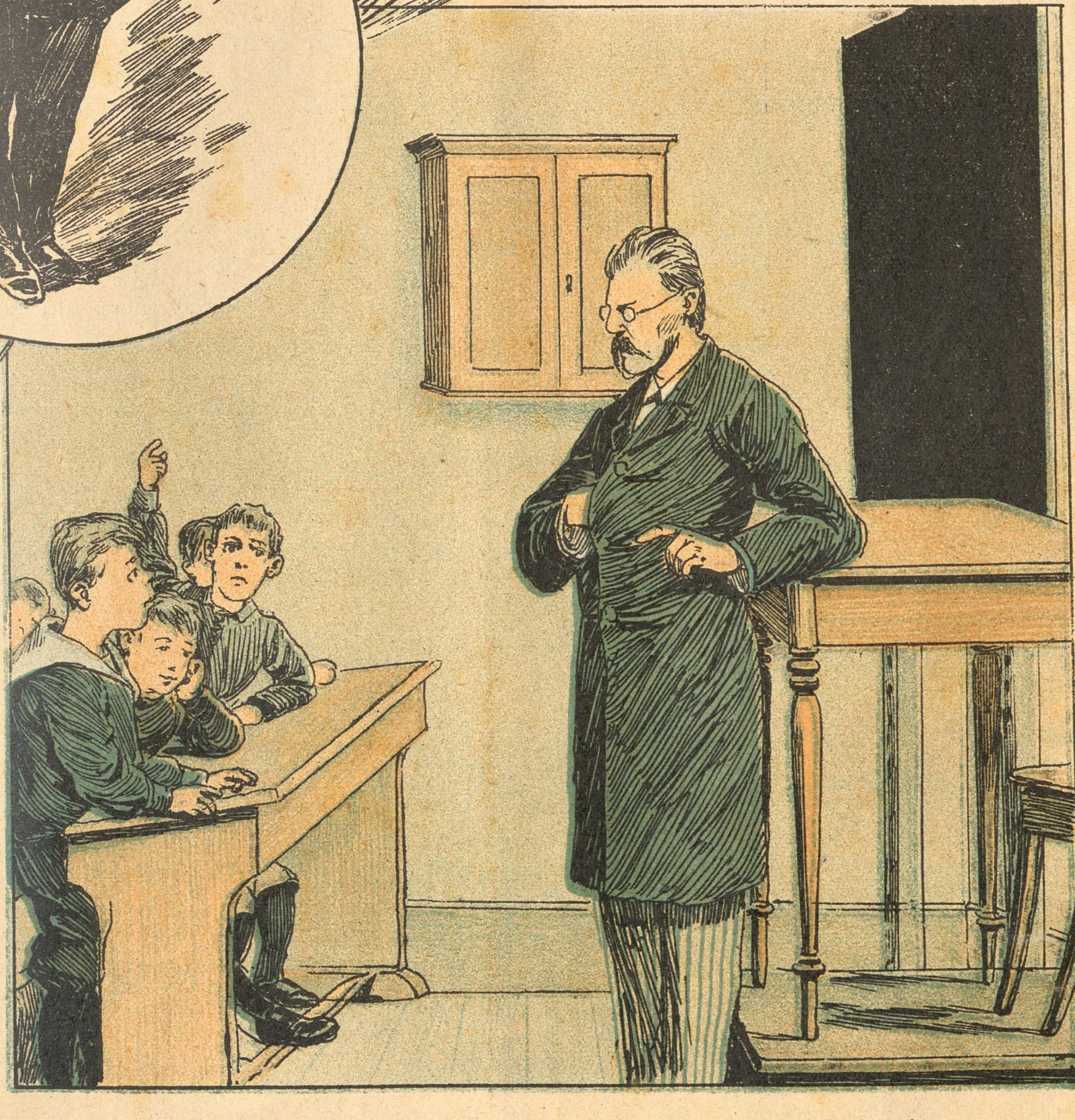

Læreren: Naa, lille Carl, kender Du saa Forskellen mellem Godt og Ondt?

Carl: Næ—æ.

Læreren: Lad os tage et Eksempel: Naar Du tager Din Broders Sukkerkringle fra ham, hvad gør Du saa?

Carl: Jeg spiser den.

Fra sidste Uge.

(Revyvise)

Mel.: Min Laterna magica.

———

Baade udenlands og indenlands
bli'er Moralen trukken fælt til Vands,
zum Beispiel er Kong Oskars Moral:
„nu er den gal!"
han vil jo raade fra 'et
norsk-norsk Konsulat,
Men Steen var haard og straks til Demission parat.

Vor Eugens Moral er ogsaa slem
for De kan nu bare tænke Dem,
at han vil ej ha Pigerne væk,
som gaar paa Træk.
Men Herregud han ved
om Sagen god Besked,
rør ej ved det, saa gaar den hele Red'lighed.

„Handel," sa'e en Mand „er Snyderi",
den Moral kan Øllgaard vistnok li'e,
hans Hjærte er, naar der sælges Koks,
saa blødt som Voks.
sødt smiler Grosser' Suhr,
ved Tanken om sit Skur,
hvor Byens Borg'res Penge snart gaar sig en Tur.

Naar en Jøde ej kan finde Ro,
siger vores Bauditz den er go',
ja Bauditz er en morderlig Ka'l
med sin Moral.
men hjælper nu det Had
mon ogsaa paa hans Blad?
for ellers er Etatsraad Ferslew ligeglad.

Som bekendt er Præst med Stat paa Hat
og forleden stod vor kære Skat
og døbte fromt et Krigsinstrument,
saadan omtrent:
naar vi skal slaa ihjel,
vil jeg begynde sel'
med femte Budet — den Moral forstaar I vel!

———

I Newyork.

Husmoderen (der blandt de indvandrede Tjenestepiger har udvalgt sig en lille net norsk Pige): Kan De koge?

Pigen: Nej!

Fruen: Kan De passe Børn?

Pigen Nej!

Fruen: Men hvad kan De da egenlig?

Pigen: Malke Rensdyr.

———

Nummer 1054.

En svensk Fortælling.

(Sluttet.)

———

Paa Landevejen funklede Decembersneen i Solen, Naaletræernes Grene bøjede sig under deres tunge Byrde, og munter Bjældeklang lød i det fjærne. Det var, som om hele Naturen forberedte sig til Julefesten.

Med en Kusk i brunt Livré paa Bukken, trukken af skummende Fuldblodsheste, foer en elegant Kane henad Landevejen. Herren og Damen, der indhyllede i Zobelskinds- og Maarskindspeltse sad i Kanen, tilhørte de „højere" Klasser, men tilfredse saa de ikke ud. Haand i Haand stirrede de med spændte Miner frem i det fjærne, hvor man lige skimtede Landsbyens første Hytter.

„Nu er vi der snart".

„Aa, Otto, mit Hjerte krymper sig sammen, naar jeg tænker paa dette Møde. Jeg døer af Skam. Aa, hvor dybt jeg føler min Synd!"

„Naar Du vidste, hvor haardt hvert af Dine Ord rammer mig, saa vilde Du søge at beherske Dig. Nu henter vi „ham", vi vil opdrage ham som vor Søn, han vil være vor Glæde."

— — —

„Boer Skomager Peter Schwartz her?"

„Til Tjeneste!" sagde Mesteren, der skyndsomst kom løbende ud paa Gaden, da han saa den fornemme Ekvipage holde udenfor sin Dør.

„Godt; æh ... saa har De ogsaa ... et ... et ... æh ... Plejebarn hos Dem ... jeg tror ... Nummer 1054?"

„— ... som jeg fik femoghalvfjersindstyve Rigsdaler om Aaret for, ja, ganske rigtig, Hr. Baron, men den Glæde er forbi ...."

„Hvad siger De, hvad mener De med det?" udbrød nu Damen med ligblegt Ansigt.

„Jo, ser De, der er nemlig passeret ham en Ulykke".

— — —

Inde i Stuen laa paa sit simple Dødsleje den lille 1054, bleg og stum. Den kogende Vædske, der havde bragt ham Døden, havde skaanet hans smukke, marmorhvide Ansigt, hvis Profil med den brede, høje Pande var et tro Billede i det smaa af de mandlige Træk, fra hvilke et Par Øjne ængstlige stirrede paa det fattige Dødsleje.

Grevinden, nu udelukkende beherkset af Moderens Følelser, havde kastet sig over det lille Lig og raabte: „Mit Barn! mit Barn!" Et svagt Forsøg af Greven paa at bevæge hende til at bevare Skinnet var frugtesløst; og Mester og hans Kone fandt nu bekræftet deres Anelse om, at den Lille „stammede fra fornemme Folk."

Men efter kort Tids Forløb havde de stolte Verdensmennesker igen givet deres Ansigter det konventionelle Udtryk og med et naadigt Smil sagde Greven til Skomageren:

„Jeg skylder dem og Deres Kone en Forklaring over vor ejendommelige Opførsel og Fru Grevindens Bevægelse. Barnet var en Søn af en Kammertjener i vor Familie Efter at Faderen havde forladt sin Tjeneste og hans Kone var død havde han anbragt Barnet i Hjemmet for Forældreløse. Det har vi erfaret og da vi selv ingen Børn har, havde vi besluttet at sørge for Barnet. Fru Grevinden havde levet sig ind i denne Tanke, derfra hidrører hendes nuværende Sorg over at vor Plan er slaaet fejl. — Her, tag De det for Deres Ulejlighed."

Skomageren bukkede og bestræbte sig for at se overbevist ud, men det lykkedes ham kun daarligt. Hans Kone tørrede Øjnene og nedbad Himlens Velsignelse over de Rige, der sørger for den fattige Mands Børn.

Medens Skomageren og hans Kone i Køkkenet talte Grevens Gave efter, trykkede Moderen et sidste Kys paa sit Barns Pande — dette Barn, der var død, fordi hans egne Forældre havde nægtet ham Retten til at leve.

*   *   *

Grevens Ægteskab er vedblevet at være barnløst. Hans Venner sagde „som Straf for den utilgivelige Fejl, at gifte sig med en fattig Guvernante.“ Begge begynder at blive gamle, og deres Haar er næsten blevet graa. I deres Slots Sale gaar stive, højtideligt udseende Tjenere omkring og pudser og gnider de kostbare Porcellænsgenstande, pyntelige Kammerpiger afstøver hver Dag omhyggeligt Spejlene og Møblerne. Ak, kun en ringe Brøkdel af al denne ængstlige Omsorg havde været nok til at frelse et lille Liv.

Undertiden, naar Skovfogdens Søn, en kraftig, nittenaarig Yngling, gaar over Slotsgaarden, staar Greven og Grevinden oppe ved Vinduet i det med gul Silke betrukne Kabinet og tænker: „Saa gammel havde „han“ nu ogsaa været!“

Men langt borte fra dem, i Landsbyen, hvor Mester Schvartz boer, dér ligger paa en Grav paa Kirkegaarden en Marmorsten med forgyldte Bogstaver. Og derunder sover under Roser og Lillier Nummer 1054.

Eftersmæk fra Guldbryllupsfesten.

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Nej, nu bli'r det min Santen for galt,
jeg af Ærgrelse knapt kan mig styre,
nu man Brylluppet vil mig fordyre.
At jeg pyntede op var fatalt.
For at vise min Følelse jeg
lod saa glad Tapetsereren komme,
der gik Hundreder ud af min Lomme,
men det anfægted' slet ikke mig.

Jeg fra Kælder til Kvist pynted op,
det var virkelig „øndig“ at skue,
jeg forsikkrer, min Datter og Frue,
de erklærede jeg var en Knop.
Jeg for ret mig at vise galant,
rejste Flagstænger ude paa Gaden,
men se der over kom sku Balladen,
det var deri, at Fejlen man fandt.

Som naturlig jeg ventede paa,
at en Tjener, ja en af de Røde,
skulde komme og be' mig gi' møde,
at man gærne ved Hove mig saa.
Ak! men Tjeneren blev en Betjent
og Belønningen blev s'gu en Bøde,
Ja, min Salighed! Jeg maatte bløde,
sig mig, synes de det var fortjent?

Men se, nu har jeg sagt det er slut,
med at pynte og illuminere,
jeg vil virkelig ej resikere,
hver engang, at faa slig en Salut.
Nej, nu har jeg en bedre Ide,
da jeg véd, der er mange der trænge,
Vil jeg heller gi' dem mine Penge
og saa kan jeg af Mulkterne le.

Paa „Bakken“ hos „Havfruen“.

En Publikummer: Vilde det ikke gøre bedre Virkning naar Deres Havfrue svømmede om i et stort Bassin, i Stedet for at ligge paa Bordet som en halvdød Fisk?

Foreviseren: Hvad tænker De paa? I Vandet — i denne kolde Sommer!

Rekreation.

Mel.: Enhver der har traadt fine Børnesko.

I Midten af Juli indtræffer jo
den saakaldte Ferietid,
for Livet at nyde i Fred og Ro
og glemme det daglige Slid.
Jovist skal det glemmes, men sig af hvem,
det bliver min Salighed ej af dem
:,: der ikke har Penge
og allermest trænge
til frisk Luft og Rekreation. :,:

Til Vedbæk, til Rungsted og Humlebæk,
til Taarbæk og til Bellevue,
man ser Omnibusserne rumle væk
fra denne beplumrede By.
Den livstrætte Børsmatador sig kror
og gemmer Kuponsaksen med de Ord:
:,: „Hvor er jeg dog mødig,
jeg har saamæn nødig
at faa mig lidt Rekreation“. :,:

De fornemme Fruer og Frøk'ner smaa
nu flygter fra Byen i Jag,
det bliver i Længden saa drøjt at gaa
paa Asfaltens glohede Lag.
De føler sig anstrengt og rent konfus,
de trænger til Ro efter Vint'rens Sus.
:,: De svage Smaastakler,
af Mathed de vakler,
jo, de maa ha'e Rekreation. :,:

I Byen bag Husenes mørke Skjul,
hvorhen ej en Solstraale naar,
ved Dampmaskinernes snurrende Hjul
den flittige Arbejder staar.
I Kulos og Støvskyer Dagen lang
han slider til følgende Reglement:
:,: I Timevis sjove —
Minutvis kun sove —
Sekunder til Rekreation :,:

Der ude paa Landet ved Skov og Strand
den Rige hendriver sin Tid,
for den Kapital, som den fattige Mand
har frembragt ved Arbejdets Flid.
Og er saa en Arbejders Kraft forbi,
paa Fattighuset han faar Logi.
:,: Naar Livet saa sluttes
i Jorden han puttes
der finder han — — Rekreation :,:

Ved „Bollemosen.“ (Frit efter „København“).

En glad Københavner: Her er saa dejlig i denne Skov, her er slet ingen — —

Røveren: Hva' vilde De gi'e, go'e Herre, for at faa Deres Uhr igen, naar det var stjaalet fra Dem?

Københavneren: 20 Kroner — med Glæde!

Røveren: Godt, gi' De mig saa de 20 Kroner straks, saa er De fri for alt det Renderi og Brøvl!

En Bagatel.

Gæsten: Nej, véd De hvad, jeg bad s'gu utrykkelig om en stor Bøf... jeg skal sige Dem, jeg er saa nervøs, at enhver Bagatel kan bringe mig i Oprør...

Beleven.

Damen: Aa, Kusk, vil De være saa god at køre mig en Tur rundt i Byen?
Kusken: Med Dem, ærede Frøken, vilde det være mig en Glæde at køre hele Verden rundt.

Man spørger.

Højstærede Hr. Wulff og Hr. Jeppesen med!
mon De ej ved Besked
med den Mærkelighed
at de Søfolk end skal have deres Hyre
med Basser, trods vor Søfartslov, den dyre.
Er det Tietgen, der vil gøre Lovens Bogstav kroget?
— Naa — ud med Sproget!

Halley! De har Æren af at være Direktør
for en Flok, der næppe klør
efter flere slige Smør,
som dem den alt af Formerne har faaet.
Hør — unter uns — hvornaar er Bunden naaet;
hvorlænge skal Jens Hansen dem gøre Livet broget?
— Naa ud med Sproget!

Dernede fra Sorø, gamle Ingemanns Idyl,
lød forargelige Hyl
om usædeligt Krappyl
— at vor Ungdom er spolert, ja det er sikkert,
men de Gamle — naa —. Men hør Hr. Blichert:
— Er det sandt, at de vil trække os Godtfolk om i Taaget?
— Naa — ud med Sproget!

En Kommission af Ingerslev har faaet den Mission,
at give Kallebo'en
en saadan Skabelon,
at Mudderpramme ej deri kan strande.
Mon Bahnson derpaa vil „Amager"! bande,
at han ikke har en Skydebane gemt under Laaget?
— Naa — ud med Sproget!

Naar Gladstone ved Valget kalder Salisbury Nul
og ægger John Bull
til at vælte ham omkuld,
saa er han Ven med alle dem, der slide.
Men, Mister, svar paa det, som de vil vide:
Vil Du skaffe Ottetimers=Dag for dem, der gaar i Aaget?
— Naa — ud med Sproget!

Naar Bismarck og Caprivi dypper Sablerne i Blæk
kommer Støtterne i Skræk
for at Skuden faar en Læk
og at al Autoritet skal havarere.
Men Bedste! er det virk'lig sandt, hvad Flere
har sagt: At der er fuldt af Raadenskab i Skraaget?
— Naa — ud med Sproget!

Skanker og Skoser.

A. Du! Kaptajn Hoff maa jo absolut være „Hoff"fæhig; ikke sandt?

B. Ja, det har Du Ret i, Hoff'fæisk; det er lige hvad han er.

*

Paa Apotheket.

Barnet: Maa jeg bede om for 10 Øre Hoffmanns=draaber.

Apothekeren: Er det til Din Moder?

Barnet: Nej, det er til min Fader. Han er Arbejder paa Laboratoriet.

For Naturforskere.

I Anledning af Naturforskermødet havde „Ravnen" udsat en Pris for Besvarelsen af følgende Spørgsmaal:

Hører Frederik Hansen til Dyre= eller Planteriget? jævnfør om man for Fremtiden kan betragte ham som en god Plante eller som det, han er?

Føder en Højremand levende Unger eller paa hvad anden Maade forplanter Slægten sig?

Hører Professor Matzen til de kødædende — Mennesker eller hvad bestaar hans Hovednæring af?

Hvor gammel kan en „Ploug"hest blive, naar den i Tide bliver sat paa Aftægt?

Hvor hører „Hoff" af Arten Storskryderne hjemme.

Følgende Besvarelser indkom:

Ad. 1. Frederik Hansen hører begge Dele til. Han er et Art Amfibie, der ligesaa let gaar i Vandet, som han tager paa Landet. Som en nyttig Plante kan han dog ikke betegnes, men det maa erindres, at ogsaa Ukrudt har en vis Berettigelse til at være til.

Ad. 2. Højremænd forplanter sig over Hovedet ikke længere. Om nogle Aar vil Arten være uddød.

Ad. 3. Den omspurgte hører til de altædende; ligefra de Kameler, han selv begaar og maa sluge raa, til de Bukke, hans Plejesøn begaar.

Ad. 4. En „Ploug"hest kan naa op i Halvfjerserne og dog ikke være mere stivbenet end at den kan gaa med i Procession til Kongens Have.

Ad. 5. Der, hvor Peberet gror.

„Ravnen" takker for Besvarelserne, som den fuldstændig billiger, og udnævner herved Spørgsmaalenes heldige Besvarere til Naturfuskere af 1ste Grad.

„Hvis Brød man æder —".

Har Du Mod i Din Bringe og Ild i Din Id
og Klarhed i Tanker og Blik,
og frit lader skinne det Lys, som Du fik,
og kæk farer frem med Hug og med Stik
mod det, der er ældet, bornert og stupid,
da er Du som Manden bør være,
— men næppe Du gør Karriere.

Lad gaa, at Du raser imens Du er ung
og sværmer for Ædelt og Stort
— for det har jo selv Excellencer gjort —,
men vil Du passere den rigtige Port,
der fører til Embed' og Mønt i Din Pung,
saa maa Du først blive tæmmet,
devot, dagligdags og kæmmet.

Det er en Regel til Lands og til Vands,
at den, der gør Opposition
mod det der bestaar, er en „lästig" Person.
— Men prøv Du at gi'e den moralske Dragon
og slaa Prat om den pæne æstethiske Sands,
kan ske' Du faar Plads da i Kliken,
som „Noget" ved Æsthetiken.

Er De med paa den?

Damen (til Tiggeren der bedende rækker sin Hat frem): Jamen, min gode Mand, der er jo et Hul i Deres Hat — alt falder jo igennem!

Tiggeren: Kun Smaapenge, lille Frue!

En Sømandsvise
om
de autoriserede Hyrebasser.

Vi Sømænd gør ej mange Ord!
en Regel er, der gælder,
og Sluderbøller vi ombord
nu yuder ikke heller.
Dog kan det undertiden ske,
at vi maa aabne Knevren,
for bli'er vi traadt paa Tæerne,
saa taler vi fra Lev'ren.

Et Folkefærd man overalt
kan støde paa i Masser,
og det er det, der bliver kaldt,
gementlig Hyrebasser.
De er paa Foder, god og huld,
dog kjærligt de beværte
os, naar vi blot har Lommen fuld,
de har et kjærligt Hjærte.

Og selv naar Hyren slipper op,
han Gæstfrihed tilsteder,
naar blot man Skjorte har paa Krop,
og saa lidt Køjeklæder
Krediten var jo ganske vist
ret ofte af de dyre;
men kneb det allerværst, tilsidst
han skaffed' os dog Hyre

En Maaneds Hyre eller to
gik stundom med i Løbet,
og Køjeklæderne — jo, jo!
gik ofte med i Købet
men never mind! man kom dog løs
og slap saa ud af Grejen,
og er Matrosen først tilsøes,
er ingenting i Vejen.

Nu Staten har autoriser't
os en tre fire Basser,
og Mynten bliver rekvirert
af dem i svære Masser.
Men er man Uven nu med en
af disse rare Fyre,
saa volder det Fortræd og Mén,
for man faar ingen Hyre.

Nej, Skofler vanker der og Skos,
jeg siger, den er grue-
ligt gal for hver en dansk Matros,
der har engang gjort Skrue.
For disse Hyrebasser har
nu deres Kæledægger,
og spør' De hvem? saa lyder Svar-
et: hver en Skruebrækker!

Det gamle Hyrebasseri —
fy for den slemme Syge!
men ærligt talt! Gud frels' og fri'
os alle for det nye!
Kaptejnen sender de ombord
ret tidt den værste Odder.
Det gaar i Aar, det gik ifjor
og bliver ved — med Lodder!

Sang for Laboratoriearbejdere.
Frit efter „Social-Demokraten".

Mel. af „Rejsen til Kina.

Kaptajn Hoff er mange Penge værd,
han er inte god at komme nær;
han er spydig, han er spids og stram
og kun mod større Stormænd viser han sig tam.
Arbejderne han helst vil kommandere,
hans „Hoff"stat støt de danne skal,
de springe bør, naar han vil eksercere,
og naar han fløjter lave Bal,
det er, hvad de bør.

Kaptajn Hoff er mange Penge værd,
han er inte god at komme nær,
han er spydig, han er spids og stram,
ja han er kort sagt ikke rigtig noget Lam.
En skønne Dag han kom der hen til Essen,
og saa, at der blev lagt et Æg,
straks for i Flint han over al den „Fressen"
og sagde harmfuld: Ved mit Skæg,
det er dog for galt!

Koge Æg ved Statens dyre Ild,
hvor det dog er uforskammet Spild,
det maa straffes, det er, hvad det maa,
lad se, ja firti Øre kan vel nok forslaa.
og saadan gaar det hver en Dag herude,
han os til „Hoffmænd" lave vil,
men vi gaar ej i Kølvand af den Skude,
„Hoff"prædikat jeg ej have vil,
Vi synger blot i Kor:

Vor Kaptejn er mange Penge værd,
vel at mærke, maaske foran sin Hær,
som Arbejderchef er han et Nul,
da i hans Visdom er der s'gu et lille Hul.
Et er en Kriger stolt og strunk at være,
et andet Haandværk at forstaa,
et er at falde for sit Land med Ære,
et andet med en Fil at staa,
der er Forskel der!

En Kaptajn kan være tapper Helt,
og dandere Tingene i Feldt,
paa et Værksted passer han min Tro
akkurat s'gu: som i Kancelliet en So.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

„Født“.

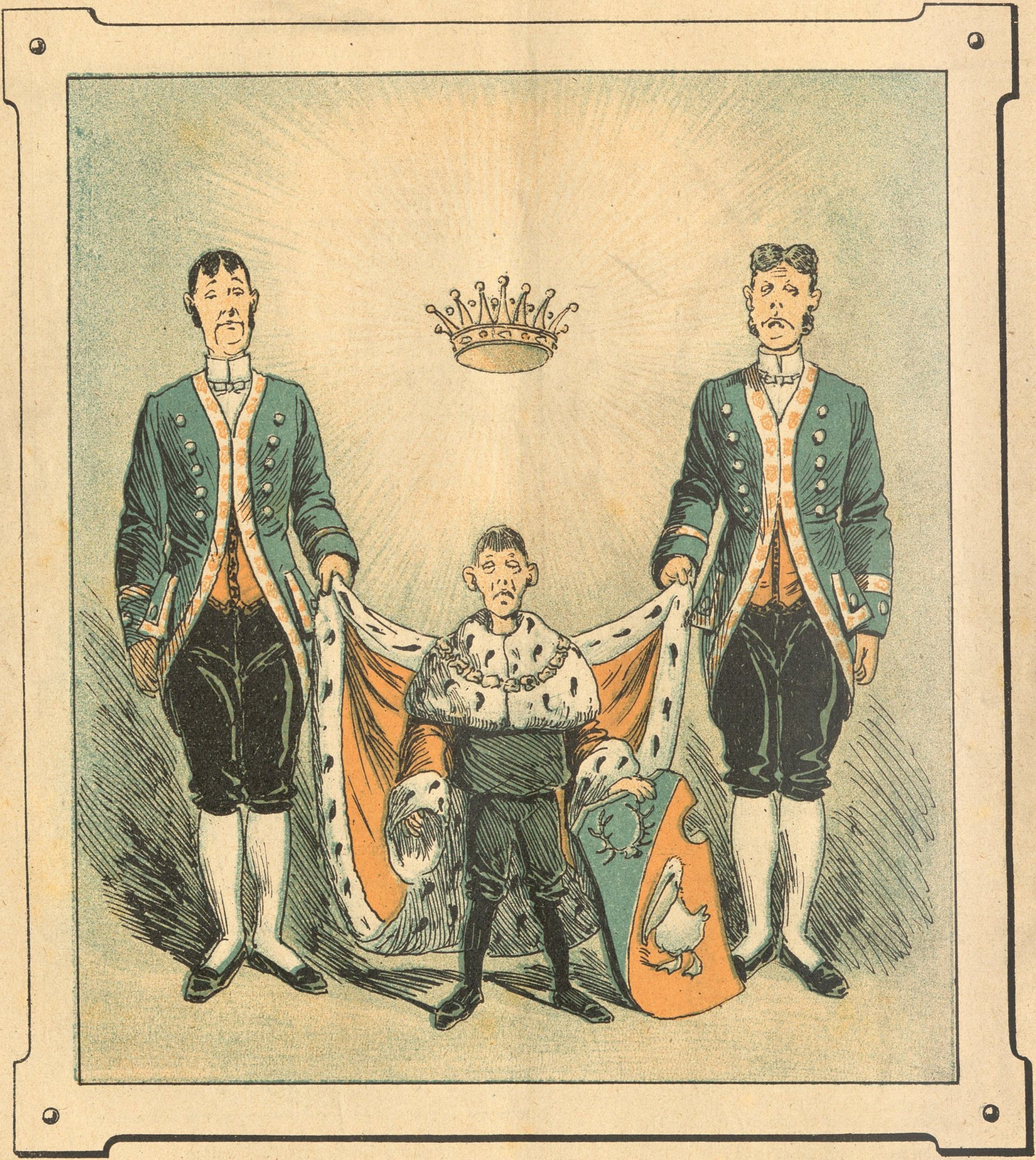

Og kan den Skrælling leve,
bli'er han s'gu ogsaa Greve.

„Ravnen“ d. 12/7 91.

Nr. 29.

RAVNEN

Søndag d. 17. Juli 1892.

I den højere Pigeskole.

Lærerinden: Hvilken var Evas første Synd i Paradis?
Eleven: Hun hengav sig til en Mand, der ikke kunde forsørge hende.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hvis Du kender Kærlighedens Flamme.

Læge Selmer er Republikaner,
han vil styrtet ha'e Kong Alkohol,
kækt med ham han slaas men ikke aner,
at vi snart er i en Andens Vold,
ænk Kong Kolera mod Danmark joller
spottende vor Karantænemand,
og mens Selmer Afholdstaler holder,
gaar den asiatiske Despot i Land.

Pressen om en Brydekamp fortæller
mellem Jagendorfer og en Bjørn,
det var flot — men vi er ikke heller
saadan lige hvad man kalder Børn.
De sku' se, naar Henning har en rigtig
dejlig Bjørn at gaa og trækkes med,
jeg forsikrer Dem, at han kan prægtig
smække den i Gadens Rendestene ned.

I vor gamle skumle Raadskaserne
har der samlet sig en Mængde Mug,
men de Raadmænd flytter ikke gærne,
har vi Raad? de siger med et Suk.
Nyrop sagtens Bygningen os rejser,
men 3 Millioner, gaar det an?
Naa, hvad mener Tømmermester Kayser,
thi for Raad og Raadhus raader bare han.

Orla Lehmanns Dattersøn er færdig,
ung Scavenius har købt hans Blad,
nu skal Tonen være mere værdig,
Oscar Madsen han er lige glad.
Naar man elsker kun det literære
og politiske som Levebrød,
skal man ikke altfor kræsen være,
ej la'e sit Kineseransigt staa for Stød.

Bundløs som bekendt er Præstesækken
og den bliver aldrig stoppet fuld,
nok en Ligning rykker op i Rækken,
vi til Kirkerne skal af med Guld.
Fed og mæsket ser vi Sortekjolen
med sit Øje imod Himlen vendt,
stige værdigt op paa Prækestolen —
er Du med til Skat, for ellers bli'er Du brændt.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, De skulde dog alligevel spendere 10 Øre paa at se Guldbryllupspresenterne derude i Industribygningen og dersom Skade var i Industriforeningen skulde De saamæn gærne faa Lov at gaa med mig paa Skades Kort om Formiddagen, for det er jo lidt kedeligt at staa opstillet udenfor en hel halv Dag, men naar De ikke har noget at forsømme saa kan Deres Logerende da nok undvære Middagsmad den ene Dag, for Herregud, lidt Fornøjelse skal De da ha'e og det er virkelig morsomt bare at se, hvad Folk kan finde paa til et Guldbryllup og havde jeg tænkt mig at det kunde la' sig gøre, hvad der i den Anledning er præsteret, saa kunde vi To saamæn ogsaa ha'e dannet en Damekomité paa seks Lommetørklæder eller et halvt Dusin Servietter, som jo altid kan bruges eller et Par Aske- eller Æggebægere, som de naturligvis ogsaa spiser ved Hoffet, og Skades Fotografi i Borgeruniform havde saamæn gjort meget mere Effekt end Lodsens og kunde Bondekonen i Pjankerup eller hvad Byen hed sende forlorne Kaniner i en optapetseret Hatteæske med Glaslaag, saa skulde jeg mene, at en rigtig levende Musefamilie af den ægte hvidfødte Race fra Stutteriet paa Dyrehavsbakken havde været nok saa morsom, men det er kedeligt at man aldrig tænker paa saadan noget førend bagefter for man kunde da idetmindste ha' sendt en pæn Lykønskning paa Vers, som der er store Skabe fulde af og det havde været baade smukkere og billigere end at plante Flagstænger paa Gaden og bagefter betale Mulkt i den offenlige fordi man uden Tilladelse havde brækket Stenbroen op, og naar det netop skulde være, saa tror jeg nok at jeg kunde sætte noget sammen som kunde sige Sparto til den om Hunden, som vilde bide alle Mennesker undtagen Kronprinsen, men det varer da heldigvis ikke længe førend der skal være Sølvbryllupsstads og hvis jeg lever til den Tid skal jeg dog sætte mig i Spidsen for, om ikke just en Guldkaret saa dog noget i Dagens Anledning passende og det er utroligt hvad der anses for „passende" — det kan man baade se og læse sig til derude i Udstillingen, som baade rummer Strikkebalje og Pibebrædt og kostbare Sølvsager, og Navne lige fra Zar Aleksander til — Ploug og Nyssel! Som Erik Bøgh sang i sine unge Dage: „Ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!" Men ved en anden Lejlighed sang han ogsaa: „Jeg siger det er nysseligt, for Meningen er go'!"

Som forresten er min private Mening om Guldbryllupsudstillingen i Almindelighed og kunde passende ha' staaet som Motto over Indgangen, og naar man nu bare en Gang kan sige det samme om de „almennyttige Øjemed", som alle de mange Kroner, Halvtredsører og Tiører fra de henved halvtredsindstyve, ja, maaske hundrede Tusind Besøgende efter Sigende skal anvendes til, la' os saa være enige om, at hele „Guldkuren" er efter Omstændighederne vel overstaaet, og la' os for samtlige Patienters Vedkommende ønske, at der ikke maa ske noget Tilbagefald. Tak for Kaffe!

Øvrigheden over Hovedet!

Mel.: „Lott is' todt."

Vi see med stor Beklagelse,
at vores kære Smit, ja!
kom ikke ned til Slagelse;
han maa nok vente lidt, ja,
forinden han kan faa at se
sig med Borgmestermave —
ja, det var s'gu en god Ide,
som dog kun Smit kan have!
Det er, som vi fortalte det saa tidt,
dog rent forskrækkeligt, hvad han kan finde paa, den Smit!

Vor Øvrighed, jo, den er go'!
især er Magistraten
nu ganske ekstra, kan De tro —
den ruller med Muskaten.
Fornemmelig er han dog flot
den Hr. Borgmester Øllgaard;
han kan os vise kort og godt,
hvorhen at Stadens Søl' gaar.
Man husker den elektriske Station,
hvor han forregned' sig nok mere end en kvart Million.

Nu troede man saa sikkert, at
han vilde til at spare
og økonomisk tage fat
og ta'e sig lidt ivare.
Men deri tog vi knusende
dog fejl; tre Kulgrosserer'
Halvtredsindstyve Tusinde
han ligefrem forærer.
Og ingen af de Herrer led dog Nød;
men Suhr, han siger ganske vist, at Øllgaard, han er sød!

Det nye Raadhus staar for Tur,
i mange Aar man prater,
men endelig man er à jour
med nogle Resultater.
Nu bli'er det vel nok bygget op,
hvad alle Ting bebude —
gaar det end ej i strakt Galop,
saa køre vi med Stude.
Og det er noget, vi maa huske paa,
som Magistraten ingensinde har havt Mangel paa.

Naar saa ad Aare Huset staar
ved Tivoli — Go'mor'en!
vi haaber ikke, at det gaar
med det som Ladegaarden;
at ej de faar en ny Ide,
hvad de ej skulde gerne,
og saa benytter det maaske
til en Husarkaserne.
En ny vi skal jo ha'e os, som vi saa',
og det er sælt, hvad vores Magistrat kan hitte paa!

Hvornaar?

Ej alene i det Tyske
har man Statsmænd, der er „store",
som kan kyse bort en Rigsdag
ved at rasle med en Spore,
— nej, fra Syd til Nordens Ismark
sidder fast paa Taburetten,
støt paa Pletten,
mer' end en saa stor som Bismarck.

Her i lille Danmarks Vænge
har vi ogsaa en af Slagsen,
en, der fuldt saa vel som Bismarck
kan haandtere Faaresaksen.
„Snak I bare væk og skriv i
Blade," siger Matadoren,
„Jordemo'eren
svøbte ikke min Caprivi"!

Men der blev dog en Gang sagt af
en af Grækenlands de Vise:
Førend man er vel begravet
skal man ej sin Lykke prise.
Og det turde dog vel hænde,
at den danske Blut- und Ejsen-
Kansler Rejsen,
som en Bismarck kunde ende.

Alt i denne Jammerrede
— selv en Næve, der har sejret —
er kun Gøgleri og Blændværk
og foranderligt som Vejret.
Der kan, naar han mindst det aner,
komme tværs paa hans Passatvind
en krabat Vind
— saa faar Skuden andre Baner.

Er han først kasseret som Styrmand,
vil han vistnok fluks tilrette,
lig hans Ideal, paa tre Haar
Eksministerhatten sætte.
Thi af alle Lidenskaber
Adams Børn i Arv har faaet
er forsmaaet
Storhed dog den værste Svaber.

Han vil skælde paa den ny Kurs,
han vil rigtig ryste Sækken,
og det „Nys" Kulissespørgsmaal
hale frem for Lamperækken.
„Kursens" Mænd ejheller venter
med at svare ham paa Ordet,
frem paa Bordet
lægges Brev og Dokumenter.

Men hvornaar vil Krisen komme?
det er Tiden om at gøre.
Stormen helst maa komme førend
han har brugt vor sidste Øre.
— Guder! I, som Verdens Glober
styre! Hør os: lad det bare
ikke vare
længere end til Oktober.

I Kongens Have.

En Kone: Men, hold dog op, Du slemme Dreng — Du slaar jo Din Bro'er ihjel.
Drengen: Aa skidt! Jeg har fire endnu.

Ved Frokosten.

Husfaderen: Jeg bedømmer altid Menneskene efter det første Indtryk, og jeg har endnu aldrig taget fejl.
Lille Erik: Fa'er, hvad tænkte Du da om mig, da Du saa mig for første Gang?

Splinterny Vise

om

den malpropre Margarine-Embalage.

Mel.: Min Fader var en Fiskermand.

Jeg Margarine nok kan li'e
naar den er fri
for Griseri
og Snavs i Emballagen,
thi det er saagu' ingen Spøg
med alt det Møg,
thuha — Fy Føj! — —
Man snart til alt benytter
de Margarinebøtter!

Dernede ved vor Dampskibsbro
man skulde tro
i Fred og Ro
de Bøtter kunde være,
men Hunden er en listig En,
den er ej sen,
den løfter Ben.
Frækt Køteren benytter
de Margarinebøtter.

Mo'ers lille Dengsemand har slugt
for megen Frugt
og derpaa brugt
sin Ble som Retirade.
Den ellers brugelige Spand
for Tiden kan
ej holde Vand — —
Skidt, saa maa Mo'er benytte
en Margarinebøtte.

Hr. Ulrik kommer til sit Hus
komplet konfus
thi han en Rus
har hentet sig i Byen.
Ham Øllet op i Kværken gaar,
han Kvalme faar
som bedst han staar — —
I Hast han maa benytte
en Margarinebøtte.

Moralen bliver derfor den:
Pas paa min Ven
naar Du igen
vil købe Margarine,
den Ting er jo saa ligefrem
og ganske nem,
køb kun hos dem
Du véd der kun benytter
fuldstændig nye Bøtter!

Orlogsmatrosen.

Eugen Till om Bord i det tyske Orlogsskib „Minerva" var en født Berliner med ildrødt Haar, fiffigt Ansigtsudtryk, „Kineserøjne" og krumme Ben, der bar en kantet, mager Krop. Som Berliner taalte han naturligvis ikke at der blev talt ilde om hans Fødeby, men stillede Berliner Intelligensen over alt i Verden, hvad han sædvanlig dokumenterede dermed, at han i en afgørende Tone sagde: „Aa, Sludder! Det maa jeg som født Berliner bedre vide!" Men hans højeste Livsideal var ikke, som man kunde tro, at blive Kaptajn — nej, han vilde være Værtshusholder. Det var det Maal, han med fulde Sejl styrede løs paa. „Naar jeg først har en nydelig lille „Beverding", saa maa man gærne ha'e hele Søfarten for mig", erklærede Till, naar han om Aftenen drøftede Fremtidsplaner sammen med Kammeraterne. I det store Hele besad han en godmodig, harmløs Karakter, lige over for sine Venner var han endog opofrende; dertil besad han en god Portion muntert Lune parret med en ligefrem forbløffende Frækhed, og disse to sidste Egenskaber anvendte han med Forkærlighed til at ærgre sine Foresatte. Men ve den, der med Forsæt krænkede ham eller drillede ham. Till forstod at hævne sig paa den føleligste Maade.

Her et Par Eksempler.

„Vagten op!" drønede Baadsmandsmathens Stemme ved Stormasten, straks derpaa hørtes Mandskabets Klapren og Trampen og „Minervas" Sikkerhedsvagt stod opstillet paa Dækket. Med vigtig, stræng Mine skrider Baadsmandsmath Talje langs første Geled, for at holde „frygtelig Mønstring" over hver Mand. Pludselig skyder hans Øjne flammende Lyn.

„Matros Till, hvorfor har De ikke pudset Deres Støvler — hvorfor — spørger jeg —"

Den Tiltaltes Ansigt røber ikke den ringeste Bevægelse ved denne frygtelige Beskyldning og med imponerende Ro svarer Till:

„Jeg har pudset mine Støvler."

„Menneske — Sælhund — hva' — har De pudset Støvler — jeg siger nej!"

„Jeg har pudset mine Støvler!" kommer det med samme Sikkerhed fra Till, og kun en skarp Iagttager havde kunnet bemærke svage Trækninger om de smalle Læber.

„Menneske, vil De gøre Løjer med mig — De Sælhund — Naa, vent bare! — Følg med til den vagthavende Officer."

Till marscherer lydig bag efter Baadsmandsmathen.

„Matros Till", spørger Løjtnanten, „hvorfor pudser De ikke Deres Støvler?"

„Hr. Løjtnant, jeg har pudset mine Støvler."

„For Satan, — kalder De det rene Støvler?" brøler nu ogsaa Løjtnanten rasende, idet han peger paa Matrosens Fodbeklædning.

„Næ, Hr. Løjtnant!"

„Jeg tror, De er forrykt, Menneske! Svar, for Djævelen — hvorfor stiller De til Vagt med upudsede Støvler?"

„Bevares, Hr. Løjtnant, det, jeg har paa, er slet ikke mine Støvler — det er jo mine Sko. Støvlerne staa spejlblanke i mit Skab. Til Bevis strækker Till elegant sit højre Ben frem — Tableau! Løjtnanten ser paa Talje og Talje paa Løjtnanten, medens Till stadig staar paa et Ben som en forstenet Balletdanserinde.

„Hvad er der i Vejen"? lyder det paa en Gang fra Skibets Chef, der ubemærket har nærmet sig. Der sker Melding. — „Saa — saa — se — se — Naa, min Søn", siger Chefen, „meld Dem hos Kvartermesteren. De har ikke pudset Deres Sko. Til Straf skal De i tre Dage entre i Deres Fritid. — Træd af!"

Efter at Sagen paa denne Maade var afgjort, skred Chefen op og ned ad Dækket, medens han mumlede: „Hm, — hm — egenlig ikke uvittigt af denne Fyr — han er ingen Dumrian, man kunde i al Fald bruge ham i Messen som Stervard — naa, vi faar at se —"

(Sluttes.)

Hr. Madsen.

Frit efter „København“.

:,: Hr. Madsen :,: han er en taalmodig Fyr,
til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen,
skal jeg nu fortælle jer allesammen,
:,: hvad han taa= :,: ler uden at han knyr.

:,: Her gik han :,: og var i godt Humør,
„Ved højen Mast“ var ham et Digterværk dejlig',
hans „Glade Ungdom“ var der ikke en Fejl i; —
:,: og saa sku' :,: dog hænd's ham den Malhør.

:,: En Morgen :,: han sad og drak sin The,
med et sprang han op og slog sig for Panden,
og vælted' Maskinen og Koppen og Kanden,
:,: og raabte :,: Hvad er det, jeg maa se.

:,: Tænk her i :,: mit eget „København“,
de vover mig, Digteren, at portrættere,
og det er min Sandten ej for at flattere;
:,: jeg troed' dog :,: mig der i sikker Havn.

:,: De skriver :,: jeg er en lille Mand,
nuvel, jeg er ganske vist ej af de største,
men saa er til Gengæld jeg en af de første
:,: i dette :,: fordømte, lille Land.

:.: Grinagtig :,: de kalder mit Gesicht;
jeg har dog, skøndt ej jeg mig bruger at sminke,
formaaet at faa mig en sød Kisse=Linche
:,: og det er :.: s'gu ikke Løgn og Digt.

:,: Kineser :,: nej det er dog for galt;
at kalde en Digter svm mig for Kineser,
en Mand, der er kendt helt til Donau og Weser,
:,: det skal de :,: min Sandten faa betalt.

:,: Letsindig :,: og ondskabsfuld endda,
hør: nu staar s'gu Verden vist ikke ret længe,
man skulde jo tro, at de Herrer anstrænge
:,: sig for at :,: mig jaget faa herfra.

:,: Men det skal :,: ej lykkes dem saa nemt,
lad dem bare mukke og gnave og murre,
jeg hænger s'gu paa, det er klart, som en Burre,
:,: men gemt hen :,: er ikke ganske glemt.

:,: En Straf skal :,: de ha'e, som Tak for Mad,
jeg vise dem skal, at jeg gal er i Kammen
Huhej! jeg skal skrive dem sønder og sammen,
:,: i deres i deres eget Blad. :,:

Hurtig Ekspedition.

Budet: Jeg skulde hilse fra Redaktøren og bede Dem sé denne Roman paa tre Bind igennem. Hvornaar kan jeg hente Anmældelsen?

Anmælderen: Sæt Dem ned et Øjeblik, saa kan De faa den med det samme!

„Ravnens“ Væddeløb.

Vejret var upaaklageligt og Publikum til Stede i den tette Væddeløbsstemning. Af Notabiliteter saas flere bekendte Højremænd med Damer. Som Starter fungerede Dr. Ploug, som Dommer Professor Matzen, der i Nødsfald ogsaa kan optræde som Fortolker.

Indmeldte til Løbene var: „Nationaltidende“, „Dagens Nyheder“ og „Aftenposten“, alle tilhørende Hr. Ferslews Stald, „Berlingske“, tilh. Hr. Manikus, „Morgenbladet“ (d'Herr. Borschenius og Secher, „København“ (Scavenius) og „Avisen“ (Hr. Frederik Hansen).

Præcis ved Kvartalets Begyndelse lød Starterklokken og Løbene begyndte.

1. Løb.

Om Højres Ærespris.

„Avisen“ og „Morgenbladet“ tog straks Teten og førte Løbet en kort Tid. Saa saa man „Nationaltidende“, haardt presset af „Dagens Nyheder“, stryge forbi. for i Opløbet at hævde sin Overlegenhed som en smuk Numer et.

Numer to blev „Dagens Nyheder“, „København“ Nr. tre. Præmien tilfaldt saaledes Hr. Ferslew og bestod i et Aars Overdragelse af al Statens Trykkeriarbejde.

2. Løb.

Guldbryllupsløbet.

I dette Løb deltog ogsaa en Del udenbys boende. „Avisen“ førte Løbet og kom ind som en smuk Numer et. Numer to var Hr. Morescos „Facade“, men da den ikke var indmeldt i Tide, kunde den ikke komme i Betragtning.

Præmien var: en lang Næse.

3. Løb.

Fogedløbet.

„København“ tog straks Teten og troedes at være Favorit, men i Opløbet pres edes den haardt af „Avisen“, redet af Hr. Poul Markussen, der kom ind som en kneben Numer 1. I dette Løb var Højesteret Dommer.

Præmien var 5000 Kr., som tilfaldt Hr. Markussen. Private Totalisatorer gjordc gode Forretninger.

4. Løb.

Forhindringsløb.

Til dette Løb var kun anmeldt to Deltagere. „Aftenbladet“, redet af Hr. Rex og „Kø.enhavn“. Forhindringerne var Højesteretsdomme, Bøder og Udpantninger. „Aftenbladet“ kom ind som en smuk Nnmer 1, klarende med Lethed alle Hindringerne. Paa Halvvejen faldt Hr. Rode af „København“ og vil næppe komme til at deltage mere. Man siger, at det for Fremtiden vil blive Hr. Scavenius.

5. Løb.

(Gentlemensløb.)

Til dette Løb havde der meldt sig en hel Del „Gentlemen of the press«. Præmien var en af Bladet „København“ og Højesteret nøjere bestemt Sum af 5000 Kr. Vinderen blev Hr. Markussen.

Hermed var Løbene sluttet og Folk begyndte at sprede sig. Der var stor Begejstring over „Ravnen“s gode Ide med at afholde disse og mangt et Leve blev i den Anledning udbragt. Vi maatte med Haand og Mund love, at det ikke skulde være sidste Gang, vi arrangerede noget lignende. Det lovede vi gerne.

Starter og Dommere løste deres Hværv med Tilfredshed (med sig selv).

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

En Hyrebasse.

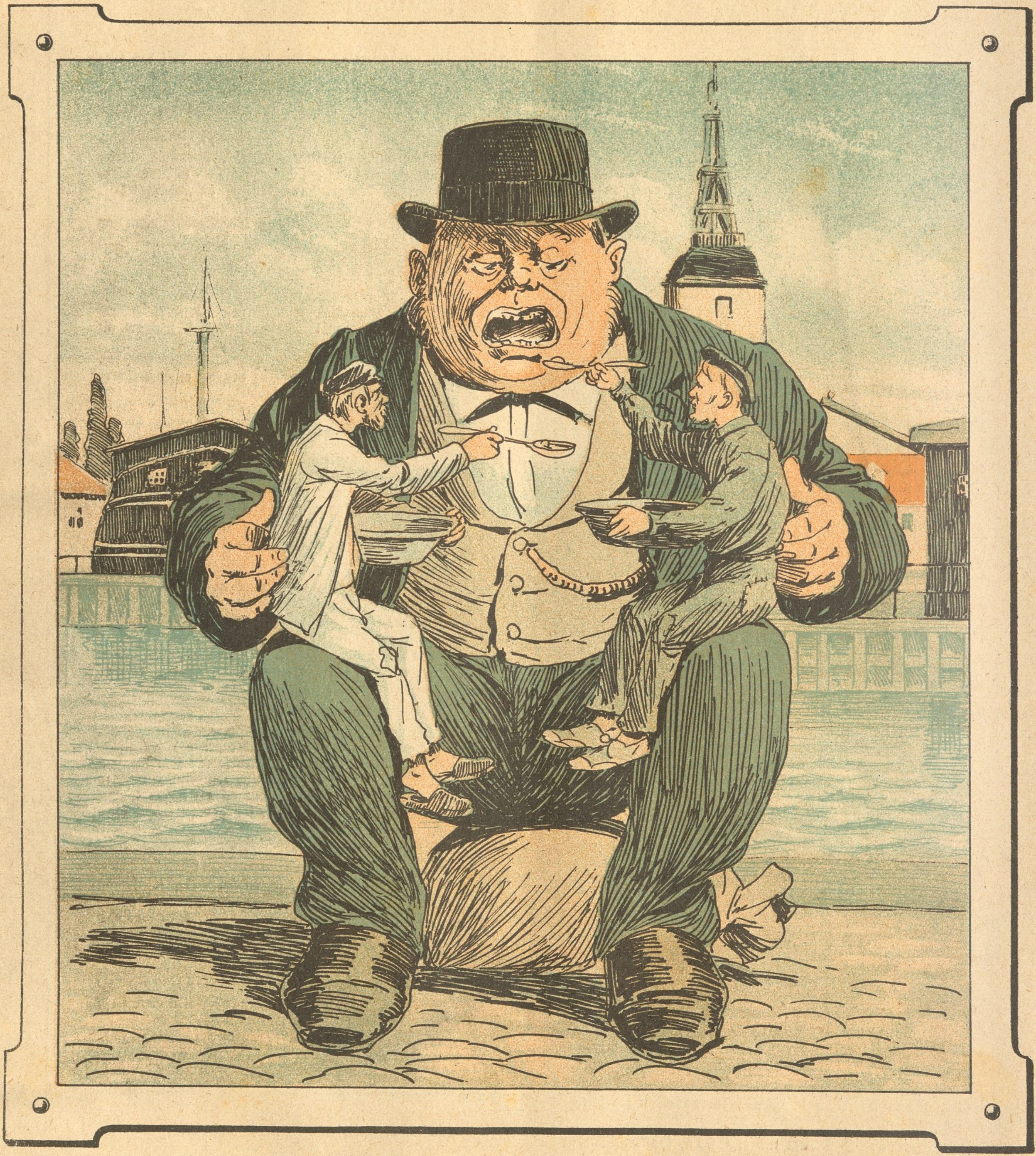

Hvor Sømandens og Fyrbøderens Hyre bliver af.

Nr. 30.

RAVNEN

Søndag d. 24. Juli 1892.

— Det maa være frygteligt, naar en Sangerinde véd, at hun har mistet sin Stemme!
— Men det er endnu frygteligere, naar hun ikke véd det.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Bal i Haven.

Hr. Junker er en Riddersmand, som slaar
for vores Haandværk og for Industrien,
Sociététet han med Ære forestaar,
ved Markedet han angav Melodien,
Fem Garderkarle svinger sig paa Taa,
seks Værtshushold're uden Kunder staa,
Musiken skruer, Cyclesjov i Haven,
mens Fogden ta'er vor Junker vredt i Kraven.

Det nye Raadhus skal vi saa ha'e bygt
paa Trods af Meldahl og Borgmester Hansen,
de vrede Herrer finder det Projekt er stygt
og ser vor By gaa lige bag ad Dansen.
Men Gudbevares, tænk ej saa snart om Skat,
faar vi blot Spiret paa vor Raadhus sat,
skal vi s'gu nok faa Spir og blanken Daler,
de stakkels Skatteydere betaler.

Gæstgiveri er nu en Saga blot,
thi Byens Raad ej Borgerskab vil bytte,
kun hvis man ejer et, som man maa kalde flot,
vil Dydens Mænd i Raadet det beskytte.
Men har Du Dig en simpel Kælder ha't
med Nattesæde blot en en'ste Nat,
saa lyder Dommen, selv om Høk'ren mukker:
luk Kælderen! — og Petersen han bukker.

Saa har vi faaet da en ny Revy,
og muntre Viser savner den skam ikke,
det Snærperi, som ellers gerne sagde fy!
kan ikke rigtig Sevenbommen stikke.
Med Dagmar Kofod paa en god' Fod staar,
Elisabeth de søde Triller slaar;
og Helsengren lidt blød er i sin Pære,
men Noderne gør Krause megen Ære.

Den Kolera os kommer mere nær,
et Forbud maa vi ha'e mod Russerrejser,
og skønt vi alle har vor egen Dagmar kær,
saa maa hun blive væk med samt sin Kejser.
Den Reaktion, den Knut og Dynamit
og Kolera, som importeres frit
fra Svigersønnens store Vest, den kommer
nok til at svide fælt til vore Lommer.

Orlogsmatrosen.

(Fortsat)

Nogen Tid efter, at Till havde overstaaet sin „tre Dages Entring i Fritiden" blev han virkelig ansat som Steward i Officersmessen, og hvor godt han forstod at udfylde denne Post kunde man se deraf, at hans hidtil magre Skikkelse antog rundere Former. Vor Ven var da ogsaa for saa vidt ganske tilfreds med sin ny Stilling naar bare ikke denne Løjtnant v Racz havde været, der stadig „sjekkenerede" ham og havde ham ganske nederdrægtigt i Kikkerten fra den Gang, Historien med Støvlerne passerede. Stakkels v. Racz, ogsaa Din Tid skulde snart komme Hvorfor sov Du altid over Dig, naar Du skulde paa Vagt, og hvorfor skulde Lugen til Officersmessens Proviantrum netop ligge lige udenfor Døren til Dit Lukaf.

Klokken var tre Kvarter til Fire om Morgenen. Till var ganske mod Sædvane allerede paa Færde og puslede geskæftig omkring i Proviantrummet. Paa ti Minutter havde Till skubbet en stor Kasse Mel og en endnu større Kasse Æg hen lige under Lugen; hurtig tog han Laaget af begge Kasserne og klattrede saa op til Messerummet, i hvilket der var dødsstille; kun fra det ved Siden af liggende Officerslukaf hørte man nogle snorkende Lyde eller lignende harmoniske Toner. Ankommet her, kastede Till et prøvende Blik paa det hele, nikkede derpaa tilfreds med sit røde Hoved og glemte at lukke Lugen til. De graa Øjne skinnede med en grønlig Glans, da han skævende til v. Racz Dør mumlede: „Enten Mel eller Æg, bare han maatte falde i Æggene — naa, lige meget — falde i gør Du, min Ven."

Oppe paa Dækket slaar Klokken i dette Øjeblik fire Slag, Vagterne skifte og kun den stakkels vagthavende Officer, Grev Molch, maa fremdeles blive paa Kommandobroen, thi v. Racz, der skal afløse ham, er sovet ind igen, efter at være bleven vækket. Molch sender en Matros til Till med det Paalæg „at vække Hr. Løjnanten noget bedre."

Det er netop, hvad Till har ventet paa. Med begge Næver dundrer han paa Døren indtil Nogen inde fra rasende raaber:

„Nu kommer jeg jo, Kamel!"

Et grinende Smil glider hen over Berlinerens listige Fjæs. „De skal løse af, Klokken er allerede meget over Fire, Hr. Grev Molch skælder ud som en Gal oppe paa Kommandobroen".

Og paany dundrer Till løs paa Døren. — Da flyver pludselig Døren op og blind af Raseri styrter v. Racz ud.

„Fordømte Asen, jeg knu — —" Mere høres ikke — en Pavse paa et Sekund og saa et kvasende, brasende Fald, dybt nede i Proviantrummet. Tills Ansigt straalede af ondskabsfuld Glæde. „Brillant, han sidder i Æggene", tænker han skadefro, men i næste Øjeblik antager hans Træk et ængsteligt Udtryk og hændervridende styrter han hen til Lugen og raaber:

„Herregud — Herregud — Hr. Løjtnant — hvad gør De dog — Herregud — de dejlige rare Æg — aah — har De stødt Dem, Hr. Løjtnant?!

Racz er nemlig virkelig falden i Æggekassen. Det brager og knækker under ham og om ham, jo mere han anstrænger sig for at komme op, jo mere Ulykke anretter han

Efter store og mange Anstrængelser og efter at have knust næsten alle Æggene staar han endelig oprejst, fra Top til Taa tilsølet med Æggeblommer, Æggehvide og Æggeskaller.

(Sluttes.)

Fra Porcellænshandelen.

Damen (en ældre, kommer ind i en Forretning for at købe en Thepotte): Hvormeget koster den Potte!

Ekspedienten: Tre Kroner!

Damen: Kan De ikke slaa lidt af paa den?

Eksp.: Skal det være Hanken eller Tuden?

Damen: Næ — jea mente, at jeg vilde prutte paa den

Eksp.: Naa! De vilde prutte, men saa skal det slet ikke være den Slags Potter.

Hof-Junckerens Societet.

Vi har jo her et Societet
for Industri og Handel;
diverse Gange har man seet
dets mærkelige Vandel.
Det holder Fest i Ny og Næ,
vel stundom i Koncertpalais,
og stundom er der Sus og Dus
i Kongens Eksercerhus.

Og der er saa pyntet op paa det Herligste af den berømte Dekoratør, der i Reglen møder med Efterkrav,

det fyger og det funker
for Ojnene af Juncker.

Det en for Industri og Kunst
og Handel, at der virkes?
men Virksomheden var omsonst
til Dato, maa bemærkes.
Thi Facit, som er kommet ud,
det var gemenlig Underskud,
men hvordan Sagerne saa gaa,
Hr. Juncker flyder ovenpaa.

Og det kan nu ikke nægtes at der er aldrig nogen, der rigtig kan hitte ud af Regnskabet eller, hvordan

det staar sig med de Grunker,
som han fik ind, Hr. Juncker.

I Vinter havde han en Fest
i Eksercerhuset;
Alverden mødte der som Gjæst,
begejstret og beruset.
Ja, mange, mange Tusinde
i Dage tre kom rusende,
og mange Penge kom der ind,
og dog blev Resultatet — Vind.

Ja, naar man tænker rigtig over Sagen, saa skulde man sandelig tro

at denne stakkels Juncker
var narret af Hallunker.

I Søndags for at bøde lidt
paa Skuffelsen i Vinter,
og saa paa Festens Deficit,
han lavet fik en splinter-
ny Fest i Kongens Have igen —
Man siger, Junckeren er Ven
af Hoffet, derfor let igang
han faar jo sit Arrangement.

Og selv om nu ogsaa Dekoratøren smører sin Lire lidt rigeligt, saa er det jo under saadan' Omstændigheder ikke saa svært at tjene Mynt
og det i svære Bunker
for saadan en Hof-Juncker!

En ung Mand, der vilde hævne sig paa den grusomme Skønne der forsmaaede hans Kærlighed, gjorde i forrige Uge et mislykket Forsøg paa at hænge sig paa en Flagstang, som knækkede. Han havde sikkert havt mere Fornøjelse af at hænge sig — om Halsen paa „Genstanden". Men paa Villaen flagedes der Dagen efter paa „halv Stang".

I Agurketiden.

Den Agurketid maa være sur,
ligefrem en morderlig Tortur,
naar man frister Livet som Skribent,
Pengene er sikkert surt fortjent.
Hver en Nyhedsjæger saa forknyt
støver om, men finder intet Nyt,
ej saa meget, som en skaldet And,
nej, det er saagu' det bare Vand.

Man beskyldte Højrepressen før,
for at være nederdrægtig tør,
nu er den dog noget andet Du,
den er nemlig grusom vandet nu.
„Morgengnavet" pjasker op med Bavl,
lille Fredrik snasker i sit Savl,
Ferslew bor saa nær ved Gammel Strand,
Han til sine „Sprøjter" let for Vand.

Børnene, de gaar i Skole ej,
de paa Landet nu kan sole sig,
og naar de saa atter vender hjem,
kan man næsten ej genkende dem.
Solen farved' dem fra Taa til Top,
Solbrændt blev de — Død og Pine - Stop!
sig ej „solbrændt". thi saa let Du kan
faa en Brummetur paa Brød og — Vand.

Medens Folk paa Landet strækker sig,
her i Tivoli man smækker sig,
Laursen og Johansen „gasser" sig,
det for dem er no'et der passer sig.
Cirkus Schumann træffer Smagen her,
Benene er Hovedsagen der,
Pantomimen ogsaa nok gaar an,
skønt den er omtrent det bare Vand.

Pokker ved hvordan man skærmer sig,
hvis nu Koleraen nærmer sig,
denne fæle, skumle Kavaller,
napper gerne alle hvem han ser.
Og naar nødig man vil krasse a',
bør man forud Forholdsregler ta',
derfor vil jeg, for at holde Stand,
knuse straks en Kognak uden Vand.

Det er lettere, at gøre det grimme grimmere, end at gøre det skønne skønnere.

Paa Kontoret.

Grossereren: Hvad Satan, Petersen! Hvad er det dog for mange Kruseduller og Snirkler De laver der i Brevet? . . . Tror De maaske, at mit Kontor er en Skøjteløberbane?

En Kyniker.

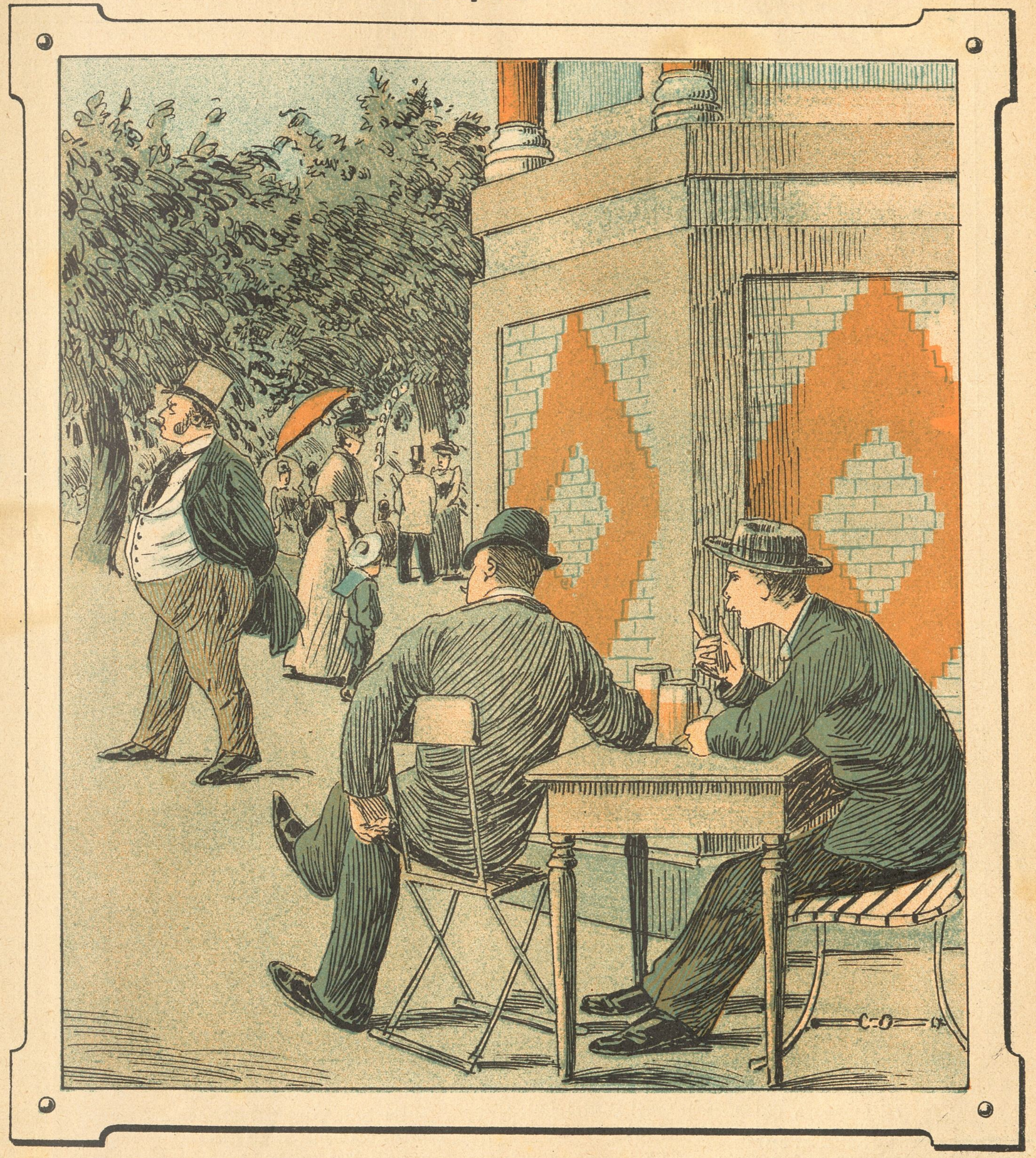

— Ja, jeg vil sig' Dig, den Mand der er en afgjort Kyniker — jeg har aldrig hørt ham sige et godt Ord om noget Menneske.

— Saa har Du formodenlig aldrig forsøgt at tale med ham om ham selv?

„Her barberes for 8 Øre!"

Ingen Bagatel i en Akt med flere uhyggelige Scener.

Personerne:

Manden. — Bestyreren. — Drengen. — Kunder.

Handlingen foregaar i vore Dage.

Scenen forestiller en billig Barberstue med den sædvanlige Montering. Paa den ene Væg en gammel Kommode; paa Skufferne læses: Hefteplaster, Allun, Kloroform m. m.

1ste Scene.

Bestyreren. — Drengen. — To Kunder.

1ste Kunde: Kan jeg blive barberet?

Best.: S'gerne. Peter! Smid Slæberne! (Drengen begynder at sæbe ind.) Sikke Vær, hva? (Fløjter og spejler sig.) Der var vist mange Folk i Skoven i Søndags. (Begynder at barbere.)

1ste Kunde: (Gør en Grimace): Av!

Best.: Aa! Skar jeg Dem lidt? Naa, ja, De fik sku' en lille Rift, men det kan jo ske for den bedste; naa, det var nok bare paa Kinden.

1ste Kunde: Av!

Best.: Skar jeg Dem? Ja, jeg tror 'et s'gu, men det var da heldigvis paa Hagen. (Henvendt til 2 nye Kunder der kommer) Væsarti sid ner!

1ste Kunde: Av, for Satan! Der gav De mig Kejsersnittet lige under Næsen. Tror De, jeg er kommen herop i denne Rakkerhule for at lade mig tatovere, saa jeg kan blive vist frem som en anden Indianer?

Best.: Saa nu er den klaret. Væsarti, der er Vand. Peter! Vil Du gi'e Manden et Plaster. Det ligger i Skuffen ved Siden af Principalens Skraatobak.

(Drengen sætter sort Hefteplaster paa Kryds og Tværs over Flængerne.)

1ste Kunde: Se saa. Nu ligner man da grangivelig en tysk Student. Farvel og Tak.

(Skynder sig ud.)

(2. Scene.)

Best. (til 2den Kunde, som han har sæbet ind og begynder at barbere). Sikke Vær, hvad? — Der var vist mange Folk i Skoven i Søndags.

2den Kunde: (Gør en Grimace. Han faar Taarer i Øjnene.) Aah, ja, ja!

Best. (Deltagende): Har De Sorg? Jeg synes De græder.

2den Kunde: Det tror Fanden! Aldrig har jeg begaaet saadan en Letsindighed, som at give mig Dem i Vold, uden først at gøre mit Testamente. Tror De maaske jeg har Skægpest, De Kaalstok, forstenede Polyp, De er! De rykker jo mine Skæghaar op med Rode med den knækkede Stiksav, De der staar og fægter med; for De vil da vel ikke være saa affekteret, at kalde dette Kagstrygningsapparat for en Barberkniv!

Best.: Jamen, skal jeg saa ikke hellere bedøve Dem? (Til Drengen): Peter! spring hen i Skuffen —

2den Kunde: Bedøve?! (Springer op, kaster en 25 Øre og løber ud med Sæbeskum i Ansigtet ladende sin Hat i Stikken).

Best. (Høfligt): Mange Tak, Herre! (Til de Ventende, i flot Tone): Næste;

3die Scene.

3die Kunde: Jeg vilde gerne klippes.

Best.: S'gerne Sikke Vejr, hva'? Maaske Herren saa vil gaa ind i Værelset ved Siden af. (Til fjerde Kunde): De ønsker?

4de Kunde: Ligbleg i Ansigtet. Frygtsomt): Ja, jeg vilde jo gerne barberes, men —

Best: S'gerne. (Til Drengen): Peter! Barber den Herre. (Til 2 Indtrædende): Da! Væsarti, sid ner. Straks være til Tjeneste. Sikke Vær, hva?

(Bestyreren og 3die Kunde gaar ind i det andet Værelse. Døren bliver staaende paa Klem).

Drengen (Stiller sig op paa en Skammel, sæber Kinden ind og begynder at barbere. Kunden følger hans Bevægelser med ængstelige Blikke): Aa, om Forladelse. Jeg kom vist til at strejfe dem lidt forkert med Kniven.

4de Kunde: Ja, min Ven. Jeg er nu rigtignok ikke kommen for at lade mig sætte Blodkopper i Ansigtet. Føj dog, der skar Du mig jo igen. Du gør nok Vivisektionsforsøg. Hvem har lært Dig at barbere?

Drengen: Det har Bestyreren.

4de Kunde: Hvor har han da været i Lære?

Drengen: Inde hos Slagteren ved Siden af.

4de Kunde: Tak! (Gør en utaalmodig Bevægelse. Skammelen vælter med Drengen. I Faldet skærer han med Kniven et Stykke af Kundens Næse. Kunden springer op.) Hvor bor der en Doktor?

Drengen: Oppe paa første Sal, og der er Ligkistemagasin to Steder herfra og Bedemanden bor lige om Hjørnet.

(4de Kunde styrter ud. Medens Drengen er i Færd med at tørre Blodpletterne op, hører man en klagende Lyd fra Sideværelset. To Katte kommer farende derinde fra i Slagsmaal om Øret af et Menneske).

5te og 6te Kunde (I Munden paa hinanden): Hvem er inde ved Siden af

Drengen: En Herre, der bliver klippet.

Begge: Farvel! Saa skal vi ikke klippes. (De iler ud).

Best. (Stikker Hovedet ind ad Døren): Peter, hent Ambulancen.

(Ambulancevognen kommer. Den Klippede føres bort).

4de Scene.

Manden (Kommer ind. Gaar hen og tæller efter i Pengeskuffen. Vender sig til Bestyreren): Peddersen! Fra den 1ste giver jeg kun 4 Kroner om Ugen og saa gaar 'en til Kl. 11 om Aftenen. En anden En skal da ogsaa leve. — Har De saa forstaaet mig.

Best: Jamen, Hr. Principal. Jeg kan da umulig —

Manden: Ingen Brøvl. Deres forhenværende Kollega inde hos Slagteren har tilbudt sig for 4 Kroner. Og hvor vil De for Resten gaa hen? Her kan De nok passere; for bare Folk faar 'et billigt, saa kan man jo nok faa Lov til at barbere dem til Invalider. Naa, hvad er der saa?

Best. Ingenting.

Tæppet falder.

Kunde der tænkes et Menneske uden Fejl, saa havde han kun den ene Fejl, at han ingen Fejl havde.

Landliv.

— Hvor ligger I paa Landet i Sommer?

— Ude i Sladderup. Aa, der er saa dejligt, og saa lever man saa billigt! Tænk, da vi laa der i Fjor fik Mo'er fire Tænder trukket ud, og det kostede ikke mere end en Krone.

Bismag

Marie: Naa, Lise, hvorledes er Du fornøjet med Din Trompeter?

Lise: Aa, godt, men hans Kys smager af Messing.

Stoltheden er Menneskets Rygrad, og Forfængeligheden er Halen.

Det mindre Onde.

— Nu bærer Petersen jo allerede igen Flor om Hatten. Hvad sørger han nu for stakkels Mand?

— Fordi hans Cylinder ser endnu meget sørgeligere ud — uden Flor.

Den sidste Kamp.

Mel.: Niels Ebbesens Vise.

Om Gæstgiverkviden, der lød en Sang,
saa sørgelig,
der var ingen Retfærd i Dannevang,
kun Næringskrig,
Værter var fredløs i Kulde og Hede,
maatte hveranden Dag ud for at „svede“,
mens Værtshusholderne grinte.

Hr. Juul var en Herre repræsentativ,
i Byens Raad;
han yndede just ikke Strid og Kiv,
som Manddoms Daad;
helst var han enig med hvem det sku' være,
derfor han høstede Hæder og Ære,
og Høkeren var hannems Væbner.

Hr. Klein var i Byens Raad første Mand,
i Snil' og Kløgt;
hans Vid, der just ikke er bare Vand,
var stadig søgt;
Lydt tog en skøn Dag han Bladet fra Munden,
sa'e: Det er Pinedød Synd dog i Grunden
for disse forfulgte Gæstgivere.

Jeg synes vi skylder dem lidt Revanche,
de arme Kræ,
man bør ikke tage hver Levechance
fra Folk og Fæ!
Lad os da give dem Lov til at bænke
gladelig Gæster, og dikke og skænke,
det kan saa min Sandten ej skade.

Hr. Juul, han fo'r da i Harnisk brat,
ved Kleins'ses Ord,
han talte helt mandig en Sommernat,
og slog i Bord,
Gæstgiversagen var nærved den vandtes,
selv Høker Petersen stridende fandtes,
men ak! for stor var Overmagten.

De faa maatte bide i Græsset snart,
trods Mandemod,
og Sejren den var i en grulig Fart
de mange god.
Græm jer, I Gæstgiv're, Haabet er ude,
nu kan ej mere det nytte, I tude,
nej; nu er Historien færdig.

Under Forhandlingerne i Borgerrepræsentationen om det ny Raadhus oplyste en Taler, at Klosetterne vil blive indrettet paa, at der arbejdes baade Dag og Nat. Man tør deraf slutte, at Kommunalbestyrelsen forbereder sig paa Tider, hvor den vil komme slemt „paa Potten“.

Den fine Dagdriver.

Der er saa mange der strejker, hvis jeg nu ogsaa gjorde Strejke? — Næ, den gaar ikke, for saa maatte jeg arbejde.

Skanker og Skoser.

Der var fløjt Besøg til Hr. Junckers Fest i Lørdags, Søndags og Mandags. Det beviser, at Folk her ikke holder af Juncker-Herredømmet.

*

Selv Kongens Foged var med. Han optraadte just ikke som velvillig Assisterende, men gjorde Lykke alligevel. Programmet var i Korthed følgende:
Mens Græsset gror dør Cohn.
Kanske vil der gaa Baadh & Winther og Vaar.
Vater vor, Du som svinger Taktstokken.
Udvalgte Ting fra (Eu)Terp.

*

Efter Forlydende fik Høgsbro til sin Fødselsdag forleden overrakt en smuk Samling Kalotteløg. Han blev meget rørt og bevæget over den ham viste Opmærksomhed.

Til det ny Fællesudvalg angaaende det ny Raadhus valgte Borgerrepræsentationen bl. a. Højesteretsassessor Koch og Arkitekt Koch. Kender Borgerrepræsentationen ikke det gamle Ordsprog: Mange Kokke o. s. v.

Et amerikansk Rejseselskab under Ledelse af en Mr. Potter har i disse Dage gæstet København. For de øvrige Hotelgæster lød det underligt, hver Aften, at høre det glade Kor synge: G'Nat, Potter! G'Nat, Potter!

Flot Forretning

(I Jernbanerestavrationen.) — Naa, Hr. Vært, hvorledes gaar Forretningerne?

— Aa, smaa nok. Tændstikkerne gaar bedst!

Ændringsforslag.

Forsikringsagenten: Jeg forsikrer Dem højt og dyrt...

Grossereren: De maa hellere forsikre mig højt og billigt!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et Øjebliksfotografi.

Fra den politiske Cirkus.

Nr. 31.

RAVNEN

Søndag d. 31. Juli 1892.

— Men skammer De Dem ikke, Petersen, for at mishandle Deres Kone saadan!
— Naada — sku' man ikke have Lov til at klø sin Kone længere. — Saa gi'er jeg Fanden i hele Familielivet

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Malle, Malle o. s. v.

Naar en Konsuls Snyderi
ikke længer gaar,
og han ikke kan gaa fri,
men en Celle faar,
ynker Højrepressen straks
denne „pæne" Mand,
Ynk, som Folk af „simpel" Slags,
aldrig vente kan,
om hver Ryder, Skryder, Snyder, som er flot,
Talen lyder, han bør paa Kommunens Slot,
hver en Ryder, Skryder, Snyder, rig Per Tott,
gør man blød — vi kender den saa godt.

Naar et Forbud er lagt ned
er det ej paa Skrømt,
selv om Manden Knudsen hed,
bliver Jensen dømt.
Retten dømmer bare væk
for al Evighed,
at det stakkels Hellebæk
være skal i Fred
Helle, Helle, Hellegud for saadan Dom,
sæt nu, Ret Du, det System faar krængt sig om,
Helle, Hellegud for Hellebæks Fabrik,
skønt det af Erstatning Spor ej fik.

Cirkus Schumanns Trolleri
burde Alle se,
Mr. Lorenzs Kennedy
alt i Verden ve'.
Tænk dem hun kan gæ.te at
Estrup svanger gaar
med en Underklasseskat,
som til Jul vi faar.
Kenne, Kenne, kender De hans Politik,
blot en Kende vi af de Reformer fik,
Massen Kassen fylde skal med Ørene,
Overklassen er godt kørende.

Manicus er Redaktør,
Manicus har Tro,
Manicus er noget skør,
men for Resten go'.
Manicus er i vor By
første Økonom,
skriver Skandinav-Revy,
Manicus er dum.
Mani, Mani, Manicus'es Statistik
anerkendt har vores Poli- og Taktik,
Manicus taer Socialismen lovlig let,
naa hvad siger a + b og Z?

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, jeg kunde virkelig ikke andet end se ind til Dem da jeg netop gik forbi for nu véd man jo ikke hvad Dag Koleraen kommer og vender op og ned paa alting og det kan saamæn godt være, at den allerede er her saadan inkognito, lige som de fyrstelige Personer, naar de rejser under et andet Navn og kalder sig Greve af Saltholm eller Hertugen af Amager, og saadan var det jo ogsaa i Paris, hvor den kaldte sig no straks eller saadan noget, som Skade si'er er efter det engelske og betyder ikke straks, og deraf kan man jo vide, at den først kommer senere, nemlig naar den har været til Marked eller Messen i Nischney Nowgorod, hvor den nok skal gøre store Forretninger inden den gaar paa Turné i Evropa, men har vi, som sagt, ikke selve Koleraen endnu, saa er der dog allerede en Del Københavnere, der har faaet Mavepine af Forskrækkelse, som man kan læse i „København" for i Mandags, hvor Per Scavenius kommer hjem fra et Besøg i „Adelgadekvarteret" og ikke véd, hvad man skal gribe og gøre i af Rædsel, over alt det skrækkelige, han har seet paa denne Udflugt, og saa gaar det begribeligvis ud over hans eget Blad, i hvilket han aftrykker hele Læsset — og det lugter ikke rart. Desværre er der vistnok i det nævnte Kvarter adskillige Baghuse og Lejligheder, som er i en temmelig betænkelig Tilstand, men hvad Per Scavenius' Beskrivelse af selve Gaderne angaar, er heldigvis, for den talrige Befolkning, det bare Vaas. Hvor har han t. Eks. stukket sin aristokratiske Næse i de „dyndede Rendestenes Slam-Forraadnelse"? Han maa en Gang ha'e hørt sin Fa'er eller Bedstefa'er fortælle om Forholdene under Koleraepidemien i 1853, for i den Periode hører Rendestenene hjemme, men nu for Tiden er Adelgade og Borgergade o. s. v. ikke mindre rene end Byens øvrige Gader og kan i enhver Henseende tage det op baade med Badstuestræde og Knabrostræde, i hvilken sidste Gades Huse man nok ogsaa skal kunne opleve paa Trappen at løbe mod „en fræk og hvidmalet Skøge i en smudsig-skrigende Dragt", for saadan et Væsens „graadig stirrende Øjne" var det jo, der efter Beskrivelsen i „København", lyste unge Scavenius i Møde et Sted i Borgergade eller Adelgade og fyldte ham med „Rædsel" saa han fik ondt i Maven. Naa, det var jo da ikke det værste der kunde hænde ham! Man har hørt om Folk, der er kommet galere af Sted paa den Galej Men jeg synes nu, at Per

Scavenius skulde hellere have taget nogle Rabarberdraaber og ladet Borgergade og Adelgade være i Fred for de er som sagt ikke en Smule slemmere end alle andre Gader og Stræder i Magistratens København — det er eins Bier, sa'e Gasen, han drak af ni Gadekær. Men det er i det hele taget grinagtigt, som „København" er bleven Per-anstændig siden unge Scavenius er avanceret til Bladets Rode — mester. Om det saa er Morskabsteatrets „Sommerrevy" bliver den heglet igennem paa det frygteligste, men maaske er det bare en godt maskeret Reklame for Revyen. For véd de hva', min Kære, naar Bladet næsten daglig serverer yderst dristige Noveller og Digte, naar det indtil for kort Tid siden var „Smaa Billetters" officielle Organ — jeg ved ikke om De læste den meget omtalte bagvendte? — og naar „København" netop i disse Dage bringer en stærkt krydret Skildring af hvorledes et Pigebarn paa 19 Aar bliver forført af en Vellystning der holder „Aftrædelsesværelse" ude i Byen, saa synes jeg nok, at Bladets Dom over „Revyen" er af de temmelig (Vio)lette. La' „Revyen" være hvad den er, men det er aabenbart hverken fra Badstuestræde eller Knabrostræde at der kastes Sten i den Anledning, og Bladet behøver ikke paa den Maade at godtgøre sit ny Kompagniskab med Højrepressen. Svingningen er tydelig nok endda. Men hvis jeg var Per Scavenius Fader, vilde jeg sige til ham: Hør, Per, Du skriver rigtignok som bare Fanden, men Du er endnu for grøn til at blive Munk. Tak for Seven — bom — eller hvad jeg vilde sige: Tak for Kaffe!

Moderømhed.

Faderen: Lad nu Resten staa til en anden Gang, Peter. Du har saamæn spist Stikkelsbær nok for i Dag.

Moderen: La' dog Barnet spise, Fatter! Han har jo ikke engang Mavepine endnu!

Trumf.

Lapsen: Er det sandt, Ole Persen, at der er saa mange dumme Bæster herude paa Landet?

Ole Person: Ja, desværre! Jeg er vis paa, at her er flere Idioter end I har kloge Folk inde i København!

I Kokkenet.

Fruen: Hvorfor løber Du Din Vej?

Manden (Musiker): „Fordi Din Kedel „synger" saa forfærdelig falsk!

Paa Kirkegaarden.

Prokuratoren (til en Læge): Er det en af Deres Patienter, De følger?

Lægen (smilende): Nej, det er en Kollega!

Prok.: Aa — De Misundelsesværdige!

De rare Smaa.

Løjtnanten: Hvilke dejlige Tænder De har, smukke Frøken!

Den lille Broder: Jamen, Clara, de har ogsaa kostet Fa'er mange Penge!

Et lidet Bidrag til Retsreformen.

Paa Fængsler og Straffe har der aldrig været Trang
for de fattige Synd're,,
men naar Udbyttersjælene Gang efter Gang
de Fattige plyndre,
saa lukker Fru Retfærdighed det ene Øje til,
hun ser kun hvad hun vil.

Naar Politi og Fogden alene gaar paa Sjov,
de snuser og angler
i de Fattiges Kasser, saa har vor danske Lov
jo Huller og Mangler,
som vi snarest maa bøde paa, at hver i alle Fald
bekommer hvad han skal.

Dog saadan at sætte den finere Portion
i Arrester og Celler
— selv om de fortjente Rotting hver Person —
det gaar dog ejheller.
Nej, Gentlemen maa nyde deres Straffe i det Fri,
i en egen Koloni.

Og at Homestead i Idaho netop er en Plads
med virkelige Chancer
for at blive en Anstalt, der just var tilpas
for danske Arrogancer,
vil Ingen betvivle, der i sidste Tid
har læst sit Blad med Flid.

En Liste har vi færdig over dem, der skal affted:
Først Tietgen og Normann,
saa Bott og den tyske Fyrbøderfortræd,
Hamborgs Woermann,
Frædderek, Hüttemejer, Matzen skal ses
med Snedkernes Andre's.

Jens Hansen, Hyrebas-ferne og dem fra Hellebæk,
Thy, Sylow saa ilter,
Heegaard, Ploug og Birger Hansted og Skrædernes Skræk:
den be—rømte Schilder,
et Par Kommandører fra Danskens Vej til Ros
og vor egen kære Goos.

Ja, Listen kan suppleres helt op til flere Skok —
— vi har mange in mente —
men først maa Loven ændres, og det bliver den jo nok,
naar blot vi kan vente.
— Tag da imod vort Forslag, Du vor første Jurist;
— der er Hans Nielsen — — — Pst!

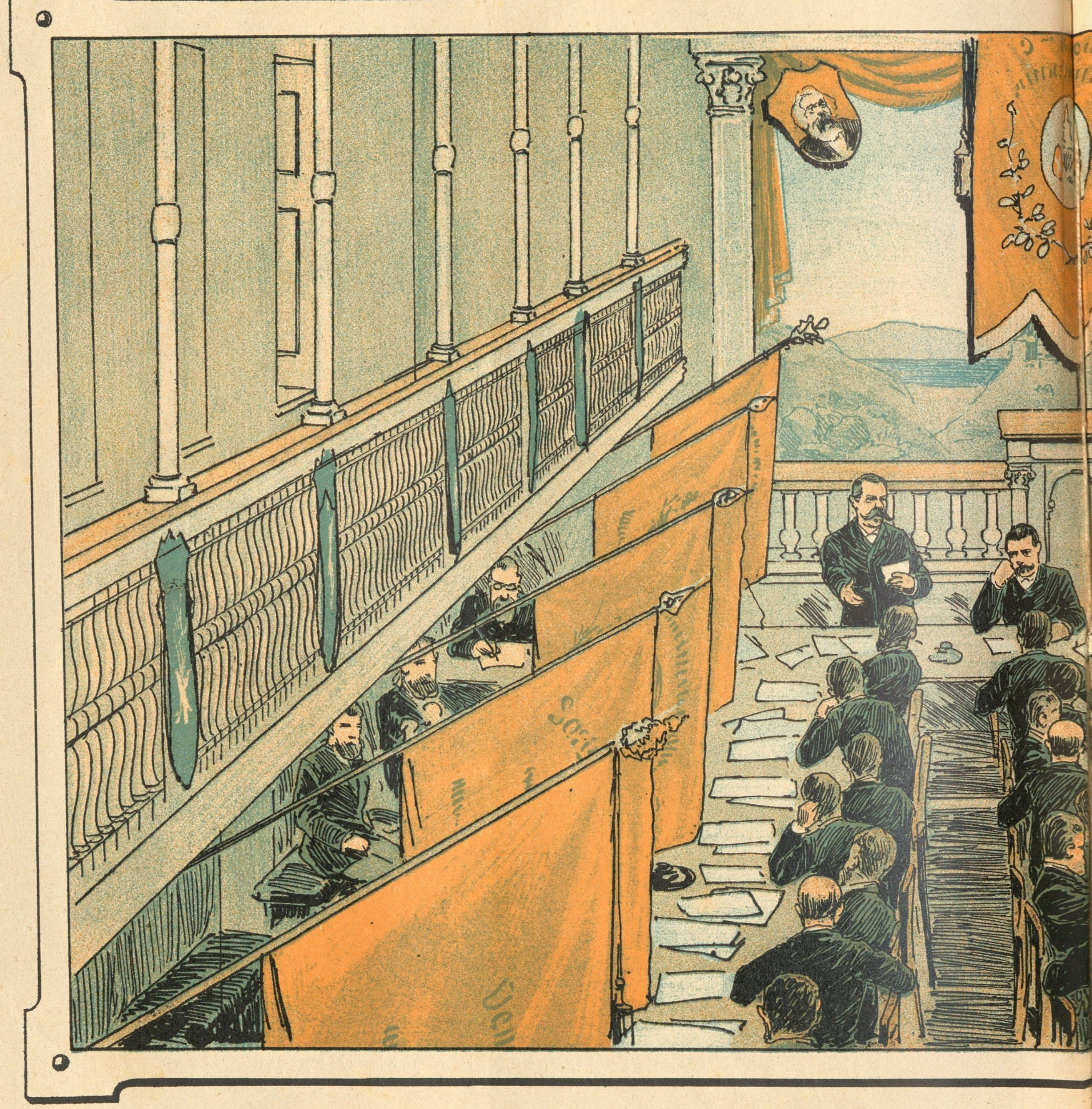

Den socialdemo

Parlament.

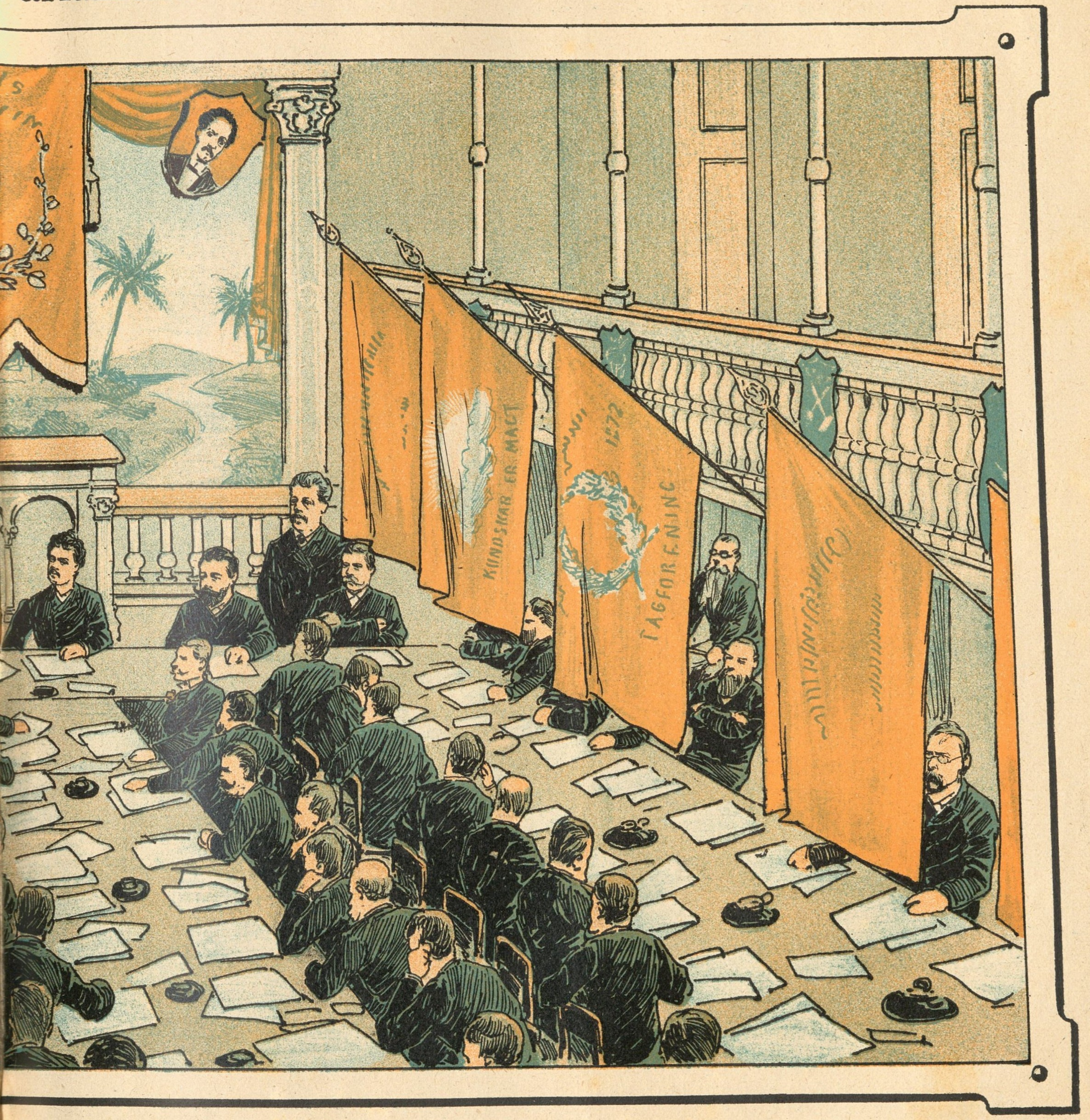

ratiske Kongres 1892.

Orlogsmatrosen.

(Sluttet.)

Racz Forsøg paa at komme op gennem Lugen lykkedes ikke, thi Afstanden er for stor. Han raaber derfor:

„Till, forbandede Bæst, hjælp mig, at jeg kan komme op!"

„Aa, — næ, næ, — Hr. Løjtnant — Saa bliver jeg ogsaa fuld af Æg —"

„Vil De straks komme — siger jeg Dem!" brøler v. Racz rasende.

Till rører ikke en Finger, men løber omkring som en Vanvittig.

„Næ — næ — det bliver min Død — min Død — aa — aa — nu skal jeg maaske — betale alle Æggene — det bliver min Død —"

„Hold Kæft, Idiot! Jeg skal nok betale — men hjælp mig bare op!"

Imidlertid er de andre Officerer vækkede af Spektaklet og kommer i dybeste Negligé ud fra deres Lukafer. — Et eneste Blik er nok til at forklare dem Situationen. Saa meget de ogsaa anstrænger dem for at være alvorlige, det lykkes dem ikke — et skraldende Latterkor opfylder Rummet og Ingen tænker i den første Munterhed paa at hjælpe Kammeraten. Endelig forbarmer man sig over Stakkelen og hjælper ham op af Æggekassen. Till er naturligvis forsvunden for længe siden. Men for Løjtnant v. Racz blev det en dyr Historie — den „Æggekage" kostede ham næsten to Hundrede Kroner. Og saa maatte han selv lægge „Sul" til, sagde Till.

Men heller ikke for Till var det en hel billig Spas. Tre Dages mørk Arrest blev hans Udbytte af Affæren, thi Chefen kendte sine Pappenhejmere og var saa temmelig paa det rene med Sagens Sammenhæng. Men Brummeturen tog ikke Humøret fra Berlineren. De tre Dages „Rekreation" trænger jeg ligefrem til!" var hans mindeværdige Ord da han, ført af Kvartermester Borsch vandrede i Hullet. Naa, han har ikke lidt Nød i de tre Dage; Kammeraterne har omhyggeligt sørget for ham især naar en af dem stod Post udenfor Tills Arrest for at bevogte hans dyrebare Person.

* * *

Desværre ramtes Till af et haardt Slag den Dag, da han forlod Arresten — hans Moder var død. Sørgende sad han ved Gangspillet og græd en Tidlang. Da der var gaaet en Stund, strammede han sig op, og gjorde sin Tjeneste som før. Om Aftenen sagde han til Kammeraterne: „Naa, Vorherre glæde hende i sin Himmel, den gamle Kone! Naar jeg nu faar min Arv udbetalt, saa kan jeg aabne en net lille „Beverding".

Nu har Till da virkelig en „Beverding" i Kiel, hvor vi „Gamle" regelmæssig kommer sammen og spinder mangen prægtig Ende. — Hvor „Beverdingen" er? — Ja, det skal jeg nok vogte mig for at fortælle. Ellers kunde det hænde, at Till, til Straf for min Sladder, glemmer at give sin sædvanlige Omgang. Og det vil jeg ikke riskere. Altsaa — „Tavshed forsikres!"

Klyver.

I Kokkenet.

Lille Karen: Hvad er det for et Skab, Ellen?

Lille Ellen: Et Flueskab.

L. K.: Hvad bruger Din Mo'er det til?

L. E: Til at gemme Fluerne i — naturligvis!

Ved en Bajer.

— Hansen sa'e, at vi skulde gaa med ind i denne Rekabitterorden. Hva' tror Du det er for noget?

— Begribeligvis en Forening, som finder det i sin Orden, at man ta'er sig en ordenlig Bitter.

Rent Tilfældigt.

Mel.: Pusleviseu.

Jeg er en Københavner,
en fuldblods En med „K",
Humøret ej jeg savner,
det kan Du stole paa.
Jeg har fra „Over Stalden"
til Danseboderne — —
„Mabillen", „Fuglen", „Ballen" — —
væ't med paa Noderne!
Hvis man en Aften ej mig saa
saa var det — rent tilfældigt.

Vor By er nu forresten
en ganske munter By,
fra Vesten og til Hesten
erkender man dens Ry.
Paa „Verren" forhen har jeg,
saa tidt Revyen set.
men tænk, i Aar saa var jeg
tilfældigvis ej „bedt". — —
At ej jeg kender den Revy
er altsaa — rent tilfældigt!

I Zoologisk Have
blev spillet Kortenspil,
et af de mest akave
man har set Magen til.
I Løvens Bur for Sjus man
fik sig en „66" — —
Paa nær en lille Musmann
var Alle veltilfreds.
Han sa'e: Nej ædes ej jeg vil,
sker det end rent tilfældigt!

En Konsul nys blev taget
og gemt i „Tivoli",
thi han blev jo opdaget
i grovt Bedrageri. — —
Den Fyr, som hedder Ryder,
gør Højrepressen gal,
thi han er fornem Snyder
og ingen fattig Ka'l,
Han lider af Kleptomani
og snyder — rent tilfældigt!

Mens Rigsdag og Teater
for Tiden slumrer sødt,
er Schumanns Akrobater
i Badedragter mødt.
Og „Thor", som smække'd' vældigt
sig paa „Fregatten" op,
faaer Smæk nu rent tilfældigt
paa sin „Refshale" — — Stop! —
Har Visen en og anden stødt,
saa er det — rent tilfældigt!

Mit — ikke vor!

Oppasseren: Hr. Løjtnant! Vores Vin er sluppet op!

Løjtnanten: For Satan! Er Du gal, Slubbert? Hvad vil det sige: vores? Der er ikke noget der hedder vores! Mig tilhører alt, Dig slet intet! Vil Du behage at huske det. Jeg vil ikke mere høre noget om vores. Forstaar Du?

* * *

Aften. Løjtnanten møder Oppasseren i Grønningen Arm i Arm med Kaptajnens Kokkepige, der har et Barn paa to Aar ved Haanden.

Løjtnanten (nærsynet): Se, se, Jens, hvad er det for et Barn?

Opp.: Hr. Løjtnant — det er — vor — nej, om Forladelse — det er Løjtnantens!

Bekendtgørelse.

Det meddeles herved et æret Publikum, at jeg fremdeles paa meget billige Betingelser helbreder mine Medmenneskers mer eller mindre haardt saarede Støvler og Sko, og gør mit muligste for at forhindre mine ærede Klienters Hæle i at indtage en skæv Stilling i Samfundet. Det hos mig bestilte eller købte Fodtøj har mange Fortrin. Saalerne er faste som Panserplader, Overlæderet uopslideligt som selve Estrups Ministerium og dertil pryder det Foden som Uskyldigheden Barnets Ansigt. Mit Hovedformaal vil være, stadig at holde de ærede Kunder paa Benene, og jeg ønsker af Hjærtet hver især det bedste Velgaaende.

Pløk,
Skomagermester.
Sylealleen Nr. 14

I Retten.

— Men nu er De jo frikendt. Hvorfor sætter De da et saa bedrøveligt Ansigt op?

— Jo, for nu har jeg jo ingen anden Udvej end at sjokke hjem igen til min arrige Kælling.

Kvindefejl.

Han: Hver Dag nye Luner, det er til at blive gal over. Som Brud var hun saa elskværdig.

Hun: Hvorfor skulde jeg være elskværdig! Du kan jo dog ikke gifte mig endnu en Gang.

Velgørende.

— Altsaa vil De i Sommer bo paa Marienlyst?

— Ja, jeg trænger til at rekrere mig lidt, men jeg har ogsaa et velgørende Øjemed.

— Aa, hvor De er god!

— Ja, jeg vil skaffe min Moder en Svigersøn!

I Ægteskabskontoret.

Agenten: Damen har 30,000 Kroner i Medgift!

Herren: Forslaar ikke. Naar jeg har betalt min Gæld, har jeg kun Konen tilbage.

Skanker og Skoser.

Arbejderfjenden Frick i Homestead har været nærved at miste Livet. Man kan da uden at lyve sige, at det er en nydelig Frikadelle han har lavet for sig selv.

*

I Norge paatænkes det, at forandre den almindelige Talemaade: over Stok og Sten til Stang og Sten.

*

„Ravnen“ skal tillade sig, at tilbyde Kong Oskar et Ministerium, som han vil kunne faa Fornøjelse af. Det er Ministeriet Estrup. Vi overlade ham det med Glæde.

Eller lad ham bede Professor Matzen om at hjælpe sig. Den smaa Professor kunde jo for Eksempel gøre sig selv til Justitsminister og Frederik Hansen til Kultus do. Saa vilde Normændene være godt hjulpne.

Farvelære.

— Hvad er det for Ost?

— Det er en udmærket grøn Ost, som er gul, for den er ikke farvet!

Det haster ikke.

Bruden (ved Gangen op til Alteret): Men, Emil, gaa dog lidt hurtigere!

Brudgommen: Naada! Hvorfor skal man oven i Købet rende Livet af sig for at komme i Helvede!

Fra Gaden.

Naa, saa De kender Partikulier Blære? Hvorledes ser han da ud?

— Naar De ser en høj, velbygget Mand med en stor Maane og som har fire Huse, saa er det ham!

Modsigelse.

Den Logerende (gnaven): Næ, hør Madam Svendsen, nu gør De 'en sgu temmelig tyk! Den Kaffe er jo saa tynd, som det bare Vand.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Nødens Stund.

Den kære Gud — De dejlige Kroner.

Nr. 32.

RAVNEN

Søndag d. 7. Avgust 1892.

En Smagssag.

Ole: Hans, hvad synes Du der smager bedst?
Hans: Et Kys af min Karen.
Ole: Aa, gaa væk! Man skulde tro, at Du aldrig har spist gule Ærter og Flæsk.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er ingen Ting i Vejen.

Folk i Rusland dør som Fluer
af den hersens Kolera,
den er ikke rar, uha!
men i vore egne Stuer
vi med Ro den stadig kan ta'.
Bare ikke nære Frygt
om Kloaken stinker stygt,
om lidt Støv fra Gaderne,
Stank fra Retiraderne,
sku' opelske den Baccil,
glade vi os hengi'e vil
til vor Byes de vise Fædre,
de vil stænke med lidt Karbol.

A. C. Bangs Avis i Næstved
ødsler med Papir og Blæk,
spiller Socialismens Skræk,
Fyren staar sig sikkert bedst ved
snart at stikke Piben i Sæk.
Bare ikke nære Frygt
om Avisen stinker stygt,
om trods Kost og Støveklud,
Bang ser lige muggen ud,
han maa ta'es som Patient
og det hjælper vel omtrent
om han bliver desinficeret
ved lidt socialistisk Karbol.

Magistraten sælger Kokes
til en uhørt billig Pris,
og det er naturligvis
pænt at Magistraten rokkes,
men vi maatte først gi' den Ris.
Bag den Kulplads' Mur i Løn,
hos Grosserer Suhr & Søn
smudsig Handel foregik.
det var s'gu en køn Butik,
Borups Krambod stinker tidt,
og der maa vist stænkes lidt,
bare lidt med „Demokraten"s
overalt beken te Karbol.

„Dannevirke", Slesvigsbladet,
har en Hovedstadsskribent —
uden Hoved som bekendt —
selv han sidder godt ved Fadet,
ræsonnerer saadan omtrent:
Socialisterne er Rak,
Fagforeningsfolk er Pak,
Næve, Kæp og Snapseglas,
som Symbol er dem tilpas. —
Svinsk hau tænker og ser ud,
denne Fyr, han sku' ved Gud,
ha'e en rigtig kropslig Rensning,
for sit Snavs, og det med Karbol.

Politibetjentens Omvendelse.

Fritz Krüger havde hidtil regnet sig for en af de lykkeligste Mænd, skønt han maatte nøjes med den beskedne Stilling at være Politibetjent i en større tysk By. Hvorfor skulde han ikke Han havde jo en smuk Figur, en ulastelig Knebelsbart, Udsigt til hurtigt Avancement, sine Foresattes Tillid og en betydelig Færdighed i Stenografi. Var det ikke nok for en Politibetjent, der følte Kærlighed til sit Kald? Man skulde mene det.

Men nu var denne Kærlighed borte for bestandig, uigenkaldelig. I hans Hjærte rasede en haard Kamp mellem Pligt og Overbevisning.

Og i alt det var alene den fordømte Stenografi Skyld. Han forbandede sig selv, at han i sine ledige Timer som Underofficer var kommen paa den ulykkelige Idé at lære det djævelske Hurtigskriveri. Hvor han kunde have levet lykkelig, naar han ikke havde meldt sig dengang Politiinspektøren havde opfordret de yngre Politibetjente til at deltage i et Kursus i Stenografi.

Han forbandede det Øjeblik, da han med stolt Mine var traadt frem og havde sagt: „Hr. Politiinspektør, jeg har allerede stenograferet i flere Aar". Hvor betydelig han havde følt sig, da han fik det ærefulde Hverv fra nu af at føre Opsigt med Socialdemokraternes offenlige Møder og Foreningsmøder! Aa, det var noget for ham! Hadede han noget, saa var det de Røde, Omvælterne, Dynamitheltene, hvem intet var helligt.

Stolt var han paa hin skæbnesvangre Sommeraften traadt ind i Salen „det grønne Træ", han følte Hjærtet banke lidt under Uniformen, ikke af Angst — bevares! — kun af Iver. Aa, han huskede ganske tydelig den Aften, han saa det endnu bestandig for sig, det store Lokale med Busterne af Marx og Lassalle over Talerstolen. For hans Øjne svævede endnu de med rødt prydede store Vægdekorationer med de forfærdelige Indskrifter, som han huskede alle! Han erindrede endnu, hvorledes Mødets Indbydere meget forekommende havde ført ham til hans Plads ved Referenternes Bord nedenfor Talertribunen, huskede hvorledes disse Bladmennesker havde imponeret ham som de sad der og saa ligegyldige røg deres Cigarer, som om de hver Dag gik til socialdemokratiske Møder. Han huskede ogsaa endnu som om det havde været i Gaar hvor skuffet han havde følt sig: hvorledes han havde tænkt sig at forefinde en beruset Hob som brølede op og hvis Ord flød over med Gudsbespottelser og Majestætsfornærmelser — og saa havde han siddet foran en Forsamling af alvorlige Mænd og Ynglinge, der slet ikke opførte sig anderledes end andre anstændige Folk. Det havde formeligt oprørt ham, at ikke en eneste af dem havde været „fuld", at ingen havde væltet sig ind paa ham eller havde brugt knubbede Ord. Fritz Krüger havde næppe troet sine egne Øjne, da han blandt de tilstedeværende bemærkede en Mængde Mænd, hvem han kendte som dygtige Arbejdere og kærlige Familiefædre.

Og hvad der saa kom, havde oprørt hans rolige Politigemyt i dets dybeste Dyb. Da den indledende Taler, en Mand i sine bedste Aar, med kloge Træk og et sat Væsen, besteg Talerstolen, tænkte Fritz Krüger: „Naa, nu gaar det nok løs med Ophidselsen!" Men hvor blev han skuffet! Ikke et Skældsord, ikke er raat Udtryk fik han at høre, og det var jo dog den Slags, han havde glædet sig saa meget til. Men han fik kun at høre en rolig, saglig Skildring af det arbejdende Folks elendige Stilling, hvorledes det skaanselsløst udbyttes af Kapitalen; Taleren fremhævede Arbejdernes statslige Retsløshed, gav et Billede af Kæmpekampen mellem et mægtigt Mindretal og en underkuet Menneskemilliard. Taleren forlangte Retfærdighed, opfordrede til Enighed, opmuntrede til kraftig Agitation, og talte berettigede dadlende Ord mod den livsødelæggende Udsugelse og samvittighedsløse Opsliden af hele Klasser af Befolkningen. Da Taleren sluttede med at gentage sin varme Opfordring til at virke, agitere, oplyse og belære for at de klassebevidste Arbejderes Tal kan vokse og for at der kan blive gjort en Ende paa Elendigheden, og da stormende Bifald lønnede ham, da følte Fritz Krüger sine Øjne blive fugtige, og havde ikke Uniformen sammensnøret hans Bryst saa havde han med Begejstrtng istemt et Leve for det internationale Socialdemokrati.

(Sluttes.)

I Hundedagene.

Mel.: Hver Morgen rejste jeg min Krop.
(Af „En Spurv i Tranedans“.)

Jo, jeg har svedt og det paa Kraft
i Byens lumre Gader,
thi vi i Skyggen har jo haft
et Par og tyve Grader.
Man knebent kunde Vejret faa
og Luften var — Gud véd hvordan?
— beplumret, lummer, tyk og graa,
som Ørstedsparkens raadne Vand.
Man har saamænd sin Plage
i disse Hundedage!

Man læser jo derovre fra,
hvor Czaren dominerer,
om denne fæle Kolera,
hvoraf en Del kreperer.
Herhjemme venter Folk sit Knæk
saafnart blot Mavsen bli'er lidt sløj,
tilsidst de dør af bare Skræk.
Det maa ej være nogen Spøg
for Folk med Hjerner svage
i disse Hundedage.

Tidt har jeg af de Fyre lét,
som for de store savler.
Jeg har saagar, til Korset set,
at selv en „Løber“ kravler.
Vil man for Lykken spænde Ben
da saare let det hænde kan,
at i „Avisens“ Rendestén
man li'esom Løber ende kan.
Der kan han Bade tage
i disse Hundedage.

De „Hellige“ har nok et Blad,
som kaldes „Fra Bethesda“.
De bør dog tolke Sandhed, hvad
Vorherre holder mest a',
men naar de skriver: — Fattigfolk
benytter Vin, som Luksus Ret,
saa er de langtfra Sandheds Tolk —.
Kanske det falder dem ej let
Vorherre at behage
i disse Hundedage.

„Den Sommersol kan være god,
sa'e vore „vise Fædre“,
men vi har ikke no'et imod
om den var noget bedre.“
En genial Jde de faar,
og vi vil faa det rigtig hedt,
af Koksene gesvindt de slaar.
Nu kan vi i vort eget Fedt,
til billig Pris os bage
i disse Hundedage.

Fra Gaden.

En lille Dreng: Skorstensfejer!

Skorstensf.: Hvad er det, min Dreng?

Drengen: Der sidder noget sort paa Deres Næse!

Hos Lægen.

Lægen: Først og fremmest maa de lade alt Hovedarbejde fare.

Patienten: Saa maa jeg gaa om og tigge, Hr. Doktor.

Lægen: Saa, hvad er De da?

Pat. Frisør.

Hvem der forstaar at skjule sin Dumhed, er ikke dum.

*

Hvem der siger, at han endnu aldrig har løjet, lyver da for første Gang.

*

Hvem der forstaar at behandle de Dumme, han vinder; med Nuller er det lettest at regne.

I Svømmebassinet.

Løjtnant Reje: Vandet er prægtigt i Dag, hva'?

Løjtnant Flynder: Aa ja! men jeg forekommer mig altid saa løjerlig i Vandet! Bare vi i det mindste havde Skulderdistinktioner paa — vi ser jo ud som ganske almindelige Civilister.

Skomageren (tager Maal af en Balletdanserinde til et Par Støvler): Frøkenen har virkelig en fortryllende Fod.

Danserinden: La' nu vær', Petersen! De gi'er jo dog ikke Kredit.

Ved „Hesten“.

Han: Det er dog dejligt med det elektriske Lys. Man skulde tro, det er rigtigt Maaneskin.

Hun: Jamen, søde Adolf, man kan dog ikke sværme saadan som i rigtigt Maaneskin.

Et Forslag.

Lejeren (til Værten som bringer ham en Opsigelse, fordi han skylder for et helt Aar): Jeg vil gøre Dem et Forslag: Tag Opsigelsen tilbage og læg heller et Hundrede Kroner paa Lejen — jeg vil helst blive boende hos Dem.

I Frikvarteret.

— Vores Lere, æ dov finere end som Jeres.

— Æh, de' æ nu Løgn!

— Jo, for vores har nu Briller paa.

Saamæn!

Portnerkonen: Vent lidt, Marie, og fortæl mig noget nyt om Herskabet deroppe.

Pigen: Har ikke Tid — siden.

Portnerkonen: Ikke Tid til at rive ned paa Herskabet, ja, saa maa det i det mindste være en Husar, der venter paa hende.

Barnlig Opfattelse.

Pigen: Kan Du se, Peter, den Klokke Koen har under Halsen — véd Du hvad den bruges til?
Drengen: Næ.
Pigen: Jo, ser Du, den ringer hun med, naar hun vil sige til Kalven, at Middagen er færdig.

Lokomotiveret Formodning.

— Du, hvorlangt ska' de' Tog løve?
— De' ska' begriveli'vis til Helsingør.
— Til Helsingør — Æ Du tossi', — de' naar aldrig Helsingør.
— Inte?
— Naada, saadan som de' puster allerede her ve' Nørrebro.

Kapitalismens Ofre.

VI.

Dampfløjten hviner! Det er første Signal,
— et Kvarter forinden Maskinen begynder —
for at minde den trætte, søvnige Synder
om hans Pligt mod hans Herre, Hr. Kapital,
for at minde ham om, at han møder paa Slaget,
da ellers en Kvart af hans Løn bliver draget.
Saa kommer de, Mænd og Drenge, i Klynge og spredt,
til at gaa i Selen beredt,
og da Fløjtens „Begynd!" i Øret skurer
er Alle paa Plads og Maskinen snurrer.
Der bliver en Larm, en døvende Brusen,
som naar for en Sø man aabner Slusen;
Rundsaven æder med graadige Tænder
sig Vej gennem Planken, som gennem en Spaan;
Baandsaven hvisler, Moldingen sender
en Knurren og Skratten, der lyder som en Haan
imod alle de overflødige Hænder,
hvis Arbejd den ender —;
Afretteren hyler, som Taagehornet
og dens Spaaner springe, som for Lén Kornet;
Stemmemaskinens dumpe Brag
falde som Hammerslag,
Brædder kastes hid og did,
der er voldsomt travlt og der maa ej spildes Tid;
Sveden drypper enhver fra Panden,
den Ene tør næppe se til den Anden,
thi „Herrens" Øjne paa Alle vaager
og han forvalter sit Pund med Aager.
Han staar midt i Rummet, bredbenet, streng,
nu raaber han til en sytten Aars Dreng,
der slæber Brædder til Rundsavsmanden:
„Naa, rap Dig, for Fanden!
og kalder Du vel for en ordentlig Dragt
det Par Pinde, Du der har bragt?
Nu gaar Du ud og henter paa Pladsen
en halv Gang mere, og det lidt gelassen!"
Drengen lystrer. Han tør ikke mukke,
han véd, at det kniber derhjemme for Maden,
og saa ung som han er, han kender at sukke
for Brødet. Hans Fader er kastet paa Gaden
— for Samfundsformer, forrykte, krasse! —
af de samme Maskiner, som Drengen maa passe.
Han kommer da ind med en større Dragt Træ,
han stønner og slider
saa næsten han er ved at synke i Knæ;
nu er han ved Maalet — da Foden glider
og hovedkulds falder han ind over Ladet
(Skæreren just for et Øjeblik
til „Herren" gik),
med Byrde og Krop i Rundsavsbladet.
Et rædsomt Syn!
han griber for sig og Saven klipper,
som en Guillotine, med et Snit, et eneste,
begge Hænder ved Haandleddet af. —
Han skriger, — Men Saven vil ikke
slippe sit Bytte — i Afmagt han synker
med Ansigt og Bryst
ned i de skrattende, skarpe Tænder,
og som med Rovdyrets Velbehag
borer den Tænderne, uhyggeligt, dump
ind i hans Kød. Den kvager, knaser
indtil Rundsavsmanden, Kristoffer,
kommer tilbage og slaar Remmen af,
men saa har Industrien fortæret sit Offer.
Fabrikanten kommer. Han brummer kun: „Naa,
der vil man atter Bekostning faa,
om ikke til andet, dog til Kisten,
for man maa jo vise, at man er Kristen.
Politiet kom. Der blev taget Forhør.
Det hvisked med „Herren". En Bog blev fyldt
med en lang Rapport, som sig hør og bør:
Chefen havde gjort, som han var pligtig,
formanet Drengen at være forsigtig
og derfor var Ulykken selvforskyldt.
Lægen kom. Han kunde ej mere
end Død og Aarsag konstatere.
Dog spørger han til en Arbejder vendt:
„Hvordan, min Ven, forholder sig dette,
at Saven mangler Beskyttelseshætte,
er Fabriksinspektøren dermed bekendt,
og hvad siger da han?"
„Ja—a. Han er en rigtig skikkelig Mand."

Hr. Redaktør.

Nu er det sscgu' schnart længe siden, at Di og Derresches Lesere har haft den Fernejelse at se naa'et fra min intellischente Pen, og at Di længes voldschomt kan jaj tænke maj Jaj schkal da heller ikke schpænde dem paa Ded og Pinebænken længere — sines Di ikke, det er en god Brander — men herved give Dem et lille Referat fra Handværkerfeschten paa Vodraaflund i Sendags. Jaj var nemlig deru'e skal jaj sige Dem.

Der var schtorartet dajligt, det véd Gud, der var. Der var rigtignok ikke til at komme frem, men hvornaar er der vel egentlig til at komme frem her i denne Verden — Hi! hi! — det er ochsaa en af mine ejne.

Ferst var der di arbajdende Værkschteder, og jaj vil beginde med Glasmosait=Værkschtedet. Jaj havde sschgu' ikke troet. at der ochsaa var Glasmosaiter til; men der kan man se; man schkal lere, so længe man lever. Jaj er selv Mosait, men heldigvis ikke af Glas, saa var jaj sschgu' gaaet i Schtikker for længe siden.

Schaa var der et Pottemagerværkschted, der var baade Potte og Pande hos Publikum — Hi! hi! — og et Berstenbinderi, hvor di verste Berster stod u'enfor. Hi! hi! hi! ha! ha! ha! Og der var et Schmedeværkschted og et Veveri hvor en dajlig lille Pi'e vevede Vadmel og lod Skytterne gaa — hen til Skydeindretningen, hvis di ha'de Lest Hi! hi! var det ikke godt sagt. Og endelig var der et Bogbinderiværkschted, hvor man kan faa en Æske for 25 Øre. Det kan man sschgu' ikke kalde dir Takscht.

Og der var mange andre dajlige Ting, schaasom Roms Brand og Kognak med Vand og Tombolaer og Lovise Laschen og Ferhst Orang Utang, eller hvad det er han hedder. Og schikke mange dajlige Penger, der kom ind, i schvære Masser fersikrer jaj. Jaj vilde ønske det var mine alleschammen, saa schkulde Di schikket Schvendehjem jaj schkulde bigge maj. For je, er nemlig en Schvend helt igennem, Hr. Redaktør, det kan jaj fersikre Dem.

Na! nu vil jaj schlutte; jaj tør ikke trætte Dem og Derresches Lesere. Jaj ferbliver den jaj er, Derresches erbedige

Mosches Mayer.

Hos Landsbybarberen.

Landliggeren (bliver sæbet ind): Jeg synes, at den Sæbe lugter saa underlig.

Barberen: Seven? Den fejler ingen Ting. Men kanskesens ka' Herren lugte a' je' li'e har spist en Spejesild mæ' Løg og en lille Kornpeter natyrli' — det er saamænd det hele, og en sund Lugt, ka' Herren tro i disse Koleratider, hvor Maven — — —

Landl.: Ti dog stille, De lugter jo af Halsen som en Sildetønde —

Barb.: Er Kniven go'?

Landl.: Næ, den river forbandet!

Barb.: Hm! Og den skar dog i Silden som i Smør!

Anti-Cholera-Febrin.

Mel.: Julia, Hopsasa!

Den Cholera morbus — føj — er fæl,
thi snart hver evige eneste Sjæl,
hvor man saa gik og hvor man kom,
har ikke andet at tale om
end Cholera, Cholera —
Julia, Julia, hopsasa!
Cholera o. s. v.

Og Creolin, Carbol, og Chlor,
det hør' man ved hverandet Ord;
den hele By er halvvejs gal
og lugter omtrent som et Hospital.
Julia o. s. v.

Og Bladene snakker op og ned,
om Renovationens Maadelighed;
men Politiet gør, hvad det vil,
og vender det døve Øre til.
Julia o. s. v.

Thi Renovationen, ser De vel,
den ejes nu af et Aktiesel-
skab, som det højere Politi
skal have adskillige Aktier i.
Julia o. s. v.

Ja, saadan forlyder det — den er go'!
men det vil vi inte gerne tro,
Men at det hele er slet bevendt,
ja, det kan de mageligt faa paa Prent.
Julia o. s. v.

Og to Politiinspektører endda,
endskønt at man venter Cholera,
ta'er Permission og rejser bort —
den er, som man siger, af prima Sort!
Julia o. s. v.

Det samme gør Assistenten Smit;
naa! der kan man roligt sige: Sk...
med det! lad ham kun bare gaa —
dog den Ting kan vi nu ej forstaa.
Julia o. s. v.

Se, bliver vi Choleraen kvit,
saa tør jeg nu sige ganske frit,
at saadan en lykkelig, rar Idyl,
den er s'gu inte Politiets Skyld!
Julia, Julia!
Det er nu rent umuligt, ja!
Julia, Julia,
Julia, Hopsasa!

Det sidste Digt.

— Har De læst mit sidste Digt?

— Ja.

— Synes De om det?

— Hvis det virkelig er Deres sidste Digt, saa er det meget godt.

Vedkommende.

Frit efter „København N".

Vor Skattebog forleden Dag kom ud,
i den staar Mænd med Kapitalen Brud,
hvem der af „Gryn" har flest,
nu ja! det morer mest
— Vedkommende.

Hr. Løber blev forleden dekoreret,
hvorfor han i „Avisen" har kviteret,
han ved en anden Da'
det bli'er paaskønnet a'
— Vedkommende.

Hr. Smit det er en lille munter Fyr,
han har saa tit et lystigt Æventyr
til Cykle og til Hest,
men tys! det ved jo bedst
— Vedkommende.

Hvis Koleraen kommer, saa er vi
parat til den paa Stedet Fur at gi',
vi har gjort, hvad vi ka',
det si'es i al Fald a'
— Vedkommende.

„Bikuben" er en Kasse, der har Mønt,
for den det aldrig Smalhans er og tyndt,
jeg kunde li'e — kan De?
at være en a' de
— Vedkommende

I Retten.

Assessoren: Indrømmer De, at have begaaet Tyveriet?

Tiltalte: Jeg indrømmer aldrig noget, jeg rømmer bare ud.

Ked af Livet.

Bare jeg havde Penge til en Strikke, saa købte jeg mig straks en — Bajer!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Som det gaar til.

Arbejdet.

Hvorledes den Rige kommer tilvejrs.

Lønnen.

Hvorledes han belønner de, der ydmygt hjalp ham op.

Nr. 33.

RAVNEN

Søndag d. 14. Avgust 1892.

„Spiren“ opelskes.

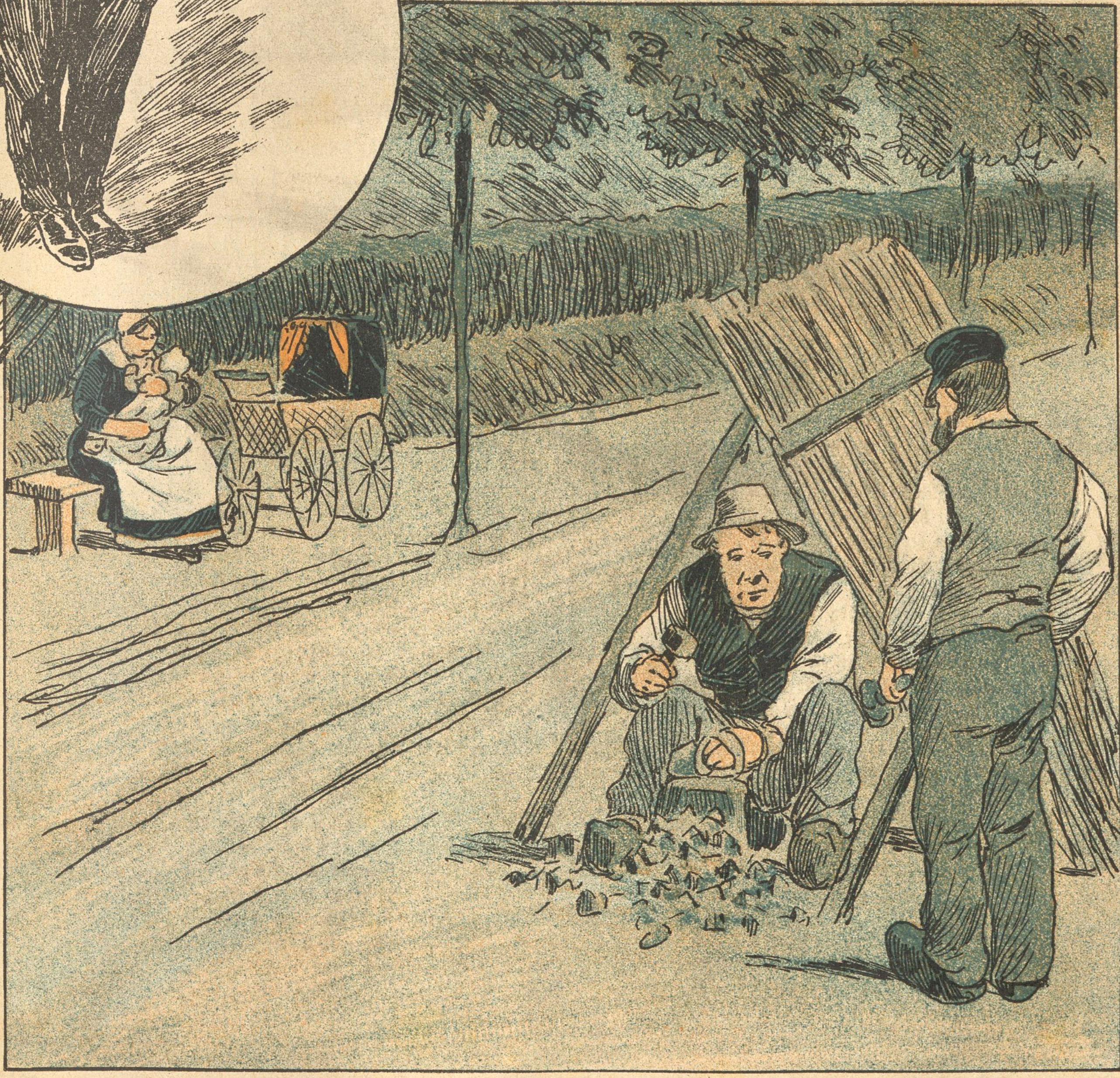

— Du, hvorfor mon de Rige holder Amme til deres Børn?
— Kan Du ikke begribe det? De vil naturligvis i Tide vænne deres Børn til at udsuge de Fattige.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En Sekstur ak i det lille Ord.

Paa Industimødet blev der Grin
da Ordene fløø fra Hr. Severin
samt Broder Andre's,
som raabte sig hæs
mod Voldgift i deres Kreds.
Men Mødet helt i Latter sprak,
da „Mal mig den" med Spyttebak-
ken ogsaa høre lod sin Røst
til Haandværksmestrenes Trøst.
Hør Livets Tag i hans Penselsstrøg,
hør Kraftens Klang i de Ord, som fløj
fra Talerstol, mens Peter stod
og tænkte i Dag er sgu Mester god.

De kender nok vores „Morgenblad",
for Bjørnstjærne Bjørnson er Secher glad,
men kan ikke lie
at han hænger i
med Socialisteri.
Derfor har Secher taget fat,
ved Spaltefyld at vise, at
Hr. Estrup er en ærlig Sjæl,
mens Socialismen er fæl,
at Dannebrog ned fra Himlen faldt,
at Secher slet ikke er en Pjalt,
naar med Albertis Højreblæk
han genner sin egen Fortid væk.

Fru Pignatelli har aflagt Ed,
og hysset det er der ad Lille Fred,
den Klovn er for streng,
han prygled sin Dreng
selv naar han var gaaet i Seng,
men mon der Nogen er, som ved,
hvad denne her Grosserer hed,
som paa et gammelt Kørekort
til Skoven listede bort,
i alle Sysluer gætter man
og i Grosserernes Jødeland
Mo Mo Mo Mo Mo Mo Mo Mo,
Historien morer, det kan De tro.

Polakker har vi i Landet faat,
den Højremand finder, at det er godt,
de Danske faa Skam,
sligt fordringsfuldt Kram
ej passer paa hans Program.
Men en Polak kan nøj's med lidt,
en Humpel Brød med Svinefedt,
og da han ikke Dansk forstaar,
ej Haan til Hjærtet ham gaar.
Men er Polakkernes Hjælpehær
først kommen ind baade fjærn og nær,
vil, som i Carl Gustavs Krig,
en slig Alliance nok hævne sig.

Kaffesladder.

Fru Skade: Nej, min Kære, jeg finder det ligefrem upassende som enkelte Blade rakker ned paa Tivolis Direktion lige fra Sæsonens Begyndelse til dens Ende. Aldrig kan den gøre de Blade tilpas, altid gør de Nar ad de redeligste Bestræbelser for at skaffe Afveksling i Programmet. De kritiserer og ræsonnerer over alle Spalter — maa jeg spørge om det er en Maner, naar man gaar i Tivoli for at more sig! Og Folk gaar nu en Gang i Tivoli for at more sig, trods Bladenes Skriverier, og til Trods for at Direktionen somme Tider — eller som oftest — byder paa ret løjerlige „Morsomheder". Men det er maaske netop det morsomme! I min Ungdom optraadte der hver Sommer Danserinder, Akrobater og andre Kunstnere paa Pantomimeteatret. Nu er Dans og alle andre Præstationer henlagt til Arenateatret, hvortil Adgangen maa betales særlig. Saa er der Cykleløbene, som man hver Dag kan se meget bedre langs Boulevarderne og Strandvejen, og nu er det ikke langt fra, at den gamle „Stadsgrav" er bleven Svømmeanstalt, hvor Publikum kan se Mandfolk „gaa i Vandet", som om de var betalt for det, hvad de vel ogsaa er, for der er næppe nogen der vover sig ud i de „Vover" for den bare Fornøjelses Skyld. I Fjor da Vandpantomimens Damer fløø om derude lignede „Søen" en Terrin Suppe med „Boller" paa. I Aar er „Bollerne" væk, maaske oplever man næste Aar, at Direktionen bliver saa morsom at den til Publikums Underholdning opretter en gratis Badeanstalt derude ved Søen — saa forandres Menuen rimeligvis til Suppe med „Nødder" paa, hvad jo ogsaa kan blive ganske morsomt. Men det er aldeles urimeligt at forlange, at Direktionen skal gøre særlige Anstrængelser for at trække Folk til Huse. Hvorfor skulde den ogsaa? Folk gaar jo meget villige gennem Tælleapparatet og afleverer gladelig deres Halvtredsøre for at faa Lov til at gi'e deres Penge ud rundt om i Haven! Hvad vil de i Grunden forlange mere? Og naar bare Folk kommer — det er det vigtigste. Som en forhenværende meget „stor" Redaktør af et forhenværende meget lille Blad en Gang sa'e da man bebrejdede ham de skrækkelige Røverhistorier Bladet var fyldt med: „Herregud! Det er jo knusende ligegyldigt, hvad der staar i et Blad, naar bare Folk læser det. Tivolis Direktion ræsonnerer omtrent lige saa: Det er revnende ligegyldigt, hvad vi byder paa i Programmet, naar bare Publikum møder! Indtil Publikum en skøn Dag siger: Tak for Kaffe!

Politibetjentens Omvendelse.

(Sluttet.)

Uvilkaarlig opfyldtes Fritz Krüger af Beundring for Taleren, der dog kun var en simpel Arbejder, og som besværlig havde tilkæmpet sig sin Dannelse i de fra Søvnen og Hvilen røvede Timer efter Dagens strænge Slid. Som bedøvet havde Politibetjenten forladt Salen, medens bag ham Arbejdermarseillaisens højtidelige Toner bruste som et Halleluja.

Det er altsaa Socialisterne — saaledes klang det i hans stakkels Hoved. Og langsomt arbejdede det Spørgsmaal sig op i hans Sjæl, stærkere og stærkere lød det: „Hvem har nu egenlig Ret, disse Mennesker eller deres Modstandere?"

Efter hvert Møde voksede og voksede dette Spørgsmaal i hans Sjæl, og tilsidst gav han sig selv det Svar: „Disse Mænd er i deres Ret."

Naar han hørte deres Talere, havde han ofte gærne tilraabt dem Bifald; han følte Lyst til at levere dem Materiale fra sin Militærtid og sin nuværende Stilling — men saa lynede hans Uniformsknapper ham vredt i Møde, som om de passede paa ham og vilde angive ham.

Fritz Krüger var af en aaben og ærlig Natur, og som en Følge deraf begyndte han efterhaanden at afsky sit Kald, der tvang ham til ved fine Notitser at bringe paa Anklagebænken de Mennesker, som han helst var faldet om Halsen for deres saakaldte Forseelser. Han begyndte at hade sin Tjeneste. Læsningen af socialdemokratiske Blade og Brochurer, der af og til faldt i hans Hænder, førte ham bestandig nærmere til Arbejderne.

Saaledes kom det, at Fritz Krüger, tidligere saa lykkelig og tilfreds, nu følte sig saa elendig.

Endelig en Dag tog han sin Beslutning. Den 1. Maj var der nemlig passeret noget som gjorde, at han skammede sig ved sin Uniform: Da Øvrigheden havde forbudt Socialdemokraterne at gaa i Procession for at demonstrere Ottetimersdagen, saa havde de i smaa Grupper givet sig paa Vej for med Hustruer og Børn, at fejre Dagen ved en landlig Udflugt. Paa Vejen ud af Byen, var nogle af Grupperne bleven standset af en Række Droskter, Politiet foer ind paa de værgeløse Mennesker, der slet ikke havde tænkt paa at gøre Forstyrrelse, jog dem fra hverandre og mange af dem blev haardt saarede i Trængslen.

Nu var Maalet fuldt, og derfor sad Fritz Krüger civilklædt paa sit Værelse — Uniformen hang i Skabet, han vilde ikke mere se den — og skrev til sine Foresatte en Begæring om Afsked. Som Paaskud angav han, at en indre Lidelse gjorde ham det umuligt længere at passe sin Tjeneste paa tilfredsstillende Maade. En anden Skrivelse sendte han til en Aviseksedition, saalydende:

Plads søges.

En solid Mand, 30 Aar gl., ugift, med de bedste Vidnesbyrd, smuk Haandskrift, dygtig Stenograf, søger Plads, helst som Privatsekretær. Billet mrkt. K. 102 paa d. Bl. K.

Skulde han ikke faa en saadan Stilling, tænkte han, saa tilbød der sig vel nok noget andet; det var ham temmelig ligegyldigt hvilket — alt andet, kun ikke Politibetjent.

I Skolen.

Læreren: Hans, hvad er Din Fa'er?

Hans: Begravet.

Læreren: Jeg mener, hvad var han?

Hans: Død, Hr. Lere.

Læreren: Du forstaar mig endnu ikke. Hvad var han da tidligere?

Hans: Levende, Hr. Lere.

Til „Kort".

Mel.: Komme hvo som komme vil.

Toget holder, Folk staar ud
hist ved Klampenborre,
fine Folk og Skumpelskud;
brøsig en af vore
Stormænd trænger sig forbi
Laagen, der skal Udgang gi'e,
Manden der sier: Væs'go,
Passer blot, Hr. — — —

Nedad Vejen strunk han gaar,
naar han ikke kører;
hvor en prægtig Villa staar
Vejen hen ham fører.
Folk ærbødig hilser ham,
høfligt bukkes strunkt og stram
af Laps som Mand i Træsko:
Go' Morgen, Hr. — — —

Men en Dag en anden Lyd
Piben fik desværre
og den endte ej til Fryd
for den fine Herre;
da sit Kort han viste frem,
tænk, saa var Historien slem,
det var for gammelt, væ'sgo'
— da kneb den for — — —

Stolt og strunk han retted' sig,
saa ned paa den anden:
Di vischt næppe kender maj!
Nej! gensvared' Manden.
Nu — saa hør og mærk da Dem:
jaj er rig, har Godsch og Hjem
med Malerier af Fresco;
— kort sagt, jej er — — —

Men hans Stolthed hjalp ham ej
ud a denne Klemme,
selv om og han tog paa Vej,
brugte Ord saa slemme;
Svaret lød: Jeg siger blot,
skøndt jeg ej bor i et Slot,
og ikke har paa Græs Ko
— skam Dem, Hr. — — —

Melding blev der vidre bragt,
Sagen debatteres;
i Embeds Medfør og Magt
saa der resolveres:
Straf for den Slags Ting man har,
og den fulgte, hvis det var
en fattig Mand med Træsko
— men Gudbevar's — — —

I Køkkenet.

Fruen: Det havde jeg ikke troet om Dig, Marie, at Du vilde lade Dig kysse af en Politibetjent! Gjorde Du da slet ikke Modstand?

Pigen: Gud, nej, Frue! Det er rigtignok kriminelt at være opsætsig mod Politiet.

Galant.

Hun: Du er et yndigt Svin!
Han: At Du er tilfreds med mig, Lovise, er Løn nok for mine Bestræbelser.

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis etter Industrimøjet.

Majet erede Hr. Redatør.

Inte maa de være maj tillat, aa levere Dem noggen en a mine aarginale Pennetajninger a Sittevasionen.

Lamme vere Derses Sidse Rone aa leje Dem ind i Sjæfens allerhelliste Gehajmekabbenet, aa vise Dem hvodden et haavløst Slasmaal han har startej mæ sej sæl etter denne hersens morderlie Fadajse, som hanses tro Kollegusser aa Busenfrøjnde i den højere Arbajervenlihej laveje paa Industriens Slavmark. Lamme, sier jaj, etter renge Evne gie Dem aa Derses majet erede Lesere et Suppeelement te Dogter Pantoppedangs Sykkeluki aa faarevise for Dem et Pragtegsinplar a Storhejsvandvijens Sønnerknuselse aa Melantristmus; et Billeje a en Storsnujethej, der æ dajset ner fra sin ophøjede Peders Dal, en sjenerendes Afsløring a Rijjeren mæ den bedrøvelige Skeggelse.

Di ka tro, den æ vas heroppe! Nu har jaj dov vaaren Vijne te Sjæfens sjornalistiske aa pollitiske Ujregling lie fra han var en snottej Valp, aa set ham sla saadden en Salmaertale som fra Køjetalen aa over i en Risdaeskandedatur i Arbajernes ajen Kres — aa de va dov noet a de Frækkeste, sku jaj mene — men nu ka han vest inte klare saj fra 'en a længere. Nu ska Di nemlien høre: Faalejen Da kommer der Buj, at jaj ska komme over te Sjæfen. Naa, tænker jaj, den blier vistnok ullen; for jaj haje set Hunden luske a mæ Halen mellem Benene, aa den Hund æ liesaa go som et Baronmeter. Jaj sætker jo Slæverne ujenfor Døren og pikker paa, men der va ingen Faen, der sae jaj sku komme ind, aa saa lukkeje jaj da op ujen vijere Brøvl. Men da sku Di set et Syn! Sjæfen saa uj som Napolium paa Sante Helene, aa saa lineje han liefrem et Skilet — aa der ska sgu dov majet te — men han sae ikket levendes Kvæk. Jeg hosteje aa snøj Næsen et Par Gange, men de ku jaj inte blie ve mæ, for saa stak den i aa bløje, og derfor to jaj Korasje te maj aa sae te han, om jaj skulle hente Malort. Men saa saa han paa maj mæ et Par Ojne, der lieneje Katofler aa sae mæ en Stemme, der va mørbankej: „Charles! Nu ka Du gerne gaa hen te Likistesnedkeren Rostrup, aa be hans Prokoratorfulmægti komme aa ta Maal a mej, for nu æ den lie ve aa ta Værej a maj. Vi æ færie. Saalænge som vorses ajne endda inte gik hen aa øjelde hele Haggebrættej for maj, ku den dov noenluune skære, mæ en Sanhejsmoddefekasjon en Gang imellem hver Da, men nu har di Asener gaaej hen aa reven hele de Stellasje ner i fire Dae, som jaj har byggej op i otte Aar; de æ inte otte Dae, On, aa de æ mæ Smertens Graaj i Kværken, at jaj nu maa se den spletter nøjne Sanhej i Ansegtej. Har jaj nu inte i alle di Aar fortalt dem, der inte haje bejre Forstand, at de va Sosjelisterne der ville synke Mijjelstanne aa rungenere Arbajerne, aa saa kommer Gujdøjemaj vorses ajne Bedstebajser aa sier, at de æ Storborjerne sæl, der gør 'et. Hva ku de jælpe at Snedker Andreas Jensen, der æ Malermester, aa Maler Severin Jensen, der æ Snedkermester aa min Lijelsesfælle fra Kressjanshavn ble gale i Skallen aa holdt paa Fajenes Renhej aa ingen Mingelasje mæ Fagforeninjerne, aa hva ku de nøtte a ham fra Vagense strammeje Smaamestre op te aa grive etter Fortvivlelsens Statsjælp te Seljælp ve Ambligeringen a Gasmakadorer? Di grineje jo bare a dem. Uh, de æ kreperlien. Hvodden i Alverden ska vi nu holle Blajet oppe, Du? For jaj sier: Te Hunneklipperen mæ Mijjelstannen, naar den inte mere holder „Avisen“! Aa jaj haje dov gort saa majet for aa blie porpulær. Der æ inte en Leredreng uden di snakker og synger om maj, sæl paa di mest affides Stejer ka man se mit Billede. Nu haje jaj endda anskaffej maj en Træjesykkel forde jaj syntes, at di inte lae nok Mærke te maj naar jaj gik paa Gajen. Jaj va lie ve aa blie en a Køvenhavns Aarginaler aa faalejen Da va der en Dreng, der sa'e: Goda, Frædderek Runnetaarn! te maj — aa nu æ de alsammen i Vasken. Hva ska Hans Nielsen og jaj leve a, naar Mestrene nu ska se aa tale manerli te Arbajernes Forenijer. Charles! jaj fortviler ve aa tænke paa Fremtijen, for hva ska vi nu faa aa skrive om? Lamme nu være alene aa dø i Skønhej — de ka jo være vi ka rejse et Numer paa den Nyhej.“

Saa sjaskeje jaj a, haavenes paa det bedste, men dov allieveller belavej paa de værste. Charles.

Reklamen leve!

En Ølbrygger stander ved Statens Port
og blæser paa Kraft i Trompeten:
Mit Sind er loyalt og mit Hjærte er stort,
jeg skænker et Spand til Kareten
og jeg lægger paa Lønnen, saa I kan forstaa,
at jeg er den sande Ven af de Smaa!

* * *

Hør det og stands og tænk som saa:
det skal vi ha'e en Tuborg paa.

En tyk Redaktør lader trykke med fedt
i et Blad, som af ham redigeres:
Vor Middelstand er Helvede hedt
og derfor maa den assisteres.
Og vilde dog Arbejderstanden forstaa,
at jeg er den sande Ven af de Smaa!

* * *

Tro hvem der kan, men for hver en Pris:
Giv mig Din Stemme og køb min Avis.

Da en Hosekræmmer tilfældigvis hør',
at der er Folk, der kan trænge,
saa smelter hans Hjerte, som var det af Smør,
og han offrer en fem Kroners Penge.
Lad kun Skumlere sige: Han klæ'er af og paa
— det staar jo paa Prent: Han er Ven af de Smaa.

* * *

Hvis nogen det tror, er Midlet ej galt;
en Frakke mer solgt gør Reklamen betalt.

Stort Spring.

Jens: Vil Du sværge mig evig Troskab?

Madkæresten: Hvem kan love noget for Evigheden!

Jens: Godt! Saa siger vi tre Uger!

I Køkkenet.

Kokkepigen (omfavner sin Madkæreste): Aa, Jens, naar Du vidste, hvor jeg holder af Dig! Aa, selv om Du var Underkorporal, kunde jeg ikke elske Dig højere!

I Kaffeselskabet.

— Hvorfor ser man Fru Buk saa sjælden?

— Hun maa vaage over sin Mand.

— Hendes Mand? Han er jo i bedste Velgaaende!

— Netop derfor — var han syg, behøvede hun ikke at vaage over ham.

En Hurtigregner.

— Hvor mange Børn har De, Fru Stork?

— En Dreng paa syv Aar og en Pige paa fem Aar.

— Det er storartet, saa Tiden løber! Hvem skulde tro, at de allerede har været gift i tolv Aar.

Kløverbladet Jensen.

At Jensen er et velkendt Navn,
det noget er man kender,
alene her i København
hvorhen man Øjet vender,
man ser det snart ved hver en Bod
i Stræder og i Gader.
Man løber stadig Panden mod
bemalede Facader,
som siger os med klare Ord,
at her i Ejendommen bor
en eller anden velbekendt Hr. Jensen.

For Haandværk og for Industri
blev nylig holdt et Møde,
tre Jens'ner hængte voldsomt i —
aa, Gud, hvor var de søde!
Den Første var ej rigtig glad,
han rent ud sagt var bister;
han sa'e: Misundelse og Had
kom fra os Socialister.
Han vil: en læng're Arbejdsda'
og dertil knappe Lønnen a' —
Tak, Severin! med Efternavnet Jensen.

Den Anden, til den Første jo,
er ret en værdig Broder
(de er min Sandten begge To
fortræffelige Ho'der)
Som Snedkerlavets Oldermand
han Folk paa Porten sætter;
som sand Despot ej holder han
af vore Voldgiftsretter.
At Strejker jævnes kan i Fred,
dertil vil han ej være med,
nej, æde os, det vil Andreas Jensen.

Og Numer Tre, aa, Jøsses dog,
jeg briste maa af Latter,
ved Tanken om det sølle Skrog
der efter Andre pjatter.
Som Taler er han grulig slem,
han taler ej, men snakker,
bedst gjorde han i at gaa hjem
og male Spyttebakker!
Det bedste han har sagt, jeg tror
er disse, velbekendte Ord:
Aa, mal mig den, min gode Chr. Jensen!

Fra Gaden.

1. Lærling: Nu har min Mester igen faaet en Lærling — nu er vi allerede fire.

2. Lærling: Ja, Du kan sagtens grine, men jeg maa s'gu ta alle Pryglene alene!

Skanker og Skoser.

Little Freds Plejesøn og Lærling er løben bort. Gud ved' om ikke det Navn Fred lyver.

Og Fredssagen gaar det udover. Der er ikke nær saa mange „Fred"svenner her som tidligere. Hvad siger Bjørnson dertil.

Ih! Du (little) „Fred"sens.

*

Hr. Kauffmann slægter ikke sit Navn paa. Det er i al Fald en underlig Maade, han afgør sine Forretninger paa.

For Resten var det nok nærmest Overretssagføreren, der fik ondt for Tænder, da han kom op for at føle K. paa Tænderne. Om Forladelse paa Gummerne, skulde man vel sige.

I Skolen.

Lærerinden: Hvem af Jer kan fortælle mig noget om Gøgen?

Grete: Den lægger fremmede Æg.

I Eksercerhuset.

Sergeanten (til en Menig, der skærer Ansigt under de anstrængende Haandvægtsøvelser): For Fanden, 45! Sikken et Ansigt De laver! Det er godt at se, at De ikke har Spor af Sans for Soldaterlivets Poesi!

Fysikalsk Fremtoning.

Professoren: Naar De under et Uvejr stryger en Kat paa Ryggen, navnlig mod Haarene, hvad springer Dem da i Øjnene?

Studenten: Katten!

Søndagsjægeren.

Det er mærkværdigt! Jeg skød paa en Hare og har ramt en Sneppe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Beduinerfest.

Fra vor hjemlige Kabylerlejr.

Nr. 34.

RAVNEN

Søndag d. 21. Avgust 1892.

I den grønne Skov.

— Aa, min Frøken, hvis det er sandt, at Mennesket er kommet af Jord, saa er De den nydeligste Muldvarp, jeg nogensinde har set.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Agurketiden er lidt sur for Pressen,
kun Middelstanden var „gesund'nes Fressen",
selv „København" med Madsen
(„Kineser-Madsen" kaldt),
lav Vandstand har i Kassen
og raaber højt Gevalt:
„København" er den bedste Tidende,
„København" er saa rædsomt lidende,
„København"!

Paa Landet bugner Markerne af Grøde,
og Landarbejderne har sparsomt Føde,
men fyldes Bondens Lade
og takkes Gud ved Bøn,
bør Husmænd være glade
foruden høj're Løn,
Fedtebrød, naar man Herren takker,
Fedtebrød for Czar Knuts Polakker,
Fedtebrød!

Grev Frijs vil ikke mere dyrke Jorden,
paa Arbejdsfolk han ej kan holde Orden,
den Husmand er i Vinden,
naar Ploven ikke gaar,
kun Greven og Grevinden
og alle deres faar
Faareflokke, som øger Huldet,
Faareflokke af Adelskuldet,
Faareflok.

Vor Dampsporvogn vil ikke mere køre
og ikke fler Ulykker skal vi høre,
skønt mangen glad Reporter
derved har Kroner tjent,
jeg siger blot det haardt er,
at Farten nu er endt.
Dampsporvogn kom ej mer tilbage,
Dampvogn Fanden Dig helst maa tage,
Dampsporvogn!

Derude, hvor man løber Trav med Heste,
og hvor Hr. Silkowitz nok var de bedste,
blev der et farligt Mudder,
fordi en Hest blev halt,
og Reglerne slog Sludder,
og Nielsens Hammer faldt.
Eksklusion — intet andet gaves,
Eksklusion, naar ej pænt der traves,
Eksklusion!

Direktør og Fyrbøder.

Det var i Sommeren 1884, da jeg var beskæftiget som Fyrbøder paa en enkeltsporet Bane, som fører fra Junction City til Georgetown (Nordamerika), en Strækning af omtrent 110 engl. Mile. Banen tilhørte en Mand ved Navn Thedford, der samtidig var Banens Direktør og Inspektør.

Jeg havde dengang allerede i to Aar været Fyrbøder ved den nævnte Bane, stedse ved Siden af den samme Lokomotivfører, en vis Bob Hunter, et prægtigt Menneske. Jeg fandt det ganske naturligt, kun at tale godt om Bob, thi jeg var forelsket til op over Ørene i hans smukke Datter Molly og ventede kun paa en lille Forøgelse i mine Indtægter for at gøre hende til min Hustru. Skønt jeg ikke havde den ringeste Udsigt til den længselsfuldt imødesete Forbedring af min Stilling vilde jeg dog ikke for ikke at være skilt fra Molly. søge Tjeneste andet Steds.

En Dag sagde Bob til mig: „Naa Jim, hvad bliver det til med Giftermaalet?"

„Saa snart jeg faar det ventede Løntillæg," svarede jeg. „Men med det har det rigtignok endnu lange Udsigter."

„Hvorfor taler Du ikke med den Gamle om Sagen?" spurgte Bob.

Vi kaldte nemlig Hr. Thedford den „Gamle" — naturligvis kun naar han ikke hørte det — thi Ansigt til Ansigt var vi meget høflige imod ham.

„Det vilde være unyttigt", bemærkede jeg, „thi han vilde dog intet gøre for mig. Som Du ved, vilde enhver Pudser ved Banen med Fornøjelse overtage min Tjeneste. Men jeg tør slet ikke gøre Regning paa, at den „Gamle" af bare Velvilje vil give mig et Tillæg."

„Aa", mente Bob, „et Forsøg kunde da ikke skade."

Saa begav jeg mig da den næste Dag til Direktionskontoret og spurgte efter Hr. Thedford. Efter faa Minuters Forløb gav han den Besked, at jeg kunde komme. Jeg traadte ind. Der sad han — en velnæret Mand med store Bakkenbarter og med Guld-Næseklemmer.

„Hvad Nyt? — jeg har meget travlt", sagde han.

Jeg fremførte min Begæring.

„Hvor meget faar De nu?" spurte han.

„25 Dollars (lidt over 93 Kr.) om Maaneden."

Saa pustede han Kinderne op, stammede noget hen for sig og sagde: „Jeg begriber ikke, hvorledes De kan vente et Tillæg, min Kære. De ved jo, at Deres Stilling ikke er meget ansvarsfuld, men at der kun kræves nogen Legemskraft. Og duelige Folk, der gærne vil være tilfreds med den Løn De faar, er der nok af."

Efter disse Ord gav han sig igen i Færd med et Brev, som han skrev paa, da jeg kom, og jeg vidste at der ikke var mere for mig at gøre. Det smærtede mig, at se Fyrbødertjenesten behandlet med en saadan Ringeagt og jeg var nærved at opsige min Plads og forsøge min Lykke paa en anden Linie. Men Molly overtalte mig til at vente noget endnu.

Førend jeg gaar videre i min Fortælling, maa jeg gøre et Par Bemærkninger om den paagældende Strækning. Jeg har allerede sagt, at den var enkeltsporet og førte fra Junction City til Georgetown. Den sidstnævnte By talte kun omtrent 600 Indbyggere; men om Sommeren strømmede en Mængde Chikagoere dertil og derfor har Banen vel betalt sig. Nok herom, Thedford, som havde et Landsted i Georgetown, var rig nok til i fornødent Fald at benytte Banen for sin egen Fornøjelse.

Bob boede i Georgetown og jeg hos ham. Vort Tog afgik om Morgenen Kl. 8 og vi tilbagelagde de 110 engl Mile i Regelen i 5 Timer. Kl. 3 om Eftermiddagen tiltraadte vi Tilbagerejsen og kom hjem Kl. 8. Saasnart vi havde naaet Lokomotivhuset var vort Dagværk til Ende, thi Pudserne overtog saa Maskinen, rensede og polerede den, og forsynede den med Fyrmateriale til den næste Morgen.

(Fortsættes.)

Kolera-Ballade.

Det var Mikrobe den søde,
hun elsked' en Kommabacil,
ej smukkere Par ku' man møde,
en miasmatisk Idyl.
Hun stammed' fra nobel Familie
i en skøn, epidemisk Dal,
han talte stolt sine Ahner
i det gamle Barakhospital.
De leved i Fryd og Glæde,
og Elskov nød de paa Slump,
overalt de følte sig hjemme,
i en mikroskopisk Sump.
Af Smitstof, det allerfineste,
bar hun en duftende Dragt,
i Infusoriekredse
beundrede man hendes Pragt.
Og knapt var hun gift en Time,
den søde lille Person,
saa havde hun skænket sin Mage
af Børn vel en Trillion.
Det var prægtige Unger alle,
saa vævre og saa kry,
paa Buggen fik de, som Prinser,
hver sin Kolerapy.
De lo og brød sig Pokker
om jærnholdig Vitriol —
og fejrede mange Triumfer
trods fjendtligsindet Karbol.
Men saa blev de Gamle uenige
— o, slemme Forfængelighed! —
Han kaldte sig asiatisk,
Hun sa'e, at hun »nostras« hed.
Til Skilsmisse kom det desværre!
hun græmmed' sig, ak, o, ak!
og fandt omsider sin Død i
en desinficeret Kloak.
Han græd, den stakkels Bacille,
saa hans „Pære" blev ganske blød,
fordi hans kære Mikrobe
led en profejlaktisk Død.
Af Sorg han begyndte at drikke,
den stakkels, plagede Mand,
han drak sig mangen Rus i
ufiltreret Vand.
En Dag, mens han slukkede Tørsten
i en fattig Skrivers Glas,
han tabte Balancen —, o, Skæbne!
han blev saa ilde tilpas!
Men Skriveren drak ham med Hud og Haar,
han havde en Mave saa god,
og der gik Vinter og der kom Vaar,
men Skriveren tappert sig stod.
End hviler Mikrobe i kolde Kloak,
End sover Bacille i Skriverens Mave.
Hvor sørgeligt, at deres lille Roman
en saa bedrøvelig Ende mon have!

En ædel Fjende.

„Danmark", dejlig Gang og Gænge
var der i din Start,
Bonus loved Du i Penge,
Stof med Fut og Fart:
Ferslew vilde grumt Du knuse,
der var Mod og Kraft til Huse,
„Danmark" skulde dominere
Danmarks Land med mere.

Tiden led og Bladet skabtes,
Tvillingvis hver Dag,
Penge vandtes, Penge tabtes
— det var ingen Sag!
André stod ved Rat og Roret,
andre førte stundum Or'et,
dristigt gik det frem i Striden.
Ak! men sløj er Tiden.

Ej de mange Tusind meldte
sig som Holdere,
og skøndt ej de tapre Helte
var som Toldere,
kunde Mønt de ej undvære
naar Madposen de sku' skære;
derfor maatte „Danmark" blegne,
synke hen og segne.

Men en naadig Sejervinder
Ferslew er min Tro;
haardt han knuser alle Fjender,
med sin stærke Klo;
men naar først de ligger slagen,
han sin Medynk fangen tager,
gør sin Fjendes Hold're glade,
de faar Ferslews Blade.

Vinket af.

Frieren (noget til Aars): Jeg har en smuk, gældfri Ejendom, en betydelig Kapital, jeg er jo ogsaa endnu i den bedste Alder og — De kan spørge alle der kender mig — jeg —

Den unge Enke: Men har De da ingen Søn?

Under Prøven.

Ingenuen: Har De hørt, Hr. Direktør, om den Skuespillerinde, der vilde tage Gift, fordi hun ikke fik en Rolle, som Direktøren havde lovet hende. Hvis De nu bar Dem saadan ad med mig — —

Direktøren: De kan være ganske rolig, kære Frøken, hvad jeg lover, det holder jeg ogsaa — det kan De ta'e Gift paa.

Ved en Bajer.

Jeg vilde ønske, at min Svigermo'er snart vilde rejse hjem. Hun snorker saa frygteligt om Natten, at Vinduesruderne springer i Stykker.

Det er meget værre med min Svigermo'er. Du kan tænke Dig, at hun er saa skeløjet, at hun maa vende Ryggen til mig, naar hun vil se paa mig.

Sløj Beværtning.

Gæsten: Opvarter! En Bøf!
Opv.: Vi har ikke Spor af Bøf.
Gæst.: En Lammekotelet da!
Opv.: Heller ikke.
Gæst.: Saa giv mig Spejlæg!
Opv: Umuligt! Vi —
Gæst.: Hvad har De da?
Opv.: Vi har Kongens Foged —

Naar Bladene falder af.

En Vandpantomime af egen Art
i disse Dage opføres,
for Staklerne er det vel næppe saa rart,
men Herregud, no'et maa der gøres,

de Lavvande havde i deres Butik,
paa Bunden de ynkeligt ender,
mens *Søuhyret* i Frederik
snart slaar sine graadige Tænder.

Tivoli over det hele.

Ja, dersom Du morer Dig dolig',
saa vid, hvad der tjener Dig bedst:
Kom, saa skal Du see et Tivoli,
hvor vi holder Feriefest.

Ved Hundedagstider Du støder
paa Handels- og paa Industri-
og Drejer- og alle Slags Møder,
hvor Talen er munter og fri.

Det er de mærkværdigste Løier,
Du der faar at høre og se.
I Haab om, at det Dig fornøjer,
vi gi'er Dig en lille Ide —

om dem, der for Tiden agere
og spiller en Rolle med Held.
Ja, der er naturligvis flere,
som gør et umaadeligt Spræl.

Andreas og „Mal mig den!-Jensen",
de hænger saa morderligt i
og gaar næsten lidt over Grænsen
i det højere Kunstmaleri.

Thi det, som de Herrer fortæller
om Arbejderspørgsmaal og Sligt,
til deres Kolleger og Fæller,
er rentud det skjønneste Digt.

Paa Rutschbanen, der vil Du skue,
en stor Mængde Sportsmænd i Fart;
de sætter Records — det er grue-
lig varmt, men de troer, det er rart.

Saa har vi magnetiske Damer,
der trækker ved Skønhed og Sang;
ved „Kisten" og Kehlets Reklamer,
er flot Magnetismen igang.

Paa Skydebanen Du undrer
Dig vist over Brødrenes Skik;
de skyder tilmaals, saa det dundrer,
og drikker tilpægls paa en Prik.

Som sagt! hvis Du morer Dig dolig',
saa tag Du det bare med Ro,
og husk saa paa „Ravnens" Tivoli,
for der er Humør, kan Du tro!

Nobel Hævn.

— I Gaar sa'e jeg til Diderikſen og Mikkelsen, at deres Forening bestaar af lutter Idioter og i Dag har de enstemmig valgt mig til Æresmedlem!

Praktisk.

Moderen: Alma, gaa kun dygtig nedringet til Ballet.

Datteren: Men, Moer —

Faderen: Gaa bare, mit Barn, — mit Speck fängt man Mäuse!

Tykke Fredrik.

Tykke Fredrik, vil Du ride Ranke?
sæt Dig saa paa Matzens Knæ, min Dreng!
din Avis, den ejer hver min Tanke,
vi skal herske til den gaar i Seng.

Her hos Dig jeg Højregalskab finder,
glemmer alt, hvad der gør „Værnet" Ve,
lad mig klappe dine tykke Kinder,
lad mig dine Grisøjne se!

Vis mig saa, hvor fed Du er, Du søde!
nej, hvor Maven dog er trind og rund!
Dumhed sidder i din Nød, den bløde!
altfor køn er dog din brede Mund!

Jeg en fæl Geschichte har dig lovet,
om hver Nød, som vokser frem i Løn,
jeg fortæller, naar Du først har sovet,
tykke Fredrik, Matzens Plejesøn!

Fra Gaden.

1. Gadefejer: Bare jeg var Dame og havde saadan et dejligt langt Slæb.

2. do.: Hvad vilde Du med det, Frederik?

1. do.: Jo, saa kunde jeg osse feje Gaden uden at jeg behøvede at røre saa meget som en Finger.

Forkert Behandling.

Overstabslægen (hjemvendt fra en Orlov): Er Manden paa Nr. 16 bleven obduceret og hvad har man fundet?

Reservelægen: Manden er rask og allerede udskreven.

Overstabsl.: Saa er han bleven forkert behandlet.

Misforstaaelse.

Fruen (til Pigen): I Aften skal vi ha'e et lille Familiebal, lad mig saa se, at De er flink, Marie!

Marie Ja, det kan De stole paa, Frue. Jeg holder saa grulig meget af at danse.

En voldsom Præst.

Hvorfor vil De saa gærne af med Deres Præst?

Deputationens Ordfører: Deres Højerværdighed, han er altfor voldsom! De kan tænke Dem, i to Aar har han stampet tre Prædikestole igennem.

Hans Branche.

Bankieren: Det kalder jeg frækt! De lader mig sige, at De vil tale med mig om Forretninger og saa vil De bare tigge!

Tiggeren: Naa ja — at „fægte" er min Forretning!

Min Oskar
eller
Penge gør Udslaget.
Ny Tekst paa en gammel Melodi

Vi har her i vor Stad
saadan et mageløst Blad,
„København" er dets Navn;
Næsvished er dets Havn;
det af Per rediger's,
og af pere korriger's
i en Aand, der er fjong,
med e'sprit og bon ton.
Og skøndt ung kun af Aar
det i Barndom alt gaar,
snakker op, hvad det ved,
men véd ingen Besked.
:,: København :,: Du er dejlig og rar,
men desværre: kun Børn Du til Læsere har.

Ove gik fra sit Blad,
og saa kom Swift til Fad;
det er Mad s'gu for Mons,
hans e'sprit a la »Pünsch«;
Per er glad for sin Svend,
og har Grund, ja saamænd
for hvad Per ikke ka'
det ka' Oskar — ork! ja.
Og saa maler de løs,
snart gemytlig, snart bøs,
Per, han skriver for ti,
Oskar lægger a »Qui«.
„København" Du er dejlig og rar,
det vil sige: saa længe Du Sølvtøjet har.

For hvis det slipper op,
si'er Oskar s'gu Stop;
thi det Pund, som han vandt
skal udbyttes kontant;
naar at Mønten han ser,
gør han, hvad man ham be'r,
skriver Alenvis løs,
er snart sloptisk, snart bøs.
Han er brugbar som faa,
snart moralsk og snart raa,
pr. Kontant han sin Pen
byder Fjende og Ven.
„København" kæmp for Livet Du kækt;
Du i Sold har en Journalistikens Landsknægt.

Mangt et Kvindehjærte er som af Glas — kun med Diamanter kan man varigt skrive sit Navn i dem.

*

Unge Piger skal altid opføre sig som om de bliver set; kun naar de virkelig bliver set, maa de te sig, som om Ingen ser paa dem.

*

Smukke Kvinders Vifter tjener mest til at skjule sig bag, naar de Skønne vil ses.

Anbefaling.

Samtidig anbefaler vi vore kolde Douchebade paa det varmeste.

I Kokkenet.

Herren: I Aftes var der en Husar hos Dem, Marie.

Pigen: Ja, men ham behøver Herren, ikke at være jaloux paa.

Annonce.

En ung Mand, der er i Stand til alt, søger Plads i en Bankforretning, helst som Kasserer.

Ved Appellen.

Oversergeanten: De har været civil i Gaar, 81! Skammer De Dem ikke? En Soldat i Civil er det samme som en Solformørkelse paa Firmamentet.

Paa Ballet.

Datteren: Nej, hvor dog Fuldmægtig Vibe er grim! Jeg er glad ved, at han ikke engagerer mig.

Moderen: Ugifte Mænd er aldrig grimme, mærk Dig det, mit Barn!

Sport.

Frøkenen: Er der da slet ingen Sport, De holder af?

En ung Mand: Aa jo. Jeg kan godt lide, at sove længe om Morgenen!

Bag Kulisserne.

Balletdamen: Hr. Baron, jeg saa Dem i Gaar soupere med en Dame. De er mig utro!

Baronen: Er De da mig tro?

Balletdamen: Det er noget andet. De er jo ikke ved Balletten.

Han: Vilde De blive vred, dersom jeg stjal et Kys fra Dem?

Hun: Hvor kan jeg vide det, førend det er sket!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Ny Illustration til en gammel Vise.

Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden,
og *Polens* Bjerge svømme nær dets Havn,
saa skønt som det er ingen Plet paa Jorden,
og *Danmark* nævner man dets fagre Navn.

Nær sølvblaa Vesterhav en dejlig Have,
med Bøgehegn, hvor Nattergale bo,
og hver en Del gav Himmelen sin Gave,
paa hver en Plet Velsignelserne gro.

Ravnen

Nr. 35.
Søndag d. 28. Avgust 1892.

Sparsommelighed.

— Naa, det er Brev fra min Søn? Ja, det er en skikkelig og god Mand, Du har. Han har lovet hver eneste Dag, saa længe han er paa Rejse, at sende Dig Tusind Kys, og nu sender han Dig allerede i det første Brev titusind . . . .

— Aa, jeg kender ham bedre . . . . Det gør han blot for at spare paa Portoen. Nu er jeg sikker paa, at han ikke skriver til mig i de første ti Dage .

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Malle, Malle.

Bahnson, som har Fæstning faat,
har for nylig sagt,
at det hele er for smaat
mod en større Magt,
Bahnsons Bøsser selv slaar klik,
sort ser al Ting ud,
Bahnsons ny Geværfabrik
mer ej staar for Skud.
Bahnson, Bahnson, hvor er nu dit Heltemod?
Bahnson, Bahnson, Lirekassemand,
Bahnson, Bahnson, vil Du tappe Tyskens Blod,
Bahnson, Bahnson, det gaar aldrig an!

Fogden har lagt Forbud ned
mod vor Demokrat,
Tietgen i al Evighed
spille vil Magnat,
tørre Smaafolks Taarer a',
med sin egen Haand,
Aktie-Feudalisme ha'
i Støbemesteraand.
Tietgen, Tietgen vær nu ikke altfor kras,
Tietgen Tietgen, dalende Procent,
Tietgen, Tietgen, hukk paa Tidens Timeglas,
Tietgen, Tietgen, alt en Gang bli'er endt!

Hofmarskalken Løvenskiold
elsker Etiket',
men af Hjærtet noget kold
har han altid væ't.
Fæt'ren han en Celle gi'er,
skønt han ej er blød,
nægter Datteren Papir
til en Smule Brød.
Løven Løvenskiold, Du som en Fætter har,
Løven Løvenskiold spil ej Profos,
Løven Løvenskiold vær dog lidt mere Far,
Løven Løvenskiold behersk din Trods!

Kommer Koleraen her
paa Bacilvisit,
den, som har sin Mave kær
maa kun drikke lidt,
spise Trækul, gaa i Seng
senest Klokken ti,
varetage meget streng'
Desinficeri.
Kolera Du plejer jo paa Vej at ta',
Kole Kolera, hvor Folk har Skræk,
Kole vippen Kole vappen Kolera,
Koleraen skal sgu ha' sit Knæk.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja vist er Varmen slem i denne Tid, det kunde ogsaa mærkes i „København", der forleden bragte to Meddelelser om, at Centralhallen har skiftet Ejer og paa „Aftenblad"-Sams vidunderlige Luftfart med den nu aflivede „Rødspætte" og som i „Aftenbladet"s Fredagsnummer begyndte med at „sluttes" og sluttede med at „fortsættes", men overtrumfedes dog af samme Nummers Referat fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse, hvori meddeles om Opførelse af Ligbuse til Modtagelse af „Lig, der er død af smitsomme Sygdomme", — ja naar ikke engang Lig kan staa sig mod Kolera og andre Pestilenser, hvad skal vi stakkels levende Skabninger saa stille op! Men jeg vilde bare ønske, at denne hersens Beduinerkaravane med samt dens ækle Mavedans snart var vel rejst igen, for det er naturligvis disse Ægyptere der skaffer os denne ægyptiske Hede paa Halsen, og De kan tro jeg døjer med Skade i denne Tid, for han vil absolut ha'e mig med ud at drikke Mokkakaffe, som jo maa være en hel Svir for mig, si'er han saa lumsk, men jeg véd jo saa godt, at Raden snakker om Kaffen men mener Mavedansen, som han og andre væmmelige Mandfolk taler om hele Dagen og drømmer om hver Nat og saa kan De tænke Dem, at han, saadan paa en underfundig Maade lader sig forstaa med, at jeg kunde maaske lære den Dans med det samme og naar jeg saa senere havde faaet Dem ind i Begyndelsesgrundene saa kunde vi om Vinteraftener arrangere smaa private Aftenunderholdninger med ægte Mokkakaffe fra Gamél og forloren Mavedans — ja hvad gi'er De mig for Uforskammethed, at byde sin ægteviede Hustru! Og sligt skal man taale for slige „Damers" Skyld, som ikke engang er anstændig paaklædte, for De kan tænke Dem, at da jeg spurgte Skade, hvad Dragt disse hersens „Danserinder" har paa, saa grinte han nok saa listig: Du kan jo nok begribe, lille Mo'er, at meget Tøj har De ikke paa i denne Hede — bare saadan lidt „Hedetøj", forstaar Du, hvad jeg senere fik ud af ham var en Stump Tarlatan over Maven ikke større end det halve af mit Køkkengardin, men jeg kan saamæn godt forstaa, at den „Paaklædning" er efter Skades Smag, ogsaa fordi den jo maa være meget billig, for nu har jeg hele den lange Sommer ikke kunnet presse mere end to nye Kjoler ud af ham og da jeg saa forleden begynder at tale om en Efteraarkjole saa leer han mig lige op i Ansigtet og siger: Hvorfor gaar Du ikke paa

Gaden i Nattrøje og Skørt lige som alle fine Damer? Har man kendt Mage! Nu bilder den Gniepind sig ind, at de moderne lyse Bluseliv til mørke Nederdele er Nattrøje og Skørt og at nu kunde han spare Udgiften til flere Kjoler! Aa, den Prakker — han saa vist gærne, at hans stakkels Kone gik paa Langelinie med „Hedetøj" paa, lige som hans „maveløse" Mavedanserinder, som han begribeligvis helst giftede sig med naar han bare kunde, lige som denne hersens Araber i Tivoli, der ikke kan faa Lov til at holde Bryllup med sin københavnske Kæreste, men det maa dog virkelig være trist for en Araber, at skulle leve paa polsk, og denne Ørkenens Søn maa faa nogle ganske løjerlige Tanker om vort civiliserede Samfund, hvor man fordrer, at et Par skal være ægteviede, men alligevel vil man ikke tillade dem at gifte sig — han maa jo absolut tro, at Varmen har gjort vore Autoriteter bløde paa Pæren og det samme troede jeg forresten om „København", da denne Badstustrædes søde Unge forleden sad i Gadedøren og vrængede Næse og rakte Tunge ad voksne Folk, men saa kom jeg i Tanke om, at den lille Slyngel jo er kommet bort fra sine Forældre, og at hans Opdragelse bliver groft forsømt af Plejefaren, der vist ogsaa enten er temmelig ung til at tumle Knægten eller maaske selv er barnagtig nok til at more sig over den Lilles Uartigheder, men nu er der dem der paastaar, at Plejefarens Ligegladhed er det samme som sort Fortvivlelse over, at den lille „København" har galopperende Svindsot og synger paa sit uigenkaldelig sidste Vers og det har uden Tvivl sin Rigtighed for det stakkels Barn fantaserer i de sidste Dage i et væk om Bladfald og Død og Undergang. Det ulykkelige Blad kan ikke glemme igen, at „Danmark" og „Børstidende" er døde og borte, det føler, at Timen nærmer sig da ogsaa det hører til „det København der forsvinder". Tak for Kaffe!

Fra Gaden.

— Naa, nu fik jeg da ogsaa min ældste Datter gift. I Søndags havde hun Bryllup.

— Gratulerer! Er der Penge?

— Næ, det er der jnst ikke, men hendes Svigersa'er er Rentier.

— Ser man det.

— Ja, det vil sige, saadan paa en Maade. Renten har han fra Alderdomsforsørgelsen.

Ved Badestedet.

Turisten: Sig mig engang. hvor mange Æsler har De her om Sommeren

Æseldriveren: Det er meget forskælligt. Jo flere Badegæster, desto flere Æsler.

Fra Gaden.

— Har De hørt, at Fabrikant Bild er bleven gal?

— Hele Byen taler ikke om andet!

— En løjerlig Skæbne! Først var han Rejsende i Gummivarer, saa anlagde han selv en Gummifabrik, kørte paa Gummihjul, og nu sidder han i en Gummicelle!

Ferdinand Lasalle.

Ved Heltens Fødsel laa Verden som død
i Guldets snærende Net,
slukket var Frihedens mægtige Glød
og knust var de Fattiges Ret.

Ved Heltens Død stod en Verden i Brand
den tændtes ved hans Geni,
den lyste langt over hans Fædreland
mod Fordom og Tyranni.

I Dag vi mindes vor Helt Lasall'
og alt, hvad vi skylder ham,
en Verdenshær, Millioner i Tal
nu kæmper paa hans Program.

Du fattige Mand, riv bort Din Kasket
og knæl ved den Dødes Grav!
han lærte Dig først, at Magt er Ret,
og hans Aand Dig først Magten gav.

Indbydelse.

I Lighed med andre Impressarier agter „Ravnen", hvis fornøden Kapital tegnes, at udruste en Karavane Indfødte her, for med dem at berejse fremmede Lande og give Forestillinger under Navnet af: Sammensmælter-Karavanen.

Karavanen, som ledes af Undertegnede, har til Høvding Lars Dinesen og agter nærmest at give Forestillinger i den højere Sammensmælterpolitik. Programmet vil antagelig se saaledes ud:

Procession ind i Rigsdagssalen.
Debatter.
Radikalisme.
Omvendelse.
Under Lars's Fane.
Bøn.
Hjemlige Sysler.

Vi har allerede sikret os en Specialitet, en Udøver af den berømte Mavedans, Hr. Frederik Hansen vil overtage denne Plads.

Saafremt Tegning af Pengene sker hurtig. vil Karavanen kunne starte i næste Numer. Man henvende sig i Rømersgade 22, Stuen til Venstre.

Besynderligt.

Professoren (til sin Husholderske): Jeg har flere Gange raabt paa Dem. Hvor har De været henne?"

— Jeg har været i Værelset lige ved Siden af, Hr. Professor, men jeg har ikke hørt noget

— Hm . . . besynderligt . . . Og dog paastaar man, at min Røst trænger langt ud over Fædrelandets Grænser!

I Fortrolighed.

— Men hvor har Du dog kunnet gifte Dig med en saadan grim Mand?

— Jo, ser Du, Elskerne kan man vrage imellem, men Mændene maa man nu for Tiden tage som de kommer.

Efter Ferien.

— Naa, Petersen, hvorledes har De saa haft det i Ferien?
— Tak, Hr. Grosserer, ganske godt, jeg er blot saa nederdrægtig udaset. I de fjorten Dage jeg var paa Landet har jeg ikke været til mindre end fire Barselgilder, tre Bryllupper, to Begravelser og fem Fødselsdage. Jeg vil derfor gerne bede, Hr. Grossereren, om en otte Dages Ferie til at udhvile mig i efter den sidste Feries Anstrængelser.

Smaatosset.

— Kender Du den Herre, der gaar derovre?
— Ja, det er en Sindssygelæge, som har meget stor Praksis.
— Det har jeg s'gu aldrig anet. Jeg har ofte set ham gaa op i forskellige Huse til respektable Familier.
— Ja, den er da tydelig nok. Du kan da nok tænke, at de, der tager ham til Læge, maa være godt tossede.

Direktør og Fyrbøder.

(Fortsat).

Som allerede sagt blev jeg i Tjenesten, haabende, at der snart vilde ske et eller andet til min Fordel. Hele Sommeren havde det været usædvanligt varmt, men i Begyndelsen af August overtraf Heden alt hvad jeg endnu havde oplevet. Under Farten havde vi naturligvis nogen Luftning, men saa snart vi standsede blev Tjenesten paa Maskinen utaalelig ved den naturlige Hede og Maskinildens Samvirken.

En Dag medens vi var paa Hjemfarten blev Bob syg og maatte opbyde alle Kræfter for at holde sig paa Benene indtil vi naaede Georgetown. Da Toget var løbet ind paa Stationen begav Bob sig saa hurtigt som muligt til sit Hjem. Jeg førte alene Maskinen ind i Huset og glædede mig til at være fri for den Dag. Men heri tog jeg feil. Thi paa en Bunke Aske udenfor Lokomotivhuset laa begge Pudserne stærkt berusede, og altsaa udygtige til at gøre deres Tjeneste.

En rar Fornøjelse for mig! Thi nu maatte jeg selv slide i det til Midnat for at sætte Maskinen i brugbar Stand til næste Dag. Var det et anstrængende, smudsigt Arbejde selv i mindre varmt Vejr, saa var det i en Nat som den skrækkeligt bare at tænke derpaa. Imidlertid, her hjalp ingen kære Mo'er. Jeg tog derfor fat paa Pudsearbejdet.

Næppe havde jeg begyndt, da jeg hørte Nogen træde ind i Lokomotivhuset. Jeg saa op. Det var Direktør Thedford. Med ophidset Stemme spurgte han efter Hunter, Lokomotivføreren.

„Han er hjemme", sagde jeg, „og saa syg, at han ikke kan holde Hovedet oppe".

„Himmel!" udbrød Thedford, „saa er jeg ruineret".

Saa fortalte han, at han paa Grund af en meget vigtig Forretning maatte til Chikago. Der stod ikke mindre end en kvart Million paa Spil, der var tabt for ham, hvis han ikke den næste Dag kunde være i Chikago.

„I Aften Kl. 11, 5 Minutter passerer endnu et Tog Junction City, med det kan De i Tide være i Chikago", sagde jeg.

„Hvad kan det nytte mig? Jeg er jo ikke i Junction City men her i Georgetown! Var Hunter her, saa kunde han føre mig derhen. Men som Sagerne nu staar kan jeg gaa hjem og lade Pengene gaa fløjten!

„Hr. Thedford", bemærkede jeg, „Bob er syg, men jeg tror mig i Stand til at føre Maskinen saa hurtig til Juncton City, at De endnu kan naa Ellevetoget. Kun maa De paatage Dem at fyre i mit Sted, da Pudserne, som De saa, er berusede og der i hele Landsbyen ikke ellers er et Menneske der kender Forskel paa Maskinen og Tenderen."

Man maa tilgive mig denne Løgn. Der gaves virkelig to eller tre Personer der nok i en snever Vending kunde have paataget sig at fyre og som ogsaa havde været at faa. Men det anede mig pludselig, at her frembød sig en fortrinlig Lejlighed til at komme paa en bedre Fod med den Gamle og bibringe ham den Overbevisning, at det dog ikke er en saa ganske simpel Ting at fyre og betjene en Maskine paa en Vejstrækning af 110 Mil. Det føjede sig netop saaledes, at vi paa Hjemfarten havde forsynet os med Brænde paa en lille Station tre Mile fra Georgetown. Der var saaledes tilstrækkeligt Fyrmateriale til at gøre Rejsen.

„Kan De naa det?" spurgte han. „Husk paa, det er 110 Mile og nu er Klokken allerede halvni. „De har altsaa kun to og en halv Time til Rejsen, der ellers kræver dobbelt saa lang Tid".

„Jeg kan naa det", sagde jeg, „naar De kun vil gøre Dem den Ulejlighed at smide Frakken og vil gøre hvad jeg siger."

Næppe sagt, saa var det sket, og paa ti Minutter havde vi den gamle Maskine paa Drejeskiven, svingede den omkring — og afsted gik det.

(Sluttes).

For Grønlændere.

Tænk blot, naar Solen skinner der,
ohi! ohøj!
er det saa blegt som Maanen her,
ohi! ohøj!
Der er Sne og Is i Massevis,
ohi! ohøj!
men det er s'gu ikke Vanilleis,
ohi! ohøj!
Grønland er go'
fi'er hver Eskimo,
man er Husejer der, saadan en to tre,
af et Hus af Sne.

Derovre vajer det danske Flag,
ohi! ohøj!
lystigt mod Sky den ganske Dag,
ohi! ohøj!
man begi'er sig paa Jagten og ta'er en Tørn,
ohi! ohej!
er man heldig, saa faar man en lille Bjørn,
ohi! ohøj!
Grønland er go'
fi'er hver Eskimo,
sulte ganske ihjel kan man ikke mer
restkere her.

Man fælder sit Dyr og ta'er Huden a',
ohi! ohøj!
lader ligge, hvad man ikke selv vil ha',
ohi! ohøj!
saa gaar man til Dansken naturligvis,
ohi! ohøj!
og sælger den Hud under Indkøbspris,
ohi! ohøj!
Bare hænge i
Jag og løb paa Ski,
naar en Hytte Du tjener Dig med lidt Plads
kjener Dansken et Pallads.

Ja, Grønland er et dejligt Land,
ohi! ohøj!
det bestaar kun af Is og Sne og Vand,
ohi! ohøj!
men Vandet er der Kajakker i,
ohi! ohaj!
smaa „Jakker" i Vandet kan godt man li',
ohi! ohøj!
Drag Du dertil,
hvis at Du vil,
tjene Mønt i en Fart og bli' Millionær,
det kan man blive der.

Hos Lægen.

Patienten: Hr. Doktor, vil De være saa god at udstede mig en Sygeattest? Jeg er saa hæs.

Lægen: Men min gode Mand, for en Smule Hæshed, kan jeg dog ikke betegne Dem som arbejdsudygtig. Hvad er De da?

Pat.: Jeg raaber med Rejer.

Rimbrev
til „Ravnen“ fra Planeten Mars.

Mel.: Se til Molberg, Dansemester.

Du skal ej forbavset blive
naar i Dag min Kære,
Du ser mig til Dig at skrive
dette lille Brev
fra de høje Regioner,
fra en anden Sfære,
hvorfra endnu ej Personer
ned til Jorden skrev.
Du, kære Ravn,
skal være blandt de første
i København,
der møder med den største
Nyhed, som man kan præstere,
den vil int'resere.
Folk vil sige: Gudbevar's,
et Brev fra selve Mars!

Da for Tiden vi er nær ved
Eders rare Klode,
har jeg ej saa stort Besvær med
Brev til Dig at faa.
Gennem Teleskopet saa jeg
nøje hvor Du bode
og saa tænkte jeg, nu maa jeg
vist Dig kunde naa.
Næppe Du kan
selv løse denne Gaade.
Hør da hvordan,
en ganske sindrig Maade:
Med et Bud vi er forsynet
rask som selve Lynet,
Du vist ofte ser vort Bud
dets Navn er — Stjærneskud!

Vi forresten os opfører
pænt i Ro og Stilhed,
aldrig Brøvl og Kevl vi hører,
vi gør ej Fortræd,
ingen Lamperidt-Skandaler
(fy for saadan Vildhed)
og for Strandvejs-Dampvogns Kvaler
har vi ogsaa Fred.
Her hver Person
sig gennem Luften svinger
ej i Ballon,
nej, slet og ret med Vinger,
derfor ej vi resikerer
fornemme Grosserer
volder os den Skam og Tort
at rejse uden Kort.

Ja, som sagt, med Ro vi ta'r det,
vi er alle Venner.
Ganske glimrende vi har det
her paa vor Planet,
ingen Matzens Frederikker,
ingen „Mal,mig-den'r“,
ingen som til Guldkur drikker,
Kolera ej set
Og ingen Smit
der farlig er som Rytter,
ej Spor af Skidt
i Margarinebøtter.
Nej, vi har det paa det Rene,
skulde jeg nok mene.
Tror Du, det er Løgn maaske?
— kom selv herop og se!

Skanker og Skoser.

„Ach, so ein Ryder“, kan Amerika synge om sin Konsul her i Byen; men det lader vel nok være med at tilføje — dass ist mein' Ideal.

*

Efter Forlydende har Frederik Hansen i Sinde at afholde en Rosenfest for Hovedbestyrelsen for Højres Arbejder og Vælgerforening. Han agter at lade enhver Deltager lugte til vekselvis en Tulipan og en Rosenknop.

Temmelig glemsom.

Petersen er falden i Vandet, bliver trukken op og udbryder: Sikken Idiot jeg er. Jeg havde rent glemt, at jeg kan svømme.

Fra Gaden.

— Hvad holder Du nu Livet oppe med, gamle Dreng?

— Jeg skriver.

— Til Bladene?

— Næh — til min Tante om Penge.

Et slaaende Eksempel.

Clara: Jeg synes det er yndigt, naar en ung Pige gifter sig paa sin Fødselsdag.

Alma: Jeg véd ikke — det har allerede bragt mange Ulykker. T. Eks. Eva i Paradiset.

Ny Orthografi.

— Sig mig, kære Veninde, hvor af kommer det, at alt Deres Børnelinned er mærket „S“. Hvad hedder da Deres kære Smaa?

— De hedder Schang, Schenny, Scharlotte og Schorsch.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Ferdinand Lasalle,

født 11. April 1825, død 31. August 1864.

Nr. 36.

RAVNEN

Søndag d. 4. September 1892.

Hvad mente hun?

Lægen: Hm — har De ikke noget, som man kan vikle om Fingeren?
Fruen: Jo — aa! (til Manden) Jokumsen, kom lidt her hen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Gaar 'en, saa gaar 'en,

De Præster er paa Fær'e
men sig, hvor kan det være
at altid deres Lære
behandler Smaafolk koldt?
Nys hos en stakkels Kvinde
en Præstesjæl var inde
som Kærlighedens Fjende,
hans Navn det er Holt,
:,: fæle Præstesjæle
af den Beckske Mission! :,:

Ved Lyngby, her paa Kortet,
er Garderhuefortet,
det ligger vredt og knortet
og truer imod Tysk,
paa Fortet Bahnson kravler
mens Barfod staar og bavler
og Estrup med (Lovens) Tavler
ham kysser saa kysk.
:,: Hæder, rene Sæder
det er Statsmandens Dyd. :,:

Nu har vi Karantæne,
den volder vel lidt Gene,
thi dem, der ej er rene
ved Vamdrup af skal staa,
men vil man her til Byen
der høres ingen Knyen
man sejler blot langs Fyen
eller kan til Gjedser gaa.
:,: faar vi 'n, ja faar vi 'n,
er det Nellemanns Skyld. :,:

Det „Morgenblad“ er færdi',
det var altfor uværdi',
men nu har Hr. Alberti
paa „Dannebrog“ faat Kig,
men ak! det intet nytter,
thi Secher med ham flytter,
og skurer sine Bøtter
fra den gamle Smørbutik.
:,: Manne, ser I Danne-
brog har Lig i sin Last? :,:

Storborgermoral.

Elsk Din Næste, som Dig selv og spis Dig mæt for Jer begge — saa kommer Du sikkert i Himlen.

Direktør og Fyrbøder.

(Sluttet).

Var Farten betænkelig allerede ved sædvanlig Hurtighed, saa var den hin Nat, hvor vi vilde tilbagelægge Vejen i den halve Tid, skrækkelig. Da vi foer afsted langs Kurverne var det hvert Øjeblik som om vi skulde løbe af Skinnerne og den stakkels gamle Maskine vaklede og svingede saa stærkt at jeg, der dog var vant til Turen, knapt kunde staa fast ved Styreapparatet

Men var det strængt for mig, hvorledes maatte da den stakkels Gamle være til Mode! Med al min Deltagelse for ham kunde jeg dog næppe bare mig for at le ham lige op i Ansigtet, da jeg saa, hvorledes han sukkede og stønnede, mens han baksede med de tunge Favnestykker, som vi fyrede med.

Varmen i Vejret, Heden fra Maskinen og det uvante Arbejde bragte ham i en Tilstand, som om han var i Dampbad. Sveden drev ham i tunge Draaber ned af Ansigtet, den før saa stive, hvide Skjortekrave laa nu som vaade Klude om den tykke Hals og det smukke, glatte Skjortebryst saa ud, som om det var overgydt med en Spand smudsigt Vand. Hans Hænder var fulde af Vabler og Rifter af at slæbe Favnestykker til Fyret og kaste dem ind; — kort sagt, Jærnbanedirektøren var ikke til at kende igen. Af og til paalagde jeg ham at fyre mere regelmæssigt og stillede ham i Udsigt, at ved længere Øvelse vilde han nok opnaa tilstrækkelig Dygtighed.

Naar han undertiden forsøgte at puste lidt, gjorde jeg ham opmærksom paa, at vi mistede Damp, og at han ikke maatte drive den af, hvis han vilde undgaa at komme for sent. Havde jeg før Afrejsen tænkt paa, at lænke en Waggon til Maskinen, saa havde Farten været roligere og regelmæssigere. Men det var for sent, da jeg kom paa den Tanke. Saa foer vi da med den tomme Maskine afsted i uforsvarlig Hurtighed, snart gennem Skove, snart gennem Marker og stadig svingende hid og did, saa at jeg ofte frygtede for, at vi kørte i Grøften.

Men Lykken var os god hin Nat og præcis Kl. 11 var vi i Junktiorer City. Stiv i alle Lemmer mægtede den stakkels Direktør næppe at stige ned fra Maskinen.

„Kom til mig i Kontoret næste Lørdag Eftermiddag Kl. 2, stønnede han da han gik.

Senere erfarede jeg, at han, takket være den Omstændighed at Toget til Chicago var blevet forsinket en Time, fik Tid til at opsøge en Ekviperingsforretning, hvor der i en Fart blev pyntet saa meget paa hans Ydre, at han igen nogenlunde kom til at se ud som en Jærnbanedirektør.

Efter at jeg snart havde opsøgt mig en Fyrbøder, der var villig til at gøre Tilbagerejsen med mig, begav jeg mig paa Hjemvejen, og kom igen til Georgetown om Morgenen Kl. 3. Begge mine Pudsere havde imidlertid saavidt sovet deres Rus ud, at jeg kunde overlade dem Maskinen og selv gaa til Ro. Den næste Dag fortalte jeg Bob hvad jeg havde oplevet; han var lige ved at le sig halvt ihjel ved Skildringen af den Gamle som Fyrbøder. Saa sagde han alvorlig:

„Jeg frygter, at det vil koste Dig Din Plads, thi det kan kun vanskelig være undgaaet den Gamle, at Du spillede Komedie med ham.“

Næste Lørdag Kl. 2 om Eftermiddagen meldte jeg mig i Direktørens Forretningslokale, spændt paa at erfare, om der ventede mig en Belønning for Ekstratjenesten, eller et Spark for den kaade Streg, jeg havde spillet ham.

Der sad han nu igen, den gamle Herre, stiv og pyntelig som altid, og befriet for alle Spor af det overstaaede sure Arbejde.

„Naa, min unge Ven, De hjalp mig jo for kort siden ud af en slem Forlegenhed, men jeg vilde ikke for ti Tusind Dollars gennemgaa de samme Strabadser endnu engang. Det forekommer mig forresten, som om De har lagt an paa at sætte Dem i et særligt Lys hos mig, fordi jeg ikke opfyldte Deres Anmodning angaaende Lønforhøjelsen. Jeg har derfor besluttet, at fritage Dem for videre Tjeneste paa denne Linie.“

Altsaa virkelig afskediget! Hjærtet sank mig helt ned i Skoene; thi jeg var mig bevidst, at det slet ikke er nogen let Sag uden Anbefaling at faa en ny Plads.

Saa fortsatte han:

Tilfældet vil nu just, at Inspektøren for Chicago-Western-Banen skriftlig har forespurgt mig, om jeg kan anbefale ham en Lokomotivfører med skarpt Øje og klart Hoved til det ny Nat-Iltog. Jeg svarede, at en saadan Mand ved Navn Martin, befinder sig i min Tjeneste, og at han vil melde sig den 1. September. Lønnen er 100 Dollars (373 Kr.) om Maaneden. Jeg kan i Fortrolighed sige Dem, at lige saa lidt som jeg i Fremtiden kan bruge Dem som Fyrbøder, lige saa lidt vil jeg nogensinde igen af Dem lade mig anvende som saadan. Lev vel!"

Jeg har ikke stort mere at tilføje. Molly og jeg giftede os, og vi flyttede til Chicago. Jeg overtog det ny Iltog, og førte det stedse punktlig, saa at jeg vandt Selskabets Tillid. Direktør Thedford saa jeg aldrig senere, jeg tror heller ikke at han længtes efter mig, da hin natlige Stormfart til hans Ærgrelse har skaffet ham Øgenavnet: „Martins Fyrbøder".

Da Garderhøjfortet blev sløjfet.

Frit efter „Berlingske Tidende."

I Fred blev Du bygget — en nydelig Fred,
da Provisorier mon' raade;
paa Garderhøj fik Du et blivende Sted,
beskærmet af kongelig Naade;
et Spadestik gjordes i 86 Vaar
og gladelig bygged' de Aar for Aar.

„Staa fast, Du ærlige Garderhøjfort!"
det sang de, den Dag Du var færdig,
til Krigsbestyrelsen blev givet bort,
et Led i vor Fæstning saa værdig.
Men Ønsket blev Vind, og kun Vind er Du nu,
et løjerligt, bedrøveligt Minde i Hu.

Væk er Du — med glødende Længsel forvist,
vi vented' hver Dag paa Din Ende,
væk er Du! — Du Foster af Løgn og af List,
Du Spotteobjekt for hver Fjende.
Du bygtes Dit Land og Dit Folk til Mén.
— nu falder i Dag Din sidste Sten.

Du faldt, og det røde og sejrende Flag,
vi over Ruinerne hæver,
nu er den da kommen, den signende Dag,
hvorfor „Patrioterne" bæver.
Nu frit skal det Folk, Du fik hærget og delt,
i Sandhed og Retfærd vorde et helt.

Hm!

Svigermo'er: Ja, Børn, nu bliver jeg hos Jer i 6 Uger, forhaabenlig vil Tiden ikke falde mig lang.

Svigersønnen: Jeg skal gøre hvad jeg kan, for at Tiden kan blive saa kort som muligt.

Sagkyndig.

Bagerlærlingen: Det er løjerligt, saa tidt det ringer for mit højre Øre.

Skomagerlærlingen: Saa er Din Mester vel kejthaandet.

Koleravise.

Komme hvo som komme vil.

Om den slemme Kolera
alle Menn'sker taler,
og som Fanden man hver Da'
den paa Væggen maler.
Bladene de hyler op,
Læserne de gaar i Trop
og venter midt paa Gaden
at møde Kole-Raden.

Blot en Yngling kaster op
og faar ondt i Maven
af en Kole Radekop,
straks saa er den gnaven.
Og der hør's kun hele Da'en:
Jøs! nu har vi Koleraen,
naar bare noget killer
man tror, det er Bacciller.

Spiritus der drukket bli'er
s'gu i Spandevise,
den mod Koleraen gi'er
Modstandskraft og Lise;
mangen Gut saa pærefuld
se's trimlende omkuld,
og hikker glad til Skaren
Hih! jeg bekæmper Faren.

Ja, den Kolera har bragt
Byen i et Røre;
det er og den en'ste Magt,
som vist kan det gøre;
selv en Borgermester faar
straks lidt mere Iver, naar
der bankes paa Entrén
af Manden, ham med Léen.

Paa Eksercerpladsen.

Sergeanten (til Rekruterne): I Dag har I været flinke. Rør! Nu kan I tænke lidt paa Kæresten derhjemme, med Undtagelse af 39 — han kan spekulere paa sin Garnisonslæsning.

Paa Ballet.

Herren: Min Frøken, tør jeg bede om den første Vals?

Damen: Meget gærne, men jeg beder om at danse langsomt — jeg bærer nemlig Sorg endnu.

I Kasino.

— Hedder den ny Primadonna Gries eller Giers?

— Pokker kan finde Rede i det. Men hvis jeg traf med en „Gier" sa'e Folk sgu, at jeg var en Gris.

Fra Gaden.

— Ih, det er da en Evighed siden vi har truffet hinanden.

— Ikke sandt. Det var den Gang, Du laante fem Kroner af mig.

Ved Beduinerlejren.

— Kan Du se den Mohr dér, han maa da have gjort sin Skyldighed.
— Hvorfor det?
— Jo — han kan jo gaa.

Beskeden.

— Aa! Jeg tror slet ikke, at De er saa forelsket i mig. — Gud véd, hvorfor De skulde være det.

— Jo, for De ser saa uskyldig ud.

— Aa, gaa væk. Det er jo bare noget De siger.

Først til Mølle.

Mel.: Lott' is' todt.

Med Væddeløb og al Slags Sport
nu gaar det løs for Tiden.
Cyklisterne maa slide haardt
og taber dog i Striden.
De norske Nordmænd gjorde Grin
ad Danskerne ved Têten;
de — samt en hollandsk Beduin —
tog hele Tiden Têten.
Men det er jo forresten ganske klart,
at der maa være i en Beduin en voldsom Fart.

Paa Traverbanen er der Liv,
derude tæt ved Stranden,
og som et muntert Tidsfordriv
man skændes med hinanden.
Bestyrelsen, som sluttet Lav,
Hr. Nielsen ekskluderer';
Medlemmerne i lystigt Trav
bagefter protestered'.
Der traves godt, men med et lille Hop
blev Aktionarius nok ellers „werfet" i Galop.

Kapsejlerne gør ogsaa Blæst,
især naar det er Stille,
paa Langelinie er der Fest,
paa Skodsborg er der Gilde.
Men naar det blæser op til Storm,
de lukker for Kompasset
og ta'er sig i en anden Form
en lille Storm ved Glasset.
Ja, det er ikke let just at forstaa,
hvad en af disse glade Sømænd vel kan finde paa.

Og dog! den største Kappestrid
der er blandt Dagsaviser;
der gælder det til hver en Tid,
hvem „Ænder" flest der spiser.
Der gaar det nu, som det var smurt,
for Tiden man er paa Højden —
Ja, Koleraen, den har gjort,
at der er Liv i Sprøjten.
Og ganske sikkert man beundre maa,
hvad Ferslews flinke Negere kan gaa og finde paa.

Der gælder det, som første Mand.
at komme flinkt til Maalet,
med ret en fed og lækker „And",
for saa at blive aalet.
Naar de Beretninger man seer
og deres Dementier,
enhver fornuftig Læser ler,
og ved sig selv han sier:
Se, Kolera, jeg tror nu ej, vi faa,
Men det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan hitte paa!

I Salonen.

Tanten (til sin Nevø, der er Løjtnant): Se en Gang, Vilhelm, hvor prægtig Dine Kusiner spiller firhændig.

Nevøen: Tante har Ret — det er et formeligt Haandgemæng.

I Kupeen.

En ældre Dame: Nej, véd De hvad, lille Frue, det er forfærdeligt som De i et væk skændes med Deres Mand — betænk dog: paa Bryllupsrejsen!

Den unge Frue: Aa, er det saa farligt — vi er jo allerede paa Hjemvejen!

Lang Omvej.

Dideriksen (ved en Bajer): Ja, jeg si'er bare, hvem der havde en Million! Eller naar man blot vandt den store Gevinst i Lotteriet! Eller bare 500 Kroner, eller naar en Menneskeven vilde laane mig 20 Kroner, eller 5, eller i det Mindste — 50 Øre! Hør, Petersen, Du skulde vel ikke tilfældig ha'e en god Cigar hos Dig?

Fiffig.

Grevinden (der under Opholdet i en lille By vil overvære en Koncert, til Tjeneren, der skulde skaffe Billet): Naa, Hans, har De nu sørget for, at jeg ikke faar et ubehageligt Naboskab?

Tjeneren: Det kan Deres Naade stole paa! Deres Naade har en Yderplads, og Pladsen ved Siden af har jeg for en Sikkerheds Skyld købt til mig selv!

Søndag Eftermiddag.

— Fordømt, nu har Barberen lukket, og jeg maa absolut barberes.

— Det behøves ikke, til den Smule Dun kan Du laane mit Radergummi!

Folkeskikke.

I et ny opdaget Land bygger Spanieren først en Kirke, Franskmanden et Teater, Englænderen en Stald til Væddeløbsheste, Tyskeren et Værtshus, Amerikaneren opretter et Blad for at gøre Reklame, og Italieneren lader Solen skinne sig ned i Halsen.

Alt efter Omstændighederne.

— Det kan der være to Meninger om, hvorvidt Lotterier er moralske eller umoralske.

— Naturligvis — det kommer an paa, om man vinder eller taber.

Skrækkelig Skæbne.

— Hvorledes mon det gaar Svendsen, der udvandrede til Indien?

— Aa, han er død for længe siden! Først fortæredes han af Hjemve og bagefter af — en Tiger.

Renlighedens Toppunkt.

Fru Pudsekær er saa renlig, at hun ikke engang taaler Støvtraade paa sine Blomster, men river dem ud allesammen.

Det ligger i Luften.

Kald Luften ej det tomme Rum,
det strider mod Fornuften,
jeg vil, selv om jeg kaldes dum,
slaa et Par Slag i Luften.
Jeg vil, foruden lang Debat,
med klare Ord bevise, at
der meget ligge kan i Luften.

En Sangerinde i Berlin
sig li'esom Pignatelli,
lod kalde for Prinsesse fin
(det var der mere Smæld i),
Dog snart man mærked' hendes Rang
var li'esaa falsk, som hendes Sang — —
„Prinsessens" Storhed laa i Luften.

I Lyngby, nylig var der Støj
med Skaaler og med Taler.
Hr. Bahnson fik en Garderhøj
af Højres Kanibaler.
Men kommer Tyssen, ser han vel
det Hele er et Luftkastel
og sprænger straks det Kram i Luften.

„Avisens" lille Frederik,
forleden slog paa Trommen,
han vidste nemlig paa en Prik,
at Kolera var kommen
Jøs, hvor hans Tænder løb i Vand
ved Tanken om den fede And,
han havde grebet ud af Luften.

Mod Kolera-Epidemi
vi tror os godt garderet.
Med Klorkalk og Karbol har vi
vor By desinficeret.
det rigtigt er, at spærre a',
men sæt nu denne Kolera
kan komme til os gennem Luften.

Der burde rigtig luftes ud
i Byens snevre Stræder,
før morbus os med Haar og Hud
en skønne Dag opæder.
De gamle Rønner, Sted for Sted,
til Grunden burde rives ned,
det vilde sikkert rense Luften.

Aforismer.

Secher er ikke noget Lys; han er højst en „Secher"hets Tændstikke.

*

Intet er mere u„Secher" end Sechers politiske Standpunkt.

Misforstaaelse.

Assessoren (forkynder Dommen): Og De, Simonsen, faar 20 Kroner i Bøde!

Simonsen (strækker fornøjet Haanden frem): Mange Tak, Hr. Assessor. Kom bare her med dem.

I Restaurationen.

— Ja, jeg vil paatage mig, at kende en Hønes Alder paa Tænderne.

— Jamen, Høns har jo ingen Tænder.

— Næ, men jeg.

I Køkkenet.

Fruen: Har De allerede igen en Soldat i Køkkenet — jeg har jo forbudt det!

Pigen: Aa, Frue, det er jo bare en Rekrut.

Ikke raadvild.

Fruen: Hr. Doktor, jeg har saadan en bitter Smag i Munden. Hvad skal jeg gøre?

Lægen: Brug lidt Bonbons.

Fruen: Jamen saa faar jeg en sur Smag.

Lægen: Saa spis en sur Sild, maaske smager den sød.

Det bedste Middel mod Fedme er at tilbringe seks Uger i et landligt Pensionat, hvor de Fremmede bliver regnet, som hørende til Familien.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Saaledes.

Politilægen: Hvor kunde De paastaa, at vi havde Kolera paa Nørrebro?
Frederik H.: Jo, je' havde saa ondt i min Mave, aa je' bor sæl i Sortedamsgade.

Nr. 37.

RAVNEN

Søndag d. 11. September 1892.

— Du Peder! Hvorfor tror Du Kongen vender Ryggen til Slottet?
— Aa, han gider ikke set paa den kolossale Elendighed.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Frøken R. med sine en og tyve Katte
og sin Rotterede er nu internert,
hun har drevet Husdressur saa det kan batte,
men nu er den stakkels Dames Fryd spolert.
Hun sørgmodig sidder paa sit lille Kammer,
der er ikke mere Spor af Katzenjammer,
Perlstein selv var bleven angst for Rottehulen,
Gud hvor Koleraen rydder op i Bulen!

Fattighusbestyrer Jensen holdt af Kvinder,
men af „kunstneriske Hensyn", som de véd,
han har haft en voldsom Masse Gaardveninder,
men tilsidst den dog til R. P. Jensen sved.
Han i Brummen kom, men havde ogsaa Venner,
som til Norge ham som Næstved-Skytte sender,
Jensen skød og skød og godt sig lønned Møjen,
Fyren væk? maaske i Utah! saa De Røgen?

Mens Teatrene med nyt os nu forlyster
og den Aarhus Birch Kasino faar paa gled,
ligger Koleraen udfor vore Kyster,
Fogden Birch kan her ej faa lagt Forbud ned.
Borgrepræsentanterne maa ta'e Affære,
den med Klorkalk skal i gamle Rønner skære,
det er meget smukt af vore vise Fædre,
men foruden Rønner var det dog vist bedre.

Dersom Honoré og andre Socialister
giver Mestrene og deres Liv en Visk,
straks de et Par hundred blanke Kroner mister,
vores Dommerstand er voldsom upartisk,
men hvis Højreblade gaar i Andres Sager
og den Overfaldne ud en Stævning tager,
saa er Dom'ren upartisk, men De maa vide
saa er det s'gu altid paa den anden Side.

Zoologisk Have lider Nød og Kummer,
thi Besøget burde være mere stort,
Bjørnene de gaar derude svært og brummer —
naa, men ved De nu hvad Haven den har gjort?
engageret en Baron som Løvetæmmer,
flot han ryger Cigaret bag Burets Træmmer,
der bli'er stort Besøg, og Nøden let sig jævner,
naar blot Adelen vil bruge sine Evner.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, De skal se, min Kære, at det gaar med Koleraen lige som med Pepita, Sarah Bernhardt, Judic og andre Berømtheder — naar de kommer anden Gang saa er de for Gamle og som Følge deraf gør de ikke saa gode Affærer, som da de var her første Gang. Ligedan med Koleraen. Da den var her i 1853 vendte den i en Ruf op og ned paa hele København. Københavnerne nejede sig pligtskyldigt for Hs. Maj. Cholera morbus, som for enhver anden evropæisk eller asiatisk Storhed, og havde lige saa stor Respekt for den, som for Dagmars lange Kosak. Mange Folk troede fuldt og fast, at de ikke kunde være andet bekendt, end at være skrækkelig bange for Koleraen, og blev de først bange — saa var de færdige, men dermed vil jeg naturligvis ikke sige, at man denne Gang skal drive det til slige Morsomheder som Lægerne paa Frederiks Hospital, der slikker Fingrene efter at de har leget med Kommabaciller, lige som Smaadrenge leger med Oldenborrer, men paa den anden Side skal man heller ikke faa Mavepine, saadan som Frederik Hansen, der saa noget blegnæbet ud da han i Mandags Aftes forlod Borgerrepræsentationen, hvor Borgmestrene havde givet malende Skildringer af de storartede Forberedelser til at modtage Koleraen, hvis den skulde komme alligevel, hvad jeg ikke tror, for nu er Grænsen jo spærret og skal Koleraen først ligge i Karantæne nede ved Wamdrup eller hvor det er og den faar Øje paa Bahnsons Gendarmer saa taber den nok Lysten til at besøge København, men selv om den kommer vil den grine sig ihjel over, at Sundhedskommissionen og Magistraten er saa bange for Renovationskompagniet, at de ikke tør forbyde det at helde Tønderne om — ja, man kan rigtignok med Sandhed sige, at det er noget L . . . det hele! Men naar der skal skrives og vrøvles og forhandles i en Uendelighed om en saa selvfølgelig Ting som om Tøndernes grundige Rensning og Desinficering, saa hjælper alle de lovpriste „Foranstaltninger" ikke en Snus. Nu sidder Koleraen alligevel lunt i Latrintønden og griner ligesom Nissen: „Halløj, Fatter! I Dag flytter vi!" Som sagt, lille Frederik var ikke glad efter den Historie med Tønderne, det var tydelig nok. Man kunde se paa ham, at han spekulerede paa en stor Plan, der aldeles stiller alle kommunale Foranstaltninger i Skygge og det skal ikke undre mig, om han en af Dagene forlanger at Mælkevejen skal pasteuriseres. Men lige meget! Vil De sige

mig, hvad Bladene skulde ha'e levet paa i denne Sommer, dersom Koleraen ikke havde været? For Bladene har den ligefrem været „gefundenes Fressen." Og saa er endda 1 re Blade krepérede. Var Koleraen ikke gaaet paa Tourné, lige som „Aborren", Gamle Schick og andre berømte Samtidige — hvad i al Verden skulde Redaktionerne saa ha'e fyldt i Spalterne? Nej, de fleste Blade var rent ud sultet ihjel af Mangel paa Stof, hvis ikke Koleraen havde holdt Liv i dem. Men Koleraen har ikke alene givet de gamle Blade det daglige Brød — den har ogsaa pustet Liv i et nyt, som egenlig burde hedde „Komma-Bacillen", desformedelst dens Ophav er de sidste Udtømmelser fra sal. „Morgenbladet", hvis tidligere Plejefa'er, N. J. Larsen, aldrig kunde faa anbragt Komma'er nok i Manuskripterne, men nu kom den Nyfødte i Stedet til at bære Navnet „Dannebrog", formodentlig fordi Secher indser, at det, trods alle Krumspring og Kuldbøtter, har lange Udsigter med at blive rigtig „Ridder" lige som Klavs Bærentsen, og saa er det da ogsaa finere at være „Kommandør" af „Dannebrog", selv slaa Borchsenius til R. af „Dannebrog" og gøre alle Medarbejderne til „Dannebrogs"-Mænd! Bare de ikke en Dag kommer til at synge:

Om „Dannebrog" vi ved
det faldt med Secher ned! —

Tak for Kaffe!

For „Dannebrog".

Om „Dannebrog" jeg véd,
om „Dannebrog" jeg véd,
det faldt fra Himlen ned,
ja, det faldt fra Himlen ned
i mange Tusind Hjem,
man siger, treti fem,
og gratis for den første Maaned bli'er det tilsendt dem;
det har Alberti startet og sat Moneter i,
og Secher og Borchsenius det vier sit Geni,
og derfor bør det hold's
af hver Forhandlingsfj....
Hurra! Hurra! Hurra!

Proces-Alberti sa',
Proces-Alberti sa',
nu skal s'gu Hørup ha',
ja, nu skal s'gu Hørup ha';
hans Valgkreds har jeg faa't,
og det er meget godt,
men og hans Abonnenter følge „Dannebrog" skal blot;
thi os har Hørup haanet og traadt os under Fod,
men dertil er vor Status for sikret og for god,
vort „Dannebrog" skal hold's
for der er nok af Fj....
Hurra! Hurra! Hurra!

For Hæder og for „Krus",
for Hæder og for „Krus",
jeg fik Borschenius,
ja, jeg fik Borschenius
og Secher i mit Sold;
bag Sammensmæltningsvold,
de kæmped støt og tappert, som Berserk fra højen Old;
med saadan et Par Høvdinge i min Krigerlejr,
skal „Dannebrog" nok vaje til Fremskridt og til Sejr,
naar bare det maa hold's
af dygtig mange Fj....
Hurra! Hurra! Hurra!

Skærslibermandens Vise.

Melodi af Sommerrevyen „København N."

Nu i alle Blade læser
man stadigvæk om Kolera,
jeg paa alt det Væsen blæser
thi mig maa Morbus gerne ta'.
Vel sandt den jo er temlig gnaven,
men nytte gør det ej at fly,
hvis den sig sliber ind i Maven
saa se at faa den ud paany.
Her slibes Knive, her slibes Sakse,
Sakse og Knive slibes,
her er Skærslibermand.

Men hvis Koleraen kommer
saa Trinitatis Kirkeplads
først hjemsøgt blive vil i Sommer
for Frederik er tidt paa „Das".
og Spøgelser saa tidt han skuer,
Men Frederik Du er forlo'rn,
lidt slemt „Avisen" nu Du bru'er,
Du sliber ind Dig ej hos Korn.
Her slibes osv.

Nu er „Dannebrog" da startet,
ja! det er ganske knusende,
Secher daglig rundt har fartet
til fem og tred've Tusinde.
Men han har allerede Færten
at den Forretning ikke gaar.
Naa skidt! han før har gjort i Sværten,
som sleben han blandt Folket staar.
Her slibes osv.

Til Oktober skær den atter
i vores Rigsdag ganske rart,
Moderates Taareklatter
formilder Estrup i en Fart.
Men vi som véd, hvad Kampen gælder,
vi taber ej vort Frihedssind,
vi hele Reaktionen fælder
og sliber ej hos Hof os ind.
Her slibes osv.

Lad os slibe alt det slette
og mugne fra vort Samfund bort,
Rusten væk — ja det vil lette
og gøre Vejen mere kort.
Lad hele Slænget af os hyle,
de Folk til andet ikke du'r,
hos os, der vil de slibe Syle,
giv dem for Dovenskab en Kur.
Her slibes osv.

I Barberstuen.

Kunden: De burde ikke have været Barber, men Komiker.
Barberen: Aa, jeg be'er! Hvorfor?
Kunden: Fordi De stadig skærer Ansigter.

I Ferien.

Kender Du Bogstaverne, min Dreng?
— A kinner møjet mier. A ka løjs udened.
Lad os da høre.
— I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden, og Jorden var øde og tom og mørk, saa sagde Gud: Nu ka A it mier. Men A ka oss tæll.
— Lad os høre det med.
— Jen, to, tre, fir, fem, sejs, syv, aatt, ni, ti, Knejt, Dam, Konge.

Lighed.

Et socialt Skyggebillede.

I.

Frøken Olympia, Operaens yppige Primadonna, gav en intim Fest i Anledning af sin Helbredelse. Et lille, men udsøgt Selskab havde indfundet sig i hendes henrivende Salon. Der var: Grev Gømøry, en elegant Husarløjtnant, Baron Lendenmark, bekendt som Sportsmand, og den rige Bankier Borkenfeld. Desuden havde der indfundet sig to af Olympias Veninder: Frøken Helene, den muntre, søde Soubrette, og Tosca, en meget lovende Ballerine.

Man lo og spøgte, spiste og drak, Det var storartede „Løjer", som Hr. Borkenfeldt udtrykte sig, han holdt af at tale i Dialekt og forcerede denne Maner fordi det var Mode og chic« — Vinen, den lumre, med alle Slags Madlugt og Tobaksrøg svangre Atmosfære saavel som den livlige Underholdning havde fremtryllet den mest rosafarvede Teint paa Damernes Ansigter og alles Øjne glødede og funklede af et umætteligt Nydelsesbegær. Herrerne blev bestandig mere fortrolige, Damerne bestandig lystigere. Man morede sig kosteligt, den ene kaade Spøg afløste den anden og Baron Lendenmark var lige frem uudtømmelig paa pikante Anekdoter og frivole Vittigheder. Bestandig højere steg Humøret, bestandig vildere lød den kaade Latter. Det var en allerkæreste Orgie, ved hvilken der ikke blev sparet paa Champagnen . . . . . Det var langt over Midnat, da man tog Afsked. — Bakkanalet var til Ende.

Olympia begav sig ind i sit Boudoir, hvis Vinduer vendte ud til en rummelig Gaard. Hun støttede sin hede Pande mod den kølige Rude og saa drømmende ud i Natten. Det lynede fra den mørke Himmel, af og til foer et Vindstød gennem det tætte Løv i Gaardens Træer og rystede dem saa Grenene svajede op og ned. Pludselig rettedes hendes Blik paa et ligeoverfor værende Vindu paa fjerde Sal; der var Lys endnu. Hun vidste tilfældigvis hvem der boede der: en fattig Tjenestepige. Hver Dag saa hun hende slide og anstrænge sig fra den tidlige Morgen til ud paa Natten. Naturligvis! Hos en Familie med mange Børn er der meget at gøre, især naar Kokkepige, Stuepige og Barnepige er forenet i en Person . . . Men hvad kunde hun foretage sig i denne sildige Time? — Vinduet paa fjerde Sal var aabent, Olympia aabnede ogsaa sit Vindu.

Lød det ikke som Sukken og sagte Jamren, som undertrykt Stønnen og Graad derovre fra? Hun anstrængte sig for at høre bedre, huu lyttede spændt med blege Læber og skælvende Lemmer. . . . . Hvad mon der gik for sig derovre? Forgæves anstrængte hun sine Øjne, hun kunde intet opdage. Men hun grebes af en uforklarlig Bevægelse; en dunkel Anelse opfyldte hende med Rædsel . . . . Og pludselig blev disse Lydes Betydning hende klar, utvivlsom klar . . . . Rystende over hele Legemet traadte hun tilbage fra Vinduet. — — — —

Da traadte nogen ind ad Døren; en mandlig Skikkelse nærmede sig og omslyngede den paa Divanen hvilende Sangerinde. Med et Skrig foer hun op . . . . „Ha, hvem er det?"

„Olympia, guddommelige Olympia! Det er mig . . . . Emeriet!" hviskede han.

„Grev Gømøry, hvor kan De vove det? Gaa Deres Vej øjeblikkelig!"

Grevens Øjne skinnede af Lidenskab . . . som et Rovdyrs.

„Hvorfor saa sær, skønne Olympia?"

Hun dirrede af Vrede; ophidset stampede hun med den lille Fod i det tæppebelagte Gulv.

„Forlad mig! . . . . . Straks!" Hans hede Aande strejfede hendes Ansigt. Det var som om hans Begær sprudede Ild.

„Dyden efter Faldet? De overrasker mig, hulde Olympia! Denne nyeste Kaprice klæder Dem allerkæreste. Men jeg synes, til Deres Opstandelses Fest . . . ."

Hun lod ikke den frivole Spotter tale ud; energisk stødte hun ham tilbage og ilede ind i Sidegemakket, hvis Dør hun lukkede i Laas. — (Forts).

I Høsten.

Mel.: Marken er mejet osv.

Marken er meget velsignet og frugtbar,
Sæden er fortrinlig, derfor er det os en Trøst,
i disse Tider at vi dog saa smukt har
Udsigt til at faa en rigtig god og prægtig Høst.
Nu vi ønske maa,
Vint'ren godt maa gaa
uden Arbejdsløshed, at vi kan til Føden faa.

Bønderne ret over Høsten sig fryder,
skønt de havde Læs med at faa Sæden under Tag.
„Tivoli" venligst til Høstbal indbyder,
det er no'et der falder godt i Publikummets Smag.
Tænk en Bondegaard,
et Par Køer og Faar — —
Bønderpiger, Storke — — Naada. Uf, hvor Hjærtet slaar.

Nede i Hamborg for Tiden en anden
mere grusom og alvorlig Høstfest er at se.
Der, som bekendt er det Morbussemanden,
som med Rædsel holder Bal i Haven med sin Le.
Uden Skaansel han,
fælder hvad han kan.
Saadan Høst er skrækkelig og rædsom for et Land.

Hvis vi gaar fri, er det ganske tilfældigt,
vor Regering ta'er sig nemlig Tingen ej saa svært,
derfor er det jo saa knusende heldigt,
at et andet Lands Regering har os Kunsten lært.
Svensken spærred a'
han vilde ej ha'
Tyskland gennem Danmark skulde bringe Kolera.

En god Bekendt nys i Døden er havnet
ej af Kolera, forresten ligefedt af hvad.
Stille og rolig, men slet ikke savnet,
visned' Staklen hen som sent i Høst det gule Blad.
Sølle Morgengnav,
hvil sødt i din Grav,
Secher var din Død og raaden var din Vandringsstav!

Næppe fik Secher sit Morgengnav kværket,
før et nyt blev plantet, som fik Navnet „Dannebrog".
Korset, vel sagtens, er Dødninge-Mærket —
lovet være Sechers Navn for hvad han gav og tog.
Sechers Trøst er, naar
„Dannebrog" forgaar:
at man med en „secher" Haand skal høste som man saar.

En Kolerabitter

paa Melodien: Inlia Hopsasa.

Den Kolera — uh! — hvor den er fæl,
det tør jeg sige saaminsæl;
saa mange taber Ho'edet a'
den bare Frygt for Kolera.
Kolera, Kolera!
Hvor Sundhedskommissionen skulde ha'e
Julia, Julia!
en god Portion Dada!

Nu ta'er den dog alvorlig fat,
de slider nu ved Dag og Nat;
men Renovationen — ja min Ven,
den gaar dog i det gamle Spænd.
Julia osv.

Og Karantænen, den er go',
man slog sig længe nok til Ro,
saa Sverig, hvad der var lidt flovt,
har lavet os en køn Lock out.
Julia osv.

Da det var sket, saa tog vi Fart,
kun lidt for sent, ja, det er klart,
nu bliver hver rejsende Person
ved Grænsen mødt af en jysk Dragon.
Julia osv.

De lette Dragoner i Aarhus vil
man nok bruge til det muntre Spil.
Ved Grænsen skal de — Fy for Fa'en —
nu hugge med Skarpt mod Koleraen.
Julia osv.

Den Karantæne er genert,
og saa at blive desinficert,
med Klor og Karbol, jo, det er net!
man gaar og lugter som et Kloset.
Julia osv.

Med Desinfektiou man har sit Læs,
tænk blot paa de 500 Gæs,
som kom fra Hamborg flot hertil
og ude paa Kvægtorvet drev sit Spil.
Julia osv.

De burde natyrlig væ't i Bad,
men Kommissionen var ligeglad,
den fandt, at det var det bare Vaas,
at gøre Brøvl over saadan en Gaas.
Julia osv.

Men de blev dog plukket hver og en
og taget ved deres Vingeben,
og alle Gæssene døde da,
men det var nu inte af Kolera.
Julia osv.

Og Masser af Mulkter regner ned,
jo, det er en dejlig Redelighed.
Thi det, som Betjentene før har glemt
at paase, mulkteres nu saa nemt.
Julia.

Ja, Kolerafrygten, som man ser,
kan ruske op af de Gaasefjer.
Nathuen kommer saa livligt a',
naar der er Bud fra Hr. Kolera.
Kolera, Kolera,
kan nu osse sit Gode ha'e,
Kolera, Kolera,
kau ryste Søvnen a'.

Skanker og Skoser.

Efter Forlydende har Hr. Adler Alberti udnævnt sig selv til Kommandør af „Dannebrog".

Efter et noget lignende Forlydende er d'Herr Borschenius og Secher udnævnt til Riddere af „Dannebrog".

Og efter et dito dito er en hel Del yngre Kræfter og ansete Forfattere indstillet til at blive „Dannebrogs"mænd.

„Ravnen" gratulerer.

*

Efter hvad vi erfarer agter „Dannebrog" i den nærmeste Fremtid at optage Samfundsromanen

Arbejdet Adler Alberti,
Roman af Marie Sofie Weiss.

Romanen omfatter og fortæller om Hovedpersonens forgæves Arbejde og Slid med at fortrænge og tilintetgøre en gammel Uven, baade i politisk og pekuniær Henseende.

Malurt!

Mel.: Malle.

Malurt er min bedste Drik.
Malurt vil jeg ha'e,
Malurt dræber paa en Prik
al Slags Kolera.
Malurt, Malurt,
Du er mere værd end Guld!
Malurt, Malurt,
Aa — hvor er jeg fuld!

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

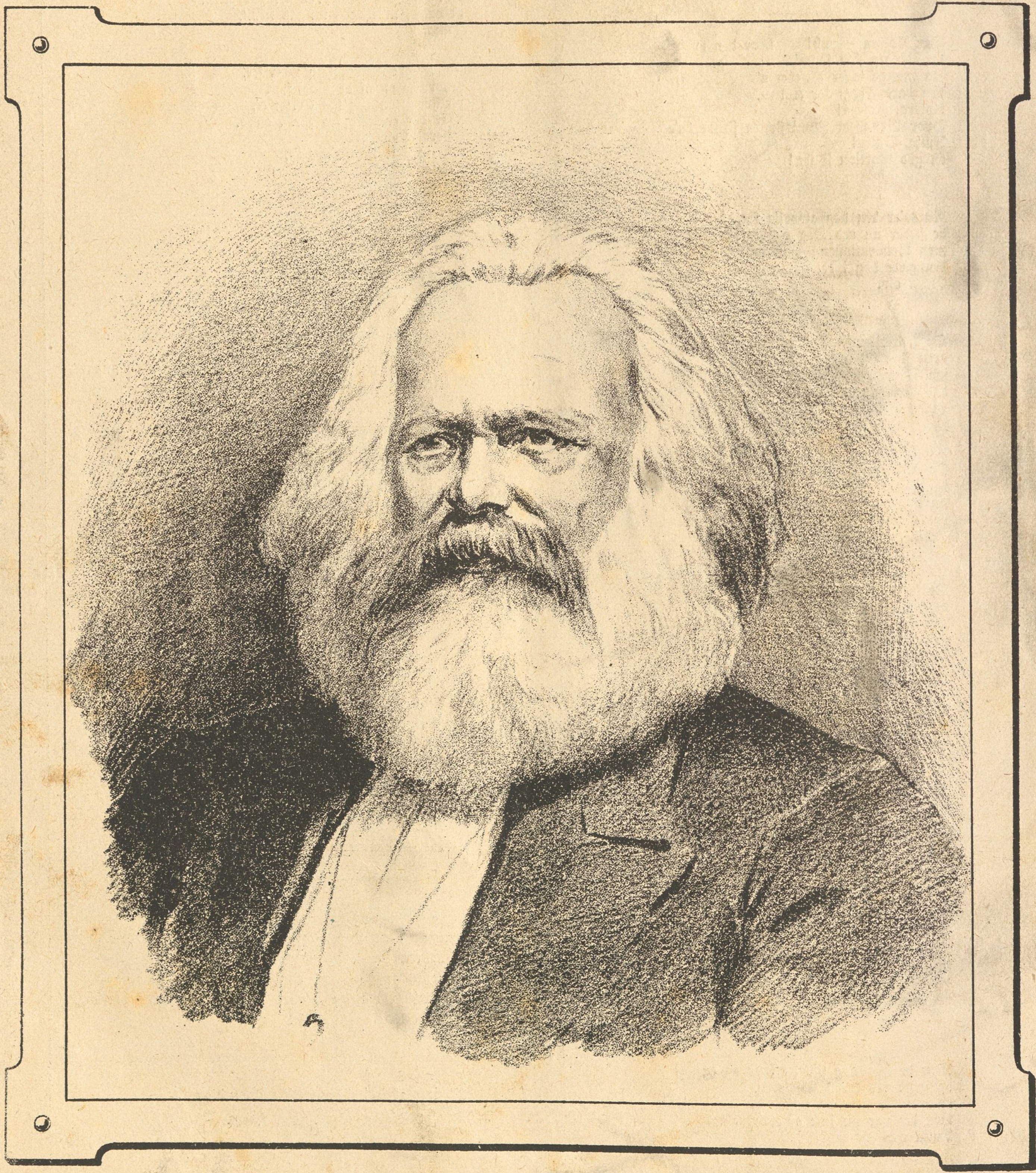

Carl Marx.

Født 2. Maj 1818. — Død 14. Marts 1883.

Nr. 38

RAVNEN

Søndag d. 18. September 1892.

— Hva' er det med Dig, Peddersen! Ellers stikker Du altid a' Kl. 10, men i de senere Aftener bliver den baade 11 og 12, inden Du letter.

— Jo, ser Du, min Kone har hele Ugen været saa hæs, at hun ingen

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Ude hist paa Ama'erland
med dets Kaal og Rødder,
gaar Hr. Øllgaard som en Mand
rundt paa Dommerfødder.
Han er stor og meget svær,
men naar rødt ham kommer nær,
bli'er han lav og lille —
og det klæ'er ham ilde.

Birch (Kasinos) har nu hængt
alt sit Tøj til Tørre,
men bli'er dog af Pressen trængt
trods „Fra ott' og fyrre",
Helsengren skal hjælpe til,
men det næppe hjælpe vil,
Herre Gud, Du milde,
deres Smag er ilde.

Lokumstønder, si'er jeg frit,
burde snarlig fures,
Natrenovation er skidt
selv om Tønden skures;
ingen Oplagspladser mer,
ingen 10 Procenter her,
blot Kommunen vilde,
for det lugter ilde.

Vi har Gaard- og Natmission,
Sømands do. og Santhal,
men de Folk, som anta'er Troen,
er et lille Antal,
naa, men Præsten, som De vé',
faar et Embed, dyrker The,
har maaske en Frille —
det er ej saa ilde.

Madsen hist paa Vesterbro
gik en Tur forleden,
naaede til Kallebo',
saa paa Renligheden;
kun et Sted han ikke saa,
der hvor Møget tættest laa,
han bør atter stille,
Hartmanns lugter ilde.

Lighed.

Et socialt Skyggebillede.

(Fortsat).

Et Øieblik stod Greven forbløffet; saa lo han affekteret og slentrede ud,

„En fortryllende lille Djævelinde! Forhaabenlig er det Anfald forbi i Morgen."

II.

Den lille Retssal var besat med det sædvanlige Publikum: Bladreferenter, ledige Handelsbetjente og Tjenestepiger, Lediggængere, et Par Opdagere og to eller tre elegant klædte Damer, efter alt at dømme Skuespillerinder.

Den muntre Septembermorgens Lys banede sig Vej gennem de høje Vinduer uden dog at oplyse Rummet helt. Der herskede et vist stemningsfuldt Halvmørke, der harmonerede med de graa, matglinsende Marmorvægge og i Forening med den højtidelige, sjælden af sagte Hvisken afbrudte Stilhed og de Tilstedeværendes alvorlige Miner, dannede dette for enhver Retsforhandling ejendommelige mørke Ensemble

Nu indtog Rettens Medlemmer deres Pladser og straks efter blev den Anklagede ført ind. Hun satte sig sagte hulkende ned og skjulte sit Ansigt i Lommetørklædet. Det var en tarveligt, men net klædt, endnu meget ung Tjenestepige. Processen blev forhandlet med bagatelmæssig Korthed. Anklagen lød paa Barnemord. Defensor, en ung Mand, der aabenbart vilde skabe sig et Navn, tog sig med Iver af den Anklagede. Han havde indstuderet sin Tale godt og gjorde alt muligt for at redde den Anklagede. Med stor juridisk Skarpsindighed begyndte han at paavise, at Anklagen stod paa svage Fødder, da Aktors Argumenter var uholdbare. Da ikke engang Lægerne var enige kunde man ikke antage det for absolut sikkert, at Barnet, der var født for tidligt og næppe havde været levedygtigt, virkelig havde levet. Idet han konstaterede dette, foreslog han at indhente Fakultetets Erklæring. Men selv om man vilde antage at Barnet har levet, saa kunde der kun være Tale om at Moderen ved Ligegyldighed havde forvoldt Barnets Død Han henviste dernæst til det gode Omdømme, som hans Klientindes „Herskab" og Folk i Nabolaget lod hende blive til Del; han skildrede de kvindelige Tjenestetyenders Elendighed, Lidelser og strænge Arbejde i Almindelighed og hvad hans Klientinde havde døjet i Særdeleshed, hendes Liv havde hidtil været endeløs Resignation. Han skildrede de Farer, der truer Tjenestepigerne i de store Byer og efter at han endnu med Varme havde omtalt den Anklagedes naive, tillidsfulde Kærlighed til den hjærteløse og samvittighedsløse Forfører, sluttede han med omtrent følgende Ord: .... Derfor plaiderer jeg for den mildeste Opfattelse af og den ringeste Straf for den Forbrydelse, der lægges min Klientinde til Last, fordi Nutidens sociale mislige Tilstande ikke bærer mindre Skyld end den stakkels Forførte her, der har lidt nok ved sin oprigtige Anger og de gennemgaaede Sjælekvaler .... Den skrækkelige Tanke, ikke at kunne ernære sit Barn, Angsten for Nøden, Skammen — det moderne Samfund opfatter det som Skam! — drev hende til den fortvivlede Gærning, som Naturen alligevel snart vilde have fuldbyrdet. Jeg henstiller til de høje Dommere at lade Naade gaa for Ret. Lad ikke den smukke Sætning om social Lighed blive et tomt Ord overfor dette Offer for beklagelsesværdige Forhold! Eller er det blot visse Damer af den højere Demimonde og Teaterprinsesser der kan sætte sig ud over det „gode Selskabs" Love? Til visse Tider hjemsøges jo saadanne Damer af en hemmelighedsfuld Sygdom og saa melder Bladene en Dag, at den „afholdte Kunstnerinde" har genvunden sin Sundhed og snart igen vil glæde et højtæret Publikum ....

Her afbrød Rettens Formand Taleren og anmodede ham om at undgaa „slige Ekspektorationer". Men Defensor fortsatte, henreven af Iver: „Jeg vilde sige, at er min Klientinde en Forbryderske, saa er det Æresfølelsen, Frygten for Skændselen der har gjort hende dertil; ganske vist en falsk Følelse, men Verden ser med andre Øjne paa de „øvre Titusinds" Kurtisaner og Koketter — som det sidste Tilfælde beviser. —" (Sluttes).

Ny Vise
til
gammel Melodi.

Nu lakker snart mod Slut Agurkfæsonen,
og bag Kulissen de prober' Gongonen;
alt rejst er gamle Schumann
med Max og little Fred;
i Tivoli ved Gu' man
er ogsaa lige ve'et.
Fagre Vaar! Tiden Din er omme,
Fagre Vaar! gid Du snarlig komme
maa igen.

Snart Efteraarets Storme om os tude,
og Koleraens Blomstringstid er ude;
Soldaternes fra Grænsen
bli'er trukket bort igen,
og atter Johan Svendsen
skal slaas med Fallesen.
Magre Aar er Teatret vant til,
magre Aar! Silke ej de spandt til
nogen Tid.

Variétéerne bliver mere livlig',
de respektive Værter mere triv'lig,
Pjerrot han faar nu Ferie,
skal ej mer' slide i 'et,
og paa sin nye Serie
begynder Lotteriet
Fagre Vaar, Du er færdig Kære!
Fagre Vaar — Du velkommen være,
næste Aar.

De er forbi, de rare Sommer Meething,
og paa Kasernen skal vi atter se Thing
i fuld Aktivitet med
et Sammensmæltnings-Miks,
mens Høgsbro bliver bedt med
til Lars'es smaa Picksnicks.
Fagre Aar, gaar vi der i Møde,
fagre Aar — glad vor Kind bør gløde,
ja, den maa.

I Skov og Mark snart ej der mer træneres,
og ingen Sport-Aktions-Mand eskluderes,
Dampvognen drager træt snart
sit allersidste Suk,
og Nattergalen ret snart
har ta'et sit sidste Kluk.
Fagre Vaar, snart Din sidste Rose
visnet er som en skær Mimose,
fagre Vaar.

Men atter kommer Du en Gang tilbage
med Kolera- og rine; varme Dage,
Solstik og Sommerfester,
og hvad som ellers ha'es,
med tykke Sommergæster
og danske: frisch vom Fass.
Fagre Vaar! da vi atter byde,
Dig Velkomst; da skal Jublen lyde:
Fagre Vaar.

En Trost.

(Herren og Fruen i Selskabsdragt staar rede til at gaa).
Fruen: Men Du maa endelig love mig ikke at drikke for meget, kære Fritz.

Herren: Vær bare rolig. Hvad gør det, naar vi køre hjem?

Han er tæmmet.

Kontorchefen: De er antaget; dog jeg vil først underrette Dem om, at jeg kan blive meget vred, naar noget ikke udføres til min Tilfredshed.

Kontoristen: Gør ikke noget, Hr. Chef, jeg har snart været gift i otte Aar.

Ærligt.

Edelstejn: Hast Du hert, Goldkalb, at Lazarus haben rendt med en Ur fra en Butik?

Goldkalb: Det var dumt gort; han skulde erlig ha' køft 'en, und glemt at bezale.

Fra Landevejen.

Gendarmen (møder en Vagabond og trækker et Stikbrev op af Lommen): Hvor kommer De fra?

Vagabonden: Fra Pladerup. Sig mig, er det Stoffer Mikkelsen, De søger?

G.: Rødt Haar.

V.: Rødt Haar, lige som mig? Er han ogsaa enøjet, lige som jeg?

G.: Javel!

V.: Og han har et Aar paa den venstre Haand lige som jeg?

G.: Det passer!

V.: Saa sidder han i Kroen der henne!

G.: Død og Pine! Saa maa jeg skynde mig! Tak skal De ha'e!

I Varmen.

— Forleden spadserede min Kone og jeg en Tur gennem Byen. Det var den Dag over 20 Gr. Varme. Vi var inde et Par Steder, min Kone købte et Par Smaating og da vi kom hjem var et Tyvekronestykke, som jeg havde i Portemonnæen, næsten smeltet bort — der var knapt 3 Kroner tilbage!

Paa Skovballet.

— Hvorfor drikker Du saa urimeli' meget Øl, Kaveline?

— Jo, for naar der ingen vil danse med mig og jeg skal sidde over hele Tiden saa vil jeg idetmindste bæres hjem!

Daarlig klaret.

Fruen: Jeg haaber, at Hr. Professoren gør os den Fornøjelse at beære vor musikalske Soiré med Deres Nærværelse.

Prof.: Naar finder den Sted, Frue?

Fr.: Om fjorten Dage.

Prof.: Om fjorten Dage? Aa! Jeg beklager meget, men saa skal netop en Fætter af mig begraves!

Mellem Balletdamer.

— Du, Balletmesterens Frue siger, at Herrerne endnu ligger for hendes Fødder.
— Saa er det vel Ligtorneoperatører.

Ubestikkelig.

— Hør nu, lille Frits, Fa'er har lovet, at Du skal faa et Par splinter nye Bukser, naar Du bare vil lade være med at klatre i Træerne, og ride paa Stakitet, og krybe paa Knæerne, og . . .
— Næ, véd Du hvad, søde Mo'er, saa vil jeg hellere nøjes med de gamle . . .

Efteraar.

Nu spores det, hvor man staar og gaar,
det er Efteraar.
Beriderhistorien er forbi,
og Tivoli har de lukket i,
og Vinden piber og Stormen brummer,
mens alle Variétéerne trommer
Publikum sammen i store Masser,
med Fribillet til de halve Pladser.

Theatrene komme paa Benene, naar
det er Efteraar,
og Skuespillernes samlede Trop
begynder atter at gale op.
Og Damerne komme, saasnart de vinke,
for at se paa al den dejlige Sminke,
der gør dem Alle umaadelig søde,
saa ungdomsfriske, hvide og røde.

Og medens Regnen mod Ruden slaar —
det er Efteraar!
man sidder i sin Theatersal
og lytter til Elskerens Madrigal,
Thi Elskeren er jo især i Velten,
han, den Krøllede, er jo Helten;
han er Genstanden for de ømme,
søde, dejlige Elskovsdrømme.

Og Rigsdagstimen om kort Tid slaar,
det er Efteraar!
og alle Landets kaarede Mænd
med al deres Visdom kommer igen;
og vi skulle se med Fryd og Gammen,
hvad egentlig Bojsen smeltede sammen.
Det er slet ingen usandsynlig Fortælling,
at det bli'er til den bare Pærevælling.

Og nu faa Bladene blidere Kaar,
det er Efteraar,
og muligvis kan vi blive klog
paa, hvad der menes med „Dannebrog".
„Gortschakoff-Secher", Diplomaten,
siger os ren Besked i Staten.
Men naar Bojsen har Secher til at forsvare sig,
maa han da endelig nok kunne klare sig.

Man mærker, hvorhen end Blikket gaar,
det er Efteraar,
Traverselskabets Kævleri
og Kiv og Strid er iaar forbi.
Cyklisterne stopped' og skjændes om Fejlene,
Yachtklubben har beslaaet Sejlene,
og Tuborghallen slaar Tap for Tønde,
for næste Aar paa en Frisk at begynde

Ja, Sommeren er forbi for i Aar,
det er Efteraar!
Dampsporvognen og dens Kommers,
det synger nok nu paa det sidste Vers.
Veje og Stier, de er sølede.
Alle mer eller mindre forkølede;
men Kolera fik nok Ulivssaaret,
og derfor takker vi Efteraaret.

Den danske „Pio"ner.

Mel.: Peter Schiøtt.

Nede i Amaliegade,
hvor Hr. Birch til Huse bor,
var forleden Dag Ballade,
og det var en grumme stor;
Skuespiller P. fik Pry'l,
rædsomt lød den Armes Hyl.

En forvorpen Maskinistmand
aabned' lumsk en Dør paa Klem,
hvisked' til Hr. P.: Pst! Pst! Mand,
maa jeg tale lidt med Dem?
P. var umistænkelig,
tro'de sig ukrænkelig.

Gik derfor saa glat i Fælden.
at det snart var rørende;
lumsk'lig smilte Rævebæl'en,
saa det var oprørende,
og i samme Nu ved Gu'
stak han P. en vældig ud.

Jammerfuld den Armes Klage
lød i Ørene paa Birch!
Maskinisten haardt mon tage,
saadan en er grumme stærk;
Birch han gøs: Uha, jeg tror,
at der bli'er begaaet et Mord.

Mod, Folk! vi maa redde Staklen,
fra den grumme Morders Klør,
lad os først faa Lys paa Faklen,
saa jeg Jer til Hjælp anfør'
ned i Morderhulen der;
hvor han vræler — kom nu her.

Ned i Kæld'ren Skaren drager,
traf dernede en Person,
følet til og fuld af Klager,
rød i Ho'det, som en „Pio"n,
da man paa ham skulde se
viste det sig, det var P.

Rædsomt var han klø'et den Arme,
men, han som en ædel Mand
sagde: Jeg vil mig forbarme
over Morderen paa Stand;
han skal ikke straffes, nej,
jeg tilgiver, det gør jeg.

Saadan Venner, kan det gaa en
Morder, selv en grum og fæl,
han kan uden Frygt klø paa en
ædel og barmhjærtig Sjæl,
uden at faa en Smule af
sin den velfortjente Straf.

Invalidens Sang.

Mel.: Enhver som har traadt sine Børnesko.

Jeg husker saa grant, som det var i Gaar,
da indkaldt til Krigen jeg blev,
jeg var just i Manddommens bedste Aar,
da bort man fra Hjemmet mig rev
jeg maatte forlade min gamle Mo'r.
Jeg mindes endnu hendes sidste Ord:
Naar bort Du skal drage,
for mig bli'er tilbage
kun Udsigt til Armod og Nød.

Som Kvæget der sendes til Slagtning hen,
vi førtes i Flokke afsted.
Befalingen lød paa at dræbe Mænd,
der ej havde gjort os Fortræd.
Man bød os at kæmpe til sidste Mand,
for Gud og for Konge og Fædreland,
men Budet det femte
aldeles man glemte.
Mon det var vor Gud til Behag?

Vi stormede frem gennem Kugleregn,
som glubske og rasende Dyr,
vi brød gennem Skov, gennem Krat og Hegn,
og gennem de brændende Byer,
Vi stablede Dynger af Lig paa Lig
trods grædende Smaabørn og Kvinders Skrig,
Pardon vi ej kendte,
vi skændte og brændte
og plyndrede hvor vi kom frem.

Berusende Drik skulde gi'e os Mod
til det, som vi kaldte „gaa paa" —,
Det gik til omsider jeg i mit Blod
paa Valpladsen lemlæstet laa.
Jeg paa Lazarettet nu var en Tid,
indtil jeg blev hjemsendt som Invalid.
Alt havde jeg mistet,
selv Modet var bristet,
og det for mit Fædrelands Skyld.

Af Nød og af Sorg var min gamle Mo'r
forlængst bleven lagt i sin Grav.
Sig, hvilken Erstatning og Løn Du tror,
at Fædrelandet mig gav?
Et Træben — en Lire at dreje paa —
et Liv, som en Tigger jeg friste maa.
Se, saaledes lønner,
et Land sine Sønner,
der ofred' sit Liv og sit Blod.

Paa Torvet.

— Det var da nogle vældige Blommer.
— De er vist dredne?
— Ja de ser noget durkdrevne ud.

Fra Gaden.

Véd Du hvem der er det lykkeligste Menneske?
— Næh!
— Det er „Damen uden Underkrop."
— Hvorfor det?
— Jo, for hun kan begribeligvis ikke faa Kolera!

Et Tidens Barn.

En Fremmed: Hvis lille Pige er Du?
Lise: Jeg er Fa'ers lille Pige.
Den Fr.: Og hvorfor ikke Mo'ers lille Pige?
Lise: Næ, for Kongens Foged sa'e, da Fa'er og Mo'er blev skilte, at jeg er Fa'ers aille Pige.

Paa Barberstuen.

Kunden: Aa, skrab mig i en Fart! Jeg ligner jo et Pindsvin.
Barberen: Ja, min Herre. Pindene skal vi snart faa væk.

Naar Munden løber.

Assessoren: Tilstaar De, at De har stjaalet Revolveren?
Anklagede: Ja, jeg vilde skyde mig.
Ass.: Vrøvl! De har jo solgt den.
Ankl.: Ja, — men kun for at faa Penge til at købe Patroner for.

Kun den skal tage sig en Kone, der forstaar at tage hende.

Kan man sige, at malet Vand=Sennop er en Advarel.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

For megen Medgang.

— 37,000, 38,000, 39,000, 40,000. Aa, jeg ulyksalige Mand, hvis Bladet bliver ved at gaa frem paa den Maade, er jeg en fattig Mand inden 1. Oktober, hvis jeg da ikke kan faa Ferslew eller den sjællandske Bondestands Sparekasse til at overtage Bladet; men de gør det aldrig med den Besætning ....

Nr. 39.

RAVNEN

Søndag d. 25. September 1892.

Fruen: Ja, jeg synes meget godt om Dem, Jomfru! Men sig mig — har De nu ingen Kæreste?

Pigen: Undskyld Frue, men De véd nok, Militærhemmeligheder maa man ikke forraade!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Hr. Holmblad, Ama'ers Millionær,
hvem selv Ministren gæster,
han har en Mødding, som især
den Køhlersvej forpester.
Men Birkedommer Olgaard smukt
sin Næse holder fra den Lugt,
han jager Arbejdsfolk paa Flugt
til Mulkter og Arrester.

Den Ret som plejes her til Lands
gaar over Urets-Grænsen,
man fletter Ploug en Hæderskrans,
beskytter Christian Jensen,
man lader Parmo ganske frit
paa Snedkerfaget kaste Skidt
og kalde Clemmensen Bandit, —
se saadan er Tendensen.

Stem saa blot op en Folkesang,
af Plougs de gamle, gode,
som lød om Adels høje Rang
og Folk foruden Ho'ede.
„Nu galer Hævnens Hane rød"
og Ploug, hvis Sang man troede død,
staar frem igen af Tidens Skød
og bli'r igen paa Mode.

Værkfører Bundsen er Profos
hist paa Maskinfabriken,
og Helms tør ikke byde Trods,
thi B. staar for Butiken,
saa sort et Navnebrædt har han,
og vé enhver selvstændig Mand,
han bliver sat i Bundsens Ban,
og Helms la'er ham i Stikken.

Tandlægekrigen er i Gang
og Lindhardt gi'er paa Gumme,
enhver, som ej har Læges Rang,
skal puttes i en Brumme.
Ej Tænder ud maa trækkes her
med Sytraad eller af Barber,
den Kunst er nemlig meget svær
og Folk er nu saa dumme.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det kunde alligevel ikke være saa galt, min Kære, om vi her i Byen kunde faa oprettet saadan en Forening som Damerne i Berlin har til at udspionere hvad de gode Ægtemænd ta'er sig for naar de er ude paa egen Haand, og jeg skulde saamæn ikke være den sidste paa Farten naar det gjaldt at søge disse væmmelige Mandfolk op omkring i deres Smuthuller, og hvor de nu ellers har deres Leben med Pigebørn og Svir og alt hvad de kan finde paa at bruge Pengene til saa snart de kan slippe bort fra deres stakkels Koner, og jeg havde virkelig glædet mig til, at De vilde være med i Sammensværgelsen, kære Fru Stork, for De har jo selv været med paa Livet i Deres Tid og kender mange Ting, som en stakkels Idiot som jeg ikke aner — aa! De behøver ikke at blive bange, min Kære, det er slet ikke min Hensigt at blande mig i Deres Sager, jeg mente bare, at De kender jo Byen temmelig godt og véd, hvor man skal søge for at finde og De véd jo ogsaa fra den Tid, da De lejede Aftrædelsesværelser ud, hvorledes — naa, ja, ja, saa taler vi ikke mere om det, og det kan jo heller ikke nytte, for jeg kan nok tænke, som jeg sa'e til mig selv forleden, at siden De har stiftet Bekendtskab med ham som De kalder „Grossereren" — hva' „gør" han egentlig i den Grosser? — naa, det kan forresten være mig ligegyldig og Dem med, min Kære, naar bare han gi'er Dem, hvad De skal ha'e — Hva'behager? Faar De Ingenting, ikke en rød Øre, si'er De! — Ih, Du Allstyrende! Men, kæreste Fru Stork, hvor kan De dog være saa rent ud sagt letsindig i Deres Alder, at indlade Dem med et Mandfolk og lade ham ødelægge Deres gode Navn og Rygte — for det gør han! uden i det mindste at sikre Dem? Det skulde bare være mig, De kan tro. Grossereren skulde saamæn komme til at føle, at han var kommen i Menneskehænder, for det eneste Mandfolkene har Respekt for det er, naar de bliver klog paa, at Kærlighed er noget der smager af Skillingen, men hvad de faar gratis af den Slags det regner de ikke for noget, det maa jeg saamæn bekende med Skade, det utaknemmelige Skarn — naa det var ikke det vi skulde tale om, men De maa nu heller ikke bilde mig ind, at De saadan — Naa — aa, han er ikke af den Slags, bare en Ven — naturligvis! Hm! og en meget opofrende Ven, ikke sandt? som spilder sin Nattesøvn for at vaage over sin kære Veninde til Kl. 5 om Morgenen for at ingen

slemme Mennesker skal komme og ta'e hende! Aa, det er véd Gud kønt af ham, den rare Grosser! Ha! ha! ha! Kan De høre, min Kære, jeg er slet ikke nøffen til at spionere, vel? Men nu maa De ved Gud ikke græde, for Herregud, det rager jo ikke andre Mennesker og jeg taler jo bare, som Deres fortrolige Veninde der vil Deres Bedste, og hvis jeg nu faar den Spionforening i Stand saa kan De tro jeg skal ogsaa nok opdage, hvis Grossereren er Dem utro og fører et større Lager af ældre Koner, for véd De hva', min Kære, jeg kan finde mig i at de unge Piger sværmer for denne hersens „Trarara bom trara", som er bleven saa moderne, for de har jo ikke bedre Forstand, men naar ærbare Koner bliver tummelumske paa deres gamle Dage og synger i Kor med Grosserere og den Slags: „den vil vi osse ha'!" — saa sier jeg Tak for Kaffe!

En Mand med Takt.

„Dannebrog" for den 20. ds. meddeler sine Læsere, at dets Musikanmelder har fratraadt sin Stilling ved Bladet.

Beroligende.

Det meddeles herved mine ærede Kunder, at jeg kun blander min Mælk med kogt Vand.

Mikkelsen, Mælkemand.

Om Ægtefælle.

Assessoren: Deres Hustru paastaar, at De har villet forgive hende med Arsenik. Hvad siger De til det?

Tiltalte: Har man hørt Mage til Bagvaskelse! Jeg forlanger øjeblikkelig Obduktion.

Kedeligt.

— Du kom nok slemt afsted i Aftes. Du hældte jo Din Suppe i Skødet paa Frøken Madsen og spolerede hendes ny Kjole.

— Ja, det var sgu kedeligt — saa meget mere som man i godt Selskab umulig kan forlange Suppe en Gang til!

I Sporvognen.

Konduktøren (til en ung Pige): Hvor skal De hen?

Pigen (forlegen): Skal De absolut vide det?

Kond.: Ja, det maa jeg vide for Betalingens Skyld.

Pigen: Naa, ja naar det ikke kan være andet — jeg vil besøge min Kæreste.

Ufatteligt.

Den Logerende (til sin Værtinde): Maa jeg betale Dem min Gæld, Madam Svendsen.

Værtinden: For Himlens Skyld, Hr. Møller, De vil da ikke gøre en Ulykke paa Dem selv?

Hvad mente hun?

Fruen: Farvel! Lad os nu se Dem ofte-Dahl!

En To-Kroners Oplevelse.

Med Glans jeg ud af Mønten sprang,
det kan ej nogen nægte,
smukt var mit Ydre, ren min Klang,
thi jeg var ganske ægte.
Jeg i en Sæk, solid og stor,
blandt andre blanke Penge,
kom til en Fabrikants Kontor,
dog der jeg blev ej længe.

Selvsamme Dag, ved Aftenstid
paa Vandring atter gik jeg. —
En Arbejdsmand, for Dagens Slid,
som sløj Betaling fik mig,
at jeg af ham snart Afsked fik,
var hvad jeg kunde vente —
Han til en Pantelaaner gik,
sit Værktøj hjem at hente.

Hos Pantelaaneren jeg laa
i flere triste Dage;
thi hvad jeg hørte der og saa,
var lutter Sorg og Klage.
En Kone græd: Min Mand er død,
det om et Laan sig drejer." — —
To Kroner, Manden hende bød,
hvorpaa jeg skifted' Ejer.

Nu gik hun hen, hvor Præsten bor,
at faa sin Mand begravet
Mig Præsten fik, og nu hun tror,
at al Ting godt er lavet.
Men Præsten sa'e: „Jeg trode dog,
De bedre var ved Muffen,
min Tale bli'er derefter!" — og
saa smed han mig i Skuffen.

Pastorens Søn (Studenten) kom
og bad i høje Toner:
„Aa, kære Fa'er, min Pung er tom,
laan mig en halv Snes Kroner,
jeg dem til Bøger bruge skal." —
Men det var Løgn — Filuren
gik ud og slog et vældigt Knald,
og jeg kom med paa Turen.

Hvorledes Nattens Rummel gik,
jeg kan ej rigtig sige;
men efter Dans, Musik og Drik,
jeg havned' hos en Pige.
Om Morgenen kom der en Knast
og sa'e: „Flyt ud med Grejen!" —
Det Værten var, som i en Hast
kom for at kræve Lejen.

Han greb mig med sin gridske Klo
og stak mig i sin Pose,
men siden kom jeg til at bo
i Fyrens gamle Hose.
Nu har jeg tilbragt flere Aar
hos den infame Gnier,
og Guderne maa vide, naar
han atter mig befrier!

Ondskabsfuldt.

— Du kan ikke fatte, hvor min Mand er distræ.
— Jo det tænkte jeg straks, da jeg hørte, at Du havde giftet Dig.

Misforstaaet.

Bonden: Knap nu Dit Kjoleliv op, Maren, for her ka' vi ordenlig ta' for vos a Retterne!
Tænk bare: Æde te Middav fra 12 til 5 for 35 Øre -- ded æ li'egodt rimeli' Betaling, hva?

Lighed.

Et socialt Skyggebillede.

(Sluttet).

Et Skrig! Paa Tilhørerpladsen falder en Dame i Afmagt. Man iler hende til Hjælp; Retslægen bringer hende til Bevidsthed og ledsager hende ud. Der er atter Ro i Salen. Defensor slutter med Patos sin Tale og lader sig saa udmattet falde ned paa en Stol. Den Anklagede hulker højt.

Aktor frafalder sin Replik trods Defensors Vildfarelser og Modsigelser; han kan saa meget lettere give Afkald paa at gendrive Defensors Paastande som jo Sagen er aldeles klar.

Efter en kort Raadslagning afgav saa de Edsvornes Formand — en velnæret Husejer — med en af moralsk Harme skælvende Stemme den Kendelse, at den Anklagede enstemmig var kendt skyldig i Barnemord.

Retten dømte den Anklagede „under formildende Omstændigheder" til 6 Maaneders Fængsel. Statsadvokaten anmeldte at det offenlige vilde apellere Dommen, der var for mild. Defensor haabede paa Frifindelse ved en højere Instans. Retsmødet var endt. Tilhørerne forlod Salen. Men ude paa Gangene og paa Gaden blev der ivrigt debatteret videre om Sagen. Nogle kvindelige Røster tog lydeligt Parti for den Anklagede og fordømte Forføreren medens Mændene søgte at tage ham i Forsvar. Men Defensor, der just steg ind i sin Droske, syntes ikke at være ganske tilfreds med Udfaldet; han havde gærne set, at hun var bleven frifunden. Aa, disse Edsvorne! De er undertiden saa forfærdelig moralske, tænkte han; især naar det gælder at straffe de „lavere Folkeslags" Fejl. — Han er meget radikal, den unge Sagfører, og — ærgærrig.

III..

Frøken Olympia var imidlertid fuldstændig kommet sig efter sit pludselige Ildebefindende i Retssalen. Hun laa paa Divanen i sit Boudoir og ærgrede sig over sin Svaghed, hun var vred paa sig selv. Hvad kom det egenlig hende ved, at denne Tjenestepige berøvre fra fjerde Sal havde faaet sin Dom? Der skete hende jo kun hendes Ret? Var hun ikke en Barnemorderske? — —

Og denne uforskammede Defensor! Havde han maaske figtet til hende, da han i Gaar talte om „visse Teaterprinsesser?" Sandsynlig hørte han til hendes hemmelige Tilbedere, hvis anonyme Billetter hun ikke besvarede. Og hvad havde han ment med den „sociale Lighed"? Vil han maaske stille hende paa lige Trin med en Tjenestepige? — At tænke sig, hvad disse Defensorer nu til Dags kan finde paa at snakke om! Bare Reklame! Ikke andet!

Hun rejste sig og traadte hen til Vinduet. Der oppe havde hun boet, den stakkels Synderinde, der vel nu, pint af Fortvivlelse, i den skumle Celle ruger over sin Skæbne, anklager sig selv fordi hun var saa formastelig at mene, at ogsaa hun havde en Ret til at elske og til at blive elsket; at ogsaa hun havde Krav paa Kærlighed og Lykke. —

Det ringede; Kammerpigen meldte Grev Gømøry.

„Lad ham træde ind."

Og hun gik ham i Møde, for at han skulde forjage hendes mørke Tanker.

„Hvad mener De, Greve, om den saakaldte „sociale Lighed?"

„De behager at spøge, min Kære! De synes at være i godt Humør . . . . . Ha, ha, ha! „Social Lighed?" En latterlig Uting!"

Denne Gang talte Greven Sandhed.

Trøst.

— Men sig mig, hvad siger Fru Dork, den Stakkel? I Gaar skak hendes Mand jo af med Kokkepigen. Hvorledes tager hun det?

— Aa, med stor Ro. Der er ingen Ulykke sket, siger hun, for Pigen skulde alligevel skifte til den første.

En Rundrejse.

„Ravnen" sad forleden Dag paa sin grønne Gren og glædede sig over vel tilendebragt Dagværk. Da bragte Budet os et Visitkort, der saa saaledes ud:

V. Secher

Lad ham komme ind, svarede vi, og anbragte os i den til Audiensen passende Stilling.

Hr. Secher traadte ind. Det var en høj, bleg Mand med Overskæg og Fip og enhver Bevægelse præget af en vis nervøs politisk Energi.

De ønsker? spurgte vi.

Jeg tilbyder „Ravnen" Korrespondancer.

Ellers Tak! vi befatter os ikke med den Slags Stof.

Jamen! det er ikke almindelige Korrespondancer. Det er fra en Rejse, det politiske Kompas hel rundt.

Tak! det er heller ikke ganske originalt. Den Rejse har jo baade Rasmus Clausen med flere andre gjort.

Jamen; jeg gør min Rejse paa en ganske splinterny Maade. Jeg tilbyder at gaa Kompasset helt rundt uden Spor af politisk Overbevisning.

Ah! ja saa; det er noget andet; men hvorledes vil De tro at kunne gøre det?

Intet er lettere. Jeg trænger bare paa, hvor der er noget at hole; hvor der ikke er noget at hole trænger jeg ogsaa paa, blot for ikke at blive glemt. Hvor ikke min Virksomhed som Journalist kan bringe mig til Fadet —

Det er vist ogsaa kun de færreste Steder, indskød vi.

Han bukkede og vedblev: — der hænger jeg paa som politisk Fyldekalk og Overløber. Det skal nok gaa.

Vel! paa de Betingelser kan vi bruge Dem. Hvornaar starter De?

Allerede i dette Numer. Jeg gaar fra „Dagsavisen" til „Morgenbladet" som kras Venstremand, og saa skal jeg nok sende Dem videre Besked.

All rigth — Lykke paa Rejsen da.

Tak skal De have.

Vi skal i de følgende Numre holde vore Læsere á jour med hans Rejse og dens videre Gang.

„Ravnen"

En Grev v. Rasberg gav en Gang Kurfyrst Frederik af Sachsen det Raad, at erobre Byen Erfurt — det vilde højst koste ham fem Mand. „Vil Du være en af de fem?" spurgte Kurfyrsten.

Bag Kulisserne.

Danserinden: I Gaar saa jeg Dem soupere med en anden Dame. De er mig utro, Greve!

Greven: Jamen, Alma, er Du da tro?

Danserinden: Det er en anden Sag. De er jo ikke ved Balletten!

Følelig Forskæl.

En Herre (I Ørstedsparken): Hør, I to smaa Drenge I ligner jo hinanden som det ene Æg det andet!

Aage: Vi er ogsaa Tvillinger.

Herren: Naa, men hvorledes kender man Forskæl paa Jer? Der maa dog være et Kendetegn.

Kai: Jeg faar altid flere Prygl end min Bro'er.

„Ravnens" Prisopgaver.

Spørgsmaal.

1. Er Ordet Bandit i Følge sin gængse Betydning i Sproget at opfatte som et Skældsord eller et Hædersnavn?
2. Kan Ordet „Bande" siges at have en nedsættende Betydning, naar det bruges om en stor og udbredt Fagforening?
3. Er Ordet Ransmænd en fælles Hæderstitel, eller er det det modsatte?

Svarene paa disse tre Spørgsmaal bedes tilstillet „Ravnen" inden ret mange Dage, og vil den bedste Besvarelse blive premieret med et Aftryk af Hof- og Stadsretsdommen af 19 September 1892 i Sagen Clemmensen kontra Olsen.

Skanker og Skoser.

Der siges, at Prins Georg ryster slemt i Buxerne i disse Dage. Man har nemlig opdaget, at der er noget der „Hick"er.

*

„Fra Pest-end til Westend, dramatisk Tyfusbagatel, opføres i denne Tid i London.

Personerne:

En Prins.
En Syerske.
Et Par Buxer.
Nogle Bakciller.

*

Spørgsmaal: Hvad kan man sige, om den Kontrakt, som en vis Apoteker i Aarhus lader sine Provisor'er underskrive, før han antager dem.

Svar: At den er „Provisor"isk.

Skeptisk.

Bankierens Frue: Vor Datter har gjort en stor Erobring! Baron Bumlenberg har friet til hende!

Bankieren: En net „Erobring", naar jeg maa betale Krigsomkostningerne!

I Retssalen.

Tyvens Hustru er indkaldt som Vidne og underkastes et skarpt Krydsforhør.

— De er gift med Forbryderen?

— Ja.

— De vidste, da De giftede Dem med ham, at han var Indbrudstyv?

— Ja.

— Hvorledes kunde De dog indgaa Ægteskab med et saadant Menneske?

— Jo, ser De, Hr. Assessor, jeg begyndte at blive gammel, og til Slut havde jeg mellem mine Tilbedere kun Valget mellem en Forhørsdommer og en Indbrudstyv .....

Krydsforhøret blev straks afsluttet.

— Studenten: Det er en væmmelig Forkølelse, jeg har faaet! Heldigvis skal jeg i Morgen til Eksamen, saa faar jeg nok saadan ind at svede paa, at Forkølelsen gaar over.

Rekrutundervisning.

Løjtnanten: Naar bærer Soldaten Kepi?

Rekruten: Hver Gang han har den paa Hovedet.

Lykønskning.

Tjenestepigen: Maa jeg gratulere Fruen paa Deres Fødselsdag og ønske Dem alt godt; det slemme behøver jeg ikke at ønske Dem, det kommer af sig selv.

Fra Eksercerpladsen.

Sergeanten: For Satan, Fløjmand, marscher lige ud! Gaar han der med sine lange Pibestilke og kradser Kærestens Navnetræk i Sandet.

Det gaar lige op.

Nini: Giv Dig ikke af med Baronen, han har et falsk Hjærte!

Mimi: Men ægte Brillanter!

Moderne Annonce.

Romantisk beliggende Badehotel, klimatisk Luftkur, idylliske Punkter, paa 500 Badegæster gennemsnitlig ti Forlovelser.

Omvendt.

— Hvor kan det være? Rasmus er allerede paa fri Fod og Ole „fidder" endnu

— Ja — Uærlighed varer længst.

Fra Gaden.

— Hvem var den Herre, Du hilste?

— Min første Patient. Jeg har i 20 Aar været hans Huslæge.

— Død og Pine! Sikken Hestenatur han maa ha'e!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Barikadekamp.

Det dristige Renovations-Kompagni
sin Stilling saa tappert forsvarer,
at ingen skal komme med Næserne i
de yndige duftende Varer.

Selv Borgernes velvise Fædre, fy føj,
var nærved at komme paa Potten,
da de vilde se, om, der i dette Møg,
tilfældigvis var something rotten.

Nr. 40.

RAVNEN

Søndag d. 2. Oktober 1892.

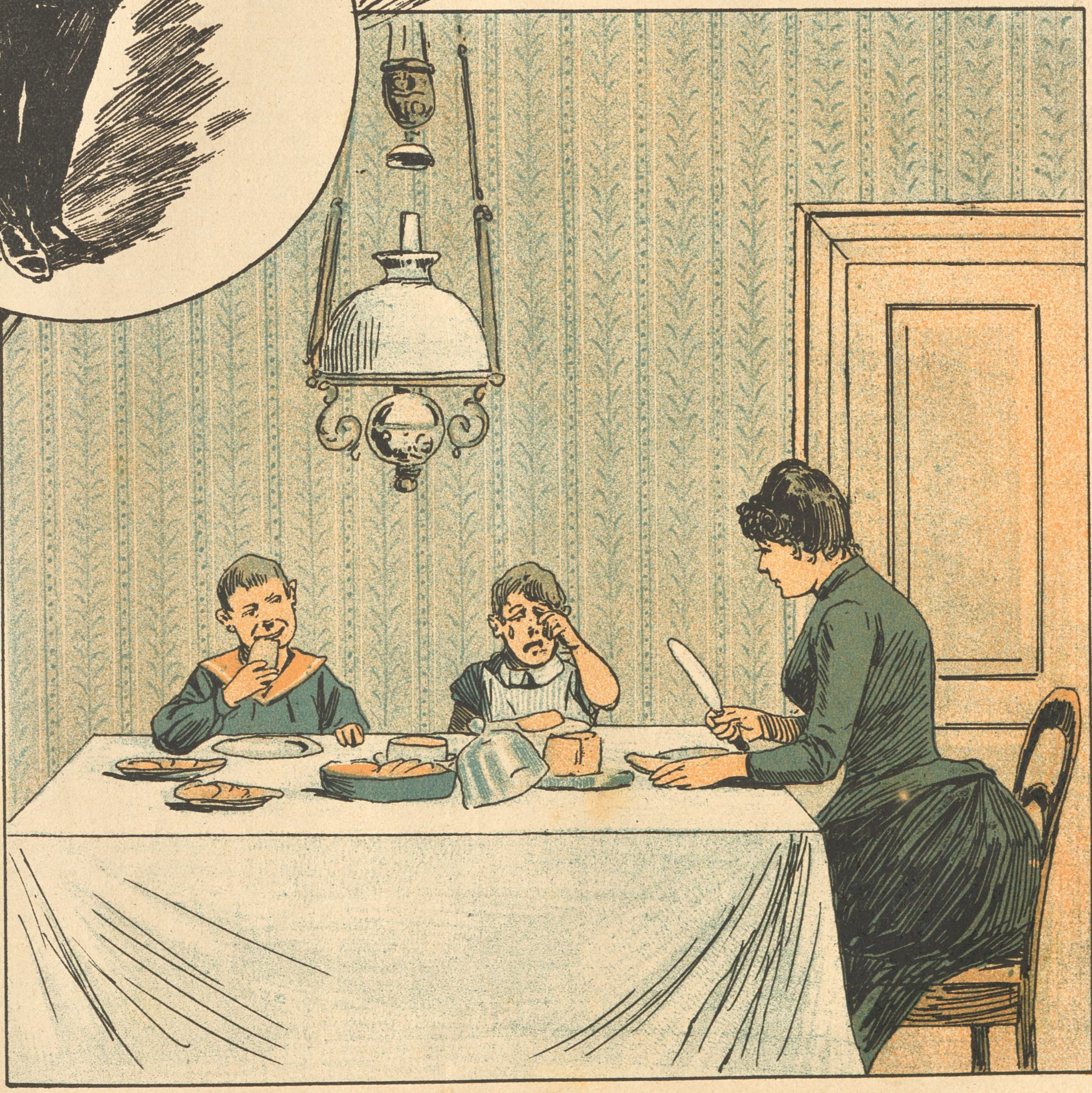

Moderen: Hvad græder Du nu for, Barn? Har I ikke faaet lige meget Sveitserost begge to?

Lille Betty: Jo, men der er større Huller i Aages Ost end i min.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Menuetten af Elverhøj.

Vort „Dannebrog" har faaet et Ben,
et pillet Ben at gnave,
for ingen Penge Hr. Wirén
skal Rejsebreve lave.
Naa Herregud Alberti maa
paa Skillingerne passe,
til selv det skal paa Rejse gaa
med slunken Sparekasse.

I vores Almanaker staar
et Aarstal som skal sige,
at Jorden har et Præsteaar;
jeg husker ej saa lige
hvad Tallet er — men det er Snak,
det her med Jordens Alder,
men Tallet af vor Almanak
først med Ministren falder.

I „Værnet" har der været Sjov,
thi „Værnet" har en Have,
hvor Frederik vil have Lov
til Rumleri at lave.
Men Havens Folk kan ikke li'e
de Tramp af Fred'riks Fødder,
de holder mer af Silleri
og store Gulerødder.

Da Brødet sidste Sommer gik
betydligt op i Prisen,
de Spekulanter Feber fik,
men Enden er paa Visen,
at mer end en blev insolvent
og en paa Bidstrup endte,
det er s'gu, hvad de har fortjent
og hvad de kunde vente.

Lars Oftegang er Venstremand
for Højres Sag at gavne,
paa Morgenbladskontoret han
ved Valget sletted Navne.
Alberti sidder paa hans Skød
og Bojsen træ'r hans Støvler,
og Secher æder af hans Brød
mens han om „Venstre" vrøvler.

Testamentet.

Af Guy de Maupassant.

Jeg kendte en underlig gammel Ungkarl, som kaldte sig René de Bourneval. Han besad en elskværdig, om end lidt stille Omgangsmaade, var tilbageholdende og meget skeptisk. Hans Skepticisme var endog skarpt udpræget og bidende og lod ham med særlig Dygtighed kort og træffende ramme Verdens Skinhellighed. Han plejede ofte at sige: „Der gives ingen høflige Mennesker, eller de er det idetmindste kun, naar det tjener deres Lastefuldhed."

Han havde to Brødre, Herrerne de Courcils, med hvem han ikke plejede Omgang, og paa Grund af Navnenes Forskellighed troede jeg, at han stammede fra et andet Ægteskab. Man havde oftere sagt mig, at der havde tildraget sig en sælsom Historie i hans Familie, men havde ikke fortalt mig noget nøjere derom.

Da jeg syntes udmærket godt om denne Mand, saa blev vi snart Venner. En Gang tilbragte jeg en gemytlig Aften hos ham, og i Samtalens Løb spurgte jeg ligesom tilfældig: „Er De født i Deres Moders første eller andet Ægteskab?" Jeg saa ham blegne lidt, saa rødmede han, og synlig forlegen forblev han et Øjeblik tavs. Men straks efter smilede han paa den ham egne melankolske og blide Maade og sagde: „Min kære Ven, hvis det ikke keder Dem, saa vil jeg give Dem ret sælsomme Oplysninger om min Oprindelse. Jeg anser Dem for at være en forstandig Mand, frygter altsaa ikke, at Deres Venskab for mig vil lide derved, og skulde det alligevel ske, saa vilde jeg ikke mere betragte Dem som Ven.

Min Moder, Fru de Courcils, var en svagelig, lille, tilbageholdende Kvinde, som hendes Mand havde giftet for hendes Formues Skyld. Hendes hele Liv var et Martyrium. Hun var af et kærlighedsfuldt, frygtsomt, sintfølende Gemyt og blev raat behandlet af den, der skulde have været min Fader, han var en af disse Grobrianer, som man kalder Landadelsmænd. En Maaned efter Bryllupppet stod han allerede i Kærlighedsforhold til en af Tjenestepigerne og udvalgte sig desuden snart Elskerinder blandt sine Forpagteres Hustruer og Døtre. Dette hindrede ham paa ingen Maade i at have to Børn med sin Kone, og vilde man regne mig med, blev det tre. Min Moder tav til det altsammen og levede upaaagtet for sig selv i dette støjende Hus, levede akkurat som de smaa Mus, der lydløst glider hen under Møblerne. Hun var saa let at forjage, man kunde lade hende forsvinde i et Nu, hun skælvede bestandig og saa paa Folk med sine urolige, aarvaagent klare, altid angstfuldt forskende Øjne, med disse Øjne af hvilke der altid lyste Bestyrtelse og som Frygten aldrig forlod.

Alligevel var hun smuk, meget smuk endog og ganske blond; hendes Haar havde en ejendommelig askeblond Farve, der lige som gav Genskin af hendes Væsens Frygtsomhed, det var som om hendes Haar paa Grund af denne idelige Frygt var blegnet en Smule.

Blandt de Courcils Venner og stadige Gæster paa Slottet var en forhenværende Kavalleriofficer, en Enkemand. Han var en frygtet, hidsig, men dog hjærtensgod Mand, i Stand til de kraftigste Beslutninger. Saaledes var de Bourneval, hvis Navn jeg bærer. Forøvrigt en høj, slank, lystig Verdensmand med stort sort Overskæg; jeg ligner ham meget. Denne Mand havde læst meget og tænkte anderledes end sine Standsfæller. Hans Oldemoder havde været en Veninde af J. J. Roseau og man havde altid sagt, at han havde arvet noget af denne sin Oldemoders Forbindelse med Digteren. Han kunde uden ad „Le Contrat Social" — „La Novelle Heloise" og alle disse filosofiske Værker, som efterhaanden har forberedt den fremtidige Omstyrtning af vore gamle Skikke, vore Fordomme, vore forældede Love og vor enfoldige Moral.

Han elskede min Moder, lod det til, og blev genelsket. Dette Kærlighedsforhold vedblev at være saa hemmeligt, at Ingen anede noget om det. Den stakkels forladte, hjælpeløse Kvinde sluttede sig i sin Fortvivlelse til denne Mand og lærte i Omgangen med ham at optage i sig hans Tænkemaade, hans Ideer, en fri Fø-

lelse og en uafhængig Kærlighed. Men da hun var saa frygtsom at hun ikke vovede at tale højt, saa blev alt ophobet og indestængt i hendes ligesom hermetisk tillukkede Hjærte.

Begge mine Brødre var haarde i deres Opførsel mod hende lige som deres Fader, de kærtegnede hende aldrig, var kun vante til at regne hende for intet i Huset og behandlede hende som en Barnepige.

Jeg var den eneste af hendes Sønner, hvem hun i Sandhed elskede, og som elskede hende.

Hun døde. Jeg var den Gang atten Aar. Her maa jeg, for at De kan forstaa det følgende, tilføje at min Moder i økonomisk Henseende allerede retslig havde affundet sig med sin Ægtefælle, at der var fastgjort en Formuefordeling til Fordel for hende og at hun takket være Lovens Kunstgreb og en dygtig Sagførers tro Hengivenhed havde sikret sig den Ret, at oprette et Testamente efter sit eget Ønske.

Vi blev altsaa underrettede om, at der hos denne Sagfører befandt sig et Testamente og vi blev opfordrede til at overvære dettes Oplæsning.

Jeg husker det, som om det havde været i Gaar. Det var et glimrende, gribende, sælsomt og overraskende Optrin: Dette Oprør efter Døden, dette en Døds Frihedsskrig!

Den fra Gravens Nat lydende Tilbagefordring fra en Martyrinde, der sit hele Liv var bleven mishandlet af dem der skyldte hende Kærlighed og Beskyttelse, — dette fra den tavse Ligkiste udslyngede fortvivlelsesfulde Opraab til Uafhængigheden!

Den Mand, som troede at være min Fader, en kraftig, rødkindet Mand, der altid mindede om en Kreaturhandler, og mine to Brødre, kraftigt byggede Fyre paa tyve og toogtyve Aar, sad roligt ventende paa deres Pladser. Hr. de Bourneval, som ligeledes var indbudt, traadte ind i Salen og tog Plads bagved mig.

Han var meget bleg, og bed ofte i sit Overskæg, der kun var graanet ganske lidt. Han ventede uden Tvivl paa, hvad der vilde ske.

(Sluttes)

God Anledning.

Hun: Kære Ven, i Dag skulde Du anholde hos Fa'er om min Haand.

Han: Er han da godt oplagt?

Hun: Tvært imod! Han er rasende over den store Regning fra min Dameskræderinde og derfor vil det glæde ham, at det næste Gang bliver Dig, der maa ud med Mønten.

Den lille Materialist.

Læreren: Naar Du staar oppe paa Rundetaarn, falder ned, men kommer ikke til Skade — hvad er det?

Kai: Et Held.

Læreren: Men naar Du gaar op igen, falder ned anden Gang og slipper godt fra det — hvad er det?

Kai: Et Tilfælde.

Læreren (fortvivlet): Men hvis Du, glemmende Forsynets Langmodighed, gaar op for tredie Gang, atter falder ned, og forbliver uskadt — hvad er da det?

Kai: Øvelse!

Nemesis.

Ægtemanden (vender hjem fra en Rejse; efter at de første Velkomstkærtegn er udvekslede): Naa, lille Kone, har Du nu ogsaa været mig tro?

Konen: Om jeg har?! Du havde jo ikke fortjent andet, kære Mand! Jeg har været Dig lige saa tro, som Du mig!

Manden (afsides): Tak, Skæbne!

Hvad Folk kan hitte paa.

Mel.: Lott ist todt.

Det stundom volde kan Besvær
at hitte paa en Nyhed,
nævn blot den Ting, som ej enhver,
her i vor glade By véd.
Nær Bladene var faldet a',
de blev saa rædsom matte;
den dødelige Kolera
lidt Liv dog i dem satte.
Hvorfra de skulde Spalteføde faa
var heller ej saa ganske let for dem at hitte paa.

Ja, det er dog forskrækkeligt,
hvor Folk maa spekulere,
for nogenlunde tækkeligt
at kunne eksistere.
Jeg kender en opfindsom Mand,
som for at tjene Hægter,
i Ordets reneste Forstand,
sig gennem Livet fægter.
Ja, tænk en Gang, for Damerne de smaa,
han har en veritabel Fægteskole hittet paa.

Nys i Bethesda, Wilhelm Beck
agered' Fægtemester,
han rasled' med sin Præstesæk
for de indbudte Gæster.
Han til Santhalmissionens Pris
opsendte sine Bønner,
og paa sædvanlig Købmandsvis
han véd, hvad bedst sig lønner.
Hvem der var ked af Bønner, The ku' faa —
Ja, det, er dog forskrækkeligt, hvad Beck kan hitte paa.

Det er forbi med Tivoli,
Sæsonen var lidt gnaven,
skønt der med Høstfest hængtes i
og gratis Bal i Haven
Det regned' tidt paa Præsten, men
det drypped' ej paa Degnen;
det sa'e selv Busch, da han gik hen
og blev „brændt a'" — af Regnen. —
— Johansen lod ved Nat Ballonen gaa,
hvad Pokker skal da Tivoli vel mere hitte paa.

Det kniber nok for bitte Lars
med denne Sammensmæltning,
som han har lavet — Gu'beva'rs
det bli'er en svær Omvæltning —.
Med Lars og Højre var det hedt,
men siden Makkerskabet,
han dyppes i sit eget Fedt
og nøjes pænt med Skrabet —.
Naar nu vor Rigsdag samles, vil vi faa
at se, hvad nye Kunster bitte Lars kan hitte paa.

Mon de londonske Journalister havde tænkt sig, at de skulde komme til at gøre i Prins Georgs Bukser?

Av!

Lægen: Hvem har ventet længst?
Skræderen: Jeg, Hr. Doktor! Det er over et Aar siden at jeg leverede Dem den Klædning.

Tvetydigt.

— Naa, hvorledes lever Du med Din Kone?
— Aa, vi slaar os igennem.

Uddrag af Ravnens ny Ordbog.

Menneskeæder — en Menneskeven, der driver det for vidt.
Hjærte — en Digters Blækhus.
Diplomati — den længste Vej fra et Punkt til et andet.
Guillotine — en lille Luge, med Udsigt til Evigheden.
Grim — „men saa god og med en udmærket Taille."
Mode — kloge Kvinders Kunst og Færdighed i at paaklæde andre — til Fordel for dem selv.
Tale — en af de hyppigst anvendte Maader, naar man intet vil sige.
Den Elskede — Herskerinde.
En Tykmave — en Mand, hvem det gaar saaledes, at han ikke kan gaa.
Fortabt — en Kvinde, som hver Mand kan finde.
Forsoning — et Skridt til Skilsmisse.
At forynge sig — en anden Maade at ældes paa.
Bestandig — Ja, min Engel.
Eftertanke — naar man er dum, er det en slem Historie.
Vilde — Mennesker, som bærer Ringe i Næsen i Stedet for i Ørerne.
Soirée — man kan ikke gaa derhen tidt nok; det er saa morsomt — at gaa derfra.
Nul — nitten Mænd af tyve og tyve Kvinder af nitten.

Kor af Værnets Haveejere.

En Ting mangler ved den Have,
„Værnet" er af Lave!

En af de mange betænkelige Følger af Koleraen i Hamborg siges at blive den, at de derværende Baadførere, Færgefolk etc. herefter kun vil sejle i kogt Vand.

Naturligvis.

Læreren (der har talt om Tyveri): Altfaa, lille Hans, naar Du stjæler Din Broders Smørrebrød — hvad saa?
Hans: Saa kommer vi op at slaas, Hr. Lere!

Paa Strøget.

Han: Smukke Frøken, tillader De, at jeg ledsager Dem?
Hun: Hvorfor ikke? men seks Skridt bag mig og i Livré.

Tilstrækkeligt.

Teaterdirektøren: Har De tidligere forsøgt Dem i naive Roller, lille Frøken?
En ung Dame (der søger Engagement): Hr. Direktør, jeg har været forlovet tre Gange.

En skikkelig Fyr.

Jokumsen: Sig mig, Hr. Prokurator, er der noget i Vejen for at jeg, der er over 50 Aar, har været gift i 15 Aar og er barnløs, kan adoptere min Svigermo'er.

Per og Lars.

Mel.: Jun var Nigger:

Per er „Neger" og Lars er blank,
Trip trap, oven i Issen, ja!
Per er „mukken" og Lars faar Bank,
klip klap, klip, bli'er dygtig klappet a'.
Per han skriver baade Dit og Dat,
Trip Trap Trip, det maa nu han forstaa.
Lars ved næppe, hvordan det er fat;
Trip, Trap, knap hvad Ben han tripper paa.

Lars var Højres den fuldtro Mand,
Trip Trap, trampede, Tykt og Tyndt;
Sammensmæltning han fik i Stand,
Trip, Trap, han er den, der har begyndt
Moderationen og Højre fik
Klip, Klap, Klip — han klappet sammen pænt,
nu siger Per, det er fejl Bestik,
Trip Trap, det har Lars skam ej fortjent.

Per'ses Fa'r var Minister før,
maatte Trip, Trap, trippe a',
giver nu Sønnen i Sejlet Bør,
Trip, Trap, Trip Trap, alt hvad han vilde ha';
han som Hjemmelsmand sig navngi'er brat,
Klip, Klap, Lars han vil ha' klappet a';
Per han skriver baade Dag og Nat,
Klip, Klap, Lars; nu kniber det, Uha!

Carstensen møder til Overflod,
Trip, Trap ogsaa med Erklæringer;
Lars han kæmper med Heltemod,
Trip, Trap, trodsig mod Besværinger,
som en Lus han mellem Negle to,
Trip, Trap, tripper, han ej slippe væk;
snart hans Venner og han, min Tro,
Knip, Knap, Knips, har faaet deres Knæk.

Kolera-Journalist Stanhopes Menu.

Renkultur-Bacille-Bouillon à la Koch.
Smørrebrød med røgede Kolera-Spiriller.

Bøfsteg med Agurkesalat. — 1 Flaske Hamborger Godtøl.

Bouille-Gelatine med hollandsk Sauce. — 1 Flaske Elbvand — „frisch vom Fass."

Rødgrød med raa Fløde.

2 Snese Blommer, 3 Æbler, ½ Pot sur Mælk.

Donnerwetter!

Det buldrer løs nu paa hver en Kant,
aa hør, aa hør, hvor det dundrede!
Ja, det er nu baade vist og sandt,
at man kan blive forundrede
ved at høre, hvordan det dundrede.

Derude paa Rheden stod der et Slag —
de hørte vel nok, hvor det dundrede,
i forrige Uge ved Nat og ved Dag.
Det var Admiral Schiwe, der muntrede
sig med Skiveskydning, der dundrede.

Hr. Jesper von Bahnson kom ikke tilkort;
saa hurtig han hørte det dundrede,
saa stejled' han ud til sit Garderhøjfort
og det med adskillige hundrede
Artillerister, der dundrede.

Hofftentrykker Ferslew er bleven skældt ud
af Hørup og det, saa det dundrede;
men han tog Revanche med „Tølper“ og „Stud“
og lignende Titler, der muntrede
enhver, som de „Herrer“ beundrede.

Hr. Wilhelm Bech, Allerhelvedeskarl,
med samt adskillige hundrede
Santhalere i Bethesdas Sal
tog ogsaa fat, saa det dundrede;
ved et Gilde de siden sig muntrede.

I Zoologisk Have man hør',
at de brøled' op, saa det dundrede,
men en finsk Baron som Hundedressør,
der med en Løvinde sig muntrede —
man hele Familien beundrede.

Løvinden og Hunden og deres Baron
adskillige Gange forundrede
deres Publikum, en anseelig Portion,
der klappede løs, saa det dundrede,
men nu er der sagt Stop, hvad der undrede.

For Vice- og Værter et stramt Politi,
paa Grund af den Kolera dundrede,
det roded' i ældgammelt Svineri,
som nu blev multkteret i Hundrede-
i Hundredevis, og det muntrede.

Ja, hvad har den Kolera dog ikke gjort,
imens den i Hamborg sig muntrede.
I Sverig gik det nu, som det var smurt,
med Afspærring løs, saa det dundrede,
og her blev vi ækelt forundrede.

Med Dampsporvognen det nok er forbi,
i Aarevis lystigt den muntrede,
sig over en pæn lille Dynge af Lig,
den kørte og det, saa det dundrede,
mens Tittitgens Magt man beundrede.

Geografi.

Læreren: Ved nogen af Jer, hvor Madeira ligger?
Emil (Vinhandlersøn): I Fa'ers Vinkælder.

Bag Kulisserne.

Baronen: Hvad skal jeg gøre for at vinde Deres Hjærte?
Danserinden: Betale min Gæld?
Baronen: Og saa?
Dans.: Saa vil jeg gøre ny Gæld.

Beskeden.

Dommeren: Har Anklagede lovet Dem Ægteskab.
Damen (sukkende): Nej, ikke en Gang den Glæde har han gjort mig.

Det var en anden Snak.

Petersen: Hvis jeg ikke kommer hjem til Kl. 10 i Aften, saa behøver Du ikke at vente paa mig.
Fruen: Det har jeg heller ikke i Sinde, men jeg skal nok komme efter Dig.

I Kasernegaarden.

Oversergeanten (finder en Haarnaal foran Kompagniets Front): Man skulde tro, at Kasernegaarden er bleven til et Harem.

I et herværende Blad averteredes forleden til Salg bl. a. nogle „gamle Pressesager“. — Som det synes „gefundenes Fressen“ for den ny „Kommandør af Dannebrog“.

Fromt Ønske.

Frieren: Aa, kunde jeg dog blødgøre Deres Hjærte.
Faderen: Ikke Hjærtet, men Forstanden, hvis Sæde er Hjærnen, bestemmer min Handlemaade.
Frieren: Bare jeg saa kunde gøre Dem blød paa Hjærnen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Samfundsbillede.

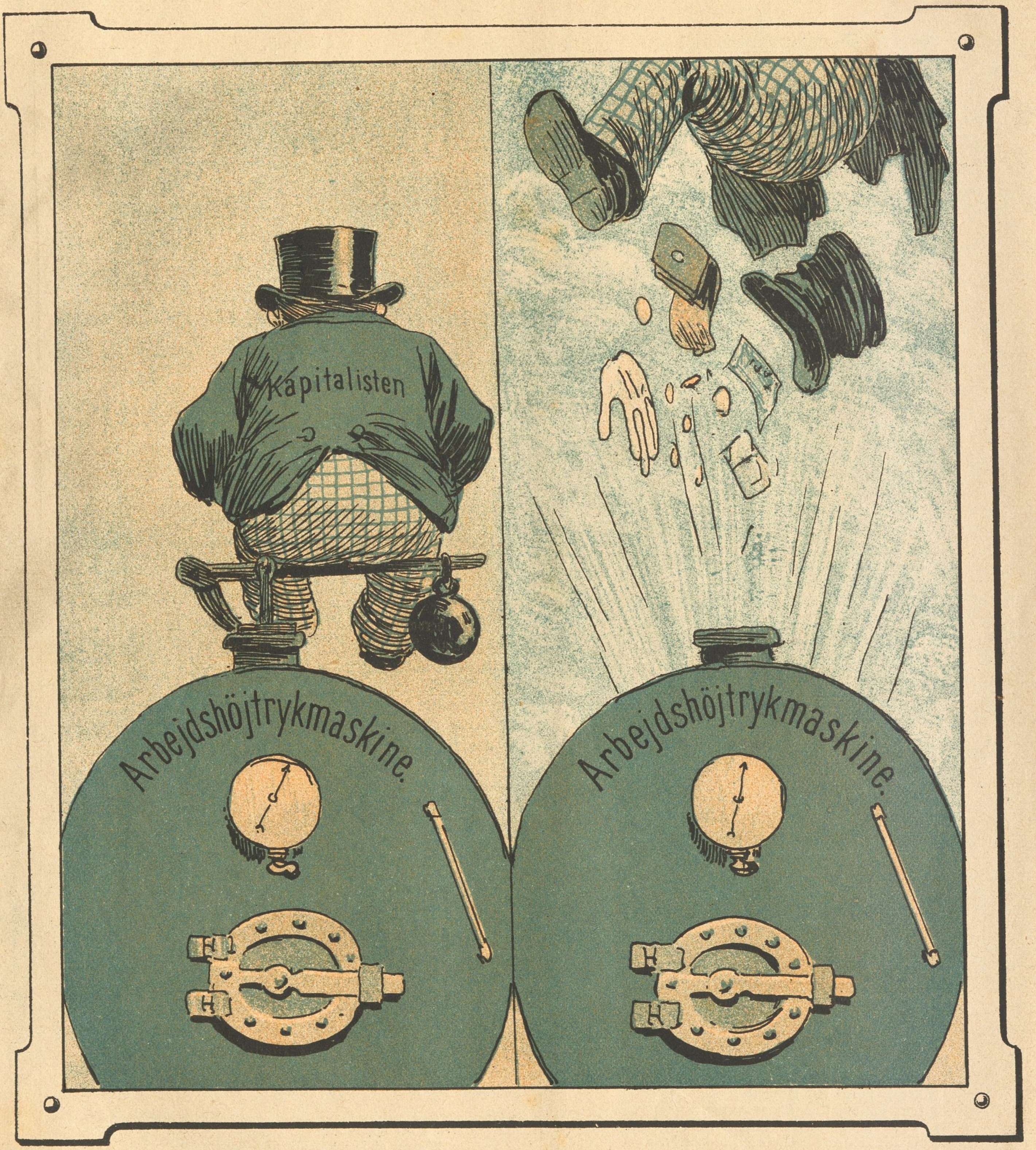

Bare dygtig Spænding. Av! Nu revnede den.

Nr. 41.

RAVNEN

Søndag d. 9. Oktober 1892.

En fornuftig Pige.

— Bedste Frøken, hvis De nu faldt i Vandet, og jeg trak Dem op — vilde De da lykkeliggøre Deres Livs Redningsmand, med til Belønning at skænke ham Deres Haand?

— Hvorfor saa mange Omstændigheder, Hr. Kandidat! Hvis De har Deres Sager paa det Tørre, og kan holde en Hustru og et Hjem oven Vande, saa kan De hos mig ad tør Vej

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jo, jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Paa Nattekafeerne er den grov,
der sidder Bohêmen om Natten og drikker,
og holder med Piger et syndigt Sjov,
hvori Politiet kun Næsen stikker.
For Møer, min Gode,
ej passer den Mode,
for Peer Københavner den kun er Code
:,: Scavenius :,:

Gik engelske Dommere frem i Rad,
hvad var de mod Kattrup, den Sorø Borgmester,
han har Jack the Ripper, og Sorø Stad
helt længselsfuldt venter, at Fyren den gæster,
saa Kattrup ku' negle
ham, men sku' det fejle
ham, saa maa han over til London sejle
:,: med sit Geni. :,:

La Cour har paa Landmandens Rigsdag sagt,
at Husmænd vil bare til Byes for at solde,
men for Proprietærerne stod han Vagt
og vilde hver Arbejders Rugbrød fortolde.
Den Kur dog ej frugted',
Hr. Brandt straks ham tugted',
og da demokratisk Hr. Bluhme lugted',
:,: gik Cour en Tur. :,:

Mod Baller der føres en Kamp fordi
de er saa beskidte til dansk Margarine,
Hr. Bresemann viser det Svineri,
og volder selv Storfabrikanterne Pine.
For Bresemann falder
nu Bøtter og Baller,
selv Thornams Fustager i Dødskamp raller;
:,: hold Bøtten ren! :,:

Forleden var Bajer, hin Mand af Fred,
derude at snakke paa Sortedamslunden,
han glemte dog Rigsdagens Redelighed,
og havde kun Kolerafaren i Munden;
han slutted' knapt, førend
Jens Busk tog en Tørn
og fulgte tilsidst højst galant til Døren
:,: Hr. Frederik. :,:

Testamentet.

Af Guy de Maupassant.
(Sluttet.)

Sagføreren aflaasede omhyggelig Døren og efterat han havde for vore Øjne aabnet hen med rødt Segl forsynede Konvolut, om hvis Indhold han hyklede fuldstændig Uvidenhed, begyndte han Oplæsningen.

Her tav min Ven pludselig stille, rejste sig, gik hen til sit Skrivebord og tog ud af det et gammelt Dokument; han udfoldede det, kyssede det længe og fortsatte: „Her er min inderlig elskede Moders Testamente:"

„Jeg underskrevne Anna Catherine Genevieve Mathilde de Croixluce, Jean Leopold Josef Gontian de Courcilds ægteviede Hustru, i fuld Besiddelse af min legemlige og aandelige Sundhed, tilkendegiver herved min sidste Villie.

Først beder jeg Gud og dernæst min kære Søn, René, om Tilgivelse for det, som jeg nu vil skrifte. Jeg anser mit Barn for at være højhjærtet nok til at kunne forstaa mig og tilgive mig. Mit hele Liv igennem har jeg lidt. Jeg blev gift af Beregning, miskendt, undertrykt og uophørlig bedraget af min Ægtefælle,

Jeg tilgiver ham, men jeg skylder ham intet.

Mine kære Sønner har ikke elsket mig og har paa ingen Maade forvænnet mig; de har knapt behandlet mig som deres Moder.

Jeg har i mit hele Liv været for dem, hvad jeg skulde være; efter min Død skylder jeg dem intet mere. Blodets Baand gælder intet uden at der er til Stede en fast, hellig, stedsevarende Tilbøjelighed. En utaknemmelig Søn maa være mindre end en Fremmed; han er en Elendig, thi han har krænket Kærlighedens og Taknemmelighedens hellige Pligter.

Jeg har stedse skælvet for Menneskene, for deres uretfærdige Love, deres umenneskelige Skikke og deres lave Fordomme. Nu frygter jeg ikke mere. Nu, da jeg er død afkaster jeg alt skammeligt Hykleri; jeg vover at bekende min Mening, vover at tilstaa og hermed at prisgive mit Hjærtes Hemmelighed.

Jeg ønsker altsaa, at hele den Del af min Formue, som Loven tillader mig at raade over, skal bestyres af min Elskede Pierre Germer Simon de Bourneval og efter hans Død tilfalde vor kære Søn René.

(En fuldstændig retsgyldig Genpart af denne Villietilkendegivelse er nedlagt paa behørigt Sted.)

Og desuden erklærer jeg, at jeg vilde have forbandet Himlen og Jorden, hvis jeg ikke havde fundet min Elskedes dybe, hengivne og urokkelige Tilbøjelighed, ikke i hans Arme havde forstaaet, at Væsener er skabte for at de skal elske, støtte, trøste hinanden og i Fællesskab bære alle Bekymringer.

Mine to ældre Sønner har Hr. de Courcil til Fader, René alene tilhører Hr. de Bourneval. Jeg bønfalder om, at Fader og Søn vil hæve sig over Samfundsmæssige Fordomme, at de til deres Død vil gensidig elske hinanden og bevare mig i min stille Grav i deres kærlige Erindring.

Dette er min sidste Tanke og mine sidste Ønsker.

Mathilde de Croixluce."

Hr. de Courcies havde rejst sig og udbrød: „Det (Testamentet) er en gal Kvindes Beslutning!" Nu traadte Hr. de Bourneval et Skridt frem og sagde med høj, gennemtrængende Stemme: „Jeg Simon de Bourneval erklærer, at dette Aktstykke kun indeholder den reneste Sandhed. Jeg er beredt til at hævde dette overfor Enhver, der maatte betvivle det og vil selv bevise det ved Breve, som er i min Besiddelse."

Hr. de Courcils styrtede hen imod ham, og jeg troede at de vilde slaas. Saaledes stod de to i legemlig Omfang saa forskellige og dog lige høje Mænd, skælvende af Sindsbevægelse overfor hinanden. Min Moders Ægtefælle formaaede kun at stamme: „De er en Usling!" Den anden svarede paa sin kraftige og bestemte Maade: „Vi ses igen paa et andet Sted, min Herre. Jeg vilde allerede forlænge siden have tugtet Dem og draget Dem

til Regnskab, men jeg har skaanet Dem for den beklagelsesværdige Kvindes Skyld, som De har tilføjet saa meget ondt." Derpaa vendte han sig til mig: „De er min Søn. Vil De følge mig? Jeg har ikke Ret til at bortføre Dem; men jeg vover det, hvis De godvillig ledsager mig."

Jeg trykkede hans Haand uden at svare. Og vi gik bort sammen. Jeg var sikkerlig næsten vanvittig.

To Dage senere dræbte Hr. de Bourneval Hr. de Courcils i Duel. Mine Brødre tav af Frygt for at gøre en ubehagelig offenlig Opsigt. Jeg har afstaaet dem Halvdelen af den Formue som min Moder efterlod mig, og de har modtaget den.

Jeg antog min virkelige Faders Navn og gav Afkald paa det som Loven havde givet mig og som ikke var mit.

Det er fem Aar siden, at Hr. de Bourneval døde. Jeg har endnu ikke forvundet dette Tab."

Han rejste sig, gik nogle Gange op og ned ad Gulvet og satte sig saa lige over for mig: „Nuvel, jeg mener, at min Moders Testamente er den smukkeste, mest rørende og største Handling, som en Kvinde nogensinde kunde udøve. Er det ikke ogsaa Deres Anskuelse?"

Jeg rakte ham begge mine Hænder: Jo, sikkert, min Ven!"

Hundeskatten betales.

Mel.: Stakkels Hanne.

Alle Hunde, smaa og store,
bli'er beskattet nu af vore
Politiavtoriteter,
ej det gi'er saa faa Moneter,
nogle koster ti om Aaret,
men for andre ej forslaar 'et;
uden at lyve, uden at lyve,
det er no'en, som koster tyve.

Se „Avisen"s lille Moppe,
der saa arrig ses at hoppe
knurrende om i sin Lænke,
den koster ti „Krus" kan jeg tænke;
dens Statur er li'esom Gejsten,
de er begge under sejsten
Tommers Højde, Tommers Højde,
men den har det i sin Drøjde.

Adlers store Ulmerdogge
ses i „Gnavsets" Spor at sjokke,
den har faaet Ørene studset,
fra som Hvalp den gik i „Sjus"set,
naar sin Morgentur den føres,
da dens Glam og Hyl kan høres
ned til Danzig, ned til Danzig,
den maa sikkert staa i „zwanzig".

„Københavns" Vaps er kun lille
med en halv Snes nok saa stille
slipper den — glad er dens Herre;
stakkels Ferslew gaar det værre,
han har hele fir' i Kuldet,
han maa li'efrem op med Guldet,
for at klare, for at klare
den Bodega, tro mig bare.

Gamle Tantes dito Delle
gaar og vrisser og vil skælde
ud til Tider paa de andre,
der i samme Ærind vandre,
den er en til tyve tror jeg;
men enfin det ej angaar mig.
I disse Dage, i disse Dage
har hver nok i egen Plage.

København rundt uden Penge.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

Forleden jeg uden en Øre
en Rundtenom tog, kære Ravn —
Du studser, men nu skal Du høre,
en Rundtenom i København.
Langs Asfaltens spejlglatte Flade
der altid er noget at se,
og der tages ingen Entre
paa Allemands Gade.

Fra Byens forskællige Kanter,
paa Gade, paa Torv og paa Plads,
det vrimlede med Konfirmanter,
som gik for at vise sin Stads.
Mens Pigerne traadte i Slæbet,
Smaadrengene røg paa Cigar,
de hosted', de spytted' og var
saa blege om Næbet.

Deroppe paa Strøget jeg mødte
af Rigsdagsmænd ikke saa faa.
Paa Liebe og Høgsbro jeg stødte
og Matzen saa „pyntet" jeg saa.
At Skæbnen kan være mærkværdi'
det fik jeg at se paa en Prik —
i skønneste Enighed gik
Hr. Lars — med Alberti.

Ind af et Par smaa bitte Sprækker,
hvor „Dannebrog" har sit Kontor,
jeg saa jo at Næsen paa Secher
var bleven saa lang og saa stor.
Han ventede store Procenter,
men saa, da „den Første" vi skrev,
hver Tusend til Hundrede blev
af hans Abonnenter.

Jeg paa Boulevarden mig bænker,
Præst Steen kom forbi, hvor jeg sad,
mon det var den Ligkistesænker,
som gjorde at ej han var glad?
Han frygter den vil ham genere
og for hans Person spænde Ben,
saa ej der bli'er Plads for en „Steen"
paa Gravene mere.

I Orienten er det lovlige Flerkoneri sjældnere, end det ulovlige „Flerkoneri" i Vesten.

En Rettelse.

Præsten: Ja, mine Venner, han blev hurtigt revet bort fra os, og efterlader en sørgende Enke paa 24 Aar...
Enken: Undskyld, 22!

En tabt Fornøjelse.

Han: Sødeste Petrine, Du maa tro mig, jeg forsikrer Dig, Du er den eneste Kvinde jeg nogensinde har elsket.

Hun: Gud, hvor Du har været dum — Du kan ikke gøre Dig nogen Forestilling om, hvor megen Fornøjelse Du er gaaet tabt af i Din Tid.

Fra Stempelkontoret.

Mel.: Peder Skøtt.

Kødkontrollen nær ved Kalle-
boderne, det ved Enhver,
har fra Først af, ned 'til, alle
Tider voldet stort Besvær.
Mange sa'e vist: Fan ivold
med den Fandens Kødkontrol!

Skøndt dog ingen kan bestride,
at, naar man vil ha'e lidt „Ky",
vil man nok om Dyret vide,
at det ej har „vaaren sy";
heller ej man for sit Sølv
vil for „Kalleky" ha'e Føl.

Vetrenærer satte Stempel,
stundom sort og stundom blaat,
for at gi'e et smukt Eksempel
paa, hvad der var ekstragodt.
Det var, hvad man krævede —
Slagterlavet skævede.

Vetreenærerne blev kede
af Bestillingen, de har,
tilmed da de ej blev fede
af det magre Honorar.
Hvis de ikke mere faar,
har de Alle sagt de gaar.

Hvad de Dyrelæger gjorde,
sige Slagterne nu flot,
med de Stempler, blaa og sorte,
kan vi gøre li'esaa godt.
Og at selv de allerbedst
kan sig give god Attest.

Vi skal villigt attestere,
at en Slagter næppe vil
selv sit gode „Ky" kassere;
det vil nok slaa lige til.
Men se! skee det kunde godt,
at det Sorte blev til Blaat.

Moral.

Er de Dyrelæger dyre,
Hr. Borgmester! ved De hvad!
giv dem en anstændig Hyre,
saa vi faar anstændig Mad;
ikke dette Svineri,
som der er Trichiner i!

Det svage Køn.

En Ægtemand fortæller: I Gaar drak min Kone otte Kopper Kaffe, spiste en halv Snes Kager, i fire Timer gik Munden paa hende som en Tærskemaskine, hun dansede i fem Timer i Træk, og da vi var kommen hjem holdt hun endda en Gardinprædiken, som varede i stive fem Kvarter — og hende regner man til det svage Køn.

Mortens Lig-Skjorte.

Maren, Bondekone.
Præsten.

Maren: Ja, se nu æ jo vor Fa'er død, Hr. Pastor.

Præsten: Jeg ved det, jeg ved det, Maren. Jeg har jo selv holdt Ligtalen over ham.

Maren: Ja, og den var jo for saa vidt ganske pæn og vi takker mangfoldig for den, men — —

Pr.: Ja, det var meget sørgeligt, men stol De paa den kære Gud, Maren, han styrer alt paa det bedste.

Maren: Ja, der æ jo heller itte nouet i Vejen, nu har min Søn jo Goren og alt goer jo ved det gamle, men alligevel — —

Pr.: Naa, hvad har De da ellers paa Hjærte, Maren?

Maren: Ja, ser De, Hr. Pastor, ded æ nu saadden en aparte Ting, naa — jæ vil tale rent yd a' Posen, — da Morten døde saa syede jæ ham en Ligskjorte af det bedste Stykke Lærred jæ ha'de og da han nu la' i pæne hvide Skjorte i Kisten, saa gore ded mæi ondt for ded møjet pæne Lærred, a' ded saadden sku' graves nør unner Jo'ren. Jæ tænkte saadden ve' mei sæl', a' naarensti' han ligger i Kisten og Laaget bli'er skruet te, saa æ der dov ingen Mennesker, der ka' se den pæne Skjorte. Saa drejede jæ Morten om og klippede et stort Stykke Lærred yd a' Skjorten bag paa, og a' Tøjet syede jæ mæi to Lommetørklæ'er — te Begravelse natyrli'!

Pr.: Det var jo ganske vist en noget underlig Fremgangsmaade, men naar De ikke har tænkt noget ondt derved, saa er det jo da ikke saa slemt, Maren.

Maren: Aa, aa, Hr. Pastor, jo, ded var møjet galt, var 'et. For da jeg ha'de faaet Morten lagt paa den reiti'e Led igen saa fik jæ saa manne sorte Tanker. Jøsses Kors! sa'e jæ til Kresten, min Søn, hva' har jæ syndige Kvinne gort! Ded maa bli'e gruli' skjenerli' for vor Fa'er naarensti' han som en ri' Goermand kommer op i Himmerige med ingen Ryg i Skjorten — ded ka' han jo aldri' være bekendt i fine Dave! — Aa, Mo'er, si'er saa Kresten, ded ska' Du 'nte kere Dæi om, for vor Fa'er var altidsens grumme snild te a' klare sæi i en snever Vending og Du ka' tro a' saa snart han bare slipper indenfor Porten saa stiller han sæi mæ Ryggen til Væggen! — Ja, si'er jæi, ded tror jæ osse han gør, men nu ve jæ bare spøre Hr. Pastoren, om der osse virkelig er en Væg i Himmerig?

Den ny Pige.

Fruen: Førend jeg fæster Dem vil jeg gærne vide, om De staar i Kærlighedsforhold til nogen?

Pigen: Jamen — kun platonisk.

Fruen: Hvad forstaar De ved et platonisk Kærlighedsforhold?

Pigen: Det vil sige, at jeg ikke har nogen Madkæreste.

Bedøm aldrig et Menneske efter den Paraply han bærer, thi det er næsten aldrig hans egen.

Et Interview hos Rothschild.

Vor utrættelige flyvende Korretpondent, Dr. sat. Ravn, der har tilbragt Sommeren paa Grønland, hvor han følte sig bedst sikret mod Komma-Baciller, Fogedforbud, Moderationspest og andre Epidemier, gjorde paa Hjemvejen en Afstikker til Paris for at interviewe Baron Rothschild. Baronen var særdeles oplagt og mere oprigtig i sine Udtalelser overfor vor Korrespondent end overfor nogen anden Bladneger, der har villet føle ham paa hans forlorne Tænder. Hvad der tydelig fremgaar af nedenstaaende fonografiske

Referat.

Koresp.: Hvad mener de om det sociale Spørgsmaal?

Rothschild: Et socialt Spørgsmaal eksisterer ikke for mig. Følgelig har jeg ingen Mening om det.

K.: Bravo! meget logikk! Men hvad mener De om Arbejderbevægelsen?

R.: Arbejderbevægelse? Kender jeg ikke. Jeg tjener med mit Arbejde Millioner uden at røre en Finger.

K.: Meget godt! Men har De da endnu intet hørt om en socialistisk Bevægelse?

R.: Hørt? Aa, det er bare nogle Førere, der gør Støj. Arbejderne er mindst lige saa tilfredse som jeg.

K.: Saa er Arbejderne altsaa egenlig utilfredse?

R.: Naa ja, men saaledes mente jeg det ikke. Hvorfor skulde Arbejderne ikke være tilfreds med deres lange Arbejdstid? Saa behøver de ikke at gaa paa Værtshus og sparer deres Penge. Jeg gaar jo heller ikke, men — — —

K.: De kører — ha, ha! Saa sparer De ogsaa Deres Penge — idetmindste til Støvlesaalerne.

R.: Kapital er Arbejde — følgelig er enhver Arbejder Kapitalist og enhver Kapitalist Arbejder.

K.: Men hvorfor bekæmper da Arbejderne Kapitalen?

R.: Ja, ser De, det er saadan en dum Vane, der ikke kan dadles skarpt nok. Var Arbejderne mere intelligente, saa vilde de ogsaa blive Kapitalister i Stedet for at bekæmpe os.

K.: Men hvis nu Arbejderne ikke hører op med at bekæmpe Kapitalen?

R.: Saa ryster vi Støvet af vore Slæber, ta'er vores Tøj og udvandrer. Saa kan Arbejderne se til, hvorledes de klare sig uden os.

K.: Det vilde ikke blive saa vanskeligt. Men hvad vil Kapitalisterne stille op uden Arbejderne? I kan jo da ikke tage Grund og Jord med Jer og Papirpenge og Guldstykker kan I heller ikke æde.

R.: (haler af alle Kræfter i Klokkestrengen. En Tjener træder ind): Johan, smid mig den Fyr ned ad Trapperne — han bliver mig ubehagelig med sine forbandede Spørgsmaal.

(Vor flyvende Korrespondent foretrækker at forsvinde gennem et aabentstaaende Vindu, baskende Baronen om Ørerne med Vingerne til Afsked.)

R.: En forbandet Historie Du! Nu kommer vi s'gu i „Ravnen."

Tjeneren: Ja, Hr. Baron, men heldigvis er det ikke mig, der har sagt Dumheder.

Det skal ej sne —

Sunget ved Revyen i Fredericiagade den 3. Oktober 1892.

Vel mødt igen, Lars Dinesen, ved Hæren,
til Kamp beredt, vi venter kun Dit Bud,
trods Stævnet blodigt var med Per og pere'n,
Du gik deraf med vanlig Hæder ud.
Giv blot ej tabt, thi vid, før man skal krumme
det mindste Haar paa Hovedet af Dig,
før vil vi alle falde for den grumme,
den grumme Skæbne, vi dog undgaar ej.

Ja, hvis Dit Blik i disse tætte Rader,
har søgt forgæves mangen trofast Ven,
beklag ham ej — vær stolt af ham som Fader,
han dumped' vel, men andre kom igen.
I Dumpets Stund, og skilt fra Dig, Du kære,
hans sidste Suk gjaldt Sammensmætningen,
hans sidste Tanke i den møre Pære,
var den: Gud evig Tak for Dinesen.

Se! her er nok, om end lidt langt fra Tusind',
se her er nok, der dumpe vil som han,
og ikke en der er af hele Rusen,
som ikke følger, hvor Du gaar foran.
Det skal ej sne! det Løfte har Du givet,
før Fæstningen, som lovlig vedta'et staar!
hør! vi genta'er, som Ekkopust i Sivet:
det skal ej sne før den vor Stemme faar.

Kvartet af Frihandelsmænd.

Mel.: L'amour.

Du er en Filur, la Cour, la Cour,
men Du er en af dem, der dur;
Du véd saa dejligt, hvad Du gør,
Du vil ha'e Told paa Ost og Smør;
Du for os Store lempet ha'e,
Afgangen vel „darauzen" fra,
saa kan de Smaa jo, om de vil,
„bløde" — de er jo vant dertil.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

København ved Nat.

RAVNEN

Nr. 42.

Søndag d. 16. Oktober 1892.

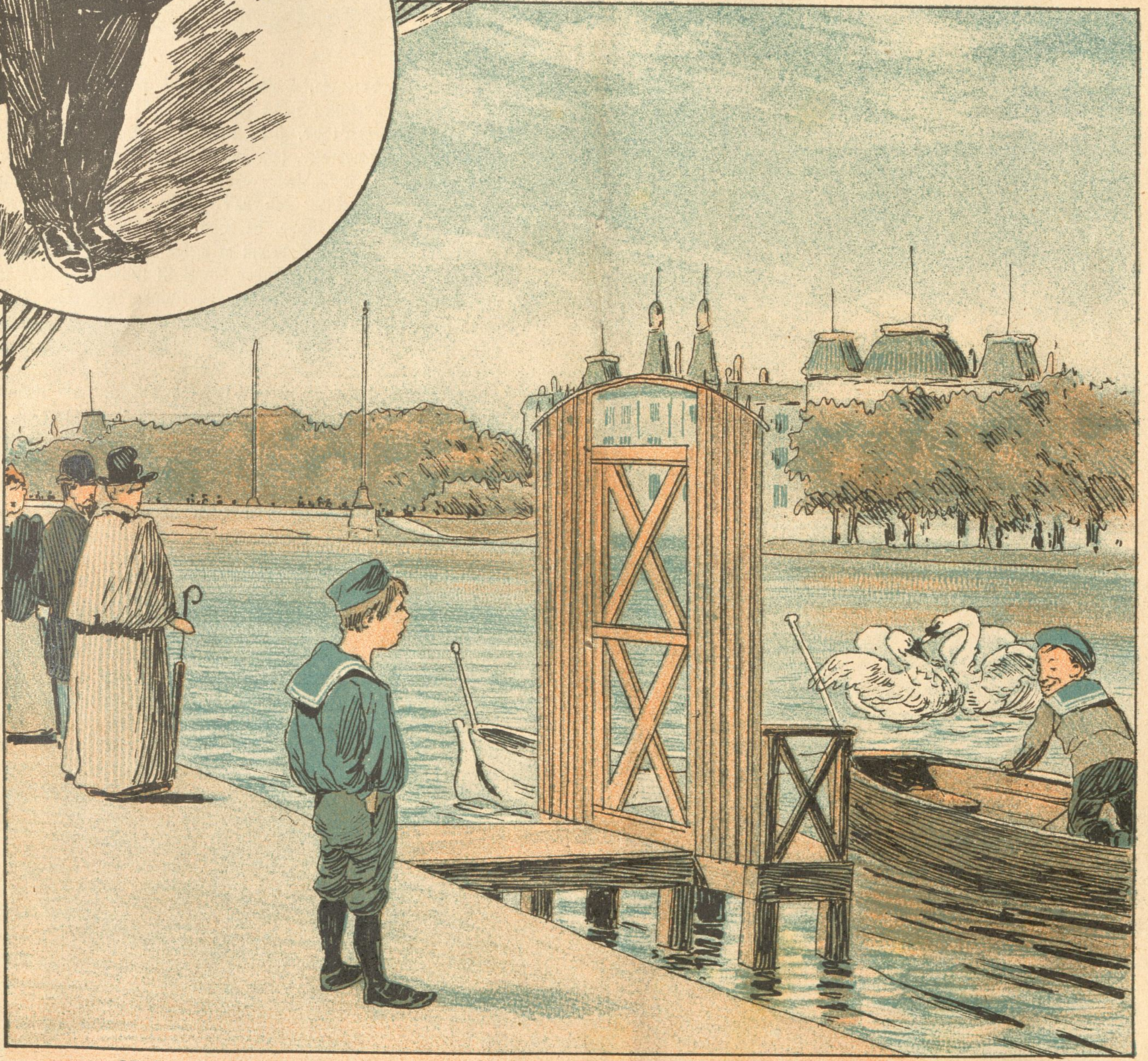

Niels: Nu tør jeg ikke længer blive og se paa at de slaas, jeg maa skynde mig hjem, for min Mo'er er saa stræng. Er din Mo'er ogsaa stræng?

Peter: Ja, det kan Du tro hun er.

Niels: Men Du faar jo Lov at gøre hvad Du vil.

Peter: Ja, mig er hun ikke

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En Baron ved Kongens Taffel.

Lars har dog ej gjort i Sværten
og faar ej af Højre Skænd,
gamle Parmo har jo Færten
af, hvor sligt bær' hen.
Hellere maa Jakob falde
(Bauditz minder om hans „Malle"),
:,: end det ramme skal dem Alle,
dette Venstrespænd. :,:

Bødker Rasmussen har stævnet
Bødkerformand Bresemann,
Sagen blev dog ikke jævnet,
den var altfor sand;
Retten den maa gaa sin Gænge,
Bødkermesteren kan trænge
:,: til en lille køn Slump Penge,
han er Højremand. :,:

„Næstved Tidende" sig glæder
over Ruslands hvide Czar,
om hans Hus det kærligt freder,
sikket Hus han har!
Moderate Folk er glade
for en Fredensborgergade,
:,: og en Kejsers Retirade,
Gud hvor den er rar! :,:

Der er Kirkenød i Vester,
en af Jærn man vil ha' bygt,
der vil Goosens kære Præster
lære Herrens Frygt.
Efter Enkens Skærv de sukker
Arbejdsmænd de gærne plukker,
:,: Helved venter, hvis man mukker,
det er næsten stygt. :,:

Fir og tyve Murersvende
er paa Gaden bleven smidt,
Viktor Jensen kan Du nænne
dog at gaa saa vidt'
Din Facade, aa gaa væk Mand,
trænger til Papir og Blæk Mand,
:,: tror Du ogsaa nu at Beckmann
gør det sorte hvidt?

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, Tysken siger nok, min Kære, at „alte Liebe rostet nicht", men noget galt maa der i al Fald være fat med Landsthingets Liebe, siden han kunde nænne at kassere de tre kvindelige Stenografer, som oven i Købet var de dygtigste, og foretrække et ungt Mandfolk. Sikke løjerlige Passioner gamle Kavallerer somme Tider kan ha'e! Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa den Gang, da gamle Ploug var ved at daane af Skræk fordi der var Tale om at vælge Kvinder ind i Skoleraadene. Han, der saa ofte har sunget til Kvindens Pris, saa med Forfærdelse den Tid komme, da Kvinder vil tage Plads ogsaa i det høje Landsthing — han kunde ikke tænke sig noget mere frygteligt! Og de gamle Kammerherrer og Godsejere nikkede og mumlede: „Maa vi være her!"

Sagen er, at disse Herrer nok kan lide at være galante mod Damerne, de vil ogsaa gærne gøre sig lækre for dem og kissemisse lidt med dem og være deres „Riddere", men fordrer Kvinderne at blive behandlet som Mennesker, forlanger de Ret til at tale med om Tingene, — hu, ha, saa bliver de galante og karesserende Kavallerer krasbørstige som Bulbidere og ta'er paa Vej som om der var Tyve og Mordere i Huset. Nu er kvindelige Stenografer vel ikke Landsthingsmænd, men en Fortolker som Matzen vilde dog have let ved paa Godsejernes og Kammerherrernes Vegne at bevise, at de, naar alt kommer til alt, er Kvinder; og Kvinder „kan vi ikke ha'e i vores Forretning", har Ploug sagt, da han endnu havde noget at sku' ha'e sagt. Det husker Liebe naturligvis meget godt og han ved ogsaa, at gamle Plougs Aand endnu spøger i Landsthinget, naar det kommer an paa at male den reaktionære Fanden paa Væggen. Lod Liebe nu kvindelige Stenografer komme ind i Landsthinget, saa vilde alle de gamle Reaktionære rimeligvis faa et apoplektisk Anfald af Skræk. Tjenerne vilde faa travlt med at samle de gamle Travere op rundt om i Vinduesfordybningerne hvor de laa og rallede: Der har vi Skandalen! I Dag kvindelige Stenografer, i Morgen kvindelige Landsthingsmænd! Ach, Du liebe — Augustin, Alles ist wech! Saa blev der naturligvis en hel Del ledige Kredse som jo let kunde blive besat med Oppositionsmænd maaske oven i Købet med Socialdemokrater, og Liebe vilde ikke kunde kende sit gamle Landsthing igen, og sæt, at dette heller ikke kendte ham mere, men valgte en anden Formand, kort sagt, banede Vej

for den Periode, som Fru Nørlund engang saa træffende betegnede ved Udtrykket: „Saa bli'er der Bal i Haven" — nemlig naar Kvinderne holder deres Indtog i det ærværdige Landsthing. Men det vilde være for meget at forlange, at Liebe skulde udsætte sig og sine trofaste Han-Landsthingsmænd for al den Staahej for et Par kvindelige Stenografers Skyld og derfor var 'et naturligvis, at han tog en kraftig Beslutning og sa'e Tak for Kaffe!

En Pyrrhus Sejr.

Mel.: Lille Hanne.

Hist i Amaliegade, der rasede en Strid,
og Schøller snoede bister sin Knebelsbart saa hvid,
hans egen Inspektør gav ham rent paa, uden Spor
af Naade — og de væm'lige Blade skrev i Kor:
Hm! hm! se! se! lille Schøller.

Parfume havde Obersten troed var Medicin,
og Plads i Direktionen han gav en Frøken fin;
det var hans egen Datter, thi maatte hun jo med
paa en Forretningsrejse, til Badested af Sted,
— øm Fa'er — det var — lille Schøller.

Men Lautrup sa'e: Nej, kære, saadan kan det ej gaa,
Direktor ist Direktor, men sammes Frøk'ner smaa,
bør sig dog ikke flotte for Hospitalets Mønt
og naar mon den Parfume Kotyme er begyndt.
Hvaba'er — De sa'e? lille Schøller.

Men Schøller sagde intet, og andre anla'e Sag,
hvor Lautrups onde Sindelag kom rigtig for en Dag,
Hr. Schøller tog sin Afsked, og Lautrup fik Da-da,
og hver Reservelæge paa Hospitalet sa':
— Farvel; Farvel — lille Schøller.

Sukkerloven har krævet sit første Offer. En af Sammensmelterhøvdingene, Øl-Sukkermanden Viggo Bjørnbak, er død af Sukkersyge. — Hvem mon der skal være den første, der falder for Øllet?

I Kontoret.

Kontoristen: Vi faar vist Regn!

Grossereren: Hvad vil det sige? Vi. Bilder De Dem allerede ind, at De er min Kompagnon?

Kvindelist.

— Du maa endelig betale min Hatteregning fra i Fjor, kære Mand. Jeg kan ikke sove ved Tanken om den kedelige Gæld.

— Her har Du Pengene, min Pige. Men hvor stammer den ømme Samvittighed fra.

— Jo — ellers kan jeg jo ikke bestille mig to ny Hatte!

To Ungdomsvenner.

— Som jeg siger Dig, Peter, naar jeg tænker paa Mille Hansen, saa er mit Humør fløjten. Hun var saa slet imod mig!

— Da var hun meget værre imod mig!

— Det er umuligt! Hun gjorde Nar ad mig.

— Er det værd at tale om?! Men mig giftede hun sig med!

Trumf!

1. Rigsdagsmand: Jeg har endnu aldrig set Dem lukke Munden op i Thinget!

2. ditto: Da har jeg dog gabet, hvergang De talte.

Saa galt kan det gaa!

Fruen (til sin Kusk): Men, Hans, det er allerede den fjerde Bajer, De henter i Aften! Folk maa jo tro, at de drikker Dem fuld.

Hans: Næ, saamæn om de gør! De tror tværtimod, at Øllet er til Fruen!

1. Københavner: Det er storartet som Byen udvider sig! Den har vist dobbelt saa mange Indbyggere som i min Ungdom.

2. ditto: Det er hvad den har! For i de senere Aar har jeg dobbelt saa mange Kreditorer!

En ikke ganske ung Pige var paa Sejltur med en Herre, der i hendes Øjne var en Frier. Hendes lille Niece var med. Den lille var ængstelig for Søgangen, saa at Tanten tilsidst ærgerlig udbrød: „Naar Du allerede nu er saa bange, hvad vil Du saa være i min Alder?" — „44 Aar", svarede den lille trohjærtigt.

I Dagligstuen.

Fruen: Det er meget rart, at de har opfundet røgfrit Krudt, men naar jeg tænker paa Din Pibe, Fatter — — —

Herren: Hvad saa?

Fruen: Saa vilde jeg ønske, at der maa blive opfundet — røgfri Tobak!

Enten — eller.

Han: Kære Frøken, uden Dem kan jeg ikke være lykkelig. De maa blive min for hele Livet!

Hun: Det gør mig ondt, men jeg er forlovet!

Saa beder jeg Dem, at De i det mindste vil lægge et godt Ord ind for mig hos Deres Søster!

Smigrende Sammenligning.

Soubretten: „Hvorfor opsiger De mig, Hr. Direktør? Udfylder jeg ikke min Plads?

Teaterdirektøren: Aa jo — men det gaar Dem ligesom den gamle Kakkelovn dér, den udfylder ogsaa sin Plads — men den „trækker" ikke!

Farvel Bajer.

Scene fra den liberale Vælgerforening.

Et mærkeligt Slægtskab.

— Hør, Jette, sig mig, hvem er den unge Mand, Du har Besøg af i Aften?
— Det er min Tvillingbroder.
— Din Tvillingbroder! Men der er jo ikke den allermindste Lighed mellem Jer.
— Ja, ser De, Frue, vi er jo ogsaa kun Halvtvillinger.

Amerikas Opdagelse.

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Motto: Skade at Amerika,
ligge skal saa langt herfra.

Det i Onsdags fire Hundred' Aar var siden,
at Kolumbus til den nye Verden kom,
og berigede sin Samtid med en Viden,
som de allerfærreste kun drømte om;
den, at der var røde Mennesker, der vest paa,
og det røde Guld at byde Folk til Gæst paa,
at der over Havet var et Eldorado,
for hver Røver, hver Bandit og Desperado.

Fir' Aarhundreder er lagt tilbage siden,
at Skibsfolket hin Oktober Dag saa Land,
og vor Jord er bleven meget, meget liden,
enten Turen nu gaar over Land og Vand;
men Kolumbus maatte sejle mange Dage,
hvoraf hver skam havde nok i egen Plage;
skiftevis han maatte holde Styr paa Gutterne,
mens han „bad" den anden Halvdel af Minutterne.

Endelig Anstrængelserne blev belønnet,
da fra Fokkemærset der lød Raabet: Land,
af Taknemlighedens Følelser forskønnet,
stod de stirrende paa Dækket Mand ved Mand;
først en Takkebøn til Gud blev afleveret,
saa gik alle Mand i Land og annektered',
og til Klangen af Te deum Jubeltonerne,
skød de Landets Børn i Smadder med Kanonerne.

Saadan blev det fri Amerika opdaget,
og Kolumbus blev en højst navnkundig Mand;
førte stolt som Guvernør Kastillie-Flaget,
men blev senere i Lænker lagt paa Stand;
saadan lønnes Dyden her i denne Verden,
utaknemmelig og væmmelig, det er den,
Manden, der til slig en Daad undfanged' Gnisten,
lønnes med at faa Lænkerne med i Kisten.

Men Kolumbus' Navn, det skal dog ej udslettes
af Historien, mens et Stjernebanner gi'es,
og hver Gang en Emigrant fra Borde sættes,
burde først han synge højt Kolumbus' Pris;
hvor sku' Kassetyven nyde godt af Kronerne,
hvor sku' uantastet drage hen Mormonerne,
hvis Kolumbus hin Avgustdag ej var draget
stik i Vest, og stolt Amerika opdaget.

I Maskinernes Tidsalder.

Hun: Deres stakkels Hoved blev altsaa syet sammen efter det frygtelige Fald?

Han: Ja.

Hun: Men, jeg forstaar ikke, hvorledes man har faaet Dem under Symaskinen.

Korrespondance mellem et nygift Par.

I.

Send mig omgaaende 100 Kr. til en ny Kjole!

E. S. Jeg havde nær glemt at sende Dig tusind Kys.

Den Dig elskende Hustru
Agnes.

II.

Jeg sender Dig tusind Kys.

E. S. Jeg havde nær glemt at meddele Dig, at jeg ikke kan sende Dig de 100 Kr.

Den Dig elskende Mand
Adolf.

Ved Manøvren.

Obersten (til en Ordonans): Sig til deres Løjtnant, at han skal ikke hvert tiende Minut melde at han har taget alle Positioner, han kan da ikke paa tre Timer ha'e erobret hele Evropa!

Formaning.

Pølsemageren (til sin Søn, der skal paa Vandring): Opfør Dig altid ordentlig og pænt, vær lydig mod Din Mester og bliv fremfor alt ærlig min Dreng, og stop aldrig Hestekød i de bedre Sorter Knackwurst!

Det hellige Ægteskab.

I det ungarske Blad „Pester Lloyd„ læstes nylig følgende Annonce:

„Fire unge Piger,

efter en udmærket Kenders Udsagn højst appetittelige, livlige og søde, søger Mænd med lignende og endnu andre Egenskaber, da vort øjeblikkelige Herrebekendtskab er lutter Stympere, der paa ingen Maade er i Stand til at udtrykke deres Beundring paa en fornuftig Maade. Breve mrkt. „Jo mere jo bedre" udbedes poste restante."

Da Peter kom hjem med Karakterbogen.

Faderen: Naa, min Dreng, har Du nu erobret Dig en bedre Plads end i forrige Maaned?

Peter: Det kan Du tro, Fa'er — lige ved Kakkelovnen!

Livlige Drømme.

Bummel: Sidste Nat drømte jeg om et forfærdeligt Jordskælv og det saa tydeligt, at da jeg om Morgenen vaagnede stod min Seng i Spisestuen i Stedet for i Sovekamret.

Rummel: Bagatel! Forleden Nat drømte jeg at jeg var fuld. Da jeg vaagnede om Morgenen havde jeg Tømmermænd i den Grad, at jeg maatte gaa til Sengs igen.

I Jagttiden.

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Nu visner Skovens grønne Løv,
et sidste Suk der drages,
og Løvet smuldrer hen til Støv,
som bort af Stormen jages.
Naturens Stilhed bliver brudt,
thi Hundeglam forkynder,
at Fredetiden nu er slut
og Jagtens Tid begynder.

Et fornemt Selskab, rask til Hest,
igennem Skoven farer,
det er for dem en herlig Fest,
at dræbe Hjort og Harer.
De skræmte Dyr ej Fred kan faa
naar disse Fyre jager,
for dem det gælder kun at naa
at blive Dyreplager,

Er et Kvartal til Ende bragt,
en anden Jagt man hører,
det er en gridsk og voldsomt Jagt
blandt Højre-Redaktører.
Der mødte lille Frederik
blandt andre gode Venner,
men Abonnenterne ej de fik,
højst et Par magre „Ænder".

Paa Ravnsborg to forrendte Mænd
sig selv og andre plager
med deres idelige Rend,
de efter Ære jager.
De „Kongetitel vil opnaa,
saa vidt gaar deres Iver,
jeg rent ud sagt vil foreslaa,
vi Løbepas dem giver.

Nu hører Flyttedagens Kvalm
til de forsvundne Glæder,
med Loppejagt og Sengehalm
paa Gader og i Stræder.
Spil Lopper lystig under Dæk,
ej mer' i Halm I springer,
nu faar I reguleret jert Knæk
af yndig Damefinger.

Naturligvis.

— Jeg læste forleden, at hurtigt Ridt skal være et godt Middel mod Kolera. Kan Du forstaa det?

— Ja, for saa rider man jo bort fra 'en!

Ved en Bajer.

— At tænke sig, at Strindberg allerede er Bedstefa'er!

— Brøvl!

— Vist saa. Han er jo Fa'er til „Faderen"!

Jo større Arméerne bliver, desto mindre bliver Soldaterne.

Viktoria!

Mel.: Dansken har Sejer vundet.

Lars, han har Sejer vundet,
Hurra! Hurra!
Tvivlen sin Grav har fundet,
Hurra! Hurra!
Klart uden Lys at laane
Hurra, Hurra!
straaler nu Lars'es Maane
Hurra! Hurra!

Repræsentanter kendte,
en og enhver:
Lars, den intelligente
har handlet fair,
han paa de grønne Enge,
hvor Valget stod,
muntred' de danske Drenge
til Kampens Mod.

Lars staar nu i Partiet,
som Kæmpen gæv,
Hul blev der revet i et,
det Løgnens Væv;
før han som død sku' daane,
paa Kampens Dag,
før han sit Lys sku' laane*)
til Fjendens Sag.

---

*) En lille „Maane"formørkelse har der dog vist været alligevel.
Red.

I Butiken.

Kommis (til en Tigger): Jeg kan ikke gi'e Dem noget, Principalen er ikke hjemme.

Tiggeren: Det er storartet! Tilsidst maa man vel i Forvejen sende sit Visitkort!

Den forsvundne Tid regnes som oftest for bedre end den var, den nuværende for værre end den er, og den kommende for bedre end den vil blive.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

A. Bebel.

Nr. 43.

RAVNEN

Søndag d. 23. Oktober 1892.

Udspekuleret.

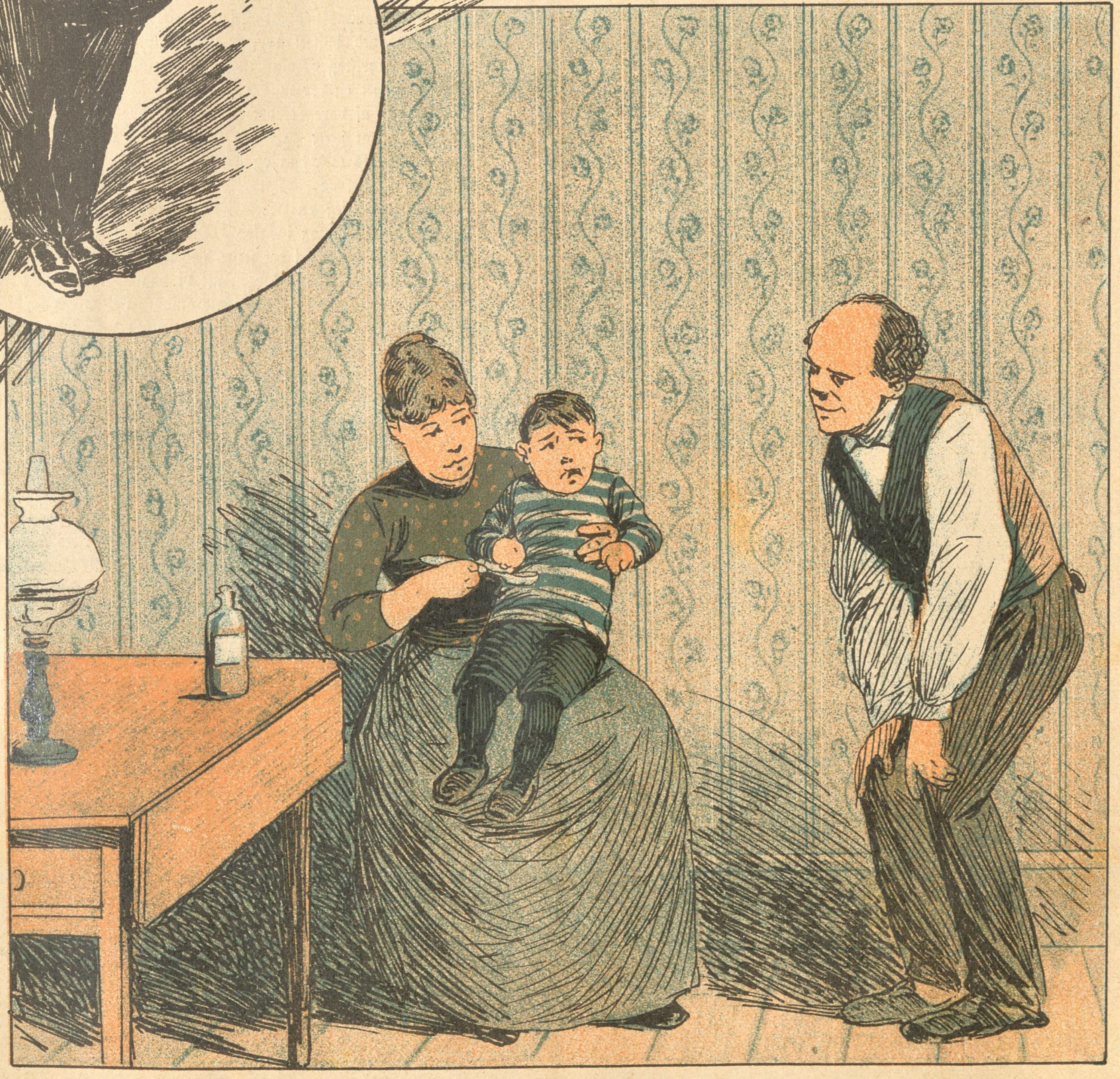

Moderen: Kom, min Dreng, nu skal Du have Din Levertran.
Drengen: Uh, nej — det smager saa stygt.
Faderen: Aa, Passiar, se paa mig, nu skal jeg smage paa det.
Drengen: Aa, nej, søde lille Fa'er, smag ikke. — drik hellere det alt sammen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Je' ha'de til min Mesters Birthe.

Jesper von Bahnson, Krigsminister,
Ridder af baade dit og dat,
skaber som Korporal sig bister,
men da han nylig tro'de, at
Hørdum han som Rekrut i Thinget,
kunde behandle groot og raat,
blev han paa Trods af Dangeldinget,
til Jesper Ridefoged blot.

Hr. Kommandør af „Dannebroge",
Adler Alberti prøved paa
at liste ind ad Hørups Laage
for en Erstatningssum at faa;
der gik jo meget med til Massen
af dette gratis Holderi,
Højesteret dog Sparekassen
nægted at fylde Penge i.

Købke, Hr. Generalmajoren,
samler ej mer til Kongens Slot,
Summen er dog ej helt forloren,
Ingerslev har det hele faat.
Snart vil man gi'e sig til at mure,
Moderationen er saa dum,
eller man i den gamle Skure,
ta'er ved et Provisorium.

Nu har de kommunale Led're
tænkt sig en anden Valglov, som
vistnok ku' være meget bedre,
— Kvinder ej med paa Listen kom —
derimod nok en Vælgerklasse,
Kapitalisten dobbelt Ret,
Højrepartiet kan det passe,
men vi er ikke med paa det.

De har vel læst om Kvindevennen,
Monsieur Sauvlet, en smudsig Rad,
han er ej vid're stiv i Pennen,
Pigerne dog var for ham glad.
Nu er det ude med Krabaten,
kysse halvtreds paa Kind og Mund,
kan nok ta'e Pippet fra en Saten
sige da fra en Svinehund.

Amerikas Opdagelse.

Et Øjenvidnes Beretning.

Det var den 30. Juli 1493. Jeg kom svedbrivende op til Bladet „Madrids" Redaktion for at meddele, at en Droskehest var styrtet henne paa Torvet, da Chefredaktøren Don Pedro Juan Smørbarepaa fortrolig klappede mig paa Skulderen og sagde: „Min kære Don Reptilis, har de hele Saaler under Støvlerne?"

„Det er hvad jeg har!" sa'e jeg. „Ingen hullede Albuer i Frakken eller havarerede Bukser?"

„Men, ædle Don, hvad tænker De da om mig?" udbrød jeg næsten harmfuld. Men Chefredaktøren lod sig ikke genere. Han stak mig en Æske Owlpenne og en Flaske Blæk i Næverne og sagde med uefterlignelig Værdighed: „Tag disse Arbejdsredskaber og se at komme paa Støvlerne i en Fart. Jeg har et Hværv til Dem, ved hvilket der er Mønt at tjene — mindst 5 Øre Linien. Christoffer Kolumbussen vil nemlig opdage Amerika eller saadan noget og der maa vor specielle Korrespondent være med. De er den af vore Reportere, som vi har størst Tillid til — vil De forstaa at sætte Pris paa denne Tillid og fortjene den?"

Saaledes talte han og trykkede rørt min Haand, saa fløj jeg ned ad Trapperne — naturligvis frivillig. Da jeg kom ned paa Gaden lejede jeg en Æseldrivert og den 2. August om Aftenen holdt jeg mit Indtog i Palos. Da Kolumbussen saa mig, udbrød han: „De kommer i det sidste Øjeblik, i Morgen tidlig stikker vi a'!" Rigtig — næste Morgen gik vi paa Opdagelse efter Amerika. Som Reporter var jeg naturligvis ombord i Admiralskibet lige som Kolumbussen for at jeg straks kunde være ved Haanden, thi denne „Opdager" havde større Respekt for Pressens Magt end mange af hans Efterkommere. Vi sejlede hele Tiden i Spidsen og de andre to Skibe sjaskede bagefter som menige Betjente efter en Politiinspektør der „gætter Gader" og „gaar om Hjørnet" for at vise Betjentene hvorledes de skal faa Kuskene „godt op at køre". Men vi opdagede immer intet. Saaledes pjaskede vi i nogle Uger rundt paa Oceanet og Historien begyndte allerede at blive kedelig. Da vi oven i Købet fik en „Skrue løs" — d. v. s vi tabte en Skrue og maatte ligge i fire Uger i en Havn for at reparere — tabte jeg Taalmodigheden. Jeg gik hen til Kolumbussen og sagde:

„Du er en nydelig Opdager — Du kan jo ikke engang opdage, at Du ingen Ting kan opdage. Jeg havde staaet mig bedre ved at levere „Overfald", „Selvmord" og „brækkede Ben" pr. Linie i Madrid end ved at ligge her og vente paa hvad jeg skal skrive om Din Opdagelsesrejse. Hvis Du nu ikke snart opdager noget saa rejser jeg hjem igen og fortæller i mit Blad „Madrid" hvad Du er for en Kabyler".

Kolumbussen blev saa forskrækket som om Kongens Foged havde paa Indianernes Vegne nedlagt Forbud mod Amerikas Opdagelse. Han tiggede og gav gode Ord — han skulde ganske bestemt opdage Amerika, bare et Par Ugers Taalmodighed, for Opdageriet gaar nu engang ikke saa hurtigt for sig som at lave ny Løjtnanter, Riddere, Etatsraader og andet til Faget henhørende. Det indsaa jeg jo nok og gav ham Frist til 15. Oktober, men længere vilde jeg paa ingen Maade vente, saa var jeg lige glad enten Amerika blev opdaget eller ikke.

(Sluttes.)

Manicuring.

(Neglebehandling.)

Mel.: Min Fa'er han var en Fiskermand.

Paa Strøget aabnet er en fjong
og flot Salon
af ny Facon;
den kaldes „Manicuring".
Der faar saa mangen lapset Nar
gjort Neglen klar,
ja, tænk saagar,
forfængelige Snegle
faar malet deres Negle.

Er „Manicuring ukendt Navn
i København,
har dog vor „Ravn"
tidt „Negle" til Behandling.
Dens Klo var altid hvas imod
hver „Negle-Rod"
og den forstod
til Gavns at gennemhegle
diverse haarde „Negle".

Imod Kavtion slap Ryder fri,
han blev sat i
Kaschot fordi
hans Negle var for lange.
Han overtraadte Lovens Bud
og skejed ud,
aa Herregud!
vi kan jo Alle fejle,
selv uden lange — Negle.

Nys blev En af vort Politi
opdaget i
lidt Negleri
og han var selv „Opdager".
Han stjal sig væk en skønne Da'
idet han sa'e,
da han stak a':
La' I mig bare fejle,
mig ska' I inte „negle"!

Hr. „Theodor" er lovlig grisk,
hver Kusk han bisk
har under Pisk
og holder stramt i Tømme. —
Respekt for saadan Inspektør,
til Højre kør
og gør Honnør!
Ifald blot Krikken stejler,
han Jer i Krebsen negler.

Bahnson.

Mel.: Malle.

Bahnson Krigsminister er,
Bahnson er en Knop,
Bahnson bygger Forter her,
Bahnson er en Snop,
Bahnson er Befalingsmand,
Bahnson bruger Mund,
Bahnson pryder smukt sin Stand,
Bahnson er ej ond.
:,: Bahnson, Bahnson,
kæmper ej med Haand, men Mund,
Bahnson, Bahnson,
skjuler ej sit Pund. :,:

Bahnson, han er General,
Bahnson er en Helt,
Bahnson er en Pokkers Ka'l,
Bahnson bruger „Geld".
Bahnson holder ej af Brøvl,
Bahnson raa'er sig selv,
Bahnson gi'er Modstand're Høvl,
Bahnson siger: Skælv.
:,: Bahnson, Bahnson,
ofte før i Felten drog,
Bahnson, Bahnson,
ved „Slukefter slog. :,:

Bahnson er en tapper Gut,
Bahnson han er grum,
Bahnson lugted' aldrig Krudt,
Bahnson er ej dum,
Bahnson holder af Debat,
Bahnson skælder ud,
Bahnson bli'er til Døren sat,
Bahnson er en Stud.
:,: Bahnson, Bahnson,
sat dit Sværd, grib Bøssens Skæft,
Bahnson, Bahnson,
hold dog helst din K....

En „praktisk" Læge.

Ægtemanden: Naa, hvorledes staar det til med min Kone?

Lægen: Hm — det er ikke farligt. Jeg tænker, at naar jeg tilraader hende en fire Ugers Baderejse, saa vil hun være helbredet. Men ophidser De hende med Modsigelser, saa kan det let blive en Historie paa otte Ugers Baderejse.

Rejseliv.

Kroværten: Herren har vist sovet daarlig i Nat, for vi havde et noget lystigt Selskab hernede.

Den Rejsende: Lige saa oppe i Sengen.

Ved Eksamen.

— Hvilket Dyr hænger stærkest ved Mennesket.

— Blodiglen!

Av!

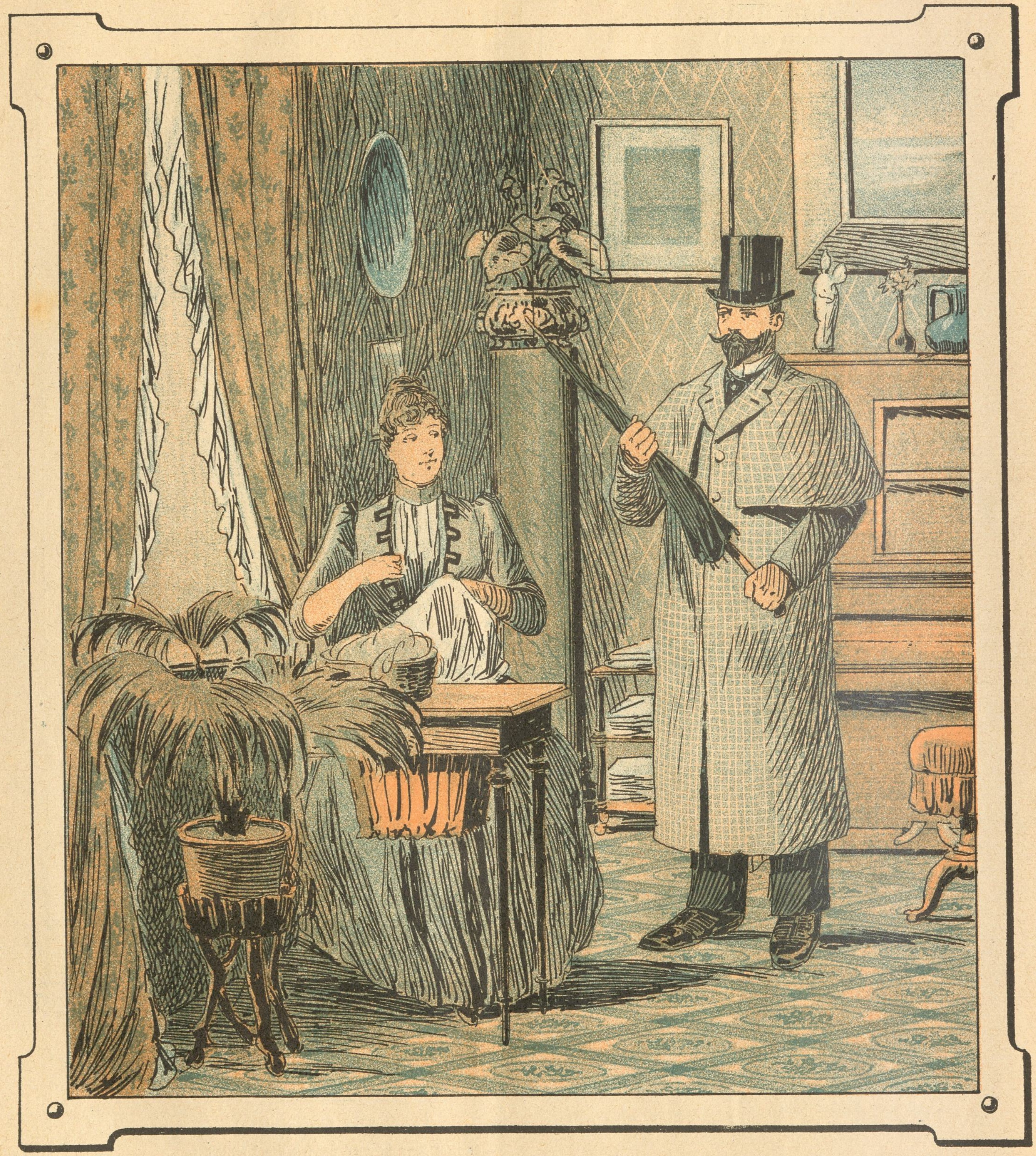

Grossereren: Jeg maa i Aften arbejde meget længe i Kontoret, kære Bertha; Du behøver altsaa ikke at sidde oppe og vente paa mig.

Fruen: Saa—aa? Naa, men saa tillader Du vel nok, at jeg siger »God Nat« til Dig pr. Telefon?

I Landsbyen.

Husmandens Peter: Mo'er, Mo'er! Der var en Skærsliber der løb løbsk.

Skanker og Skoser.

Tak for Seve=rin, sa'e Andreas Jensen, da han fik Dom men at høre, angaaende de 2000 Kroners Erstatningssag.

*

Efter Forlydende er Krigsminister Bahnson flyttet til Hjørnet af Skvalder= og Baadmands Gade.

*

Bahnson passer vist ret godt paa en Kvist, paa en Taburet passer han kun slet.

Arbejderens Sved har mest Næringsværdi — for Fabrikanten.

Skoen trykker mest den, der ingen har.

Naar Ministrene i en monarkisk Stat svømmer mod den offenlige Menings Strøm, saa er det egenlig ikke andet end at ligge paa Maven for Monarkiet.

Militarismen er det moderne Samfunds Ligtorn. Saa længe det ikke ombytter Kapitalismens snævre Støvler med Socialismens magelige Fodtøj, hjælper alle Beskæringer af Militærfordringerne ikke det mindste.

Paa Landevejen.

Gendarmen: Hvad er De?

Vandringsmanden: Kunsthandler.

Gend.: Forklar Dem nøjere. Handler De med Kunstgødning eller med Kunstsmør.

I zoologisk Have.

Carl spørger sin store Søster: Jenny, hvoraf laver Eleefanten sine store Tænder?

Jenny: Af gamle Klavertaster.

Belønning.

Fruen: Nu har Ane snart tjent os i fem og tyve Aar. Hvad skal vi belønne hende med til hendes Jubilæum?

Herren: Belønne! Hvor vil Du hen, Kone? Vi har jo i alle disse Aar skænket hende vor Tillid. Det maa da være nok, synes jeg.

Til Kvindespørgsmaalet.

Damen: Jeg indser ikke, hvorfor Kvinder ikke skulde vie sig til det gejstlige Kald og gives Adgang til det teologiske Studium.

Herren: Hm! Min Kone har ikke studeret og kan dog holde ganske nette — Gardinprædikener.

Flyttevise.

Mel.: Juleaften, o, hvor er du sød.

Sikken rædsom Tummel og Allarm,
Møbler bæres bort i stærken Arm,
Flyttelæs ad Gaden styrer hen,
søgende et Læ og Ly igen;
Kvinder travlt har med Rengøringen,
mens at Mænd besørger Føringen
af de Karavaner, som den Dag,
ses at skridte ud i Ro og Mag.

Flyttedag! Ak, ja, hvor er Du sød,
mangen ønsker, at han ej var fød',
Halm og Høsæk bliver flittig vendt,
Nøglen er til Viceværten sendt,
ej paa Gaden mer man tømmer ud,
hvad af Dug og Disk der strømmer ud,
Flyttefolkene faar dobbelt Øl,
man skal vide, Flytning koster Søl'.

I Rigsdagskasernen flytted' man
rundt omkring fra Sted til Sted paa Stand,
Claus han underskrev Kontrakten blot,
Lars han kørte Omnibussen flot,
hele Sammensmælter Kompagniet
flytted over i Provisor' Partiet,
hvor som Husvært Estrup mødte frem,
sa'e: Velkommen i vort Fremtids Hjem.

Markens Dyr har Dag og Nat ej Ro
i den første Maaned eller to;
uden Rist og Ro de flytter rundt,
thi paa et Sted er der ikke fundt
det maa være drøjt, slig Levevis,
og skøndt Lejen er til billig Pris
tænker de dog vistnok hvert Minut:
Gid dog dette Flyttesjov var Slut.

Ja, at flytte det er væmmeligt
og dets Nytte ubestemmeligt;
hvorfor kan man ej i Fred og Ro
blive ved med paa et Sted at bo?
Naa! Forandring fryder si'er jo Folk,
deri har Forklaringen sin Tolk;
thi vil jeg da byde Fjende, Ven:
God Fornøjelse med Flytningen.

Af Selskabslivet.

I.

— God Aften, Hr. Doktor!

— Hvoraf véd De, at jeg er Doktor?

— De er altsaa virkelig Doktor!

II.

— De forekommer mig saa bekendt, min Herre!

— Jeg er Pantelaaner.

— Ser De!

Mudder i Geleddet.

Mel.: Lad den skrantende Magister.

Net mærkværdige Skærmydsler
ser man i den sidste Tid;
hvem med Politik, der sysler,
næsten gaar fra Sands og Vid.
De der før var gode Venner,
dagligdags vi skue maa,
Ben nu for hverandre spænder,
saa det rigtig kan forslaa.

Hr. Etatsraad Ferslew skiller
snart sig fra sin gode Ven,
Carstensen, der dog nok stiller
straks som Redaktør igen.
Ferslew ser med Sorg, det brister,
hans famøse Kløverblad,
thi naar Carstensen han mister,
kan han ikke være glad.

Bahnson, Danmarks Krigsminister,
det er nu en farlig Svend,
var forleden gram og bister
mod sin gode, gamle Ven.
Hr. Scavenius. den gæve,
sagde Jesper Bahnson kort,
saa med overmaade skæve
Øjne paa hans Garderfort.

Med Hr. Victor, denne Kæmpe,
I Albertis „Dannebrog“,
Præsten fared' ej med Lempe,
da han skrev ud af hans Bog.
Victor, da han her blev „Schiwe“
for et Angreb, lod parat,
sig paa Stedet underskrive
fluks som Tugthuskandidat.

Og med uforknyttet Iver,
nu i Alvor som i Spøg.
denne Victor da beskriver
sine Tugtens Husbesøg.
Som den literære Røver
skrev han ud af Præstens Bog;
en mærkværdig Kunst han øver
som Skribent i „Dannebrog“.

Udi Magistraten rejser
vore nye, „vise Mænd“,
sig mod deres gamle Kayser,
hvad der nu er evigt Spænd.
Kayser, før saa enevældig,
stiv og spyds og stram og sejg,
var i Mandags svært uheldig,
saa han maatte neje sig.

Ja, som sagt! hvormed man sysler —
Politik, Journalistik
eller Kunst — der er Skærmydsler,
selv i Ferslews Bladfabrik.
Man bør dog ved slig en Stilstand
ikke blive just forknyt,
heller Diskussion end Stilstand!
derved faar man noget Nyt!

Af en distræ Rigsdagsmands Brev til sin Kone.

. . . Til Slut sender jeg Dig 100,000 Kys og Hilsener; i det Haab at Rigsdagen vil bevilge hele Summen er jeg Din tro Niels."

I Provinsen

Gæstgiversken: Hør, lille Mand, nu har Postassistenten i to Aar stadig spist til Middag hos os — Du maa vist til Gengæld en Gang købe et Par Frimærker hos ham!

Paa Ballet.

Kammerjunkeren: Hvad er det, Hr. Løjtnant, De danser jo slet ikke mere med Justitsraadens Datter. Hvad betyder denne Tilbageholdenhed?

Husarløjtnanten: Jeg maatte spænde fra — kunde lugte Myrther.

Ved en Bajer.

Egenlig er der ingen Grund til at gøre saa meget Brøvl over de ny Skatter. Det er jo kun Drikkepenge.

— Hva' ba'?

— Naturlig! Først Ølskat og siden Brændevinsskat!

Fra Gaden.

— Se en Gang den Mand der, han har i mange Aar ikke kunnet sove en eneste Nat!

— Næ, hva' si'er De, Madam Svendsen, har han da saa store Synder paa min Samvittighed?

— Næ, men han er Nattevagt.

Pareret.

Principalen (ophidset til Kontorbudet): Hvad, vil De paastaa at jeg ikke allerede i Gaar sagde Dem Besked om den Veksel? Er De gal, eller er jeg gal?

Kontorbudet (med knusende Ro): Hr. Grosserer, jeg kan umulig tro, at De vil holde et Kontorbud, som er gal.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af O. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

W. Liebknecht.

Nr. 44.

RAVNEN

Søndag d. 30. Oktober 1892.

Færdig.

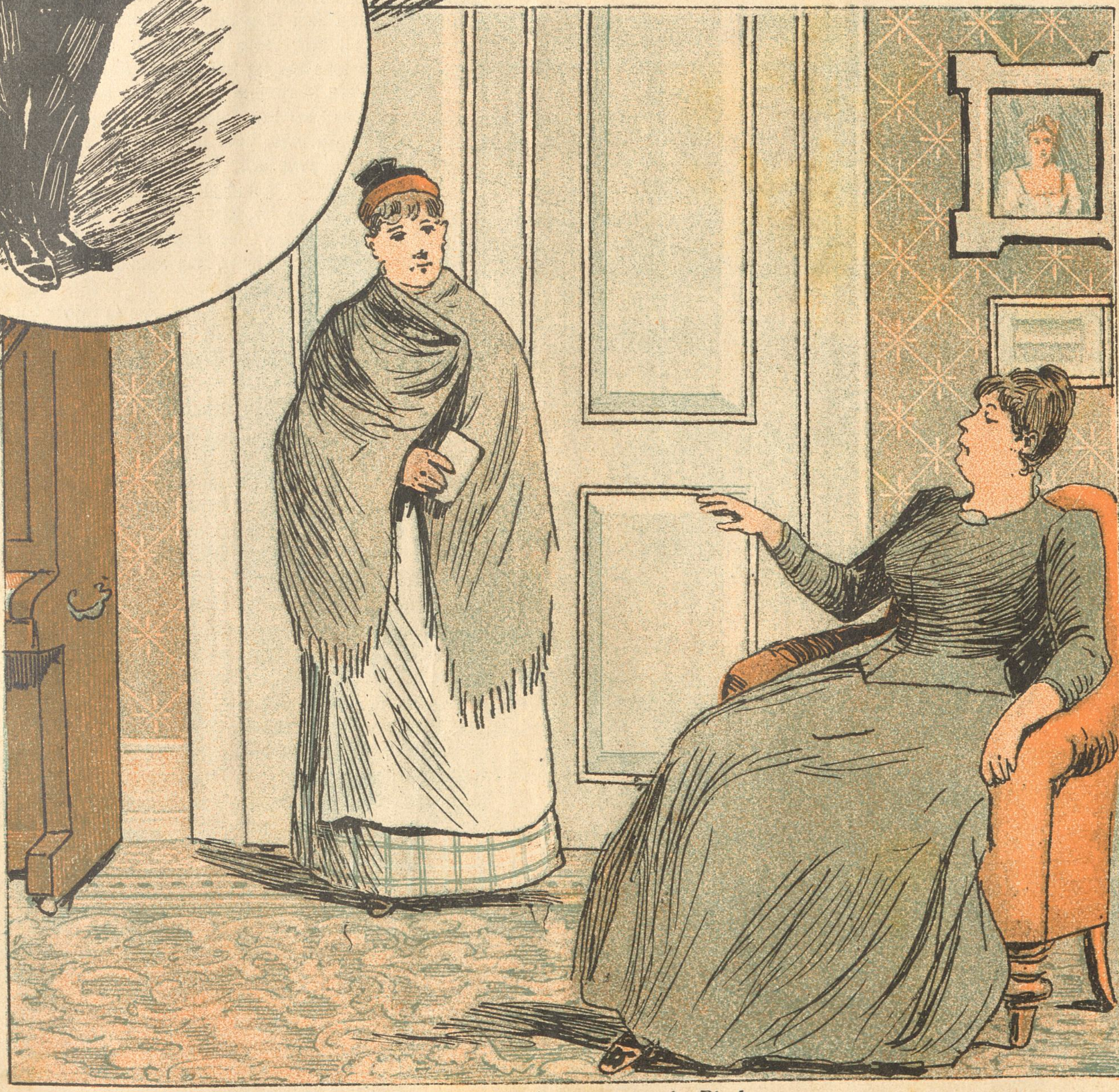

Pigen: Jeg tillader mig at søge om den averterede Plads.
Fruen: Hvad har De bestilt tidligere?
Pigen: Strikket.
Fruen: Uh! Hvad er Deres Forældre?
Pigen: Min Moder strikker, og min Broder strikker, og min Fader er Snedkersvend

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Paa 'en, paa 'en, paa 'en igen.

Renovationen skal gaa ind,
den er det bare Ben og Skind,
Tøndesystemet det er skidt,
og for Transporten gi'es for lidt;
nu staar vi der med hele Møjet,
nye Systemer man har for Øjet,
:,: Smuld, Smuld, vi vil ha'e Smuld,
Tørvesmuld i hver Bøtte fuld. :,:

I vores kommunale Raad
Stemningen næsten stod paa Graad,
thi denne Valgudvidelse
er dem en ækel Lidelse,
først da man havde lukket Døren
lige for Næsen af Byens Børn,
:,: Lov, Lov, saa fik de Lov,
Lov til at lave Højresjov. :,:

Hver, som er mer eller mindre gal,
nede paa Bistrup Hospital,
faar først i Døden samme Rang,
som han har haft som Klog en Gang,
tidt kan den største Tosse passe
ind i den allerførste Klasse,
:,: Sand, Sand, Præsten strør Sand,
Tekst efter Takst gaar prægtig an. :,:

Ved en Bajer.

— Skal vi To udgive et Blad?
— Frem med Planen!
— Meget simpel. De indskyder Kapitalen og jeg mit jurnalistiske Talent.
— Brillant Idé! Saa giver vi Begge, hvad vi ikke har.

Ogsaa et Fortrin.

Gæsten: En god Egenskab har Deres Øl, Petersen.
Værten: Hvilken da?
Gæsten: Man faar aldrig „Tømmermænd" efter det, for man kan kun drikke et Glas a' 'et.

Det er Konkurrencens Forbandelse at den stedse maa føde Konkurser.

Amerikas Opdagelse.

Et Øjenvidnes Beretning.

(Sluttet.)

Den 6. September stak vi igen til Søes, men som nu den ene Dag gik efter den anden uden at der var mere at se af Amerika end af Dampsporvognens forsvundne Driftskapital eller af Udsigt for Kreditorerne til at faa deres Tilgodehavende betalt, blev Matroserne utaalmodige som Strandvejsbeboerne fordi de ikke kan komme op at køre og skældte ud som en uopdragen Krigsminister. Men med Kolumbussen kunne man ikke mere tale et fornuftigt Ord, thi han sad hele Tiden nede i Kahytten og spekulerede stadig paa at stikke af til Amerika — naar bare han havde vidst, hvor det laa. Sagen blev mig efterhaanden noget uhyggelig, men en dristig Reporter som jeg bliver ikke forfjamsket, saadan som Borgmester Øllgaard naar Borgerrepræsentanterne vil stikke Næsen i Renovationsselskabets Tønder. Den 7. Oktober besluttede jeg selv, at tage Kommandoen.

„Hvad Kurs?" spurgte jeg Styrmanden, der rimeligvis stod og regnede ud, hvorledes han skulde faa indsmuglet al den dejlige spanske Vin, som han havde skjult nede i Lasten.

„Stadig væk til Newyork," brummede han.

„Til Newyork?" Er Kolumbussen da aldeles blød i Margarine-Bøtten!" udbrød jeg forbavset.

„Det er alle Opdagere," mente Styrmanden filosofisk.

Jeg styrtede ned i Kahytter, tog Kolumbussen ved Kraven og halede ham op paa Dækket.

„Bilder Du Dig ind," sa'e jeg til ham og ruskede ham, som om jeg var en Fattighusbestyrer, der hundsede et Fattiglem, „at Du sejler med Skuden fuld af russiske Jøder eller med Hvidkaalsho'eder fra Amager?"

„Næ — men, bedste Don Reptilio, saa slip dog!"

„En Reporter slipper aldrig hvad han har faaet Kløer i, forstaar Du! Kan Du da ikke begribe, Fæpande, at man i Newyork vil behandle os som Udvandrerskibe fra Hamborg? Man vil tro, at vi er lastede med Kommabaciller, og vi kommer ikke i Land, men faar Lov at ligge i Karantæne til vi er kreperede af Sult. Saa ka' vi sgu kigge efter Amerika i Allers Konversationslelsikon."

„Brave Repræsentant for Verdens sjette Stormagt!" udbrød Kolumbussen med Beundring, Du taler som en Højesteretsadvokat, der har sat Næsen op efter 5000 Dubloner i Erstatning! Ske din Villie! Styrmand! Aahøj! Saa vender vi, Madam — — —"

„Maa vi være fri for forslidte Professorvittigheder," afbrød jeg ham, næ, Gu', vender vi ikke nej, for saa kom vi jo tilbage til Madrid lige saa flove, som Folk, der har været Tilhørere i Landsthinget naar der ikke bliver sagt et eneste Ord."

„Jeg venter Deres Ekselleuces Befalinger," sukkede Kolumbussen og bukkede saa ærbødigt, som om jeg var den ny Galleridirektør i egen imponerende Person.

„Forleden Dag læste jeg i „Politiken", at der længere mod Syd skal ligge en Ø, der nærmest ligner et Fad Risengrød med et stort Smørhul i. Mod denne Ø styrer vi vor Kurs, gaar i Land, anlægger en Befæstning ala Bahnson og opdager derfra hele Amerika lige saa let som Skibsdrengen kan fange en Loppe i sin Strømpe."

Et begejstret Jubelraab lønnede denne min Tale. Kolumbussen var klog nok til at følge mit Raad, og allerede 4 Dage senere havde vi Øen i Sigte. Vi ankom til Øen en sildig Aften, kastede Anker, og lavede os i Stand til at gøre vor Visit næste Morgen.

Man skulde tro, at jeg var den russiske Zar og Kolumbussen den lange Kosak, saadan en Stads gjorde Folk af os. De Vilde var ligefrem ellevilde af Begejstring. De sendte os straks deres Borgmester i Møde; han holdt en smuk Velkomsttale — formodenlig for en „Ordens" Skyld — og ved Indgangen til Øens Hovedstad blev vi modtaget af to hundrede festligt afklædte Æresjomfruer, der sang: „Trara bom trara o. s. v." og dansede en vild Kankan, med en saadan Fyrighed og Fut, at den skikkelige Kolumbussen blev ganske løjerlig i Kroppen og begyndte at springe rundt med de vilde, forresten meget tamme Skønheder. Jeg tog det hele som det sig en velbefaren og tilstrækkelig blaseret Reporter egner og anstaar. Det vil sige: med revnende Ligegyldighed. Jeg vilde imponere Rakket. Og det lykkedes mig fuldstændig. Men ved Festmaaltidet om Aftenen holdt jeg mig skadesløs. Jeg viste de Fyre, hvad en berømt „Middags-Reporter" kan præstere. Menuen var storartet. Der var smeltende møre Stege af Menneskekød, røgede Klapperslanger, syltede Missionær-Tæer, stegte Diplomathoveder — noget lignende som Lammehoveder hos os —, og mange flere Delikatesser. Da jeg er Afholdsmand, skal jeg ikke indlade mig paa at beskrive Drikkevarerne — det vilde jo se ud, som om jeg havde brudt mit Løfte. Jeg interviewede naturligvis øjeblikkelig Borgmesteren — eller Høvdingen som han dér benævnes — om det sociale Spørgsmaal og fik den beroligende Forsikring, at en Arbejderbevægelse kendte han ikke noget til. Gør en Arbejder Vrøvl, saa æder man ham uden videre Omstændigheder, og vil Arbejderne en Gang gøre sig en glad Aften, saa slagter de en rigtig fed Arbejdskøber. Da jeg tillod mig en beskeden Indvending mod denne temmelig radikale Fremgangsmaade, forklarede Borgmesteren: „Hvis jeg vilde forsøge at rokke ved denne Vedtægt, saa blev jeg s'gu selv ædt!" For dette Argument bøjede jeg mig. Der var ikke noget at sige til den Ting. Denne Aften hører utvivlsomt til de skønneste siden Amerikas Opdagelse. Først længe efter Midnat brød Selskabet op, og mange af os maatte bæres ned til Baadene — saa overvældede var vi af Aftenens Nydelser.

Den næste Morgen cyklede jeg til den nærmeste Telegrafstation og depescherede en udførlig Beretning om Amerikas Opdagelse til mit Blad, men den Rad Kolumbussen maa have været paa Støvlerne tidligere end jeg, og have bestukket Telegrafisten, for da jeg med næste Post modtog de nyeste Blade læste jeg ganske vist en hel Mængde om Rejsen og om Amerikas Opdagelse, men om mine Fortjenester af det smukke Resultat, stod der ikke en eneste Stavelse.

Saaledes gik det til at Kolumbussen aldeles ufortjent høstede al den Ære, der egenlig tilkom mig. Havde jeg ikke været, saa havde den Idiot endnu ligget og rodet ude paa Atlanterhavet Men for at fremtidige Historieforskere kan vide Sagens virkelige Sammenhæng har jeg nedskrevet denne sandhedstro Beretning.

Don Reptilio,
Reporter.

Erstatningskrav for Erstatningskrav.

I flere Aar man sige kan
med Rette vist i dette Land,
at denne herfens Kongens Foged,
han var en ækel Bussemand
og gjorde Folk det lovlig*) broget.

Han næsten dagligt kom som Gæst
med baade Forbud og Protest
især hos vores gode Venner;
og hans Besøg var ingen Fest,
hvad ganske ærligt vi bekender.

Og ikke blot Protester gav
han os, men de Erstatningskrav
var dog de allermest besværlige;
og dem fik vi en Hoben af,
som ligefrem var rent „gefærlige".

Nu er det kjendt for Højesteret,
at han har spist sig lidt for mæt
og ofte været lidt for graadig;
han har forsynet sin Assiette
ret jevnligt noget overdaadig'.

Og der er Glæde mellem dem,
mod hvem han dog var lidt for slem
og klædte af omtrent til Skindet.
Nu vil vi se at faa det frem,
at Fogeden var lidt forblindet.

Men mangen glad og frejdig Svend,
som Ørbæk og Poul Marcussen,
i deres gamle Bukser ryster;
hvad om de nu skal gi'e igen
for deres kannibalske Lyster.

De slugte jo med Hud og Haar,
Hvad Fogdens Godhed dem i Aar
med kærlig Fadermildhed ga'e dem.
Tænk nu, om de et Pulver faar,
saa de skal gi'e det Hele fra dem!

De næppe derpaa sætter Pris:
men Fogden Birch naturligvis
med stille Gru maa vist bekende,
det var et slemme Bircheris,
du laved' til din egen Ende!

I Skolen.

Lærerinden: Hvorfor drager Storkene om Vinteren til Syden? Véd Du det Ellen?

Ellen: Ja. Fordi Folk der ogsaa vil have Børn.

*) Skal der ikke staa „ulovlig broget"?
Sætterens Anm.

God Trøst.

— Ja, ja, Pe'r, Du har dog lettere ved at dø, end vi andre. Du har dog kun et Øje at lukke.

Godt Raad.

— Hvorledes skal jeg vænne min Mand af med altid at komme hjem med en »Bjørn«?
— Lad ham drikke sig en hjemme.

En Dagbog.

Frit efter Sauvlet.

„Ravnen har været saa heldig at komme i Besiddelse af en Dagbog, der er ført af den velbekendte Don Juan Lars Dinesen, og indeholder en tro Angivelse af alle de Triumfer merbemældte, vel renomerede Forfører har at opvise overfor stakkels, ulykkelige Sammensmæltere.

Vi bringer her et Uddrag af Dagbogen:

(Datoen). Fik fat paa Clausine Berntsen. Lovede hende Guld og grønne Skove; opnaaede hvad jeg vilde.

— — — Talte i Dag med Emilie Bøjsen, var ret medgørlig. Skal ikke tabe hende af Kikkerten.

— — — Rasmine Clausen. Ligeledes. Har hende i mit Garn. Skal ikke undslippe mig.

— — — Emilie Secher. Havde en Fortid, var lidt ublu at komme til Rette med. Opnaaede dog, hvad jeg ønskede.

— — — Ottomine Borschenius, romantisk anlagt, vandt hende ved at citere Steder i den moderne Literatur.

Vi vil ikke fremdrage flere Navne. Alene de fem vil sige En, at man her har med en ualmindelig durkdreven Forfører at gøre, en som hurtigst muligt bør søges at gøres uskadelig.

„Ravnen" skal bidrage sit dertil.

Naar Borgerrepræsentationen leger „Udvalg".

Her er saa dejligt i denne Sal,
her er slet ingen Vælgere.
Gud fri os for hver Radikal
og andre Samfundsvæltere!
Vi vil helst klare Bulen sel'
og styre Byens Sager,
bort med hver Opponent saa fæl,
og ned med alle Klager!
Vor Kayser leve og vor Koch!
for dem vi alle bukker.
Vi er jo en gemytlig Flok
af lutter Nikkedukker!

Ved en Kop Kaffe.

Nu har jeg hver Dag læst i Avisen om denne herfens sunkne Kanon, men jeg er ikke Menneske for at begribe hvem der har sunket den.

Ved Afskedgildet.

Værten: Naa, hvorledes synes De om denne Vin.

En Ven: Aa, kære, Du gør mig Afskeden dobbelt sur.

Den skinsyge Ægtemand.

— Hvorledes synes De om min unge Kone?

— Særdeles godt!

— Saa—aa! Maa jeg saa bede Dem om at ophøre med Deres Besøg i mit Hus.

I Skifte-Tiden.

Mel.: af „Abekatten".

Aa, Herregud, der var en Gang
da ej jeg tog det nøje,
om Trappen var lidt stejl og trang
og Trinene lidt høje.
Jeg i Kommoden tog et Tag
hver Gang det var Novemberdag
og Kokkepigen skulde skifte.

Saulet, den lille smukke „Lex",
sig nægted' jo'kke no'et,
hvert Pigebarn blev rent perpleks
naar hun saa „Dukkeho'det".
Af Kærester han havde nok
en overmaade dejlig Flok,
hvormed han stadig kunde skifte.

Vor Nutids Damer, jøsses dog!
vild paa Kareten er de — —
en Droske, en Revolver og
et Knald, saa er de færdi'.
Tog før de Livet af sig, saa
de gerne tog et andet paa,
naar Kjoleliv de skulde skifte.

I Vordingborg-Sindssygehus
de Pigebørn saa fagre,
har ej et Liv i Sus og Dus,
ak nej, de er saa magre.
Hvis det var mig der ej blev mæt
fordi min Kost var knap og slet,
saa vilde jeg minsandten skifte.

Ved Byraadsvalg i Helsingør
blev valgt en Meningsfælle.
Med Tiden skal hver Skvadronør
vi ud af Døren hælde.
Før tumled' Højre overalt,
derfor det dem for Brystet faldt,
at Tiderne saa pænt kan skifte.

Paa Dampsporvognen.

En Passager: Naa, i Dag gaar det lidt hurtigere end ellers.

Konduktøren: Ja—a, men i Dag har vi ogsaa god Vind.

Hr. Kattrup.

Mel.: Hr. Madsen, det er en fiffig Fyr.

:,: Hr. Kattrup :,:
det er en fiffig Fyr!
til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen,
skal jeg nu fortælle Jer allesammen,
:,: hvorledes :,:
hans Tanker vide flyr.

:,: Her gik han :,:
i Folkets København,
og kedeb' sig fælt paa vort Raad- og vort Domhus,
saa sa' han: Jeg bygger vor Retfærd et Bomhus,
:,: i Slagel- :,:
se, som skal gøre Gavn.

:,: Saa drog han :,:
til Slagelse paa Stand.
Derovre, hvor Retfærdigheden den slipper,
der sad han og hittede flot Jack the Ripper,
:,: og negle- :,:
de Folk for Ildebrand.

:,: Den første :,:
han maatte lade gaa,
thi Fyren han figted', sig hang i sin Celle,
og det har af Fagmænd jeg lad't mig fortælle,
:,: var blot for, :,:
at Kattrup slad sku' staa.

:,: Med andre :,:
han havde bedre Held,
et Hus futted' af, og Hr. Schønborff blev nappet,
og for en Tilstaaelse pumpet og tappet,
:,: og det var :,:
med baade Smæk og Smæld.

:,: Han tilstod :,:
jo ganske vist ej — men
Hr. Kattrup havde faaet Kig paa en Revne
og før sku' han revne, før han skulde levne
:,: den Revne :,:
lidt Rist og Ro igen.

:,: Halvandet :,:
Aar har han Schønborff holdt
og tænker at holde ham der efter Evne,
saa længe til han har tilstaaet den Revne,
:,: der Branden :,:
paa Gaarden har forvoldt.

:,: Man ser at :,:
Hr. Kattrup er en Mand,
der ta'er Represfalier, her naar det glipper,
at hitte en fæl og blodtørstig Jack Ripper,
:,: i fremmed :,:
og fjærne By og Land.

:,: En Opga- :,:
ve burde han sig ta',
at slippe Hr. Schønborff, hvis Fangst ikke stor er,
og hitte i Stedet den Lampevejsmorder,
:,: som Wüllich :,:
lod slippe bort herfra.

I Dukkemagasinet.

En lille Pige: G'da! Er min Dukke færdig? Den skulde ha'e nye Arme og et nyt Ben.

Ejerinden: Hvorledes ser den ud mit Lam?

Den lille Pige: Hun har rød Kjole paa og blaa Strømper og saa hedder hun Else.

I Skolen.

Lærerinden: Hvorfor lod Gud regne Svovl og Ild ned over Sodoma og Gomorrha?

Betty: For — dengang havde man ingen Tændstikker.

Man kan ogsaa betale Guld for dyrt sa'e Borgerrepræsentationen, den afslog Renovationskompagniets Fordring om 2 Kr. mere pr. Tønde — fy føj! Med en lille Variation: Sikken et Brøvl om det Læs — nok sagt, og saa maa Magistraten selv køre det ud!

I Boudoiret.

Fruen (der skal til Maskerade): Hvad skal jeg gøre for min Kusine ikke skal genkende mig?

Kammerpigen: Tag Deres Gebis ud Frue!

Aa, de Døttre.

Elly: Fa'er, er der noget i denne Bog, som jeg ikke tør læse?

Faderen: Nej — Du kan læse hver eneste Linie.

Elly: Saa vil jeg slet ikke læse den!

En engelsk Foks-Terrier er til Salg paa Grund af Indkaldelse til Militærtjenesten.

I sin Glæde over at kunne præsentere sine Læsere tre gamle Træsnit snakker „Søndagsposten i sidste Nummer gladelig om det gule „Palæ" i Bredgade. Forkert i Byen, lille Søndags-Post.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et moderne Alexandertog.

Nr. 45.

RAVNEN

Søndag d. 6. November 1892.

Mr. John Burns.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hvis I kender Kærlighedens Flammə.

Hr. Leth Espensen i Odder snakker
om Forhandling, nedsat Rentefod
og diverse, men vor Bjørenbakker
er alligeveller ikke god,
Spiritus det faar hans Karle ikke,
Espensen, den gæve Husbond vil
som Agrarpolitikeren drikke,
hele Sammensmæltningsroderiet til.

Bager Olsen elsker voldsomt Splitten
i vort eget gamle Dannebrog,
med det kendte Præste=Kors i Midten,
men er Bageren mon rigtig klog,
det er Mulkt, hvergang man Split udfolder,
ikkun Staten hejse maa det Flag,
Bageren maa ej, om saa hans Boller,
er af Hof og har den allerbedste Smag.

Der var en, som vilde være Greve,
Greven ga' han ogsaa for en Del,
han foruden Arbejd' vilde leve
og saa kaldte han sig s'gu for Scheel,
med hans Vandel var man ej tilfreds, da,
man opdaget det var kun paa Skrømt
at han spilled Greven i Bethesda,
og nu bli'er han til Forbedringshuset dømt.

Du skal elske Fader, elske Moder,
staar der i den Lov vi fik af Gud,
men vor Nutids derangerte Poder
sender bare efter Fogden Bud,
Fadren maa gaa ind paa Kompagniet,
selv om Sønnen ogsaa er en Stud,
og hvis Fogden han kan ikke li'et,
kan han skiftevis dem begge smide ud.

Den sande Værdi.

— Ser De Stenene i denne Ring, de har kostet mig flere hundrede Kroner.

— Hvad Nytte har De af de Stene?

— Ingen.

— Men jeg har to Stene, der aarlig indbringer mig mindst 1500 Kroner.

— Hvad er det for Stene?

— Møllestene!

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, De skulde saamæn prøve den billige Kaffe i Vimmelskaftet efter Kl. 8 om Aftenen, for det er da nok værd, saadan som de sidder i 'et, at spare 20 Øre paa et Pund Bønner, selv om De skal trave hele Byen igennem, og den Mortion har De ogsaa godt af. Holder De ikke af at gaa saa sent ud om Aftenen? Aa, Passiar! Der er saamæn ingen der ta'er Dem, og nu sidder jo desuden denneherses Savvlet velforvaret i Brummen, saa ham behøver De da ikke at være bange for. Den Slags Fyre kommer forresten ikke til ældre —, aa, om Forladelse! jeg ta'er mig selv med i det Kapitel — Damer med deres Dikkedarer, for saa faar de rent paa og det véd de go'e Herrer. Men sommetider kan jo en og anden Spirrevip være fræk nok. Saadan maa De vide gaar jeg forleden Aften i mine egne Tanker ude paa Vesterbro for at møde Skade, der var til Bestyrelsesmøde i „Graaspurven“, den Sangforening han altid render i og som skal gi'e en Aftenunderholdning for Dirigenten, som skal gøre en Kunstrejse, og fri Aftensmad og Punsch til Medlemmerne, saa der bliver vist ikke til nogen lang Kunstrejse, men saa kommer der saadan en rigtig Certosafyr hen til mig og smidsker nok saa kælen: „Maa jeg ha'e den Fornøjelse?“ — „Hva' for en Fornøjelse?“ spør' jeg hvast, for jeg kunde jo nok mærke, hvor Gavtyven vilde hen.“ — „At ledsage Dem,“ si'er han saa og betragter mig med et Blik, som formodenlig skulde være forelsket.

„Herregud, min lille Dreng!“ sa'e jeg saa, „er Du blevet borte for Din Mo'er eller kan Du ikke finde hjem, saa skal jeg gærne følge Dig hen paa Politistationen!“ sa'e jeg, men De kan tro, at Fyren gjorde omkring i en Fart, og stak a' som om han var bleven grebet i at rapse af Magistratens Hyldebær i Østre Anlæg, ja, det er egenlig gruelig at tænke sig til saa mange Ting, de stakkels Borgmestre skal ha'e i deres Ho'ede, for de skal jo ogsaa passe paa Magistratens Valnødder ude paa Østerbro, og nu har Renovationskompagniet opsagt Magistraten Huldskab og Troskab fra Nytaar af, og saa maa Borgmestrene og Raadmændene formodenlig selv til at hanke op i Tønderne, og køre til „Bal“ som det hed i gamle Dage, naar Natmændene var paa Farten, men nu kommer det jo an paa om Borgerrepræsentanterne har saameget Renovation i Livet, at de skiftes til at gi'e Magistraten en Haandsrækning, for ellers vil det vist knibe for

Borgmestrene at klare de Ærter. Nej, saa maa man sige, at Politiinspektør Th. Petersen har det meget behageligere, og er en Mand der kan finde paa Afvekslinger i Programmet. Den ene Dag laver han Betjentene om til „Gader" og „Hjørner" for at dressere Kuskene i den højere Køreskole, og den anden Dag læser man i Bladene at alle Betjentene hvis Navne ender paa – sen, skal døbes om og opkaldes efter deres Fødeby. Men hvis nu 10 Petersen'er er født i København — Hvad saa? Skal de saa hedde København a, b, c, o. s. v. eller 1, 2, 3, o. s. v.? Og sikken Nedelighed omkring paa Stationerne, naar Assistenten eller Overbetjente eller Inspektionsbetjente begynder at raabe paa: Ledøje, Aborre, Luserød, Fjollerup, Nokkebølle og hvad det nu ellers kan være for løjerlige Navne, som de stakkels Betjente maa lyde. Der bliver Studier at gøre for „Politiken"s Frejlif, der ogsaa saa levende interesserer sig for at faa Aberne til at tale — som om Menneskene ikke gør os Livet surt nok ogsaa i den Retning! Men De skal se min Kære, at det ender med at Frejlif bliver Sproglærer i zoologisk Have. Og har Aberne først lært at tale, saa varer det saamæn ikke længe førend de stiller sig som Rigsdagskandidater ligesom Malmigden-Jensen, Nysel, Frederik Hansen og den evigglade Oberst Colding fra Lyngby, for Aberne aber jo alting efter, og saa hænder det maaske en skøn Valgdag, at en Kreds af Abevælgere sender en Repræsentant til Folkethinget. Saa kan „Politiken"s Frejlif ha'e det saa godt! Jeg siger Tak for Kaffe!

Hofbageren synger.

Vift stolt i Strandens Stræde,
blodrøde Dannebrog,
din Split kan Hjertet glæde,
og Domme Lig nedslaa,
Du over Hveder vejer,
der smager godt til Te,
og rask de skifte Ejer,
naar Køberne Dig se.

Fra Himlen er Du faldet,
Du Statens Helligdom,
din Split mig tit har „knaldet",
det bry'er jeg mig ej om,
jeg offrer glad'lig Mulkter
i Række og i Flok,
saa længe Folk ej sulter,
de gi'er mig Renter nok.

Vaj højt i Strandens Stræde,
Du røde Flag med Split,
Du ret kan Hjerter glæde,
og skaffe Brødet mit
Afsætning, saa det batter,
og gøre Disken tom;
lad atter saa, og atter
det koster kun en Dom.

I Vinkælderen.

— Her staar i Bladet, at to Journalister vil gaa til Rom. Som om vi ikke har god Rom nok her i Byen! Ikke at tale om, at man kan sejle i Kognak og svømme i Champagne.

Løst og Fast.

Mel.: Trarata-Bumtrala

Medens Regnen vasked' mig,
henad Gaden trasked' jeg,
langs med Boulevardens Træer
i et ækelt Hundevejr,
Frakken fast jeg knappede,
og i Pytter sjappede,
Stormen hvinede saa bøst,
Løvet hang saa tyndt og løst,
min Tanke faldt i Hast
paa baade Løst og Fast,
om dette Emne drev
jeg derpaa hjem og skrev.

Gemt bag Fængslets triste Mur,
sidder i sit Fangebur
Hr. Saulet bag Laas og Slaa,
hvad mon nu han tænker paa
Tænker han paa Løst og Fast
paa sin rænkefulde Last
paa de mange Piger, som
paa de „gale Veje" kom.
Først tænker vist den Fløs,
Gud give jeg var løs,
o kunde blot jeg fly
saa tog jeg fat paany.

Ganske nylig har man set
et Slags Underværk er sket,
man fik nemlig se hvordan
Løst som Fast man flytte kan.
Ved den nye Boulevard
man paa Ruller flyttet har,
tænk en Gang et Hus komplet
og det hele gik saa net.
„La' Rullen gaa" man sa'e
og saa en skønne Da'
saa gik 'en løs i Hast,
nu staar det atter fast.

Apropos, fortalt man har,
at paa nævnte Hus der var
en uartig, brovten Fyr,
som holdt Hus og gjorde Styr,
Tømrerformand var de Ka'l,
mod hver Svend han var brutal,
han var ret en sjofel Gast
skældte ud for løst og fast,
Et Raad Hr. Knude-Bech:
Hold blot din Snude væk,
vi af din Knude ler
men gør ej Knuder fler.

Inden kort Tid er

de Alle ved Maalet.

En Brøw te mi Hjemmen.

Bette Muer!

A haar wal lowet Dæ aa skekh Dæ en Brøw ihwessomda, men Do ka lidh o, te de er ett Narrewærk aa kom astæj mæj et nærensti en haar saa gryssele møj aa gyer. For Do ka jo wal wedh, Muer, te de æ mæ, der ska styr 'em tefrejs, aall dem galsinnet Minnesker, der ett wil læ 'em sæjh, aa Do ka gjahn be æ Kat rywh Dæ o, te de æ mæ, der er den faanimmest — de wil da sæjh næjst atter Ejstrop aa di anner, der haar noued aa sæjh. A ska sæjh Dæ, Muer, A er Depellemaath ligh ud te mi Stuerto, aa diefor maa A løhw fraa den Jente den Aaen aa be 'em wær skekkele. Nærensti Klaws skronjer som en hwinsk Helmos, aa Lass blywer for kaalhøgen, saa maa A legh mæ imellem 'em aa spøer om di kaaller de aa faahannel.

Men no wil A gi Dæ en bette Kuen Beskrywels aaw mi Lyw sihn A drow fraa mi Hjemmen. Do hous wal, te A sæjlet mæ æ Dampskiw fraa Aalborre. Men Guj nodh mæ wal, hwor war et en strengh Weir. A lo lissem en Sou hen aaw æ Gol aa brækket mæ, aa de war retten Synd for di Pæhng A haadh giwen ud for mi Unnen; haadh A widst, te et skuld haa gawen mæ o den Wis, haadh A ilywel spaahr 'em. No, A kam jo da herøwer, om et osse war mæ Sællehied. Den føhst Daw war A i æ Kjerk aa høer o en Præjst, der æ Hywermand — for haar en ingen Gledh aaw et, haar en wal hejer ingen Skaadh aaw et, aa dieratter kam A i growh fien Selskav øwer o æ Hywskuel, hwor di Stuers Bøen lærer djer Lejs. Do sku baareftens ha sjet saa manne fien Folk A dier snakked mæ. Der wa manne mæ egte Guldbloster o æ Opslawer aa mæ Stjanner aa Staahs aa Nywler æfor aa æbag, oa Nouen haadh et hingend i en Silkekledh øwer æ Owsel, saa de maa wes ha waan noued faale wæjte aa slæw o. De er ett faade A kier mæ om saajen noued Hundmog, men A ku wal wær lisse nær te en Nyttekoss som Klaws. De mien A da! — Atter de haar wi slawenst o æ Risdaw, men som A søhd Dæ, naar A ett tawen Diel i et saajen aa sie te; A haar baare gawen fraa den Jenn te den Aaen, lissem der æ Nouen der gjør o æ Mærkind we æ Hæjsthannel. No, hwa. di gjør et jo baare for æ Liegkjyw, aa øwer te Dæ, Muer, kan A wal sæjh, te A gjør et for de saahm.

Do haar wal hohr, te Bjørenbak er list aastæj, aa de war jo møj kjywsom, men atter de te Towber haar gawen den saahm Wej, haar et ilywel ett saa møj aa sæjh; for wi ka wal fo jen saa hwalle som Bjørenbak, men di anner ka Pinde! ett saa raa fo en Towber.

Di haar snakket om i æ Snapsthing te Lass skuld wær Minister Hja. han ka wær sløw nok, aa han kund wal affensier sæ te et, men A twiel ilywel, for di sæjer, te hans Pampirer er i Ulawh, aa A trower, te Skaveniussen haar for møj aa sæjh inno; men hwissommensti han goer igiemmel, skal A nok fjett mi Bowser we ham, aa saa kund et wal arrevier te der bløw en Paattefyllig teøwes te Di

Fatteudwalsformand.

Skanker og Skoser.

Det begav sig, at Sammensmælterne i Odder holdt stor Valgkalas.

Men som en af Kandidaterne var midt i Forsikringen om sin Vederhæftighed, blev der af en usynlig Haand skrevet følgende paa Væggen:

Mene, Mene, Tekel, Ufarsin.

Hvad som paa almindelig Dansk betyder:

Du er vejet og fundet for Leth, Espensen.

*

Efter at der saaledes var malet ham Fanden paa Væggen, kan det naturligvis hverken nytte Espensen eller Jens Nielsen, at de vil begynde at Odd're.

*

Især, da efter Naturhistorien, Odderne ikke er saa lette, at faa til at gaa i Fælden.

Billigt Spaltefyld.

De mindre fine Ugeblade
med deres mindre gode Bryg,
har tidt gjort Abonnenter glade
med deres Præmie-Oljetryk.
De Folkets Lyster jevnt opflammer
med Billeder i forgyldte Rammer.

Og Publikum fik Blod paa Tanden
og paa Abonnementet Mod;
saa var der dem, der fandt en anden
Trafik, der ogsaa var ret god.
For en Tikronesseddel feder
de sig med gamle Vittigheder.

Det lille „København" det fattedes
en Del paa baade Vid og Aand;
saa fandt det paa, at Sligt erstattedes
saa saare nemt ved fremmed Haand.
Et lille Stykke Guld, der funker,
det bragte Brandere i Bunker.

Se nu har „Dannebrog" jo taget
Ideen op paa sin Maner.
At det en Ære er for Flaget,
der er dog vist kun faa, der seer.
De trænger ikke blot til Witzer,
men til Fortællinger og Skizzer.

Og alt, hvortil de monne trænge,
det vælter ind i Massevis,
for, forholdsvis en billig Penge,
Hr. Secher fylder sin Avis,
det bolner ud af alle Kræfter,
med Vid, der rigt'nok er derefter.

Og Dommerne til Højbords sidder
i denne lystige Kommers,
og lytter til den Fuglekvidder
paa baade Prosa og paa Vers,
de læse, som de allerflittigste,
at finde ud den allervittigste.

O, hvilket underfuldt Mirakel!
med hvilken Fryd har man ej set,
at i sit eget Tabernakel
man har den signede Prophet.
Ej ud af Huset Præmien skikkes,
den gaar til — Trykkeren Henriques.

Mindre go'.

Frit efter Revuen, København N.

I Odder hver Stodder nu møder til Valg,
— — —
Leth Esben — drog læspende Sværdet fra Balg
— — —
og mødte til Kamp med Jens Nielsen paa Stand,
— — —
to Sammensmelt-Venner
de staar nu som Fjender,
saadan kan det gaa i vort Land.
Men Vælgerne ovre i Kredsen,
de ved hverken ud eller ind.
de tænker de nitten af Snesen:
Det bli'er vist det bare Vind,
Leth Esbensen og Jens Nielsen
er lige gode, de To,
men faa dem til Repræsentanter, min Tro,
den er forholdsvis ikke saa go'.

En Fader, tænk hader sin Søn — det er slemt,
— — —
og Sønnnen har Lønnen derfor ej forglemt,
— — —
til Fogden han klager hvert andet Minut
— — —
og Fa'eren det samme,
gør uden at stamme,
Gud véd, naar at det bliver Slut.
Og Fogden er straks paa Tæer,
naar senior eller junior be'er;
den Kamp mellem Un-marckebærne,
man spændt i Møde ser,
skøndt en eller anden vel tænker:
det gaar snart for vidt, min Tro,
den indvortes Stridighed mellem de to
den er forholdsvis ikke saa go'.

Mod Ryder de fejder i Rettens Paulun,
— — —
og Dommen er kommen, og blød som et Dun
— — —
ej er den, nej, Verden ta'er anderle'es fat,
— — —
saagar paa Konsuler,
den klapser og muler
dem, ja; den er Karl for sin Hat.
Og Ryder nu gaar og tænker,
skal tyve Tusind man gi'e,
fordi, at man Retten krænker,
nej, saa maa man hellere bli'e,
skøndt nægtes kan det ej heller,
at 18 Maan'der, min Tro,
med Udsigt til ene at bygge og bo,
den er forholdsvis mindre go'.

En Opstanden.

Af Leon Cladel,
nylig afdød fransk Partifælle.

I.

Ulysses Otto Noe Barthelemy Kliiger, Metalgravør og Borger i Paris, blev den 3. December 1851 af Liniesoldater og Dragoner funden liggende paa Gaden i Forstaden Saint Antonie overstrømmet med Blod, ikke langt fra den væltede Omnibus fra hvilken Alfons Baudin havde talt til Mængden forinden han viste den, hvorledes en Folkets Tillidsmand, sit Mandat tro, forstaar at dø, naar alt, kun ikke Æren, er tabt. Lige som Folkerepræsentanten var ogsaa Manden af Folket falden i Gadekampen, og ved Foden af den samme Barrikade, kæmpende for Ret og Frihed.

„Leve Republiken!" udbrød han rallende under Hovene paa de stejlende Heste, der trampede hen over ham

Den døende Blusemands Raab foranledigede straks Rytterne og Infanteristerne til at standse. En Bataillonschef, som tænkte paa sit hurtigt opnaaede Avancement, skælvede i sine Stigbøjler og efter at han havde nærmet sig den Døende, hvis bristende Blik maalte ham, raabte han svingende sin Kaarde, med barsk, brutal og hjærteløs Stemme:

„Fremad, stop Flaben paa den Skraalhals og gør det af med ham i en Fart!"

Lystrende Befalingen brød en Sektion Infanterister af og vendte sig mod Blodpølen, i hvilken den udmattede Beseirede laa. Alle disse Folkets fattige Sønner, Elendighedens Arvinger, Slaver af ethvert Tyranni, havde allerede Fingeren paa Aftrækkeren og stod nu blege, som et Bytte for disse ubestemte Bekymringer og Sindsbevægelser, der undertiden bemægtiger sig de uskyldige Deltagere i en Forbrydelse, og betragtede forstyrrede Martyreren, som støtted sig paa sine Albuer, og frygtløst frembød sit af Geværkugler gennemborede Bryst for de Kugler, der endnu maatte være ham tiltænkt.

„Landsmænd, Arbejdere, som man har gjort til Soldater, adlyd Hoffets Bødler der kommanderer Jer, giv mig min Rest, myrd en af Eders Venner!"

Soldaterne følte sig grebne af Bevægelse, de veg lidt tilbage og Geværerne rystede i deres Hænder.

„Naada, fremad!" tordnede Officeren i en vild Tone til Soldaterne, indskærpende dem sin Befaling nok en Gang.

Den Saarede i Blodpølen tog igen Ordet:

„Fremad, Brødre!"

En gammel Underofficer, hvis Uniform var prydet med tre gyldne Snore, og hvis Ansigt var bedækket med Ar, betragtede den Dødsdømte med et Blik der paa samme Tid var bedende og truende, saa mumlede han halvhøjt:

„Sigt højt! — Læg an!"

Saa kommanderede han med rungende Stemme, der overdøvede Hornblæserne i Spidsen for et sig nærmende Kompagni Vincennetjægere:

„Fyr!" (Sluttes.)

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Hovedsagen.

Gæstgiveren: Hans! har vi mere ægte Portvin?
Karlen: Næ, men her er Etiketter nok!

Nr. 46.

RAVNEN

Søndag d. 13. November 1892.

De store Tyve lader man løbe o. s. v.

Den benaadede
Konsul Ryder.

Den henrettede Tugthusfange
Jens Nielsen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hvis I blot vil tie stille.

Har I læst: den store Snyder,
Pengemanden, Konsul Ryder,
som har stjaalet Smaafolks Penge,
ham, hvem Yankeer vilde hænge,
er af Dannerkongeraadet
bleven, — som man si'er — benaadet,
:,: han er rullet :,:
nu med Toget og Snyderguldet.

Hver en Slubbert staar sig bedst ved
Højresind, vor Ven fra Næstved,
ham med „kunstneriske Hensyn",
hilste man med et paa Gensyn,
og, ved Salicath! han kommer
af Arresten, hanses Dommer
:,: si'er lad rulle :,:
hvem har set Jensens Synd med Tulle.

Hr. Michaelis i Noveller
om Familjeliv fortæller,
straks Hr. Henriksen ham stævner,
fordrer Retten op som Hævner;
„fejg", „Kujon" og „bortrømt Kryster",
den er næsten ogsaa dyster,
:,: men lad rulle, :,:
det paa ham ikke passe skulde.

Før Jens Nielsen laa paa Blokken,
stormede Reporterflokken
hid til Horsens Tugthus Mure,
men fik bare Lov at lure.
En Forordning op man graved' —
for man er nu saa begavet,
:,: Pressen skulde :,:
ej se Synderens Hoved rulle.

Espensen i Odder vælges,
Stemmer købes, Stemmer sælges,
Bønderne gaar slemt i Fælden,
og saa kører Karussellen,
indtil de, som gi'er Partiet,
ligger bums! i Roderiet;
:,: men lad rulle :,:
Venstre sover og visselulle.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, Jens Nielsen kunde rigtignok sige: Ugen begynder godt! Domsforkyndelse om Mandagen og ekspederet af Seistrup Tirsdag Morgen, til stor Ærgrelse for Bladreferenterne, altsammen for „lukkede Døre", og saa var det Bal forbi. Men jeg synes dog, at man skulde ha'e ladet Staklen faa sit Hoved med i Kisten, for hvorledes skal det ellers gaa ham paa Dommens Dag, naar vi alle, som vi har lært i Skolen, skal møde med vort Regnskab? Saadan i min Enfoldighed forekommer det mig urigtigt, at Lægerne skal ha'e hans Hoved under Behandling, for sæt nu, at de ikke faar mere ud af det, end Borgerrepræsentationen i Mandags fik ud af Budgettets første Behandling — og det var sgu tyndt, som Manden sa'e, da han havde drukket en Skattefri, for det vigtigste var næsten at Høker Petersen fik Oplysning om, at der er Ridcsti paa den ny Boulevard, hvad han ikke havde observeret, da han forleden gik sig en Ridetur ad den Kant. Derimod kunde jeg godt li'e, at han gjorde Vrøvl anbelangendes „den Vogn", som skal hente baade det ene og det andet hver Maaned men aldrig kommer, for jeg har da ikke set noget til den, saa den kører formodenlig „om ad lille Kongensgade", som de synger i Revyen, og derfor var det i sin Orden, at Petersen vilde ha'e Borgmesteren til at sørge for, at Renovationsvæsenets maanedlige Renselse indtræffer mere regelmæssigt. Men jeg begriber ikke, hvorfor Kommandør Gjødesen var saa gnaven fordi velklædte Folk kryber gennem Rækværket ude ved Grønlandsgade. Herregud — naar det nu morer Folk! Og man kan da tænke sig det „Kryberi", der er værre! Saa var Borgerrepræsentanterne gale paa sig selv, fordi de har vedtaget engang, at det ny Springvand skal anbringes paa Kultorvet, og nu er de enige med Borgmester Hansen om, at slettere Plads kan det ikke faa! Pokkers til Omløb de Godtfolk med samt Magistraten har! Først byggede de Kvægtorvet i Vester, nu indser de, at det egenlig bør ligge i Øster; saa vedtog de at bygge en ny Ladegaard fordi den gamle var ubrugelig, men da den ny Ladegaard var færdig, syntes de den var for fin til det Brug og lavede den med stor Bekostning om til Almindelig Hospital og lod den gamle Ladegaard være det, den er, og nu skal Springvandet, som er lavet til Kultorvet, ikke staa paa Kultorvet — synes De ikke, min Kære, at denne kommunale Vrøvleklub er „forholdsvis temmelig go'!" Ja, knnde de Herrer endda om-

sider naa til det Resultat, at de snarest mulig bør rømme deres Pladser i Byens Raad, fordi det er en stor Fejltagelse, at de nogensinde er kommet der, — ja, saa var der dog Methode i Galskaben! Men de gør Pokker!" Nu skal de naturligvis til at lave os en Huslejeskat og saa skal man betale Skat til fordi man propper Værterne med dyr Husleje for at faa fine gode Møbler fyldt med Væggetøj og Bakterier og jeg véd ikke hvad. Naar det ikke er den forkerte Verden, saa véd jeg ikke hvad det er! Man kunde næsten fristes til at ønske, at man var amerikansk Konsul og havde begaaet Kæltringestreger til en Værdi af 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, for saa kunde man maaske ogsaa blive benaadet og faa 20,0C0 Kroner i Rejsepenge. Tak for Kaffe!

Ærlig Mand og Tyv.

Proverbe i 2 Akter.

Personerne:

En Arbejdsløs.
Øvrighedspersonen.

1. Akt.

Øvrighedspers.: Hvad vil han?

Den Arbejdsløse: Jeg er fattig, Deres Velbaarenhed, og vilde gærne anmode om en lille Understøttelse.

Øvrighedspers.: Hvorfor arbejder han ikke?

Den Arbejdsløse: Der er intet Arbejde at faa. Jeg har løbet fra Herodes til Pilatus derom.

Øvrighedspers.: Sludder, han er naturligvis doven gider ikke — i et Tvanghus skulde han.

Den Arbejdsløse: Deres Velbaarenhed, jeg er en ærlig Mand — jeg har slidt og slæbt for min Familie, men nu maa jeg mod min egen Villie gaa ledig.

Øvrighedspers.: Godt, han kan faa Fattighjælp, han og hans forsultne Unger.

Den Arbejdsløse: Det er ikke Fattighjælp jeg vil have. Det var blot en foreløbig Understøttelse, til jeg kan faa Arbejde.

Øvrighedspers.: Vil han ikke have Fattighjælp, kan han sulte. Her gør vi ikke mange Omstændigheder med en — Arbejder.

Den Arbejdsløse: Godt, saa maa vi sulte — eller.

Øvrighedspers.: Skrub af.

2. Akt.

Den Arbejdsløse er bleven Tyv, og præsenterer sig efter endt Fængselsstraf for Øvrighedspersonen.

Øvrighedspers.; De kommer fra Fængslet, ikke sandt.

Den Arbejdsløse: Ja — Arbejde kunde jeg ikke faa — Understøttelse heller ikke — saa maatte jeg stjæle.

Øvrighedspers.: Det glæder mig, det glæder mig. Værs'god at tage Plads. Hvad kan jeg gøre for Dem.

Den Arbejdsløse: Ingen vil have mig i Arbejde, fordi jeg har været straffet, jeg ønsker en Understøttelse.

Øvrighedspers.: Med Fornøjelse, saa meget De vil have. Hvor længe var De i Fængsel.

Den Arbejdsløse: Et Aar, Deres Velbaarenhed.

Øvrighedspers.: Det glæder mig, det glæder mig; ja De er værdig til Understøttelse. De skal intet mangle. Vil De ikke drikke et Glas Vin (skænker Vin op, de klinker).

Den Arbejdsløse: Jamen, sig mig, Deres Velbaarenhed, hvorfor vilde De ikke hjælpe mig, da jeg endnu ikke var bleven Forbryder?

Øvrighedspersonen: Nej! det gør vi af Princip ikke. Ærlige Folk skal rangere med Forbrydere, før de faar noget. Derfor byder vi dem Fattighjælp. Naar de virkelig er bleven Forbrydere, kan De faa, hvad det skal være. Vi holder saa meget af Forbrydere i dette Land.

Den Arbejdsløse: Ja, saa vil jeg takke Deres Velbaarenhed og anbefale mig.

Øvrighedspersonen: Holdt! Vi, vil De ikke spise til Middag med mig. De gør mig nok den Fornøjelse. Og saa vil jeg give Dem et Raad: hvis De ikke kan komme ud af det med den Understøttelse, De herefter vil faa, saa begaa en ny Forbrydelse, og helst en, der kan skaffe Dem 4 a 5 Aars Fængselsstraf. Saa er De forsørget for Deres hele Liv, naar de 4 a 5 Aar er gaaet. De vil saa faa en klækkelig Pension.

Den Arbejdsløse: Tak! Deres Velbaarenhed, jeg skal tænke over det.

De gaar ind at spise til Middag, Tæppet falder.

For Smed at rette Bager.

Gebommerlig frit efter Wessel.

Der var en Gang en By, i Byen var en Stand,
som plasked' paa det salte Vand,
den en Skandale fik, det kan man altid faa,
jeg ingen har, det gaa
min Læser ligesaa;
til Uheld for hver trekant' Hat
tog Pressen paa den fat
og skrev —
jeg selv i Blad vil skrive,
for noget skal man jo bedrive;
som sagt, man skrev
og efter meget Mudder ud det rev,
at den var muggen paa Søløjtnantskolen,
det var en fæl Misere
for hver Søofficer,
selv Chefen satte det for Døren Stolen.

Straks anlagt Pressesag der blev,
og drøftet, hvad man rundtom skrev,
men Pressen gik ej fra sit Ord,
der drøftet blev om Messens Bord,
hvad man i den Sag skulde gøre;
nu skal man høre,
hvad en af Standen foreslaar:

Mod københavnske Blade ej det gaar,
deraf vi selv kun Skade faar,
men hist i Roskild' er en Sprøjte,
som ogsaa stødt har i sin Fløjte,
hvad siger I, om den vi ta'er
og bøde la'er,
saa er jo Æren vor sket Fyldest!
— Den Taler bragtes straks en Hyldest,
og straks afsagdes denne Dom,
hvo, som vil høre, den kom:

Vel er det Pressen her,
som var imod os tvær,
men da vi ej mod den tør kæmpe,
saa tager vi i Flæng med Læmpe
Roskild' Avis'ens Redaktør
og klør;
han bøde maa som en for alle,
hvad ej vi vil la'e os gefalle.

Den Redaktør saa myg og krum
tog mod sin Dom.

Moral:

Beredt til Mulkter vær paa Stand,
selv om Du og er Højremand.

Fra Skolen.

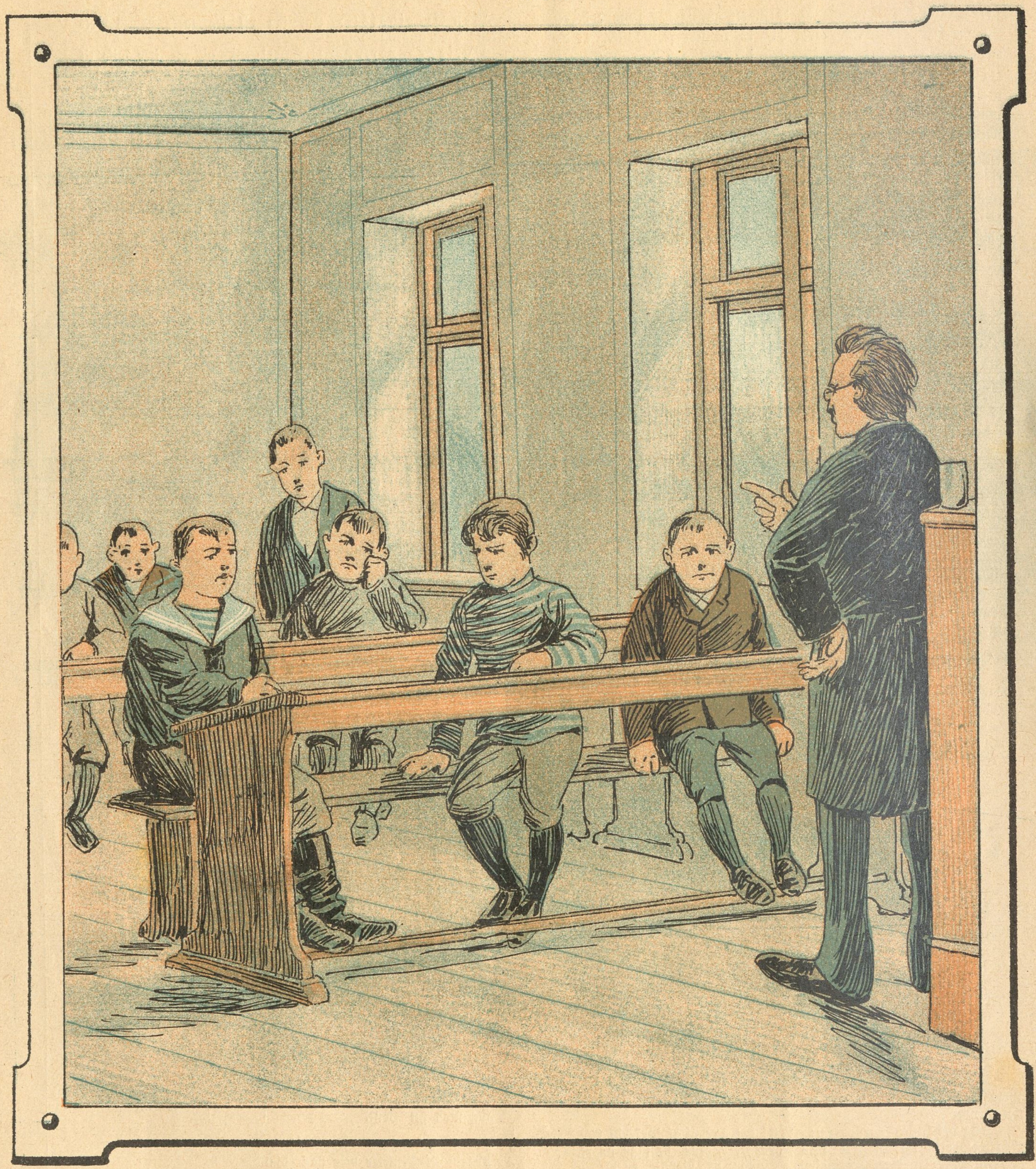

Læreren: Nu ser jeg igen en hel Mængde Drenge, som ikke er her.

I Svejtserhytten.

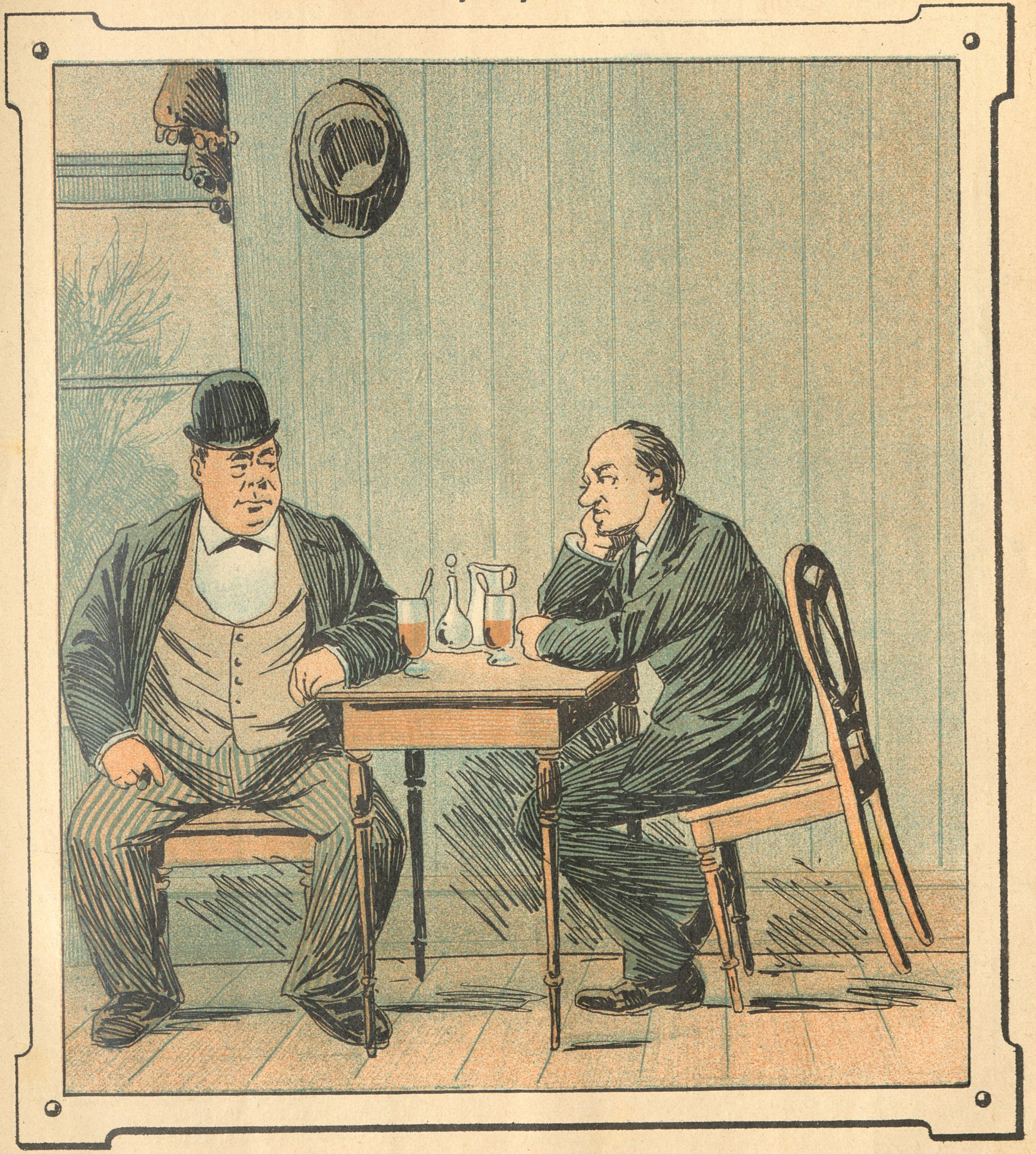

Den tynde: Hvad siger Du, Konradsen, ska' vi ta'e os en Toddy til?
Den tykke: Nej.
Den tynde: Hva' Fan'en! Er Du lige med et bleven maadeholdende?
Den tykke: Næ, Satan gale mig om jeg er — men jeg vil ha'e mere end en til.

Med Lov skal man Land bygge.

Mel. af „Eventyr paa Fodrejsen?"

Denne Forbryder,
Hr. Konsul Ryder,
skulde „paa Huset" i halvandet Aar;
han var en Snyder,
det var Hr. Ryder,
derfor sin Dom han faar.
Han har skrevet Falsk, besveget Fattigmand,
lavet Arvesager rigtig godt i Stand,
andres Penge taget,
snydt og grovt bedraget
har han den Hædersmand.

Nu det forlyder,
denne Hr. Ryder,
skal være frank og fri Mand paa Trods
af, hvad Loven byder;
man paa Hr. Ryder
nu ugenert gi'e los.
I et fremmed Land man giver ham Lov
til, som han vil, at fraadse med sit Rov.
Livet han nyder;
saa si'er Hr. Ryder:
det kalder jeg for Sjov!

Fattiggaardsbestyrer
Jensen der fyrer
op for sig selv i mange lange Aar,
som med Pi'er og Koner
nok saa lystigt joner
og fælt i Byen gaar,
som har banket gamle Lemmer gul og blaa,
som i al sin Færd har været ful og raa,
som har siddet anholdt,
i Forhøret Stand holdt,
nu er han ovenpaa.

Mange besvore
alt, hvad han gjorde,
ja, de besvor med baade Haand og Mund,
al den brutale
Færd og Skandale,
at han var raa og ond.
Men da vi saae omsider, Dommen faldt,
saa fik Jensen jo Tilgivelse for Alt,
og det lange Fængsel
og den trange Trængsel
blir ham tilgode talt.

Skønt denne Jensen,
langt gik over Grænsen
for, hvad simpel Menneskelighed ham bød,
fri og frank han træder
paa de samme Steder,
hvor han sig haardt forbrød.
„Er det det, de kalder, Lands Lov og Ret,
saa siger jeg, at Loven, hun er slet!"
Hostrup — han har sagt det!
I Erfaring bragt det
har vi det — ganske net!

Præstesækken.

Mel.: Salig Lassen sad og spiste Boghvedegrød.

Ude paa Landet i en Præstegaard
sidder imellem sine bedste Faar
Sjælehyrden god og from
med sin runde fyldte Vom
og deler ud med Salvelse den sande Kristendom
(med himmelvendte Blikke og foldede Hænder).
„Ja, sandelig jeg siger Eder, mine kære Venner,
den Rigsdag burde jages væk!
tænk, at den være kan saa fræk
at spekulere i min stakkels Præstesæk.

Man vil berøve mig min fede Jord,
sætte mig ud af Gaarden, hvor jeg bor.
Jo, jeg siger, den bli'er køn,
hvis jeg nøjes skal med Løn.
Aa, lad den end'lig blive stor, Du hører paa min Bøn.
Hvorledes skal jeg leve, naar ej jeg faar Sportel,
saa mister jeg dog hellere min Krave og min Kjortel.
Se, derfor gaar jeg stadigvæk
i ganske umanerlig Skræk,
for at man konfiskere skal min Præstesæk.

Hvad har jeg ud af min Begavelse
naar ej engang ved en Begravelse
jeg min Tale rette kan
ganske efter Rang og Stand,
alt efter som det er en fattig eller fornem Mand.
Vel sandt, der staar i Skriften: For Gud er vi lige,
men det Kapitel gælder sikkert først i Himmerige,
man vilde kalde mig en Gæk
i Fald jeg haanligt sa'e: gaa væk,
til Tosserne, som ofrer til min Præstesæk.

Lad mig i Fred her hos min Menighed,
altid vi lever pænt i Enighed,
jeg som Hyrde nok formaar
at bevogte mine Faar,
og skal de klippes, er det ogsaa noget jeg forstaar.
Cl. Nielsen maa vist være en skrækkelig Herre,
han vil bortlodde vore Lodder, den er rigt'nok værre.
Hver Landsbypræst faar da sit Knæk,
hvis han faar Lov at gi'e os Smæk,
Aa, Herregud, hvad bli'er der af min Præstesæk!

— Sikke smaa Pærer," sagde en Spasmager, som lige var kommen til Amerika, til en Kone, som solgte Meloner.

— Pærer! man kan nok høre, at De ikke er her fra, det er jo Ribs."

En Opstanden.

Af Leon Cladel,

nylig afdød fransk Partifælle.

(Sluttet.)

Man hørte Knaldet af en Salve fra de tolv Geværer. Derpaa kastede Soldaterne Manden fra Blodpølen ind i en Sidegang, der var propfuld af Saarede, og samlede sig i en Gruppe paa den anden Side af Gaden.

„Nuvel Londrs!" lød det fra Bataillonschefen, der rolig røg sin Cigar. Den brave Sergeant med det graa Overskæg, til hvem den grusomme Foresattes Spørgsmaal var rettet, svarede: „Han er død!"

„Meget godt! Og nu, min Brave, tag denne Mønt og gaa saa med Dine Folk hen og faa Jer en lille Hjertestyrkning!"

Uden Tøven efterkom den gamle Brumbasse Opfordringen og gik, fulgt af sine Undergivne — unge skægløse Soldater — hen til en lille Knejpe, hvor han rekvirerede Brændevin til sig og Mandskabet. Man klinkede og drak flere Gange. Saa kastede den gamle Sergeant forsigtig og stjaalent nogle Sideblik ind i den mørke Gang, hvor man havde anbragt den nylig skudte „Oprører". — Men denne var der ikke mere.

„Han er væk — saa meget desto bedre!" udbrød den gamle Soldat. „Kom saa, Folk, — Marsch!"

II.

Mandagen den 24. Maj 1869 begav Vælgerne i Paris' tyve Valgkredse sig i store Skarer til Valglokalerne. I Hobe og i Rækker marscherede man med stolt hævet Hoved afsted i det straalende Solskinsvejr, man følte sig opfyldt af en ubeskrivelig Sejrsglæde, og skønt der saas nogle Utilfredse, hørtes der dog intet misbilligende Raab, ingen lod sin Vrede gaa ud over Politibetjentene, der tavse og tilbageholdende bevægede sig langs Gader og Boulevarder.

Paris fejrede Septennatet. Paa denne Dag følte Napoleon III., den kejserlige Æventyrer sig kun daarlig beskyttet af sine hundredtusinder af Bajonetter og alle sine Kanoner Han havde undertrykt Folket, men ikke kuet det, og Udbruddet af dettes mægtige Harme, følte han langt ind i Tuillerierne — hans Bastille. Paa denne Mandag i Maj om Eftermiddagen mellem Kl. 4 og 5 drog en Skare unge Mennesker, der hverken havde været med i 1848 eller i 1851, til Valglokalet i Amoy. De sang Marseillaisen, denne Hymne, som hverken Knebel eller Mundkurv nogensinde har kunnet kvæle i Frankrig.

De sang! I Spidsen for dem gik en høj, mager Olding, klædt i en Slags Jakobinertrøje, hans snehvide Haar bølgede ned over de lidt bøjede, men endnu ret kraftige Skuldre; han skred langsomt og truende frem mod Polittbetjentene som var opstillet udenfor Valglokalet. Først af alle traadte han ind i Valglokalet med sin Stemmeseddel i Haanden....

„Stem De først, Fader!"

Den Gamle rystede sin Løvemanke og sagde bare, stadig overordenlig lykkelig efter en saadan Opfordring: „Nej, gaa I foran, Sønnerne først."

Og nu traadte de Unge den ene efter den anden hen til Urnen; da der var en temmelig stor Mængde, over Tusinde, varede Forbimarschen længer end en Time. Enhver afleverede tavs sin Stemmeseddel, saa traadte han til Side, kastende endnu et Blik paa den „Gamle", der bævede af Stolthed og tilfredsstillet Hævn.

Endelig kom Turen ogsaa til ham. Med en vis Højtidelighed udfoldede han sin Stemmeseddel, paa hvilken Valg-Kandidatens Navn prangede med store Bogstaver, og afleverede den aaben til Valgbestyrelsens Formand.

Denne „Kejserdømmets Støtte" bar det trefarvede Skærf, Æreslegionens Officers-Roset prydede Knaphullet, af Skikkelse var Manden lang og mager som en Bønnestage. Han ragede langt op over sine Medhjælpere.

I Panden havde han et stort Ar, hans Hænder var bedækket med Militærhandsker, han bar Overskæg og Fip lige som Kejseren. Hans Udseende var arrogant, hans Mund udtrykte Haardhjærtethed. Han talte i Kommandotone. Det var aabenbart, at denne Embedsmand havde været Soldat. —

„Deres Vælgerkort?" spurgte han nu den Revolutionære med det sølvhvide Haar, som maalte ham med forbavsede, funklende Blikke, saa at hans Øjne lige som skød Ildstraaler

„Her!"

„Godt, saa fremad!"

Nu saa de hinanden fast i Øjnene, det var som om to Kaarder lynede. Endelig afgav den Gamle sin Stemme men samtidig raabte han:

„Leve Rep.......!"

Slutningen af Ordene blev udtalt næsten hviskende. Den forhenværende Militær, der ledede denne Valghandling, havde hidtil vist sig meget koldblodig; nu blegnede han.

„Hvor og naar har jeg hørt denne Stemme? Hvor var det dog?"

Ulysses Otto Noe Barthelemy Klüger, der triumferende trak sig tilbage, vendte sig foragtelig om og sagde med en Stemme, der bragte den forhenværende Bataillonschef til at skælve:

„I Forstaden Antonie i den store Gade paa den Dag i 1851, da Baudin blev myrdet."

Et Hjertesuk.

Nu drager jeg bort til Amerika,
og naar man saa er forlegen,
hvor atter man faar en Ryder fra,
ja, saa er Ryder af Vejen.

Aa, de Minder.

Naar jeg ser Svinene vælte sig i Mudderet, kommer jeg altid til at tænke paa min lykkelige Ungdom ude paa Landet!

Velvillig.

Værten (efter Midnat raabende fra Forværelset ind i Gæstestuen): Hvem der endnu vil ha'e en god Overfrakke, han maa skynde sig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Ondskabsfuld.

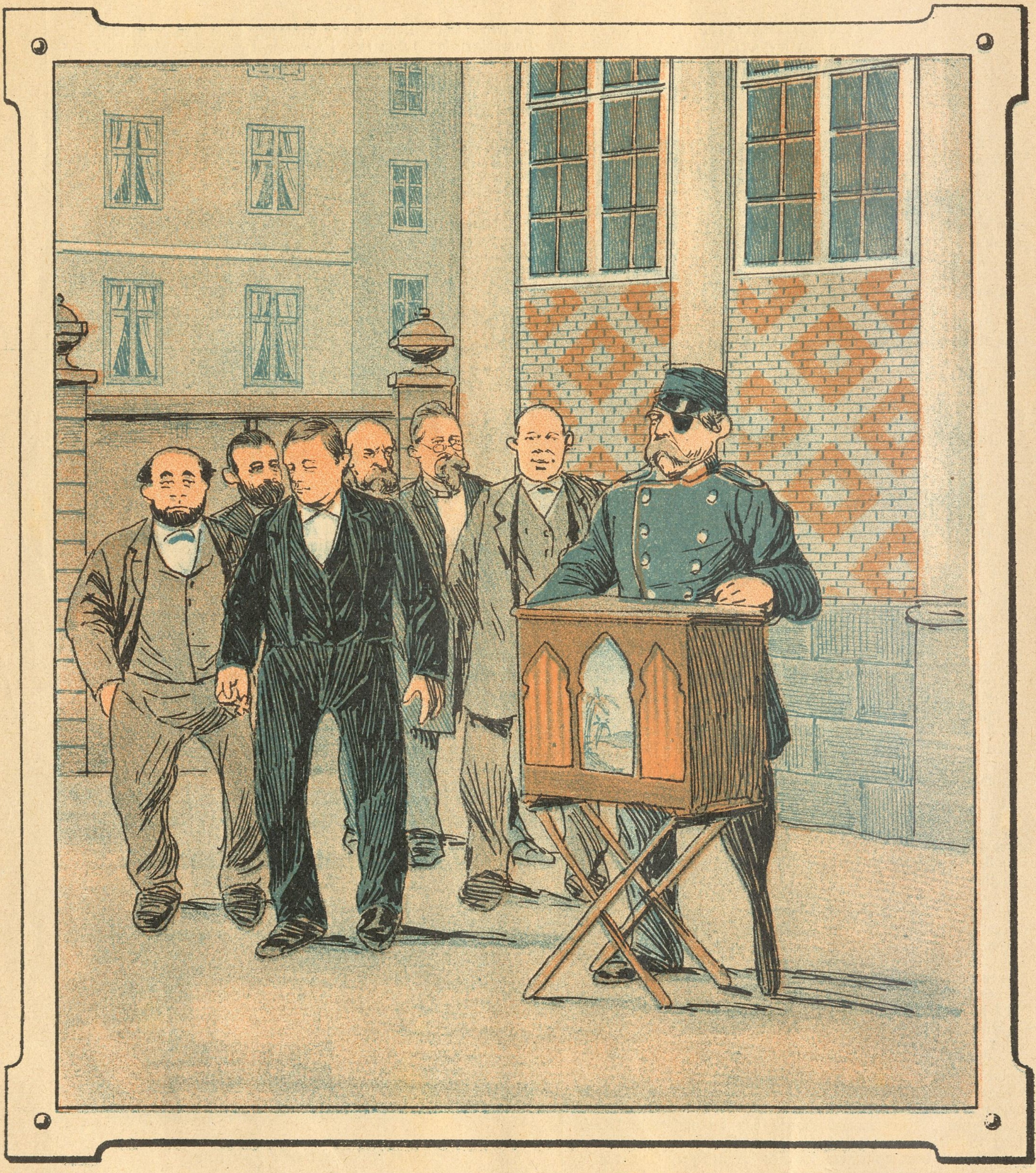

Se, den bedste Venstremand i København
er fra Mors, det er mig, Christen Ravn,
og jeg braser og maser med Fraser Hr. Goos,
naar han synger til Præsternes Ros.

Disse Præster stod tidt i en øsende Regn,
naar et Stænk faldt paa mig, sølle Degn,
derfor hader jeg saadan en sortkjolet Smaus,
li'esaa højt næsten, som Ridder Claus.

Nr. 47.

RAVNEN

Søndag d. 20. November 1892.

Haffstrøm,
Præst ved Horsens Tugthus.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Rullen gaar.

I Folketingssalen var Debat,
:,: Rullen gaar :,:
N. Andersen ikke var paa Hat
:,: Rullen gaar :,:
med vores Minister paa hans Baner,
vor Entreprenør har andre Planer,
:,: Rullen gaar :,:
Jærnbanen i et Udvalg gaar.

Nu vil Magistraten ha' os sat
:,: Rullen gaar :,:
i ganske splinterny Slags Skat,
:,: Rullen gaar :,:
Lokalet beskattes, hvor Folk har Næring,
og Boligen med, saa de faar Tæring,
:,: Rullen gaar :,:
naar man er femogtyve Aar.

En Greve i Folketinget kom,
:,: Rullen gaar :,:
skønt Valget nok helst sku' gøres om,
:,: Rullen gaar :,:
men føj, sæt at man fik Greven væltet,
det var s'gu Synd for en Sammensmæltet,
:,: Rullen gaar :,:
Vælgerne Punsch hver Valgdag faar.

Skønt Indremissionen staar en bloc
:,: Rullen gaar :,:
der lyder et Ord fra D. P. Koch,
:,: Rullen gaar :,:
som tyder paa mer end Mønt i Blokken,
men Koch er vist Buk i Faareflokken,
:,: Rullen gaar :,:
ilde de Hellige ham spaar.

For „Orpheus" sværmede en Grosser',
:,: Rullen gaar :,:
han seks hundred Kroner misted der,
:,: Rullen gaar, :,:
men Tyvene tog man hos Colombus
og nu skal de ha' paa deres Rhombus,
:,: Rullen gaar :,:
for de er under 18 Aar.

Fandango!

En Historie fra det forrige Aarhundrede:
Af Max Montani.

Jeanne Vaubernier (den franske Kong Ludvig XV.s Elskerinde) var pludselig bleven Grevinde Dubarry. Hele Hoffet og „monsieur le France", Kongen, i Spidsen bøjede sig for hende, og hendes Luner beherskede Landet. Den ene Fest fulgte paa den anden i Trianon og Marly; der var snart ikke det, man ikke havde fundet paa for at more sig.

„Hvad skal vi tage os for i Dag, min lille Fe?" var Kongens regelmæssige Spørgsmaal hver Morgen.

„Vi skal more os, la France!" lød hver Gang Grevindens overmodige S.ar, idet hun viste sine glimrende hvide Tænder. Saa kyssede Ludvig hendes Haand og stammede:

„Naturligvis! Vi skal more os. Min lille Fe har Ret, som altid!" —

Men en Dag kedede Grevinden sig dog; de gamle Fornøjelser væmmedes hun ved og de dygtigste maitres de plaisir" (Fornøjelses-Arrangører) var ikke i Stand til at fremtrylle noget nyt. Jeanne Vaubernier var forbitret paa dem og lod sin Yndling, den lille Vikomte Frahould, komme til sig.

„Jeg keder mig, Henri!" sagde hun til ham.

„Aa, ma mignonette, hvor jeg beklager det!"

„Ved Du intet Nyt, Henri? Disse Tølpere her ved Hoffet lader til at have tabt deres Opfindelsesævne og deres Aand gaar omkring og tigger!"

„Vikomten tænkte efter et Øieblik, saa blinkede han listigt med de matte, vandblaa Øjne og sagde:

„Jeg ved nok noget. ma mignonette!"

„Og hvorfor skaffer Du ikke dette „noget" her hid, Dumrian?

„Fordi dette „noget" sandsynlig ikke vil!"

Grevinden satte et Ansigt op, som om hun tvivlede om Vikomtens Forstand.

„Ikke vil?" spurgte hun saa. „Ikke ville komme her? Mon dieu, Henri, Du er i Sandhed bleven enfoldig.

„Ikke ganske, min Dyrebare. For saa vidt Du ikke har fordrejet Hovedet paa mig, tror jeg endog at være meget fornuftig! Hør nu efter, jeg vil fortælle Dig om dette „noget"! Du ved, at jeg mangen Aften gaar ud paa Æventyr. Forklædt sniger jeg mig gennem Gaderne, og hvor jeg finder en Knejpe, i hvilken jeg tror at træffe lystige Mennesker, dér gaar jeg ind. For nogle Dage siden faldt jeg ogsaa ned i en saadan Hule, og der saa jeg dette „noget", som jeg endnu aldrig har set Mage til! En Kvinde, ma mignonette, en Kvinde, saa vidunderlig skøn, saa fortryllende, saa henrivende, som kun en ægte Fuldblods-Andalusierinde kan være. Og dette herlige Væsen klappede med Kastagnetterne og dansede dertil en fremmed, lidenskabelig Dans — Fandango kaldte de den!"

Grevinden klappede i Hænderne.

„Herligt, Herligt!" udbrød hun. „Denne Kvinde maa Du skaffe her hen, hører Du, Du maa! Hun skal danse for mig og Hoffet.

Vikomten rystede betænkelig med Hovedet.

„Det lader sig ikke gøre. ma chere, hun er gift og hendes Mand bevogter hende med skinsyge Argusøjne."

„Saa skal Kongen sende ham Bjærge af Guld, for at hun skal komme! Jeg vil have noget nyt! Jeg vil!

Og trodsig, som et uartigt Barn, kastede hun sit Hoved tilbage.

„Naar Du ser Spanierinden, min dyrebare Jeanne, saa vil Du blive henrykt lige som jeg! Du er smuk, Jeanne, jeg har hvisket Dig det i Øret tusind Gange, men — — Jeanne — Jeanne! Hvorledes skal jeg beskrive Dig hende?"

„Er Du forelsket, lille Vicomte?"

„Rasende, Jeanne! Hvorfor skal hun ogsaa være gift og have saadan en skinsyg Idiot til Mand?"

„Mon dieu, Henri", sagde Grevinden og gabede, „er Du bange for ham?"

„Ikke for ham, men for de fire Tommer koldt Staal, som

han ved den mindste Tilnærmelse ufejlbarlig vil støde mig mellem Ribbenene!"

Grevinden lo sagte, med en sølvklar Latter, og rystede med sit smukke Hoved.

„Ca, ca," sagde hun saa, „hvis jeg var en Mand" — Saa rejste hun sig hurtig.

„Giv mig de Folks Adresse, Henri, jeg vil til Kongen! Og endnu i Aften skal de danse for os. De skal danse Fan — Fan — — hvorledes hedder det naragtige Ord?

„Fandango!"

„Fandango altsaa! Fandango!"

Og med en kaad Latter ilede hun ud. — — —

Amerikansk.

Den sikreste Beskyttelse mod Indbrud og Tyveri er Johnsons Universal-Pudsepomade. En Tyv, som nylig forøvede Indbrud hos Millionæren Robertson, lod alt Guldet ligge da han fik Øje paa en Daase af denne Pudsepomade der er mere værd end al Verdens Skatte. Desuagtet koster den kun 10 Cents pr. Daase.

*

John Iven har i Gaar Aftes paa Gaden i Newyork fundet en fin Damehandske. Ejerinden anmodes om, hvis hun er rig, at række ham den til Handsken hørende Haand for Livet.

*

Teaterprogram. Mandag opføres: Hamlet, Drama af Shakespeare. Den vanvittige Ofelia bliver spillet af en virkelig Sindsforvirret, hvorpaa Publikums særlige Opmærksomhed herved henledes.

*

En gammel amerikansk Landmand fortalte: For 30 Aar siden kunde man her i Teksas købe Land for Spotpris. Jeg kunde den Gang købe 30 Tdr. Land for et Par Støvler.

— Og de købte ikke?

— Næ!

— Saa var Jorden vel daarlig?"

— Tvært imod!

— Men hvorfor købte De da ikke?

— For jeg havde ingen Støvler!

*

Distræ Hunde. Jeg véd ikke, hvad der gaar af min Karo, men hver Gang jeg siger: „Giv Pote!" saa præsenterer Hunden mig et gammelt Kødben!

— Det er meget værre med min Trofast. Bæstet er saa distræ, at den altid bider sig i Halen i den Tro, at det er en Wienerpølse!

*

— Paa et Strejftog gennem Amerikas Urskove, fortæller en troværdig Mand, stødte jeg en Dag pludselig paa en Brilleslange. Situationen var kritisk. Heldigvis fik jeg en god Ide. Med Enden af min Stok pillede jeg Brillerne af Næsen paa Slangen. Nu kunde Uhyret ikke se mig, og jeg spadserede roligt videre.

— Det er længe siden din Skorsten har røget, Petersen.

Petersen: Den er ogsaa under Reparation.

Fru Justitia.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Tillad jeg præsenterer her
en Kvinde noget let i Tøjet,
hun stiller med tveægget Sværd,
med Vægtskaal og med Bind for Øjet.
Behøves mer Forklaring da?
vist ej, jeg véd Du kender Kvinden.
Hun kaldes Fru Justitia —
Retfærdigheds Gudinden!

Enhver, som Loven overskred,
skal føle, at hun er retfærdig,
dog syn's jeg den Retfærdighed
mig forekommer lidt mærkværdig.
Der lægges til og trækkes fra,
alt eftersom det bedst kan falde,
og det tror Fru Justitia
er lige Ret for Alle.

En Mand med Mønt af fornem Stand,
der Fattigfolk gement bedrager,
han fri for Straffen slippe kan,
slig Slubbert man til Naade tager.
Han roligt kan Billetten ta',
som sagt, naar han er fornem Snyder.
Saadan er Fru Justitia,
det saa man nys med Ryder.

Er Frakken lurvet, Maven tom
og Stakken tigger om lidt Føde,
da stilles han for Lov og Dom,
og lider Straffen for sin „Brøde".
Og stjæles der af Sult, hvad da?
tungt falder Straffens haarde Svøbe,
thi kun la'er Fru Justitia
de store Tyve løbe.

At slaa et Menneske ihjel,
det véd vi gælder Straf paa Livet,
men Phillipsen, det véd vi vel,
ham blev den Straf dog eftergivet.
Jens Nielsen derimod, ak ja!
for al Opdragelse var blottet.
Mon derfor Fru Justitia
ham dømte til Skafottet!

Ligestillet.

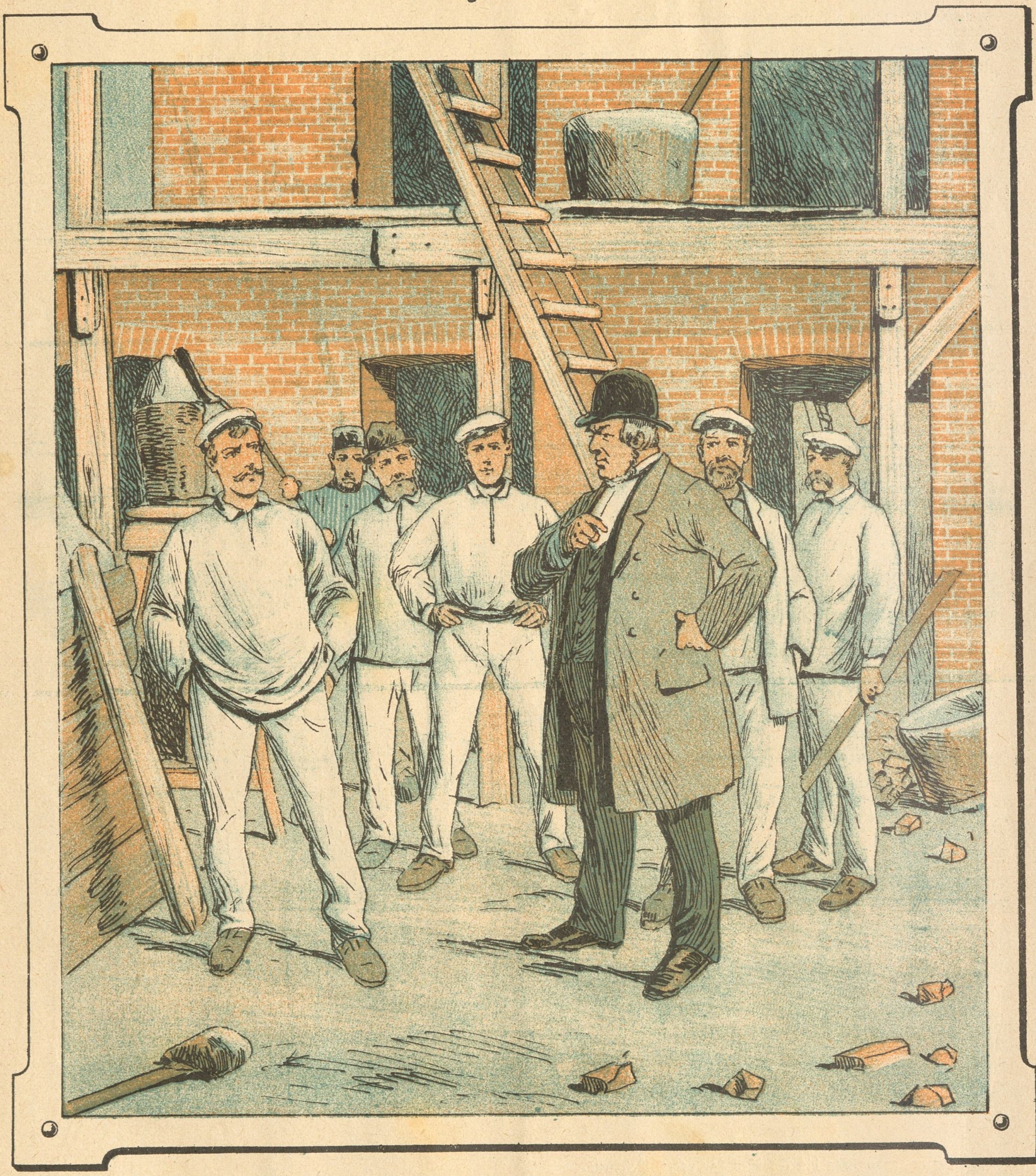

Mesteren: De skal F. g. m. have Respekt for mig. Hvad jeg har, skylder jeg mig selv; thi jeg traadte ind i Livet, som en barfodet Bondedreng.

Svenden: Ja, Herregud. Vi andre er da heller ikke kommen til Verden med lakerede Støvler paa.

En Bibelgransker.

— Naar blot jeg dog havde mine Briller. De har været borte nu i over 14 Dage.
— Men Herregud, Hr. Pastor, de ligger jo der paa Bibelen.

Gadenavne.

„Ravnen" stiller herved følgende Gadenavne til Disposition for Borgerrepræsentationen, der lader til at have lidt ondt ved at hitte paa nogle.

Zinnsgade kunde passende omdøbes til Frelsens-Gade; det var jo der at Frelsens Hær først slog sig ned.

Toldbodvejen kan hedde Estrups-Gade, hvis man ikke vil foretrække at kalde den Knapgade, efter den historiske Julius Rasmussen'ske Knapaffære.

Trinitatis Kirkeplads bør omdøbes til Frederiks-Plads. Vi vil paa den Maade faa store Frederiks Plads og lille; men tykke Frederiks Plads. Det er slet ikke for meget.

Strandvejen omdøbes til Badevejen. Siden Knudsgade fik sit Navn har vi trængt stærkt til en Badevej.

Rømersgade kunde passende omdøbes til Vilhelm Bechs Gade. Det er jo i Bethesda, han slaar fine fornemste Triller.

Iøvrigt kan „Ravnen" ikke forstaa, at de vise Fædre kan være saadan i Forlegenhed for et Par Gadenavne naar de dog har saa mange ved Haanden. Hvad mener man om Kaysergade, Helmsgade, Vassardgade med mange flere.

Fra Gaden.

En lille Dreng staar nok saa fornøjet og fodrer Tørvebondens Hest med Brød. Bonden fylder Tørv i en Sæk, ser med et tilfreds Smil hen til Drengen og siger: Ded ka' je' li'e Dei for min Dreng, a' Du er go' ve' Dyrene. Ded ka' nok hæn' se' ded smaver den Brune. Men gi'er Din Mo'er Dei saadden tykke Rundtenommer.

Drengen: Næ.

Bonden: Hvor har Du da faaet dem fra?

Drengen: Fra Deres Vogn, natyrli'!

Bonden: Min Frokost! Nu sku da Dælen — —!

(Drengen forsvinder).

I Provinsen.

En Fremmed: Død og Pine! „Sikke store Fødder Jeres Borgmester har!

Den Indfødte: Jamen han repræsenterer ogsaa hele Byen!

I Skolen.

Læreren: Skibet yder Menneskene vigtige Tjenester og er lige som Kamelen i Ørkenen uerstatteligt. Hans, hvad er altsaa Skibet?

Hans: Havets Kamel, Hr. Lere.

Moderne.

Theaterdirektøren: Men, min Kære, det gør jo intet, at Deres Stykke er noget Juks naar bare det behager Publikum.

Trøst.

Søndagsrytteren: Var jeg bare oppe i Sadlen!

Hesteudlejeren: Saa, hold Dem nu godt fast. A' kommer De som en Svedske!

Barmhjertige Samaritanere.

Mel.: Da jeg i Vuggen laa.

At støtte Fattigfolk
det vilde Pastor Holch;
af „Understøttelsen"
han var saa varm en Ven.
Han var saa vel bekendt
og var saa ekscellent,
at selv hans Hjertelag, det kom paa Prent.
I „Understøttelsesforeningen",
der har det altid været Meningen,
at deres Undersøgere gik om
og snusede, hvorhen de kom.

Om baade smaat og stort
der blev nu flittigt spurgt,
om deres Kirkegang,
Højmesse, Aftensang,
og deres Politik
var Genstand for Kritik,
om de til „Højre" eller „Venstre" gik.
Og hørte de til Socialisterne,
ja, saa var det jo rent forbistrende,
saa blev de strøget straks af Listerne,
og Undersøgeren, han gik.

„Samaritanen" kom,
man spurgte ikke om,
hvor Folk de hørte hen
og lod dem gaa igen.
Der var man lige glad,
hver stakkels, sulten Rad
fik ganske uforknyt sin varme Mad.
Man understøtte skal sin Næste, men
de rare, skikkelige Præstemænd,
de holder dog nok af at gæste den,
som skal til deres Sulefad.

De vil, at Alle skal
med Lektien op, ifald
de vil ha'e Hjælp af dem,
det er saa ligefrem.
De kan slet ikke li'e,
at Folk skal være fri
for Missionærernes Spioneri.
Enhver af alle Undersøgerne
skal kigge Fattigfolk i Bøgerne.
Hr. Oldenborg fra „Fyens Folkebank",
han har den samme Tankegang.

Om nu igrunden Sligt
er ganske christeligt,
det vil vi før la'e staa,
men bare huske paa,
at Hjælpen ofte faldt
til en uværdig Pjalt,
som kunde lyve tappert, naar det gjaldt.
Ret tidt de Værdigste blandt Trængende
betakker sig for Præstepengene,
naar man vil kigge dem i Sengene
og snuse næsvist overalt.

Koranen.

Allah il Allah!

Der er kun et Bethesda ogVilhemBech er dets Profet.

Hvo som ikke er med mig, er mod mig, og farer lige lukt til Helvede.

Allah er stor!

Vilhelm Bech er endnu større; Allah raader kun over sit Paradis med dets Houris; Vilhelm Bech over baade Himmel og Helvede med alt hvad deri er. De gode (det er: de Hellige) skal have Himmerig, men de onde skal knibes med gloende Tænger i Helvede og dyppes i sydende Olie til Husvalelse.

Thi jeg, Vilhelm Bech siger: Forbandet skal de være, der ikke tror paa mig, og med mig og ved mig; deres Lod skal blive idel Græsselighed, og Sankt Peter skal slaa Døren i for Næsen af dem.

Allah er stor! Saa kan de have det saa godt.

Men de andre, de, der gaar flittig i Kirke og søger i Bethesda og sværger ved mig, ofrer for Troen Penninge og hvad de har; de skal faa Lov at kigge gennem Sprækken og se mig i min Herlighed. I Sandhed, salige ere de.

Allah il Allah.

Og de skal faa at se, hvo som er den rette Statholder her paa Jorden, Paven eller mig, og de skal vorde overbeviste.

Thi Allah er stor og Paven er heller ikke lille, men Vilhelm Bech er større end dem begge tilsammen; hans skal Æren være.

Og Forbandelsen skal ramme alle de mange Svinehoveder med den utugtige Tryne, der ikke hører mig til. Det ske saaledes.

Allah il Allah!

Der er kun et Bethesda og Vilhelm Bech er dets Profet.

Fra Landsbyen.

Præsten: Ja, det var en slem Ildløs, kan Lars Peersen tro. Det gør mig mest ondt for mit Studereværelse!

Lars Peersen: Hvad brændte da der, Hr. Pastor?

Præsten: Alle mine Bøger og ti Aargange af mine Prædikener!

Lars Peersen.: Naada, jeg skal love for at det var noget der ku' blusse — for de var gevaltig tørre, Hr. Pastor!

Stor Ros

— Fa'er, Du sku' bare ha' hørt, hvor de roste Dig henne hos Møllers i Dag!

— Hvad sa'e de da?

— At der gives endnu ingen større Pjalte end Du.

Ved Skydeøvelsen.

Kaptajnen (til en Rekrut): De skyder godt, 63, i fem Skud fire Pletskud. Hvad er Deres civile Stilling?

63: Krybskytte, Hr. Kaptajn.

Ved Eksamen.

Professoren (i Matematik): Hvorved bestemmes en Cylinders Størrelse?

Kandidaten: Af — Moden, Hr. Professor!

Uden Hoved og Hale.

I Anledning af, at Jens Nielsen mistede Hovedet, har baade „Dagbladet' og „Avisen" komplet tabt Hovedet. Det turde derfor være lidt overflødigt, at de (Hm! hm!) ærede Organer gensidig søger at bide Hovedet af hinanden.

Tiderne skifte.

I.

Den Første.

Moderen (til den lykkelige Fader): Hørte Du, kære Mand, hvor han græd i Nat, det lille Pus?

Faderen (sukkende): Ak, ja, jeg hørte den lille Engel synge.

II.

Den Femte.

Moderen: Aa, hvad Du er for en Barbar! Hele Natten har det lille Væsen grædt, men Du rørte Dig ikke!

Faderen: Lad ham brøle, den Skraalhals! Jeg vil ha'e Nattero!

Ved en Bajer.

— Den er vist alligevel ganske go', denne „Guldkur".

— Ja, efter de kolossale Annoncer at dømme er den i al Fald en brillant Guldkur — for Bladene.

Naar Magistraten igen skal til at lave Gadenavne bør den omdøbe Amerikavej til Kolumbusgade, for det var jo Kolumbus der opdagede Amerikavejen.

Kærligheden ligner Segllakket; varm binder den og naar den er kølnet løser den sig let ved Brud.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Saa galt kan det gaa.

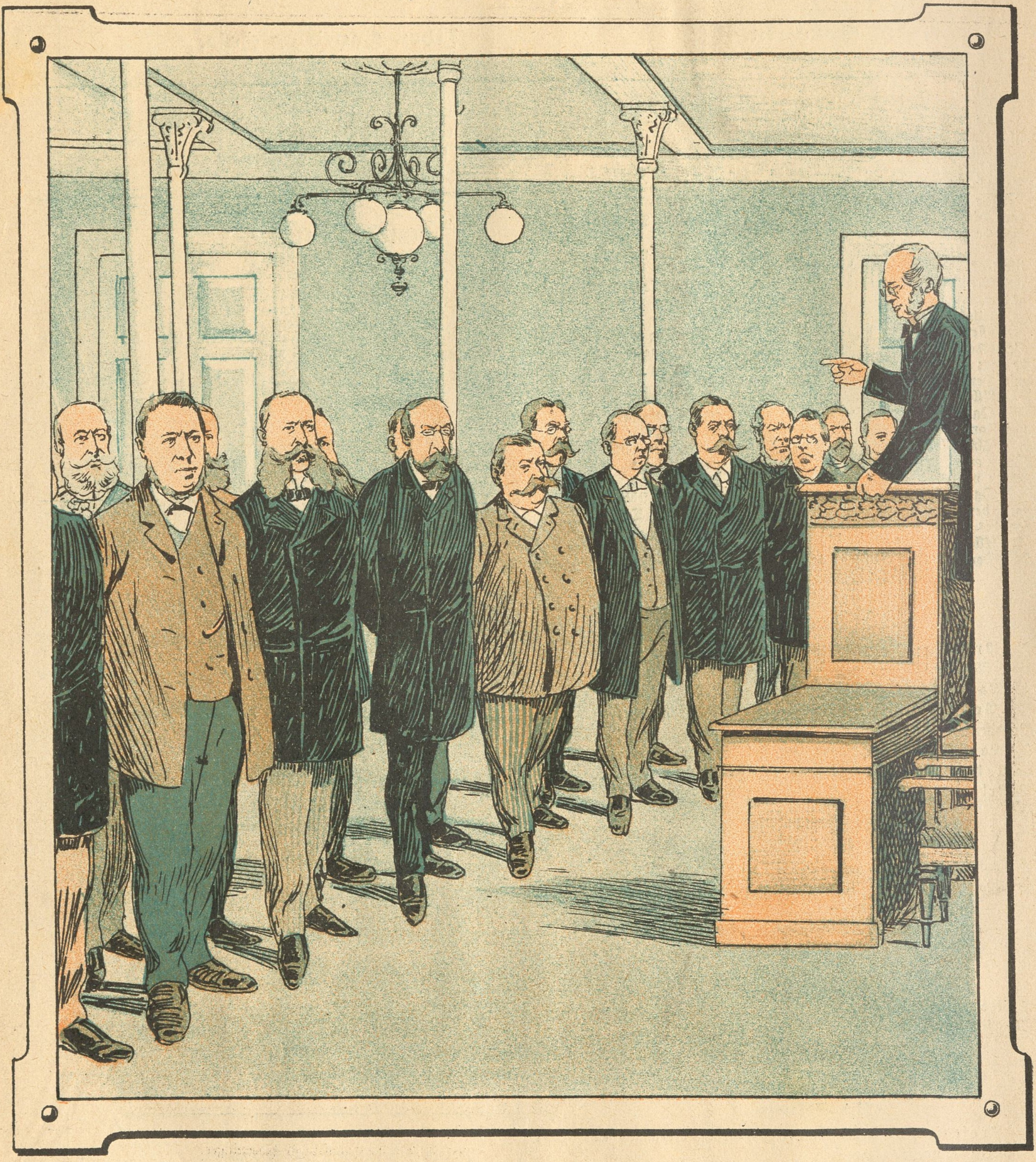

Liebe: Ja, nu skal vi ha'e et nyt Møde om 10 Minutter, men belært af Erfaring, tør jeg ikke lade D'Hrr. forlade Salen, for saa kan jeg ligesom forleden, da der skulde afstemmes om Faurholm og Trollesminde, kigge efter Dem i Vejviseren. D'Hrr. maa altsaa træde an paa to Geledder. Giv Agt, Rør!

Nr. 48.

RAVNEN

Søndag d. 28. November 1892.

Den engelske Arbejderleder J. Keir Hardie.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

I Rømersgade var der Bal
— i Rømersgades Gaard —
man jubled over Fred'riks Fald,
som De jo nok forstaar;
med et saa bli'r den gnaven
Policen trækker Staven,
ta'er Carstensen i Kraven
og ham i Brummen faar.
Smeden, som ingen Ting har gjort,
puttes nu ind ad Fængslets Port,
medens Betjenten fri sig véd,
er det Retfærdighed?

I Lyngby Ballet, som De véd,
gik sidste Søndag Nat,
hver Grævling skyndte sig afsted,
fra Lund og Skov og Krat,
ved Rustenborg de stilled,
imens Violen spilled,
ak Gud, hvor Taarer trilled
ad Charles Kinder ned.
Hvor kan den Vært paa Rustenborg,
volde den lille Charles Sorg,
socialistisk Tale, føj!
og Bal, den er for drøj!

Betjentene ved Skolerne
skal feje Gaden ren
for Snavs, saa Frøkenkjolerne
og kommunale Ben
kan træde frit for Møget,
og Lønnen bliver øget,
den Post sku' være strøget,
men Koch var ikke sen,
thi netop den Gang Stemmerne
lige stod mellem Lemmerne,
stemte han for det Lemmesjov,
Hr. Koch den er sgu flov.

Om vores Forsvar stod et Slag
i Folketingets Sal,
men Bahnson stod i Storm og Brag,
som Danmarks første Ka'l,
saa Bojsen maatte bede
om Stilstand for sin Rede-
lighed, ja man skal lede
om Jammer slig og Kval;
Venstre gaar nu paa Pumperne,
Lars skal nok redde Stumperne,
ak ja, en saadan Forsvarskrig
er rent ud græsselig.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, véd De hvad, min Kære, det var slet ikke saa gal en Idé af den Folkethingsmand der forleden talte om, at lade Underofficerens Kone passe paa Fortet naar Manden er gaaet lidt i Byen, og jeg vilde bare ønske, at Skade var Sergeant og kunde blive Kommandant f. Eks. paa Charlottenlund-Fortet, saa skulde de se mig ta'e Kommandoen mens han patroljerede i Terrinen eller Terrænet, hvad det hedder udenfor, og han maatte gærne knibe sig en Bajer i Grøndalshuset, men dersom jeg mærkede, at han var i Færd med at overgive sig til Syngepigerne over Stalden, saa rykkede jeg straks ud med hele Styrken og anrettede et frygteligt Bombardement paa hele Redeligheden, og saa holdt jeg Krigsret over Mossjø Skade og i Brummen med ham uden videre Dikkedarer, men ellers vil jeg sige, at det kunde være en ganske fornøjelig Bestilling med at passe saadan en lille Fæstning, hvor man om Søndagen kunde sælge Sukkerladesigarer, Granater og andet Slikkeri til de smaa Konservative og Værnere, naar de under Ledelse af Matzen og Frederik Hansen eller Ploug kom ud for at se Fæstningen, og man kunde maaske ogsaa faa Lov til at levere Familier varmt Vand paa Maskine, hvis de vilde drikke en lille Kop Forsvarskaffe paa Befæstningens Velgaaende, for saadan var 'et for en Del Aar siden ude paa Smedelinien, som jo ogsaa hører med til Fæstningen, og der var saamæn li'esaa gemytligt, som ude i de smaa Huse i Pilealleén, og Folk vilde i det hele taget komme til at se meget venligere paa hele Befæstningsvæsenet naar Forterne baade paa Nord- og Vestfronten efterhaanden bli'er en Slags Sommer-Tivolier med Gynger og Keglebaner og Kraftprøver og Beværtninger og Musik, for saa gør de da nogen Nytte, og forresten er jo vort nuværende Tivoli det bedste Bevis paa, hvad et gammelt Fæstningsglacis kan blive til. Men desværre er der ingen Mennesker der tænker paa at skaffe deres Medmennesker en Smule pæn og billig Fornøjelse, men saa snart et Par fromme Hængeho'eder sukker: Bare vi ha'ede en Kirke til"! saa siger Goos straks: Gudbevares! De kan gærne faa en 6—8 Stykker om det skal være! Og en to, tre! saa er Magistrat og Borgerrepræsentanter rede til at skrive den fornødne Skat ud af Skatteydernes Lommer, for at de Fromme kan faa deres Kirker. Der er et gammelt Ord om, at dersom Løgn var Latin saa kunde en vis Mand prædike, men jeg vil bare lave lidt om paa det og sige: Dersom Brøvl var Latin saa kunde

adskillige Borgerrepræsentanter blive Præster, og Kayser kunde magelig være Provst, saa rørende talte han i Mandags Aftes om at være „stærke i Nøden“ og om „Trøst i Modgang“, men synderlig stærke i Nødden var ingen af de syv Kirkefædre, der den Aften prædikede om Verdens Ugudelighed. Jeg tror ikke en Gang at den lille Assessor Lassen duer til at være Mormonpræst, som han talte om, og Kommandør Gjødesen snakkede som en rigtig Klokker og sagde Amen til det altsammen. Men naar der skal vælges Borgerrepræsentanter saa vil det vise sig, om Vælgerne fremdeles vil have Byens Sager styret efter hans Gevaltighed Pave Kaysers og hans Kapellaners Katekismus eller om de endelig en Gang siger Tak for Kaffe.

Fej! Fej!

Mel.: Spinn, spinn, spinn Dåter min.

Fej! fej! fej Gaden fin,
Kosten staar i Krogen Din;
man maa være alt bekendt,
naar man er Skolebetjent.

Rens, rens i RendestEn,
brug Din Klo, vær ikke sen,
man maa kunne alt omtrent,
naar man er Skolebetjent.

Hug, hug, hug, Isen op,
spar ej paa Din dovne Krop,
vid! Du skal, det staar paa Prent,
da Du er Skolebetjent.

Fej! hug og rens paa Kraft,
brug Dit Vid og Skovleskaft;
muk ej over, hvad er hændt,
huff! Du er Skolebetjent.

Faderlig Trøst

Kommerceraaden (til sin Søn): Ja, min kære Dreng, Saa længe Du er Soldat hedder det: Brystet frem og Maven ind! Naar Du engang bliver Kommerceraad kan Du gøre det omvendt!

I Skolen.

Læreren: Hvad hedder „Barn“ i Flertal?
Eleven: Tvillinger.

I Provinsen.

1. Handelsrejsende: Naa, hvorledes gaar det?
2. ditto: Som om jeg var et Lotterinummer.
1. do.: Hva'ba'?
2. do.: Enhver ønsker om mig: Bare han snart var ude.

Hæng i Københavner!

Mel.: København er dejlig o. s. v.

København er en By
med et glimrende Ry,
den er kendt som en Stad,
hvor man føler sig glad,
her er Fut, her er Sprut,
for hver Gut og hver Glut,
naar man blot har en Pung,
velspækket og tung.
København er en By, der har oppet sig svært,
hæng i Københavner — Livet er kært!

Hvert Teater gør Alt,
hænger i med Gevalt,
selv Hr. Fallesen maa
kile morderlig paa.
I „Dinorah“ vi ved
der anvendes en Ged,
Mandens Hensigt er god
med den ny Bukkefod.
Vi faar se om den Buk at trække har lært,
hæng i Københavner — Livet er kært!

I Kasino i Aar
med „Kolumbus“ det gaar,
det er frygteligt Spænd,
der skal alle Folk hen.
Men Hr. Abrahams' Valg
af hans „Landsted til Salg“
og „det farlige Brev“
noget kortvarigt blev.
Naa, at finde det Rette kan tidt være svært,
hæng i Københavner — Livet er kært!

„Den godmodige Mand“,
Hr. Riis-Knudsen han kan
sætte Folk i Humør.
„Man af Glæde ej dør“.
Peter Vilh., Nørrebro,
siger li'egodt Sparto,
lægger op Ferd'nand Schmidt,
saa er Folk straks i Trit,
hæng i Københavner, Livet er kært.

Cirkus Varieté,
der kan „Sunbeams“ man se,
unge Piger som kan
vende Mølle paa Stand.
Stakkels National,
den er gruelig gal;
og Concert Boulevard,
der gemytligt vi ta'er
„København ved Dag og Nat“ som Dessert,
hæng i Københavner — Livet er kært!

Ikke Kontortid.

— Hallo, der! Hvor er Kommandanten?

— De maa komme igen mellem 4 og 6, det er den eneste Tid Fæstningen er aaben, for Resten kan De vel se Plakaterne.

Svært.

— Hør, kan De ikke vise mig et Hus, denne Nøgle passer til.

Fandango!

En Historie fra det forrige Aarhundrede.

Af Max Montani.

(Fortsat.)

Og det skete, som Jeanne havde sagt. Om Aftenen den samme Dag var Hoffet forsamlet — Spanierne Rosita og Fernando skal danse. Og da de traadte ind i den af tusind Lys oplyste Sal, holdt Rosita sin Haand for Øjnene, en vidunderlig, hvid Haand, og hviskede ængstlig:

„Fernando, bort her fra! Det er, som om en Ligstank slaar mig i Møde! Kom mit Hjærtets Elskede, kom!"

„Vær rolig, min vilde Due, vær rolig", gemælede han og hans Øjne flammede. „Ingen skal gøre Dig noget, saa længe jeg er hos Dig! Man betaler os glimrende, ved Hjælp af disse Penge, kan vi komme tilbage til vort Hjem, til vort skønne, solrige Hjem, og der bygger vi vor Hytte, og vil leve lykkelige!"

Rositas Blikke flakkede rundt i Salen. Pludselig foer hun sammen.

„Se dér, Fernando, der er hin Fremmede, der i Værtshuset i det latinske Kvarter betragtede mig med saa fortærende Blikke."

„Han gør Dig intet, min Due, jeg er hos Dig!"

„Ja, Du er hos mig!" Og lidenskabeligt trykkede hun hans Haand. — — —

Men Kongen og Hoffet og Jeanne Dubarry var stumme af Forbavselse, da nu Dansen begyndte. Alle beundrede den herlige Kvindes smidige Lemmer, hendes vidunderlig lette Bevægelser. Hun var fortryllende.

„Det er noget nyt", hviskede Grevinden til Kongen, „det er en smuk Dans, denne — Fan. -- hjælp mig dog, la France, jeg kan ikke udtale det afskyelige Ord:

„Fandango!" hjalp Kongen

„Fandango!" gentog Grevinden. „Den er kostelig, denne Fandango!" — — —

Med glødende, fortærende Blikke betragtede imidlertid Vikomte de Frahould den henrivende Danserinde. Og pludselig, henreven af Lidenskab, tilkastede han hende en Rose.

Men hun tog den ikke op, hun traadte paa den, saa at den stakkels Rose blev aldeles ødelagt.

Vikomten saa det og et uhyggeligt Lyn blinkede i hans Øjne. Han traadte hen bag Grevinde Dubarrys Stol og sagde sagte:

„Giv mig en lettre de cachet,*) min Dyrebare!"

Grevinden vendte Hovedet om til ham.

„Hvad vil Du med den?" spurgte hun. Han tav. Kun hans Øjne flammede op.

„Aa, jeg forstaar, min stakkels Henri?" vedblev Grevinden. „I mit Boudoir, i Skrivebordet, i Skuffen til højre finder Du, hvad Du søger."

Vikomten fjærnede sig. Og Kongen og hele Hoffet jublede og tilklappede Danserne Bifald. Og disse dansede igen og atter igen den vilde, lidenskabelige, hjemlige Dans — Fandango. —

— — —

I en ensom, muggen Celle i Bastillen sidder en Mand og holder en lille, hvid Seddel i Hænderne. Da Slutteren et Øjeblik i Forvejen bragte ham hans Mad, var Sedlen hemmelig bleven stukket til ham.

Manden skar med Tænderne, da han læste:

„Jeg er i Vikomte de Frahoulds Vold. Han og hin smukke Dame ved Kongens Side har ladet Dig fængsle. Jeg døer! Lev vel, og hævn mig, Fernando, mit Hjærtes Elskede!

Rosita."

I afmægtigt Raseri ruskede Manden i Vinduets Jærnstænger. Men de rokkedes ikke, om ogsaa hans Hænder blødte derved.

„Min stakkels, vilde Due, hviskede han og trykkede stønnende Hovedet i Hænderne.

*) Arrestbefaling, ved Hjælp af hvilken Personer, der havde paadraget sig Magthavernes eller Hoffnogenes Uvillie, uden videre blev kastede i Bastillen.

Og længe stirrede han stumt frem for sig, indtil han udmattet sov ind, og i Drømme foresvævede ham Andalusiens Bjærge og Rositas fortryllende Øjne, saa at han smilede salig i Søvnen. — — — (Sluttes.)

Fra Grævlingehulen.

Mel.: Zehn Minuten Aufenthalt.

Før, i fordums Dage
hørtes ingen Klage
i det rene Højres Grævlingby,
over Demokrater,
der vil vælte Stater
og det raadne Skramleri forny.
Da var gamle Rosen
Numer et i Posen
og vor lille Charles raabte bra
og sprang om som Hanen:
Vil I væk a' Banen,
her faar ingen Røde Lov at sla'e!

Men imod sin Skæbne
kan sig ingen væbne,
selv om det maa volde Charles Sorg;
thi trods alle Regler
slog vi vore Kegler
ved vor egen Fest paa Rustenborg.
Det slet ikke nytted
alt hvad Charles spytted;
Værten ganske tørt til Svar ham ga':
Hør, nu skal Du Fan'en
gal' me' a' Banen,
her maa ingen grønne Drenge sla'e!

Lad kun hver en Grævling,
hver en Højre-Pebling,
række Tungen ud, saa langt han kan;
lad de graa Filistre
bare glo og gnistre
— det kan ikke fælde nogen Mand.
Vi skal nok dem lure
og med Tiden fure
deres Colding ud med et Hurra!
Saa forandres Planen
til: Gaa væk a' Banen,
her faar Højre inte Lov at sla'e!

Ved Grænsen.

Toldbetjenten: Sæt dog den ny Hat paa Hovedet, Mand, saa behøver De jo ikke at fortolde den.

Bonden: Næ, den gaar inte, for je' ska' si'e Dem, den gamle Hat er fuld af malede Bønner til vor Mo'er.

Hun: Hvorfor gifter De Dem ikke?

Han: Jeg er bange for at faa uopdragne Børn.

Hun: Naar nu Deres Fa'er havde tænkt ligesaa?

Nye Skatter! Flere Kirker!

Mel.: Naar jeg faar lidt godt at drikke.
Tyrolerferdinand,

Vore seksogtredive vise
Mænd, dem ville her vi prise.
For vort Velfærd de saa kærligt
sørge, saa det er gefærligt.
Jo, man sige kan med Grund:
Føj! den er a' Kragelund,
med de mange Skatter, som
de nu har forhandlet om.

Skatter skal der nu paa Lejen,
der er Ingenting i Vejen!
de Borgmestre foreslaa'n,
vise Mænd gaa lystigt paa'en.
Ja, endskjøndt den store Flok
boer som oftest daarligt nok,
skal den skatte klækkeligt —
det er rent forskrækkeligt!

Vil de flot belyse Staden?
give os Asfalt paa Gaden?
Vil de løse os Problemet
med Kloak og Vandsystemet?
Er det det, at de nu vil
bruge dine Skatter til?
Nej, Du kan tro, Moppe, nej!
de gaar den forkerte Vej.

Det, hvorfor de Vise virker,
det er otte nye Kirker.
Det er noget, der kan batte,
derfor er det, vi skal skatte.
Skøndt hverandeu Kirke staar
halvvejs tom det halve Aar,
mener man alvorligt, at
der er Trang til — Tempelskat.

Stor, ja stor var Enigheden,
derom udi Menigheden.
Kayser præd'kede ved Mødet,
Gjødesen ret flittigt gjøded',
forat Kirken skal faa Vækst;
det var deres Mandagstekst.
Den, der talte med lidt Vægt,
det var dog en Arkitekt.

Arkitekten talte længe,
om at skaffe mange Penge.
Kirkerne, de skulde bygges,
dette Værk, det maatte lykkes.
Tømmermeste Kayser var
ogsaa for det; men et Par
som de To kan nok godt an:
Arkitekt og Tømmermand!

Det er der nu ingen Ben i,
at et saadant Par er enig;
thi naar det paa Præster regner,
Kirkearchitekt og Tegner,
ja og Tømmermester med
faar ved samme Lejlighed,
let et ganske lille Dryp —
jo, vi køre godt — Hyp, hyp!

Panama.

Mel.: Peter Schøit.

Tænk dem bare, hvad Fru Fama,
har fortalt i Øst og Vest,
at der ovre ved Panama
gik det ikke allerbedst;
der var noget Railleri
over Folks „Kanal"leri.

Ferd'nand (inte Smidt, men Lesseps)
har sat mange Penge til,
hvorfor han med flere echap-
pere sig nu helst nok vil;
dette Pana-Ma-digan-
Drama han ej lide kan.

Men de Herrer Aktionærer
ej ham saadan slippe la'er;
de ej om hans Rang sig kerer,
nej, i Nakken de ham taer:
Maa vi be'e om Indsigt i
dette Pana-Ma-skepi.

Men se, Indsigt, den er vanske-
lig for enkelt Mand at gi',
naar kan hænde, at han ganske
for al Indsigt — selv er fri;
Pana-Ma-labarisk Sprog
ej duperer nogen Pog.

Nu gaar Retten saa sin Gænge;
stakkels Ferdinand, han er 'en;
man den gamle Mand vil hænge,
der fra baade nær og fjern,
fordum hædredes som Helt
paa sit Videnskabens Felt.

Saadan, Venner, gaar det, naar man
ikke tager sig i Agt,
trods Berømmelsen, da faar man
Skam til Tak! tag jer i Agt!
var Dig for, — hvad end Du „machst' —
en Pana-Ma-trikultakst.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Den fængslede Prometheus

Er Du Guds Søn, saa hjælp Dig selv.

Nr. 49.

RAVNEN

Søndag d. 4. December 1892.

Vor tyske Partifælle Vollmar.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)
Mel.: Taratabomtrala.

Charles Herdahl har stor Sorg
af det Bal paa Rustenborg,
Indpas i hans Fa'ers By,
Bal omtrent til Morgengry;
og trods Lyngbysprøjtens Vand
raser der en Ildebrand,
alle Ræve ryges ud,
Charles beder til sin Gud:
:,: Tarata bom trala,
o Herre fri mig fra
de Folk, som gør mig Skræk,
er han dum eller fræk? :,:

Vores Kirkegængere
mener ikke længere,
at der er i Kirken Plads,
vi er ikke med paa das,
man hver fjerde Søndag kan
høre paa den Præstemand,
det er saamæn mer end nok
for en stakkels Faareflok,
:,: men Præsterne vil ha'
trarata bom trala,
mer Uld i deres Sæk,
Kommunen si'er klip væk!

Tænk en Dame holdt Logi
for en hel Del Landmænd i
Pensionat paa Vodrofvej,
men det var en farlig Leg,
Tegnebøgerne blev væk,
hun i Graad fortalte fræk,
at hun selv bestjaalet var,
Sagen blev dog hurtig klar;
:,: thi Politiet sa':
trara la bom trala!
hun selv som Tyven ga'n
med Pige og Galan. :,:

Bekendtgørelser.

Ved Borgmestervalget i Morgen har enhver at møde saa talrigt som muligt. Kommunalbestyrelsen.

*

Ejerne af Hunde uden Mundkurv bliver indfangede og eventuelt dræbte inden 3 Dage. Politimesteren.

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, det var saamæn da godt, min Kære, at Magistraten og Borgerrepræsentanterne endelig blev enige om hvad Barnet skal hedde — jeg mener Schleppegrelsgade, som de nu har skændtes om i to Møder, og i Mandags Aftes var Assessor Ipsen lige ved at blive „kriminel" mod Borgmester Borup, som om hele Byens Ve og Vel var afhængig af, hvad den Smule Gade kommer til at hedde. Ja, vilde de gode Borgerrepræsentanter bare ta'e saadan paa Vej, hver Gang det gælder noget, saa mærkede man da, at de er til, men uagtet det nu er bevist, at de Kirker vi har, er mere end store nok til at rumme Kirkegængerne og mange flere til, saa skal De nok faa at se, at skønt Byen ikke har Raad til at gi'e de fattige Skolebørn et Maaltid varm Mad om Vinteren, saa kommer vi nok til at rykke ud med Mønten til alle otte Kirker, og det er jo en daarlig Trøst for de ulykkelige Unger, at faar de ingen Mad hele Ugen, saa kan de dog om Søndagen se sig mæt paa de prægtige Kirker, og de sultne smaa vil da rimeligvis i deres barnlige Betragtninger sukke: Sikken Masse dejlig Mad vi alle kunde faa hver Dag i mange Aar for de Penge, som bare en af Kirkerne har kostet! Og de vil ganske rigtig synes, at det gaar løjerligt til her i Verden, lige som i Komedien, hvor den graadige Menneskeæder sluger alle Børnene — — — men du Fredsens! Det var da et Held, at jeg kom til at tale om Komedie! Her sidder jeg og snakker og glemmer rent, at jeg og Skade skal i Folketeatret i Aften og se en Storm paa Amager — nej — en Storm paa Søndag og en Amager i et Glas Vand — nej — en Amager i en Storm og et Glas Vand paa en Søndag — Gud, hvor jeg vrøvler! Nej, det er et Glas Vand i en Amager — aa, vil De nu høre! Et Glas Vand i en Storm — Hm! jeg mener — Et Glas Amagervand paa en Søndag — Men, nu har jeg aldrig! — En Søndag i en Storm og et Glas Vand paa Amager — det er da rent forbistret, at jeg ikke kan huske! — Et Glas Søndagsvand paa en Amager — Aa, sikke Vaas! — En Amager paa Søndag og en Storm paa Vandglas — En Amager paa et Glas — Vandglas paa Amager — Amagerglas i en Storm — Puh! Nej, nu siger jeg Tak for Kaffe.

Brev adresseres:
Fange № 45.
Horsens Straffeanstalt.

Intet uden Fotografier af nærmeste Slægt udleveres.

Den 15 April 1892.

Kjære Söster!

Nu har du jo atter givet mig Grund til at komme med Bebrejdelser til dig, fordi du i saa lang en Tid ikke har skrevet til mig. Det er virkelig ikke videre pænt af dig, at du vedblivende viser en slig Forsömmelighed mod mig i den Henseende. Du lovede mig jo saa bestemt sidste Sommer, da jeg sendte dig de 8 Kr., at fra nu af skulde du blive rigtig flink til at skrive til mig, og saa varer det kun et halvt Aar, saa bryder du dette Löfte i den Grad, at det nu endog er over 5 Maaneder – hele 5 Maaneder, – siden du skrev til mig sidst. Det er dog altfor grovt! Synes du ikke ogsaa selv det? Du lover at skrive oftere end hidtil, og saa – saa skriver du sjeldnere. Det var da en höjst mærkværdig Maade at holde et saadant Löfte paa. – Der kunde siges meget derom; men jeg vil kun sige dette, at jeg er rigtig meget bedrövet over, at du ikke anderledes oprigtig og fuldt ud vil holde de Löfter, du saa tit har givet mig i den Henseende. Vil du mon aldrig tage dig alvorligt for at gjöre dette? Gid du snart vilde! Du veed jo saa godt, kjære Söster, at det er den eneste og störste Glæde, du kan berede mig her i mit tunge og triste Cellefængsel, den, at skrive ret ofte til mig, men desuagtet er denne Glæde kun bleven mig til Del i en forholdsvis saa ringe Grad i den forgangne Tid, og jeg har da vel heller ikke megen Grund til at haabe, at den i Fremtiden vil blive mig til Del i större Grad. Jeg vilde være rigtig glad, om jeg virkelig turde haabe dette; men du veed bedst selv hvor liden Grund du har givet mig dertil i Fortiden. Löfter gav du mig nok af; men af Breve fik jeg ikke ret mange, ikke nær saa mange om Aaret, som du med Lethed kunde have sendt mig, dersom du blot havde taget dig alvorligt for at ville det. – Jeg veed jo i Grunden nok, hvad der egenlig er i Vejen med dig i den Henseende; men jeg kan nu en Gang ikke tage sligt for en gyldig Undskyldning for, at du kan lade halvsjette Maaneder gaa hen uden at sende mig et eneste Ord ----------------

Jens Nilsen   Lev vel og glem ikke at skrive snart.

Immer galant.

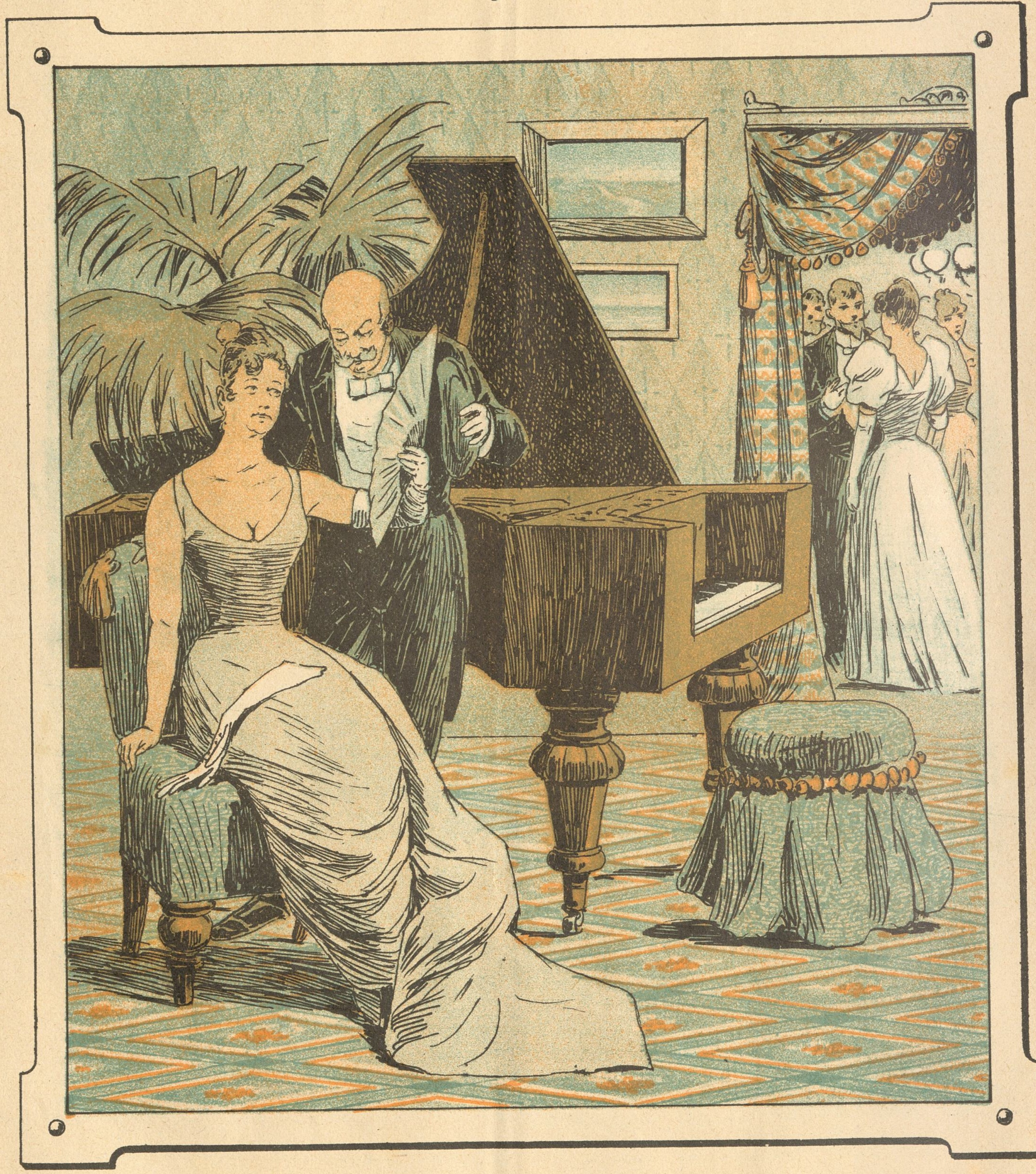

— De er altfor ødsel med Deres Artigheder, bedste Hr. Professor; De glemmer, at jeg ikke længer er ung.
— Kæreste Frøken, naar mine Øjne blændes af en Diamant, saa kan det aldrig falde mig ind, at spørge en Mineralog om dens Alder.

Trumf og Trumf igen.

— Saa tidlig, og i fuld Oppakning.
— Ja, Du har nok kun faaet lukket det ene Øje op.
— Nej, men nu vil jeg hjem og ha'e lidt i Skrutten. Det kan Du s'gu ikke gøre.

Fra alle Kanter.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand

Nu er det gode Vejr forbi,
det svandt just med November,
det mærkes tydeligt at vi
er inde i December.
Folk der har Raad forsyner sig
med Pelsværk og med Vanter,
mens Storm og Kulde ta'er paa Vej
fra alle Verdenskanter.

Da Søen lagde til med Is
de „vise Fædre" atter
os gav et nyt og klart Bevis,
hvor smukt de Alt omfatter.
Imellem Isen indeklemt
laa endnu et Par Svaner,
de stakkels Fugle led bestemt
langt mer' end Nogen aner.

I Bernstorfsgade aabnet er
en kunstig Skøjtebane,
og Folk sig morer dejligt der
paa Skøjter og i Kane.
I Tø, naar Søen maa gi'e Køb,
kan Banen bære Prisen,
opføres skal i Vintrens Løb
et Karneval paa Isen.

Hos Ama'ermo'r og Ama'rfa'er
i Søndags blev holdt Gilde,
i „Røde Kro" der var Basar,
med Hvidkaal og Persille,
med Gulerør, med Sang og Spil —
den Fest var ganske køn, ja,
ej Abrahams har Mage til
en saadan „Amaer—Sønda'."

I Lyngby vort Parti holdt Fest
i Højres Grævling' Hule,
hver Grævling mødte med Protest
og ærgrede sig gule.
det var for dem en rædsom Sorg
at vi os kunne lejre,
i deres gamle „Rustenborg"
og Fest gemytligt fejre.

Af lutter Nag en lille Mand
straks Herdahls Spalter fyldte,
for Nattesjov og Ildebrand
til Dels han os beskyldte.
Lad ham for Brand og Nattesjov
kun støde i sin Fløjte,
vi ler og siger: Gu'skelov
for Charles Herdahls Sprøjte!

Brev fra „Avisen".

Trinitatis ve Løvfald.

Majet erede Hr. Redatør.

Inte maa de vere maj tillat aa levere Dem nokken en a mine aarginale Pennetajninger a Sittevasjonen, aa oprulle for Dem aa Derses majet erede Leseres spajdende Blikke et Pannerama a Sjæfens Melankatolisismus. Lamme vise Dem, hvodden Forsynejs Develskaver a Basunengle forbittrer Sjæfens Teværelse, ve aa saare hanses Jærte mæ Pile, der æ udskodt gennem Vemojihejens Pusterør, aa ve aa la sin Næmesis sveve over Sodavaudene, som han nyjer te sin Malort. Lamme, sier jaj, hajse Tæppej for de Kollisebilleje, der i disse Dae opføres for en engviej Kres paa Trinitatis Kærkeplads, der nu snart ve komme te aa hedde „Avisens" Kærregaard.

Jaj ve derfor be Dem mæ maj aa slae et Tebajeblik paa Værdenshistorje for di sidste Paar Aar, aa la vos saa la en Tanke dvele ve Bærger Hanstejs kolturhistoriske Kommissioner for Blajet, gaaendes i Retning a aa maskerere Fajforenijerne aa „Arbajerne aa den Slags Ting", som vores temmeli æreje Slaesmaalsmenister sier. Deretter ve jaj be Dem ta Notisje a de fajforeningsvenlie Foredraj, som den samme Kapasetet uu fornylijen har dividerej sin forskrækkeje Samtij mæ, Aa, ser Di, desse Faktom imperfektom og desse Faktom ultimom danner Grondstoffej for den saj nu afspillendes Komedikom.

Ser Di, saa æ de, at Bærger faalejen Da kommer op paa Kontorej te Sjæfen: „G' Da", sae Bærger. — Sjæfen gloeje, men han saj inte noed. — „G' Da, Gamle", sae Bærger igen. — „Kæft!" sae Sjæfen. — „Hvabar?" sae Bærger. — „Kæft, Snuden!" sae Sjæfen saa, aa saa begyndte han aa rinke op, at de lineje inte noed a han, Bærger, aa la saj ingrullere i Nejbryningskorpsej te Fordel for Sosjelisterne; for det var, Ede aa mase ham! den rene Rongeni for „Avisen". Aa nu haje han (Sjæfen) set, at alle di andre va fallen fra paa desse indiotiske Industrumøje, men naar nu osse han (Bærger) stødte Dolken i hanses Avises Jærte, saa maatte han ujbryje mæt Gefyel lissen Sæsar, da di myreje han i Gammelrom: Osse Du, Brutus! Ja, de va Mejningen, Skovgaard, aa han vilde sie mæ den store itallejenske Degter: Oh, brutto animale! — Om de nu skulde sie, at Bærger haje brudt mæ sin Malle, ve jaj inte, men gal i Bøtten ble han sgu, de ka Di roli gi Dem en billi Balber i Vold paa, aa saa ka de els nok være, at han ga Sjæfen en aarenli Firmark. — „Dit Bomuldsdyr!" sae Bærger, „nu ska jaj sie Daj en Ting: Inte maa Du tro, at Du lajer mæ Høns. Forde Du har sat aa vokset Daj fast i Dit Snajlehus, æder ilieveller noed der hejer Udvekling, forstaar Du, aa vos Hojer, der æ mere mæ paa Klumpen, har natyrlivis obselverej, at den gamle Lirumskassevise har faat en anden Melodunte, ongefær som saadden: „Stik bare om a Rømersgaje, for der æ sgu lie'saa rart", — de ve da sie, inte, naar Poletibetjentene gaar løse! Aa Sajen æ den, at naar I inte har andre aa sende te Tyskland for aa studere Mesterfajforenijer end som Bajer Gætje, saa ka I lisse gerne pakke Jerses Syle; for saadden en Mundfuld, som hanses Foredraj øm Hamborrernes graa, høje Hatte, hvafor Klæer di haje paa Rajen aa om de tyske Oksekyd — ve Du hva, Frædderek, de æ sgu inte noed stort Resultat for en regeringsanbefalej Mesterfajforeningsrejsende aa komme hjem mæ. Den Stilling æ Gætje inte voksen, aa derfor sier jaj bare: „Væk dernere! — Nu vender vi, Frædderek, aa ve Du mæ, saa hæng paa!"

Deretter gik Bærger fløjtende edderspændt ud a en Dør te Venstre, aa lod Sjæfen blie alene tebajes mæ maj aa sin Fortvilelse.

Charles.

Livets Gang.

— Mærkværdig! Jo magrere jeg bliver, desto mere fedtet bli'er min Frakke.

Striden for Korset.

Mel. af „Freischütz„.

Kor af Troende:

:,: Vi vil have flere Kirker,
se, det er lige, hvad vi vil,
vort Oplag vi forstærker
med mange flere til! :,:
vi lirker
for Kirker,
vi virker
for Kirker,
vi dirker
vi pirker
og lirker igen,
men alt, hvad vi pirker
og lirker
og dirker
vi mærker
det virker
ei noget vid're, — men
der kommer en Tid
vel med Frugt paa vor Slid,
da Sejren
i Lejren
af Troende vindes,
og Sejrkranse bindes,
da fro vi
med Tro i
de nye Guds Huse
kan komme til Huse,
medens vi da
Halleluja!
glade synge ka';
for Djævlen ej i Længden staar
mod Troens seje Lejesvende;
paa Flugt vi ham omsider slaar,
og Sejersprisen da vi faar
syv, otte Kirker mer,
ja, maaske mange fler
Tra la la la la,
hvor vi saa skal ta' dem fra;
vil have flere Kirker,
se det er lige, hvad vi vil o. s. v.
(De Troende marcherer af.)

Floridor og Celestin

i forandret Skikkelse.

Fredssagens Ven er Frederik
og Fæstningsvennen det er Bajer,
den Ufred hadende Frederik,
den Fred forsagende Hr. Bajer.
Med Vaabnene ned! si'er Frederik,
hæng i med Hærloven! si'er Bajer.
Freds Agitator'en er Frederik
og Krigs Toreadoren Bajer;
og saa er Frederik dog Bajer
og Bajer det er Frederik.

Paa Rejsen er Bajer Frederik
i Rigsdagen er Frederik — Bajer,
Gud fri for Krig! si'er Frederik,
Krig, Krig er godt! det raaber Bajer,
Protest nedlægger Frederik,
naar som Berserk har raset Bajer.
Og saadan gaar det: Frederik
bekæmper stadigvæk Hr. Bajer;
og saa er Frederik dog Bajer,
og Bajer — det er Frederik.

Fandango!

En Historie fra det forrige Aarhundrede.

Af Max Montani.

(Sluttet.)

Og Tiden, den flygtige Gudinde, iler videre.

Paa hin Fandango i Slottet i Trianon er fulgt en anden — Revolutionens Fandango.

Bastillen var stormet og dens ulykkelige Ofre var sat i Frihed. Adelens Hoveder faldt under Guillotinens Kniv og for mange var Gengældelsens Dag kommen.

En Dag førte man paa Karren en sammensunken, bleg Kvinde til Skafottet. En Strøm af Forbandelser fulgte det usle Køretøj.

„Forbandet være Du, Jeanne Vaubernier!" hed det".

Hun for sammen af Rædsel da hun hørte det og da hun saa, hvorledes Kvinder og Børn dansede omkring hende, vildt, lidenskabeligt, som — — som den Gang den smukke Spanierinde i Slottet i Trianon — kun ikke saa smukt, og ikke saa gratiøst. — — —

Bagefter hendes Karre fulgte en anden, paa hvilken der sad en Mand, rystende, bævende.

Pludselig foer han sammen. Han havde lagt Mærke til en Mand i Folkemængden, der betragtede ham med mørke Blikke.

Han opfyldtes af Rædsel, han kunde ikke taale dette Blik, men maatte holde Haanden for Øjnene.

„Fandango!" hviskede han sagte. „Jeg husker det er ham! Fernando!"

Karrerne kørte videre, til Skafottet, til Døden.

Jeanne Vaubernier stod ved Guillotinen. Under sig saa hun det vilde, bølgende Liv.

Liv! Liv!

Ja, ogsaa hun vilde gærne vedblive at leve — det var jo saa sørgeligt for hende at dø! Og uvilkaarligt kom de Ord over hendes Læber:

„Endnu et Øjeblik, kære Hr. Skarpretter!"*)

Men Kniven faldt.

Og den faldt endnu mange Gange denne Dag. Ogsaa hin blege Mands Hoved rullede ned i Kurven, lige som Jeanne Vaubernierς.

Da traadte der ud fra den skrigende, rasende Mængde en Mand, hvis Haar var hvidt, men hvis Øjne endnu lyste ungdommeligt og lidenskabeligt. Han gik ud til Kirkegaarden, hvor den store By begravede sine Døde.

Snart stod han ved en Grav, der var bevokset med højt Græs, der sagte svajede i Vinden.

Han trykkede sit Hoved ned i Græsset og straks efter hang der sølvklare Dugdraaber paa det.

Og dog var det Middag og Himlen var klar.

— — —

*) Historisk.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos Rozov & Andersen — København.

Naar den ruller frem.

Lad falde, hvad ikke kan staa.

Nr. 50.

RAVNEN

Søndag d. 11. December 1892.

Friedrich Engels.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og Bondən gik til Smeden.

I Juletiden har man
en Masse Sul og Stads,
og Mønt i Lommen ta'r man,
det forvolder ikke Mas,
men er der tyndt
med Mønt
til Knas og Sul og Pynt
saa er der Slapperas
før Julefesten er begyndt.

Naar Frederik fortæller
ondt om vort Bageri,
naar ondskabsfuldt han skælder
maa han stoppes lidt deri,
med en Bandit
aa skidt
det ikke gaar saa vidt
med Forbud her fra vort Parti,
det tør man sige frit

De Økonomer Møde
fornylig an fik sat,
og Ordene de løde
om den nye Lejeskat,
men Neiiendam
var gram,
han fandt det var en Skam,
at Barnets Far man ej fik fat;
lad os faa fat paa ham.

Blandt Hurrapatrioter
der var en enkelt Mand,
som satte sine Poter
i det nationale Vand;
vaadt var der, ak!
jo Tak,
han Poten til sig trak,
vi kæmper for vort Fædreland,
men ej med Højresnak.

Vi nys i Rømersgade
mod Kirkeskatten slog,
og hvem der ej var glade
var hver Præst og Theolog;
de sprang af Døs,
da bøs
vor Maler tordned løs,
Guds Børn imod Lektionen tog
skønt fælt det i dem gøs.

Fonografen.

Af Julius Freund.

Jeg har en god Bekendt der lider af Opfindervanvid, dog ikke af aktivt men af passivt Opfindervanvid; aldrig selv har han opfundet noget, men han gaar ga ske og aldeles op i Opfindelserne. Han er en lidenskabelig Beundrer af alt Nyt, alt Uventet, hau tror paa Perpetuum mobile og paa, at der vil komme et Luftskib, som kan styres. og med en Jules Verne's eller Laßwitz's Fantasi forstaar han at udmale sig kommende Aarhundredes Vidundere. I Begyndelsen nøjedes han med at tilfredsskille sin Mani paa en meget beskeden Maade. Han købte alle mulige smaa Tankespil, alle Slags mekaniske fysikalsk Legetøj. Saa blev han mere fordringsfuld. Han havde Lommerne propfulde af kemiske Fyrtøjer. der aldrig gav Ild. af avtomatiske Portemonnæer af hvilke det i det afgørende Øjeblik, aldrig var muligt at faa saa meget som en Øre ud, han bar en Kaardestok, hvis Klinge selv ikke en Jagendorfer vilde være i Stand til at trække ud, han forsynede sit Gulduhr med „Beskytter mod Lommetyve", og fire og tyve Timer efter, var baade „Beskytteren" og Uhret nappet fra ham. I hans Bolig vrimlede det af Induktionsapparater, Elektrisermaskiner etc. etc.

Ingen af disse Genstande funktionerede rigtig, men hau forgudede dem alle.

Saa kom den Dag. paa hvilken Edison, den store Vise fra Menls Park, besøgte Berlin. Fra Bladenes fyldte Lovprisnings-Akkumulatorer flød ham i Møde en Strøm af overdreven Ros, alle Buelamper lyste til hans Ære, endnu engang saa klart som de plejede, alle Svinghjul fordoblede i glad Ekstase Tallet paa deres Omdrejninger, fra alle Drivremme suste og bruste, fra alle Telegrafklokker klang og klaprede et fornøjet „Velkommen" og Telefonledningerne befandt sig i en saadan Ophidselse, at det var aldeles umuligt at faa rigtigt Svar.

Det skete saaledes, at en Mand paa den telefoniske Forespørgsel fra Berlin Nr: „Vil De til Middag spise en Skefuld Suppe med os?" fik det prompte Svar fra Berlin O.: „Javel — i Forgaars!"

I de Dage var det, at min Ven gjorde et dybt Greb i sin Pengepung, og købte sig — en Fonograf.

— — —

Min Ven er, det maa jeg forudskikke, en brav Hustrus skinsyge Ægtefælle — af den Slags gives der næsten lige saa mange, som der gives letsindige Koners umistænksomme Mænd.

Han har de ubehageligste Egenskaber, som en Ægtemand overhovedet kan have, han opbryder sin lille Gemalindes Skrivebord, roder om i Syæsken, gennemsnuser Brevmappen, og naar han fra en Rejse skriver: „Jeg kommer Søndag", saa kan man være sikker paa, at han allerede om Fredagen falder ind i Huset søm en Bombe, for med lynende Øjne at storme gennem Værelserne, kigge bag alle Gardiner, under alle Borde, og endelig — næsten skuffet ved den totale Mangel paa Elskere — beskæmmet synke i den tilgivende Hustrus Arme.

Denne Mand altsaa, køber sig en Fonograf. Og nu begynder Komedien. (Sluttes.)

Af et Provinsselskabs Teater-Program.

Folk, Karle og Piger, Adelsmænd .... Hr. Petersen.

Fra Landevejen.

Røveren: Pengene eller Livet!

Spekulanten: Nuvel, naar De overlader mig Valget, saa siger jeg: Lad mig beholde Pengene og behold De Livet.

Ta' Patent paa den!

Mel.: Gaberbejtsen.

Folkethingets Møde
var forleden sløjt,
Salen var saa øde
Høgsbro fandt det drøjt.
Sammensmelterklikken
lod ham slemt i Stikken,
han blev Formand, valgt af 23 Mænd,
dog han holdt sig vakker,
sa'e saa pænt: „Jeg takker
for den store Tillid." — Ta' Patent paa den!

Fra Hr. Bajer faldt Ord,
der ret pudsigt kom:
„Banerne med smalt Spor
synes jeg ej om".
Fy for al den Rummel,
Svejen, Drejen, Tummel;
udenlands det taales, det kan være, men
i vort lille Land, nej,
svage Ho'der kan ej!" — —
Bravo lille Bajer, ta' Patent paa den!

Loven anerkender
at der brændes Lig,
men hver Præst opsender
nu et Ramaskrig.
Biskop Fog begyndte,
han saa fromt forkyndte:
Vogt jer for Ligbrænding, kære Præstemænd.
I bør ikke klaske
Jord paa saadan Aske!"
Lille rare Biskop, ta' Patent paa den!

Ej det skal forties
at i Fred'rikshavn
Kirken sku' indvies
fromt i Herrens Navn.
Da der var sagt Amen
kom de Fromme sammen,
Kroner ti Kuverten, — Naada, det var Spænd.
Fuldt de Glasset maaler,
en og tyve Skaaler,
sikken Sjælesvir; tju! ta' Patent paa den!

En Kaptajn optræder
nu for Tiden her,
alting han opæder
uden stort Besvær.
Gamle Sko og Støvler,
hvem der tror jeg vrøvler
kan faa Syn for Sagen, gaa i Cirkus hen.
Han si'er: Tak, som byder!
Som saagar han nyder,
Hr. Kaptajn, de skulde ta' Patent paa den!

Krigen i 1864
eller
En Durchmarsch.
(Monolog ved en Sjavs.)

Ja, I kan stole paa den var slem! (Vi er Makkere, Hansen! Skriv Du a', Petersen!) Som jeg sa'e: De Danske maatte jo forlade Dannevirke og gaa nord paa, skønt Alle sa'e, (Pas! Saa Du har fem bedre, Makker!) at Dannevirke var uindtagelig. Men saa, ser I, ved Oversø og Sankelmark (Klørpige, min Ven! da de Allierede var efter os, saa sa'e Prøjserne til Østerrigerne: (Kan Du holde Fuserne, Makker, saa er 'en go'.) Klar Du den, Kammerat! Men der vankede, (sikken et Hestepangerstik!) naa vi maatte jo tilbage alligevel, (Føj for Satan, de Fremmede er janfri! Skriv af for 4 Skilling, Petersen.)

(Du gi'er, Hansen!) Naa, hvor var 'et vi slap: Ja, det galdt jo bare om at flytte sig lidt rask, (har Du Veg paa Fingrene, Hansen, siden det gaar saa langsomt?) og vi var jo ingen Dag i Ro paa Vejen. (Olsen og Petersen siger Pas! Har Du syv smaa, Makker? naa, saa pas Dig selv.) Hvor gjorde det Soldaten godt, naar han en Gang imellem kom i et Kvarter, hvor der vankede lidt, (Hjærtensfryd og Tulipanakkevit!) men afsted gik det igen, (Spil selv ud, Makker!) det var et Slid, (Du vil nødig a' med Esset. Olsen!) men de hjalp jo hverandre, Landsmændene, og Dybbøl, vidste vi, (der er Pant for Kallekydet, Olsen, kom glad igen Makker, jeg skal nok brokke i!) der var jo Skanserne, (2 og 10 er 12 og 5 er 17 og 4 er 21,) men Skanserne, (nu er alle Trumferne falden) dem tog Tyskerne saa kom denne Vaabenstilstand. Pas dine Kort, Makker. Petersen kigger!) Vi var skidt repræsenteret paa Londonerkonferencen, (Ruder ud sa'e Glarmesteren!) og Bismarck var en Ka'l. (Olsen har Kongen!) Ja, vore Diplomater gik skidt i Byen, (Du skulde ha' spillet Fusen ud før, Makker, Du sidder og sover med en Kartoffel i Munden!) vi skulde dog have husket paa, at vi var smaa. (Jeg var renonce og sad i Baghaanden!) Og Englænderne var noget Kræmmerpak, Napoleon sa'e ingen Ting. (ser bagud): (Spiller De med Jensen? Det er bedst at være fri for Deres Dessiner!) Nej, Bismarck vilde ha' hele Slesvig. (Det er for 4 Skilling. saa staar vi paa 16!) eller hele Jylland. (Nu ka' det passe med en Durchmarsch!)

Havde vi haft Folk der i London som denne B'ixen Finecke og Konsorter, (Er det mig? Nej Olsen skal vist gi'e!) saa skulde I set! (Pas hele Vejen!) Nej, det er snavs med vor Udenrigspolitik. (Saa er det tvungent Spil!) Det har altid været vor svage Side, Lad os smage paa Øllet!) dette Diplomati. I Historiebøgerne læser man s'gu ikke meget, (vil Du ikke bekende Petersen?) skønt (de sidder Fanden ta' mig med alle Esserne!) Begivenheden ligger jo ikke længer tilbage, end vi Alle kan huske den. Og saa gik de her og fablede om Hjælp fra Sverig-Norge, (jeg troede Du havde haft et Par Trumfer, Makker!) Men hvad Fanden ku' det ogsaa nytte? (Ruder Bonde, næ Du er for lille min Ven!) Stormagterne vilde jo bare sagt: (Hvor skal Du hen, Du er saa pyntet?) væk med Fingrene lille Oscar, Du ka' 'tte spille Gustav Adolf, og saa kunde vi s'gu ha' sagt, (det er de Fremmedes Stik, Makker!) Godnat til (Spar Konge!) hele Skandinavien. (Vi er jan!) I Fredstraktaten slap vi jo med at miste Hertugdømmerne. (Skriv a' Petersen, 20 med 16!) Naa, det var jo vor egen daarlige Politik som var Skyld i 'et, vi manglede en Statsmand. (Jeg gi er, saa kommer Kortene da i Menneskehænder!)

Men det var det, jeg slap fra: Mens Prøjserne laa for Dybbøl, gik Østerrigerne op i Jylland. Naa, det var jo ikke første Gang den Historie passerede. (Om igen, jeg har faaet 9 Kort, huh hah sikke no'en Papirer!) De kom til Frederits, den gamle Fæstning fra 49, (Du slaar paa Bunken, Olsen?) og den maatte nu gi'e sig, (det sku' Du ikke ha'e gjort, Olsen, nu skal Du se Løjer!) Og saadan gik det Jylland igennem. (Hvad siger Du, Petersen? Pas!) Fredericia faldt (Og Du, Makker? Pas!) Aarhus blev taget i Besiddelse. (Og Du, Olsen? Pas!) Østerrigerne gik helt op ad Aalborg til, (det er mig der har dem: 7

Kendte Navne.

— — Aa Sludder, Petersen! Nej, de mest bekendte Mænd i Danmark i Slutningen af det 19de Aarhundrede er sandelig: *Frederik Hansen, Otto Mønsted* og *Jens Nielsen!*

Økonomi paa Spidsen.

— Da De ikke skal tænde Cigaren, maa De Fanden pine mig aflevere den hel og holden, saasnart De træder ud af Scenen.

— Herregud, jeg har jo dog kun bidt Spidsen af

— Javel, men hvis De hver Aften bider en Spids af, saa bliver der s'gu tilsist ikke noget tilovers af Cigaren, og Meningen er dog, at den skal bruges ligesaa længe som Stykket gaar. Nu kan De jo bide Spids paa den.

rafke Klør) var de bleven ved, havde de den Onde rende mig endt i Skagerak; overalt maatte vi finde os Invasionen (smid bare Skidt til) det var en sløj Krig, Nederlag paa Nederlag, (Klørdame, Sparpige, Klørknægt, Sparknægt, Hjærterbonde, Ruderbonde!) de havde jo ogsaa Overmagten og det moderne Skyts. (Ruder Es i Fus!) Hvad hjalp det med Sejren ved Helgoland! En stakkels lille Opreisning for vor Marine. (Det bli'er en paa 16!) Men til Lands fik vi alle Kløene. (Se saadan sku' I spille!) Nej, det er vor Ulykke, at vi er landfast med das große Vaterland, (Vi er fær'ige!) og Bismarck han grinte. (Ka' I spille Sjavs?) Naa, han blev jo ogsaa senere Hertug af Lauenborg.

Jyderne trak atter Vejret frit, da Østerrigerne efter Freden trak gennem hele Halvøen og Tyskland ned til Wien, hvor der naturligvis var stor Glæde over Sejren. (Skal vi byde Dem et Glas Øl, Makker?!)

Ser I, det var en Durchmarsch!

Ret og Rettergang.

Mel.: Kongen havde sig København.

Tyk Fyr var der i København,
Frederik var den Tykkes Navn,
megen Gavn,
gjorde han ej i København;
levede af at skælde ud
Socialister for Skumpelskud,
man er saa smagfuld hist ved Trinitatis.

Tænk! den Tykke ved Trinidad
nylig er bleven dygtig flad,
flov og flad
blev den Tykke ved Trinidad.
Karl for sin Hat var „Bageriet",
Frederik kom i Fedteriet,
der var stor Jammer hist ved Trinitatis.

Klokkerfaar'ne ved Trinidad,
var i den Tid ej rigtig glad,
rigtig glad,
var de skam ej ved Trinidad.
Ængst'lig de jamrede: Om lidt,
dyppet vi bli'er i eget Fedt,
og vi er dog hist fra Trinitatis.

Men stor Jammer kan blive Fryd,
særlig for Folk af rette Dyd;
blive Fryd,
særlig for Folk af rette Dyd;
Retten og Fogden skreg omkap:
Skam vist vi faa, om ej de slap
no'enlunde fra det — dem ved Trinitatis.

Firti Krus blev det hele, som
tykke Frederik fik i Dom,
hele, som
tykke Frederik fik i Dom,
Fogden hæved sit Forbud glat,
det fylder tungt i Vægten, at
man hør til Slænget hist ved Trinitatis.

Gid saalænge, at Lovens Ord,
tolkes saadan ved Rettens Bord,
Lovens Ord
tolkes saadan ved Rettens Bord,
at den maa Resultater gi',
der kan belære fler end vi,
saa bli'er der Sorg til sidst ved Trinitatis.

Til min Ven Tivoli-Aktionæren.

Mel. Og dersom Du morer dig dolig.

Og dersom Du tjener for dolig
paa Børsen og inden Din Dør,
saa bliv Aktionær i Tivoli,
hvis ej Du kan bli'e Direktør.

Det første gi'er gode Procenter,
det andet Gage for to;
og at Du Procenterne henter
er hele Dit Slid, maa jeg tro.

For Resten Du har kun fra Pinsen,
til Paasken at more Dig bra'
og fryde Dit Sind, naar Kronprinsen
i Tivoli gaar' og derfra.

Luftskippere giver Du Gassen
og lader dem vove sit Liv,
selv ta'er Du blot din Part af Kassen,
og før' for Familje og Viv.

Naar Tæl'apparaterne knirker
og Pengene strømmer derned,
saa veed Du med Stolthed: Du virker
for Brødet i Ansigtets Sved.

og naar i Koncertsalen synger
de svenske Studenter saa kær,
saa glæd Dig: hver hvid Hue tynger
i Posen, hvor Pengene er.

Dit værste Slid er, naar Kuponen
skal klippes for Renten at faa;
men trøst Dig, Du véd, at Sæsonen
har været just ej af de smaa.

Og Gen'ralforsamlingen trætter
det véd jeg, Du Arbejdets Mand;
men trøst Dig, Hr. Wiewel han letter
med Mad og Vin Byrden paa Stand.

Saa vær Du blot trøstig, og husk paa,
Du gi'er til de fattige nok,
Du er, sans Facon! Mand jo Kusk paa
Tivolis Fattigblok.

Den stakkels Lesseps.

— Den store Lesseps!
— Sikken Ka'l!
— Han var en Storhed!
— Han var Fanden heller!
— Hvorfor? Han med sin Panamakanal
dog ikke gav sig af med Bagateller!
— Puh! det var nogle slemme Frikadeller!

Præst og Synder!

Naar Mennesket er dødt, saa tier Dommen,
det er et gammelt Ord fra gammel Tid.
Han for en anden Domstol nu er kommen,
hvor Dommen muligt bliver mere blid,
og andre Hensyn tages end hernede,
hvor tidt der bliver dømt i Had og Vrede.

Forbryderen i Horsens er forsvundet;
han fra sin trøstesløse Ensomhed
i Graven har den søgte Hvile fundet;
Retfærdigheden lægger Sværdet ned,
Hvad han forbrød, han med sit Liv har sonet,
den Gang da Fængslets Dødsklokke toned'.

Sin Kamp han har stridt ud. Nu kommer Præsten,
han taler vel et mildt Forsoningsord?
han viser vel sin Kærlighed til Næsten?
thi Kristen-Kærlighed var altid stor.
Han løser dette Livs den mørke Gaade
og tolker vel Barmhjertighed og Naade?

Nej! det, hvormed at Præstemanden kommer,
det er Fordømmelse fra Først till Sidst.
Han er en haard, en ubarmhjertig Dommer,
der taler kun om Had og Svig og List.
En helt forvorpen Synder han os maler,
som aldrig vilde høre Præstens Taler.

Han os fortæller om To, Treaarsdrengen,
der allerede da var fuld af Synd.
der baade gjorde uren sig i Sengen
og drilled' sine Sødskende med Fynd.
Om al Slags Drengestreger kan han melde,
som han paa femte Haand har hørt fortælle.

Om Hykleri og Løgn han os beretter,
men hertil maa vi dog bemærke straks,
at Hykleriet, han i Spidsen sætter,
og Løgnen var dog af en egen Slags.
Den Gang han stod, Jens Nielsen, paa Skafottet,
det synes mere, som han Præsten blotted'.

Men hvorom alting er, saa er det Sagen,
at denne Bog er fuld af Had og Nag.
at denne Bog, den lægger klart for Dagen,
den er et Indlæg udi Præstens Sag.
For selv at kunne hvid sig kolorere,
saa maa den Anden sværtes sort desmere.

Det ligger frit nu for Enhver at stole,
paa den Beretning, som er her fortalt,
af denne kærligt kristne Sortekjole,
Hr. Pastor Hafftrøm, som han bliver kaldt.
Dog tør vi sige frit foruden Smilen:
Pastoren er just ej i Hyrdestilen.

Sprogets vilde Skud.

I en Viktualiehandlers Vindu i Frederiksberggade læses „Svens Krydsild." I en lignende Forretning i St. Kongensgade bydes paa „Gaaselever Paasteg."

Fremtidsscene i den tyske Rigsdag.

Formanden: Rigsdagsmand Ahlwardt har Ordet.

Ahlwardt („Jødegeværernes" Forfatter, Jødehader m. m.): Først maa jeg udtrykke min Forundring over, at af samtlige Rigsdagsmænd er mindst 200 Jøder medens de øvrige kun til Dels som højforræderiske Hjælpershjælpere — — —

Eugen Richter: Til Sagen!

— Ahlwardt: Hr. Richter! De har al Aarsag til at holde Bøtte. Jeg arbejder for Øjeblikket paa en Pjece, i hvilken jeg paaviser, at De i Tidens Løb har stjaalet 120 Kanoner fra Staten, og at de har gemt Kanonerne i Deres Kælder i den Hensigt, at udlevere dem til Russerne.

Benningsen: Fratag ham Ordet!

Ahlwardt: Hør, der har vi allerede igen en Jødetamp. Hr. Benningsen! Deres Fader kaldte sig jo Ben Nisan, fordi han var en Søn af Rabbi Nisan, og Nisan er som bekendt Navnet paa en jødisk Maaned.

v. Kanitz: Afslutning.

Ahlwardt: Undskyld, Hr. Grev Cohn — itz — Kanitz, vilde jeg sige — er De ikke Jøde-Alliancens Geheimesekretær?

v. Kanitz: Er det Takken, fordi jeg forleden Dag laante Dem 100 Mk.

Ahlwardt: Skam Dem, det er ikke sandt mere. Jeg kommer nu til min anden Afsløring: Som bekendt staar den kgl. Porcelænsfabrik under Jødepræsternes øverste Opsigt, og Fabriken har nu paataget sig at at levere en Masse Helvedesmaskiner til Anarkisterne i Paris.

Liebermann v. Sonnenberg: Har man hørt værre Idiot?

Ahlwardt: Tillader De, Hr. Levymann — aa, det er sandt, De er jo en Kollega, saa vil jeg skaane dem foreløbig. Min næste Afsløring Pjecen koster 30 Pfenninge, i større Partier billigere — er følgende: Fyrst Bismarck, han nedstammer som bekendt fra en polsk Jøde — har forfalsket Emserdepeschen paa Befaling af den jødiske Menighed i Paris... (En begejstret Bismarcktilbeder springer løs paa Ahlwardt og beærer ham med en slaaende Berigtigelse, hvorefter han gaar ud for at vaske sine Hænder. Ahlwardt raser. Stort Spektakel.)

Bekendtgørelse.

Elleve Klædeskabe for Underofficerer af Fyrretræ ønskes leverede.

Kaserne kommandanten.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Formandsvalg

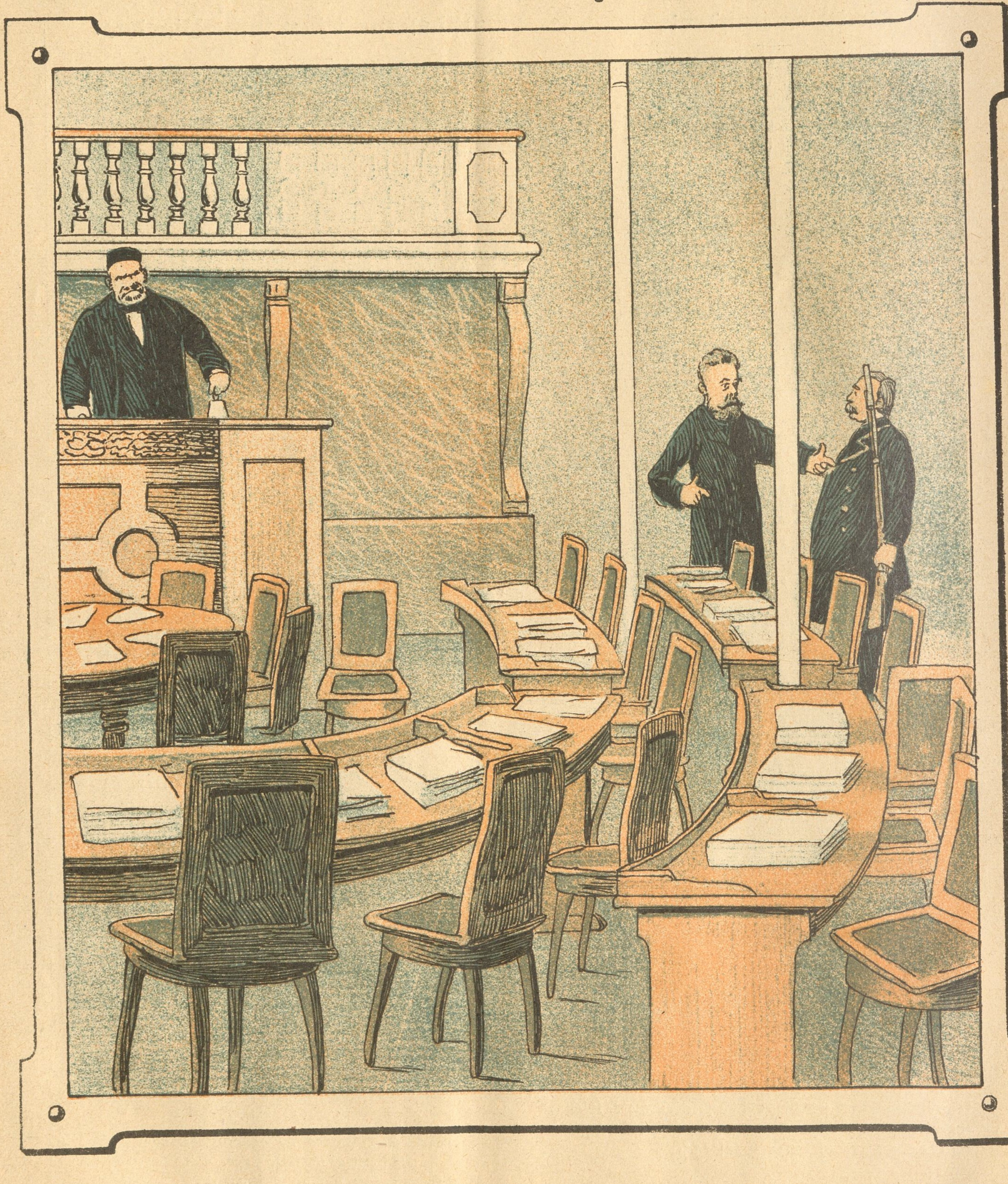

— Maa jeg takke de talrigt tilstedeværende Medlemmer for den usvækkede Tillid, de i Dag har vist mig.

RAVNEN

Nr. 51.

Søndag d. 18. December 1892.

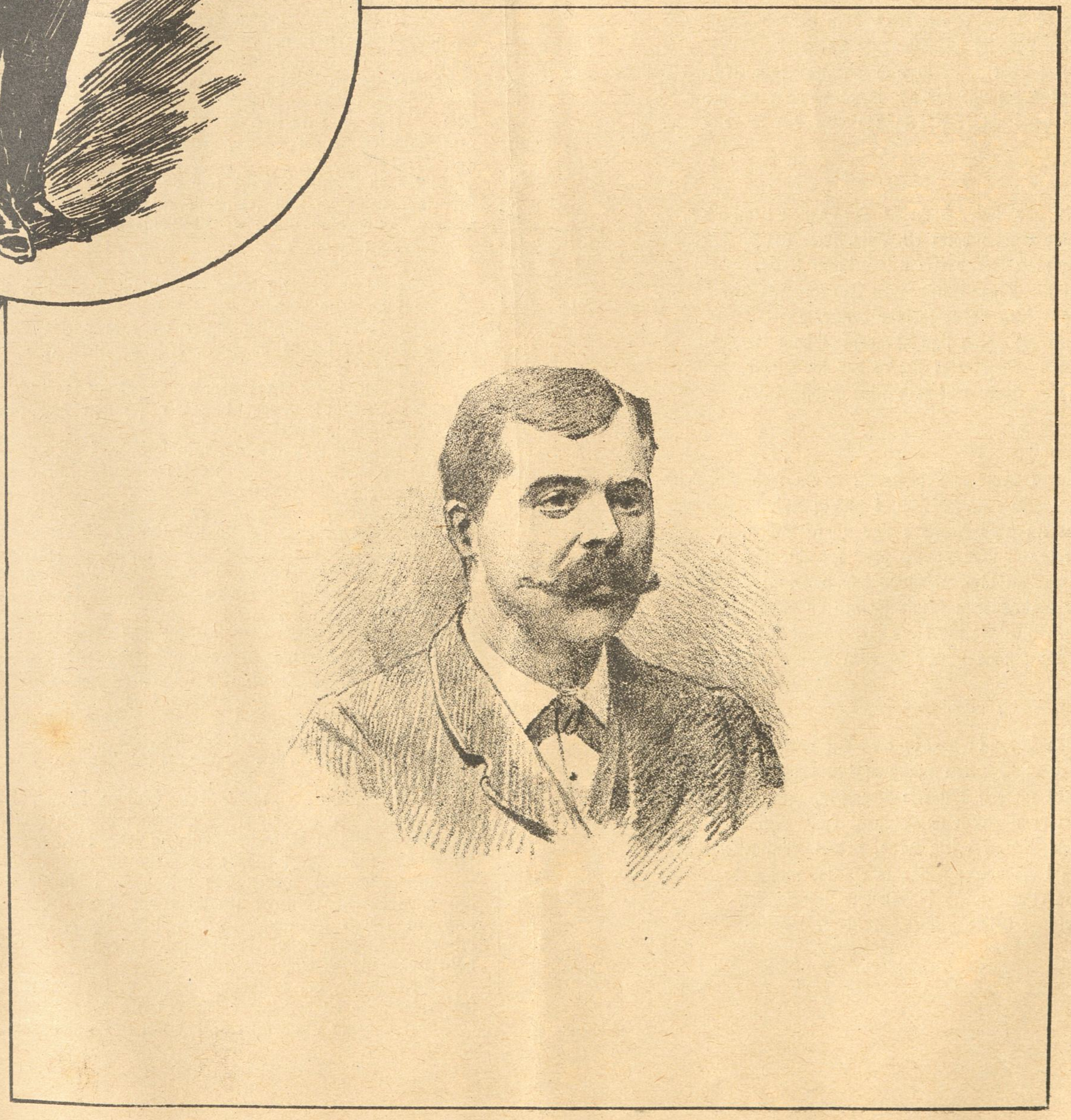

Niels Petersen.

Helten fra Branden i Falkoneralleen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Frederiksberg Kommune blev bekendt ved Branden,
Heste sparer den; men offrer Mo'r og Børn,
Sorgens Bæger fik de Smaafolk fyldt til Randen,
Smaafolks Naboer maa ta' den første Tørn,
samle Brød og Klæder, dele deres Smuler
med de Stakler, som knapt Nøgenheden skjuler,
Frederiksberg Kommune har jo sit i Orden,
til de brændte Lig den yder Fattigjorden.

Gamle Holger synger os igen en Vise
med den kendte ungdomsglade klare Røst,
han er nu vel sluppen for den værste Krise
og vil være Proletarens Ven, Svend Trøst,
skose Lars'ske og Albertiske Kanutter,
dyrke „Wein, Weib und Gesang" som Morten Luther,
han skal synge for os, mens vi gaar og slider,
og hans Sang skal bringe Bud om bedre Tider.

Nu har Højre holdt sit Delegeretmøde,
selve Estrup holdt en Tale, svær polisk,
og man levned ikke allermindste Føde,
til det Tiggervenstre ved Forhandlingsdisk.
Lars forsøgte at forsøde denne Pille.
men det optog s'gu Scavenius ham ilde,
Førstefødselsret ej skærer her for Linser,
Jakob siger: væk med slige Fedteprinser.

Vores Goos, Ministeren, er nu med Goos'en,
Universitetsprofessoren, i hæftig Krig,
for nu siger Manden lige ud af Posen,
at der ej maa prækes over brændte Lig.
Tænk nu blot, at Goos har været af den Mening,
at Ligbrænding kunde ske ved en Forening,
men med Politik hans Frisind gik i Vasken,
saa nu staar vi der foruden Bøn til Asken.

Paa Almindeligheden var der stygt at være,
blot et Ord kan mane al den Grimhed frem,
men nu skal Du ikke kede Dig, min Kære,
det er ligefrem en Svir at være Lem:
fine Senge, dejlig Mad, privat Kommode,
og i Fald Du skulde kede Dig, min gode,
saa et Slag ind i Salonen ved Avisen,
blandt hvilke „Socialen" bærer Prisen.

Fonografen.

Af Julius Freund.

(Sluttet.)

Skjult af fine Bladplanter, bag Statuen af en lille Kærlighedsgud, ligger den lige saa nysgærrige som indiskrete lille Kasse paa Lur. Den er bestemt til at opfange de Samtaler, som under Ægtemandens Fraværelse føres i Salonen — en avtomatisk Kriminalkommissær til Tilvejebringelse af uomstødelige Skilmissegrunde

Manden tager en øm Affked med sin lille Kone, hans Ansigt bærer Præget af en grænseløs Tillid og intet forraader de Skinsygens Storme, der raser gennem hans Sjæl — han gaar, men hans avtomatiske Vægter staar lydløs paa Post bag Bladplanterne.

Den unge Frue venter ved Vinduet og sender Manden et Fingerkys, han nikker hilsende op og bøjer om det næste Hjørne.

Fonografen — tilgiv det stærke Ord — spidser sine Øren

Men den hører intet. Kun et stille Suk, en Raslen af en Hats Silkebaand, en Dør der smækkes i — Fruen er gaaet ud.

Saa venter Fonografen igen — Vokset er taalmodigt. Og nu aabnes Døren igen, en frisk, pur ung Pige med Forglemmigei-Øjne og Kirsebærlæber spejder forsigtig omkring i Værelset, iler saa til Vinduet, gør et eller andet mystisk Tegn, der i de Elskendes Sprog betyder: „Jeg er alene" — saa trap — trap — trap — trap iler Nogen op ad Trappen, stormen gennem Forsalen og nu — Aa, I Guder! — det var et Kys, et ægte Kys!

Med en Omstændelighed som en Reporter, der kun faar fem Øre for Linien og som Følge deraf maa være meget udførlig, noterer Fonografen alle disse Begivenheder:

„Er Du alene?"

„Ja — min Elskede!"

„Og det er virkelig sandt — Du vil flygte med mig?"

„Til Verdens Ende!"

Saa taber Samtalen sig i en uforstaaelig Mumlen, af hvilken der kun nu og da forræderisk opdukker et tydeligt Ord, en højt udtalt Sætning.

„Og han, hvem jeg skylder saa meget — hvad vil han sige?"

„Aa Passiar! Hvem bekymrer sig om den gamle Nar! Naar ser jeg Dig igen?"

„I Morgen Eftermiddag, min Elskede, i — —"

Da pludselig lyder der Militærmusik nede paa Gaden og overdøver de interessante Afsløringer.

Heller ikke en Fonograf har sin fri Villie, og saa gærne den vilde optegne, hvor de To skal træffes — det gaar ikke!

....Ich bin ein Preuße, kennt ihr meine Farben?" Dette vel ikke for første Gang opkastede Spørgsmaal maa Fonografen uden Indvendinger registrere og da Musikens Toner taber sig i det fjærne er Værelset tomt; ved Lyden af de sig nærmende Skridt er de to unge Mennesker flygtede ind i et Sideværelse.

Og nu — Læseren har vel allerede anet det — betræder Ægtemanden igen Scenen, som i Løbet af faa Minuter skal forvandle sig til et Tribunal. Frakken er knappet helt op i Halsen, Hatten er trykket dybt ned i Panden og han gør det latterlige Indtryk som vi alle saa ofte har følt som Tilskuere til Teatrenes tragiske Ægtestandsscener. Han trykker paa en lille Knap og Fonografen begynder at sladre.

Bestandig blegere bliver den skinsyge Mand, hans Øjne ruller, særlig den „gamle Nar" gør ham usigelig vemodig, og da han hører gengivet de første Toner af „Ich bin ein Preuße etc.", synker han sønderknust tilbage i Lænestolen.

Sagte aabnes Døren bag ved ham, indsmigrende slynger den hjemvendende Hustru sin Arm om hans Hals og spørger med sin sødeste Stemme: „Naa, lille Mand, — hvorfor saa bedrøvet?" Paa dette Spørgsmaal faar hun selvfølgelig det højst upassende Svar: „Elendige!"

Den Scene, der nu følger, kender vi ligeledes paa en Prik fra Teatret — og der bliver saaledes kun tilbage, med faa Ord at skildre Sagens Udvikling: „Jeg skal nok finde denne Skurk!"

tordner Ægtemanden og stormer ind i Sideværelset, hvorfra han straks efter kommer halende med sin lille Svigerinde og dennes skælvende Tilbeder ved Øreflippen.

Tableau — Forklaring — Slutning! Men den en Smule forfængelige Husfrue vender sig rødmende til Siden og mumler sagte:

„Aa, hvor kedeligt! Jeg havde troet, at han for min Skyld stadig spejdede omkring vort Hus! Aa, hvor det var kedeligt!“

Og saa — tilgiver hun sin Mand.

Hr. Moresco.

At Hr. Moresco
ej gaar i Træsko
derom alle god Besked
véd;
kørende set er
snart i Kareter,
snart med Kort som Banemand
han;
han er Mosaiten,
vide Israliten,
han som rig Mand gi' den,
hører til Eliten;
er loyal i baade Sjæl og Sind,
stikker grumme nødig Piben ind,
er en Dannemand til Ben og Skind,
og lufter Flag ved aller mindste Vind.

Hver Gang, at Skaren
hvori Czaren
er, forbi ham ruller a',
da
ser man Moresco
bukkende — Værs'go',
mens hans Jubel klinger vidt.
Blidt
blusser da hans Kinder,
Glædestaaren rinder,
og paa Borgens Tinder,
højt man Flaget finder
vajende stolt for den hvide Zar,
der for sligt en venlig Hilsen har,
hvad der fryder — den er soleklar —
den ærbødige, loyale Czar.

Ej da Leviten
griber sig i den
dybe Hilsen — oh! — ved brat
at
mindes Trosfæller,
hvorom man mælder
at de drives bort som Faar.
Slaar
Mindet der tilbage,
maa han dem beklage,
samt med stor Umage
Hatten dybt af tage
for Despoten, som det lader ske,
skøndt han baade høre kan og se,
frydefuldt jubler han for to og tre,
han, Sankta Stanilaus Ridderen in spe.

Jernmavekansleren.

Den Gamle fra Friederichsruhe har været i Berlin. Sucessen var ikke overvældende den første Aften, med en vis Benauelse saa Folk ham bide af Blystænger og drikke Petroleum, og jublende Hoch'raab tonede ham imøde, da han saa godt som lovede snart at lade sig se i Rigsdagen. Nægtes kan det jo ikke, at der gives appetitligere Syn, end at se den gamle Jern- og Blodmand, der endnu er rask og rørig trods sin høje Alder. Med ham fulgte en Kontrollør fra Cirkus Varieté, der forud for hver Ret angav dennes Art og Bestanddele, og som lod til at være en ikke ringe Majoritet af Befolkningen, der af Hjertet ønsker Fyrsten tilbage paa sin forrige Post, hvad der i Forbindelse med den omdelte Meny, var et godt Paafund af Direktionen. Gamle Potteskaar og Tændstikker hentydede til, at han maaske snart vil indtage sin Plads i Rigsdagen, og opmærksom hang Publikums Øje ved den mærkelige Fremtoning, hvis endnu usvækkede Energi talte tydeligt ind under de buskede Øjenbryn, og kun staar tilbage for hans fænomenale Mave. Fyrsten fører sig rank og gaar med faste Skridt, skøndt en gammel muggen Støvle just ikke kan siges at falde lige godt i alles Smag. Han er en endnu ung Mand, hvis Historie er ret eventyrlig; han er født i Amerika, og agtede sig efter et Ophold i Bazzin til Friedrichsruhe. I Urskoven, hvor han maatte holde sig skjult, fandt han paa at stille sin Sult med Buketter af Chrysanthemum, som han afviste med de Ord: Mange Tak, men den Blomst kan jeg ikke lide. Til Slut røg han en Pibe Tobak, og spiste derefter Piben. Stærk Bifald, isprængt med en Del Hyssen hilste den forslugne Kunstner, der derefter tog Plads i Toget ved sin Datter, Grevinde Rantzaus Side, og som Slutningsnumer og som en Kompliment til den danske Patriotisme, tog en forsvarlig Bid af et Dannebrogsflag, medens han udtalte:

Jeg er ikke forlystelsessyg. Naar man i 55 Aar har tjent Staten tro, har man egentlig gjort Lykke hos Publikum, om det end kvalmede for ikke saa faa.

Han er foreløbig engageret til den 15.

* * *

Ved en Ombrækkerfejl er to af vore Medarbejderes diverse Bidrag blevet rystet sammen i en Grad, at vi ikke vover at forsøge at hitte Rede deri. Vi overlader dette til vore Læsere.

Red.

Ægtestandens ABC.

Jeg vilde gærne gifte mig, naar jeg vidste en Pige, der er: **a**rtig, **b**eskeden, **c**harakterfast, **d**uelig, **e**lskværdig, **f**rom, **g**od, **h**jertelig, **i**nderlig, **j**omfruelig, **k**log, **l**angmodig, **m**unter, **n**ydelig, **o**ffervillig, **p**roper, **q**valificeret, **r**etfærdig, **s**ød, **t**ro, **u**ng, **v**enlig, hedder **X**enia, er **y**ndig, **z**art, **æ**rlig og **ø**konomisk.

Ondskabsfuldt.

— Aa, naar Du vidste, Emilie, hvor min Kæreste er hidsig. Den Gang han friede til mig, opførte han sig næsten som Gal.

— Sandsynlig var han det ogsaa!

Hos den Syge.

Lægen: De har altsaa Feber og stadig Tørst.

Patienten: Ja, Hr. Doktor, men vil de bare skaffe mig Feberen fra Halsen, saa skal jeg nok selv faa Tørsten slukket.

Negativ Virkning.

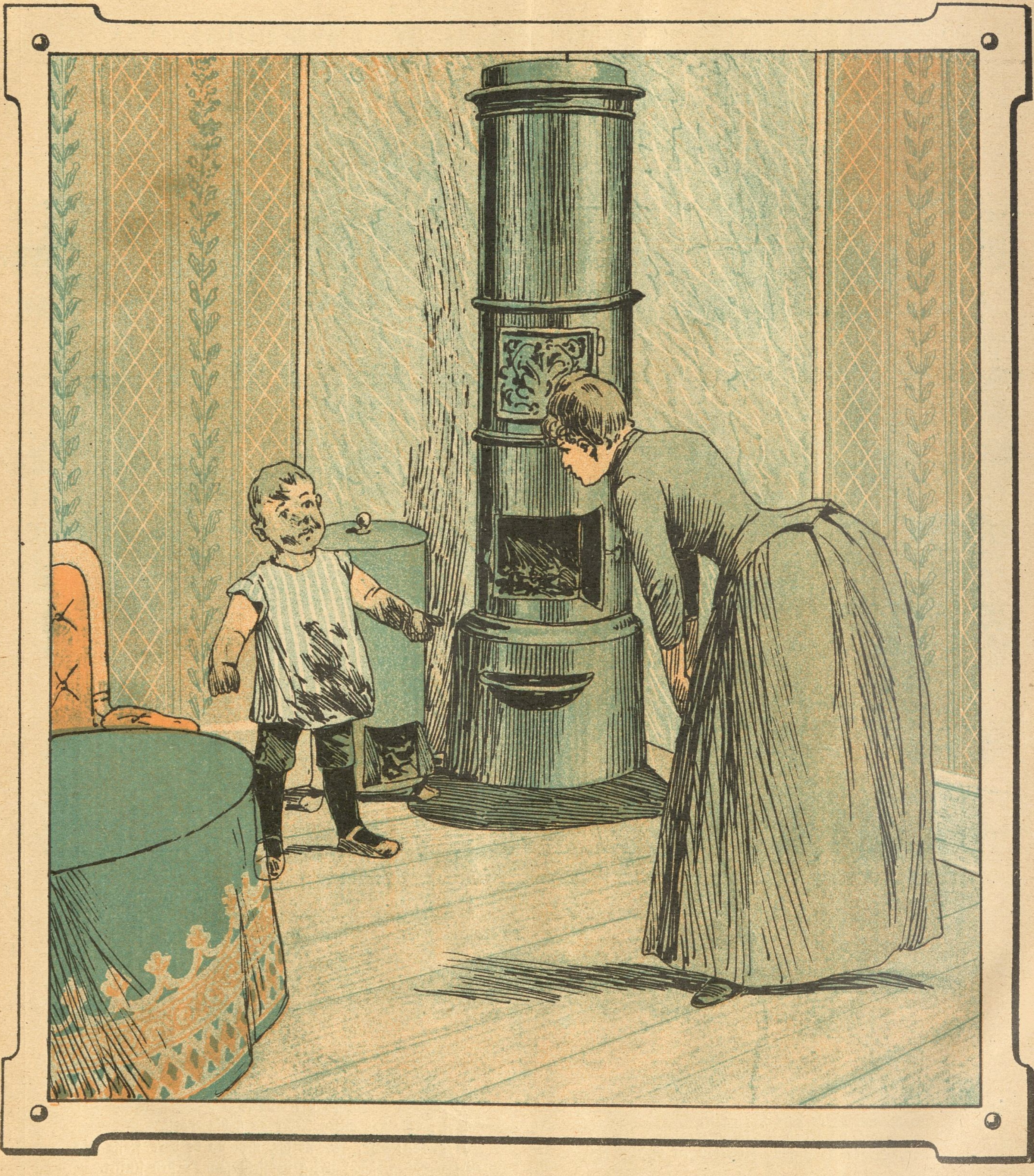

Moderen: O, min søde Dengsemand, har jeg ikke sagt dig, at der sidder en gruelig sort Bussebømand inde i Kakkelovnen.
Barnet: Ja, men mig vil se den Bussebømand.

Manden med Jærnmaven.

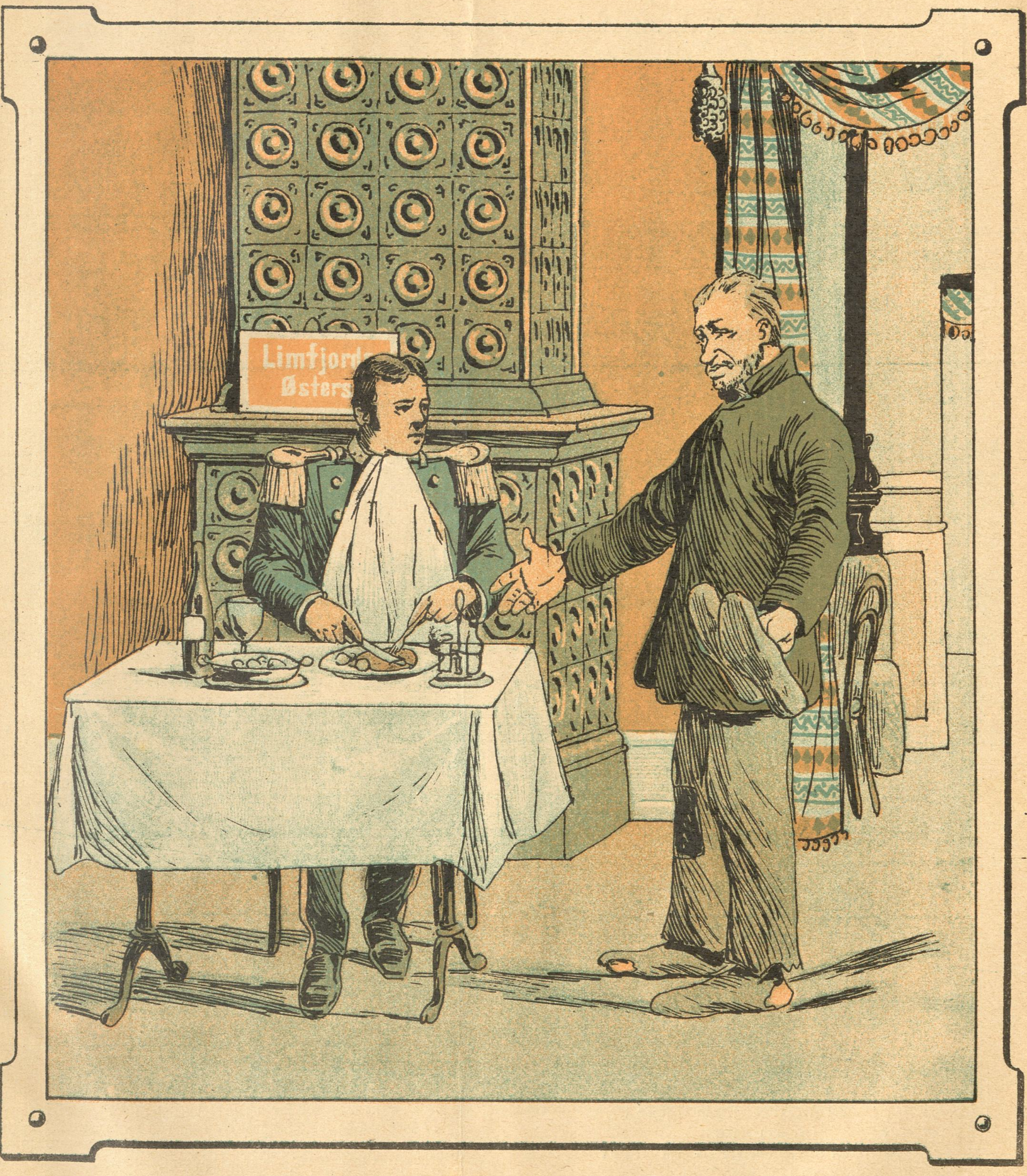

— Undskyld, Hr. Kaptajn! Jeg er saa sulten, kan vi ikke gøre en lille Forretning sammen. De gi'er mig Resten af Deres Bøf, og jeg gi'er Dem begge mine Tøfler, Dem kan det jo være ligefedt hvad De spiser, og saa er vi jo begge hjulpet.

Branden i Falkoneralleen.

Mel.: Ja, Kalifornien er et Land.

———

Saafremt min Ven, Du dig kalde kan
 Københavner,
da hurtig Hjælp Du ved Ildebrand
 aldrig savner,
Du kan til Væggen er ganske hed
 i din Bolig,
i Sengedynen Dig putte ned
 meget rolig.

Men kom tilfældigt Du til at bo
 paa „Fredsberre",
Jeg siger rent ud, saa kan Du tro
 den blev værre.
En lille Gnist og der bli'r til Rest
 kun en halv By,
og flygte maa Du, som Du kan bedst,
 ud til Valby.

For ganske nylig man fik at se,
 Gnisten tændte,
forleden i Falkonerallé
 slemt det brændte.
Saa gruopvækkende Ildebraud
 næppe mindes,
og sligt et Brandvæsens Mage kan
 ikke findes.

Tænk blot før Sprøjterne kom afsted
 og gav Møde,
syv stakkels Mennesker maatte med
 Livet bøde,
at ikke flere ved denue Brand
 misted' Livet,
det ene skyldes en Arbejdsmand —
 det er givet!

Halvanden Time blev drevet hen,
 kan man sige,
før man var heldig at skaffe den
 Redningsstige,
de Heste først skulde søge om,
 tænk hvor snilde,
se, det var Grunden, hvorfor de kom
 altfor silde.

vore Tider ej burde der
 være Tale,
om slige Forhold, det rent ud er
 en Skandale!
Til Fred'riksberg man ej flytte tør,
 før, min Kære,
det hele Brandkorps er som det bør
 og skal være.

———

Tre Maaneder Landmand.

Social Studie temmelig frit efter det Tyske.

———

Kandidat i Teologien Ulvedal havde et varmt Hjærte for sine lidende Medmennesker og derfor vakte det hans Forbavselse og Beundring at læse om to Kaldsfæller, der som Missionærer havde levet blandt Fabriksarbejdere og rejsende Haandværkssvende for at studere og selv prøve disses sørgelige Liv. Ulvedal vilde efterligne de to Helte, han vilde ogsaa i tre Maaneder vie sig den lidende Menneskehed. Men hvilken Stand skulde han vælge? Skulde han blive Soldat? Eller Sømand? Nej, disse to Klasser har det jo godt. Det siger baade tyske Generaler og Skibsrhedere. Danmarks Bahnson har endog erklæret, at Soldaterne bliver fede i Tjenesten, og en anden kendt Dannemand, den store Tietgen, er jo saa overbevist om Fyrbødernes Slaraffenliv ombord, at han uden Tvivl vilde gøre Tjeneste i „Hekla" eller „Thingvalla", naar han ikke netop var Storkapitalist. Nej, tænkte Ulvedal, saa er det bedre at blive Landmand. Ingen Mennesker i Verden døjer saaledes som de tyske Landmænd, især Godsejerne. Det er den bare Elendighed. Københavns Ladegaardslemmer føre et Herreliv i Sammenligning med de tyske Godsejere! Det har de selv højtidelig forsikret i den tyske Rigsdag. Saa maa man da tro dem!

Altsaa besluttede Ulvedal at blive Landmand, nødlidende Landmand. Forgæves bønfaldt hans Moder ham om at opgive denne fo:færdelige Beslutning — Ulvedal var urokkelig. Hverken Moderens Bønner og Taarer eller Faderens Trusler formaaede at bringe ham bort fra sit Forsæt. Da alt intet hjalp, indvilligede Forældrene med tungt Hjærte og den bekymrede Fader gav ham foruden nogle Tusind Kroner tillige de bedste Anbefalinger til flere af sine Venner blandt Godsejerne, thi paa de store Godser maatte selvfølgelig ogsaa Nøden være størst.

Ulvedal blev saa anbragt hos en af Faderens Ungdomsvenner, en Friherre Svedskenstein-Perlegryn, der nedstammende fra en gammel fyrstelig Slægt. Friherren lovede venligt at indvie ham i alle Landvæsenets Hemmeligheder. Om Aftenen blev der ved Familiebordet ført opbyggelige Samtaler om det jordiske Livs mange Omvekslinger og alle Samtaler endte med Beretninger om Naboernes „Vekselridt", der for Rytterne var lige saa ødelæggende som det berygtede militære Distanceridt fra Wien til Berlin var for de ulykkelige Heste. Ulvedal indsaa snart, at værre Rakkerliv end at være Godsejer gives der ikke.

Den næste Dag gik han paa Jagt sammen med Friherrens Søn. De strejfede længe over Markerne og afsøgte Skovene i Omegnen, men de traf ikke paa Spor af Vildt; først hen imod Aften mødte de en smuk ung Bondepige, der straks blev betragtet som godt Bytte. Al Slags Jagt er yndet Luksussport hos Godsejerne, men mest holder de dog af Pigejagten som ikke indskrænkes af nogen Jagtlovs generende Bestemmelser. Man kan om Søndagen gaa paa Jagt efter Piger uden at nogen Præst bliver forstyrret i sin Prædiken, og da Thomas Nielsen forleden i Landsthinget bad om „Fred for den levende Natur om Søndagen", tænkte han sikkert ikke paa Fred for de smaa Piger, der hver Søndag efterstræbes af baade godsejerlige og andre „Søndagsjægere". Natten er ligeledes en udmærket Tid til at jage det kvindelige mer eller mindre tamme Vildt. Derfor holder Godsejere og mange andre Jægere stærkt paa „Nattejagten", navnlig naar det gælder at producere sig som „Skørtejægere".

Ulvedal og hans Ven, den unge Friherre, var af samme Mening. Den stakkels Pige stred imod og skreg det bedste hun kunde, men de vældige Jægersmænd gav ikke Slip paa deres Bytte. Hun skulde holde dem skadesløse for den spildte Dag og de slæbte afsted med hende ad Skoven til.

I det samme kom to Landarbejder: henad Vejen, de saa hvad Jægerne havde for og ilede hurtigt til for at befri Pigen. De pryglede de to fine Kavalerer dygtig igennem og disse maatte endda være glade ved at slippe fra Bedriften med mørbankede Lemmer, ellers havde deres Jagtæventyr maaske faaet et mere alvorligt Efterspil i Politiretten.

Men Ulvedal var fra nu af overbevist om, at det gaar stærkt ned ad Bakke med Landbefolkningens patriarkalske Sindelag og

at de stakkels Godsejere ofte har deres store Nød med Arbejderne, der mere og mere beherskes af den fikse Idé, at de og deres ogsaa er Mennesker og at de vil behandles som saadanne. Men hvor kan saa en ulykkelig Godsejer friste sit kummerlige Liv?!

(Sluttes.)

Glæde over København!

Asfalt overalt!
bliver raabt og fortalt,
det er Løsen for Gubben og Gutten.
Det skal være forbi
med hver Knort paa vor Sti;
først og fremmest det gjælder nu „Ruten".

Thi den drivende Flok
har jo Ligtorne nok,
og den trænger slet ikke til flere.
Derfor raabes der op:
vil I nu i Galop
vores Kærlighedssti asfaltere!

Og en rar Magistrat
er paa Timen parat
til at gøre hvad Beaumonden befaler,
skøndt Budgettet er skralt,
faar nok „Ruten" Asfalt
som saa alle vi andre betaler.

Og elektriske Lys
skal forskønne vor Byes
Gammeltorv med umaadelig Styrke;
det skal være forbi
med, at vort Politi
skal for Fremtiden raade i Mørke.

Hvor det kan blive rart,
naar vi nu kan se klart;
det vil herlige Frugter vist bære.
Det er altid saa godt,
naar ens Øvrighed blot
er tilstrækkelig oplyst, min Kære.

Jo, vi bør være glad
for den dejlige Mad,
hvormed tidt vore Vismænd os glæder.
Naar blot „Ruten" er god,
saa har ingen imod,
der er bælmørkt i Gyder og Stræder.

Ja, jeg siger paany,
hver og En i vor By
kan sig kalde et lykkeligt Mandfolk.
Magistraten er flot,
Politiet er — godt,
og saa har vi de dejlige Bra dfolk.

Frederiksberg'erne maa
gerne kalde os raa;
men jeg kan nu slet ikke nægte,
jeg vil før være her,
mellem Raa, end som der
ved en Ild komme mellem de Stegte.

I Retten.

Assessoren: Hvor kunde De slaa Klageren saa voldsomt? hans Ansigt er jo aldeles ukendeligt.

Tiltalte: Ak, Hr. Assessor, enhver af os har sine svage Øjeblikke!

Galant.

Baronessen: Vi har knapt været gifte i 4 Uger og allerede gaber Du mig op i Ansigtet, som om vor Samtale var et Sovemiddel.

Baronen: Ja, ser Du, min Pige, Mand og Hustru er jo ét, og naar jeg er alene, keder jeg mig altid.

Hypnotismens Farer.

Hypnotisøren: Jeg er Deres Mand, ikke sandt?

Mediet: Jo.

Hypnotisøren: Jeg har været ude og nu kommer jeg hjem . . . Klask fik Hypnotisøren et Par regulære Ørefigen.

Den ny Læge.

— Har De ogsaa et Venteværelse, Hr. Doktor?

— Jeg har to. Et, i hvilket mine Patienter venter paa mig, og et, i hvilket jeg venter paa dem.

Overdreven Hoflighed.

En Godsforvalter skriver en Høstberetning til Godsets grevelige Ejer og slutter med de Ord: „Hr. Greven bedes undskylde, at jeg skriver i Skjorteærmer, men det er en smeltende Hede i Dag."

Rar Udsigt.

Gæsten: Altsaa vækker De mig i Morgen tidlig Kl. 7. Lad mig endelig ikke sove over!

Gæstgiveren: Vær ubekymret, mine to Newfoundlændere gøer hele Natten.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Af Trang og efter frit Valg.

Nr. 52.

RAVNEN

Søndag d. 25. December 1892.

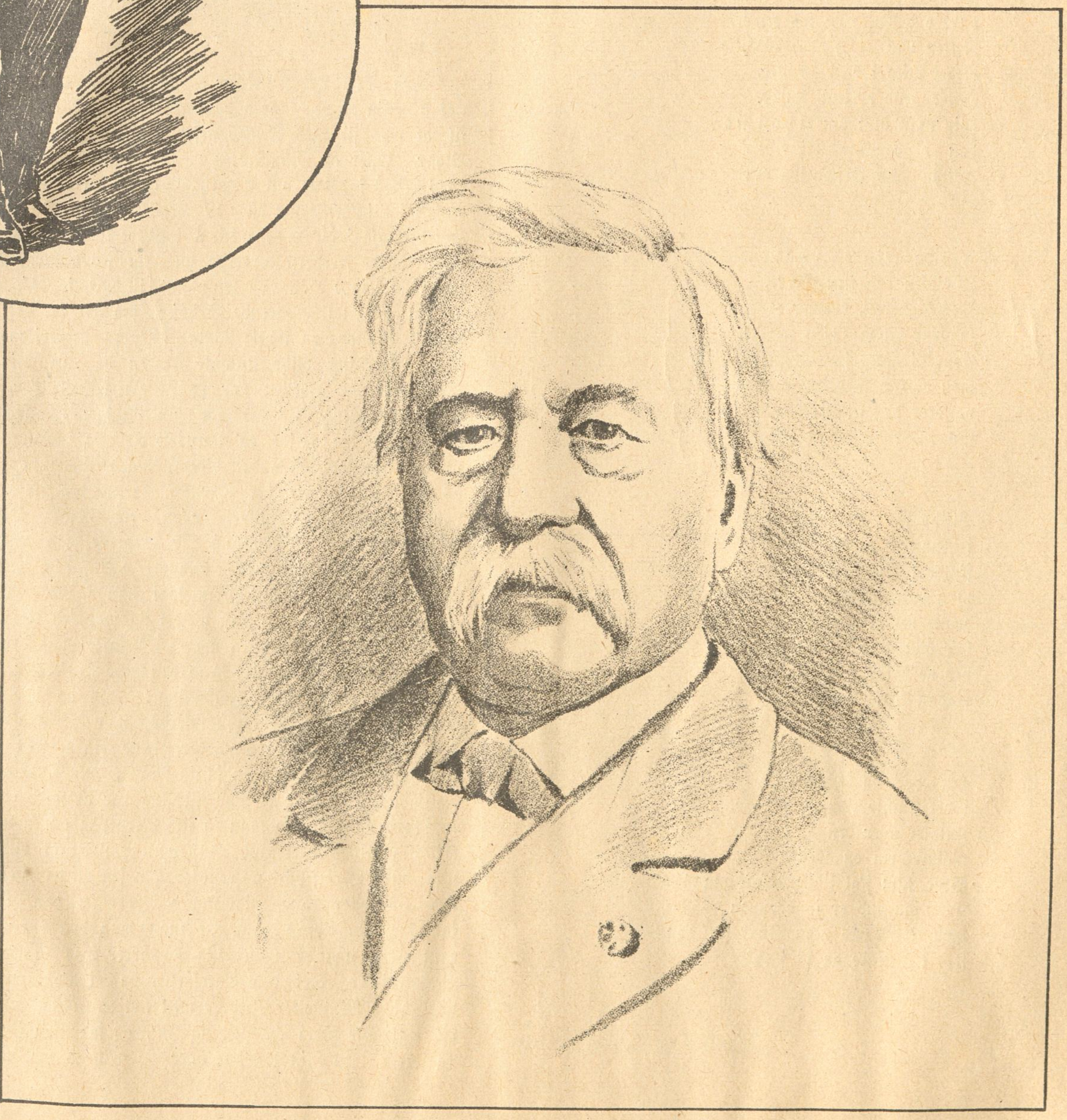

Ferdinand Lesseps,

Panamaselskabets Stifter.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Juleugen, o hvor fager!
sikke rare Julekager,
Høker, Urtekræmmer, Bager
har en gros i deres Lager,
her er Pynt og her er Sul,
Stads i gylden, rød, blaa, gul,
men hvis din Kalkun er hul,
bli'r der ingen Gaas til Jul.

Frederik, de ved, den Tykke,
ondt om Andersen lod trykke,
Retten var til Fred'riks Lykke
meget mild i dette Stykke,
Højremænd er fint Papir,
hvis man blot om Ußon si'er,
han er grov mod Arbejdspi'er,
Retten ham Erstatning gi'er.

Der var Ligtog paa Fred'sberre,
Evaldsen den fine Herre,
Ølvelsigneren, desværre
lod vor Fane Vejen spærre,
skønt vi hjalp før Præst og Rig,
men de syv forbrændte Lig,
vandrer dog til Himmerig
under Broderfanens Flig.

Biskop Fog var med at virke
i Almindelighedens Kirke,
skulde for de Store lirke,
man hans Hensigt kunde mærke;
denne her Almindlighed,
sa'e han, bygtes som I véd,
ved de Stores Kærlighed —
saadan Tale koster Sved.

Herrerne, de kommunale,
i det skumle Raadhus Sale,
skumler over den fatale
Valgreform og areale
Skat, som skal i Smaafolk gaa
— Rigmænd er jo ovenpaa —
men til Marts man Svar skal faa,
seks i Venstre da vi slaa!

Kaffesladder.

Fru Skade: Juleløjer — jo, dem har vi saamæn allerede nok af, min Kære! Som da Bajer forleden i Thinget gav sig til at æde sit eget Jærnbaneforslag, som om det kunde være Blaar. Eller da Magistraten og Borgerrepræsentationen i Mandags Aftes snakkede om Asfalt, saa længe. at det hverken blev til Asfalt i Vimmelskaftet eller til Brolægning i Kattesund, eller da Højesteretssagfører Asmussen i Frederiksberg Kommunalbestyrelse trøstede Frederiksberrerne med, at skønt deres Brandvæsen manglede baade Heste og Mandskab til Redningsstigen og skønt de ikke ejer en tidssvarende Sprøjte, saa har de dog det „næstbedste“ Brandvæsen i hele Landet, eller da Frederiksbergs Understøttelsesforening vilde skumme Fløden af Indsamlingen til de Brandlidte — alt det var ganske artige Juleløjer, synes jeg. Og hvad mener De saa om Landsthingets Jagtlov? Lad os endelig faa solidt og durabelt Arbejde! formanede Liebe strængt Udvalget, da anden Behandling var endt, og lad os give os Tid til at gøre det ordenlig, for at det ikke skal siges, at Landsthinget laver Fuskeri. Men hvad skete? Da Udvalgets Ændringer til 3 Behandling var vedtagne, saa paaviste Taler efter Taler en saadan Masse Mangler ved Loven, at det formelig skurrede i Hr. Liebes Øren, som han sagde. Den stakkels Formand! Der havde han glædet sig saare til Udvalgets „Jfer og Dyktikhet“, som Fyrsten siger i „Prinsessen af Trapezunt“, og saa blev det bare Kludder, hvad de lavede, Juleløjer, som maaske bliver til Nytaarsløjer i Folkethinget, hvis da ikke dette Thing foretrækker at lave Fastelavnsløjer og slaa Katten af Tønden saa hele Jagtloven gaar i Smadder, hvad jeg næsten kunde ønske, bare fordi den forbyder en fattig Mand, hvis Oldemor har nydt Fattighjælp, at tjene et Par Skilling ved at skyde en Hare eller en Ræv, og saa véd man jo ikke Rede paa om man maa sætte Gift for Fluer eller købe Insektpulver uden at risikere at rage uklar med Straffeparagraferne! Men jeg vil da haabe, at Folkethinget bringer Klarhed i det med Nattejagten, saa at man kan faa ren Besked paa om man maa dræbe en Loppe i sin egen Seng naar den bevislig forstyrrer Ens Nattero, og om Væggetøj er fredet hele Aaret eller bare i Sommermaanederne, naar disse Menneskevenner er mest livlige. Naa, min Kære, nu vil jeg ønske Dem en glædelig Jul, og saa maa jeg afsted, for eg skal hen til min Urtekræmmer og se hvad han river sig med

denne Jul. Nu manglede det bare, at han ogsaa har meldt sig ind i dennehersens Sammensværgelse om ikke at gi'e noget. Saa siger jeg Tak for Kaffe!

Til Godgørenheden.

For lidt og for meget fordærver alt,
det véd vi fra gamle Tider;
for meget Sukker, for meget Salt,
det vamler kun og det svider.
For megen Dadel, for megen Ros
eller ogsaa for lidt vil skade;
for meget Blus giver gerne Os,
for meget Sprut — kun Ballade!

Paa Frederiksberg der fik vi at se,
der danned, sig straks efter Branden,
en hurtig hjælpende Komité
og i København her en anden.
Og Pengene strømmede bunkevis ind,
for man er meget vældædig;
men paa Frederiksberg med fiffigt Sind,
der blev man pludseligt stædig.

De fattige Folk, der samledes til,
de burde ej have det hele,
det kan der vel ej siges noget til,
at de med andre skal dele.
Men at Understøttelsesforeningen her
skal ha'e Næsen i den private
Københavnske Godgørenhed, noget nær
det hører til det Desperate.

Hvad Pokker kommer de os vel ved,
de Frederikbergske Præster?
Hr. Glahns og Hr. Ewaldsens Kærlighed,
den savner ikke Attester.
Lad dem gøre Gavn eller gøre Fortræd
med deres Hjælpeforening;
men at Københavnerne skal være med,
deri er der slet ingen Mening

Og naar vi her arrangerer en Fest
for dem, hvem Branden har skadet,
saa skulde Præsterne, — det er vist bedst! —
holde deres Fingre fra Fadet.
Bli'er der noget tilovers, naar Hver faar sit,
skal vi selv nok sørge for Pengene;
vi har Folk nok her med god Appetit,
som er fuldt ud værdige Trængende.

Et gammelt Ord siger: „Det bedste er ikke for godt". Frederiksberg Kommunalbestyrelses Formand, Højesteretssagfører Asmussen siger: det „næstbedste" er godt nok.

Ved en „Seksogtreds".

— Pas nu Kortene, Petersen! Du sidder jo og sladrer som om Du var Din Kones Tjenestepige.

— Hæ, vi har slet ingen Tjenestepige. Min Kone besørger selv det hele.

Ny Vise — gammel Melodi.

tilegnet Lemmerne paa Almindeligheden.

Den Gang vi drog af Sted,
den Gang vi drog af Sted,
drog Gejstligheden med,
ja, drog Gejstligheden med,
i Spidsen vandred' Fog,
saa kom de andre, og
vi Lemmer, vi var Halen i det mærkelige Tog;
først Turen gik til Kirken, det er jo soleklart,
hvor Fog en Tale holdt, hvad kan være meget rart;
af alle de Guds Børn,
sad vi længst ned' ved Dør'n;
ak! ja, ak! ja, ak! ja.

Vort Hjem er, som vi véd,
vort Hjem er, som vi véd,
den ny Almindelighed,
ja, den ny Almindelighed,
den bygget er til Ly,
for os i denne By,
ved Festen bli'er vi sat længst til Vægs, og tør dog ikke kny;
den har Jakobi bygget, og Fog indviet den,
saa den maa være god, derom tvivler ingen, men
den sidste er dog bedst,
for Fog er nemlig Præst,
ak, ja! ak, ja! ak, ja!

Saa lad os være fro,
saa lad os være fro,
for dette lune Bo,
ja, for dette lune Bo,
og vé det usle Drog,
som elsker ej Bisp Fog,
og ej er glad for Prædiken for os, vi gamle Skrog;
hvis ej han havde talt, hvor sku' vi saa kunnet tro,
at her skal ej de rige, men fattige kun bo',
nu fik vi den Besked,
nu véd vi, hvad vi véd.
Hurra! Hurra! Hurra!

Hvad er Meningen?

I Afholdsforeningens Aarsberetning hedder det om Brændevin, bajersk Øl og alle Slags Vine, at Afholdsmændene benytter dem „som Lægemiddel efter en Læges Anordning og i Nadverens Sakramente, men ellers ikke til Drik, med mindre de er saa svagt berusede, at de anses for uskadelige" — — —

Naar altsaa en Afholdsmand gaar og leger med en lille uskadelig Bjørn", kan han saa faa det Indfald at bede sin Læge „anordne" en „høj" Snaps, eller gaa til Klokkeren for at blive indtegnet til et Par Bajere eller en Flaske Portvin?

Fra Gaden.

— Kunde Du ikke ha'e Lyst at gi'e en Tegning til de ny Tikronesedler?

— Jeg vilde hellere „tegnes" for en Hundredkronesedde!!

Vi tænkte nok, at det unge „København" gjorde et ubesindigt Skridt, da det begyndte at „gaa ud" om Aftenen. Straks fik det „Svigermor" paa Halsen!

Maaske.

— Gud, hvor Du ser bleg ud. Op med Ho'edet gamle Snegl!
— Ja, var jeg endda en Snegl.
— Du mener saa sparede Du Huslejen.
— Nej, men saa kunde jeg maaske være saa heldig, at blive antaget som Forspand for Redningsstigen herude paa Frederiksberg.

Nøjsomhed.

Han: Skal jeg forære Dig en ny Ekvipage og et 4 Hestes Forspand til Din Fødselsdag?
Hun: Ak, nej, Kære! Lad det være nok med 2 Heste. Man maa dog give de Fattige et godt Eksempel paa Nøjsomhed.

Julegaver.

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Al den rare Julestads,
straalende Butiker,
Frugt, Konfekt og Sukkerknas
slemt i Øjet stikker.
Blot jeg havde godt med Mønt,
købte straks jeg Julepynt,
til enhver jeg kendte,
jeg en Gave sendte.

Vilde det ej passe bedst,
at den lille tykke
Fred'rik fik en Gyngehest,
den vil gøre Lykke,
dog jeg vilde nødig ha'
at han skulde falde a';
rent ud sagt jeg glemte
at han faldt i „Femte".

Godt, lad ham faa Hesten, men
nemt der Ufred bliver,
hvis jeg ej hans gode Ven
ogsaa noget giver.
Henning Matzen er saa gridsk,
ham jeg give vil en Pisk. —
Jeg fik just at vide,
han en Pisk han lide.

Estrup for en Fæstning gaar
stadig om og lirker,
Goos en Æske Klodser faar,
han vil bygge Kirker.
Død og salte Pine, huff
endelig den smaa Jens Busk! —
ham vil jeg en lille
Lænestol bestille.

Lars en Taburet vil ha',
men jeg gi'er ham Træsko,
og et Banekort maa da
passe for Moresco.
„Mal mig den" har tabt Kulør,
efter „Niende" han klør,
han maa ta'e tiltakke
med en Spyttebakke.

Et Pund brændte Bønner vil
Biskop Fog jeg sende.
Staklen har ej „Bønner" til
Lig, som vi vil brænde.
Asmussen vil blive fro
for en Sprøjte „Numer 2".
Hermed slutter Visen —
Velbekomme Spisen.

Tre Maaneder Landmand.

Social Studie temmelig frit efter det Tyske.

(Sluttet.)

Men det skulde blive værre endnu. En Dag fik den brave Ulvedal Lejlighed til at stifte Bekendskab med Arbejdernes utrolige Begærlighed, som Landmændene lider saa haardt under. Det var midt under Kartoffelhøsten, og Arbejderne, deres Koner og Børn sled flittigt med at grave Kartoflerne op, saa at hele Høsten var bjærget paa kort Tid. Men nu vilde de Uforskammede ogsaa have Penge, i Stedet for at være taknemlige, fordi de overhovedet fik Lov til at arbejde — der er jo dog en Masse Mennesker som gærne vil arbejde, men som ikke kan opdrive Beskæftigelse.

Forgæves gjorde Forvalteren Arbejderne opmærksom paa, at Godsejerens Fødselsdag nærmede sig, og at deres Løn skulde anvendes til en kostbar Foræring, som i de tro Arbejderes Navn skulde overrækkes Fødselsdagsbarnet – det hjalp altsammen ikke; de vilde have deres Penge. Saaledes bliver selv Godsejerens Smule Fødselsdagsglæde spoleret ved Pøbelens Begærlighed.

Dog var med alle disse skrækkelige Tilstande, den haardt plagede Godsejerstands Lidelser endnu langtfra udtømt. Det vilde blive for vidtløftigt at opregne dem alle. Her et Par enkelte af de mange. Som bekendt bliver Byerne, navnlig de store, ofte farlige for de brave Landboere — ogsaa det skulde Ulvedal lære at kende af egen Erfaring. Godsejeren havde taget ham med til Hovedstaden, for at vise ham Bylivets Fordele i Modsætning til det triste Landliv. De besøgte først Teatret, hvor de morede sig kostelig over Balletten, og glemte al Landvæsenets Elendighed. Senere paa Aftenen slog de sig ned i en Restavrant med smaa, hyggelige Kabinetter, hvor man kunde have det rigtig rart og uforstyrret for sig selv. Herhen søgte ogsaa Ballettens Damer, for at udhvile sig efter Aftenens Anstrængelser. Disse Damer var slet ikke saa snærpede som den dumme Landsbypige, og der udviklede sig snart et ret fortroligt Forhold mellem Damer og Herrer, et Forhold som ophævede al Alders- og Kønsforskæl, og som Bønderpigerne burde tage til Forbillede, naar Godsejere og andre dannede Folk viser dem den Ære at mindes deres Tilværelse.

Saa blev der arrangeret et lille Spilleparti, ved hvilket det gik ret muntert til. Damerne og nogle Herrer af deres Bekendtskab havde et vidunderligt Held, og det varede ikke længe, saa var Godsejeren og Ulvedal blanket af for alle deres Penge: flere Tusind Kroner. De fintfølende Damer har sandsynlig ikke kunnet taale at se deres ny Venners bedrøvede Ansigter, thi de forsvandt hurtigst, overladende Godsejeren og Ulvedal til deres triste Betragtninger over alle de Ulykker, der paa de forskælligste Omraader forfølger de stakkels Landmænd. Men Ulvedal drog af denne Nats Oplevelser, den Lære, at Landmændene ikke blot maa trælle surt for deres Penge, men ofte er udsat for store Tab, og at de derfor nødvendig behøver Korntold, Brændevinsskat og Sukkerudførselspræmier, for ikke aldeles at gaa til Grunde.

Nu forekom det Ulvedal, at han til Bunds havde lært Landbrugets Nødstilstand at kende. Heldigvis var de tre Maaneder snart efter omme, og da der fra Hjemmet indtraf et meget vigtigt Pengebrev, kunde han igen tænke paa Hjemrejsen. Udrustet med et indgaaende Kendskab til Landvæsenets sociale Stilling vendte han tilbage til sin ængstede Moder, der rørt sluttede den genfundne Søn i sine Arme. Hver Aften fortalte han ved Familiebordet sine Oplevelser, og en omfangsrig Brochure er allerede under Arbejde.

Men den kække unge Mand er endnu ikke ved sine Æventyr afskrækket fra nye Forsøg. Næste Aar vil han prøve, hvad det vil sige at være Fabrikejer. Der er ingen Tvivl om, at ogsaa denne dristige Plan vil bringe store Resultater.

Værnets Juletræ.

Mel.: Kommer hid, i Piger smaa.

Her de ser et Juletræ
hist fra Værnets Have,
hele Højres Stemmefæ
rundt om Træet trave;
Godterne lidt sure er,
de ligne nærmest Rønnebær,
og altfor højt de hænge
for den Slags Folk, som trænge.

Det er sløjt med Gaverne,
de gives til en Klike,
men de, som lejer Laverne
de kan faa Lov at kigge.
Ploug besørger Delingen
— for han er Smaafolks bedste Ven —,
imens han Træet plukker,
staar Værnets Folk og sukker.

Matzen faar en tom Attrap,
som man vor Grundlov kalder,
hver Gang han giver den et Rap,
bli'er der et fælt Rabalder;
siden faar han sig en Pisk,
derved han smiler ret polisk
og Glæden staar at læse
paa hans røde Næse.

Fredrik fik en Faldehat,
som i en Fart han gemte,
den savned han den Gang han drat
ved Valget ned i femte.
Dertil han faar en Sprællemand,
som er fed og godt i Stand,
den forevises gratis
hver Dag ved Trinitatis.

Lars han faar en net Paryk
til hans runde Maane,
den er baade varm og tyk
og skal mod Gigt ham skaane,
saa faar han og et Dyds-Patent,
hvis Indhold lyder saa omtrent:
„Du var Moralens Støtte
og en rædsom Sludrebøtte."

Bahnson faar en Tinkanon,
som kan om Hjørnet skyde,
den minder ham om en Person,
man kalder „Skytten Bryde",
dertil han faar et Sværd af Træ,
som kan ham yde Værn og Læ,
naar det skorter ham paa Kræfter,
som f. Eks. i „Slukefter".

Koch han faar en Billedbog,
med fagre danske Kvinder,
den man siden i en Krog
uopskaaren finder.
Der traf man ikke ret hans Smag,
thi der er nok det „aber" bag,
at den Bog han fik i Hænde,
ha'de ingen rigtig Ende.

Værnets Folk faar ingenting,
det nytter ej de mukker,
derfor de gaar saa tvært omkring
mens de Store Træet plukker.
Maaske til allersidst de faar
lidt Sølvpapir og Englehaar
og en billig Nøddeknækker,
hvis Skrue hurtig brækker.

Skanker og Skoser.

Efter Forlydende har Jacobi lagt sin ny Fattiganstalt saa langt ude, fordi han ikke holder af at have „Jakobi"nerne midt inde i Byen.

*

Biskop Fog staver, ligesom Bladet „København", sit Navn uden j.

*

„Dannebrog" kan ikke gætte Ibsens nyeste Gaade. „Dannebrog" er i det Hele taget ikke stærk i det gaadefulde. Derved tjener Borschenius sig ingen „Medgift" og heller ingen ny Kvartalsabonnenter.

*

Naar Biskop Fog siger, at den ny Fattiganstalt er for de fattige, ikke for de rige, saa maa nærmest det omvendte siges om Julen. Den er ej blot til Lyst i alle Hjem, og det er ikke saa lidt betegnende, at et af de bedste Rim paa Jul er — Sul.

„Ride, ride Ranke."

I „Politiken" læses: En ung Dame, der uddanner sig til Rytterske, beder en bedre stillet Dame eller Herre om et Laan til Undervisning og Garderobe. Skulde der være en „Velgører", som har Lyst til at „gaa i Gyngen", saa kommer han nok „godt op at køre", for Damen har aabenbart Lyst til at „tyre Kamelen".

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Frederiksberg.

Danmarks næstbedste Sprøjte.

Underhandling med Arbejdsgiverne.

Organiserede Arbejdere.

Efter Maleri af Emil Schwabe.

Fra et Skolegilde.

Mine Herrer! Mine kære Elever! Det er en Ilddaab, De har gennemgaaet i Dag (Hør! Hør den Gamle). Ligesom Vikingerne paa Jomsborg, ikke turde blinke, naar det lynende Sværd foer dem forbi Øjnene, saaledes tør heller ingen Kadet bukke under for 6 Slags Vin og dygtig med Cognac bag efter. Nogle er gaaet i Seng (Fy! Fy!). Ja, de har ikke det rette Vikingeblod i sig; men jeg noterer med Stolthed, at det kun er de Smaa, der ligger slagne paa Valen. Blechinberg har holdt fortrinlig Orden paa Skolen, og vor højtelskede Carl har gjort god Tjeneste ved Ambulancen. Et Leve for de danske Vikinger. (Hurra! Fatter leve! Vild Jubel.)

Løvenskjold Løvenborg.

Et Mindeblad om Lov og Ret i Danmark.

Et Godgørenhedsværk.

Samaritanen,

gratis Bespisningsanstalt for Fattige,

oprettet Vinteren 1891—92 af Hr. *Schrøder.*

Den første Ligbrænding.

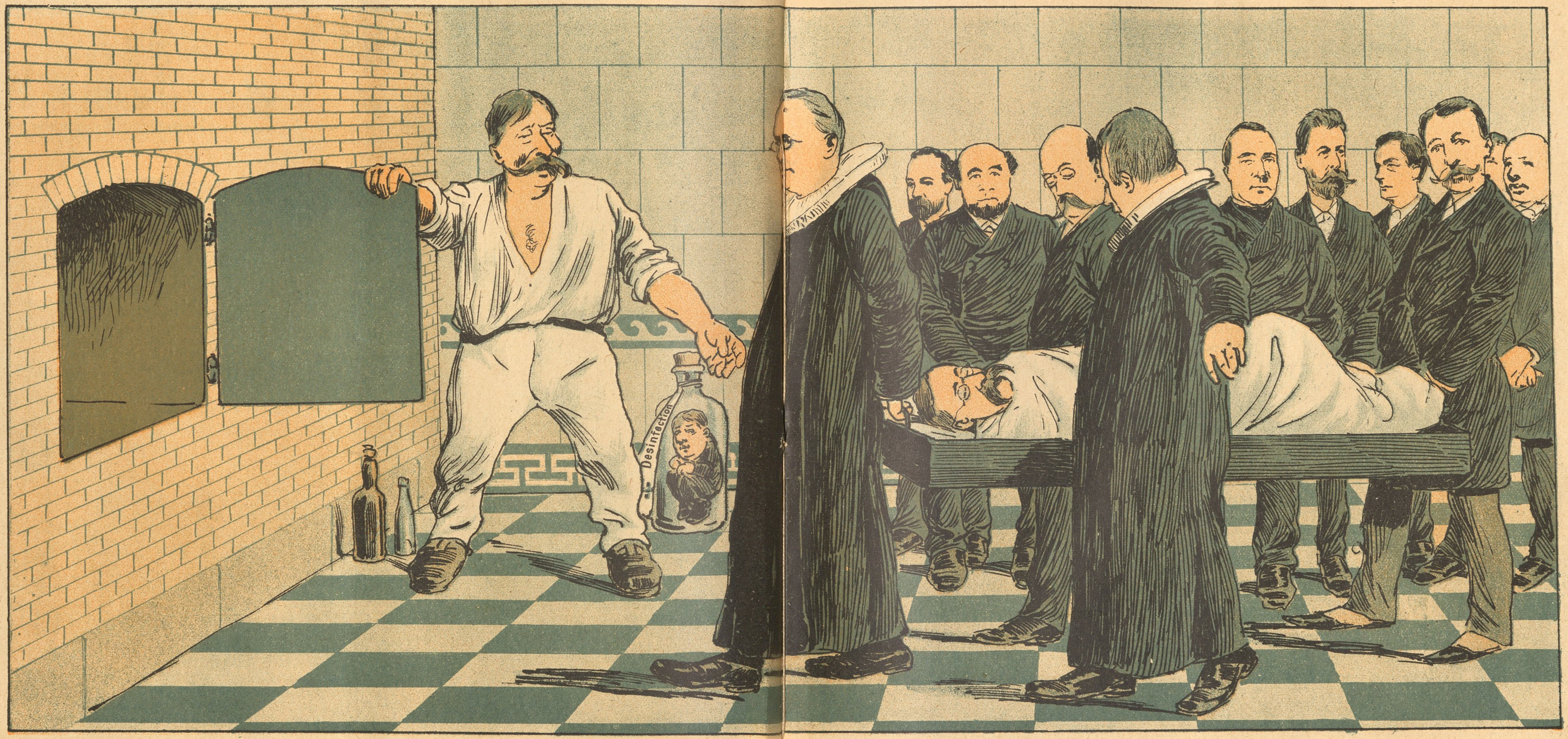

Overfyrværker *Matzen*: Naa, rap Jer nu med Fyren der. I Dag faar vi travlt med at brænde alle de Fruentimmer, som er gravet op for at efterse, hvordan det staar til med deres Uskyldighed.

Frugtesløse Anstrengelser.

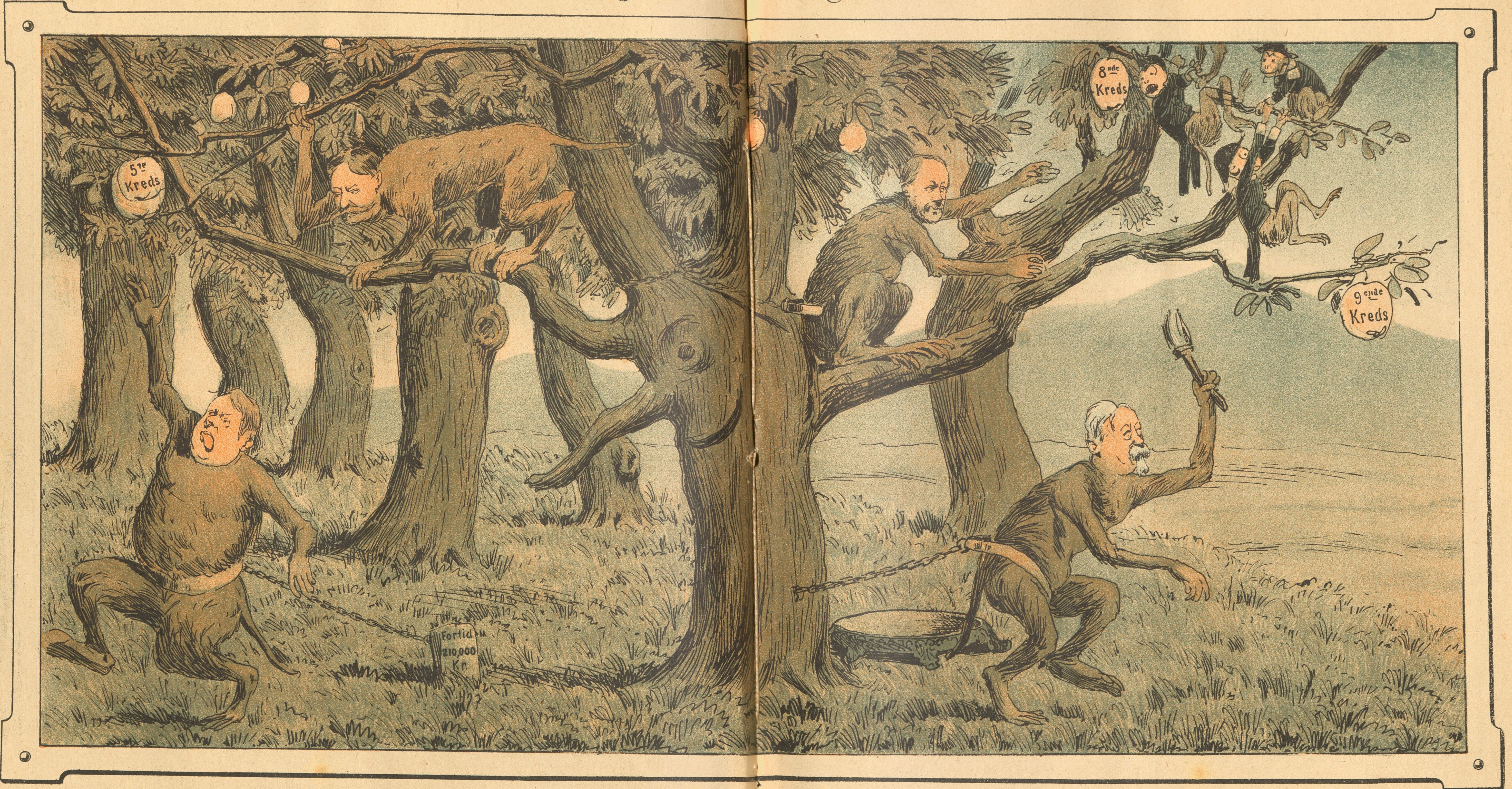

Interiør fra Folkethingsvalget April 1892.

Befalingsmandskab.

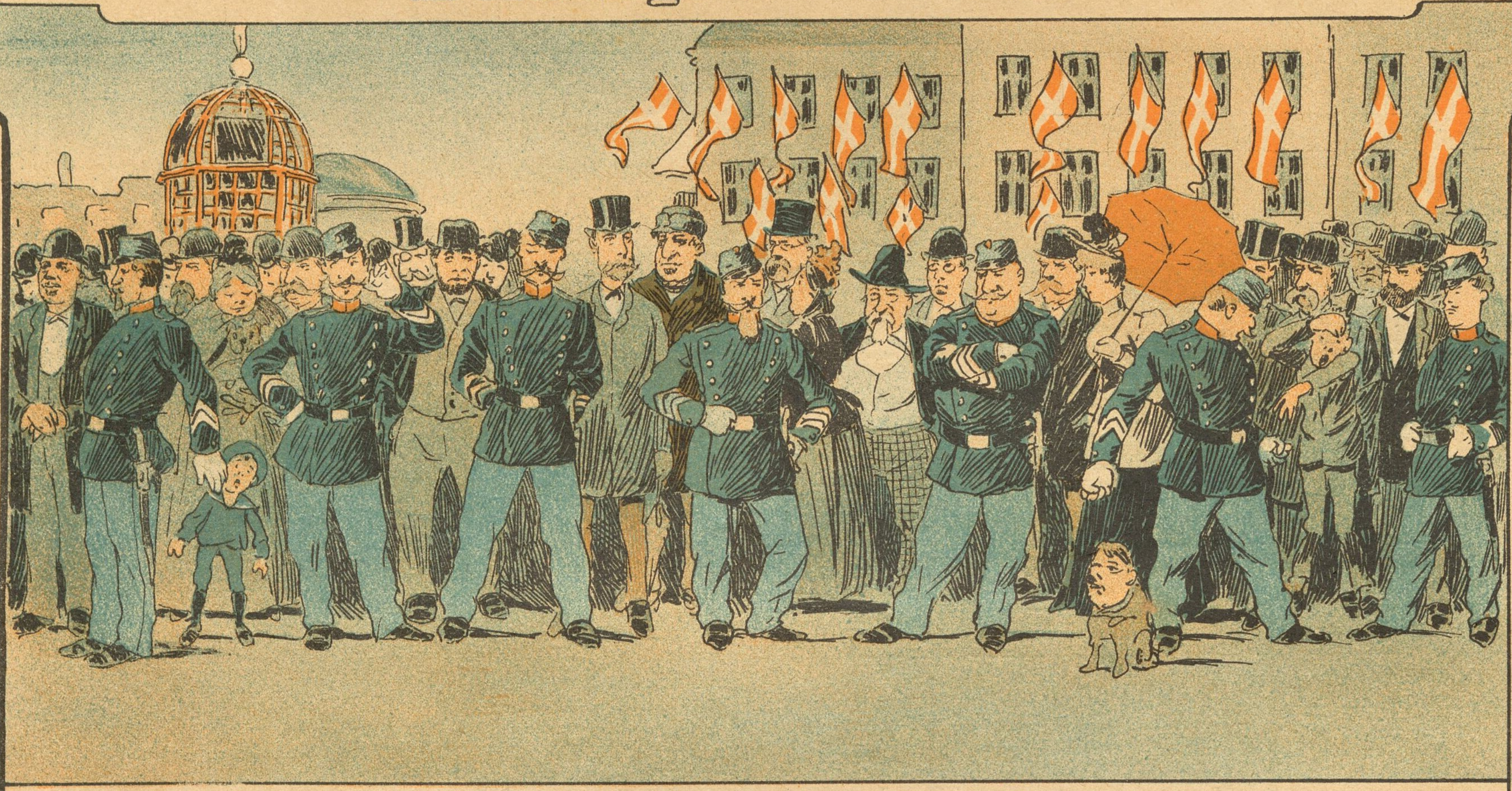

Saa — saa — saa — naa — rolig!

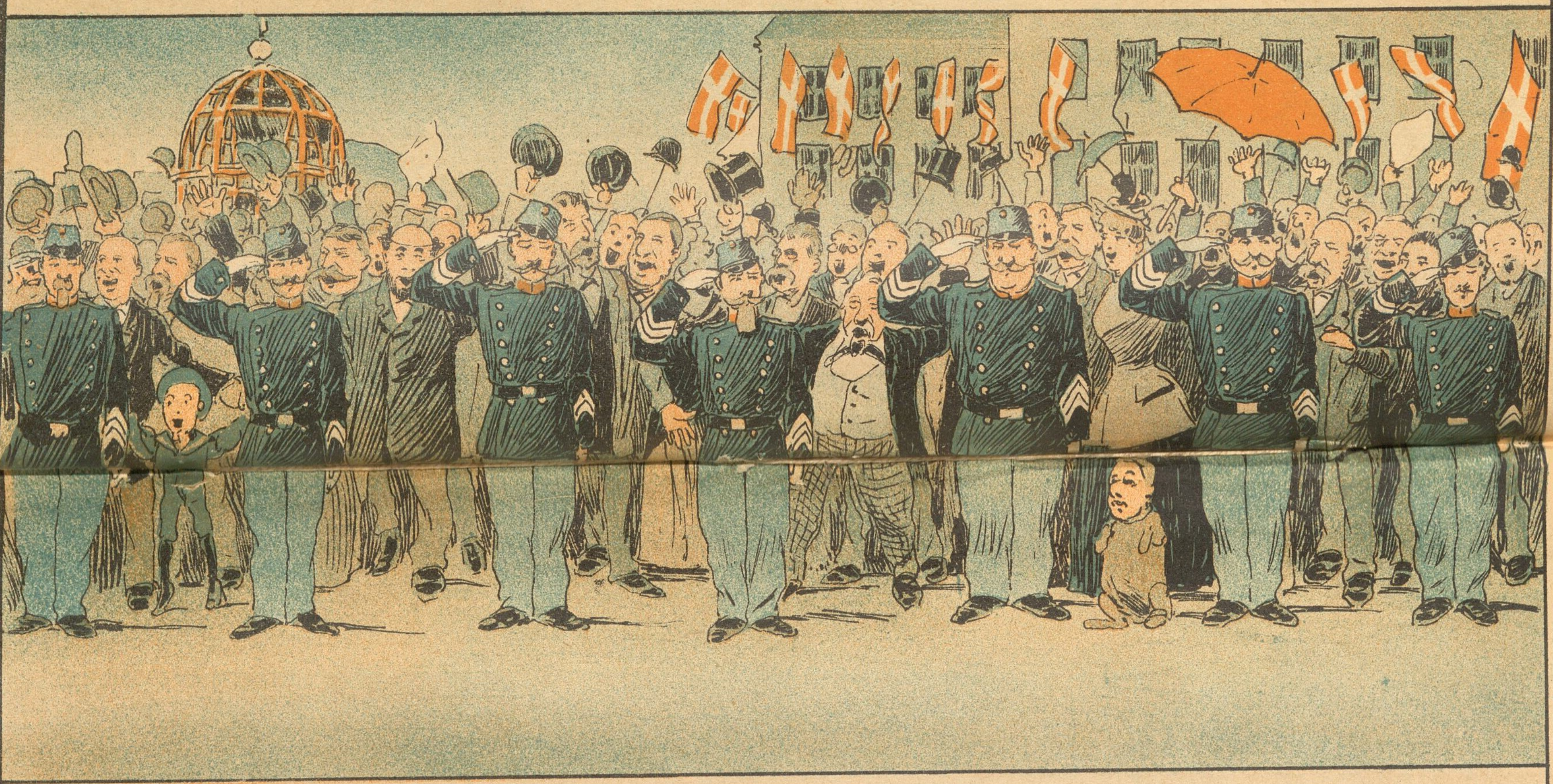

Hurra—ah! Der er de.

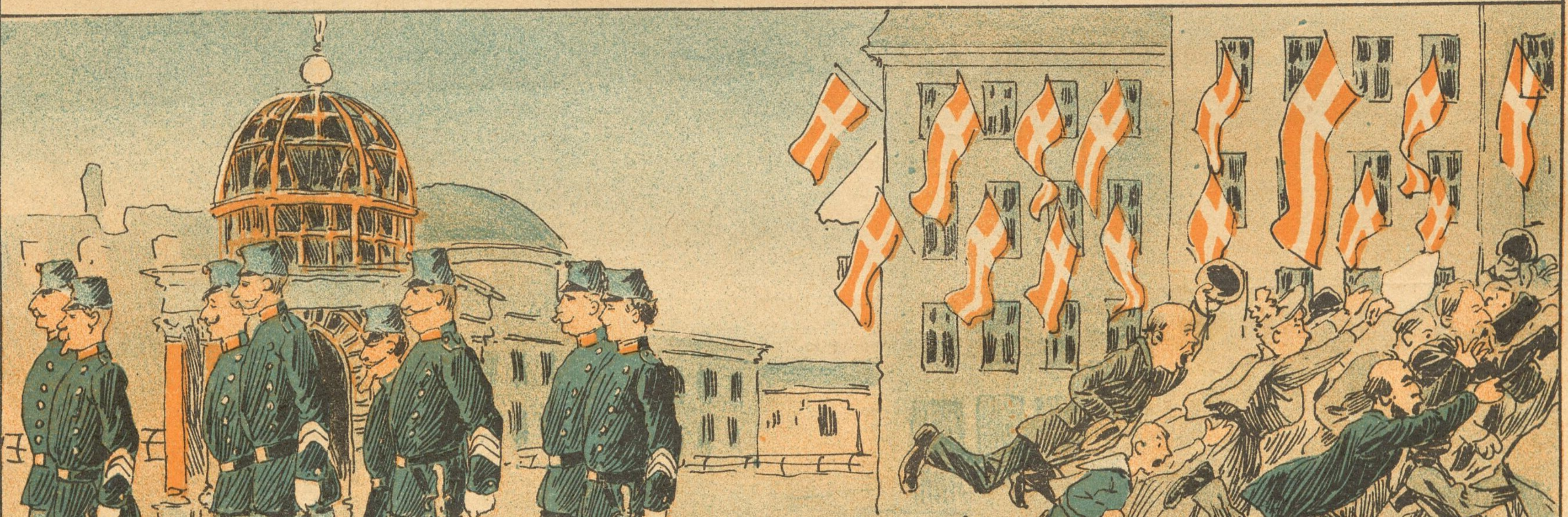

Højre om — marsch! — Lad dem nu skabe dem.

Et Mindeblad.

De Forulykkede ved Kedeleksplosionen den 18. Maj 1892 begraves.

Nutidsbillede.

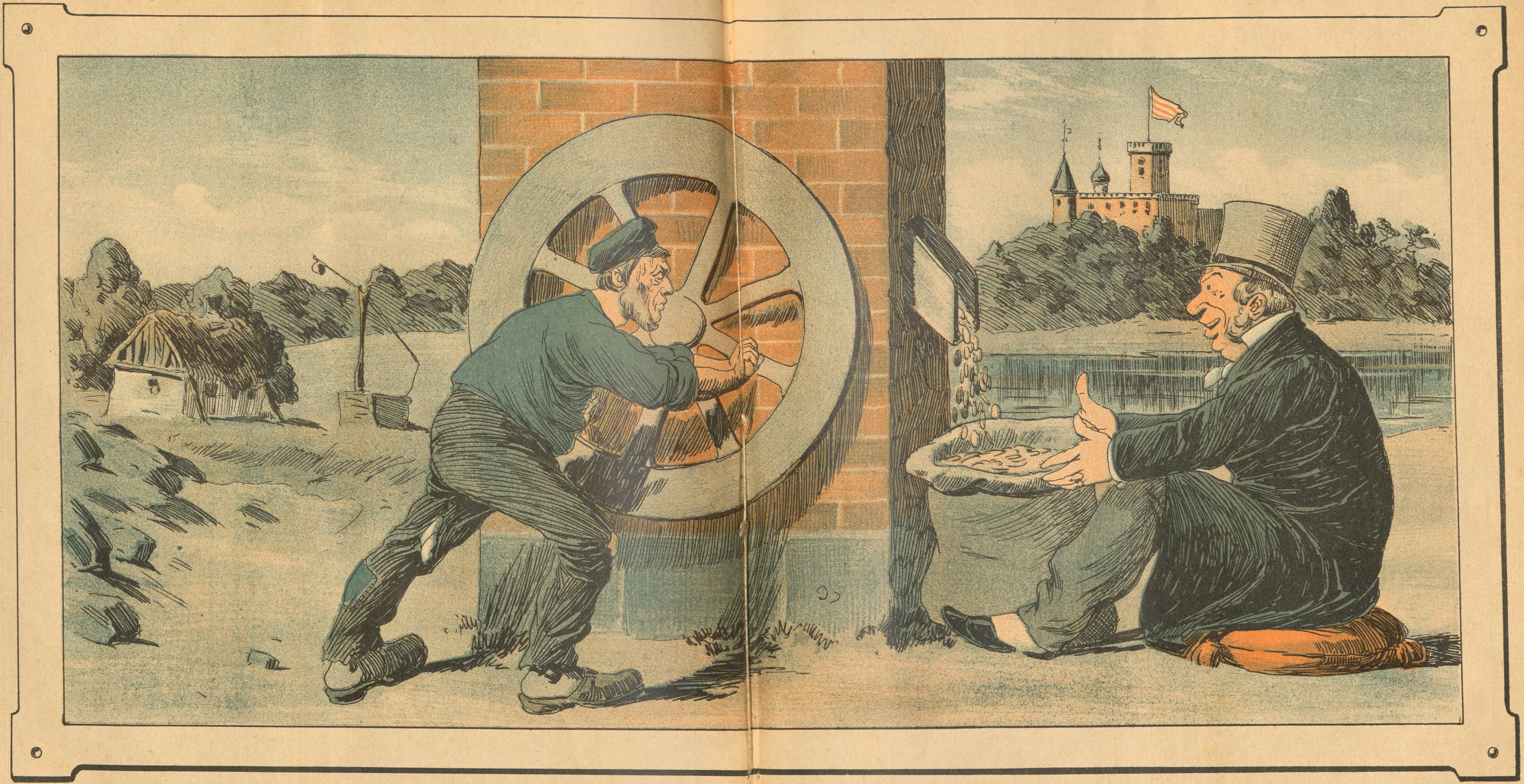

Arbejdet frembringer Alt, og Kapitalen sluger Alt.

Arbejdernes Parlament.

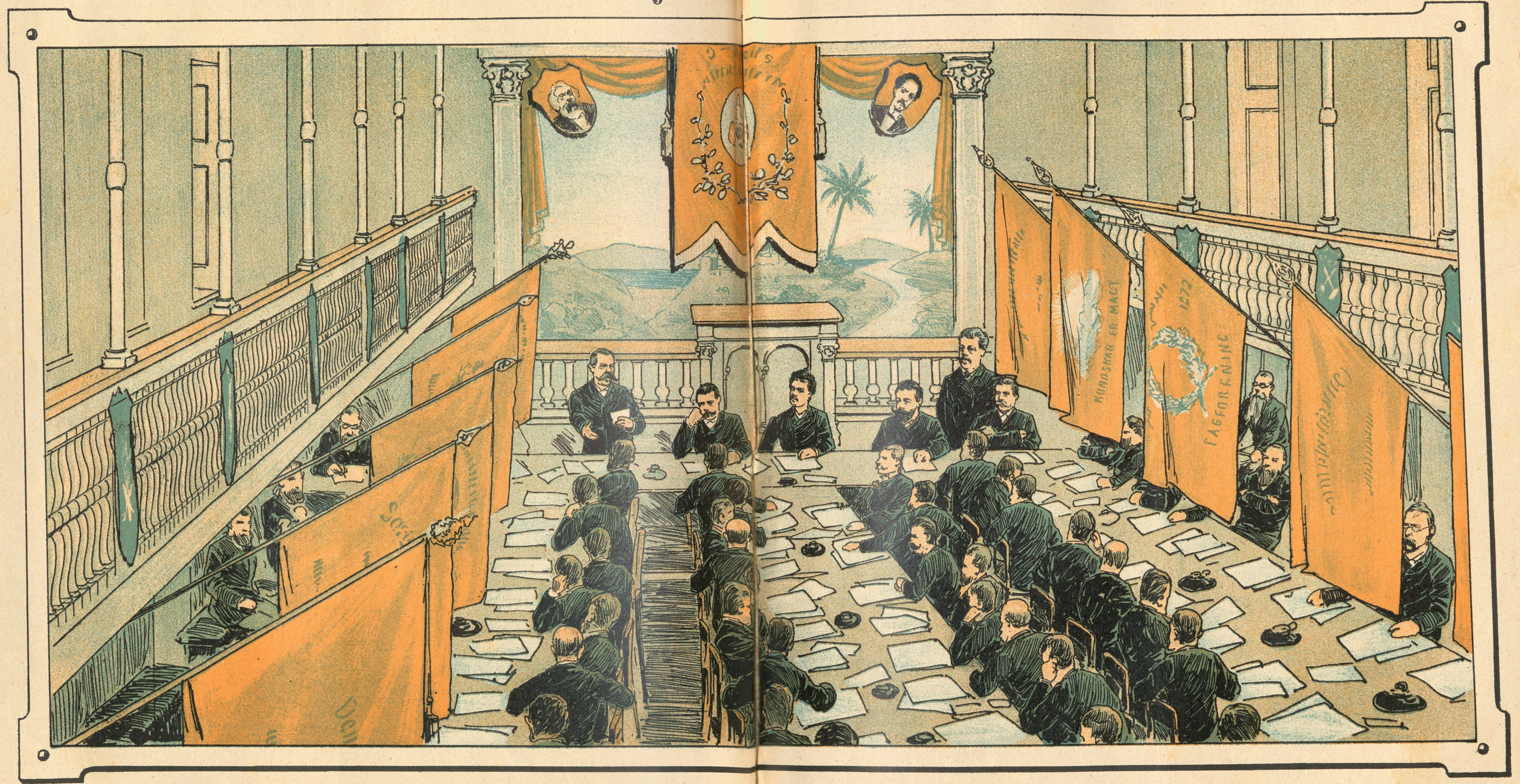

Den socialdemoratiske Kongres 1892.

Stillingen.

Inden kort Tid er de Alle ved Maalet.